

ဗြတ်ဒရက်

မဂ္ဂဇင်း

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်၏ စိန်ခေါ်မှု (စာ - ၁၆၀)

BURMESE
CLASSIC

- ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဥပဒေ (စာ - ၄၇)
- အပြစ်ကင်းသည့် ရင်သွေး (စာ - ၅၁)
- ကုတ်ကင်းမှောင်ခိုသမား (စာ - ၁၉၉)

DRACULA

၁၉၆၁ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာရေးဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

BURMESE
CLASSIC

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဦးသန့်(လာဘ်မိုးစွေ)၊ နန္ဒာမိုးကြွယ်၊ စိုးစိုး။

ဒေါ်ပြုံး(၀၀၉၅၅)မှ ထုတ်ဝေ၍ စန္ဒာညွန့် ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၀၁၃)၊ အမှတ်-၁၇၁၊ မြေညီထမ်း၊ လမ်း(၄၀)၊ အထက်ဘလောက်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ပုံနှိပ်သည်။

(အုပ်ရေ - ၁၀၀၀ ၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှင့် ကြော်ငြာ ဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

တိုက်-၂၇၊ အဆုံး-၁၂၊ မြေညီထမ်း၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ စတင်၍ စာရေးဆရာ မုသိန်အောင်တို့က တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မာတိကာ

၂၀၁၅ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ အမှတ် (၂၄၃)

ကဗျာ ပြစ်မှု

နွေသင်နိုင်၊ ဘုန်းလှုံ၊ အန်ကယ်သောင်း၊
လေးမေ၊ ရွှေဘုန်းကံ၊ ခက်လှိုင်းကျော်၊
ဆွေးရည်၊ မောင်ခင်နိုင်(ချောက်)

ကာတွန်း ပြစ်မှု

အောက်တိုဘာကောင်ကြီး၊ မြင့်သန်း(မင်္ဂလာဒုံ)၊
စောဟန်၊ ပေါက်ကျိုင်း၊ ရန်ကြီးအောင်၊ မြေရိုင်း၊
သခွတ်၊ မိမန်းလေး(တောင်ငူ)

ဥပဒေ ပြစ်မှု

ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းရေးဥပဒေ
ကေတီအောင်သိန်း ————— ၄၇
အမှုတွေ ပြေအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ
ဦးစောလှိုင် ————— ၄၉
ကြံဆခဲ့ရသော အလွဲများ
ဇွေးနု-ဟောင် ————— ၆၇
ပဉ္စမအချက်နှင့် အလူးဥပဒေ
ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်) ————— ၈၃

ရယ်စရာ ပြစ်မှု

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ရယ်စရာ
ကိုရွှေစောသား ————— ၂

စာပေသုခုမ သတင်းလွှာ

သုခုမသတင်းလွှာ
အမ်ကေ ————— ၁၅
ပြစ်မှုစာအုပ်စင်
ကသပ်နီ ————— ၂၇

ရသ ပြစ်မှု

သတင်းထောက်ဒီပတေနှင့် ပန်းတစ်ပွင့်မီး

ပညာသိုး(အိမ်မဲ) ၉၆

အလွတ်စုံထောက်မြိုင်နှင့် ကနီကန်းကွန်းလူသတ်မှု

ဇော်မော်လင်း ၁၄၄

ကုန်ဆီ လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက်

မြဝင်း ၁၇၈

အဆီမီးပန်း ပန်းပွင့်များ

ဘုန်း(မြန်မာပြန်) ၁၇၄

သားစကောင်ဖြစ်သွားသော မုဆိုး

လေးမောင် ၁၅၈

လွင်းမော့၍ မမေ့နိုင်ပေ နမ္မတိမြေ...

ထွန်းတောက် ၁၇၄

ကောဏ်ရ

အောင်ဘသိန်း ၁၈၀

အကုသိုလ်တို့ စေစားရာ...

မော်တင်သိန်းဇော် ၁၈၆

ပန်တော်ကျအေဝီ

ကိုရဲ(ဥပဒေ) ၁၇၀

ရေသိုးကလေး အကျဉ်းသား

မြသိန်း ၂၀၂

မေ့ချန်ထားရသလူ

မောင်မြိုင်အောင် ၂၀၆

တံလျှပ်တော၌ မေ့ကြသည့်

မောင်ဆွေ(တောင်ငူ) ၂၁၀

အသိုက်ပျက်အောင် မိုက်တွင်းနက်သူ

မကွေးနေရာ ၂၁၆

ခွင်တတ်သူများ သတိထား

ဝင်းသွန်းအောင်(စစ်-သေ) ၂၂၂

သူခိုးဖမ်းပွဲ

ပဲခူးပျံ(အောင်လံ) ၂၃၀

သံယောဇဉ်လျော်ကြေး

ကိုရဲ(ရွှေပြည်သာ) ၂၃၈

အခန်းဆက် ရသပြစ်မှု

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်(၁၀၇)

ပဟိုစော ၄၂

ဂေါ်လီမလေး တစ်ပွေ့ထဲ(၄)

မောင်ရွှေစွန် ၄၄

ကြက်ခြေခတ်လမ်းကို စွန့်ပြီးသော်...(ဇာတ်သိမ်း)

ကျော်ဆွေဝင်း(ရွှေအင်း) ၇၂

မရဏပဲ့တင်သံ(၄)

ကမ္ဘီရိုဟိန်း ၈၆

ခံဝံ့မိုက်(ဇာတ်သိမ်း)

ကျော်မြသန်း ၁၀၂

ကန်နန်န(၂)

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်) ၁၄၈

တစ်မျက်နှာ ပြစ်မှု

၂၀၁၅ ခုနှစ်သက်သေ

မင်းတည်တံ့ ၃၃

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည် သို့သော်

စိန်ဝင်းမော် ၄၄

စားမဲ

ရွှေခွင်ကျော်-မောင်တော်သိ ၄၄

ဝိသမ

စိုးယဉ်ထွန်း ၃၆

မျက်နှာပုံး ဆောင်းပါးပြစ်မှု

သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်၏ စိန်ခေါ်မှု
ဆွေဖြင့် ----- ၁၆၈

နိုင်ငံရပ်ခြား သတင်းပြစ်မှု

စာတုဗေဒဆေးဝါးပါ အသင့်စားခေါက်ဆွဲခြောက်
ကေတီအောင်သိန်း ----- ၄၁
အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ လေးလံသော ကျောင်းလွယ်အိတ်...
ကေတီအောင်သိန်း ----- ၁၁၁
ရဲများကို အကူအညီများစွာပေးနေသော ခွေးများ
မြသိန်း ----- ၁၈၅
ကျားနှင့်ကြွက်ကို ခိုးဖမ်း၊ ခိုးသတ်မှုများ...
ဦးဦးသိန်း ----- ၁၅၈
ကုတ်ကင်းမောင်ခိုသမားများ အာရှတောင်ပိုင်း...
ဦးဦးသိန်း ----- ၁၅၉

ဗေဒင် ပြစ်မှု

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း
ဒေါက်တာ စောယုနွယ် ----- ၂၄၈

မျက်နှာပုံးရုပ်ဖပ် - စိုးဝင်းထွဏ်း
အတွင်းဖလင် - မျိုးဝင်းကျော်
ကွန်ပျူတာစာစီ - တင်ဖိုးနိုင်
စာအုပ်ချုပ် - ရှုကီး(၁၁၄) လမ်း၊
အတွင်းယန်းချီ - ကျော်ဦး KN၊ ပညတ်၊
ဖိုးအောင်၊ သန့်ဇော်သစ်၊
ဝံလွင်မောင်။

ဆောင်းပါးပြစ်မှု

ဦးရာတာ မီးအတွက်
ပန်းတနော် နောင်လတ် ----- ၃၇
သည်းခံခြင်း၏ အတိုင်းအတာ
ဆွေဖြင့် ----- ၃၉
အပြစ်ကင်းသည်ရင်သွေးမြူမှုန်ကင်းစေချင်
ညွန့်ဟံ(ကြူတော) ----- ၅၁
စိတ်ကောင်းထားဖို့လိုသည်
ဇလင်းဦးအောင်သိန်း ----- ၆၉
မူန့်ပျပျ ဘဝခရီးပုံလွှာ
မြင့်ဝင်းနီ ----- ၁၂၂
အမွေအတွက် ဆေးတစ်ခွက်
နတ်တလင်းချစ်လွင် ----- ၁၃၇
ကောင်တာ
ရွှစ်ခွင်ကျော်-ဟောင်တော်သီ ----- ၁၂၁
လောကီဇာတ်ခုံပေါ်ဝယ်
မင်းစိုးယဉ် ----- ၁၆၅
ထူးဆန်းသော တဘောင်အတိတ်နိမိတ်များ
လှမိုး(ပညာရေး) ----- ၂၄၃

အယ်ဒီတာအဖွဲ့နှင့်ကြော်ငြာဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထပ်၊
၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၉

အုပ်ရေ - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၇၀၀ ကျပ်

“သို့မှာ ပါလာတဲ့
ဓားနဲ့ထိုးပြီး
လူလွတ်ရှုန်းခဲ့တယ်လို့
ငါ့ကို ပြောပြတယ်”
မောင်ရွှေစွန်-----၅၄

“တပည့်တော်ဟာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေပေမယ့်
ငါဆိုတဲ့
အတ္တနဲ့...
ကျော်ဆွေဝင်း(ရွှေအင်း)-----၅၅

“ဟယ်...
ကလေးလည်ပင်းတစ်ဖက်မှာ
အနီရောင်
ဇက်ရာအစင်းကြောင်းကြီးပါလား”
ဂျွှတ်ရိုးဟိန်း-----၅၆

“ခင်ဗျားခိုင်းတဲ့
ကြေးစားလူမို့က်
စားဝိဇ္ဇာကျားမောင်
ဟေ့တ်ပါဦး”

ဗညားဦး(အိမ်စု)-----၉၆

“ဆရာဝန်ကတော့
ဆရာဝန်ပီပီ
ဆရာဝန်စကား ပြောသွားခဲ့ပြီ
ကြီးသမားကတော့...”

ကျော်ဖြူနန်း-----၁၀၂

“ခေါင်းစီးနို့ ဆောင်ထားပါလို့
ခင်ဗျားကို
ကျွန်တော် ပြောပြီးသားပဲ
ဟေ့တ်လား”

ဇော်ဇော်လင်း-----၁၂၄

“ကုလိလျှံ ဂျပန်ခေတ်က
မင်းတို့အကြောင်းကို
ဟောဒီဧည့်သည်ကြီးကို
ပြောပြနေရတယ်”

မြဝင်း-----၁၃၈

“ကောင်လေးနှင့်
ကောင်မလေး၏
နှူးညှံသော ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နှင့်
အဆိပ်ပြင်းသော ဓမ္မိက်ဟန်...”

ဘနင်း(မြန်မာပြန်)-----၁၄၄

“ဆာနေတဲ့သူ့ကို
ရေတစ်ခွက်ပေးလို့
ငါ ဒီဆွေကို
ရလို့က်တာလား”

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)-----၁၄၈

“တစ်ပတ်လောက်ကျတော့
ဝင်းနိုင် ပြန်ရောက်လာတယ်
ရဲတက်ပြေးနဲ့
ဝင်းနိုင်ရှုပ်က...”

လေးမောင်-----၁၅၈

“ယာယီထောင်ထားတဲ့
လက်ပစ်ဗုံးကွဲသံကြားလို့
ကျွန်တော် မှန်းပြီး
သေနတ်နဲ့...”

ထွန်းတောက်-----၁၅၉

“ဦးဝယ်မူကို
ရေသိုးကလေးမှာ
ငွေတစ်သိန်းနဲ့
လာမရွေးရင်...”

ဖြူနန်း-----၁၀၂

အကြီးက

သားချင်းမိသားစု

- ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတဲ့
ဆေးထိုးဆေးသောက်ရမှာ
ရှောင်ကြဉ်လားမိ။
- သုငယ်နာပေါင်းချုပ်ဆေးနဲ့
ကလေးအရွယ် ငယ်ဘဝ
တမ်းတပါအံ့။

- အသိဗလာ အဘိဇ္ဇာကြီးရှာဖွေတော့
မသိတာ အဘိဇ္ဇာဆိုပါလဲ
ဝိဇ္ဇာမျိုးနွယ်၊
- ခါးပါးရယ် ပဉ္စသီ သီလဟောက်ရင်ဖြင့်
စကားအမှားနယ် အခွလိပိသနောက်ပါရဲ့
ဝဇီက ထောက်တယ်
မကြည်သမျှ နောက်ပါတယ်
အောက်ရွာနယ် အပယ်ကူးစေမယ်
ခြောက်ဖျာရွယ် အာရုံထူး၊
- ပုထုဇဉ် ဘုံရွာသားပေမို့
သမုတိမင် အရန်အဆန်ဖွားပမာလာ
ကာမဂုဏ် အထူးထူးနဲ့ မွေ့ပျော်
အတော့နော် နှားငတ်ရေကျသလိုပေါ့
အမွေအမော် စကားတတ်လေသမျှ၊ ပြင်
အကွေ့အလှော် ချားရောက်လည်လေသပ
ဘုရားပြတ်သခင် အစဉ်ငြိမ်းလေသမျှလည်း
တရားဓာတ် ရှင်မကိန်းလေတော့
(ကွယ်)
အငြိမ်းတတ်မကွ။ ၊

■ လူဆိုသည်မှာ၊ မဟုတ်တာကို
ခါတလေတော့ လုပ်မိတတ်၊
မောဟနိပ်စက်၊ တစ်ခါထက်လည်း
ဆက်ပြီးလုပ်မိတတ်ပါရဲ့။

■ လုပ်ခွင့်ရတုန်း
ပုံးပုံးမိမိ၊ ရိပ်ကဲကြည့်ရင်း
မမိခင်တော့ လုပ်ထားပေါ့လေ။

■ အားလုံးကသိ
လူမိပြီဆို၊ ခေါင်းမလျှိုသင့်
နောင်ကိုမလုပ်၊ ဘာရိတ်အုပ်ပေါ့။

■ သို့ပါသော်ကော၊ ခုတစ်ဟာမှာ
ရှက်ကြောမြတ်ထွက်၊ မှော့နှာပြောင်ပြောင်
ကြောင်တောင်နှိုက်လို့၊ လူတချို့၏
လျှို့ဝှက်ကြံစည်၊ လော်လီလှုပ်ရှား
မှသားလက်သုံး၊ အဖိန့်လုံးတွေ
ပုံးထားသမျှ၊ ကုန်းကွတော့နော်
အလိမ်ပေါ်ပြီး၊ တော်ရော့အချိန်
နားရန်ကြိုက်လည်း
လိမ်မုတ်မိမှ၊ ကောင်းစားလှသမီး
သွားကြလေဘိ၊ မောင်းချ၏ တဲ့
ဟိရိသြတ္တပ တရားများ။

ဂျက်ကမ်းကုန်သူများ

အမှောင်တောင်

လက်ပိုင်ချပစ္စည်း

လက်ပိုင်ချပစ္စည်း

■ ပါးပိန်ရာ
နံသာဖိုက
လှိုအရေး
မခက်ရေးချ မခက်ပါကွယ်။

■ ဝမ်းပိန်ရာ
ဘာနဲ့ဖိုရပါ
ဝဖိုအရေး
မလွယ်ရေးချ မလွယ်ပါကွယ်။

ကံတော်ကောင်းအောင် ၁၃၇၄

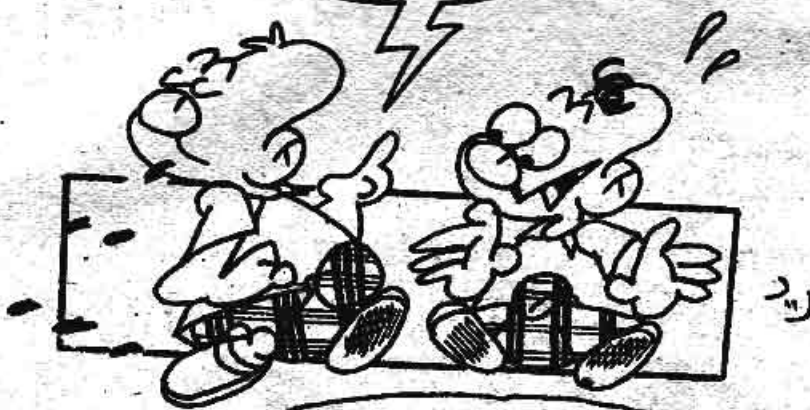
ရှင်က၊ အရှက်လည်း ဖြတ်
ဆေးလိပ်လည်း ဖြတ်၊ ကွမ်း
လည်း ဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ဆိုတော့
ကောင်းတာပေါ့၊ နောက်ဘာ
တွေ ဖြတ်ဖို့ ကျန်သေးလဲ... ဟင်

မင်းနဲ့ ငါ
အဆက်
အသွယ်
ဖြတ်ဖို့ပဲ
ကျန်တော့
တယ်၊ ကွ

မောင်နှမ
၁၈/၁၂/၂၀၁၅

မိုးဝါးပြည်မတိုး၊ ဂါဏိဝါ
လုံမတ်ပြောနဲ့လုံလုံတို့
ဂါ၊ စည်းတန်းမှမတ်
ဂါဏိ... ဝိုး...

မိုးဝါးပြည်မတိုး၊ ဂါဏိဝါ
လုံမတ်ပြောနဲ့လုံလုံတို့
ဂါ၊ စည်းတန်းမှမတ်
ဂါဏိ... ဝိုး...

မိုးဝါးပြည်မတိုး

အရားပေါ်စွဲလို့တော့လျှပ်
နိပ်းပျာသုံး၍တော့တာပဲ။
တန်ဖိုးကြီး အထည်တစ်ခု အကြွေး
ဆွဲလာခဲ့တယ်။ အပေါ်ဆိုင်မှာ
သိမ်းထားဖို့။

မေကြီး မေကြီး
သား ကျောင်းသွားတော့မယ်
ဖုန်းထားခဲတယ်နော်..ဂိမ်းတွေ
ကျွန်ုပ်တို့ဆော့မနေနဲ့ဦး

ရှင်မရေ..မင်းစျေးထဲ
ရောက်ရင်..ကန်စွန်းရွက်
ဝယ်အို့..မမေ့နဲ့နော်..ဟို
မပါလာမှာစိုးလို့

အားနည်းခြင်း

"လူလည်ကွ"
"ချက်"ဆို နားခွက်က
မီးတောက်တယ်

ချက်ဆိုတောက်နေတဲ့မီး
ချက်ချင်းသေအောင်လုပ်နိုင်တဲ့
"လူလည်လည်"ကွ

ဖေဖေ: ဘဝ: <တောင်ရေ>

မေလတ်ဟန်၏စာအုပ်သစ် မိတ်ဆက်ပွဲ

အမျိုးသမီးစာရေးဆရာမ မေလတ်ဟန်၏ ပွဲဦးထွက်လက်ရာ ရင်တွင်းဖြစ်ရသဝတ္ထုနှစ်ပုဒ် စုစည်းမှု စာအုပ်ဖြစ်သည်။ “ရွှန်းလဲ့စန္ဒာဘုံနဘေးမှာ အပြုံးလေးနဲ့ နေချင်တယ်” နှင့် “နှလုံးသားထဲက အိပ်မက်ကမ္ဘာဆီသို့” တို့အား မိတ်ဆက်ပွဲတစ်ရပ်ကို ၁၅.၈.၂၀၁၅ စနေနေ့က ရန်ကုန်မြို့ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ကြားတောရလမ်းရှိ နေဗွေရုံ၌ ကျင်းပခဲ့သည်။

အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် စာရေးဆရာမ ရွှေယဉ်နုက ဆောင်ရွက်ပြီး အဆိုပါအခမ်းအနား၌ ဆရာညီမေတ္တာ၊ ဆရာနန္ဒာမိုးကြွယ်၊ ဆရာမချိုမြနွယ်၊ ဆရာသန်လျင်မောင်မောင်ဦး၊ ဆရာမမန္တယ်(ကလေး)တို့က မုဒိတာစကားပြောကြားကြလျက် ဆရာမ မေလတ်ဟန်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုခဲ့သည်။ အခမ်းအနားသို့ ကြွရောက်လာကြသူများအား အကျွေးအမွှေးဖြင့် ဧည့်ခံခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ရိုးမြင့်(လယ်ဝေး)စာအုပ်သစ်နှစ်အုပ် မိတ်ဆက်

နေပြည်တော် ပျဉ်းမနားရောက် ကဗျာဆရာစာရေးဆရာ ရိုးမြင့်(လယ်ဝေး)က သူရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သော “၂၀၁၅ ကဗျာများ” စာအုပ်နှင့် “မုန့်လုံးစက္ကူကပ်ဘုရင်၊ ခုလည်လည်ညီလာခံနဲ့ စက္ကူခွာဝန်ထမ်းများ” သရော်စာစာအုပ်တို့ မိတ်ဆက်သည့် အခမ်းအနားကို ၁၅.၈.၂၀၁၅ စနေနေ့က ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းရှိ Home အဆောက်အအုံတွင် ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။ အခမ်းအနားမှူးအဖြစ် ဆရာဟန်(တောင်လုံးပြန်)က ဆောင်ရွက်၍ အဆိုပါအခမ်းအနား၌ စာရေးဆရာ လေးကိုတင်၊ ဝေဖန်ရေးဆရာ ဖြိုးထိန်နှင့် ကဗျာဆရာ မောင်သွေးသစ်တို့က မုဒိတာစကားများ ပြောကြားခဲ့ပြီး စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ ရိုးမြင့်က ကျေးဇူးတင်စကား ပြောဆိုကာ အခမ်းအနားကို ရုပ်သိမ်းခဲ့သည်။

ဝေဠုကျော်မောင်ဒေးရှင်းမှ ကျပ်သိန်း ၁၀၀ လှူဒါန်း

ဝေဠုကျော်မောင်ဒေးရှင်းမှ မန္တလေးမြို့မှာတတ်သဘင် အလှဆင်သူများ၊ စွမ်းပရဟိတအဖွဲ့တို့ထံ ရေဘေးသင့်ပြည်သူများ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်အတွက် ငွေကျပ် သိန်း ၁၀၀ လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း အဆိုပါ လှူဒါန်းငွေများကို မုံရွာမြို့အနောက်ဘက်ရှိ ရေဘေးသင့်ပြည်သူများထံ သွားရောက်လှူဒါန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။ ထိုနည်းတူ မြန်မာနိုင်ငံသဘင်မောင်ဒေးရှင်းမှ မန္တလေးသိန်းဇော်၊ နန်းဝင်းတို့သည် မန္တလေးမှ သဘင်ပညာရှင်များ၊ သဘင်ညီအစ်ကိုမောင်နှမများနှင့်အတူ မန္တလေးမြို့ပေါ်တွင် ရေဘေးသင့်ပြည်သူများအတွက် အလှူခံခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

ရုပ်ရှင်အနုပညာရှင်များ တိုက်ကြီးမြို့နယ်သို့ သွားရောက်လှူဒါန်း

၁၆.၈.၂၀၁၅ ရက်နေ့က မြန်မာနိုင်ငံရုပ်ရှင်ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးလှမင်းဦးဆောင်သော အနုပညာရှင်များသည် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ ကြာအင်းကြီးကျေးရွာ ရေဘေးသင့်ပြည်သူများထံသို့ သွားရောက်၍လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။

တိုက်ကြီးမြို့နယ်၊ ကြာအင်းကြီးကျေးရွာအုပ်စု ရေဘေးသင့်ဒဏ်ထောင်စု ၃၀၀ အတွက် တစ်ဒဏ်လျှင် ကျပ်သုံးသောင်းဖြင့် စုစုပေါင်း ကျပ်သိန်း ၉၀၊ ရွာဦးကျောင်းသို့ ကျပ် ၃ သိန်း၊ မူလဇန်နဝါရီလအတွက် ကျပ် ၂ သိန်း စုစုပေါင်း ၉၅ သိန်း လှူဒါန်းခဲ့ပြီး အဝတ်အစား၊ ဆန်အိတ်၊ ရေသန့်ဘူးနှင့် အသင့်စားပစ္စည်းများ လှူဒါန်းခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

မြန်မာနိုင်ငံဓာတ်ပုံအသင်းမှ ရေဘေးအလှူ ဓာတ်ပုံပြပွဲကျင်းပ

မြန်မာနိုင်ငံဓာတ်ပုံအသင်းမှ ကြီးမား၍ ရေဘေးအလှူ ဓာတ်ပုံပြပွဲကို ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်နေ့မှ ၁၉ ရက် နေ့အထိ ရန်ကုန်ခရိုင်စင်တာ(၂)၊ ပြည်လမ်း Love Z တွင် ပြသသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ၁၂ x ၈ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံလျှင် ကျပ်ငွေသုံးသောင်းဖြင့် ရောင်းချမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ချိတ်ဆွဲပြသထားသည့် ဓာတ်ပုံများ၏ ရောင်းရငွေအားလုံးကို ရေဘေးသင့်ပြည်သူများအတွက် လှူဒါန်းသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ကာတွန်းနှစ် ၁၀၀ ပြည့်ပွဲအကြို ကာတွန်းဓာတ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး ကန်တော့ပွဲပေး

ကာတွန်းနှစ် ၁၀၀ ပြည့်ပွဲကို ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုသော ကာတွန်းဓာတ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး ကန်တော့ပွဲအခမ်း အနားကို ၁၄.၈.၂၀၁၅ နေ့ နံနက် ၉း၀၀ နာရီက မြန်မာနိုင်ငံရုပ်ရှင်အစည်းအရုံး၊ ဝက်ပါလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ ကာတွန်းဓာတ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီး၌ ဇာဂနာ၊ အရိုင်း၊ ကင်းကောင်၊ ညောင်ညောင်၊ ကိုပေါက်၊ ကြယ်သီး၊ ချစ်စု၊ ခဲအောင်၊ နိုင်နင်းဝေ၊ ဝိုးပြည့်ပြည့်မောင်၊ ယွန်းရွှေရည်၊ ဝါဝါအောင်၊ တင်တင်ပြည့်၊ Five Star အဖွဲ့၊ ဟားငါးကောင်အဖွဲ့၊ အောင်နိုင်၊ စည်သူ(ပလပ်ကျွတ်)နှင့် သရုပ်ဆောင်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်သရုပ်ဆောင် ထားကြကြောင်း သိရသည်။

ရေဘေးသင့်ပြည်သူများအတွက် IRON CROSS ၏ တေးဂီတဖျော်ဖြေပွဲ

ကမ္ဘောဇ အနာဂတ်အလင်းတန်းဖောင်အေးရှင်းမှ ဦးစီးကျင်းပသော ရေဘေးသင့်ပြည်သူများအတွက် ပြန်လည် ထူထောင်ရေး ရန်ပုံငွေဖျော်ဖြေပွဲကို (၂၁.၈.၂၀၁၅)ရက်၊ သောကြာနေ့ ည ၇း၀၀ နာရီက ရန်ကုန်မြို့၊ ဗြိမ္မ ကျောင်းလမ်း၊ အမျိုးသားကဇာတ်ရုံ၌ ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

လက်မှတ်ခံရေးနှုန်းများမှာ ကျပ်သုံးသောင်း၊ ကျပ်ငါးသောင်း၊ ကျပ်တစ်သိန်းဖြစ်ပြီး အဆိုပါပွဲ၌ လေးဖြူ အင်း၊ မျိုးကြီး၊ ပိုင်းပိုင်းတို့က တေးသီချင်းများ သီဆိုဖျော်ဖြေခဲ့သည်။ အဆိုပါပွဲ၌ ကျပ်ငွေ သိန်း ၁၅၀၀ ကျော်ရရှိ ပြီး အဆိုပါ ရရှိသောငွေကြေးများကို ရေဘေးပြန်လည်ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်းများတွင် အသုံးပြုသွားမည်ဖြစ် ကြောင်း သိရှိရသည်။

အမ်ကေ (စုစည်းတင်ပြသည်)

မြတ်ဗုဒ္ဓစာအုပ်စင် ၁၁၁ မြတ်ဗုဒ္ဓစာအုပ်စင် ၁၁၁ မြတ်ဗုဒ္ဓစာအုပ်စင် ၁၁၁

မိုးပန်းမွန်(ရာမည)၏

တောက်ပစွာလောင်ကျွမ်းသောနှင့် ရသဝတ္ထုတိုများ

ရသစာပေအခန်းကဏ္ဍ နေဝင်ချိန်ရောက်ပြီဟူ၍ အသံများဝေဆာနေချိန်ဝယ် ဝတ္ထုတိုအရေးကောင်းသော ဆရာမမိုးပန်းမွန်(ရာမည)က ရဲဝံ့စွာ ဤစာအုပ်ကို ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းအတွက် များစွာမှ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်ရသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ကွမ်းတောင်ပန်းတောင်ကိုင်းတဲ့ အရွယ်၊ ကိုယ့်ခြံတွင်းပေမို့၊ ဝင်ကစွပ်လိုလှသော၊ တောက်ပစွာလောင်ကျွမ်းသော၊ တန်ဖိုးခံလျှို့ဝှက်ချက်၊ တစ်ယောက်တည်းအတွက် လျှောက်လဲချက်မဟုတ်ပါ။ အပြစ်အတွက် အချက်ကတရား၊ ကြီးမြတ်သူ၊ လရောင်အောက်က ရွှေလျားပန်းခြံ သည်ကား...သည်သားနှင့် သည်အမေ၊ ကြီးမားလွန်းတဲ့ ရန်ပုံသက် မောင့်မျက်ရည်၊ သွန်းလောင်းရေအေး၊ မေတ္တာပေးဝေ၊ ဖန်စီးအိမ်ငြိမ်းချိန်နီးပြီထင်၊ ပီတိချစ်မျက်ရည်၊ အိပ်မက်ပျောက်သော နွေနေ့လယ်ဟူသည့် ပင်ကိုရေး ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၁၅ ပုဒ်တိတိပါဝင်သည်။ ဘဝရသခံစားလိုသူများအတွက် ဤစာအုပ်အား ကောင်းဆုစာပေမှ တန်ဖိုး ၂၀၀၀/ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မေလတ်ဟန်၏ ရင်တွင်းဖြစ်ရသဝတ္ထု နှစ်ပုဒ်

ရသစာပေ၏အခန်းကဏ္ဍကို တွန်းအားပေးလိုက်သည့် ဆရာမ မေလတ်ဟန်၏ ရင်တွင်းဖြစ်ရသဝတ္ထု နှစ်ပုဒ်အား ပေါင်းစည်းတင်ဆက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်တွင် “ရွှန်းလဲ့စန္ဒာဘုံနံ့သာမှာ အပြုံးလေးနဲ့ နေချင်တယ်”ဟူသော ဝတ္ထုနှင့် “နုလုံးသားထဲက အိပ်မက်ကမ္ဘာဆီသို့”ဟူသော ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ပါဝင်သည်။

ဤစာအုပ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဆရာနန္ဒာမိုးကြွယ်၊ ဆရာညိုမေတ္တာ၊ ဆရာမ မေလတ်ဟန်နှင့် ဆရာတွင်းကြီးသားတင်ဝင်းဦးတို့က အမှာစာနှင့် ရင်တွင်းစကားများ ရေးသားပေးထားကြသည်။ ဝါသနာကို အရင်းခံ၍ ဆန္ဒကို ရဲဝံ့စွာ အကောင်အထည်ဖော်လိုက်

သည့် ဆရာမမေလတ်ဟန်၏ စာပေသတ္တိကို ခိုးမွမ်းရမည်ဖြစ်သည်။ အဆိုပါရသ ဝတ္ထုစာအုပ်အား ရွှေကြည်သာစာပေမှ ထုတ်ဝေလျက် တန်ဖိုး ၂၅၀၀/ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ရာ ဆရာမမေလတ်ဟန်၏ အားထုတ်မှုကို လေ့လာသင့်သည်ဟု ဆိုချင်သည်။

ကဗျာပန်းခင်း ပရဟိတမိသားစု၏ ရောင်စုံအိပ်မက်များ

နိုင်ငံအတွင်းရှိ လိုအပ်သောနေရာများသို့ ပညာရေးလှူဒါန်းမှုများ ပြုလုပ်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်၍ ထုတ်ဝေလိုက်သော ကဗျာစာအုပ်ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆရာသူရဇော်က “ရောင်စုံအိပ်မက်များပါ ကဗျာများကိုဖတ်ရှု၍ ကျွန်တော်လို ကဗျာသမားတစ်ယောက် အားတက်မိသည်။ ပန်းပွင့်တွင် ဝတ်မှုန်များရှိသည်။ ဝတ်မှုန်တွေကူးယှက်မှ ပန်းမျိုးပြန့်ပွားသည်။ ဝတ်မှုန်ကူးဖို့ လိပ်ပြာလေးများ ရှိရသည်။ ကဗျာပန်းများတွင် ကဗျာဝတ်မှုန်တွေရှိသည်။ ယင်းဝတ်မှုန်တို့ကို ကူးယှက်ပေးမည့် ကဗျာပန်းခင်း ပရဟိတ မိသားစုလို လိပ်ပြာများလိုအပ်သည်။ ရှိအပ်သည်”ဟု အမှာစာ ချီးမြှင့်ထားပေသည်။

အွန်လိုင်း၌ရေးကြသည့် ကဗျာများကို စုဆောင်းပြီး ထုတ်ဝေထားရာကဗျာ သိပ္ပံသူများ၏ လက်ရာမွန်တို့မှာ စုံလင်ခြင်းဆိုင်ရာသည်။ ဤစာအုပ်အား ကဗျာပန်းခင်း ပရဟိတမိသားစုက တန်ဖိုး ၁၅၀၀/ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

နိုင်သျှား(မိုးမိတ်)၏ ဓမ္မပါလမြို့နှင့် ရသစာရာများ

ဆရာနိုင်သျှား၏ ဓုတိယမြောက် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ချုပ်စာအုပ်ဖြစ်သည်။ ဆရာနိုင်သျှား(မိုးမိတ်)သည် စာနယ်ဇင်းများ၌ ကလောင်သွားထက်စွာဖြင့် ရေးနဲ့နေသူ ဖြစ်ပြီး ရေးဖြစ်သူမျှကို တစ်စုတစ်စည်းတည်းဆိုသလို ထုတ်ဝေလျက်ရှိသည်။

ဤစာအုပ်တွင် ဆရာမောင်ညီဦး(က.စ.လ)က အမှာစာရေးသားပေးထားပြီး စာအုပ်တွင်း၌ လွှတ်စေတီ၊ ကျေးဇူးတရား ဝင့်ကြွေး အလယ်သံကျော်၊ အမေ့ရဲ့

သားလေး ပြန်လာပြီ။ အတိတ်ကဘဝဝင်ကြော့ လွယ်တိမ်ခမ်း သိမ်ဆည်းထားသော အမှတ်တံဆိပ် (သို့မဟုတ်) မလာလည်းခက် လာလည်းခက်၊ စက်ကိန်းစာတံဆိပ်စေတီ၊ စွဲထင်ကျန်ရစ်လေသော၊ အဖြူရောင်ရှင်မလေး။ မည်မျှသောတန်းပိုးနှစ်ခု၊ စွဲလမ်းမှုများ မေ့ပျောက်စေချင်ပါသည်။ ဓမ္မပါလမြို့ (သို့မဟုတ်) နတ်ဂုဏ်ထားသည့်မြို့ ဘဝနှင့်ရင်းနှီးရခဲ့သော သင်ခန်းစာ၊ အချစ်ဆိုတာ ကစားစရာမဟုတ်ပါ။ စသည့်ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၁၅ ပုဒ်ပါဝင်သည်။ ဤစာအုပ်အား အရှေ့ဘက်ကောင်းကင် ဖြန့်ချိရေးမှ တန်ဖိုး ၁၅၀၀/ကျပ် သတ်မှတ်လျက် ဖြန့်ချိလိုက်သည်။

ဒေါ်အုန်းကြည်သား၏ ရွှေဝါရောင်အရေးတော်ပုံကြီး

ရွှေဝါရောင်ဟူသည် သံယာဇာတများကို ကိုယ်စားပြုသည့် ဝေါဟာရဖြစ်သည်။ သံယာဇာတများသည် ခေတ်အဆက်ဆက်ပင် အဓိကဦးပြည်သူများ (ဆွမ်း၊ ဒကာများ)ဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့သည်။ နယ်ချဲ့ကိုလိုနီခေတ်မှသည် စစ်အာဏာရှင်စိုးမိုးသည့်ခေတ်အထိ ပြည်သူ့ ပြည်သားတို့၏အရေးကို သွေဖည်မသွားခဲ့။ သာသနာတော်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်၍ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းပွဲတွင်လည်းကောင်း၊ စစ်အာဏာရှင်တို့နှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရာတွင်လည်းကောင်း ရှေ့တန်းမှပါဝင်ခဲ့သည်။

အဆိုပါအချက်ကို အဓိကထားလျက် စာရေးဆရာ ဒေါ်အုန်းကြည်သားက သုတေသနီသတ္တ ရှာဖွေတင်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်တွင် ဦးညွှတ်ပုဇွန်ထိုင်ကည့် ရဟန်းအာဇာနည်များ၊ မရမ်းချောင်းဘုန်းကြီး၊ အရှင်ဥက္ကမ၊ အရှင်ပရမ၊ အရှင်ရေဝတနှင့် ဦးဣန္ဒ၊ ဦးသုမန၊ ဦးထိဆရာတော်၊ ဦးစန္ဒိယ၊ ဘုန်းကြီးဦးသာဓုန်၊ ဦးသုရိယ၊ ဦးဓမ္မသာမိ၊ သိမ်းကျန်းဆရာတော်၊ ဦးကေလာသ၊ ဦးဥက္ကမ၊ ဆရာတော်ဦးပိစာရတို့၏ ထေရုပ္ပတ္တိများကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကျမ်းကိုးစုံစွာဖြင့် တင်ပြရေးသားထားသည်။ ဤစာအုပ်အား ရွှေပဒေသာစာပေက တန်ဖိုး ၂၀၀၀/ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

နန္ဒာမိုးကြယ်၏

မူလတန်းအဆင့် မြတ်ပန်းရုံ စာစီစာကုံးများ

စာစီစာကုံးဟူသည် မြန်မာဘာသာရပ်၌ မလွဲမသွေပြေဆိုရမည့် အခန်းကဏ္ဍတစ်ခုဖြစ်သည်။ စာစီစာကုံးပြေဆိုနိုင်ရန်အတွက် ဗဟုသုတများ ကြွယ်ဝဖို့လိုသည်။ ဗဟုသုတကြွယ်ဝဖို့ရာ စာပေဗဟုသုတများကို လေ့လာလိုက်စားကြရမည်။ ဤစာအုပ်၌ မူလတန်းအဆင့် စာသင်သားများအတွက် ရည်ရွယ်၍ စာစီစာကုံးရေးသားရန် လိုအပ်သည့်အချက်အလက်များ ရှောင်ရန်၊ ဆောင်ရန်များကို ဖော်ပြထားသည့်အပြင် နမူနာစံပြ စာစီစာကုံးများကိုပါ တင်ပြရေးသားထားပေသည်။

ဤစာအုပ်၌ လက်ရွေးစင်စာစီ စာကုံးပေါင်း ၃၈ ပုဒ်အပြင် ဆယ်နှစ်လရာသီ စာစီစာကုံးများကိုပါ ဖော်ပြထားရာ စုစုပေါင်း ပုဒ်ရေ ၅၀ ပါဝင်သည်။ ဤစာအုပ်အား မြတ်ပန်းရုံစာပေမှ ပန်းချီသန့်ဇော်သစ်၏ လက်ရာဖြင့် တန်ဖိုး ၃၀၀၀/ကျပ် သတ်မှတ်လျက် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မင်းဆက်ပိုင်၏

ချောကလက်အင်္ကျီဝတ်ထားသူ ကဗျာစာစုများ

ဆရာမင်းဆက်ပိုင်သည် ဝတ္ထုဆောင်းပါး အရေးကောင်းသူသာမက ကဗျာပါ ထက်မြက်သူရှုစွာ ရေးသားနိုင်စွမ်းရှိသူ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ “ချောကလက်အင်္ကျီ ဝတ်ထားသူများ” ကဗျာစာစု ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဤစာအုပ်တွင် ဆရာနန္ဒာမိုးကြယ်က “သူသည် ကဗျာများကို ကဗျာနှင့်တူအောင် သိဖွဲ့နိုင်သူဖြစ်သည်။ အချစ်ကို ကြက်ခြေမခတ်သလို ခေတ်ကိုလည်း မျက်ခြေမပြတ်သူ ဖြစ်သည်”ဟု အမှာစကား ဆိုထားသည်။ ဤစာအုပ်၌ ကဗျာပုဒ်ရေးစွာ Classic Icon မှ ထုတ်ဝေပြီး တန်ဖိုးမှာ ၁၅၀၀/ကျပ်ဖြစ်သည်။

အချိန်ကာလ တိတိကျကျ

မြို့နယ်တရားရုံးတစ်ခုသို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ကွာရှင်းပြတ်စဲပေးပါရန် လျှောက်ထားကြ ၏ တရားသူကြီးလည်း ၎င်းတို့လက်ထပ်ခဲ့သော စာချုပ်ကို ကြည့်၍ -

“ခင်ဗျားတို့ အိမ်ထောင်သက်ကာလည်း အနှစ် ၂၀ လောက်ရှိပြီဆိုတော့ ဘယ်နည်းတော့မှာလဲ။ ဒါထက်နေပါ ဦး။ ကွဲရကွာရလောက်အောင် ဘယ်တုန်းက ပြဿနာဖြစ် ပြသလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ ယောက်ျားဖြစ်သူလည်း အောက်ပါ အတိုင်း အဖြေပေးလေ၏။

“ဘယ်တုန်းက ပြဿနာဖြစ်ကြလဲဆိုတော့ လက် ထပ်တဲ့နေ့ကတည်းက စဖြစ်တာပါပဲခင်ဗျာ”

□□□

ငှူးစကား

တစ်ဆိုင်စီ သောက်လာသော သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ကားမှတ်တိုင်တွင် ဆုံမိကြလေ၏။ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးစလုံးပင် သောက်နေကျလစ်မစ်ကိုကျော်ကာ ရေချိန်လွန်အနေအထား သို့ ရောက်ရှိနေကြလေ၏။

“ဟေ့ကောင် ကျွဲသွေး...မင်းကို ငါမြင်ရတာ လူပု ဟုတ်ရဲ့လား။ ခေါင်းမှာ ချိုနှစ်ဖက်ကလည်း ကားနေတာပါပဲ လား။ လူတိရစ္ဆာန်ဖြစ်နေတဲ့...င်းကို ငါ့အလျှောက်ဖိတ်ဖို့ရာ လုံးဝ မဖိတ်တော့ဘူးကွာ”

ဤတွင် ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း အားကျမခံ ခပ်မှူးမှူးဖြင့် ပြန်လည်၍ နက်လိုက်ချေ၏။

“အောင်မာ...ဝက်ပါးစပ်က လူစကားတွေပဲလို့။ ဟေ့ကောင်တရုတ်ကြီး...ငါကလည်း လူတစ်ယောက်ထဲက နေ ၃၇ မင်းနတ်ကနေတဲ့ မင်း...လျှက်ကို လာဖို့ရာ လုံးဝမရှိ

လုံးဝတော့တာပဲဟေ့”

သူဟာနှင့်သူကတော့ ဟန်ကျလို့ ပါတာကား။

□□□

တကယ့်ကို စဉ်းစဉ်းစားစား

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်သူဌေးသည် အပြောချိုချိုကလေးနှင့် ဝန်ထမ်းအပေါင်းတို့ကို ညာခိုင်းတတ်သူဖြစ်၏။ ဝန်ထမ်း အပေါင်းမှာလည်း သူဌေး၏မြို့ငြင်မှုကို မခံလိုသည့်အတွက် မသိကျိုးကျင်ပြုကာ လုပ်နိုင်သရွေ့ လုပ်ဆောင်ပေးတတ်ကြ စမြဲပင်။

ထိုအထဲ၌ သူဌေး၏လူယုတ်တော် ကိုယ်ရေးအရာရှိဆို သည်မှာလည်း မလွတ်ကင်းပါပေ။

တစ်နေ့သ၌ သူဌေးနှင့် လူယုတ်တော်ကိုယ်ရေးအရာ ရှိတို့သည် ကုမ္ပဏီမှ ရရန်ရှိသည့်ငွေကြေးများကို နယ်တစ် နယ်သို့ သွားရောက်ယူခဲ့ကြပြီး တည်းခိုခန်းကောင်းကောင်း၊ တစ်ခုတွင် အိပ်စက်နားနေကြရန် ဝင်ရောက်တည်းခိုကြ လေ၏။

နှစ်ယောက်တည်းခိုခန်း၌ သူဌေးသည် ငွေထုပ်ကြီး အား ၎င်း၏ခုတင်အောက်သို့ ထိုးသွင်းကာ လူယုတ်အား -

“တပည့်ရေ ဆရာခဏအိပ်လိုက်ဦးမယ်ကွာ။ အဲဒါ ဆရာခုတင်အောက်မှာရှိတဲ့ ငွေထုပ်ကြီးကို ကြည့်ထားနော်”

“စိတ်ချ အာစရိ စိတ်ချ၊ ကျွန်တော် မအိပ်ဘဲ စောင့် နေပါမယ်”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက် အချိန်အနည်းငယ်ကြာလေ သော် သူဌေးသည် တစ်ရေခန်းလာပြီး လူယုတ်တော်အား တိမ်း ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“ငါ့တပည့် မင်းအိပ်ပျော်နေသလား”

“ဟာ... မအိပ်ရပါဘူး အာစရိရယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားခန်းဝင်နေတာဗျ။ စဉ်းစားခန်းဝင်နေတာ”

“ဟေ့... ဟုတ်လား။ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာတဲ့ဟဲ့”

“ဪ... ဒီလိုပါ။ ဆံပင်ဆိုပြီး ဘာဖြစ်လို့ အသီး မသီးလဲဆိုတာကိုပါ”

ဤတွင် အိပ်ဖန်စောင့်ကောင်းကောင်းနှင့် အခွင့် အရေးသာတုန်း တစ်ရေခန်း ထပ်မံနပ်လိုသေးရကား...

“အဟား... ဟာ။ ငါ့တပည့်က တွေးခေါ်မြော်မြင် တတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲကလား။ အရေးရာအောင် ဆက်ပြီးစဉ်းစား ဆက်ပြီးစဉ်းစား ဟုတ်ပလား”

ဟူ၍ မြောက်လုံဆင့်လုံသုံးလျက် အိပ်ပျော်သွားပြန် လေ၏။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ တစ်ဖန်နိုးလာပြန်၏။

“ငါ့တပည့် အိပ်နေလား”

“ဘယ်ကလား အိပ်ရမှာတဲ့ အာစရိရယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာခင်ဗျ။ စဉ်းစားနေတာ”

“နေစမ်းပါဦး ဆံပင်ဘာကြောင့် မသီးလဲဆိုတာလား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ အာစရိခုတင်အောက်က ငွေထုပ် ကြီး ဘာကြောင့်များ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားရလဲဆို တာ စဉ်းစားနေတာ”

“မောင်မယ်လေးဗျာ”

သူဌေးခမျာ ရုတ်ခြည်း မျက်ဖြူဆိုက်သွားပါလေ သတည်း။

□□□

အံ့ဩစရာတွေတော့ မြစ်နေပြီ

ဧည့်ခန်း၌ မှန်ဘောင်သွင်းကာ ချိတ်ဆွဲထားသည့် လေးဆူဇာတ်ပုံရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ကြည့်ရှုရင်း ဧည့် သည်က စကားဆိုသည်။

ဧည့်သည် ။ ။ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ရိုက်ကူးထားတဲ့ ဓာတ်ပုံဟာ သိပ်ကိုသပ္ပာယ်စရာကောင်းပါ လားဗျာ။ တစ်လောကတင် ရွှေတိဂုံကုန်း တော်ပေါ်ကို ရောက်ခဲ့သေးတယ်။ ဖူးလို့ကို မဝနိုင်အောင်ပါပဲ။

အိမ်ရှင် ။ ။ ဪ... ဟုတ်လား။ အဲသည်ရွှေတိဂုံကို ရောက်တော့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်း ကို လှမ်းမမြင်ရဘူးလား။

ဧည့်သည် ။ ။ ဟင်အင်။ ဘယ်လိုလုပ်မြင်ရမှာလဲ။ ရွှေတိဂုံ ကုန်းတော်ပေါ်ကနေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီ ခင်ဗျာ။ နေတဲ့တိုက်ခန်းကို တွေ့ရမှာတဲ့လဲ။

အိမ်ရှင် ။ ။ ဒါဆိုရင် အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းနေပြီ။ ကျွန်တော့်တိုက်ခန်းကနေ ရွှေတိဂုံကို လှမ်း

မြင်ရပေမယ့် ရွှေတိဂုံကနေ ကျွန်တော့်တိုက်
ခန်းကိုကျ လှမ်းမမြင်ရဘူးတဲ့။

ညည်းသည်။ အဲ...ဗျာ။

□□□

မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပါပဲလား

အိမ်ရှင်မတစ်ဦးသည် ၎င်း၏အိမ်၌ လျှပ်စစ်မီးလိုင်း
ပြတ်တောက်သွားသည့်အတွက် လျှပ်စစ်ပြုပြင်ရေးဌာနတစ်
ခုသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်လေ၏။

သိပ်မကြာလိုက်။

အိမ်သို့ လျှပ်စစ်ပြုပြင်ရေးလုပ်သားတစ်ဦး ရောက်
လာ၏။ မီးလိုင်းများစစ်ဆေးကာ ပြတ်တောက်နေသည့် အပိုင်း
ကဏ္ဍများအား ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ပြုပြင်ပေးလေ၏။ သိပ်
မကြာခင်မှာပင် မီးလိုင်းများအားလုံး ကောင်းမွန်သွားပါလေ
၏။ သည့်အတွက် အိမ်ရှင်မလည်း ကျေနပ်အားရသွားလေ၏။

“အိုကေ...အိုကေ အားလုံးရှယ်ပဲ။ တကယ့်ကို
တော်ပါပေတယ်။ ဒါထက် ကျသင့်ငွေ ဘယ်လောက်ပေးရ
ပါလဲ”

“တစ်ထောင်ငါးရာ ကျပါတယ်။ ဒါကလည်း ဘာ
ပစ္စည်းမှ မလဲလှယ်ရလို့မိ။ ပစ္စည်းအသစ်လဲလှယ်မယ်ဆို
ရင်တော့ သည့်ထက်ပိုကျပါလိမ့်မယ်”

ဤတွင် အိမ်ရှင်မလည်း မျက်လုံးမျက်ဆန်များ ပြူး
သွားလေ၏။

“ဘယ်လို...ဘယ်လို ပစ္စည်းတစ်ခုမှ မလဲရဘဲနဲ့
တစ်ထောင်ငါးရာတောင်ကျတယ် ဟုတ်လား။ ရှင်အလုပ်လုပ်
တာ ကျွန်မတိုင်ကြည့်နေတာ ငါးမိနစ်တောင် မရှိဘူး”

“ဒါကတော့ဗျာ ကျွန်တော်တို့ဌာနရဲ့မူက ပစ္စည်းဖိုး
ထိ ပြုပြင်စရိတ်အဖြစ် လုပ်အားခအနေနဲ့ တစ်နာရီကို တစ်
ထောင်ငါးရာနှုန်းတွက်ပြီး ယူပါတယ်ခင်ဗျာ။ တစ်မိနစ်နဲ့
အလုပ်ပြီးတယ်ဆိုလည်း တစ်ထောင်ငါးရာပါပဲ။ မိနစ်ငါးဆယ်
ထောင်မှပြီးလည်း တစ်ထောင်ငါးရာပါပဲ”

“ဪ...ဒီလိုလား။ ကောင်းပြီ...ရော့ ထောင်ငါး
ရာ။ အဲ...ဒါပေမယ့် ရှင်ပြန်လို့မဖြစ်သေးဘူးနော်”

“ဘာဖြစ်လို့တုံးဗျာ”

“တစ်နာရီပြည့်ဖို့ မိနစ်ငါးဆယ်လောက် လိုသေး

တယ်။ တစ်နာရီပြည့်တဲ့အထိ ကျွန်မနဲ့စကားထိုင်ပြောချေ။
ဒါဥပဒေနဲ့အညီပြောနေတာနော်...ဟင်း...ဟင်း”

□□□

ကိုယ့်တွက်ကိန်းနှင့်ကိုယ်

အိမ်ရှင်မနှစ်ဦးသည် ကြာရှည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ကြာရှည်
သောက်ကြရင်း ရှေးဝယ်ခြင်းပညာရှင်အတွက် ဆွေးနွေးပြော
ဆိုနေကြလေ၏။

“ခေါ်မိန်းမမရယ်...ရှေးဝယ်တော်တဲ့ နေရာမှာတော့
ရှင်ကို လက်ဖျားခါပါတယ်။ ရှင်ရှေးမဝယ်လိုက်နဲ့ ဝယ်လိုက်
ပြီဆိုရင် ပစ္စည်းတွေမှန်သမျှဟာ ရှေးသက်သက်သာသာနဲ့
ရတာချည်းပဲနော်။ အံ့ရောပဲ။ ဒါထက်နွေပါဦး အဲသည်လို
ရှေးဝယ်တော်ရအောင် ဘယ်လိုနည်းဗျာဟာတွေသုံးပြီး ရှင်
ရှေးဝယ်သလဲ။ ရှင်မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ရှိလိမ့်မယ်ထင်
တယ်။ ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေပဲဟာ ပြန်မှုပါလားရှင်”

“အို...ခေါ်ရွှေစာကလည်း ပြောရောမယ်။ ကျွန်မမှာ
ဘာလျှို့ဝှက်ချက်မှ မရှိပါဘူး။ ရှေးသက်သက်သာသာနဲ့ ရ
တယ်ဆိုတာကလည်း ဥပမာ သိပ်အေးတဲ့ ဆောင်းတွင်း
ကာလရောက်ရင် ပန်ကာတို့၊ အဲယားကွန်းတို့၊ သိပ်ပူပြီးတဲ့
ရာသီရောက်ရင် စောင်တို့ အနွေးထည်တို့ဝယ်တာပေါ့ရှင်။
ကာလကိုတွက်ချက်ပြီးတော့ ဝယ်တာပေါ့”

သည်ခဏ ခေါ်ရွှေစာတစ်ယောက် မည်သို့မည်ပုံ
စိတ်ကူးပေါက်လေသည်မသိ။

“ဟယ်...ဒါဆို ခုချိန်ဟာ နေ့ဘက်ပဲ ကျွန်မလည်း
စတိုးဆိုင်သွားပြီး လက်နှိပ်ဓာတ်မီး သွားဝယ်ဦးမယ်တော်”
“အယ်...”

□□□

ကြော်ငြာကောင်းလိုက်ပုံက

အသက်အရွယ်က လူကြီးပိုင်း။

ငယ်ထိပ်ကြီးက ခပ်ပြောင်ပြောင်။

အနီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ကားတခါးကိုဖွင့်ဆင်းလာပြီး
အနီးရှိ ဆေးဈေးစုံရောင်သည်ဆိုင်သို့ ဝင်သွားကာ ဆံပင်
ပေါက်ဆေးဝယ်လိုကြောင်း ပြောဆိုလေ၏။ ဆေးရောင်ဟူက

ရိုးကျစ်အတွင်းမှ ဆေးသွေးတစ်ဘူးကို ထုတ်ပေးလေ၏။

“ဒီဆေးဟာ ဆံပင်တွေကို အမှန်တကယ် ပြန်ပေါက်နိုင်တာ သေချာတယ်နော်”

“စိတ်သာချင် အနံ့ကလေး အမှန်တကယ် ဆံပင်တွေ ပြန်ပေါက်နိုင်တဲ့ ဆေးပါ။ ဒါပေမယ့် သည်ဆေးကို သုံးမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ခုသတိထားရလိမ့်မယ်”

“ဘာများ သတိထားရမှာတဲ့တဲ့”

“သည်လိုပါ အဲသည်ဆေးကို သုံးတော့မယ်ဆိုရင် လက်အိတ်သုံးလေး ထပ်စွပ်ပြီးမှ ပြောင်နေတဲ့ခေါင်းဦးရေကို လိမ်းဖို့ပါ”

“နေပါဦး လက်အိတ်မစွပ်ဘဲ လက်နဲ့လိမ်းရင် ဘာ ဖြစ်မှာမို့လဲ”

“လက်ချောင်းတွေအားလုံး အမွှေးတွေပေါက်လာမှာ မို့ပါ”

ဆေးရောင်းသူ၏ စကားအဆုံးမှာတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လည်း ကျသင့်ငွေကို မဆစ်မပြတ် ဝယ်သွားလေတော့ သတည်း။

□ □ □

တကယ်ပိုင်ရှင်

လူရည်လည်ပြီး မြန်မာစကားကို လည်လည်ပတ်ပတ်ပြောဆိုနိုင်သော တိုးရစ်တစ်ဦးသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများရောင်းချသော ကျွဲလယာဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်သို့ ရောက်လာကာ ဆိုင်တွင်းအပြင်၌ ခင်းကျင်းထားသော ပစ္စည်းပစ္စယမျိုးစုံကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ နှံ့စပ်စပ်ကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေရင်းမှ ရှေးဟောင်းကြွေပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို တွေ့မြင်သွားရာဆိုင်အတွင်း မတ်တတ်ရပ်နေသူကို မေးလိုက်လေ၏။

“ဟောသည် ကြွေပန်းကန်ပြားကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမှာလဲ”

“ဟာ... အဲသည်ကြွေပန်းကန်ပြားလား။ ဒါနယ်နယ်ရရ ကြွေပန်းကန်ပြားမဟုတ်ဘူးဗျ။ ပွန်နီကောရာပ် ကုမ္ပဏီလီမိတက်က ဝယ်ယူထားတဲ့အခါမှတော့ ကြွေပန်းကန်ပြားဗျ။ မာကိုပိုလိုနဲ့ လက်ထဲရောက်ပြီး သူရဲနဲ့ဆက်အဆင့်ဆင့်ကနေ

ရလာလို့ သိပ်ကိုရှေးကျတဲ့အပြင် တကယ့်ကို ရှားတောင့်ရှားပါး ပစ္စည်းပါ”

“အဲဒါတွေ အသာထားစမ်းပါ။ ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်းမယ်ဆိုတာကိုပဲ သိချင်တယ်”

ဤတွင် ဆိုင်မှလွှဲကာ လူရည်လည်လှသော တိုးရစ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင်း...

“အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၅၀၀၀ ရမှ ရောင်းမယ်”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောကြားလေ၏။

“ဟာ... ရှေးက နည်းနည်းများတယ်။ ဘယ်လောက် အထိလျော့မလဲ”

“မလျော့နိုင်ဘူး။ သည်ပစ္စည်းက ရှည်လျားတဲ့ နှစ်ကာလတွေကြောင့် ရှေးဟောင်းသမိုင်းဝင် အတိုင်းအတာနဲ့ကို တန်ဖိုးက မြင့်နေပြီလားပါ။ အခုပြောတဲ့ရှေးက လုံးဝ အလျော့အတင်းမရှိတဲ့ ရှေးပါပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကျုပ် ဖီဆိုင်ကပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ သူနဲ့ပဲဈေးစကားပြောမယ်”

“ကျုပ်က သည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပဲလေ”

“ဟာ... မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်နော်”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ။ ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့သူက ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ပြောနေပြီပဲဟာ”

“မနောက်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ် ဆိုင်ရှင်အစစ်နဲ့ပဲ စကားပြောချင်တယ်”

“ကျုပ်ပဲလေ”

“မယ့်ဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား ဆိုင်ရှင်အစစ်အမှန်ဆိုတာ ဘယ်လိုသက်သေပြမလဲ”

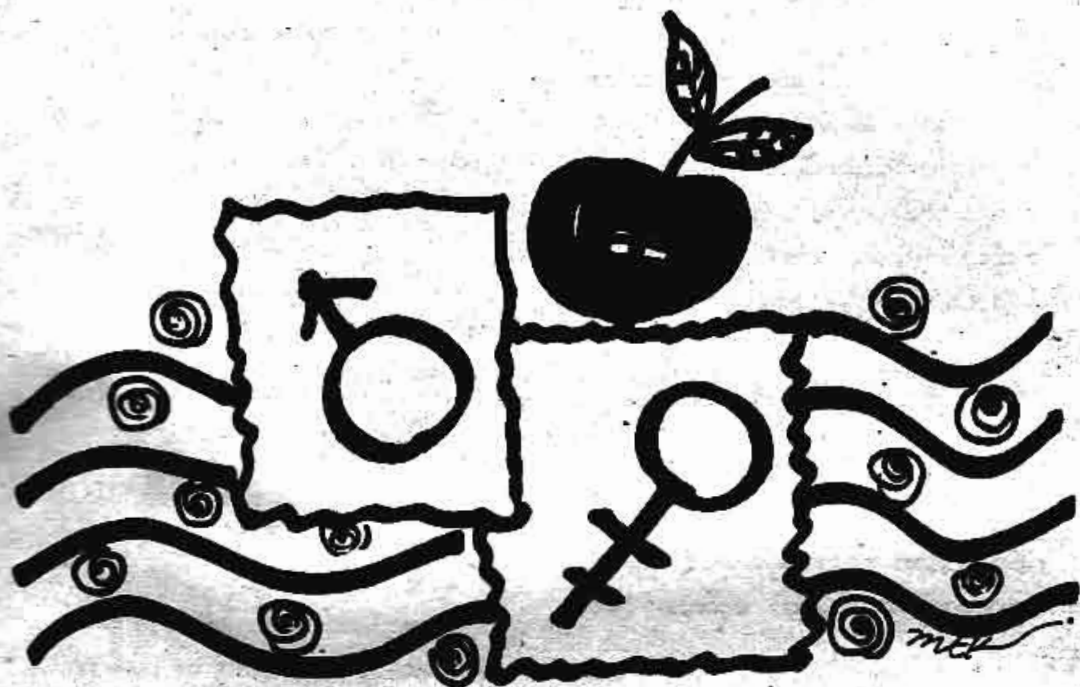
သည်စကားက ဆိုင်ရှင်၏ မာနနှင့် မခံချင်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးပါလေ၏။ ဆိုင်ရှင်လည်း ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဧဝံလာ ၅၀၀၀ စကားဆိုထားသော ကြွေပန်းကန်ကိုဆွဲယူကာ ဝှမ်းခနဲခွဲချလိုက်လေ၏။ ဤတွင်မှ လူရည်လည်တိုးရစ်လည်း

“အိုး... အိုး... ဆော့နီပဲ။ ခင်ဗျားဟာ ဆိုင်ရှင်အစစ်ဆိုတာ ယုံသွားပြီ”

ဟုဆိုလျက် ဆိုင်မှ ပြန်ထွက်သွားလေတော့၏။

မြို့မေတ္တာဒံယုမဟ်

ကိုစေ့တော့မယ်

၂၀၁၅ ချစ်သက်သေ

မင်းတည်တံ့

ကောင်လေးတစ်ယောက်က သူ့ချစ်သူ ကောင်
လေးကို ချစ်ခွင့်တောင်းပါတယ်။ ကောင်မလေးက
ကောင်လေးကိုကြည့်ရင်း ပြောပါတယ်။

“ရှင် ကျွန်မကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုတာကို ဘယ်
ထိုက်ထိုက်ပြောလဲပြော။ ဒီတိတ်လွန်ကြီးတွေတော့ မလုပ်နဲ့
နော်။ အခုအချိန်က ၂၀၁၅ ခုနှစ်တောင် ရောက်နေပြီ။
ခွင့်သိတယ် မဟုတ်လား”

ကောင်လေးက ခဏစဉ်းစားလိုက်တယ်။

“ဒါဆို နားထောင် ပြောပြမယ်။ မင်းကို လက်ထပ်
ပြီးရင်လေ

✦ နယ်တကာလုည့်ပြီး ပါးစိုက်တယ်ဆိုတဲ့ လူစိုက်
အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်ပါဘူး။ လိမ္မာပါ့မယ်။

✦ အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေတဲ့ အချိန်ကျရင်
လည်း ထမင်းတစ်နပ် လျှော့မစားခိုင်းပါဘူး။

✦ အိမ်ဈေးဖိုးကိုလည်း နှစ်ထောင်မက ပိုပေးပျံ့
မယ်။

✦ အပြောတစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုးလည်း မလုပ်ပါ
ဘူး။

✦ ငါ ယစ်မှူးသာယာနေတဲ့ မင်းကို ဘယ်သူတွေ
က ဘယ်လိုတောင်းတောင်း၊ ငါ့အချစ်အာဏာနဲ့ ငါသေ
သွားရင်တောင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘူးမှတ်ထား”

“ကဲ ... ယုံပြီလား”

“ဒါဆို ကြိုက်သွားပြီ”

မင်းတည်တံ့

နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါသည် သို့သော်

စိန်ဝင်းမော်

မိန်းမဆိုတာကလည်း အခက်သားဗျ။ ကျုပ်တို့ယောက်ျားတွေလို အမြင်မကျယ်ဘူး။ အရှည်ကိုလည်း မမြင်တတ်ကြဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ အူတိုတတ်ကြသေးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ သူတို့ကို အကုန်ဖွင့်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူး။ လျှိုသင့်တာ လျှိုမှ၊ ဂှက်သင့်တာတွေကို ဂှက်ထားမှ။ ဒါပေမယ့်ခုတော့ အားလုံးကို ဖွင့်ပြောရတော့မယ်။ ဆရာဝန်က ကျွန်တော့်အစာအိမ်မှာ ကင်ဆာဖြစ်နေပြီ။ နေရမှ သုံးလပေါ့တဲ့။ နှုတ်ဆက်ရတော့မယ်။ မှာသင့်၊ သိသင့်တာတွေကို ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်းမှာရ၊ အသိပေးရတော့မယ်လေ။

“မိန်းမရေ... မင်းဒီစာကို ဖတ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်တော့ ဒီလောကကြီးမှာ ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ရင်း မှာသင့်တာတွေကို မှာပါရစေ။ အသိပေးသင့်တာတွေကို အသိပေးခဲ့ပါရစေ။ ပထမဦး

ဆုံး ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ရင်း အသိပေးပါရစေ။ --- ဖြို့နယ်၊ --- လမ်းက မတင်မြဲနဲ့ ကိုယ့်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်အနည်းငယ်က အကြောင်းပါခဲ့တယ်။ အစကတော့ အပျော်သဘောနဲ့ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပါ။ ဒါပေမယ့် သားလေးတစ်ယောက်ရလာတော့ သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ --- ဖြို့နယ်၊ --- ရပ်ကွက်ထဲမှာ မင်းမသိအောင် ခြေတစ်ကွက် ဝယ်ထားတယ်။ စာချုပ် စာတမ်းတွေက ကိုယ့်ရဲ့ရှေ့နေ ဦးကျော်စိုးဆီမှာ အပ်ထားတယ်။ စီးပွားရေး အကျိုးတူလုပ်ထားတာက ဘယ်သူတွေ့ထဲမှ ရရန်က ဘယ်ခွေ၊ ဘယ်သူတွေ့ကို ပေးရမှာက ဘယ်မျှ စသည်ဖြင့်ပေါ့။ လျှိုဂှက်ချက်တွေကို အကုန်ဖွင့်ဟ ဝန်ခံရေးသားပြီး အလွမ်းသယ်ထားတယ်။

ပြီးတော့ ဒီစာကို ငါကွယ်လွန်တဲ့အခါ ဖွင့်ဖတ်”လို့ မှာကြားပြီး မီးခံ

သေတ္တာထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်တယ်။

“ဟိုက်...”

ကျွန်တော်က ဒီတစ်ခွန်းသာ ပါးစပ်က ရေရွတ်နိုင်မိတယ်။ ဆရာဝန်က ဖုန်းဆက်တယ်။ “ဘဲရီးဆောရီး”တဲ့။ ဓာတ်မှန်ချင်း မှားဖတ်မိလို့၊ ခင်ဗျားက အစာအိမ်မှာ အနာပေါက်နေတာတဲ့။ အစားဆင်ခြင်ပြီး နောက်ဆုံးပေါ်ဆေးတွေနဲ့ ကုလိုက်ရင် တစ်လ၊ နှစ်လလောက်ဆို ပျောက်ပြီတဲ့။

ကျွန်တော် အိပ်ခန်းထဲသို့ ရေ၊ ကြီးသုတ်ပျာပြေးဝင်ပြီး မီးခံသေတ္တာထဲကစာကို ပြန်ယူဖို့လုပ်လိုက်တယ်။

“ဟိုက်”

မိန်းမက အခန်းရှင်းရင်း မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်နဲ့ ကျွန်တော့်စာကို ဖွင့်ဖောက်ဖတ်လျက် ရှိနေပါပြီကော...။

စိန်ဝင်းမော်

ရုစ်ခွင်ကျော် - ပောင်တော်သီ

ဖဲရိုက်လောင်းကစားနည်း ခေါင်း
စဉ်အောက်က သာတင်းကမိလို့ခေါ်တဲ့
ဝိုတာဝိုင်းဖွဲ့ကစားတဲ့အခါ အတွဲမရှိ၊
အသုံးမတည့်လို့ ပစ်ဖဲလုပ်လိုက်တယ်။
ကိုးမဲပဲဆိုပါတော့။ အောက်လူက
အသုံးတည့် အတွဲရှိလို့ ကောက်စား
ထိုက်ပြီဆို အပုံထဲက ဆွဲတက်၊ ကိုးမဲ
ဖြစ်လာရင် သွားပြီး။

ပစ်ဖဲအဖြစ်လည်း သုံးမရ၊ ကိုင်
ထားလို့လည်း အတွဲမရှိ။ အဲဒါနဲ့ သူ
မှားဒေါင်းတာ ခံလိုက်ရရော။

ကျုပ် အခု စားမဲမိနေပြီ။

ကျုပ်တို့အလုပ်က လုံခြုံရေးဝန်
ဆောင်မှုအလုပ်၊ ဒါကြောင့် တိုင်ကပ်၊
ဆတ်ကပ်၊ ကျာနယ်တွေမှာ ကြော်ငြာ
ရင်း အသက်၊ ကိုယ်အလေးချိန်၊
အရပ်အမြင့်၊ ပညာအရည်အချင်း
ဘာမှမထည့်ဘူး။ ဘာထည့်စရာလို
မဲ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ ခန့်မှားမှု
မထုတ်တာ။

ကြော်ငြာတွေလို့ အလုပ်လာ
ဆောင်ရွက်တယ်။ အင်တာဗျူးတယ်။
ရုစ်ခွင်ကျော်ကောင်းရဲ့လား။ အမိဝ်ပျက်
ဆိုလား။ ကျန်းမာရေးကောင်းလား။

အားလုံးကောင်းတယ်ဆိုရင်-အသက်
၆၀၊ ၆၅ နှစ် အသက်အရွယ်လည်း ခန့်
လိုက်တာပဲ။ ပြီးရင် လုံခြုံရေးဝန်ထမ်း
ရဲ့ တာဝန်ဝတ္တရားတွေ ရှင်းပြ၊ တာ
ဝန်ကျဆိုဒ်ရဲ့ လုပ်ငန်းသဘောပြော၊
ပြီးရင် တာဝန်ကျဆိုဒ်ကိုလိုက်ဖို့။

လုပ်လာတာ မိုးနေပြီ။ ဘာ
ပြဿနာမှ မရှိဘူး။ မနေ့ကအထိဇီဝိ
လေ။

ဒီနေ့မနက် ၈ နာရီရုံးဖွင့်၊ အင်
တာဗျူးအစ ကိုကျော်အောင်ဆိုတဲ့လူနဲ့
အင်တာဗျူးတယ်။ အသက်ငါးဆယ့်
နှစ်နှစ်၊ ၀၀၅၆၆၆၆၆။ ပညာအရည်
အချင်းက ဆယ်တန်း။ အိုကော၊ ဗျူးပြီး
တာနဲ့ CV ဖောင်ဖြည့် လေးလစာချုပ်
ချုပ်၊ ယူနီဖောင်းထုတ်၊ အလုပ်ခန့်။

“ဘိုကြီး စင်ကြယ်ရီလိုက်ဖို့”

လို့ GM အမိန့်အရ “ဟေ့လူ
လိုက်ခုံ”ဆိုပြီး ကျုပ်ကဇွေကသွား။
ဓာတ်တိုင် ၃/၄ တိုင်အကွာအဝေးက
ကားမှတ်တိုင်ရောက်တဲ့ထိ ပါမလာလို့-
လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ .. ဟင်္သာတ
ထွန်းရင် လေသံနဲ့ -

“သားမှားပြီ၊ မှားပြီအမေရဲ့”

လို့သာ အော်လိုက်ချင်တော့
တယ်။

ကျုပ်တို့ရုံးခန်းကလည်း ကျဉ်း
ကျဉ်း၊ ကျုပ်တပည့်စုပါလေးယောက်
မျက်စိရှစ်လုံးကလည်းမမြင်။ တောက်
... နောက်အလုပ်လာလျှောက်ရင်
ဆရာဝန်ထောက်ခံချက်ပါရမည်။ ခါး
တောင်းကျိုက် လမ်းလျှောက်ပြရမည်
တို့ ကြေညာရမလို့။

လေဖျန်းထားတဲ့ ခြေထောက်
နှစ်ဖက်က ဆတ်တောက် ဆတ်
တောက်နဲ့များ၊ ပက်ကျီ ခဲဆွဲ၊ ၁၊
သလိုပဲ။

တာဝန်ချပေးတဲ့ဆိုဒ်၊ သူနိုး
... သူနိုးဆို ဒီလူတယ်လို့လုပ်ဖမ်းနိုင်
မှာလဲ။

စာချုပ်ချုပ်ခန့်ပြီးသားဆိုတော့
လည်း ဖြတ်မရ။

မဖြတ်ဘဲထားရင်လည်း လစာ
ပေးထားရပြီး ဘာမှခိုင်းစားလို့ရမှာ
မဟုတ်၊ စားမဲမှ တကယ့်စားမဲ။

ရုစ်ခွင်ကျော်-ပေးလဲထော်သီ

ပိသမ

စိုးယုတ္တုန်း

“ဓားမျိုး ... ဓား ... ဓား”

ရုပ်ကွက်လမ်းထိပ်၌ အော်သွားသော ဓားထမ်းရောင်းသူ၏အသံက လမ်းမတန်းကြီးကို ဟိုဘက်ထိပ်မှပင် ကြားနိုင်သည်။

“ဓားမျိုး ... ဓား။ ဟင်းခုတ်ဓား။ ထင်းခုတ်ဓား။ သားလှီးဓား။ ငါးလှီးဓား။ ဓားစုံပါတယ်မျိုး”

သံတူကြောင်းတူ နှစ်ခါသုံးခါ အော်လိုက်မှုကြောင့် -

“ဓားသည် လာပါဦး”

ရှေ့ကိုလွန်သွားသော ဓားသည်က နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ခေါ်လိုက်သံကြားလိုက်သည့် အိမ်ရှေ့တွင် ဝါညှပ်တွင်သိ၍ ထမ်းထားသော ဓားထမ်းကို ရှုလိုက်သည်။ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး -

“ဘယ်လိုရောင်းလဲ”

“ကြည့်ပါဦး ဓားအမျိုးအစားအလိုက်ပေါ့”

“အင်း ... အင်း ဟိုဓားလေး ပြပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒါက အသားခုတ်ဓားပါ”

“အဲ ... အဲဒါလေးကရော”

“ဒါက ငါးခုတ်ဓားပါ”

“အဲဒါလေးကို ဘယ်လောက်ရောင်းလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ (---)ကျပ်ပါ”

“ရှင် ... ဈေးများလိုက်တာ”

“ရောင်းဈေးအမှန်ပါ”

“လျှော့ပါဦး”

“အစ်မကြီးရယ် ... ပန်းဘဲဖိုက ယူရတဲ့ဈေးအတိုင်း ရောင်းတာပါ။ ပိုတင်မရောင်းပါဘူး”

ဓားသည်က သူရောင်းသော ဓား ကောင်းကြောင်းနှင့် ပြုလုပ်သော ပန်းဘဲဖိုကလည်း ကောင်းကြောင်းများကို ပြောနေသည်။

ဓားဝယ်ရန်ကြည့်သော အမျိုးသမီးကြီးက ဓားဓားချင်း ခေါက်ကြည့်ခြင်း၊ ဓားကို ချိန်ဆခြင်းများ လုပ်ကြည့်ပြီး ...

“ဟင် ... ရှင်ငါးခုတ်ဓားကလည်း ရေသံစည်ပိုင်းကို လုပ်ထားတာကြီး”

“ဗျာ ... အဲဒါသံလေး။ ဒါကြောင့် တန်ရာတန်ကြေးဈေးနဲ့ရောင်း

တာပေါ့ဗျာ”

“ဓားဆိုတာ သံချောင်းသံတုံးကို လုပ်ရတာ မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားယူမှာလား ... ဟိုတွေဒီတွေ ရွတ်ပြမနေနဲ့”

“ဟင် ... ဒါမျိုးတော့ မယူဘူးရှင်”

“မယူလည်းနေဗျား။ ဒီမှာအဒေါ်ကြီး ခေတ်နဲ့ယှဉ်ကြည့်။ နောက်ဆိုရင် ပလတ်စတစ်ဓားပဲ သုံးရမယ်မှတ်”

ဓားသည်က အသံခပ်မာမာနှင့် ပြောပြီး ဓားများသီထားသော ဝါးလုံးကို ကောက်ထမ်းပြီး ထွက်သွားသည်။

“ဟင်း ... ဘာခေတ်လဲ။ သွပ်လည်း သံဖြစ်။ သူတို့ရောင်းချင်တိုင်း ပိုက်ဆံလိုချင်တိုင်း”

အမျိုးသမီးကြီး၏ နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သော စကားကို ခပ်ဝေးဝေးကို ရောက်သွားသော ဓားသည်ခလှုံမကြားတော့ပါလေ။

နိယုတ္တုန်း

ဦးရှာတာ မီးအတွက်

ပန်းတနော် နောင်လတ်

ဆရာအေးကျော်က သည်ရွာ
သားဖြစ်သော်လည်း အထက်တန်းပြ
ဆရာအဖြစ် တောင်ကြီးမြို့သို့ ပြောင်း
ရွှေ့သွားသည်မှာကြာပြီ။ မရောက်သည့်
အကြာပြီဖြစ်သော သည်ရွာကလေးသို့
နှင်းယုဦး ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။
အဝေးပြေးကားက “ကြီဆိုပါ၏”
ဆိုသောအခါတွင်ရပ်သည်။ ကားပေါ်

မှဆင်းလာသော ဆရာအေးကျော်က
ဆိုက္ကားထိုင်ခုံပေါ်တွင် မိန်းမဝတ်ကြီးတစ်
ဦးနှင့် အပျိုအရွယ် မိန်းမငယ်တစ်
ယောက် စီးနင်းလိုက်ပါလာသည်။
ဆိုက္ကားနင်းသူက ဆိုက္ကားကို
“ကြီဆိုပါ၏” ဆိုင်းဘုတ်အနီးရှိ ဆိုက္ကား
ဂိတ်တွင်ရပ်လိုက်သည်။ အပျိုသမီးနှစ်
ယောက်က ဆိုက္ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

ဝဝမိန်းမကြီးက ဆိုက္ကားခပေးသည်။
သူတို့က ထိုင်ခုံတန်းလျားတွင် ထိုင်
လိုက်ကြသည်။ ခရီးသည်များဖြစ်ဟန်
တူသည်။
ဆိုက္ကားသမားက ဆောင်းထား
သော ခမောက်အဝတ်ကိုချွတ်၍ ဘယ်
လက်ဖြင့် ကိုင်သည်။ ညာဘက်လက်
ဖြင့် မျက်နှာပေါ်ရှိ ရွှေများကိုသုတ်

သည်။ စုတ်ပြန်သော အင်္ကျီသည် ခွေးများ စိမ့်နေ၏။

ဆရာအေးကျော်က ဆိုကြားသမားကြီးကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဦးလေး ဦးဘကောင်း”

ဆိုကြားသမားကြီးက သူ့ကိုမြင်ပြီး ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟာ... ဆရာကျော်၊ ခွင့်နဲ့ပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်ဦးလေး၊ ဦးလေးတို့ မိသားစု နေကောင်ရဲလား”

“ကောင်းတယ် ဆရာကျော်၊ အိမ်ပြန်မယ်မဟုတ်လား၊ ဦးလိုက်ဖို့မယ်”

ဆရာအေးကျော်က လှပျိုကြီး၊ သူ့အစ်ကိုနှင့် သူမမက အိမ်ထောင်သည်။

အိမ်ထောင်သည်များဖြစ်သော်လည်း မိဘများနှင့်အတူတူ သည်ရွာကလေးတွင် နေထိုင်သူများဖြစ်သည်။

ဆိုကြားသမားတို့၏ နောက်ဘက်တွင် ဆရာအေးကျော်က သူ့ကျောပိုးအိတ်အကြီးကြီးကိုတင်သည်။ သူကရှေ့ဘက်တွင်ထိုင်သည်။ ဆိုကြားသမားဦးဘကောင်းက ဆိုကြားကို အားစိုက်နင်းသည်။

ဆိုကြားနင်းရင်းနှင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားပြောဖြစ်ကြသည်။

“ဦးရဲသမီး ချာတိတ်မလေးက အခုဘယ်နှတန်း ရောက်သွားပြီလဲ”

“ရှစ်တန်းဆရာကျော်”

“အောင်မယ်... ချာတိတ်မက ရှစ်တန်းတောင်ရောက်နေပြီပဲ”

“ဆရာကျော်တို့ မိသားစုလည်း နေထိုင်ကောင်းကြတာမို့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဖုန်းကြိုဆက်ထားလို့

ကျွန်တော်သိတယ်ဦးလေး”

စကားစ ခထပြတ်သွားသည်။

ဆရာအေးကျော်က မတ်မတ်ရပ်နေကြသော ဓာတ်တိုင်းများနှင့် သွယ်တန်းထားသော ဓာတ်ကြိုးများကိုကြည့်ပြီး မေးသည်။

“လျှပ်စစ်မီးတွေပြေထင်တယ်”

“မရသေးဘူး ဆရာကျော်၊ ရဖို့နီးပြီ”

“အိမ်တွေကို မီးကြိုးသွယ်ပြီးပြီလား”

“ပြီးတဲ့အိမ်တွေ ပြီးပြီ”

“နွေမဟုတ်သော်လည်း နေကတော်တော်ပူသည်။

“ထီးပါလား၊ ဆရာကျော်”

“ပါပါတယ်”

“ပါရင်ဆောင်းပါ၊ ဦးကို အားမနာပါနဲ့”

“ထိုင်စီးတဲ့ ကျွန်တော်က ထီးဆောင်းပြီး၊ ဆိုကြားနင်းတဲ့ စဉ်းက

ခမောက်ကလေးပဲဆောင်းပြီး ချွေးတလုံးလုံးနဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ဆရာအေးကျော်က ချွေးတလုံးလုံးဖြစ်နေသော ဆိုကြားသမားကြီးကို ကြည့်ပြီးပြောလိုက်ပြန်ပါသည်။

“မီးပွားရှာတာလဲ ရှာတာပေါ့ဦးရယ်၊ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးလည်း ကိုယ်ဂရုစိုက်ဦး”

“ဦးရှာတာ မီးအတွက် ဆရာကျော်ရဲ့”

“ဦးလေးတို့မှာ သားယောက်ျားလေးမရှိဘူး၊ သမီးဆိုတာကလည်း ချာတိတ်မတစ်ယောက်တည်းရှိတာမဟုတ်လား၊ သမီးအတွက်ဆိုဖေမယ့်

အလွန်အကျွံအပင်ပန်းခံ၊ အမောခံပြီး

မီးပွားမရှာသင့်ဘူး ဦးရဲ့”

ထိုအခါ ဆိုကြားသမား ဦးဘကောင်းက ဤသို့အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

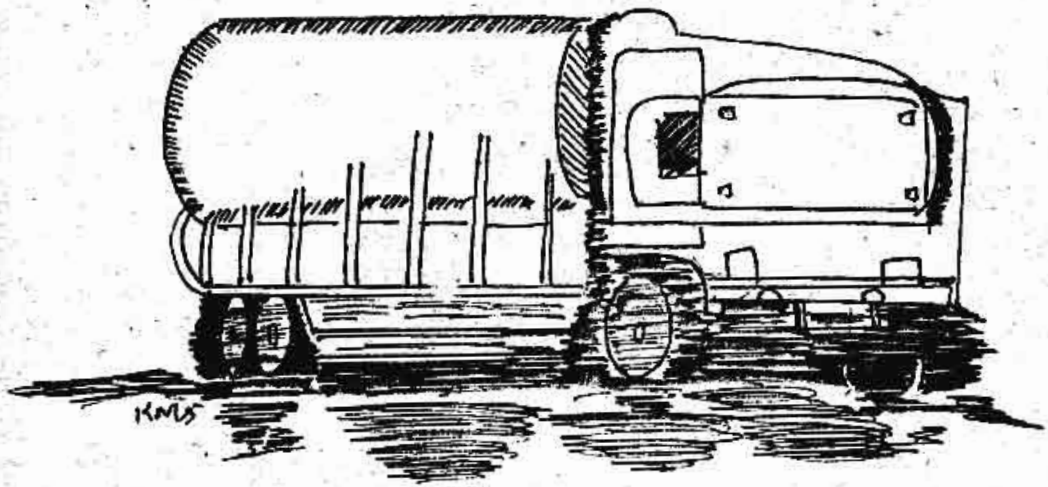
“ဦးရှာတာ မီးအတွက်ဆိုလို့ ဆရာကျော်က ဦးရှာတာ သမီးအတွက်လို့ ထင်သွားတာကိုး၊ သမီးအတွက်မဟုတ်ဘူးဆရာရေ၊ ‘မီး’အတွက်၊ ‘မီး’အတွက်။ ‘လျှပ်စစ်မီး’ရဖို့အတွက်”

“ဘယ်လိုဦးလေး၊ ‘မီး’အတွက်၊ ‘လျှပ်စစ်မီး’အတွက် ဦးရှာတာဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာကျော်၊ ရွာက

မီးလင်းဖို့ အိမ်တစ်အိမ်ကို ခြောက်သိန်းထည့်ရတယ်၊ အိမ်မှာမီးလင်းဖို့ကလမ်းက ဓာတ်ကြိုးကနေ အိမ်အထိသွယ်တဲ့ မီးကြိုးဖိုး၊ အိမ်မှာတစ်တဲ့ မီးတာပုံး၊ မီးလုံးတွေ၊ မီးချောင်းတွေ အဲဒါတွေအတွက် ဝယ်ရတဲ့ငွေနဲ့ မီးဆင်ပေးတဲ့လူတွေအတွက် ဝန်ဆောင်ခပေးရတဲ့ငွေတွေက မနည်းဘူး၊ အဲဒီစုစုပေါင်းငွေတွေ အကုန်ခံမှ အိမ်မှာလျှပ်စစ်မီးလင်းမှာ၊ သူများအိမ်တွေက မီးယူပြီး ကိုယ့်အိမ်ကမီးမယူလိုလည်း ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သမီးက ရှစ်တန်းကျောင်သူဆိုတော့ လျှပ်စစ်မီးအလင်းရောင် လင်းလင်းထိန်ထိန်နဲ့ စာဖတ်ချင်တာမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ‘ဦး’ရှာတာ မီးအတွက်လို့ပြောတာ”

ဆရာအေးကျော်၏ပါးစပ်သောခတ်ခဲလိုက်ရလေသည်။

သည်းခံခြင်း၏ အတိုင်းအတာ

ဆွေမြင့်

အဝေးပြေး ကားလမ်းမကြီး၏
ဆင်သားတစ်နေရာတွင် မကြာသေးမီ
ထဲ ဖွင့်လှစ်လိုက်သော ပျော်ပွဲစားရုံ
(ရင်စတောရင်)တစ်ခုသည် သန့်သန့်
ခြင်းဖြင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ စားပွဲ
အမျိုးသမီးလေးကလည်း မွန်မွန်
နှင့်လည်ဖြစ်သည်။ အစားအသောက်
သည် အရသာရှိသည်။
ညနေခင်းတစ်ချိန်တွင် အဝေး
ပြေးကားလမ်းကြီးပေါ်တွင် မောင်းလာ
သော ဆယ်ဘီးကားကြီးတစ်စင်းသည်

လမ်းဘေးသို့ မောင်းချကာ ပျော်ပွဲစားရုံ
အသစ်၏ မျက်နှာစာရှိ ကားပတ်ကင်
တွင် ရပ်တန့်လိုက်သည်။
ကားပေါ်မှ အရပ်ခြောက် ခန့်
မြင့်သော ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ထောင်
ထောင်မောင်းမောင်း က ခင်းသူ
ဆင်းလာသည်။ ထိုဆယ်ဘီးကားကြီး
ပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာပါ
သည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းပေါ်တွင် သက္က
လတ် ဦးထုပ်ပျော့ဆောင်းထားသည်။
ပျော်ပွဲစားရုံတွင်းသို့ ထိုကား

မောင်းသူ ဝင်လာသည်ကို စားသောက်
နေကြသူအားလုံးနှင့် ဆိုင်ဝန်ထမ်းများ
က စိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့်နေကြ
သည်။ ထိုသူ၏ ဥပစိရုပ်ကလည်း သား
သားနားနားဖြစ်သည်။
ထိုသူက ကောင်းမွန်၍ အရသာ
ရှိသော ဆယ်နစ်မျိုးခေါက်ဆွဲကြော်
တစ်ပွဲ၊ ကြန့်မဆိုင်ဟင်းချို တစ်ပွဲ၊
ဘီယာတစ်လုံး၊ စီးကရက်တစ်ဘူးမှာ
လိုက်ပြီး နေ့ကစိတ်ရှည်စွာ ထိုင်စောင့်
နေလေသည်။ ခေတ္တမျှကြာသောအခါ

အစားအစာများ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုသူသည် အစားအစာများကို မစားဘဲ ဘီယာဘူးကိုဖောက်၍ ဖြူစုပ် နေသည်။ ထို့နောက် စီးကရက်တစ် လိပ် မီးညှိုးစွာခိုက်လိုက်သည်။ သူ၏ ရုပ်ရည်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အမူ အရာ ဟန်ပန်တို့သည် အလွန်တရာ စတိုင်းကျသောကြောင့် ရက်စတောရင့် အတွင်းရှိ လူအားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာ အကဲခတ်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ရက်စ တောရင့်အပြင်ဘက် ကားပတ်ကင် အတွင်းသို့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်အသစ် စက်စက် သုံးစီးကို လူငယ်သုံးယောက် တို့က စက်သံ ဆူညံကျယ်လောင်စွာ တစ်ယောက်တစ်စီစီ မောင်းလာကြ သည်။ ဆယ်ဘီးကားကြီးရှေ့ မနီးမဝေး တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ မော်တော်ဆိုင် ကယ်ကို စက်သတ်၍ ခေါက်ထောက်ခဲ့ ကြပြီး ရက်စတောရင့်ထဲသို့ ဝင်လိုက် ကြသည်။

သုံးယောက်စလုံး လယ်သာဂျာ ကင်း ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ စပိုရှပ်ကိုယ်စီ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာအမူအရာများ မှာ ဖိုက်တီဖိုက်ကန်း အသွင်သဏ္ဌာန် မျိုး ဖြစ်နေကြသည်။ ဆိုင်တွင်းသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း သူတို့၏ အကြည့်ကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက် သည်။ လူအားလုံးတို့သည် သူတို့သုံး ယောက်ကို အမူမထားကြဘဲ ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်း ထောင်ထောင်မောင်း မောင်းလှူကြည့်သလိုသာ အကဲခတ်ကြည့် ရှုနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် မနာလို မရူခိတ်

သော အမူအရာဖြင့် ထိုလူကြီးစား သောက်နေသည့် စားပွဲရှိရာသို့ တည့် တည့်မတ်မတ် ခြေဦးလှည့်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ယောက်က ထိုလူကြီး၏ စီးကရက် ဘူးကို ဆွဲယူ၍ အထဲမှစီးကရက်များကို ခြေမှ၍ ၁၂ မျိုးခေါက်ဆွဲပန်းကန်ထဲသို့ ဖြူးထည့်လိုက်သည်။

ကျန်တစ်ယောက်က ထိုလူကြီး သောက်လက်စ ဘီယာဘူးထဲမှ လက် ကျန်ဘီယာတစ်ဝက်ခန့်ကို ကြန်မဆိုင် ဟင်းချိုထဲသို့ သွန်ထည့်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က စားပွဲပေါ်မှ သက္ကလပ်ဦးထုပ်ပျော့ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ပိပြားအောင် တစ်ချက်တည်း ပြင်းထန် စွာ ဖိုက်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ သက္က လတ် ဦးထုပ်ပျော့၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ ပကတိ ပြားချပ်လှန်းပါးဖြစ်သွားသည်။

ယင်းသို့ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားနေကြသည်ကို ထွားထွား ကျိုင်းကျိုင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လှူကြီးက မျက်နှာတစ်ချက်မျှမျှကား ခေါ်သအရိပ်အယောင်လည်း အလျဉ်း မရှိ။ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထ လိုက်သည်။

ရက်စတောရင့်အတွင်းရှိ လူအား လုံးက ထိုလူကြီး တစ်ခုခုလက်တွဲပြန် တော့မည်ဟု ယူဆလိုက်ကြသည်။ လူ ငယ်သုံးယောက်သည်လည်း လက်သီး များကို ကျစ်ကျစ်ပါးအောင်ဆုပ်ထားကြ ပြီး တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်အနေအထား ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုလူကြီးက ကောင်တာရှိရာသို့ ခြေလှမ်းမုန်မုန်ဖြင့် လျှောက်သွားသည်။ သူမှာဒေသ စားသောက်ဖွယ်ရာများ

အတွက်ကျသင့်တွေကို အကြေအလည် ရှင်းသည်။ ထို့နောက် စားသောက်ဆိုင် တွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ သူမောင်းလာ သော ဆယ်ဘီးကားကြီးရပ်ထားရာသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ထိုလူကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုများကို စားပွဲထိုးမိန်းမပျိုက ပြတင်းပေါက်မှ မျက်တောင်မခတ် လှမ်းကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် လူငယ်သုံးယောက်က တစ်စခန်းထလာကြသည်။

“ဘာလဲ၊ အကောင်ကြီးတိုင်း ဂရု ဖိုက်နေရရင် လောကကြီးမှာ ကျွဲတွေ၊ ဆင်တွေ မင်းမူကြတော့မှာပေါ့...။ အလကား သတ္တိဆိုလို့ တစ်ပြားသားမှ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ဖိုက်တင်ချဖို့လည်း မကျွမ်းကျင်တဲ့လူကြီး။”

ဟူ၍ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။ ထိုအခါ ပြတင်း ပေါက်မှ လှမ်းကြည့်နေသော မိန်းမပျို က အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် မှတ်ချက်ချ လိုက်သည်။

“ရှင်တို့ ပြောသလို ဖိုက်တင် မကျွမ်းကျင်တာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကားမောင်းမကျွမ်းကျင်တာတော့ သေ ချာတယ်။ အခုကြည့်လေ သူမောင်း သွားတဲ့ ကားရှေ့နားမှာရပ်ထားတဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ် သုံးစီးစလုံးကို တက်နှင်းသွားပြီရှင်။”

သူမ၏ စကားအဆုံးတွင် ထိုလူ ကြီး မောင်းထွက်သွားသော ဆယ်ဘီး ကားကြီးသည် အဝေးသို့ ရောက်သွားခဲ့ လေပြီ။

ဆွေမြင့်

ဓာတုဗေဒဆေးဝါးပါ အသင့်စားခေါက်ဆွဲခြောက်

ဝိတ်ပင်မှုအတွက်

အိန္ဒိယအစိုးရကို

ပိတ်ပင်မှုလျော်ကြေး တောင်းဆိုတရားစွဲဆိုခြင်းပြဿနာ

ကေတီအောင်သိန်း (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

သိပ်မကြာသေးမှီ ဇူလိုင်လ လဆန်းပိုင်းတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံအစိုးရ၏ အစားအစာနှင့် ဆေးဝါးစစ်ဆေးရေး ဦးစီးဌာနက အိန္ဒိယနိုင်ငံ စားသောက် အာဟာရထုတ်လုပ်ရောင်းချနေသော ကုမ္ပဏီ ၁၀၀ ခန့်သည် အိန္ဒိယနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား အများအပြား ကြိုက်နှစ်သက် စားသုံး နိုင်နေလျက်ရှိသည့် အသင့်စားခေါက် ဆွဲခြောက်မှာ ဓာတုဗေဒဆေးဝါး၊ မပုပ် ဆသီးစေသော ဆေးဝါး၊ အဆိပ် အဆောက်များစွာပါဝင်နေသည့်အတွက် စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အပေါ် မူတည်၍

ယင်းအသင့်စား ခေါက်ဆွဲခြောက်များ ကို အိန္ဒိယပြည်သူလူထုများ စားသုံး ခြင်းမပြုရန် အစိုးရကတားဆီး ပိတ်ပင် ပြီး ၎င်းခေါက်ဆွဲခြောက် အခြောက် အပြားတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ ဖီးရှို့ဖျက် ဆီးခဲ့၏။ ယခုအခါ ၎င်းအစားအစာနှင့် ဆေးဝါးဌာနက ယင်းခေါက် ဆွဲခြောက် များတို့ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးရန် လို အပ်သဖြင့် လောလောဆယ်အားဖြင့် ခြောက်လအချိန်တွင် ၎င်းအသင့်စား ခေါက်ဆွဲခြောက်များကို အချိန်ခြောက် လအတွင်း၌ ရောင်းချစားသုံးနိုင်ကြောင်း

ထုတ်ပြန်ကြေညာချက်ကြောင့် အသင့် စား ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုတ်လုပ်သော ကုမ္ပဏီက ယင်းဌာနအပေါ်၌ နှစ်နာ ကြေး(လျော်ကြေး) အိတ်သန်း ၁၀၀ ရလိုကြောင်း တရားစွဲရန် စီစဉ်လျက် ရှိကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref;

B.B.C. အင်တာနက်၊ (13.8.2015)

ည 8:15 (A.M)

ထောင်မှူးများ

အာဂိုဂိုသည့်

□ ဗဟိုစော

ထောင်မှူးများ

အလိုရှိသည်

အပိုင်း(၁၀၃)

မတူပီဆေးရုံကြီးပေါ်ဝယ်

မဟိုတော

တူးတူးတို့ရေ...

အဲဒီ ၆.၅.၁၉၉၅ ခုနှစ်မနက်
အစော စိုလ်သောင်းထွန်းကားနဲ့ ဆေး
ခွံတော့ ကိုယ် ကားပေါ်မှာတင် နွမ်း
ဇွတ်ပြနေပါပြီ။ ခေါင်းတောင်မထူနိုင်
တော့လို့ ကားနောက်မှီပေါ်မေးပြီး လိုက်
ထားရတယ်။ မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာနေတော့
ထည်း တောင်တက်လမ်း ငါးမိုင်ခန့်ကို
ထမ်းမချော်အောင် အတော်လေး သတိ
ထားမောင်းခဲ့ရတဲ့ပုံပါ။ နဂိုကတည်းက
အလှတဲ့ရာသီမှာ မိုးကပါ ဝင်ခွက်
ဆိုက်တော့ ကိုယ့်တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်း
နီထဲခိုက် တုန်နေပါပြီ။

မတူပီဆေးရုံရောက်လို့ ကားပေါ်
အဆင်းတော့ လမ်းကောင်းကောင်း
လျှောက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ပါလာတဲ့
အညှပ်ထဲထမ်းနှစ်ယောက် အကူအညီ
နဲ့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်ယူရပါတယ်။
ဆိုလိုက် အမျိုးသားဆောင် အဝင်ဝ
အိမ်က သီးသန့်ခန်းလေးထဲ ခေါ်သွား
ပြီတယ်။

ကြည့်ရတာ နှစ်ယောက်ခန်းထင်
တစ်ဖက်ဘက်မှာ ပုခွာသာ

သာသနာပြုကိုရင်ကြီးကို တွေ့ရတယ်။
ငှက်ဖျားဝေဒနာကို အတော်လေးပြင်း
ပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရပုံပါ။ ခုတင်
ခေါင်းရင်းကတိုင်မှာ ဒရစ်(ဖ)တစ်
ပုလင်း ချိတ်ထားတာတွေ့ရတယ်။

ကိုယ့်ကိုတော့ အတွင်းဘက်
ခုတင်ဆီ ခေါ်သွားကြတယ်။ ပိန်ပိန်
သွယ်သွယ် အသားညိုညိုနဲ့ ထဘီအနီ
ဝတ် နှာ(စ်)မလေးတစ်ယောက် အကူ
အညီနဲ့ ခုတင်ပေါ်နေရာချပေးကြတယ်။
နှာ(စ်)မလေးက သာမိုမီတာနဲ့ အဖျား
တိုင်းထားရင်း လက်ကောက်ဝတ်က
သွေးခုန်နှုန်းကို စမ်းသပ်နေတယ်။
ခဏကြာတော့ ခုတင်ခြေရင်းက လူနာ
ဆေးကုမှတ်တမ်းကတ်ပြားထဲ ရေးမှတ်
နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာဝန်ကြီး
ဒေါက်တာရိုအုပ်ကိုယ်တိုင် ရောက်လာ
ပြီး ကိုယ့်ကို စစ်သပ်တယ်။ သူ့နောက်
က ထဘီအပြာဝတ်ဆရာမကြီးတစ်
ယောက်နဲ့ ဆရာမလေးတွေ ပါလာ
တယ်။ ဆရာမလေးတစ်ယောက်က
ကိုယ့်လက်မောင်းမှာ သွေးဖောက်ပြီး

ပုလင်းလေးနဲ့ ထည့်ယူသွားတယ်။

ဆရာဝန်ကြီးက ကိုယ့်တင်ပါးမှာ
ပရိုကင်းဆင်နင်စလင် တစ်လုံးထိုးပေး
လိုက်တယ်။ ဆရာမလေးတစ်ယောက်
က ဆေးပြားသုံးပြားကို ရေနဲ့တိုက်
တယ်။ ဆရာမကြီးက ခေါင်းရင်းကတိုင်
မှာ ဒရစ်(ဖ)တစ်လုံးချိတ်ပြီး ကိုယ့်ညာ
ဖက်လက်ဖျံကြောကို အပ်နဲ့ဖောက်ပြီး
ဆေးသွင်းပေးထားတယ်။

အားလုံးပြီးတော့ ဆရာဝန်ကြီးက
“တောင်ပိုင်ကြီး...စိတ်မပူပါနဲ့။
သက်သာသွားမှာပါ။ ခုတော့ ခဏ
လောက် အိပ်လိုက်ပါနော်”

ကိုယ်က ခေါင်ညှိတ်ပြတော့ သူ
နဲ့ ဆရာမတွေ ဘေးကကိုရင်ကြီး အခြေ
အနေကို စစ်ဆေးကြတယ်။ ကိုရင်ကြီး
အနေအထားက အတော်လေး အသည်း
အသန် ဖြစ်နေပုံပါ။ သူ့ကို လာစောင့်
ရှောက်နေတဲ့ ဦးခင်းနဲ့ ဆရာဝန်ကြီး
ပြောစကားအရ ဆေးရုံတက်နေတာ
တစ်ပတ်ကျော်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။

ဆရာဝန်ကြီးနဲ့အဖွဲ့ အဘောင်ထဲ
က လူနာတွေဆက်စစ်ဆဲ ထွက်သွား

တော့ နာ(စ်)မလေးက ကိုယ့်တပည့်
ဒုတိယတန်းကို သူ မျက်နှာချင်းဆိုင်
ရုံးခန်းမှာရှိမယ်။ ကိစ္စရှိရင် ချက်ချင်း
ခေါ်ဖို့ ပြောသွားတယ်။

ကိုယ်အတော်လေးကြာအောင်
အိပ်ပျော်သွားတယ်နဲ့တုတယ်။ ညက
ဆေးတွေအနံ့၊ ရေတွေအနံ့ပြီး ဗိုက်ထဲ
ဘာမှမရှိတော့ တစ်ညလုံး လေတွေ
ဆက်တိုက်အနံ့ခံတဲ့ အော်ကြောင့် တော်
တော်ပင်ပန်းသွားတယ်လေ။

ဘယ်လောက်ကြာအောင် အိပ်
ပျော်သွားတယ် မသိဘူး။ နီးလာတော့
ခေါင်းထဲကြည်လင်ပြီး နေလိုအိုင်လို
ကောင်းလာသလိုပါ။ ခရစ်(၅)ပုလင်း
က သုံးပုံတစ်ပုံကနီးနေတာတွေရတယ်။

“ခု ဘယ်နှနာရီ ရှိပဲလဲကွ”

ကိုယ်တပည့်ကို မေးလိုက်တယ်။

“မနက် ၈ နာရီခွဲပြီ ဆရာ”

ကိုယ်မှတ်မိသလောက် မနက်
ခုနစ်နာရီလောက် ဆေးရုံရောက်လာ
တာဆိုတော့ အချိန်တစ်နာရီခွဲလောက်
အိပ်ပျော်သွားပုံပါ။

“ရေသောက်ရအောင်”

ကိုယ်က ခရစ်(၅)ပိုက်တန်းလန်း
နဲ့ ထမရတာနဲ့ တပည့်ဝန်ထမ်းအား
ပြောလိုက်တော့ ဖန်ခွက်ထဲရေထည့်
လိုက်ပါတယ်။ ရေက တော်တော်အေး
တာပဲ။ လည်ချောင်းတစ်လျှောက် စီး
ဝင်သွားတာ ရေခဲရည်လားထင်ရတယ်။
ဒါပေမယ့် ဆေးတွေ တန်ခိုးကြောင့်လား
မသိဘူး။ နေရာက သက်သာလာတယ်။

ခဏနေတော့ မေးခနဲအိပ်ပျော်
သွားပြန်တယ်။ ဒီတစ်ခါ အတော်ကြာ
သွားပုံရတယ်။ နီးလာတော့ နဖူးမှာ
ချွေးတောင်နည်းနည်းစို့ချင်လာသလိုပဲ။
ခေါင်းထဲလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်လာ

တယ်။ ခရစ်(၅)ပုလင်း မော့ကြည့်တော့
သုံးပုံတစ်ပုံပဲ ကျန်တော့တယ်။

“ဆရာနီးပြီလား”

တပည့်စိုးမြင့်က မေးတယ်။

“အေး...ငါ ဒီတစ်ခေါက်
အတော်ကြာသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ အခုနေ့လယ်
၁၂ နာရီ ထိုးနေပြီလေ”

“ဟုတ်လား”

“စောစောက ဆရာဝန်ကြီးအဖွဲ့
လာကြည့်သွားသေးတယ်။ အဖျားတော့
မကျသေးဘူး။ ဆရာနီးလာရင် ဒီဆေး
ပြားတွေ တိုက်ဖို့မှာသွားတယ်”

“ဟုတ်လား...ဘာဆေးတွေလဲ”

“ငှက်ဖျားဆေးတွေနဲ့ တူပါတယ်။

လာ...သောက်ရအောင် ဆရာ”

စိုးမြင့်ပေးသော ဆေးပြားသုံးပြား
ကို ရေနဲ့မျောချလိုက်တယ်။ ရင်ထဲ
အေးသွားပြန်တယ်။ စောစောကလို ရေ
ခဲရေလိုပါ။

“ဒါနဲ့ဆရာ ဘာသောက်ချင်လဲ။
အဖတ်တော့စားလို့မရသေးဘူး။ အရည်
ပဲရမယ်လို့ ဆရာဝန်ကြီးပြောသွားတယ်။
ဟောလစ်တစ်ပုလင်းလည်း ပေးသွား
သေးတယ်”

အဖတ်ဆိုတာကြားရတာနဲ့ ကိုယ့်
ရင်ထဲပျို့တက်လာတယ်။ အန်ချင်သလို
ခံစားရတယ်။ အရည်တော့ သောက်
ကြည့်ရင် ကောင်းမလား။

“အေး...ဒါဆို ဟောလစ်တစ်
ခွက်မျှော်ကွာ”

စိုးမြင့်က ဓာတ်ဘူးထဲကရေနွေး
နှင့် ဟောလစ်တစ်ခွက် မျှော်ပေးတယ်။
ကိုယ်က သောက်မယ်ဆိုပြီး ပါးစပ်နား
ကပ်လိုက်တာနဲ့ ပြန်တွန်းပေးလိုက်မိ
တယ်။ ဘယ်လိုကြောင့်တော့ မသိ။

ဟောလစ်အနံ့ရတာနဲ့ ပျို့အန်ချင်လာ
တယ်။ ဒါနဲ့ ရေနည်းနည်းထပ်သောက်
လိုက်မိတယ်။ ခဏနေတော့ အိပ်ပျော်
သွားပြန်တယ်။

ပြန်နီးလာတော့ ညနေစောင်းပင်
နေထေဦး။ မနေ့ညက ငှက်ဖျားနိပ်စက်
တာ အတော်ပြင်းထန်ခဲ့ပုံပါ။ လူကို
ယိုင်လဲမတတ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စေခဲ့လို့
လည်း ဒီလောက်အထိ အိပ်မောကျ
သွားတာနေမှာလေ။

“ဟော...ဆရာ၊ နီးလာပြီလား။
ဆရာမက ဆေးပြားတွေ ထပ်ပေးထား
တယ်။ ဆရာနီးလာရင် ကော်ဖီနဲ့ဖြစ်
ဖြစ် တိုက်လိုက်ပါတဲ့”

“အင်း...ဒါဆို ကော်ဖီမျှော်ကွာ”

ဒီတစ်ခါတော့ ကော်ဖီနဲ့က ဟော
လစ်နဲ့နဲ့ မတူလို့လားတော့မသိ။ ဆေးနဲ့
အတူ ရောရောရှုရှုဝင်သွားတယ်လေ။
ကိုယ် ခရစ်(၅)ပုလင်း မော့ကြည့်တော့
အသစ်တစ်ပုလင်း ဖြစ်နေတယ်။

“ဟာ...ခရစ်(၅)က အသစ်လဲ
ထားပါလား။ ဘယ်အချိန်ကလဲ”

“ဆရာ မနီးခင်လေးတင်ပါ။ ဆရာ
ဝန်ကြီးက အဖျားမကျရင် ပုလင်းထပ်
လဲပေးဖို့ မှာထားလို့တဲ့။ ဆရာမလေးက
လဲပေးထားတာပါ”

“ဪ... ”

အဲဒီနေ့က မိုးချုပ်သွားတဲ့အထိ
ဆရာဝန်ကြီးတစ်ခေါက်မှ ပေါ်မလာ
တော့တာနဲ့ စိုးမြင့်က တစ်ဆင့် ဆရာမ
လေးကို မေးကြည့်မိတယ်။

“ဆရာဝန်ကြီးက သီးသန့်ဆောင်
မှာ ကိုချယ်လှလင်း အသံသွင်းအသံ
ဖြစ်နေလို့ စောင့်ကြည့်နေရလို့ပါတဲ့
ဆရာ”

“ဘယ်က ချယ်လှလင်းလဲကွ”

“သူက ဗြိတိန်က ကြံ့ခိုင်ရေး အသင်းလှုပ်ငန်းခေါင်းဆောင်လေး ဆရာ စခန်းရောက်စက စခန်းကို လာလည် သေးတယ်လေ။ ဆရာဦးရဲနောင်က တောင် ချယ်လှလင်းဆိုတာ ချင်းလှ လည်လို့တောင် နောက်ပြောင်လိုက်သေး တဲ့လူပေါ့”

“ဪ... မုတ်မိပြီ။ အဲဒီတုန်း ကတော့ အတော်လေး ကျန်းမာကြံ့ခိုင် တဲ့ လှုပ်လေးပဲ။ အခုဘာရောဂါဖြစ် တာတဲ့လဲ”

“ငှက်ဖျားတဲ့ဆရာ၊ ဆေးရုံတက် နေတာ နှစ်ပတ်လောက်ရှိနေပြီ။ အဖျား မကျတဲ့အပြင် တစ်နေ့တခြား ပိုဆိုးလာ လို့တဲ့ဆရာ”

“အင်း... ငှက်ဖျားကပေးတဲ့ ဇုက္ခ က မသေးပါလားကွ”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော် လူနာဆောင်ထဲ လျှောက်ကြည့်တော့ ငှက်ဖျားဖြစ်လို့ လာတက်တဲ့လူနာတွေ မနည်းဘူး။ ဗြိတိန်မဟုတ်ဘဲ အနီး အနား ကော့ရွာတွေက လာတက်ကြ တာ။ များသောအားဖြင့် အသက်ဆယ် နှစ်အောက်ကလေးတွေများတယ်။ ငှက် ဖျားအဆိုးဆုံးမခံနိုင်လို့ ဖိတ်စဉ်တာတွေ တောင်ရှိတယ်တဲ့ ဆရာ”

“အတော် အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ ငှက် ဖျားပါလား”

အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ဘေးမှတစ် ဩ ကိုရင်ကြီး သတိမရတစ်ချက်၊ ရ တစ်ချက် ဖြစ်နေလို့ အစောင့်ဦးစင်းက ဆရာမဆီ ပြေးပြောရတယ်။ မကြာ ခင် ဆရာဝန်ကြီးအဖွဲ့ ရောက်လာပြီး ဆေးတွေထိုး၊ ဒရပ်(ဖ)အသစ်လဲ၊ ခုတင်ပုံစံကို နည်းနည်းဖြင့်တင် စတာ တွေနဲ့ ဝိုင်းပြုနေတာတွေရှိတယ်။

ဒါပေမယ့် ကြည့်ရတာ ဆေး မတိုးတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကိုရင်ကြီး သတိပြန်လည်မလာတော့ဘဲ နောက် တစ်နေ့ မနက်လင်းအားကြီးမှာ ဆုံးရှာ ပါတော့တယ်။

ကိုယ့်နဲ့တစ်ခန်းတည်း တက်နေ တဲ့လူနာ ဆုံးပါးသွားတယ်ဆိုတော့ ကိုယ့်မိခင် တွေလည်း လှုပ်ရှားရပြီပေါ့ ဗျာ။ ကိုယ်ကလည်း နောက်တစ်နေ့ အထိ အဖျားမကျနိုင်သေးလို့ ဒရပ်(ဖ) အသစ်လဲချိတ်ရ၊ ဆေးထိုးရ၊ ဆေးစား ရနေသေးတယ်လေ။ တစ်သက်နဲ့တစ် ကိုယ် ငှက်ဖျားဆိုတာကြားဖူးရုံနဲ့ ကိုယ် နဲ့မဆိုင် သလိုထင်နေခဲ့ပေမယ့် အခု ကိုယ်တိုင် နဖူးတွေ့၊ ခူးတွေ့၊ ခံစားနေရ ပြီဆိုတော့လည်း ဖိတ်ထဲမသိမ်းမသန့် တော့ ဖြစ်လာမိသားဗျာ။

ဒီကြားထဲ နောက်ထပ်သတင်း ဆိုးတစ်ခုက ရောက်လာပြန်လေ။ နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ကိုချယ်လှ လင်း ဆုံးပြီတဲ့လေ။ ကြည့်စမ်း ပြည့်မ နဲ့ မိုင်ရာချီဝေးကွာတဲ့ တောင်ပေါ်က ဆေးရုံလေးတစ်ခုမှာ တစ်ခါမှ မသိ ကျွမ်းဖူးတဲ့ သူစိမ်းတွေကြားထဲမှာ သေ လောက်တဲ့ငှက်ဖျား ဝေဒနာဆိုးကို ခံ စားနေရတယ် မဟုတ်လားဗျာ။ ကိုယ့် ဘေးမှာလည်း အားပေးဖော်ဆိုလို့ မနေ တစ်နေ့ကမှ တာဝန်အရ သီးကျွန်းတဲ့ ခုတကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိနေတာ ဆိုတော့ ကိုယ့်မိခင်တွေ ပြုလဲကျမသွား အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်းကြီးအား တင်းထားနေရတဲ့ အနေအထားပါပဲ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်အထိလည်း အဖျားမကျသေးတာနဲ့ ဆရာဝန်ကြီး ကိုယ်တိုင် တင်ပါးနှစ်ဖက်မှာ ကွီနီး တစ်လုံးနဲ့ ပင်နင်စလင်တစ်လုံး တစ်

ပြိုင်တည်းထိုးပေးတဲ့အပြင် ဂလူးကို့စ် ဒရပ်(ဖ)ပုလင်းကိုလည်း ထပ်ချိတ်ပေး ပါတယ်။

“ဖိတ်မပူပါနဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီး အဖျားက တဖြည်းဖြည်းကျလာပါလိမ့် မယ်”

ဆရာဝန်ကြီးနဲ့အဖွဲ့ နှစ်သိမ့် စကားပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားချိန်မှာ ကိုယ်က ခုတင်ခြေရင်းမှာချိတ်ထားတဲ့ လူနာကုသမှု မှတ်တမ်းကတ်ကို စုံချင့် ကို ယူခိုင်းလိုက်တယ်။ လက်စသတ် တော့ ကိုယ့်အဖျားက ဆေးရုံစရောက် တဲ့နေ့ကအတိုင်း ၁၀၄ ဖာရင်ဟိုက် ဒီဂရီက မကျသေးတာပါလား။

ကိုယ်ဆေးရုံရောက်လို့ လေးရက် မြောက်နေမှ စခန်းက တပ်ကြပ်တင် အုန်း ရောက်လာတယ်။ ငှက်ဖျားဖြစ် တဲ့ရဲဘက်လူနာ လာပို့တာတဲ့။ ဒီနေ့ အထိ ဆေးရုံတင်ထားရတာ ရဲဘက် လူနာခုနှစ်ယောက်နဲ့ ဝန်ထမ်းလေး ယောက် ရှိနေပြီတဲ့။

စခန်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ထောင်မှူး ဝင်းခိုင်က စခန်းကိစ္စမပူဖို့နဲ့ ကိုယ်နေ ကောင်းအောင်သာ နေဖို့မှာလိုက်သေး တယ်လေ။ ကိုယ်က တင်အုန်းကို ကြေး နန်းတစ်စောင်ရေးခိုင်းတယ်။ အင်းစိန် ထောင်ဝင်းက စာတိုက်လှိုင်းမှာ ကျန်ခဲ့ တဲ့ ဇနီးသည် အေးဆီကိုပေါ့။ ကိုယ်နေ ကောင်းတဲ့အကြောင်း ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်ဖို့အကြောင်းထည့်ရေးလိုက်တယ်။

ဆေးရုံတက်ပြီး ခြောက်ရက် မြောက်နေ့မှာမှ အဖျားက စကျတယ် လေ။ ဆရာဝန်ကြီးက နောက်တစ်နေ့ မနက်ဆေးထိုး၊ ဒရပ်(ဖ)ဆက်သွင်း ပေးထားပြီး ဆန်ပြုတ်သော့ခွက်နဲ့တဲ့ အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့်

စိုးမြင့်ကိုယ်တိုင် ပြတ်ပေးတဲ့ဆန်ပြုတ်ကို စမ်းသောက်ကြည့်တယ်။

ဘာအရသာမှ မခံစားရပေမယ့် ဆန်ပြုတ်လေးငါးစွန်းလောက် ဝင်သွားတော့ ရင်ထဲ နေလိုကောင်းလာသလိုပဲ။ ဆန်ပြုတ်သောက်ပြီး ဆေးပြားနဲ့ ကော်ဖီပဲသက်သောက်လိုက်တော့ အတော်လေး နေသာထိုင်သာ ရှိလာတယ်။

အဲလိုနဲ့ မနက်ည ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်တော့ နဖူးမှာ ရွှေးတွေတာတွေ စိုတက်လာပြီး လေတောင်တအော့အော့နဲ့ တက်လိုက်လာသဗျ။ အဲဒီမှာ ပြဿနာက အိမ်သာသွားချင်လာတာပါပဲ။ ဆီးကတော့ ခုတင်ခြေရင်းကခွက်ထဲ ပိုက်နဲ့သွားလို့ရပေမယ့် အလေးကိုတော့ အိမ်သာမှာသွားချင်စိတ်ဖြစ်လာမိတယ်။

အဲဒါ ဆရာမကို ပြောပြတော့ အိမ်သာက အဆောင်နောက်ဘက်မှာဆိုတော့ အဲဒီအထိ လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ့မလား။ ဆရာဝန်ကြီးမေးကြည့်ပေးမယ်တဲ့။ ခဏကြာတော့ လူတဲ့ပြီး တံဖြည်းဖြည်း စမ်းလျှောက်ကြည့်လို့ ဆရာဝန်ကြီး ဖုန်းဆက်တယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် သွင်းလက်စရစ်(ဖ)ပုလင်းကို ခဏရပ်ထားခဲ့ပြီး လက်ဖျံမှာ အပ်တန်းလန်းနဲ့ စိုးမြင့်နဲ့ အိမ်သာသွားခဲ့မိတယ်။

သီးသန့်ခန်းထဲက နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း ထွက်မိတယ်ဆိုတာနဲ့ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နဲ့ မောလာတယ်။ အဲဒါနဲ့ ရေနည်းနည်းသောက်ပြီး ဆက်လျှောက်လာမိတယ်။ အဆောင်အလယ် မင်းလမ်းက ဖြတ်လျှောက်ရတာဆိုတော့ ဘေးနှစ်ဖက်က လူမှာခုတင်တွေ ပြည့်လွှဲနေတာတွေရှိတယ်။ စိုးတွင်းမိုလည်း

အများဆုံးဖြစ်လာကြတာ ငှက်အားပဲလေ။ အဆောင်အဆံ့မှာ တစ်ဖက်က ကိုယ့်ဝန်ထမ်းလေးယောက်ကို တွေ့ရတယ်။ မေးကြည့်တော့ သက်သာပါတယ်တဲ့။ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုတင်တွေမှာတော့ ကိုယ့်ဝန်ထမ်းက ရဲဘက်ခုနစ်ယောက် ရှိနေတယ်။ အားလုံးလိုလို သက်သာနေကြပြီး နှစ်ယောက်ကတော့ ဖျားနေတုန်းတဲ့။

သူတို့ကို အားပေးစကားပြောပြီး အဆောင်အနောက်ဘက်ကို ဆက်လျှောက်ခဲ့တယ်။ အိမ်သာရှေ့ရောက်တော့ မျက်လုံးတွေ ပြာလာလို့ ခဏနားနေရသေးတယ်။ ပြီးမှ အားတင်းပြီး အိမ်သာတက်လိုက်တယ်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ ကိုယ်ခေါင်းတောင် သိပ်မထူချင်တော့ဘူး။ အရမ်းပင်ပန်းပြီး အားတွေယုတ်လာသလို ခံစားရတယ်။ ကိုယ်အခန်းထဲက ခုတင်ပေါ်ရောက်တဲ့အချိန်မှာတော့ ခေါင်းတွေပါ မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာနေပြီး ရေတစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီးတာနဲ့ ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး အိပ်မောကျသွားပါတော့တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာလည်း အဖျားမရှိတော့ပေမယ့် ဆေးထိုး ဆေးသွင်းနဲ့ ဆေးဆက်သောက်နေရတုန်းပဲ။ ဆရာဝန်ကြီးက ထမင်းစားချင်ရင် ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည်လေးနဲ့ စားကြည့်ဖို့ပြောတာနဲ့ စိုးမြင့်ကို ကြက်စွပ်ပြုတ် ဝယ်ခိုင်းလိုက်မိတယ်။ စိုးမြင့်က ကြက်စွပ်ပြုတ်ကို ဆိုင်မှာ ဝယ်သောက်လို့မရဘူး။ ရောင်းတဲ့ခလေးလည်း မရှိဘူး။ ကိုယ့်တာသာရေးထဲက ကြက်အကောင်လိုက်ဝယ်ပြီး သတ်ဖြတ်ပြီးမှ လုပ်ရမှာတဲ့ဗျ။ ပြဿနာက။

ဈေးကတော့ မကြီးလှဘူး။ ကြက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဝက်ဖြစ်ဖြစ်၊ နွားနောက်သားဖြစ်ဖြစ် တစ်ပိဿာမှ ကိုးဆယ်၊ တစ်ရာတဲ့လေ။ စိုးမြင့်က သူလုပ်တတ်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဈေးထဲလွှတ်လိုက်တယ်။ နေ့လယ် ၁၂ နာရီလောက်ကျတော့ ထမင်းနဲ့ ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည် တစ်ခွက်လာဖို့တယ်။

ထမင်းဟင်းမစားရတာ ကြာခဲ့လို့ လားမသိဘူး။ စားလို့သောက်လို့ကောင်းလိုက်တာများ ကြက်စွပ်ပြုတ်နဲ့လေးကလည်း မွှေးပျံ့နေတာဗျ။ ဒါနဲ့ မနက်စာကော ညစာပါ ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည်နဲ့ စားလိုက်ရလို့ အရသာလည်းရှိ၊ အားအင်တွေလည်း ပြန်ပြည့်လာသင်္ဃိပါ။

ဒါပေမယ့် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကြက်စွပ်ပြုတ်ရည်နဲ့ချည်း စားလာရတော့ လူသဘာဝအတိုင်း ငြီးငွေ့စပြုလာပြီဗျော။ ပြောရရင် အရင်က မွှေးလှပါတယ်ဆိုတဲ့ ကြက်စွပ်ပြုတ်ဟာ ခုတော့ ညီသလိုလိုတောင် ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

ဒါကြောင့် နောက်တစ်နေ့ကျတော့ အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်သွားအောင် စိုးမြင့်ကို ဝက်သားစယ်ချက် ခိုင်းကြည့်လိုက်တယ်။ ဝက်သားဟင်းက မွှေးကြိုင်ပြီး စားလို့မျိုလို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ...။ အရသာကလည်း တကယ် နတ်သုစာတမျှပါပဲလား။

ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့ညနေကျတော့ ရင်ထဲက ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းတက်လာပြီး အဖျားပြန်တက်လာပါလေရောဗျ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ဇော်တော

ရှေးဟောင်းပစ္စည်း ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းရေးဥပဒေ

ကေတီအောင်သိန်း (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံ ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်သည် ယခင်အခါက အတည်ပြုပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည့် ၁၉၅၇ ခုနှစ် ရှေးဟောင်းဝတ္ထုပစ္စည်းများ အက်ဥပဒေကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီး အောက်ဖော်ပြပါ ရှေးဟောင်းဝတ္ထုပစ္စည်းများ ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းရေးဥပဒေကို အတည်ပြု ပြဋ္ဌာန်းလိုက်ပါသည်။

အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်

ရှေးဟောင်းဝတ္ထုပစ္စည်း သည် မှာ မြေပေါ်၊ မြေအောက်၊ ရေအောက်ရှိ နှစ်ပေါင်း ၁ နှစ်နှင့် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ နှစ်အထက် သက်တမ်းရှိသော ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်းများ၊ ရှေးခေတ်လူ့ အဖွဲ့တို့ ထွင်မြူလုပ် သုံးစွဲခဲ့သည့် အရာဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ဆိုလို

ပါသည်။

တာမြစ်ချက်၊ ပြ်မှုနှင့်ပြစ်ဒဏ်များ

ယင်းဥပဒေ အခန်း ၈ တွင် ဥပဒေအရ တားမြစ်ချက်များ၊ ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ်များတို့ကို အတိအလင်းဖော်ပြထားပါသည်။

ပုဒ်မ ၁၅

မည်သူမဆို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို နိုင်ငံတော်အစိုးရမှ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ပြည်ပသို့ သယ်ယူပို့ဆောင်ခြင်း ပြုလျှင် ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ်မှ ၁၀ နှစ်အထိ၊ ငွေဒဏ် သိန်း ၅၀ မှ သိန်း ၁၀၀ အထိကျခံပေးဆောင်ကြရပါမည်။ ထို့ပြင် ပြစ်မှုနှင့်အကျဉ်းဝင်သည့် ပစ္စည်းများတို့ကို နိုင်ငံ့ဘဏ္ဍာတော်အဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်း ခံကြရပါမည်။

ပုဒ်မ ၁၆

မည်သူမဆို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ မူလပုံစံပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးခြင်း၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရ အာဏာပိုင်အဖွဲ့ချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများတို့ကို ရှာဖွေခြင်း၊ တူးဖော်ခြင်း ပြုလုပ်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်မှ ၇ နှစ်အထိ၊ ငွေဒဏ် ကျပ် သိန်း ၃၀ မှ ကျပ်သိန်း ၅၀ အထိ ကျခံပေးဆောင် ကြရမည့်အပြင် ပစ္စည်းကို နိုင်ငံပိုင်အဖြစ်ဖြင့် သိမ်းဆည်းခြင်းခံရပါမည်။

ပုဒ်မ ၁၇

မည်သူမဆို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ရောင်းဝယ်ခြင်းပြုလျှင် ထောင်ဒဏ် ၂ နှစ်မှ ၅ နှစ်အထိ၊ ငွေဒဏ် ကျပ် ၁၅ သိန်းမှ ကျပ်သိန်း ၃၀ အထိ ကျခံပေးဆောင်ကြရမည့်အပြင် ပစ္စည်းကို နိုင်ငံပိုင်အဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်းခံရပါမည်။

ပုဒ်မ ၁၈

မည်သူကမဆို ရှေးဟောင်းပစ္စည်း

ဦးစီးဌာနက လွှဲအပ်တာဝန်ပေးခြင်းခံရသောဌာနသည် တာဝန်အရ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတို့ကို စိစစ်ခွင့်ပြုချက်ထုတ်ပေးရန် သဘောတူခြင်း သို့တည်းမဟုတ်၊ ငြင်းဆိုခြင်း ပြုနိုင်သည်ဖြစ်ရာ ယင်းသို့ လျှောက်ထားခြင်းခံရိတ် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ထုတ်ပေးလျှင် ၎င်းဌာနဆိုင်ရာအဖွဲ့ အပြစ်ရှိသည်ဖြစ်၍ အပြစ်ဒဏ်မှာ ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ်မှ ၃ နှစ်အထိ၊ ငွေဒဏ် ၃ သိန်းမှ ကျပ် ၅ သိန်းအထိ ကျခံပေးဆောင်ကြရမည်။ ထို့ပြင် ပစ္စည်းကိုလည်း နိုင်ငံပိုင်အဖြစ်ဖြင့် အသိမ်းခံကြရပါမည်။

ပုဒ်မ ၁၉

မည်သူကမဆို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဖြစ်မှန်းသိလျှင်၊ ထင်မြင်ယူဆပါလျှင် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်အဖွဲ့အစည်းသို့ သတင်းပို့အကြောင်းကြား၊ ပစ္စည်းကို အပ်နှံကြရမည်။ ပျက်ကွက်၍ ထောင်ဒဏ် ၆ လမှ ၁ နှစ် အထိ၊ ငွေဒဏ် ၁ သိန်းမှ ကျပ် ၃ သိန်းအထိ ကျခံပေးဆောင်ကြရမည်။

ပုဒ်မ ၂၀

မည်သူကမဆို ဤဥပဒေအရ ပြစ်မှုတစ်ခုခုကို ကျူးလွန်ရန် အားထုတ်လျှင်၊ ပူးပေါင်းကြံစည်လျှင်၊ သို့မဟုတ် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် အားပေးလျှင် အပြစ်ရှိပါသဖြင့် ဤဥပဒေအရ ထိုက်သင့်သော အပြစ်ဒဏ်ကို ကျခံကြရပါမည်။

ထို့ပြင် ယင်းရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ပြည်တွင်း၌ တစ်နေရာမှ

အခြားတစ်နေရာသို့ သယ်ဆောင်၊ ယူဆောင်၊ ပို့ဆောင်ခြင်း မပြုကြရ။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းဦးစီးဌာန၏ လက်ဝယ်တွင် ထိန်းသိမ်းထားရှိသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများတို့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်း၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခြင်း၊ သို့မဟုတ် ဗီဒီယိုရိုက်ကူးခြင်း မပြုကြရ။ ဗိတ္တု၊ ပွား၊ ယုခြင်း၊ ပုံတူပွားခြင်း၊ ပုံတူကူးယူခြင်း၊ မပြုကြရ။ ပျက်ကွက်လျှင်၊ ကျူးလွန်လျှင် အပြစ်ရှိ၏။ အပြစ်ဒဏ်မှာ ထောင်ဒဏ် ၁ နှစ်မှ ၃ နှစ်အထိ၊ ငွေဒဏ် ၃ သိန်းမှ ၅ သိန်းအထိ အသိမ်းကျခံပေးဆောင်ကြရမည် ဖြစ်၏။ (ပုဒ်မ ၁၈ အရ)

အချွန်အားဖြင့် ဆိုရသော် ရှေးဟောင်းဝတ္ထုပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ စီးပွားရေးအလို့ငှာ (ဝါ) စီးပွားဖြစ်ရောင်းဝယ်လုပ်ကိုင် စားသောက်ခြင်း၊ လုံးဝ (လုံးဝ)မပြုရ။ ဥပဒေအရ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တားမြစ်ပိတ်ပင်ထားပါသည်။ အများပြည်သူတို့အနေဖြင့် နိုင်ငံသားကောင်းပီပီ ပြဋ္ဌာန်းချက် ဥပဒေရပ်များတို့ကို လေးစားစွာ လိုက်နာကျင့်သုံးကြရန် လိုအပ်ကြောင်း ရေးသားတိုက်တွန်းအပ်ပါသတည်း။

ကေစီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်စာကူသိုလ်)

Ref:-

- (i) ၂၀၁၅ ခုနှစ် ပြည်ထောင်စုလွှတ်တော်ဥပဒေ အမှတ် ၄၃ (၂၀၁၅ ခု နှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၂၂ ရက်)
- (ii) ကြေးမုံနေ့စဉ် (ဇူလိုင်လ ၂၄ ၂၀၁၅)

အမှုတွေပြောအေးစေမယ် ဥပဒေအမေးအဖြေ

ဦးစောလှိုင် [B.A (HIST:) H.G.P., R.L]

မိဘပေါင်နဲ့သောပစ္စည်းကို
သားသမီးပြန်ရွှေ့ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလား

ဆရာခင်ဗျား...

ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ပြီး မိဘတွေ မရှိကြတော့ပါဘူး။ ဖေဖေရှိစဉ်တုန်းက လက်ရှိ ကျွန်တော်တို့ နေနေတဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကို ငွေကြေးအခက်အခဲရှိလို့ ဦးထွန်း အောင်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆီမှာ ပေါင်နဲ့ထားခဲ့တာ အခုဆို သုံးနှစ်လောက်ကျော်လာပါပြီ။ ဖေဖေမရှိတဲ့နောက် လစဉ် အိမ် ပေါင်တဲ့အတိုင်းကို ကျွန်တော်ပဲ မှန်မှန်ဆက်သွင်းနေခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့ပြန်ရွှေ့မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ ငွေကြေးအခက်ပြေအောင် ကြိုးစားနေခဲ့ပါတယ်။

အခုတော့ ကျွန်တော်မှာ စီးပွားတက်လာတာကြောင့် ဖေဖေပေါင်နဲ့ထားခဲ့တဲ့ အိမ်ကို ပြန်ရွှေ့လာနိုင်ပါပြီ။ မိကြောင့် ဦးထွန်းအောင်နဲ့သွားတွေပြီး အကုန်အကြောင်းပြောပြပါတယ်။

အဲဒီမှာ ဦးထွန်းအောင်က ဖေဖေအိမ်ပေါင်ခဲ့တဲ့ စာချုပ် ထဲမှာ နှစ်ဦးသဘောတူထားတဲ့အချက်ကို ထောက်ပြပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ဒီအိမ်ကိုပေါင်နဲ့သူ ကာယကံရှင်မှတစ်ပါး အခြား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ပြန်ရွှေ့ပိုင်ခွင့်မရှိဆိုတဲ့ အချက် ပါပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဦးထွန်းအောင်က ကျွန်တော်အိမ်ကို ပြန်ရွှေ့ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလို့ ငြင်းလိုက်ပါတယ်။

ဆရာခင်ဗျား...

ကျွန်တော်ဥပဒေကို နားမလည်တာတော့ အမှန်ပါ။ ဒီပေမယ့် တစ်ဦးတည်းသောသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ မိဘ ပိုင်ဆိုင်တဲ့အိမ်ကို ပြန်ရွှေ့ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးဆိုတာတော့ သိပ် သဘာဝမကျဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ စာချုပ်ထဲမှာ ကာယ ကံရှင်ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှပြန်ရွှေ့ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာကတော့ ဥပဒေနဲ့ညီညွတ်ပါသလား။

မိကြောင့်မို့ ဒီကိစ္စကို ဥပဒေမှာ ဘယ်လိုပြဌာန်းထား တယ်၊ အကယ်၍ ရွှေ့ပိုင်ခွင့်ရှိရင် ဘယ်လိုဆက်လုပ်ရမယ်ဆို တာ အမြန်ဆုံးဖြေကြားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်။

လေးစားစွာဖြင့်

ဦးလှမြင့်

ရွာမအလယ်၊ အင်းစိန်မြို့

ဦးလှမြင့်ခင်ဗျား...

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ-၉၁ မှာ အပေါင်ခံ သူကလွဲပြီး ပစ္စည်းကို ရွှေ့နုတ်ပိုင်ခွင့်မှ အကုန်ခံစားခွင့်ရှိတဲ့သူ၊ အပေါင်းကြွေးမြီအားလုံးကို ပေးဆပ်ဖို့ အာမခံသူတို့လည်း အပေါင်ပစ္စည်းကို ရွှေ့ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ပြဌာန်းထားတာရှိပါတယ်။

ဦးလှမြင့်အနေနဲ့ အပေါင်ခံသူ ဦးထွန်းအောင်တို့အနေနဲ့ ကာယကံရှင်ကလွဲပြီး မည်သူမှ ပြန်ရွှေ့ပိုင်ခွင့်မရှိဘူးလို့ စာချုပ် ခဲ့တဲ့အချက်ဟာ ဥပဒေစကားအရ (Clog Redemption) ခေါ်တဲ့ ရွှေ့နုတ်ပိုင်ခွင့်ကို ဝိတ်ပင်တားဆီးထားတဲ့ စည်းကမ်း ချက်ဖြစ်နေပါတယ်။ မိကြောင့် ဒီစည်းကမ်းချက်မျိုးဟာ စာချုပ် ချုပ်တဲ့နေ့မှာတင် ဖျက်ပြယ်တယ်လို့ဆိုပါတယ်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း ဥပဒေပုဒ်မ-၆၀ မှာလည်း ပေါင် နဲ့သူရဲ့ အပြုအမူကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်၊ တရားရုံးရဲ့ အမိန့်ဒီကရီကြောင့် ပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေ့နုတ်ပိုင်ခွင့်ကိုဖျက်သိမ်းပြီး ပြန်စေရလို့ ပြဌာန်း ထားပါတယ်။

မိကြောင့်မို့ ပေါင်နဲ့ခြင်းဟာ ပေါင်နဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပြီး ပေါင်နဲ့သူရဲ့ အပေါင်ပစ္စည်းရွှေ့ပိုင်ခွင့်ဟာ မပျောက်ဖျက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဖြစ်သလို အဲဒီအခွင့်အရေးကို ဘယ်ပညာဉ် ဘယ်ဥပဒေကမှ နုတ်ယူမသွားနိုင်အောင် ဥပဒေက အကာ အကွယ်ပေးထားပါတယ်။

ဒီတော့ ဦးလှမြင့်အနေနဲ့ ဦးထွန်းအောင်ကို အကုန်

အကြောင်းရှင်းပြပြီး ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးကြည့်ပါ။ မရရင်တော့ တရားမမှု ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့နေတစ်ယောက်နဲ့ ဆောင်ရွက်လိုက်ရင်တော့ အနိုင်ရဖို့သေချာကြောင်း အကြံပြုလိုက်ပါရစေ။

မိဘအမွေကို နှစ်ကြိမ်ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိသလား

ဆရာရှင်...

ကျွန်မခင်ပွန်း ဆုံးပါးသွားတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မအသက် သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သားသမီးလည်း မကျန်ရစ်ခဲ့ပါဘူး။ နောက်သုံးနှစ်အကြာမှာ ကျွန်မထက် အသက်နှစ်ဆယ်လောက်ကြီးတဲ့ မုဆိုးဖိုတစ်ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ထပ်ပြုခဲ့ပါတယ်။

မုဆိုးဖိုမှာ သားသမီးသုံးယောက် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ သူမကျွန်မနဲ့ အိမ်ထောင်မပြုခင်မှာ သူ့ပိုင်ပစ္စည်းတွေကို လေ့လာအညီအမျှ ပုံပါတယ်။ သားသမီးသုံးယောက်ကို တစ်ပုံစီပေးပြီး ကျန်တစ်ပုံကို သူယူပါတယ်။ ပစ္စည်းတွေကို စာချုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ တရားဝင် လက်ရောက်ပေးခဲ့တာပါ။

သားသမီးတွေကိုလည်း “ဒါ ငါမသေခင်တရားဝင် အမွေခွဲပေးလိုက်တာပါ။ ကျန်တဲ့ငါ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ မင်းတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်တော့ဘူး” လို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါကို သားသမီးတွေကလည်း အားလုံး သဘောတူလက်ခံခဲ့ကြပါတယ်။

ခင်ပွန်းသည်ဟာ ကျွန်မနဲ့ပေါင်းသင်ပြီး ၁၅ နှစ်အကြာမှာ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မမှာ ဒုတိယအိမ်ထောင်နဲ့လည်း သားသမီး မရခဲ့ပြန်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ခင်ပွန်းသည်က စီးပွားအရှာကောင်းတော့ အတွင်းပစ္စည်းတွေဟာ အရင်ကထက် တိုးပွားလာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီမှာ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ သားသမီးတွေက ကျန်ရစ်ပစ္စည်းတွေကို မျက်စောင်တို့ပြီး သူတို့ကို အမွေခွဲပေးဖို့ တောင်းဆိုလာကြပြန်ပါတယ်။ ကျွန်မက ကျွန်မနဲ့အိမ်ထောင်မပြုခင်ကတည်းက စာချုပ်စာတမ်းတွေနဲ့ အမွေခွဲပေးခဲ့ပြီဖြစ်လို့ အခု ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေက သူတို့နဲ့မဆိုင်တော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒါကို သူတို့က မကျေနပ်ဘဲ မိဘအမွေမှန်သမျှ သားသမီးနဲ့ဆိုင်တယ်။ မရရင် တရားရုံးမှာရှင်းမယ်ဆိုပြီး ငြိမ်းခြောက်စကား ဆိုလာပါတယ် ဆရာ။

အကြောင်းမို့ ခုချိန်မှာ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်လိုဆက်

လုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ ဥပဒေအကြံပြုပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ရပါတယ်ရှင်။

ရှိသလေးစားစွာဖြင့်

ဒေါ်သီတာအေး

ခိုင်းငန်းကွင်း၊ မော်လမြိုင်မြို့။

ဒေါ်သီတာအေးခင်ဗူး...

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ သက်ရှိထင်ရှားရှိတဲ့ အချိန်မှာ အမွေခွဲဝေပေးလေ့ မရှိကြပါဘူး။ အဲလို မသေခင်ကတည်းက ကြိုတင်အမွေခွဲတာဟာ မင်္ဂလာမရှိဘူး။ နိမိတ်မကောင်းဘူးလို့ ယူဆတတ်ကြလို့ပါ။

အမှန်တော့ ကိုယ့်သားသမီးတွေ စိတ်ဝမ်းမကွဲစေချင်ရင် အဲလိုကြိုတင် အမွေခွဲပေးတဲ့နည်းဟာ အကောင်းဆုံးပါ။ ခုတော့ ဒီလိုလုပ်လေ့မရှိကြတော့ မိဘတွေလည်းသေရော သားသမီးတွေ အမွေမရှိဖြစ်ပြီး တရားရုံးတွေမှာ နှစ်ချိန်ကြာအောင် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေကြရတာမှ အများကြီးရယ်။

အခု ဒေါ်သီတာအေးရဲ့ ခင်ပွန်းက သူ့နောက်အိမ်ထောင်မှာ သားသမီးတွေ ပြဿနာလာမရှုပ်အောင် နောက်အိမ်ထောင်မပြုခင်ကတည်းက စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ တရားဝင် အမွေခွဲဝေပေးပစ်ခဲ့တာဟာ အလွန်မှန်ကန်တဲ့လုပ်ရပ်ပါ။ ဒါကြောင့် ဥပဒေအရ ကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့ပစ္စည်းတွေက တစ်ပြားတစ်ချပ်ကိုမှ သားသမီးတွေ ရပိုင်ခွင့်မရှိတော့ပါဘူး။

ခုတော့ ခင်ပွန်းသည်မရှိတော့မှ သားသမီးတွေက တိုးပွားလာတဲ့ပစ္စည်းတွေအပေါ် လောဘတက်ပြီး ရလိုရခြားတောင်းဆိုကြည့်တာပါ။ မရရင် တရားရုံးမှာ ဖြေရှင်းမယ် ဘာညာဆိုတာတွေကလည်း ဒေါ်သီတာအေး ကြောက်လန့်ပြီး ပေးချင်လာအောင် သွေးတိုစမ်းနေတာပါ။

ဒေါ်သီတာအေးအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို ဘာမှမိုးရိမ်သောကဖြစ်မနေဘဲ စိတ်အေးအေးထားဖို့ ပြောချင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကိစ္စအတွက်နဲ့ သူတို့ဘက်က တရားမခွဲနိုင်သလို၊ ဒီအမှုမျိုးကို လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးမယ့် ရှေ့နေရှေ့ရပ်တစ်ယောက်တစ်လေမှ မရှိနိုင်လို့ပါ။

အရှေ့ကြီးတာတစ်ခုက ဒေါ်သီတာအေး လက်ထဲမှာရှိနေတဲ့ ခင်ပွန်းသည်က သားသမီးတွေကို အမွေခွဲဝေပေးခဲ့တဲ့ စာချုပ်ကိုတော့ လုံလုံခြုံခြုံသိမ်းဆည်းထားဖို့ အကြံပြုလိုက်ပါရစေ။

အောင်မြင်ပါစေ...

ဦးစောလွင် [B.A(Hist) H.C.P.R.L]

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်က ဖြစ်
ထိုစဉ်က စာရေးသူသည် အလယ်
ကျောင်းသားဘဝ ပညာရည်ကတ်
ဆရာမကြီးက ထုတ်ပေးချိန်တွင်
အာဇာနည်ကို သတိပြုမိ၏။ ထက်ဦး
မှစ၍ထိုက်စွာ ပုဗ္ဗာစရိယ မိန့်ဇ
ဆောင်ပုဒ်ကိုတွေ့ရပေသည်။
သူငယ်များ၏ အနာဂတ် ဝံ့ဩ
တည်တံ့မှု၊ စာရိတ္တကောင်း၊
စိတ်ဓာတ်ပြုစင်သန့်ရှင်းမှုတို့

တွင် မိဘများ၏ကဏ္ဍက ပဓာနကျ
ကြောင်း တွေ့နိုင်ပေသည်။ လက်တွေ့
ကျ၏။ ရှေးဦးအလျှင် ရင်ဆွေးငယ်နှင့်
ထိတွေ့ခွင့်ရသူများဖြစ်၏။ နည်းလမ်းမှန်
စွာဖို့ထောင်ရမည့် ဝာဝန်ရှိပေသည်။
ဖွံ့ဖြိုးစ ရင်ဆွေးငယ်ဘဝတွင်
ကလေးငယ်များအား သွန်သင်မှု၊ နေ
ထိုင်ပြုမှုတို့၊ သတိရှိမှုတို့ လိုအပ်မယ်
ထင်၏။ စာရေးသူကိုယ်တိုင် ရင်ဆွေး
ငယ်ဘဝ၊ ရင်ဆွေးငယ်များ၏ ဖခင်ဘဝ

ရင် သွေးငယ်များ၏ အဘိုးဘဝ စသည်
ဖြင့် ဘဝသုံးခုကို ဖြတ်သန်းခဲ့ဖူးရပေ၏။
ပတ်ဝန်းကျင်အထိအတွေ့၊ စာပေ
အလေ့အလာအရ နှလုံးသွင်းအပ်သည်
များ သင်ခန်းစာရရှိခဲ့၏။ ရင်သွေးငယ်
များသည် အပြစ်ကင်းစင်ကြသူများ ဖြစ်
ကြလေရာ ယင်းတို့အား ဖြစ်မျိုးမဲ့
မထင်၊ မြို့မှန်ကင်းစင်စေခဲ့မှုကို တစ်
ပြလိုပါသည်။

မိဘများသည် သာသနာရေးများ၏

လက်ဦးဆရာဖြစ်လေရာ လွဲမှားသော အမြင်နှင့်အတွေး အမြင်အမှား မရှိ ဖြစ်ဖို့ လို၏။ ဆုံးမမှုနှင့် အကျိုးသင့် အကြောင်း သင့်ရှိရန်ဖြစ်၏။ ကောင်း ကျိုးဆိုးဖြစ်နှစ် ခြာခွဲခြားကျင့်သုံးတတ် ဖို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက လေ့ကျင့်ပေးနိုင် ပါက မွန်မြတ်ကောင်းမွန်ပေ၏။ တာ ဝန်ကျေသင့်၏။ ယင်းသို့မဟုတ်ပါက အင်းဝခေတ်စာဆို ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ သံဝေဂပျို့ထဲက "အငယ်တည်းက မဆုံးမသော် မိဘကိုလည်း ရန်သူ မည်၏" ဆိုသည့်စကားရပ်ကဲ့သို့ ဖြစ် နိုင်ပေသည်။ လက်ဦးဆရာကောင်း အဖြစ်မှ ရန်သူအဖြစ် မရောက်စေဖို့ သတိပေးခြင်းဖြစ်လေသည်။

မိဘများ၏ ပြောဆိုမှုအမူအကျင့် သည် အတော်ပင် ပဓာနကျ၏။ ငယ် စဉ်ကတည်းက ကြားဖူးနားဝယဉ်ပါ သော စကားရပ်ရှိ၏။ အဓိယုတ်က နှုတ်သရမ်း၏။ အဓိယုတ်က ကိုယ် လက်အမှုအရာ ကြမ်းတမ်း၏ ဟူ၍ ဖြစ်ပါ၏။ တကယ်လက်တွေ့ သွန်သင် မှ ဖြစ်၏။ သားသမီးငယ်များရှေ့တွင် မှန်ကန်သောစကားကို ယဉ်ကျေးချိုသာ စွာ ပြောဆိုဖို့လိုသကဲ့သို့ ကြမ်းတမ်း သော အမူအရာများ ရိုင်းပျာသော အပြု အမူများ မကြားမမြင်သိစေဖို့ လိုပေ သည်။ အတုမြင် အတတ်သင်တတ် သည့် ရင်သွေးငယ်များ စွဲမှတ်လျှင် မသင့်တော်ပေ။

ရပ်ထဲရွာထဲတွင် ကြမ်းတမ်းစွာ ဆဲဆို၊ အမြဲလို ရန်စကားပြောသောမိ ခင်များ ရှန်ရင်းကြမ်းတမ်းသော အမူ အရာအစွမ်းပြသော ဖခင်များကို တွေ့

ဖူး၏။ မိဘနှစ်ပါး၏ အကြောင်းအမျိုး မျိုးသော ပဋိပက္ခကြောင့် နှုတ်လွန် စကား၊ လက်လွန်သည့် စရိုက်တွေ ကြောင့် သားသမီးများ မျက်နှာငယ်ရ ၏။ အတုခိုးယွင်းများရ၏။ အကျင့်ပါ တတ်၏။ ဖြူမွန်ကင်းသော လမ်းကို သို့ ကြည်လင်ဝင်းပသော မျက်နှာနှင့် စိတ်ထား ရင်သွေးငယ်များ၏ နှလုံးသား ဝယ် ကိန်းအောင်းစေမှု ခက်ခဲသွားမည် ထင်၏။

ကျောင်းနေစအရွယ် ကလေး ငယ်အပါအဝင် ရင်သွေးငယ်များသည် သိချင်၊ တတ်ချင်၊ စူးစမ်းချင်စိတ်တွေ များပြားလှ၏။ လူကြီးများက စိတ်ရှည် လက်ရှည် အခြေပေးသင့်၏။ ထို အကြောင်းကို စာရေးဆရာကြီး သိပ္ပံ မောင်ဝက မှတ်မှတ်ရရ ရေးသားဖူး ၏။ စူးစမ်းလွန်း အမေးထုလွန်းသဖြင့် အခြေရခက်သည်အထိ ဖြစ်သွား၏။ နောက်မှထွက်ပေါက်ရသွားပုံကို ကလေး ဗေဒ စိတ်အလှူသဘောဖြင့် သရုပ်ဖော် သဖြင့် ထင်ရှားခဲ့ပေသည်။

ဘဝ၏ ဒုတိယအရွယ် ရင်သွေး ငယ်၏ မိဘများသည် စီးပွားရှာကြ၊ အလုပ်အကိုင်လုပ်ကြ လုပ်ငန်းခွင်တွင် အချိန်ကုန်ကြ၏။ သည်တော့ ကလေး ငယ်များက ဘိက္ခုနားများနှင့် နေထိုင်ကြီး ပြင်းရ၏။ ထိုအခါ သားသမီးအချစ် ခြွေးအနှစ် ဆိုသည့် သဘောအတိုင်း ချစ်မဝရုံမဝဖြင့် အလိုလိုက်ကြ၏။ မိဘ များကပင် သားရင်းသမီးရင်းကို ထိန်း သိမ်းခွင့်မရတော့ပေ။ ခြွေးကိုထိပါးလျှင် ရင်သွေးတို့၏ မိဘများပင် ရန်သူဖြစ် သွားနိုင်၏။ သွန်သင်မှု မှန်ကန်ဖို့ဖြစ်

၏။ စကားတစ်ရပ်ရှိပေသည်။ ဘူးဖျက် တော့သခွား၊ ခြွေးဖျက်တော့အတွား ဟူ၍ဖြစ်၏။ စည်းဖျက်တော့ဝါး၊ ခြွေး ဖျက်တော့အတွား ဟူ၍လည်း တွေ့ရ ပေသေးသည်။ ဘူးပင်၏ ကြီးထွားမှုကို သခွားပင်က ဖျက်နိုင်၏။ တူရိယာသံစုံ ဂီတတိုင်းတွင် စည်းဝါးလိုက်သူ မှားယွင်း လျှင် အသံသာယာမှုမရှိ၊ တိမ်းပါးနိုင် ၏။ ငြိမ်ညောင်းသောဂီတသံကို ဖျက် သိသည်နှင့်တူ၏။ ထိုအတူ အလိုလိုက် လွန်းသော အတိုးအတွားတွေကြောင့် ခြွေးတွေ ပြောမရဆိုမရ ဖြစ်တတ်ကြ ၏။ ငြိမ့်ငြိမ့်မှုမခံ ကလေးအလိုကျ ဖြစ် စေလွန်းခြင်းက နောင်အခါ လူငယ်လူ ကြီးဘဝအထိ စရိုက်များပါသွားပေရာ လောကကြီးနှင့် အမဝင်နိုင်အောင် ရှိ ကြပါ၏။

ကလေးငယ် ရင်သွေးများစွာ သည် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင် ခွင့်ကို အလိုရှိကြ၏။ သို့သော် မျက် မှောက်ကာလတွင် ကလေးသူငယ်များ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်မှု အခွင့်အလမ်း နည်း ပါးလှသည်ထင်၏။ Lontinous Learning ဟု ဆိုရသည်။ စဉ်ဆက် မပြတ် သင်ကြားရေးလုပ်ငန်းတွေ ဖိစီး နေသည်။ မူကြီးကျောင်းသားဘဝ၊ ကျူ ရင်၊ ဝိုင်း၊ အလွတ်ပညာသင် စသည် ဖြင့် မအားမလပ်နိုင်အောင် ရှိပေသည်။ အထူးတလည် စိတ်ကျဉ်းစိတ်ကျပ် မဖြစ်စေသင့်။ မိဘများ၏ တတ်စေ သိစေချင်လွန်းသည့် ဆန္ဒပြင်းပြမှုတွေ က နှိပ်စက်ရာမကျစေသင့်ပေ။ ဖိနှိပ် မှုများလွန်းလျှင် အသိပညာခရီးအတွင် ကျယ်မည်မဟုတ်ပါ။ မိဘများ၏ အတ္တ

နှင့်လောကကြောင့် ရင်သွေးများကို စိတ်
ဒဏ်ရာ မရစေသင့်ကြောင်း မိဘများ
သတိချပ်စေချင်ပေသည်။

မိကောင်းဖခင်ဆိုသည့် စကား
သည် လေးနက်၏။ အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝ
၏။ ထိုအတူ သားကောင်းသမီးကောင်း
တို့၏ မိခင်ဖခင်ဖြစ်စေမှုလည်း လိုအပ်
ပါ၏။ နှစ်ဖက်ကိစ္စ သဟဇာတဖြစ်ဖို့
လို၏။ မိဘများ၏ အရည်အသွေး
ကောင်းပြသဖို့ဖြစ်၏။ ရင်သွေးကလေး
ငယ်များရှေ့တွင် မတီမဲ့မြင် မဆင်မခြင်
မပြုအပ်။ ရင်သွေးဘဝ အလှပေစေ
ရှင်သန်စေမှု ဂရုပြုရပေမည်။

ဖြူစင်သော ကလေးငယ်များ၏
နှလုံးသားတွင် နာကျင်စိတ်တွေ၊ နာ
ကြည်းစိတ်တွေ ထင်ရှားမလာအောင်
ကြိုတင်ကာကွယ်ရပေသည်။ ဖခင်၏
ကြမ်းတမ်းစွာ ရိုက်နှက်ကြောက်ကန်
ထုနှက်မှု၊ မိခင်၏ ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်း
သော စကားလုံးများ ပြောဆိုမှုတို့ကို
ရင်သွေးငယ်များရှေ့တွင် မပြောမိအောင်
ထိန်းသိမ်းသင့်ပေသည်။

ရင်သွေးဟူက ချစ်မဝ ဆိုသည့်
အတိုင်း မိဘများက သားသမီးများကို
ချစ်ကြသည်မှာ မွေတာဖြစ်၏။ သို့ရာ
တွင် သာတူညီမျှဖြစ်ရန် လို၏။ သား
သမီးချင်းအတူတူ အချစ်ပိုခြင်း၊ လျော့
ခြင်း အမူအရာမပြသင့်ပေ။ စိတ်ခံစား
ခြင်းမရှိရန် အတူသဖြင့် အတိုးအတွေး
အသည်လည်း သတိရှိသင့်၏။ မြေညီဖို့
အချစ်ပိုခြင်း၊ သမီးကမွေးသဖြင့် အချစ်
ခြင်း စသည်အပြောကြောင့် အခြား
ခြားများ ရင်သွေးများ စိတ်ဒဏ်ရာရ
သော်ပေသည်။ အထင်လွဲတတ်ကြောင်း

သတိမူသင့်ပေ၏။

အတူသတိပေးလိုသည့် အချက်
တစ်ရပ်ရှိပေသည်။ မိဘများ၏ အကျင့်
ဆိုးများ အလေ့အထဆိုးများသည် ရင်
သွေးငယ်များကို မကူးစက်စေခြင်းဖြစ်
သည်။ ရည်ရွယ်ချက်မပါသော်လည်း
မသိမသာ အမူအကျင့်ဆိုးများ ရတတ်
ပါသည်။ စားစေလေ့၊ သောက်စေလေ့၊ နေ
ထိုင်စေလေ့၊ ပြောဆိုမှုအသွင် ယဉ်ကျေး
လိမ္မာမှုကို ဖန်တီးနိုင်ပါက အကောင်း
ဆုံးဖြစ်၏။ ရင်သွေးငယ်များ ပျိုးထောင်
ခြင်းနှင့် အပင်ငယ်များပျိုးထောင်ခြင်း
က သဘာဝတူ၏။ အပင်ငယ်ရှင်သန်
စေရန် ပေါင်းသင်း ရေလောင်းရ၏။ ရေ
မလောင်း ပေါင်းမသင်ပါက ပျက်စီး၏။
ရေလောင်းလွန်းလျှင်လည်း ရေနစ်မွန်း
ကာ သေကျေပျက်စီး၏။ လိုအပ်ချက်ကို
မျှတစွာ ဆောင်ရွက်ရ၏။ ကလေးငယ်
များကို သွန်သင်လွန်းလျှင်လည်း နား
မခံနိုင်။ နားမဝင်နိုင်ဖြစ်ရ၏။ ဆုံးမမှု
ကင်းလျှင်လည်း စရိုက်ဆိုးများ လွှမ်းမိုး
တတ်၏။ နမူနာကောင်းဖြင့် အနီးကပ်
ပုဗ္ဗစရိုက်ကို သွေးဝွေသည်ဟူ၍ လွစ်လျှ
မရှုသင့်ပေ။

တွေ့မြင်ရ ကြားရတတ်သော
အမူအကျင့်တစ်ခု ဖော်ပြချင်၏။ မြန်မာ
နိုင်ငံတွင် ဆယ်စုနှစ်နှင့်ချီကာ စွဲကပ်
လာသော နိုင်ငံခြားဖြစ် နှစ်လုံး သုံးလုံး
ချဲ့ထွက်စွဲဖြစ်၏။ လောင်းကစားကိန်း
ဂဏန်းများဖြစ်၏။ ဖခင်တွေ့ရော၊ မိခင်
တွေ့ပါ စီးပွားရေးအရ၊ ဝိသနာအရ
ကစားကြသည်။ ရုံးကြိုက်ကြ ဘဝပျက်
ကြသည်။ ကောင်းစားသည်ဟူ၍ မည်
မည်ရရ စံပြစရာမတွေ့၊ သို့ရာတွင်

ပညာပေး အပြစ်ပေးသည့် ကြားက
လောင်းကစားမှုကမပျောက်။ လောင်း
ကစားမြဲ လောင်းကြ၊ သားသမီးများထံ
ရိုက်ခတ်လာ၏။ သားတွေသမီးတွေ
ယင်းအသုံးအနှုန်းတွေကို ယဉ်ပါကြ
၏။ ပို၍ဆိုးဝါးသည်မှာ မသိနားမလည်
သေးသော ရင်သွေးငယ်ထံက နံပါတ်
တောင်းခြင်းဖြစ်၏။ သူငယ်တန်းလို၊
ပထမတန်းလို ကလေးများကို ချဲ့ထွက်
နံပါတ်ရောင်း၏။ လိုက်ပါရေသား၏။
တိုက်ဆိုင်၍ အနိုင်ရသည့်အခါ ရင်သွေး
ငယ်ကို ချီးကျူးမြှောက်ပင့် ဂုဏ်ပြုကြ
သည်။ မဆုံးနိုင်အောင် နံပါတ်တောင်း
လောင်းကစားခြင်းသည် ဖြူစင်သော
ကလေးများကို ခြူးမှုန်တွေ ထင်ဟပ်
စေခြင်းဖြစ်လေသည်။ အေသစ်၊ နေရာ
စုံတွင် တွေ့ရ၊ ကြားရပါ၏။ ယုံကြည်မှု
မရှိလျှင် စူးစမ်းက သိနိုင်ပါ၏။

ရင်သွေးငယ်များ၏ စိတ်ထား
သည် ပကတိဖြူစင်၏။ အရိုးခံဖြစ်၏။
တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် ရှေ့စင်ဖြစ်လေ
သည်။ ညစ်နွမ်းမှုမရှိအောင် နည်းလမ်း
မှန်စွာ ပျိုးထောင်ရမည့် တာဝန်ရှိ၏။
မြို့ပုန်ကင်းသော လမ်း၊ ဆီးနှင်းဖြူ
တိမ် သူရိန်မီးခိုး ညစ်မျိုးငါးအင်
ကင်းစင်သည့် လပြည့်ညမျိုး တည်တံ့
စေချင်၏။ အလျဉ်းပြတ်သင်ယူရသော
ခေတ်တွင် နည်းပညာသစ်များ၏ ရိုက်
ခတ်မှုကလည်း ကင်းဝေးစေချင်သေး
ပါ၏။ ဘက်စုံအခင်းအကျင်းများက
လည်း စုံလင်ပေသည်။

ညွန့်ဟံ(ကြာတော)

ဂေါ်လိမလေး: တစ်ပျောက်

■ မောင်ရွှေစွန်

ဂေါ်လီမဟေး တစ်ပွဲထဲ

□ မောင်ရွှေစန်

(ယခင်လမှအဆက်)

ဥထွေးက ဒေါ်မိနှင့် ဒေါ်ဖွားတင်အား မိမိ မန္တလေးမှ ထွက်လာရသော အကြောင်းကို အတိုချုံးလျက် ပြည်ပြည်နယ် ပြောပြလိုက်သည်။

“အို... သမီးရယ် သမီးဘာမှ အားမငယ်နဲ့၊ ဝေါ်ဒေါ်တို့နဲ့တွေ့ပြီဟာ”

ဥထွေးမှာ မျက်ရည်ကလေးများ ဥလာသည်။

“မငိုပါနဲ့ကွယ်၊ ငါ့တူမလေးရဲ့ဥာဝကို ဒေါ်ဒေါ်တို့ ကိုယ်ချင်းစာတတ်ပါတယ်။ ကဲ... ကဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သာ နေပေတော့၊ ဘာမှအားမငယ်နဲ့”

ဒေါ်ဖွားတင်က အားပေးလာသည်။ ရန်ကုန်မှ ရထားသည် တရွေရွေ ရွေ့လျား၍ ထွက်လာခဲ့လေပြီ။

ဥထွေး၏ ရင်ထဲတွင်တော့ တစ်မျိုးတစ်မည် ပေါ့ပါးသွားသလိုလို ခံစားရသည်။ ပြီးမှ သူညီကု်တွေးပြီး ကရုဏာသက်လာမိသည်။

မိမိမရောက်ဖူးသေးသော၊ အတွေ့အကြုံမရှိဖူးသေးသော ခရီးလမ်း၏ အလှအပများကိုလည်းကောင်း၊ ဘူတာစဉ်များကိုလည်းကောင်း ဥထွေးသည် တငေးတမော ကြည့်သွားမိသည်။

မော်လမြိုင်ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မော်လမြိုင်မြို့၏ လှပသော အနေအထားကို ဥထွေး ဟိုဟို သည်

သည် လျှောက်ကြည့်နေမိလေသည်။ ဒေါ်ဖွားတင်နှင့် ဒေါ်မိတို့၏ ဟူညံအသံများကို ကူသယ်ရင်း ရင်းတို့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာခဲ့သည်။

မော်လမြိုင်မြို့၏ မည်သည့်အရပ်ဟူ၍ မိမိမသိသော အရပ်တစ်ရပ်ရှိ ဒေါ်မိ၏ အသိအကျွမ်းအိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။

ဒေါ်မိက နေရာထိုင်ခင်းများ စီစဉ်နေသဖြင့် ဒေါ်ဖွားတင်နှင့်ဥထွေး နှစ်ယောက်တည်း အပြင်ညော်ခန်းတွင် ထိုင်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဥထွေးသည် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမျှော်၍ကြည့်လိုက်လျှင် မြင်တွေ့နေရသော မော်လမြိုင်ကမ်းနားမှ ရှင်းများ၊ မြစ်ပြင်ကျယ်များကို ကြည့်လျက် တစ်ယောက်ယောက်ကို လွမ်းသလိုလို၊ သတိရသလိုလိုဖြစ်လာခဲ့သည်။

မော်လမြိုင်၏ ဆည်းဆာညနေချမ်းသည် ကြက်ဥအရောင်သို့ လှမ်းခြုံထားလျက် လှပတင့်တယ်နေပါတော့သည်။ ည၏ အရိပ်အယောင်သည် နေ့ကို အနိုင်ရစပြုလာပြီဖြစ်ကြောင်း မည်းမှောင်လာသည့် အသွင်အပြင်များက ဖော်ဆောင်ပြသနေပါတော့သည်။

“ငါ့တူမကြီးရေ... ဝမ်းစားကြရအောင်”

ဒေါ်မိက ထွက်လာပြီးခါးသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ဥထွေး လုံးဝမအာပါချေ။ ဥထွေးအဖို့ ချမ်းမြေ့သောအတွေ့အကြုံကို ခံစားနေရပြီဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းထဲ၌ ပြည့်လုံနေသောပီတိတို့သည် ထမင်းဆာသည်ကိုလည်း မေ့ပျောက်စေတော့သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာတို့လည်း ကွယ်ပျောက်ရလေပြီ။

သို့သော် မိမိအားကိုးအားထားပြုစရာဖြစ်သော မိန်းမကြီးနှစ်ဦးအား လေးစားသမှုဖြင့် သူတို့နှင့်အတူ စိတ်မပါသော်လည်း ထမင်းစားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရလေသည်။

“ကဲ... ထည့်သာစား ငါ့တူမကြီး၊ ဘာမှအားမနာနဲ့၊ တူမကြီးနာမည်က”

မြန်မာတို့၏လေ့စရိုက်ကို ဒေါ်မိသည် အပြည့်အဝ ဖော်ထုတ်နေပါတော့သည်။ မြန်မာမိသားစုတို့သည် ထမင်းဝိုင်းတွင်လည်းကောင်း၊ ညချမ်းရေနွေးကြမ်းဝိုင်းတွင်လည်းကောင်း မိသားစုတစ်သိုက် တွေ့ဆုံတတ်ကြသည်။ ထိုအချိန်အခါမျိုးတွင် စကားစမြည်ပြောရင်းဆိုရင်းမှ ထမင်းကို စားသောက်တတ်ကြသည်။ ထမင်းဟင်းမည်မျှပင်မကောင်းသော်လည်း ရောက်တတ်ရာရာစကားတို့က ပြောစရာ နားထောင်စရာ ကောင်းလာသောအခါ

ထမင်းဟင်းတို့သည်လည်းလျှင် နောက်
ကွယ်သွားတတ်ကြပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
ထမင်းစားပွဲလေးတစ်ခု ဖြစ်သွားတတ်
သည်မှာ မေ့တာမဟုတ်ပါလား။”

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ မှတ်ပုံတင်ထဲက ‘မိ
ချော’ဆိုတဲ့အတိုင်း ‘မိချော’ပေါ့အဒေါ်
ရယ်”

ဥထွေးက လေးလေးနက်နက်
တွေးပြီး၊ ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေးပင်
အဖြေပေးလိုက်သည်။ ဥထွေး၏အဖြေ
ကို ဒေါ်ဖွားတင်က သဘောကျပြီး ဟက်
ဘက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သေးသည်။
ဒေါ်မိကလည်း ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ
ဆတ်ခနဲညှိတ်ကာ “ဟုတ်တယ် ဟုတ်
ကယ်”ဟူ၍ ပြောရင်း ထမင်းကိုသာ
ကပ်လုတ်ပြီးတစ်လုတ် ခြိန်ရေရှက်ရေ
ကသောက်နေတော့၏။ ဥထွေးသည်
ထမင်းနှင့်ဟင်းကို နယ်ဖတ်ပြီး ကောက်
ပူလိုက်၏။

“အင်း... အစ်ကိုသုည တစ်
ယောက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်နေမလဲ မသိ
ဘူး”ဟူ၍ တွေးမိလာပြန်သောအခါ
လက်ထဲမှ ထမင်းလုတ်ကို ပါးစပ်ထဲသို့
ပွင်းရန် တုံ့နေသွားပြန်သည်။ ထိုသို့
တွေးတွေးဝေဝေဖြစ်နေသော ဥထွေးကို
ခွဲင်လိုက်ရလေသည်။ ဒေါ်ဖွားတင်မှာ
ဥထွေးကို တစ်ချက်မျှလှမ်းကြည့်ရင်း
ဒေါ်မိကို လက်တုံ့အသိပေးလိုက်သည်။

“ဘိတ်မကောင်းစရာတွေ တွေး
နေပါနဲ့ သမီးရယ်။ စားစရာရှိရင်စား
ပွားစရာရှိပွား။ နောက်ရရှိ ပျော်ပျော်
ပါ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် စိတ်မညစ်နဲ့။ ပျော်
အောင်နေပါကွယ်”

ဒေါ်မိ၏စကားကို ဥထွေးကြားရ
ပြန်သောအခါ ထမင်းလုတ်ကို ပန်းကန်
တွင်းသို့ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ပြီး
နောက် လက်ဆေးဆေးအတွင်း လက်
နှိုက်ဆေးပြီး လက်သုတ်ပစ်နှင့် သူ
လက်ကို ကျကျနုနုသုတ်နေသည်။

“ထမင်းလည်း ဘာမှ မစားပါ
လားကွဲ့”

“ခရီးပန်းလာလို့ပါ အဒေါ်ရယ်”
ဥထွေးသည် သည်မျှသာပြောပြီး
ထမင်းစားပွဲမှ ထလာခဲ့သည်။ ပြီးတော့
အပြင်ဘက်ကိုသာ ဘာရယ်မသိ ငေး
မောကြည့်နေမိလေ၏။

“သမီး အနားယူချင်ရင် လှဲနေ
လေ”

ဒေါ်ဖွားတင်မှာ ဥထွေးအနီးသို့
ရောက်လာ၏။ ဥထွေး၏ဆံပင်လေးများ
ကို လက်ဖြင့် အသာအယာသပ်ပြီး
ကြည့်နေသည်။ ဥထွေး၏ မျက်လုံး
အိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်များက ပြည့်လျှံ
နေသည်။

“ဟင်... မျက်ရည်တွေနဲ့ပါလား”

ဥထွေးက ဘာမျှ တစ်ခွန်းတစ်စ
မှ ပြန်မပြော၊ ငြိမ်သက်ပြီးသာ တွေ့နေ
သည်။

“အားမငယ်နဲ့ ပါနဲ့ကွယ်။ အဒေါ်
တို့နဲ့ ခန္တေ့ပြီပဲဟာ။ ဒီမှာကိစ္စပြီးလို့
ရန်ကုန်ပြန်ရင်လည်း အဒေါ်နဲ့အတူ
လိုက်နေချင်နေ။ မနေချင်ရင်လည်း
ဒေါ်မိနဲ့နေပေါ့။ မိချောလည်း အဖော်ရ
သွားတာပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်ဖွားတင်က ဥထွေးကို အား
ပေးစကားများ ပြောနေသည်။ ဥထွေးက

မှ ဒေါ်မိစကားတွေကို နားသာ နား
ထောင်နေရသည်။ စိတ်ဝင်စားမှုတော့
မရှိ။ ကိုကိုရန်ပိုင်နှင့်သာ တွေ့ချင်နေ
လေတော့သည်။ ဥထွေး၏ စိတ်ထဲတွင်
လည်း ကိုကိုရန်ပိုင် မော်လမြိုင်တွင်
မို့နေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေခဲ့သည်။

မျက်ရည်များက လိမ့်၍လိမ့်၍
ပေါ်ပြင်ပေါ်သို့ စီးကျလာလေသည်။

ဥထွေးမှာ သူ့အတွက် ခင်းကျင်း
ပေးထားသော အိပ်ရာပေါ်သို့ ပစ်လှဲချ
ပြီး မျက်စိကို မိတ်ထားလိုက်သည်။
အပြင်ဘက်တွင် ဒေါ်မိနှင့် ဒေါ်ဖွားတင်
အပါအဝင် အိမ်သားများ မောင်နိပစ္စည်း
များအကြောင်းကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြော
နေသည်။ ဘယ်ခင်းကဖြင့် ရှေးဘယ်
ရွှေအထိ ကျဆင်သွားပြီး အခုအရောင်း
သွက်နေသည်မှာ မည်သည်ပစ္စည်းဖြစ်
သည်။ စသည်ဖြင့် ခုံနေ၏။

ဥထွေးမှာ ထိုအသံတွေကို ကြား
နေရသော်လည်း မိမိနှင့် မဆိုင်သဖြင့်
စိတ်ဝင်စားမှုမပြတ် မိမိ၏ ဘဝရှေ့ရေး
အတယ်သို့ ဖန်လာမည်ကိုသာ ငေးမော
စဉ်းစားနေမိသည်။

ညသည် ဂျိတ်ဂျိတ် နက်မှောင်လာ
သည်။ ခုအချိန်ထိ ဥထွေး၏မျက်လုံး
အနံ့မှာ အိပ်ချင်စိတ် လုံးဝမရှိသေးချေ။
စကားဝိုင်းသိမ်းပြီး ဒေါ်ဖွားတင်
ရော၊ ဒေါ်မိပါ ဥထွေးကို ဘာစကားမှ
ပြောဆိုကြခြင်း မရှိတော့ချေ။

အတော်ကလေး အချိန်ကြာသွား
သောအခါ ဒေါ်မိ၏ဟောက်သံသည်
ဥထွေး၏အနီးမှ စူးစူးရှရှ ထွက်လာခဲ့
လေသည်။ ဥထွေးမျက်လုံးတို့ ဂျိတ်ဂျိတ်

ကျယ်လာရလေပြီ။ ဥထွေးမှာ တစ်ယောက်
မှ အိပ်မက်မပျော်။ မျက်စိတွေ ကြောင်
နေလေသည်။

ည၏ အတိုင်းအတာမှာလည်း ဝိ
၍ဝိ၍ များပြားလာသည်။

ဥထွေး၏ အာရုံထဲ၌ သူ၏အစ်ကို
ရန်ပိုင် ပေါ်လာပြန်သည်။ ကိုကိုရန်ပိုင်
နှင့်သာ ဥထွေးတွေ့ဆုံနေတော့သည်။
ကိုကိုရန်ပိုင်နှင့် တွေ့ရလျှင် ဥထွေး
ကိုကိုရန်ပိုင်နှင့်အတူ လိုက်နေမယ်။
သုညကို တွေ့အောင်ရှာလျက် သုည
လမ်းပေါ်ရောက်နေသော ဘဝကို မိမိတို့
နှင့်အတူနေရန် တစ်ပါးတည်း ခေါ်ယူ
ထားမည်။

အို... သုညကို မိမိတို့ခေါ်ထားရ
အောင်လည်း ကိုကိုရန်ပိုင်က သဘော
တူဦးမဖြစ်မည်။

ဥထွေး၏အာရုံသည် ဝိ၍ဝိ၍ ရှုပ်
ထွေးလာတော့သည်။

သန်းခေါင်ကြက်တို့ပင် တွန်၍ပြီး
သွားခဲ့လေပြီ။ ဥထွေး အိမ်ရာမှထထိုင်
လိုက်သည်။

အပြင်ဘက်တွင် မည်းမည်းမှောင်
နေသော ကောင်းကင်ကြီး၌ ငွေကြယ်
တလေးများသည် ပြေးလွှားရွေ့လျား၍
တစားနေကြလေတော့သည်။

တလက်လက် တောက်ပနေ
သော ကြယ်ကလေးတစ်လုံးသည် ဥ
ထွေးအား ကရုဏာသက်စွာမြင်ကြည့်
ပြီး ပြန်နေသယောင်ယောင်။

“အို... ငါ့တူမကြီး မအိပ်သေး
ဘူးလား။ ကဲ... ကဲ... အိပ်အိပ်။ ညဉ့်
နက်လှပြီ”

ဒေါ်စွားတင်က တစ်ရေနှီးလာ
သည်။ ဥထွေးကို အတင်းအိပ်ခိုင်းနေ
သည်။ ဥထွေးမှာ သက်ပြင်းလေးကို
မသက်မသာချလိုက်ရင်း အိပ်ရာပေါ်သို့
ပြန်လှဲနေလိုက်သည်။ မျက်လုံးအစုံကို
ငွတ်မိတ်ကြည့်သည်။ အတွေးအားရ
များကို ငွတ်နေမည်လည်း။ တော်တော်နှင့်
မရ။ မနက် ခိုးလင်းခါနီးလောက်တွင်မှ
မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသလိုလို။

မျက်လုံးများမှာ ဖန်စပ်လာသည်။
ဥထွေး၏ အသက်ရှူသံမြင်းမြင်းသည်
တိုးတိုးညှပ်ညှပ်သာ ပေါ်လာတော့သည်။

တစ်ခဏအကြာတွင်တော့ ပတ်
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်သွား
လေတော့သည်။

(၃)

သုညသည် မိမိအပေါင်းအသင်း
များရှိရာသို့ ခတ်သုတ်သုတ်ရောက်လာ
ခဲ့သည်။

စိန်ခလုတ်၊ ဖိုးလယ်၊ ဉာဏ်ပေါ်
တို့နှင့် ဆုံသောအခါ မိမိ ယခုလက်ရှိ
ဘဝမှ ရုန်းထွက်ပြီး ရရာအလုပ်တစ်ခု
ခုကို ရှာဖွေ၍ လုပ်ကိုင်တော့မည်ဟု
ပြောပြရန် ရည်ရွယ်လာသည်။

သူတို့တစ်တွေ သတ်မှတ်ထား
သော “မျဉ်းဆုံ” နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး
လက်သည်းကို အိုးဦးချွန်ကသေဖြင့်
ပွတ်ခြစ်နေသော ဉာဏ်ပေါ်နှင့် ဦးစွာ
ဆုံတွေ့ရသည်။ ဉာဏ်ပေါ်က သုညကို
မြင်သောအခါ ဝမ်းသာအားရ ပြုံးပြ
သည်။ သုညက ဉာဏ်ပေါ်အနီးတွင်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လေးလေးကန်ကန် ဖြစ်နေသော
သုညကို ကြည့်လျက် ဉာဏ်ပေါ်မှာ
အား မရှိအားမရ ဖြစ်လာသည်။

“မင်းကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပါလား၊
သုညရဲ့ တစ်ခုခုကို တွေ့လေစေ
စဉ်းစားနေသလိုပဲ”

ဉာဏ်ပေါ်၏ အကင်းပါးမှုကို
ကြည့်လျက် သုညတစ်ချက်မျှပြုံးလိုက်
သည်။ သို့သော် သုည၏အပြုံးကား
မပွင့်တဖွင့် အပြုံး၊ အားမရှိသော အား
နည်းသော အပြုံးမျိုး။ စိုစိုပြည်ပြည်
မရှိလှ။

ထိုအချိန် စီးကာရက်တစ်ယောက်
တစ်လိပ်စီ ဖွာရှိုက်လျက် ဖိုးလယ်နှင့်
စိန်ခလုတ်တို့ ရောက်လာကြသည်။
သုညကို တွေ့ရသောအခါ သူတို့၏ခြေ
လှမ်းများက သွက်သည်ထက် သွက်
အောင် လှမ်းလာကြလေသည်။

“ဟေ့ကောင် သုည၊ အစောကြီး
ပါလား”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းတို့အားလုံးကို
စကားပြောစရာရှိလို့”

သုည၏စကားကို ကြားလိုက်ရ
သော အပေါင်းအသင်းတစ်စုက
တစ်ယောက်မျက်နှာ
အကဲခတ်သလို လှမ်း၍
သည်။ ပြီးတော့ သုညကို
လိုက်ကြသည်။

“မင်းတို့ကို ပြောစရာရှိဟု
သာ ပြောရတာ။ တကယ်တော့ ငါ
ဖြတ်ချက်ချပြီးမှ မင်းတို့နဲ့လာတွေ့သေး
ဒီတော့ ငါ့မှာ လိုအပ်တဲ့အကူအညီ
မင်းတို့ ဝိုင်းကူညီကြပါ”

သုညမှာ တစ်နေရာသို့ ငေးမောကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ သုည၏ ထူးထူးခြားခြား အသွင်အပြင်ကိုတွေ့ရသော ဉာဏ်ပေါ် ဖိုးလယ်၊ စိန်ခလုတ်တို့မှာ စဉ်းစား၍မရသော ပုစ္ဆာတစ်ခုကို မေးခွန်းထုတ်ခံရသော ကျောင်းသားသုံးယောက်ပမာ ကြောင်စိစိနှင့် ကြည့်နေကြရှာသည်။

“ငါ ဒီဘဝကနေ ရုန်းထွက်တော့မယ်ကွာ”

သုည၏နှုတ်ခမ်းမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ သုညစကားကို ကြားလိုက်ကြသည့်သုံးဦးသားမှာ သုညကို နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

“ငါ့မှာ ငါ့မြို့စောင့်ရှောက်ရမယ့် ညီမလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ဒီတော့ ငါနေတဲ့ နေရာကြီးမှာလည်း နေလိုမဖြစ်ဘူး။ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ငါ ရတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုကိုရှာပြီး လုပ်တော့မယ်ကွာ။ အဲဒါ အိမ်လခနည်းနည်းနဲ့ အိမ်တစ်အိမ်လောက်တော့ ငါ့ကို ဝိုင်းရှာပေးကြပါ။ မင်းတို့တစ်တွေလည်း ဒီဘဝကနေ လွတ်အောင်ရုန်းကြပါကွာ”

သုည စကားဆုံးသောအခါ စိန်ခလုတ်က သက်ပြင်းရှည်ကြီးတစ်ချက် ဆွဲလိုက်သည်။ အကျိုးအကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နားမလည်ရှာသော ဖိုးလယ်က စိန်ခလုတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ သုညကိုလည်းကောင်း ငေးကြည့်နေသည်။ ဉာဏ်ပေါ်ကမှ မောင်းကိုသာ တဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေသည်။

“အေးလေ...မင်း ဒီဘဝကနေ ရုန်းထွက်သွားနိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ တို့တစ်တွေ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ။ အိပ်မယ့် မင်း အလုပ်တစ်ခုခုကိုရအောင်တော့ အရင်ဆုံး ရှာဖွေသင့်ပါတယ်။ အလုပ်ရမှ အိမ်ကိုရှာရင် မဖြစ်ဘူးလား”

ဉာဏ်ပေါ်က သုညကို မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။ ထိုစကားကို သုညက မဖြေ။ စိန်ခလုတ်က ဝင်၍ဖြေလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ဉာဏ်ပေါ်။ သူ့ညီမလေးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ အဲဒီတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လမ်းသားက တိုက်ပျက်ကြီးထဲမှာ နေတယ်ဆိုရင် ဘယ်ကောင်းပဲမလဲ။ အိမ်ကို အရင်ဆုံးရှာတာ သိပ်ကောင်းတယ်။ ဟေ့...ဖိုးလယ် မင်းတို့ ကန်ဘဲမှာ ကော ငှားမယ့်အိမ်မရှိဘူးလား”

“အင်း...ရှာကြည့်မယ်လေကွာ။ ရေလည်းမရှိဘူး။ မီးလည်းမရှိဘူး။ ကုလားအိမ်တစ်အိမ်တော့ရှိတယ်။ ငှားမလားလို့ ငါမေးပေးမယ်”

“မေးဆို မြန်မြန်မေးစမ်းကွာ”

စိန်ခလုတ်က သုညထက်ပင် လောဆော်နေသည်။ သုညသည် ဖိုးလယ်လှမ်းပေးလာသော ရွှေဘဲဆေးပေါ့လိပ်ကိုယူလျက် ဖွာလိုက်သည်။

“ဒီနေ့ သွားမေးကြမလား”

ဖိုးလယ်က ကြားမှဝင်၍ဖြေလာ၏။

“အေး...ကောင်းတယ်။ အလုပ်ဆိုတာ လုပ်စရာရှိရင် မြန်မြန်လုပ်တာ ကောင်းတယ်။ နေ့ရွှေ ညရွှေနဲ့ တော်

တော်နဲ့ အလုပ်မဖြစ်တော့ဘူး”

စိန်ခလုတ်က ခပ်လောလောလေး ထောက်ခံလိုက်သည်။ သုညမှာ ပီပီခီ အပေါင်းအသင်းများ ပီပီအပေါ်တွင် အားတက်သရောကူညီချင်သည့် စိတ်ထားများ ပေါ်ပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်ထဲက အလိုလို ဝမ်းသာအား... ဖြစ်နေမိသည်။

စိန်ခလုတ် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်နှင့် ဖိုးလယ်၊ ဉာဏ်ပေါ်တို့ပါလိုက်၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည်။ သုညကလည်း ပီပီလက်ထဲမှ ရွှေဘဲကို ဖိုးလယ်အား ပြန်ပေးလိုက်သည်။ လေးယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

စကော့ဇေး (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဇေး)ရှေ့ အမှတ်(၇) မှတ်တိုင်တွင် ကားရပ်စောင့်နေကြသည်။ သိပ်ကြီးဇေးဘက်မှကွေ့၍ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာနေသော အမှတ်(၇) ဘတ်စ်ကားတစ်စီးမှာ ဗိုလ်ချုပ်ဇေးရှေ့မှတ်တိုင်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ မနက်ခင်းအချိန် ဖြစ်သောကြောင့် တောင်ဥက္ကလာပသို့ သွားသူများ နည်းပါးသည့်အတွက် ကားပေါ်၌ အတော့်ကို လူချောင်လေသည်။

စိန်ခလုတ်၊ သုညတို့ အားရဝမ်းသာစွာတက်မည့် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း ဖိုးလယ်က စိန်ခလုတ်နှင့်သုညတို့ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

“နောက်ကားမှ စီးကြပါကွာ”

ဖိုးလယ် တောင်းပန်လိုက်သည်။ စိန်ခလုတ်နှင့်သုညမှာ ဘာကြောင့် ဖိုးလယ်တားလိုက်ပါလိမ့်ဟု ၀၀၀၀၀၀

တွေနေမိသော်လည်း ကားပေါ်၌ ပါလာသူများကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကားပေါ်တွင် ခုစိုက်မှုပျောက်ရော၊ နှိပ်နင်းရောရဲအဖွဲ့မှ ရဲကြပ်ကြီး ဦးသန်းလွင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ စိန်ခလုတ်ရော သူညတို့ ချက်ချင်းနားလည်သဘောပေါက်သွားခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ကားပေါ်သို့မတက်သေးဘဲ ရပ်နေလိုက်ကြ၏။

ထိုအချိန် နောက်ဘက်မှ ကားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ လေးယောက်စလုံး ကယုကယာ ပြေးတက်ပြီး ကားပေါ်၌ နေရာအသီးသီးယူလိုက်ကြသည်။

ကန်ဘဲသို့ရောက်သဖြင့် ကားပေါ်မှ ပြိုင်တူဆင်းခဲ့ကြ၏။ သူညမှာ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ခူးယားစီးကရက် လေးလိပ်ဝယ်ယူပြီး တစ်ယောက်တစ်လိပ် လှမ်းပေးကာ သူကိုယ်တိုင်လည်း မီးညှို့ဖွာလာခဲ့သည်။

ကန်ဘဲ ရွေးကလေးလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ရွေးစည်ကားချိန် ဖြစ်သောကြောင့် ဖိုးလယ်၊ ဉာဏ်ပေါ်တို့၏ မျက်စိများသည် အကျင့်ပါနေသည့်အတိုင်း၊ ရွေးခြင်းတောင်းများအတွင်းမှ ပိုက်ဆံအိတ်ဆီသို့ ရောက်ရောက်သွားကြသည်။

အတော်ကလေးကြာကြာလျှောက်လာမိသောအခါ ဖိုးလယ်က အိမ်တစ်အိမ်ဆီသို့ ချိုးကွေ့ဝင်သွားလေသည်။ ကျန်သုံးယောက်သားမှာ ဖိုးလယ် ချိုးကွေ့သွားရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်လျက် ဖိုးလယ်က အိမ်ရှင်ကို အော်ခေါ်သည်။

အိမ်ဘေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘက်မှ အသားမည်းမည်း၊ ဝဝဖြင့်ဖြင့် ကုလားအဘိုးကြီး ထွက်လာသည်။ ကိုယ်တွင် လုံချည်တစ်ထည် ဝတ်ထားသည်မှတစ်ပါး မည်သည့်အဝတ်အစားမှ ဝတ်ထားခြင်းမရှိချေ။ သူ၏ ဆူရွဲနေသော ဗိုက်အိုးကျယ် ကားကားကြီးမှာ အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ဟားဖိုကြီးကဲ့သို့ တလှုပ်လှုပ် လှုပ်ရှားနေသည်။

“အော်...ဟမ္မ”

ဖိုးလယ်က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကုလားအဘိုးကြီးမှာ ဖိုးလယ်ကို အသေအချာကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ မှတ်မိသွားဟန်တူသည်။ ကွမ်းစားလွန်းသောကြောင့် ရဲရဲနီနေသော သူ၏သွားများ ပေါ်လာအောင် အားပါးတရ ရယ်လိုက်၏။

“အော့...ဖိုးလယ် နင်ဘယ်ပျောက်နေလဲ”

“အလုပ်များလွန်းလို့ပါ ဟမ္မ”

“ခုကော ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟမ္မရဲ့ အိမ်တစ်ခန်း အားနေတယ်မှတ်လား၊ အဲဒါ ငှားမယ်မဟုတ်လား”

ဖိုးလယ်က ကုလားကြီးနှင့်ကားပြောရာ၌ သွက်သွက်လက်လက်ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလဲ နင်ငှားချင်လို့လား”

“ကျွန်တော် မငှားပါဘူး၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ငှားချင်လို့ပါ။ သူနဲ့ သူ့နမလေးတစ်ယောက်ပဲ နေကြမှာ”

ဖိုးလယ်ကပြောရင်း သူညကို လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပြလိုက်သည်။

“လူက နစ်ယောက်ထဲလား”

“ဟုတ်တယ်...မောင်နမနစ်ယောက်တည်းပါ”

“မိဘတွေကော မပါဘူးလား”

အရေးထဲတွင် ကုလားအဘိုးကြီးက လေကြောရှေ့နေပြန်သည်။

“သူတို့မှာ မိဘတွေမရှိတော့ဘူး”

“အို...ဟုတ်လား၊ ကောင်းပြီလေ၊ စပေါ်သုံးရာနဲ့ အိမ်လခက လေးဆယ်ပေးရမယ်”

“စပေါ်လျှော့ပါဦး ဟမ္မရာ၊ သူတို့မောင်နမနစ်ယောက် ခုကွရောက်နေလို့ပါ”

ဖိုးလယ်က ကုလားကြီးအား ရှေးဆစ်နေသည်။ ကုလားကြီးမှာ သူညကို အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် -

“ကောင်းပြီလေ၊ နင့်သူငယ်ချင်းဆိုလို့ စပေါ်နစ်ရာပေးလေ”

“ဘယ်နှယ်လဲ သူည”

ဖိုးလယ်က သူညကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။ သူညမှာ အိမ်ကိုကြည့်ပြီး အတော့်ကို စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ အိမ်မှာ အိမ်ဟုဆိုရလောက်ရုံသာ ရှိသော အိမ်ဖြစ်သည်။ ယခုအိမ်ထက် သူ၏ တိုက်ပျက်ကြီးကမှ ပို၍အဆင်ပြေနေသေး၏။

“အင်းလေ၊ ညီမလေးကို ပြောပြတာပေါ့”

“နက်ဖြန် အကြောင်းပြန်မယ် ဟမ္မ၊ ငှားဖြစ်ရင် ငွေတစ်ခါတည်း ယူလာခဲ့မယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ နင် နက်ဖြန်လာပြောပေါ့”

ဖိုးလယ်မှာ ကုလားကြီးကိုနှုတ်

ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ သုည၊
ဉာဏ်ပေါ် စိန်ခလုတ်တို့လည်း နောက်
မှ လိုက်လာခဲ့သည်။

“ကဲ...မင်း ဘယ်လိုသဘောရ
သလဲ”

“ဆိုးတော့ မဆိုးပါဘူး”

သုညက ပြီးလွယ်စီးလွယ်ဖြေ
လိုက်သည်။ ဉာဏ်ပေါ် စိန်ခလုတ်တို့
မှာ ဈေးတန်းတစ်လျှောက် ဟိုဟိုသည်
သည်လျှောက်ကြည့်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့
သည်။ သို့ရာတွင် သုည၏ခေါင်းထဲ၌
မိမိတစ်ယောက်တည်း ဘာအတွက်ဗို
အိမ်သည် မလိုအပ်၊ အကယ်၍ နေရ
ပြီဆိုသော်လည်း သူ့အဖို့ အလွန်မှပင်
ကောင်းနေသည်။ ဥထွေးအတွက် သူ
စဉ်းစားနေသည်။ ဥထွေးလို လှလှပပ
နနနယ်နယ် မိန်းကလေးနှင့် ထိုကဲ့သို့
သော အခြေအနေမလှသည့် အိမ်တွင်
သူ့အနေနှင့် မထားချင်ပါ။ မနေစေချင်
ပါ။ သို့သော် လမ်းဘေးတိုက်ပျက်ကြီး
အတွင်း၌ နေရထိုင်ရသည်ထက် ယခု
အိမ်က ဥထွေး၏ဘဝကို လုံခြုံမှုရစေ
မည်ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ သူယုံကြည်
နေမိသည်။

“ကဲ...ငါပြန်ဦးမယ်ကွာ”

သုညက သူ့အပေါင်းအသင်းများ
ကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အပေါင်း
အသင်းသုံးယောက်က သူ့ကိုကြည့်
လျက် တအံ့တဩဖြစ်သွားကြသည်။

“တို့လည်း မင်းနဲ့အတူ လိုက်
မယ်လေ”

“မင်းတို့... ခုလောလောဆယ်
မလိုက်ခဲ့ကြနဲ့ဦးကွာ။ အဲဒီအိမ်ပြောင်း
ပြီးရင် လာခဲ့ကြပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သုညရဲ့”

ဉာဏ်ပေါ်က ဝင်၍မေးလာပြန်
သည်။ မေးခွန်းရှင်က မေးလိုက်သော
အခါ အဖြေရှင်က ထိုမေးခွန်းကို ပြည့်
ပြည့်စုံစုံ တိတိကျကျ အဖြေပေးရန်
ခက်လာပြန်တော့သည်။ သူငယ်ချင်း
များကိုလည်း အားတုံအားနာဖြစ်သွား
သည်။

“ငါ့ညီမလေးက ငါ့ဘဝအမှန်ကို
မသိသေးဘူးကွာ။ ဒီတော့ ငါအလုပ်ရှာ
ပြီး အလုပ်ရဟော့ မင်းတို့လည်း ငါနဲ့
အတူတူ အလုပ်လုပ်တဲ့ သူငယ်ချင်း
တွေလို့ ပြောပြတာပေါ့”

“ခုကော တို့က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ
ကွာ”

ဉာဏ်ပေါ်က ထပ်တွန့်တက်နေ
ပြန်သည်။ ဉာဏ်ပေါ်ကို သုည တစ်
ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“တို့အချင်းချင်းကတော့ ဘာမှ
မဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ။ မျက်နှာစိမ်းနေတဲ့
သူတစ်ယောက်အဖို့တော့ တို့တွေဟာ
ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါတွေလို့ သိချင်သိနေမှာ”

“မင်းညီမက လက်ခတ် ဘယ်
လောက်တော်လို့လဲ”

ဉာဏ်ပေါ်က ထပ်မံမေးလာပြန်
၏။ သုည အဖြေရခက်ပါး၏။

“ဟေ့...ဉာဏ်ပေါ် မင်းကလည်း
အမေးအမြန်းထူလိုက်တာကွာ။ သူတို့
ကိစ္စကို သူတို့လုပ်ပါစေကွာ။ တို့လည်း
တို့အလုပ် တို့လုပ်ဦးမယ်။ ကဲ...
သွားမယ်ကွာ သုည”

ကန်ဘုံလမ်းဆုံသို့ ရောက်သော
အခါ စိန်ခလုတ်က သုညဘက်မှ ကူ
ပြောလာရုံသာမက ဉာဏ်ပေါ်ကိုပါ ဝင်

ရောက်ဖြေရှင်းစကား ဆိုလိုက်သည်။

“အေးကွာ...အေး။ ငါအိမ်ရှား
ဖြစ်ရင် ဦးလယ်ဆီလာခဲ့မယ်။ ဦးလယ်
ဘယ်မှာရှိမလဲ။ မျဉ်းဆုံမှာပဲရှိမလား”

“အေးလေ မင်းလာခဲ့ပေါ့။ ဒီနေ့
လာမလား”

“အေး...ရှားမယ်ဆိုရင် ဒီနေ့
ညနေဘက် လာခဲ့မယ်”

“ဟေ့...ဒီနေ့ ပြဿဒါးလွတ်ရဲ့
လား”

ဉာဏ်ပေါ်က ဝင်၍မောက်လာ
ပြန်သည်။ ထိုစကားကိုကြားသောအခါ
သုညက တစ်ချက်မျှရယ်လိုက်၏။

“လမ်းပေါ်မှာ ဖြစ်သလိုနေရတဲ့
ဘဝပါ ဉာဏ်ပေါ်ရ။ ပြဿဒါးတို့ ရက်
ရာဇာတို့ဆိုတာ တို့အတွက် မလိုပါဘူး။
တို့အတွက် အမြဲတမ်း ရက်ရာဇာပေါ့”

“မှတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းတို့က အိမ်နဲ့
နေပြီဆိုတော့ ရက်ရာဇာ၊ ပြဿဒါးကို
သိဖို့လိုလာပြီကွာ။ ဒါကြောင့် ငါက
စေတနာနဲ့ပြောတာပါ”

“မင်းစေတနာကို ငါလေးစားပါ
တယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဘာနေဖြစ်ဖြစ်
ကွာ။ တို့ပြောင်းဖြစ်အောင်တော့ ပြောင်း
မယ်ကွာ”

သုညက စကားအဆုံးပြောလိုက်
ခြင်းကြောင့် ဉာဏ်ပေါ် ဘာစကားမှ
ထပ်၍ ပြောမလာတော့ချေ။ အားလုံး
နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။

သုည ကန်ဘုံဈေးဘက်သို့ ခပ်
သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဥ
ထွေးအတွက် လုံချည်လေးတစ်လည်
လောက်တော့ ဝယ်ချင်စိတ်ပေါ်လာ
သည်။ ပြီးတော့ အင်္ကျီစလေးတွေ၊

အတော်ကလေး လျှောက်လာခဲ့ပြီးမှ သူညီခြေလှမ်း တုံ့ခနဲရပ်သွားပြန်သည်။
“အို . . . ဒီလမ်းကိုပြောင်းပြီးပဲ။ သူကြိုက်တဲ့အဆင် သူ့ဘာသာသူ ဝယ် ပစေ။ သူတစ်ယောက်တည်း စောင့်နေ ခဲ့တာကြာပြီ ပြန်မှ”

သူညက မိမိစိတ်ကူးကို မိမိတစ် ယောက်တည်း ကောက်ချက်ချလိုက် သည်။ ပြီးတော့ ဥထွေးဆီသို့ အမြန် ဆုံးပြန်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

ကားကို တွဲလောင်းခိုမီးပြီး လိုက် ပါလာခဲ့၏။ ကားပေါ်က ကတိုက်က ဇိုက် ပြေးဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် မိမိ၏ တိုက်အိုကြီးဆီသို့ အမောတကော ရောက်အောင် ခြေလှမ်းများကို သွက် သည်ထက်သွက်စွာ ခပ်မြန်မြန်လျှောက် လာခဲ့သည်။

တိုက်အိုပျက်ကြီးအနီးသို့ ရောက် သောအခါ အသံမပေးဘဲ အသာ အတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့၏။ မိမိ၏အိပ်ရာ ကလေးအနီးသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ဥထွေးကိုမတွေ့။ နောက် ဘေးပတ်ဝန်း ကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိပြန်သည်။ ဥထွေးကို လုံးလုံးမတွေ့။ နောက် တိုက် အိုပျက်ကြီး အတွင်းအပြင်ကို ခေါက် တုံ့ခေါက်ပြန် ရှာကြည့်ပြန်သည် . . .။ ဥထွေးကိုသာမဟုတ် အရိပ်အယောင်မျှ ဖင် မတွေ့ရချေ။

သူည ရင်မောသွားသည်။ ဟင်း ခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလိုက်သည်။ သူတိုင်နေကျ ကျောက်တုံးပေါ်တွင်တိုင် ခုင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို မိသည့်ပြီး ဖွာနေ စိမ့်သည်။ ပြီးတော့ ဥထွေး ဘယ်ကို

များ သွားနေပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့် နေမိပြန်သည်။ ဥထွေး ဝေးဝေးလံလံ တော့ သွားမည်မဟုတ်။ ဟိုတစ်ညက နောင်ယုက်ခဲ့သော လူများနှင့် ဥထွေး တို့ ပြန်များတွေ့သွားကြပြီလား။ ဒါမှ မဟုတ် တစ်ယောက်ယောက် ဥထွေးကို အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့လေပြီလား။ ဤ သို့လည်း ဖြစ်ဟန်မဟုတ်။ ရုန်းရင်းဆန် ခတ်ဖြစ်ပျက်သည့် အခြေအနေမျိုးကို လည်း မတွေ့ရ။ ဥထွေးမှာ အလွယ် တကျနှင့် ဘယ်နည်းနှင့်လှ လိုက်ပါအည့် ခံမည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးတော့မဟုတ်။ ဒါကို သူည ယုံကြည်ထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အတော်ကြာကြာ ထိုင်နေမိသည့် အထိ ဥထွေးကို မတွေ့သောအခါ သူည စိတ်တွင်းမှ စိုးရိမ်စိတ်တို့ ပိုမိုပြင်းထန် လာတော့သည်။ ဥထွေး၏ ခြေရာ ကောက်လိုက်ရန်မှတစ်ပါး ဘာမျှစဉ်း စား၍မရတော့ချေ။ ဥထွေး တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားလျှင် မိမိတာဝန်ပိုင်ဖြစ်နေပြီ။

သူည ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲရပ် ကာ လမ်းမဘက်သို့ ပြေးထွက်လာ သည်။ လူရိပ်လူယောင်ဟူသရွေ့ မျက် လုံးက ဝှေ့လည်ကာ လှည့်ပတ်ကြည့် လိုက်မိသည်။ ဥထွေးအရွယ် မိန်း ကလေးတိုင်းကိုလည်း စူးစမ်းကြည့်မိ ပြန်သည်။ ကြာတော့ သူည ရင်မော လာသည်။

ဘတ်စ်ကားဆီသို့ အလှူအယက် တိုးခွေတက်လာခဲ့သည်။ ခြုံထဲသို့ အမြန်ဆုံးရောက်ချင်သော ဆန္ဒမှတစ် ပါး သူခေါင်းထဲတွင် ဘာမှမစဉ်းစားနိုင် တော့။

ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်ရပ်လိုက် သည်နှင့် ကားပေါ်မှ အမြန်ဆုံး ခပ် သုတ်သုတ်ပြေးဆင်းလိုက်သည်။ လမ်း ပေါ်ရောက်မှ အာခြောက်လာသဖြင့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို လှမ်း၍ စမ်းသပ်လိုက် သည်။ သူည မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မြွေပွေး ဝိုးထိလေပြီ”
သူည၏ ဂျာကင်အင်္ကျီအောက် အိတ်တွင် စားခွဲရာကလေးကို တွေ့ လိုက်ရုံမက အထပ်လိုက်ခေါက်ထား သော ငွေစက္ကူချပ်ကလေးတချို့ပင် ပါ သွားခဲ့လေပြီ။

သူညမှာ မိမိ၏အဖြစ်ကိုတွေ့ လျက် ရယ်ရမလို၊ ဒေါသဖြစ်ရမလို ခံစားလာရလေသည်။ သို့သော် မိမိ ထက်လျင်သော ဤကဲ့သို့ အပူတစ်ခုခု ဖြင့် ရင်ဆိုင်နေရသော သူတစ်ဦးဦး၏ ပျေ့ညံ့ကွက်ကို လေ့လာနေသော “ခေါင်းတုံးပေါ်-ထိပ်ကွက်”သွားနိုင်သော ဘဝတူအပေါင်းအသင်းအား စိတ်တွင်း မှ ချီးကျူးလိုက်မိသည်။

“မင်းက ငါ့မျက်နှာကို သောက ဇိန်ကို လေ့လာနိုင်တဲ့သူကို။ မင်းတော် ပါတယ်”

သူညနှုတ်ခမ်းမှ အသံထွက်လာ အောင်ပင် သူည ခံစားလိုက်ရပါသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ဥထွေးမရှိတော့ပြီဟု သိလိုက်ရပြီးသည့်နောက်တွင် သူည ဘာဆိုဘာမှ ကျကျနနမတွေ့တတ် တော့ချေ။ သူ့ဘဝသို့ ခဏကလေးလာ ရောက်ပြီး ခဏကလေးမှပင် ပျောက် ကွယ်ပုန်းလျှိုးသွားသော ဥထွေးကို စိတ်ထဲက မကျေမနပ် ဖြစ်လာပြန်

သည်။ အစတုန်းကတည်းက သူ့ဘဝထဲ
ကို မရောက်လာရင် အကောင်သား
ဥထွေးရယ်ဟုတွေးပြီး ရေရွတ်လိုက်မိ
သည်။

သစ်ကိုင်းဖျားပေါ်သို့ လာရောက်
နားခိုပြီး ပြန်ပြေးသွားတဲ့အခါ ကိုင်းဖျား
လှုပ်ခါသွားတတ်သော သဘာဝလိုပင်
သုည၏ဘဝကလေးမှာလည်း နောက်
ကျိပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာသည်။ သုည
တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာခဲ့ရာ စိန်ခလုတ်၊
ဖိုးလယ်၊ ဉာဏ်ပေါ်တို့ရှိသော သူတို့
သတ်မှတ်ထားရာ မျဉ်းဆုံနေရာသို့
ရောက်ခဲ့ပြီး

ငိုငိုတိုတို ငှုတုတုနှင့် လေး
ကန်သောခြေလှမ်းများဖြင့် သူ၏ခန္ဓာ
ကိုယ်ကို မသယ်ချင်သယ်ချင် သယ်လာ
ခဲ့သော သုညကို တွေ့လိုက်ကြရသော
အခါ အပြေးအလွှားရောက်လာကြ၏။

“ဟေ့...သုည၊ ငိုငိုလှည့်လာ။
မင်းဘာဖြစ်လာလဲဟင်၊ မျက်နှာလည်း
မကောင်းပါလား။”

စိန်ခလုတ်က သုည၏မျက်နှာ
ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ကြည့်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။ သုညက ဘာစကား
မျှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ဈေးနံရံတစ်ခုကို
ကျောခိုပြီး မတ်တတ်ရပ်နေလိုက်၏။
ဖိုးလယ်၊ ဉာဏ်ပေါ်တို့နှစ်ဦးမှာလည်း
သုည ဘာဖြစ်လာပါလိမ့်ဟူသော တွေး
တောချက်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

“ပြောစမ်းပါကွာ၊ မင်း ဘာဖြစ်
လာသလဲ”

“ငါ...ငိုညီမလေး မရှိတော့ဘူး
ကွာ”

သုညထံမှ လေးလေးကန်ကန်

ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံကို ကြား
လိုက်ရသောအခါတွင်ကား သုည၏
သုငယ်ချင်းသုံးယောက်မှာ တအံ့တဩ
ဖြစ်သွားကြသည်။ ပြီးလျှင်...တစ်
ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် လှမ်း
ကြည့်နေကြသည်။ ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင်
လည်း ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ငြိမ်
သက်သွားကြသည်။

“ဘယ်ရောက်သွားသလဲ သုည”

သုညကို စိန်ခလုတ်က မေးလာ
၏။ သုညမှာ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါ
ယမ်းပြလိုက်သည်။

စိန်ခလုတ်မှာ သုညထံမှ မမျှော်
လင့်သော အဖြေမျိုးကို ရလိုက်သော
အခါ ပို၍အားပျက်သွားတော့သည်။
သုညကိုလည်း ကြင်နာသော မျက်လုံး
အနုဖြင့် ငေးကြည့်နေသည်။ ထိုအချိန်
မျိုးတွင် သုညကို အားပေးစကားပြောရုံ
မှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ချေ။

“တို့တွေရှိသေးသားပဲ သူ့ဇာတိ
ချင်းရာ။ တို့မတွေတွေ့အောင် ဝိုင်းရှာ
ကြတာပေါ့”

“ရှာလို့လည်း တွေ့မယ်မထင်ပါ
ဘူး စိန်ခလုတ်ရာ။ သူ့ကို တစ်ယောက်
ယောက်က တစ်နေရာရာကို ခေါ်သွား
တာ ဖြစ်မှာပါပဲ”

“သူ့မှာ အသိရှိလို့လား”

“အသိအကျွမ်းမရှိရင်တော့ ဘာမှ
စရာလဲကွာ။ ခုတော့ သူ့မှာ အသိ
အကျွမ်းလည်း တစ်ယောက်မှ ရှိတာ
မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရောက်တဲ့ညကပဲ သူ့ကို
နှောင်ယှက်တဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့သေး
တယ်တဲ့”

“အဲဒီကောင်တွေ လက်ထဲက

ဘယ်လိုလွတ်အောင်ထွက်လာခဲ့သလဲ”

“သူ့မှာပါလာတဲ့ ဓားနဲ့ထိုးပြီး လူ
လွတ်ရုန်းခဲ့တယ်လို့ ငါ့ကိုပြောပြတယ်
ကွာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီကောင်
တွေက မင်းညီမကို ခြေရာကောက်ပြီး
လိုက်နေကြမယ်။ မင်းမရှိတဲ့အချိန်မှာ
မှ ဝင်ပြီးမသွားတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဉာဏ်ပေါ်က ဝင်၍ထောက်ပြလာ
ပြန်သည်။ သုညမှာ ဘာမှထပ်မပြော
တော့ဘဲ တစ်နေရာရာသို့ ဂိုဝေဇာ ငေး
မောကြည့်နေသည်။ သုည၏အဖြစ်
အပျက်ကိုကြည့်ပြီး အားလုံးမှာ စိတ်
မကောင်းဖြစ်နေကြသည်။

“မင်းညီမဘဝ မပျက်စီးရအောင်
အချိန်မှန်ရာဖို့ တို့တွေကြိုးစားရမှာပဲ”

“အင်း...သတ္တဝါတစ်ခု ကံတစ်
ခုပေါ့၊ သူငယ်ချင်းရာ။ စိတ်ပျက်တာ၊
အားလျော့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။
ရန်ကုန်မြို့ကြီးက အကျယ်ကြီးမဟုတ်
လား၊ ပြီးတော့ လူတွေက ခုနဲ့အေး”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့်
ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့မယ်လို့
ပြောကြတယ်မဟုတ်လား။ တို့ရှာရင်
မကြာခင်ပြန်တွေ့ရမှာပေါ့ကွာ။ အား
မလျော့ပါနဲ့”

စိန်ခလုတ်က သုည၏ကျောကုန်း
ကို လက်ကလေးဖြင့် အသာအယာ
ပုတ်ပြီး အားပေးနေပြန်၏။ သုည၏
စိတ်ထဲ၌ကား ဥထွေး ဘေးမသိရန်မခ
ရှိပါစေလို ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

ဆုသာတောင်းရသည်။ သုညဘဝ
အဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့
ရသည်ဟု မရှိခဲ့ဖူးချေ။

ဒါကြောင့်လည်း သက်သာရာ သက်သာကြောင်း ဆုတောင်းလိုက်ရ ပေမယ့် အားငယ်သလိုတော့ ခံစား လိုက်ရသည်။

ဝိုရ်နေရင်း ဥထွေးမျက်နှာလေး ကို တရိုက်ရိုက် တွေးမိလာပြန်သည်။ ပြည်ပြည်ဝဝမျက်နှာကလေးနှင့် ဟက် ဟက်ပက်ပက် ပြုံးရယ်လိုက်သောအခါ ပါးချိုင့်ကလေးမှာ ခွက်ဝင်သွားတတ် သေး၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ယဉ်ကျေး ချ် ဥပဒိရုပ်ရည် သန့်ပြန့်သော ဥထွေး သည် လူရမ်းကားတစ်စု၏ လက်ထဲ တွင် ငရဲကျသကဲ့သို့ ခံစားနေရရှာလေ မည်လားဟု စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်တို့ ရော ထွေးပါလာပြန်၏။

“ကဲ...တို့တွေ အချိန်ရှိတုန်း လုပ်ငန်းစကြရအောင်”

မိုးလယ်က ဆော်ဩလိုက်သည်။ သူညက သူ၏သူငယ်ချင်းများ မျက်နှာ အသီးသီးကို ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူညကိုလည်း ၎င်းတို့တစ်တွေက ငေး ကြည့်နေသည်။

“အရင်ဆုံး တို့ဘယ်ကို သွားရာ ကြမလဲ”

“ဟို...မကောင်းတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်နေတဲ့ ဒေါ်လှလှသက်ဆီကို အရင် ဆုံး သွားစုံစမ်းမယ်”

စိန်ခလုတ်အမေးကို ဉာဏ်ပေါ်က အပြန်ဆုံး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အဲဒီမိန်းမကြီးက အဲဒီအလုပ် တွေ လုပ်နေတုန်းလား”

“အဲဒီအလုပ်တင် ဘယ်ကမလဲ။ တစ်ခါတစ်ခါ လူမရှိရင် သူကိုယ်တိုင်

တောင် လုပ်သေးတာပဲကွ”

“တို့က သူ့ဆီ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားကြမှာလဲ”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ။ မင်က အဖို့ သမီးတစ်ယောက် လိုချင်လို့လိုပြော။ ဈေးကောင်းကောင်းပေးမယ်။ အသစ် ကလေး... ဘွဲ့ရှိရင် ထုတ်ပါလို့ပြော”

ဉာဏ်ပေါ်က “အခါပေးဦးမူည” လုပ်နေသည်။ စိန်ခလုတ်က တွေတွေ ကလေး နားထောင်နေသည်။ ဉာဏ်ပေါ် မှာ သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

“လူသစ်ကလေးတွေ ရောက်လာ ရင် ဈေးကောင်းကောင်းပေးတဲ့သူရှိရင် ထုတ်ပေးတာပဲ။ သူ့ယောက်ျား ဦးသမား ဦးစောတင်ဆိုရင် ရောက်လာသမျှ ကောင်မလေးတွေကို ဘယ်တော့မှ အလွတ်မပေးဘူးကွာ။ ဇီတော့ မနက်ပိုင်း ကို တို့က ဦးအောင်သွားဖို့လိုတယ်”

“ကဲ...သွားဖို့လိုရင် သွားကြစို့။ သူက အရင်အိမ်မှာပဲလား”

“ဘယ်ဟုတ်ရမှာလဲ...။ အထာ ပြောင်းထားတယ်ကွာ။ ဘုရားနားကပ် နေပြီး လုပ်တော့ မကောင်းတဲ့အလုပ် လုပ်တယ်။ လက်ကတော့ စိပ်ပုတီး ဘယ်တော့မှမချဘူး ကိုယ့်လူ”

ဉာဏ်ပေါ်က မြိန်ရေရှက်ရေ ရှင်းပြနေ၏။

ရဲလေးဖော်မှာ ဉာဏ်ပေါ်ခေါ် ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်လာခဲ့ကြ သည်။ ဉာဏ်ပေါ်မှာ သူ့ကျွမ်းကျင်သော နေရာကို ဦးဆောင်သွားရသူပီပီ ရှေ့မှ ခေါင်းဆောင်လျက် ဒေါ်လှလှသက်၏ အိမ်ပေါ်သို့ အရင်ဆုံးတက်သွားသည်။

အိမ်ညွှတ်ခန်း ရောက်လိုက်သည် နှင့် ခွဲခွဲပစ်ပစ်နှင့် ဒေါ်လှလှသက်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

“ဟဲ့...မိုးတောင်ကောင်းကောင်း မလင်းသေးဘူး။ မင်းတို့က မလွန်လွန်း ဘူးလား”

“မမကို ပိုက်ဆံပေးချင်တာကိုး ဗျ။ အချိန်တွေ၊ နာရီတွေ ရွေးမနေနိုင် ပါဘူး”

အတော့်ကိုလာသည့် ဉာဏ်ပေါ် ရောက်သည်နှင့် တစ်ခါတည်း “မမ” ဟု ပစ်ခေါ်ကာ စည်းရုံးရေးစစ်မျက်နှာကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

“ခွေးကောင်းလေး ဘယ်ကဘယ် လို သတင်းရလာသလဲဟင်။ တို့ဆီမှာ အသစ်ကလေးတစ်ယောက် ရောက်နေ တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသတင်းရသလဲ ပြောစမ်း...ပြောစမ်း”

“ဒါတော့...မမရယ်”

“အရွယ်အစားကတော့ ငါ့မောင် တွေအကြိုက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကလေး မလေးက အရိုင်းလေးဆိုတော့ မင်းတို့ စည်းရုံးရေးအပေါ် မူတည်မှာပေါ့လေ”

“နာမည်ကရော ဘယ်လိုခေါ် သလဲ မမ”

“မိမိတင်တဲ့ကွဲ့”

“ဪ...ဟုတ်လား”

ဉာဏ်ပေါ်မှာ နာမည်လွဲသွား သောကြောင့် မိမိရည်မှန်းထားသည့် အတိုင်း သူည၏ညီမ မဟုတ်တော့ဟု တွက်လိုက်မိ၏။ သို့သော် ထိုဘဝမျိုး သို့ ရောက်လာကြသော မိန်းကလေး တိုင်းမှာ ? ပုံပတ်ဝန်းကျင်၌ နာမည်

တစ်မျိုးဖြစ်သလို အလုပ်လုပ်ရာ၌ လည်း နာမည်အပြောင်အလံ ဖြစ်တတ် သည်။ ဒါကို တွေးမိမှ ဉာဏ်ပေါ်မှာ သုညဘက်သို့ လှည့်လျက် -

“ဟောဒီက ကျွန်တော့်သူငယ် ချင်းက နယ်က ရောက်လာတာလေ။ ထောနေတာနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ငွတ် မမဆီခေါ်လာခဲ့တာ”

“ကဲ...ကဲ...မင်းတို့အားလုံး အလုပ်လုပ်ကြမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး မမရဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တည်း အလုပ် ဖြစ်မှာ။ ကျွန်တော်တို့က လိုက်ဖို့တာပါ”

“ဒါဖြင့်လည်း အလုပ်မလုပ်ခင် ဝင်ကြည့်ချင် ကြည့်ပစေလေ။ ပြီးတော့ မှ ကြိုက်တဲ့သူနဲ့ ကြိုက်စရာပေါ့။ ဟုတ် ပူးလား”

ဒေါ်လှလှသက်မှာ နှုတ်ဖျားမှ သကာလောင်းထားဘိအလား။ စကား က ကြွယ်ကြွယ်၊ ဟန်ကထယ်ထယ် နှင့် ပြောဆိုနေ၏။

မိန်ခလုတ်က သုညကို မျက်စိ တစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။ သုညမှာ ခန်းဆီးလေးကို အသာလုပ်ပြီး အခန်း ထဲသို့ ဝင်သွား၏။ အတွင်း၌ အခန်း ကလေးပေါင်း လေးခန်း ထပ်မံဖွဲ့ထား လေသည်။ သုညမှာ မိမိမျက်စိရှေ့မှ အခန်းတွင် ကာရံထားသောခန်းစီးကို အသာလုပ်ပြီးကြည့်လိုက်သည်။ ခုတင် ပေါ်တွင် တင်ပလွဲထိုင်ပြီး စီးကရက် သောက်နေသော မိန်းမရွယ်တစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သုညကိုမြင်သော အခါ မိန်းမရွယ်က လှမ်း၍ပြောသည်။ ဝယ်မည့်သူကို ပျူငှာစွာ မိတ်ခေါ်

လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သုည ခန်းဆီးကိုပြန်ပိတ်လိုက် သည်။ ယခုတွေ့တွေ့ချင်း အခန်း၌ရှိ သော မိန်းကလေးမှာ ဥထွေးမဟုတ်။ နောက်တစ်ခန်းဆီသို့ ကူးလာခဲ့ပြန်၏။ စောစောကနည်းတူ ကြည့်မိပြန်၏။ ကပြားရပ်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးက ခုတင်ပေါ်တွင် ဝမ်းလျားထိုးလျက် အနောက်တိုင်း၊ အရင်းရှင်နိုင်ငံမှ ထိုး ဖောက်၍ဝင်ရောက်လာသော အပြာ ဓာတ်ပုံစာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင် တစား ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သု လည်း ဥထွေးမဟုတ်ချေ။

နောက်တစ်ခန်းသို့ ကူးခဲ့ပြန်၏။ ထိုအခန်းက မိန်းကလေးမှာလည်း ဥထွေးမဟုတ်။ အစွန်ဆုံး အခန်းတစ် ခန်းသာ ကျန်တော့သည်။ ထိုအခန်း၌ ကာရံထားသော ခန်းစီးကို ရုတ်တရက် သုညမဖွင့်သေးဘဲ ရပ်နေမိသည်။

ထိုအခန်းမျိုးထဲတွင် ဥထွေးကို မတွေ့ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းနေမိသလို အသစ်ရောက်လာသော သူကလေးမှာ ဥထွေးဖြစ်နေလျှင် တစ်ခါတည်း ကိစ္စ ပြတ် အမြန်ဆုံး ပြန်ခေါ်သွားရုံသာရှိ သည်ဟု တွေးလာမိပြန်သည်။

ခန်းစီးကို အသာလုပ်ကြည့်လိုက် သည်။ မျက်နှာကိုမမြင်ရ။ ဆံပင်ဖား လျားချွေးပြီး ခေါင်း၌ တစ်ဖုံငုံကြေး နေသော ဥထွေးအရွယ် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်...။ သုည ရုတ်တရက် ရင်ဖိုသွားသည်။ ဥထွေးများဖြစ်နေလေမလားဟု စိုးရိမ် သံသယစိတ်...ကို လွှမ်းမိုးလာပြန် သည်။ ဂိန်းကလေးအနီးသို့ တိုးကပ်

သွားကြည့်သည်။

မိန်းကလေးက ဆတ်ခနဲ သူ့ကို မောကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ရည်စီး ကြောင်းများနှင့် သနားစဖွယ် မိန်း ကလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သုည မှာ ဥထွေးမဟုတ်သောကြောင့် ခြေ လှမ်းကို အခန်းပြင်သို့ ပြန်လှည့်လိုက် သည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို ခဏနေပါဦး”

မိန်းကလေးက သုညကို ငိုသံပါ ကြီးနှင့် လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သုညခြေလှမ်းများ တဲ့သွားလေသည်။

မိန်းကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းက လေးက သူ့ကို အားကိုးအားထား အကူ အညီလိုအပ်သော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အစ်ကို ဘယ်ကိုပြန်ထွက်သွား တာလဲဟင်”

“အပြင်ကိုပေါ့”

“ကျွန်မပြောတာလေးကို ခဏ လောက်နားထောင်ပါလား အစ်ကိုရယ်”

“အချိန်ကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ တော်ကြာ ငါ့ကို တစ်မျိုးတစ်မည်ထင် နေလို့...”

သုညစကားကို ကြားသောအခါ မိန်းကလေး တွေးဝေသွားသည်။ မျက် လုံးကလေးပေါ်ပြီး စဉ်းစားသလို ကြည့် နေရှာသည်။

သုညကိုကြည့်နေသော သူ့မျက် လုံးအစုံမှာ အားကိုးအားထားရှာသည့် မျက်လုံးမျိုးဖြစ်ကြောင်း သုညတွေ့ရ သည်။

“ကဲ...ပြောစရာရှိရင် ပြောလေ”
“အစ်ကို ညီမနဲ့ ပျော်ပါလားဟင်”
ရက်တရက် ကြားလိုက်ရသော စကားကြောင့် သူညီ အတော်ကို အံ့သြသွားသည်။ မိန်းကလေးကိုလည်း စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာသည့် အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ သို့သော် မိန်းကလေး၏ မျက်နှာပြင်က တပ်မက်သည့်မျက်နှာမျိုး မဟုတ်။ အပျက်မတစ်ယောက်၏ အသွင်မျိုးမဟုတ်။ စါကိုတော့ သူညီ စဉ်းစားမိသည်။

“ငါ ပျော်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး”
သူညီထံမှ ခတ်ပြတ်ပြတ်စကား သံကိုကြားရသောအခါတွင် မိန်းကလေး မျက်နှာပြင်မှာ ရွှင်ပျသွားဟန်ရှိသည်။ သူညီအနီးသို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာ၏။

“ကျွန်မလည်း ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေတဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို။ ဂိုက်ဆံ လိုချင်လို့ပါ”

“မင်း ဘာပြောပြော ငွေကြောင့် ဒီဘဝကိုရောက်လာပြီဆိုတော့ မင်းကိုယ်မင်း စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ ကောင်းသေးရဲ့လား”

“ကျွန်မရဲ့အမေ အသည်းအသန် ဖြစ်နေလို့ ငွေကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ ရှာရတာပါ အစ်ကို”

“မင်းငွေလိုရင်...တစ်ယောက်တည်းက ဆီက ခဏတစ်ဖြုတ်လှည့် ဆွဲ။ ခုတော့ ဒီဘဝနဲ့ ငွေရှာတယ်ဆိုရင် မင်းဘာဖြစ်သွားပြီလဲ”

“ကျွန်မသိပါတယ်အစ်ကို။ ကျွန်မတို့မှာ ပြောကြည့်လို့မှ အမေနဲ့ ကျွန်မ နှစ်ယောက်ထဲရှိပါတယ်။ အမေကျေးဇူး

တွေက ကျွန်မအပေါ်မှာ အများကြီးပါ။ အမေကို ကျန်းမာအောင်ပြုစုဖို့အတွက် ကျွန်မ ဘယ်ဘဝမျိုးကိုရောက်ရောက် ကျွန်မ အရောက်ခံမယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးနဲ့ ခုလိုကြံစည်မိတာပါအစ်ကို။ ကျွန်မတို့မှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတော့ ဘယ်သူတွေက ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ ငွေချေးကြမှာလဲ အစ်ကို။ မရှိတဲ့သူကို မယုံကြည်တာ အများကြီးပါ”

မိန်းကလေးက သူ့ဘဝကို သူပြောပြတတ်သော စကားလုံးများနှင့် စိကစဉ်ကာ မကျသည်။ ကျသည်မသိ အမြန်ဆုံး အတိုချုံး၍ ပြောပြလိုက်သည်။ မိန်းကလေး၏ စကားများကို ကြားရသော သူညီမှာ ချက်ချင်းသဘောပေါက် နားလည်သွားပါသည်။

“မင်း ငွေဘယ်လောက်လိုလိုလဲ”

“တစ်ရာလောက်ပါ”

“ဆေးဖိုးက များလှချင်လား”

“ဆေးဖိုးသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို။ ဒီအိမ်က အခေါ်ကြီးဆီက မနေက ငွေအစိတ် ဆေးဖိုးအနေနဲ့ ယူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါ သူ့ကို ငါးဆယ်ပြည့်အောင် ပြန်ပေးရပါမယ်။ ဒါမှ ကျွန်မကို သူတို့က အိမ်ကို ပြန်ခွင့်ပြုမှာ။ သူတို့ငွေမပြည့်သေးဘဲနဲ့ ကျွန်မ ပြန်ရှာမှာပဲပါဘူး။ အိမ်မှာလည်း အမေ ဘာသလို နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မမိတ်ဆွဲနေပါဘယ်”

မိန်းကလေး၏ စကားကြောင့် သူညီရင်ထဲ နာကျင်သွားသည်။

“ခု သူ့ကို ငါးဆယ်ပေးလိုက်ရင် သူက မင်းကို ပြန်ခွင့်ပြုမှာလား”

“ပြန်ခွင့်ပြုမယ်လို့ ကျွန်မထင်တာပဲ”

“အေး...အဲသလိုဆိုရင် ငါပေးမယ်။ မင်းလိုက်ခဲ့”

“ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီငွေငါးဆယ်က သူ့ဖို့ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“မင်းအတွက် မင်းအိမ်ကို ငါလိုက်ခဲ့ပါမယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ထိုခဏမှာပင် မိန်းကလေး၏ ပြီးတော့မည့်မိုးကဲ့သို့ ညိုနေသောမျက်နှာကလေးမှာ တိမ်စင်သည့်လကဲ့သို့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဝင်းပလာတော့သည်။

သူညီစိတ်ထဲတွင်မူ ဥထွေဆာဝထက် ဆိုးရွားလွှာသော သူမ၏ဘဝကို အရင်ဆုံး ကယ်တင်ရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

သူညီ အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။ ဒေါ်လှလှသက်က ဘုရားကျောင်းဆောင်တွင် ဆွမ်းတော်တင်နေ၏။ ဒေါ်လှလှသက်အလစ်တွင် သူညီမှာ ဉာဏ်ပေါ်ကို အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံအား အတိုချုံးပြီး တိုးတိုးကလေး ကပ်ပြောပြလိုက်မိသည်။ ဉာဏ်ပေါ်သဘောပေါက်သွားသည်။ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်လျက် သူ့တာဝန်ထားဟု ပြောလိုက်၏။

“မမ”

ဉာဏ်ပေါ်မှာ ဒေါ်လှလှသက်၏ မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာသို့ ကပ်သွားပြီး ဒေါ်လှလှသက်ကို ခေါ်လိုက်၏။ ဆွမ်းတော်ကပ်နေသော ဒေါ်လှလှသက်က ဉာဏ်ပေါ်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟိုကောင်မလေးကို ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းက သဘောကျတယ်တဲ့”

“ငါလည်း ထင်သားပဲ။ မင်းလူသဘောက ပိုလို့”

“အဲဒါ အပြင်ကို ခေါ်သွားချင်လို့ မမကို ဘယ်လောက်ပေးရမှာလဲ”

“သူက အပြင်ကို လိုက်မယ်တဲ့ လား”

“မမ သဘောပါတဲ့”

“အင်း...မင်းတို့ကလည်း ဈေး ဦးပေါက်လာတဲ့သူတွေဆိုတော့ ထည့် လိုက်ရတာပေါ့လေ။ ဒင်းကလေးကို ပြန်ပို့ပေးကြနော်”

“စိတ်ချပါ မမရယ်”

တကယ်ဆိုတော့ အသစ်ကလေး တစ်ယောက်မွေးထားလျှင် ဧဝံလှလှ သက်မှာ ဘယ်တော့မှ အပြင်ကို ထည့် တတ်သည်မဟုတ်။ ယခုတော့ သူနှင့် မိန်းကလေးတို့၏ အခြေအနေ အပေး အယူက တစ်ဖို့ဖြစ်နေသောကြောင့် အတင်းအကျပ် တုပ်နှောင်းထိန်းသိမ်း ထား၍ မရ။ သူ့ခဏ်ကယူထားသော ငွေ အစိတ်ထက်ပိုသော ငွေကြေးရလျှင် သူက အားလုံးသိမ်း၍ လွှတ်လိုက်ခြင်း အားဖြင့် သူတာဝန်ကျေပြီဟု တုက် လိုက်သောကြောင့်သာ သဘောတူ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စိန်ခလုတ်၊ ဖိုးလယ်တို့က သုည ၏ညီမဖြစ်မည်ဟု နားလည်သဘော ပေါက်စွာ ဧဝံလှလှသက်၏ယောက်ျား ဖိုသမားကြံ့ပြန်မရောက်မီ အမြန်ဆုံး ထွက်သွားကြရန်သာ ဆန္ဒပြင်းပြနေကြ လေသည်။

“ဘယ်လောက်ပေးခဲ့ရမှာလဲ မမ ရဲ့”

“ဝမ်းရိုးလား”

“ဆိုပါတော့လေ”

“ဝမ်းဘိုင်ဝမ်းနော်”

အရေးထဲတွင် ဧဝံလှလှသက်က အထိန်းဆန့်ဆန့် ဈေးစကား၊ လူစကား အချိန်စကားတွေ ပြောနေပြန်သည်။

“စိတ်ချပါ မမရဲ့”

“ခနစ်ဆယ့်ငါးကျပ် ပေးခဲ့လေ”

“မများဘူးလား မမရယ်”

“မများပါဘူးကွယ်။ မင်းပါလာလို့ ပါ။ နှိမဟုတ်ရင် တစ်ရာက တစ်ပြားမှ မလျော့ဘူး”

သုညက ဉာဏ်ပေါ် ဈေးဆစ်နေ သည်ကို မစောင့်တော့။ အစိတ်တန် သုံးရွက်ကို သူ့အိတ်ထဲမှ ကပျာကယာ ထုတ်ပြီး ပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ မိန်း ကလေးကိုခေါ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ခပ်သုတ် သုတ်ဆင်းလာခဲ့သည်။

မိန်းကလေးကပါ သုညနောက်မှ အတူလိုက်ပါလာခဲ့၏။

လမ်းပေါ်သို့ အားလုံးငါးယောက် ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။

“မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

သုညက လှမ်းပေးလိုက်၏။

“သာကေတကိုပါ”

“အင်း...မင်းနာမည်ကော ဘယ် လိုခေါ်သလဲ”

“တင်တင်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“မိမိတင် မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒါ...ဟိုမိန်းမကြီးပြောတဲ့ နာမည်မဟုတ်လား။ ကျွန်မနာမည် တင်တင်ပါ”

“မင်းလိပ်စာ ပေးခဲ့လေ။ ငါတို့ အိမ်ကို နေ့လယ်လောက် လိုက်လာခဲ့ ကြမယ်”

ဉာဏ်ပေါ်က တင်တင်ပြောပြ သော လိပ်စာကို စာရွက်ကလေးတစ် ရွက်တွင် ကျကျနုနုရေးထားလိုက်ပြီး တင်တင်ကို အမှတ်(၃) ဘတ်စ်ကား ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်၏။

“ကဲ...ကိုဉာဏ်ပေါ် သုညညီမ ကိုမတွေ့ဘဲ ငွေကလေးရှိတာ ကြားက ထွက်သွားပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဟ...ငါလည်း တွေ့နိုင်မယ်ထင် လို့ ညွှန်ရတာဘဲလေ။ ကဲ...သုည တစ်ယောက်တည်းရှာ။ တွေ့ရင် တို့ တွေ့ကိုအကြောင်းကြားကွာ ကြားလား”

စိန်ခလုတ်က သုညကို ပြော လိုက်သည်။

သုညမှာ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက် ပြီး ထွက်သွားသည်။ ဆုံးယောက်သား သုညထွက်သွားသည်ကို လေးမောကြည့် ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ခြေဦးတည်ရာသို့ လျှောက်လာခဲ့ သော သုညမှာ လမ်းပေါ်မှ တွေ့တွေ့ သမျှသော ဥထွေးအရွယ် မိန်းကလေး များကို အမောတကော ရှာကြည့်နေမိ သည်။ သို့သော် မတွေ့။

မွန်းတည့်နေသည် ခြံခြံတောက် ပူလောင်လှသည့်။

သုညရင်ထဲမှ အပူမှာလည်း မွန်း တည့်နေထက်ပင် ဆယ်လီမက ပူနေ ချိန်မည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

မောင်လေးနုနု

ပြည်သူ့ခရီးသွား အလွယ်များ

(ရှေ့နေနှင့် လျှောက်လဲချက်)

ရှေ့နေ မောင်ဝ

မောင်ဝတို့ ရှေ့နေများဆိုသည်က တရားရုံးတွင် လျှောက်လဲချက်အမျိုးမျိုး တင်သွင်းကြရသည်။ အမှုအမျိုးအစားအလိုက် ဥပဒေ အကြောင်းခြင်းရာတို့အပေါ် အခြေပြု လျှောက်လဲကြရသည်။ ရှေ့နေနှင့် လျှောက်လဲချက် တွဲလျက် သားဟု ဆိုရပေမည်။

တရားမမှုခင်းများတွင် ကြားဖြတ်ကိစ္စအမျိုးမျိုး ပေါ်ပေါက်သည့်အလျောက် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ လျှောက်လဲရတတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာမှုခင်းများတွင်ကား တရားမမှုခင်းထက် စာလွှာ နည်းပေ၏။

ဤတွင် အချို့အချို့သော ရှေ့နေတို့သည် လျှောက်လဲချက်ကို တရားရုံးတော်ရှေ့တွင် မလိုအပ်သော အာလုတ်စကားတို့ဖြင့် ရုံးထိုင်တရားသူကြီးအား ချီးမွမ်းထောမနာပြုတတ်ကြသည်ကိုလည်း ကြုံတွေ့ရပေသည်။ ထိုသို့သော အာလုတ်စကားကို မောင်ဝကြားမိပြီး ဘယ်လိုမှ နားမလည်အောင် ဖြစ်မိသည်လည်း ရှိသည်။ ဥပမာတစ်ရပ်ဖြင့် တင်ပြပါမည်။

“နိုင်ငံတော်က ပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ဥပဒေအညီ တရားစီရင်ဖို့ ခန့်အပ်ခြင်းခံထားရတဲ့ တရားသူကြီးခင်ဗျာ”

စာရသူ မည်သို့နားလည်ပါမည်နည်း။ မောင်ဝကတော့ အာလုတ်စကားဟူသည် သက်ဆိုင်သူအား ဂုဏ်မြှင့်ထင်သည့် စကားရပ်များသာဖြစ်သင့်သည်ဟု ယူဆပေသည်။

စာရသူ တရားလွှတ်တော်၊ တရားလွှတ်တော်ချုပ်တို့နှင့် ရှေ့နေများလျှောက်လဲကြသည်ကို ကြုံတွေ့ဖူးစေချင်ပါသည်။ ထွက်လပ်စွာတရားစီရင်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် တရားခွင့်အတွင်းသို့ မည်သူမဆို ဝင်ရောက်နားထောင်ခွင့်ရှိပါသည်။

နံနက် ၁၀ နာရီမှ နေ့လယ် ၁ နာရီအထိ တစ်ဆက်တည်း တရားသူကြီးမှ ကြားနာရတတ်လေ့ရှိပါသည်။ ရံဖန်ရံခါ ထိုထက်ကြာမြင့်စွာ အချိန်ပေးရသည်လည်းရှိပါသည်။ မူခင်းအမျိုးမျိုးကို နားနပ်ဖက်ဖြင့် မဆံ့အောင် နားထောင်ပေးရသည်။ မူခင်းမျိုးစုံကို နားထောင် ဆုံးဖြတ်ပေးရသည့် အလုပ်ကား လွယ်ကူသော ပါရမီမဟုတ်ဟူသော မောင်ဝဆိုချင်သည်။ အချို့အချို့သော ရှေ့နေတို့က ဆုံးဖြတ်ခံယူရမည့်အပိုင်းထက် အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသော အကြောင်းခြင်းရာတို့ကို ပုံကြီးချဲ့ပြောတတ်ကြသည်လည်း ရှိသေးသည်။

တစ်ခါက မောင်ဝကြုံခဲ့ရသော မှောင်တစ်ရပ် လျှောက်လဲခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဖော်ကသည့်ချက်လို့သည်။ တရားမမှုတစ်မှု။ ခရိုင်စာရုံးရုံးတွင် စစ်ဆေးဆဲ၌ အမှုတွင်မပါသူတစ်ဦးက ၎င်းကို တရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းပေးရန် ခရိုင်ရုံးအမှုစစ်နေသည့် တရားသူကြီးထံ လျှောက်ထားသည်။ တရားလိုက အမှုသည်အဖြစ် မပါထိုက်ကြောင်း တင်ပြ၏။ ခရိုင်တရားရုံးက နောက်တိုးတရားပြိုင်အဖြစ် ထည့်သွင်းပေးရန် ခရိုင်ရုံးအမှုစစ်နေသည့် တရားသူကြီးထံ လျှောက်ထားသည်။ တရားလိုက အမှုသည်အဖြစ် မပါထိုက်ကြောင်း တင်ပြ၏။ ခရိုင်တရားရုံးက နောက်တိုးတရားပြိုင်အဖြစ် လက်ခံသည်။ အမိန့်ချသည်။

ထိုအမိန့်ကို တရားလိုက တရားလွှတ်တော်သို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်း၏။ တရားလွှတ်တော်က အမှုကိုလက်ခံပြီး မူလရုံး တရားလို တရားပြိုင်တို့အပြင် နောက်တိုးတရားပြိုင်ကိုပါ နှစ်ဖက်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လျှောက်လဲချက်ကြားနာသည်။

မူလရုံးတရားလိုဘက်မှ ရှေ့နေကြီးသည် မူလရုံး အမှုသည်တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စတင်သိကျွမ်းကြသည်မှ စတင်ပြီး

အရှုံးခြင်းသည် သည် အကြောင်းခြင်းရာတို့ကို စုံစုံရေ
စနေသွက်သည်။ တရားသွက်ထားက ဆုံးဖြတ်ပေးမည်
ပြဿနာထား နှလုံးက ဆုတ်တိုးလာရာပိုင် ထည့်သွင်း
နည်း ဥပဒေနှင့် ညီမညီဖြစ်သည်။ ထိုအချက်သို့ မရောက်
နိုင်၊ မှောက်ဆုတ်ချက် မှောက်ဆုတ်ချက်နှင့် မညီနိုင်တော့။

တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ အရ ပြင်ဆင်မှု
တင်သွင်းခြင်းဖြစ်၍ မူလရုံးမှ ပျက်ကွက်မှု စီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိ
သည့်အာဏာကို ကျင့်သုံးမှု၊ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို ကျင့်သုံး
ရာတွင် တရားဥပဒေနှင့်မညီဘဲဖြစ်စေ၊ အရေးပါသော နည်း
လမ်းမကျမှဖြစ်ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်မှု အပ်နှင်းထားခြင်းမရှိ
သည့် အာဏာကိုကျင့်သုံးမှု စသည်တို့ကို ပီပီပြင်ပြင် လျှောက်
လဲရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုရှေ့နေကြီးလျှောက်လဲနေသည်ကို
မောင်ဝ ပညာလိုချင်၍ နားထောင်နေရသော်လည်း စိတ်ပျက်
မှုသာ ထင်ကျန်ခဲ့သည်။

မောင်ဝတို့ ရှေ့နေများအနေဖြင့် မည်သည့်တရားရုံး
တွင်မဆို လျှောက်လဲရာ၌ တရားရုံးရှိအမှုတွဲ ပေါ်ပေါက်ခြင်း
များအား အခြေပြုရပေသည်။ အထူးသဖြင့် တရားမမှုခင်း
များတွင် အဆိုလွှာ၊ ချေပလွှာ၊ သက်သေခံအထောက်အထား
များ သက်သေထွက်ဆိုချက်များကို အခြေခံလျက် ဥပဒေစီရင်
ထုတ်ဖော် ဝေဝေဆာဆာ လျှောက်လဲရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အမှု
တွဲတွင် မပါရှိဘဲ စိတ်ကူးယဉ်တင်ပြခြင်းမျိုးဖြစ်၍ မရပေ။
ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်း၊ ရုပ်ရှင်ထဲတွင် စာရေးဆရာ၊ ဒါရိုက်တာက
စိတ်ကြိုက်ဖန်တီးခွင့်ရှိသော်လည်း မောင်ဝတို့ရှေ့နေများ
လျှောက်လဲချက်ကား၊ ထိုသို့လုပ်၍မရ၊ ပြော၍မရ၊ ရေး၍မဖြစ်။

တရားလွှတ်တော်၌ပင် မောင်ဝ ကြံတွေခဲ့ရသည်။
တရားမ အယူခံမှုဖြစ်၏။ အယူခံတရားလိုရှေ့နေကြီးက မူလ
ရုံးတွင်ရုံးခိုခံသောကြောင့် အယူခံတင်သွင်း လျှောက်လဲနေ
ခြင်းဖြစ်သည်။ မူလရုံးအမှုမှာ အယူခံတရားလိုရှေ့နေကြီး၏
အမှုသည်အပေါ် အခမဲ့ထားခြင်းမှ ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှုဖြစ်
သည်။ မောင်ဝ နားလည်သည်မှာ အယူခံတရားလိုရှေ့နေကြီး
အနေဖြင့် အခမဲ့နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍
တင်ပြရန်ဖြစ်ပေသည်။

ရံဖန်ရံခါ၌ မောင်ဝက အတွေးတိမ်နေသလားဟုပင်
တွေးမိသည်။ တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ပေးရမည့်အချက်ကို မိမိ
ဘက် အသာစီးရစေမည့်အချက်များသာ လျှောက်လဲခြင်း။

တင်ပြခြင်းသည် မှားလေသလော။ သေချာနေသည်ကတော့
အမှုနှင့်ဆိုင်သည်။ မဆိုင်သည်ရော၊ ရောသမပွေ တင်ပြ
လျှောက်လဲနေခြင်းဖြင့် တန်ဖိုးရှိလှသောအချိန်တို့ ကုန်ဆုံး
သွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မသိနားမလည်သော ထိုရှေ့နေကြီး၏ အမှုသည်တို့က
တော့ တရားသူကြီး ဦးငွေလောက်အောင် လျှောက်လဲသည့်
၎င်းတို့၏ရှေ့နေကြီးကို အားရကျေနပ်ကြပေသည်။

အခမဲ့နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲရမည့်
အစား မူလရုံးတရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ မည်သို့ ဆွေမျိုး
တော်စပ်ကြောင်း၊ ဖယ်ရှားပေးရပါက မည်သို့မည်ပုံ ခုကွ
ရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုတိုက်ခန်းတွင် အိမ်ထောင်စု
စာရင်းနှင့် အတည်တကျနေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယောက္ခမ
တိုက်ခန်းဖြစ်၍ အမွေဆိုင်အဖြစ် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊
ယောက္ခမအနေဖြင့် ခွေးမနှင့်မြေးများအပေါ် ရက်စက်ခြင်းဖြစ်
ကြောင်း၊ စသဖြင့် ထွေရာလေးပါး မူလရုံးအမှုတွဲတွင် ပေါ်
ပေါက်ခြင်းမရှိသည်များကို လျှောက်လဲသွားပေသည်။

တရားမမှုခင်းများတွင် တရားရုံးများ အဆုံးအဖြတ်
ပေးရာ၌ အဆိုလွှာ၊ ချေပလွှာတို့ကို အခြေပြုခြင်းလည်း တစ်
ရပ်ဖြစ်ကြောင်း မောင်ဝနားလည်ထား၏။ အထက်တွင်
လျှောက်လဲသွားသည့်အမှုတွင် အယူခံတရားလိုအနေဖြင့်
ချေပလွှာပင် တင်ခွင့်မရခဲ့ကြောင်းလည်း သိရသည်။ မောင်ဝ
နားထောင်ရင်း တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါပေ ရှေ့နေကြီးရယ်ဟု
သာ မှတ်ချက်ပြုမိပေသည်။

ဤသို့ကြံနယ် မောင်ဝမော်ထုတ်ရေးသည့်အတွက်
ကိုယ်ပေါင်ကိုယ်လှန်ထောင်းရာ ရောက်ပေသည်။ မောင်ဝ
ရိုးသားစွာဝန်ခံရလျှင် ကိုယ်ပေါင်ဖြစ်၍ သာသာလေးလေး
ထောင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မောင်ဝစေတနာကား တက်လှရှေ့နေများ အသိပေး
အမြင်ပေး မဖြစ်စေရေးကို ဦးတည်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။
လူငယ်မောင်မယ် ရှေ့နေများအနေဖြင့်လည်း ဘက်
စုံလေ့လာ၍ ရွက်ကုန်ဖွင့်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

ဤသို့အလွဲမျိုး ကင်းဝေးနိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ရှေ့နေမောင်ဝ
၀၉ ၇၃၀ ၉၁၉၅၀

စိတ်ကောင်းထားဖို့ လိုသည်

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

ဥပဒေသည် တရားခံဘက် အတွက် အလေးသာသည်။ တရားခံ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည်ဟု ပြစ်ဒဏ်မချမှတ်မီအထိ အပြစ်ကင်းစင်သူအဖြစ် ဥပဒေမျက်လုံးက သတ်မှတ်သည်။ ထိုအတိုင်းဖြစ်သည်။ ဥပဒေက ဘယ်လောက်ထိညာသလဲဆိုရင် အချုပ်တရားခံ၊ ပြစ်ဒဏ်ကျနေသူက ရှေ့နေ ငှားလျှင်ပင် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ၌ ရုံးခွန်တော်ထမ်းဆောင်ခြင်းကိုပင် ကင်းလွတ်ခွင့်ပေးထားသည်။ လက်တွေ့မှာ မပေးတာကောင်းသေးသည်။ ရုံးခွန်က ဘာမှမပြောပလောက်။ အချုပ်တရားခံဖြစ်ကြောင်း ရဲအရာရှိ ရှေ့မှောက်တွင် လက်မှတ်ထိုးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆောင်ရွက်ရသည်က ကုန်ကျစရိတ်များသေးသည်။

ညောင်လေးပင်မြို့နယ်၊ တရားသူကြီးရုံးမှာ ကြုံရတာလေး မှတ်မိသေးသည်။ C.R.O (မှုခင်းမှတ်တမ်း) တာဝန်ခံက ရင်းနှီးတဲ့သူပါ။ ဦးစလင်းက အချိန်မရလို့ အချုပ်တရားခံကလည်း တရားခွင့်ရောက်နေပြီ။ ပြစ်မှုကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာမှာ တရားခံလက်မှတ်ရေးထိုးပြီး တရားခံနောက်က လိုက်လာတဲ့သူကို C.R.O မှာသွားပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းလိုက်တယ်။ ထိုးမပေးလိုက်ဘူး။

တရားသူကြီးကလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့သူပဲ။ "ဟေ့လူ ဘာမှလုပ်

မနေနဲ့။ ခေါင်းပဲကပ်လိုက်"တဲ့ ဆိုတော့ အဆင်ပြေသွားသည်။ ဦးစလင်းလွှတ်လိုက်တဲ့သူက C.R.O က ထိုးမပေးဘဲယူလာတော့ ရုံးထုတ်လာတဲ့ရဲထဲက အရစ်ခွဲဆရာထိုးပေးဖို့ သူကလည်း ခွင့်ပြုချက်မရလို့ ထိုးမပေးနိုင်ဘူးဆိုပြီး ရုံးရှေ့မှာ ဖြစ်ပျက်နေတာကိုမြင်တော့ တရားသူကြီးက ခွင့်ပေါ်ကနေ လှမ်းပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရင် စီရင်ချက်မိတ္တူတောင် အခမဲ့ထုတ်ပေးရမယ်လို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေက ပြဋ္ဌာန်းပေးထားသေးတယ်။ ဥပဒေမှာရှိပေမယ့် လက်တွေ့ကျင့်သုံးတာ မရှိပါဘူး။ ရှေ့နေတွေကလည်း ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့ အထွန့်တက်မနေကြပါဘူး။

တရားခံအပေါ် သက်ညှာနိုင်ရန် တရားသူကြီး၏ ဆင်ခြင်တုံတရားကိုလည်း ကျယ်ပြန့်စွာပေးထားပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အပြစ်အထန်နာကျင်စေမှုအတွက် (ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၂၆) တစ်ကျွန်းအထိ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်နိုင်သည်။ အနည်းဆုံး ရုံးတက်ရုံးဆင်း ထောင်ဒဏ်တစ်ရက်နှင့် ငွေဒဏ်ပါချမှတ်နိုင်သည်။ တရားသူကြီး၏ ဆင်ခြင်ပိုင်ခွင့်က တစ်ရက်ကနေ တစ်ကျွန်းအထိ ကြားထဲအတိုင်းအတာဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့။ အဲဒီဆင်ခြင်တုံတရားဆိုတာ တရားသူကြီးရဲ့ အာဏာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ပဲ။ ဥပဒေက အပ်နှင်း

ထားတာ။ ရည်ရွယ်ချက်က ကောင်းပါသည်။ သို့သော် လူတွေက အကောင်းကို အဆိုးဖြစ်အောင် အရောင်တွေဆိုးပေးလိုက်ကြသည်။ အရောင်အမျိုးမျိုး ဆိုးပေးသည်ကို အာဏာနှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားသူကြီးများ ခံစားကြရသည်။ အဲဒီအရောင်တွေကြောင့် ဖြူစင်မှုမရှိတော့။ တရားရေးမဏ္ဍိုင်ယိမ်းယိုင်ရတော့သည်။ ထိန်းကွပ်မည့်သူက ပီပြင်အောင် မထိန်းကွပ်နိုင်တော့ ယိမ်းယိုင်မှုတွေများလာသည်။ ယိမ်းယိုင်မှုများလေ ပြည်သူက ယုံကြည်လေးစားမှုနည်းလေဖြင့် ပြောင်းပြန်အချိုးကျနေသည်။

သစ်ပင် ဘာကြောင့်ကင်းရတယ်ဆိုတာလို အဖြေရှာမရသော ပြဿနာဝဲဂဃာကံထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်ကြတော့။ မဟာဂန္ဓာရုံ(အမရပူရမြို့) ကျောင်းတိုက်ကြီးကို တည်ထောင်ခဲ့သော မဟာဂန္ဓာရုံဆရာတော် ဦးဇနကဘိဝံသကတော့ စိတ်ကောင်းရှိဖို့က ပထမ(ပဌမ)ဟု မိန့်ဆိုသြပါဒပေးခဲ့သည်။ စိတ်ကောင်းရှိလျှင် စေတနာကောင်းမည်။ အလုပ်ကောင်းမည်။ သေချာပေါက် ကံကောင်းတော့မည်။ ဆရာတော်ကြီး၏သြပါဒသည် ရဟန်းသံဃာများအတွက်သာ မဟုတ်။ လောကီလူသား အားလုံးအတွက်လည်း အထူးလိုအပ်လှပေသည်။

မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် သမ္မတနိုင်ငံ

(မ. ဆ. လ)ခေတ်တွင် တရားသူကြီးများကို ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်များထဲမှ ရွေးချယ်ခန့်အပ် တာဝန်ပေးသည်။ တိုင်းအဆင့်၊ ပြည်နယ်အဆင့်တွင် ဗိုလ်မှူးအငြိမ်းစားများ အများစုဖြင့် တရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ခန့်ထားသည်။ မြို့နယ်အဆင့်တွင် ဗိုလ်မှူး၊ ဗိုလ်ကြီး အငြိမ်းစားတစ်ဦးဦးကို မြို့နယ်ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ပေးခန့်ထားသည်။ ကုန်သွယ်ရေးဌာန ကျောင်းဆရာများ၊ တရားသူကြီးအဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ပါဝင်ကြသည်။ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်များမှာ မြို့နယ်ကောင်စီဝင်၊ တိုင်းကောင်စီဝင်များကို အချိန်ပိုင်း တာဝန်ပေးထားရာ အခြေခံလူတန်းစားများ ရောထွေးပါလာတော့သည်။ ပါတီကောင်စီ ကြီးကြပ်လမ်းညွှန်မှုကြောင့် တရားရေးမဏ္ဍိုင် အတော်လေး တည်မတ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ပြည်သူတွေကလည်း တရားရုံးအပေါ် ယုံကြည်မှု၊ လေးစားမှုရှိပါသည်။ အများစုသော တရားသူကြီးများက တရားခံအပေါ် ကြင်နာသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ သက်ညှာနိုင်သမျှ သက်ညှာဖို့ ဆန္ဒရှိကြပါသည်။

ကျောက်တံခါးမြို့နယ် တရားရုံးတွင် ကြုံခဲ့ရတာလေး ဥပမာ ပေးချင်ပါသည်။ မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်မှူးအငြိမ်းစား၏ တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့မှ ချမှတ်သော အမိန့်ဖြစ်ပါသည်။ ဘာမှုဆိုသည်ကိုတော့ မမှတ်မိပါ။ ဒဏ်ငွေ ၂၀၀ ကျပ်ထပ်ရိုက်သည်။ ဒဏ်ငွေမဆောင်နိုင်ပါက ထောင်ဒဏ် အပြစ်ပေးထားပါသည်။ တရားခံသည် ဒဏ်ငွေမဆောင်နိုင်ပါ။ ယခုခေတ်လိုဆိုလျှင် ထောင်ကျခံရ

သာ ချီလိမ့်မည်။ တရားသူကြီးက တရားခံအစား စိုက်မဆောင်နိုင်ပါ။ တရားခွင့်စာရေးကို ရှေ့နေတွေနဲ့ တတ်နိုင်တဲ့အမှုသည်တွေဆီက နှစ်ရာရအောင်ရှာခိုင်းပြီး ဒဏ်ငွေဆောင်စေပါသည်။

ဦးစလင်း နယ်မှာနေတဲ့အချိန် မ. ဆ. လခေတ် တရားရေးအကြံပေးပေါ့။ ဦးစလင်း ရန်ကုန်ရောက်တော့ မြို့နယ်တစ်ခုမှာ အထူးအာဏာရ မြို့နယ်တရားသူကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ကျောင်းဆရာမလေး လည်ပင်းကဆွဲကြိုးဖြုတ်လုတဲ့အမှုမှာ တရားခံကောင်လေး နှစ်ယောက်ဘက်က အကျိုးဆောင်ပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံလာတယ်။ အမှုအကျိုးအကြောင်းရောက်တဲ့အဆင့်အနေအထားမေးတော့ ဘာမှမပြောတတ်ကြဘူး။ အောက်ဆုံးလွှာက လူတန်းစားတွေပဲ။

ဦးစလင်းလည်း အဲဒီရုံးဆိုရင် မြို့နယ်တရားသူကြီးကတော့ ရဇီးနီးပါတယ်။ သူ့ကိုင်သလား၊ သူ့အောက်က တရားသူကြီးတွေကိုင်သလား အရင်စုံစမ်းပေးမယ်ဆိုပြီး သုံးရက်လောက် ခွာချိန်းပေးလိုက်တယ်။ သွားစုံစမ်းတဲ့နေ့က အဲဒီအမှုချိန်းထားတာ ရုံးချိန်းမပြီးသေးဘူး။ ဦးစလင်းလည်း ဘယ်ရုံးကျတယ်၊ ဘယ်အဆင့်ရောက်နေပြီဆိုတာလောက် မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့တယ်။ ရုံးချိန်းက ဘယ်ရက်လောက်တော့ ခွာချိန်းမှာပဲဆိုပြီး ကြားကာလမသွားတော့ဘူး။ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာလေး အသင့်လုပ်သွားပြီး ရုံးချိန်းဆိုလည်း အဆင်ပြေအောင် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဒုတိယပွဲ သွားခဲ့ပါသည်။ တစ်ရက်ခြား၊ နှစ်ရက်ခြား ချိန်းပြီး သက်သေတွေစစ်တယ်။

တရားခံတွေက စွဲချက်မှာ ဝန်ခံသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ချက်ချင်းအမိန့်ချလိုက်တယ်။ ထောင် (၇)နှစ်ဆိုကာ သိပြီးပြန်လာခဲ့ရတယ်။

ဦးစလင်း ကိုယ်တွေ့လေးယှဉ်ပြီး ပြောပြတာပါ။

ကဲ... နယ်စီးတောအုပ် ဦးစိန်လင်း သေနတ်ထိမှန်သေဆုံးတဲ့ အမှုလေးကြည့်ကြဦးစို့။ ၁၉၈၈ ခုနှစ် အရေးအခင်းမတိုင်မီ သမ္မတလုပ်သွားတဲ့ ဒေါက်တာမောင်မောင်၊ အဲဒီဒေါက်တာမောင်မောင် တရားသူကြီးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က ဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့အမှုပါ။ ၁၉၆၅ ခုနှစ် The Burma Law Reports စာမျက်နှာ ၅၆၇ တွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် ဦးစိန်လင်းနှင့် ဦးကျင်ဝှက် အမှုဖြစ်သည်။

၂. ၆. ၆၃ နေ့က နယ်စီးတောအုပ် ဦးစိန်လင်း၊ ဦးကျင်ဝှက်၊ မုဆိုးအဖလုံပါဝင်သောအဖွဲ့ တောလိုက်သွားကြသည်။ အဖလုံက ပစ်ခတ်ရမည့်သူများကို နေရာချထားပေးပြီး ကျန်သူများက တောခြောက်ရန် စီစဉ်သည်။ ဦးကျင်ဝှက်က ဂျီတစ်ကောင် ထွက်လာသည် အထင်နှင့် ပစ်ခတ်လိုက်သည်။ ဂျီမဟုတ်၊ အရောင်အသွေးတူ ခွေးဖြစ်နေသည်။ မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာတွင် ဦးစိန်လင်း၏ ဦးခေါင်းကို ထိုကျည်ထိကာ သေဆုံးသွားသည်။

မော်လမြိုင်မြို့ ဒုတိယဘက်ရာဇဝတ် တရားသူကြီးရုံးသို့ ပြစ်မှုပုဒ်မ-၃၀၄(က) (မူရင်းအတိုင်း)အရ တရားစွဲတင်ဖို့သည်။ သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီး ဦးကျင်ဝှက်သည် ပေါ့လျော့ခြင်း၊ အရမ်းပြုလုပ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ မတော်တဆသားဖြစ်သည်ဟု သုံး

သပ်လျက် စွဲချက်မတင်မီ တရားရှင် လွှတ်လိုက်သည်။

ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် သေဆုံးသူ ဦးစိန်လွင်ဘက်မှ ကျိုက္ခ မိခင်သို့ ပြင်ဆင်မှုတက်ခဲ့သည်။ ခရိုင်တရားရုံးက ဦးကျင်ဝှက်ပစ်ခတ် သော ကျည်သည် တိုက်ရိုက်ထိမှန် ခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် ပစ္စည်းအမာ တစ်ခုကိုထိမှန်ပြီး ကျည်လမ်းကြောင်း ပြောင်း၍ ထိမှန်ခြင်းလော သိရှိနိုင်ရန် အောက်ရုံးသို့ မူလမှုစစ်သည့် တရား သူကြီးမှအပ ကျန်တရားသူကြီးမှ စစ် ဆေးပေးရန် လွှဲအပ်ခဲ့သည်။ ဆရာဝန် ၏ အစစ်ခံချက်တွင် တိုက်ရိုက်ထိမှန် သည်၊ သို့မဟုတ် ကျည်လမ်းကြောင်း ပြောင်း၍ထိမှန်သည်ကို ထင်မြင်ချက် မပေးနိုင်ကြောင်း၊ သုံးကိုက်ထက်ပို ဝေးသော အကွာအဝေးမှ ပစ်ခတ်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်းသာ ထင်မြင်ချက်ပေးသည်။ မူလရုံးအမိန့်ကိုပင် အတည်ပြုသည်။

တရားရုံးချုပ်သို့ ထပ်မံ၍ပြင်ဆင် မှုတက်ရောက်လာသည့်အမှုဖြစ်သည်။ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းသည့် အကျိုးဆောင် ရှေ့နေကြီး လျှောက်လဲချက်သည် လည်း မှတ်သားဖွယ်ကောင်းပါသည်။

မူလရုံး၏သုံးသပ်ချက်တွင် သေ သူဦးစိန်လွင်သည် မဆိုး အဖလုံထား သည့်နေရာတွင် မနေဘဲ သွားလာနေ ခြင်းသည် ပေါ့လျော့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ တင်ပြ

၍မှာ ဥပဒေအရ တရားခံကသာ ပေါ့လျော့ခြင်းရှိမရှိ သုံးသပ်ရမည့် အစား သေသူက ပေါ့လျော့သည်ဟု သုံးသပ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တင် ပြထားပါသည်။

ခရီးရနှင့် မောင်ပန်းကြီးအမှု၊ အောက်မြန်မာပြည် စီရင်ထုံးများ

(၁၈၉၂-၁၈၉၂) စာ ၃၀၂ အမှုကို ကိုးကားလျှောက်လဲသည်။ တော လိုက်ရင်း ချုံထဲမှ လူလား၊ တိရစ္ဆာန် လား၊ အသေအချာ ခွဲခြားမကြည့်ဘဲ လှုပ်ရှားသည်ကိုတွေ့မြင်၍ ပစ်ခတ်ရာ တောလိုက်ရာတွင်ပါသူတစ်ဦး သေ ဆုံးရာ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၀၄(က)အရ ပြစ် မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သည်ကို တရားရုံး ချုပ်က အတည်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ ကြောင့် ဦးစိန်လွင် သေဆုံးမှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်စီရင်သင့်ကြောင်းတင်ပြသည်။

ဦးကျင်ဝှက်၏ အကျိုးဆောင် ကြီး တင်ပြလျှောက်လဲသည်က လည်း ကောင်းပါသည်။ မောင်ပန်း ကြီးအမှုမှာ လူလား၊ တိရစ္ဆာန်လား မသိဘဲ ပစ်ခြင်းသည် ပေါ့လျော့မှုမှန် ပါသည်။ ယခု ဦးကျင်ဝှက်က ကျီဟု ထင်မြင်ပြီး ပစ်ခြင်းဖြစ်ရာ ကျီမဟုတ် ဘဲ ခွေးဖြစ်နေခြင်းသာ ရှိပါသည်။ ဦး စိန်လွင်ကို အထင်အမြင်လွဲမှား ပစ် ခြင်းလည်းမဟုတ်။ ဦးစိန်လွင်သည် မဆိုးအဖလုံထားသည့် နေရာတွင်သာ နေမည်ဆိုပါက ကျည်ထိမှန်ရန် အကြောင်းမရှိ။ ၎င်း၏ မဆင်မခြင် သွားလာမှုကြောင့် မတော်တဆ ထိ မှန်ခြင်းသာဖြစ်ရာ မူလရုံးနှင့် ခရိုင် တရားရုံးတို့၏ အမိန့်သည် မှားယွင်း မှုမရှိကြောင်း တင်ပြသည်။

အစိုးရရှေ့နေကြီးကလည်း တော လိုက်ရာတွင် မတော်တဆထိမှန်ခြင်း သာဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုစီရင်ရာ ဥပဒေ ပုဒ်မ ၈၀ အရ ကင်းလွတ်ခွင့်ရှိသဖြင့် ဦးကျင်ဝှက်သည် ပြစ်မှုမမြောက်ပါဟု ထောက်ပံ့၍ လျှောက်လဲသင့်ပြသည်။

တရားသူကြီးချုပ်ကလည်း မူလ ရုံးနှင့် ခရိုင်တရားရုံးတို့၏ ဆုံးဖြတ် ချက်များသည် အမှုအဖြစ်အပျက်နှင့်

လည်းကောင်း၊ ဥပဒေနှင့်လည်းကောင်း ကိုက်ညီသည်။ မတော်တဆ ထိမှန် ရာတွင် သေသူ၏ ပေါ့လျော့မှုလည်း မကင်းသဖြင့် မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

မောင်ပန်းကြီး အမှုတွင် ထောင် ဒဏ်တစ်လ ချမှတ်ခဲ့ရာ လူလား၊ တိရစ္ဆာန်လား၊ ခွဲခြားမသိဘဲ ပစ်ခတ် ရာမှ သေဆုံးမှုအတွက် ဒဏ်ငွေလောက် သာ တပ်ရိုက်သင့်သည်။ ထောင်ဒဏ် မချသင့်။ သို့သော် ထောင်ဒဏ်မှာ ကျခံပြီးဖြစ်နေ၍ စွက်ဖက်ရန် မရှိ တော့ပေဟု မှတ်ချက်ပြုထားသည်။

နှစ်ဖက် အကျိုးဆောင်ကြီးများ သည် "ငါ့စကားနားရ"သဘော မျက်စိမှိတ် လျှောက်လဲခြင်းမျိုးမရှိ။ မိမိအမြင်အတိုင်း၊ ရိုးရိုးသားသား အကျိုးအကြောင်းပြ လျှောက်လဲကြ သည်။ ဥပဒေအကျိုးဆောင်ကလည်း ယခုခေတ် အရပ်အခေါ် "ဆွဲချ" အလုပ်မျိုး မလုပ်၊ ဥပဒေအရှိအတိုင်း သာ လျှောက်လဲသည်။ တရားသူကြီး များကလည်း စေ့စေ့စပ်စပ် သုံးသပ်၊ မျှမျှတတ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်ကာ ဆုံး ဖြတ်ကြသည်။ ဘယ်ပြည်သူ မလေး စား မယုံကြည်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း။

ယနေ့ခေတ် တရားစီရင်ရေးကို ပြည်သူတွေ မလေးစားမယုံကြည် ခြင်းသည် ယခင်ခေတ်ဟောင်းက ကျင့်သုံးခဲ့သော များနှင့် ဆန့်ကျင်နေ သည်လည်း တစ်ကြောင်းဖြစ်စရာ ရှိ နေပေသည်တကား။

မြဟူစုံတရားများ လက်ကိုင် ထားနိုင်ကြပါစေ။

စာပေ-ဦးစိန်လွင်

ကြက်ခြောက်လမ်းကို

စွန့်ပြီးသော်

□ ကျော်ဆွေဝင်း(ရွှေအင်း)

ကြက်ခြေနတ်လမ်းကို စွန့်ပြီးသော် ...

ကျော်ဆွေဝင်း(ရွှေအင်း)

(၁ တံ သိမ်း ဝိုင်း)

အခန်း (၂၆)

နေလွမ်းတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး အား မြန်မာ့မူဝါဒနစ်ပါးက သူတို့နှင့် အတူနေထိုင်စေလိုသော်လည်း မြန်မာ့ မူဝါဒအစ်မကြီးကမူ သူတို့အား အိမ် ပေါ်တွင်ထားလိုစိတ် မရှိပေ။ ထိုသို့ ထားလိုစိတ်မရှိခြင်းမှာလည်း အခြား အကြောင်းအရာကြောင့် မဟုတ်ဘဲ နေလွမ်းအား ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား လောင်းကစားသမားတစ်ယောက် အဖြစ် အထင်အမြင်သေးနေသော ကြောင့်သာဖြစ်သည်။ သူမ၏ စိတ်ထဲ တွင် နေလွမ်းအနေဖြင့် အိမ်ထောင် တစ်ခုကို ဦးစီးဦးကိုင်ပြု၍ တင့်တောင်း တင့်တယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင် မည့်အရည်အချင်းမရှိနိုင်ဟု ထင်ထား လေသည်။ ထို့အပြင် သူ့အနေဖြင့် လောင်းကစားသမားလောကကို မစွန့် လွှတ်နိုင်ဘဲ ဆက်လုပ်နေပါက သူ လုပ်စားကို ပစားရသည့်အပြင် သူတို့ ပမားစု၏စီးပွားရေးကိုပါ ထိခိုက်နိုင် သည်ဟုတွေးကာ မိဘများအား အခြေ အနေကိုစောင့်ကြည့်သော သဘော ဖြင့် အိုးခွဲပေးလိုက်ရန် အဆိုပြုလေ သည်။ နေလွမ်းကိုယ်တိုင်ကလည်း

မည်သူ့၏အချိန်ကိုမှ ဖိုခိုပြီး ရပ်တည် လိုစိတ်မရှိဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ကာ လွတ်လပ်ငြိမ်းချမ်းသော အိမ်ထောင် ရေးဘဝကို ထူထောင်လိုသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မြန်မာ့မူဝါဒ ဆန္ဒအရ ဇေယျဝတီမြို့မှာပင် တစ်အိုးတစ်အိမ် သီးသန့်နေလိုသည် ဆိုခြင်းကြောင့် ဇေယျဝတီမြို့ သကြားစက်အနီး စက် ပိုင်းရပ်တွင် ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကလေးတစ် လုံးဝယ်၍ နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

နေလွမ်းမလားဆောင်ရာတွင် ကုန်ကျသော ကုန်ကျစရိတ်ကို နေ လွမ်း၏ ကိုယ်ပိုင်ပိုက်ဆံထဲမှ လုံးဝ စိုက်မထုတ်ခဲ့ရဘဲ ကြွေးဖိုးထိန်နှင့် ဦးစောမောင်တို့က မျှ၍အကုန်ခံသွား ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ဦးစော မောင်က နေလွမ်းပိုင်ဆိုင်သော မုန်း မြို့မှ ခြံလေးအား ကာလပေါက်ဈေး တန်ရာတန်ကြေးထက် ပိုနည်းနည်းပေး သွားခဲ့သည်။ လက်ရှိ ဇေယျဝတီမြို့ တွင် ၎င်းတို့နေထိုင်သော အိမ်နှင့် ခြံကလေးကိုလည်း ကြွေးဖိုးထိန်က သူ့ပိုက်ဆံများနှင့် စိုက်လုပ်ဝယ်ပေး လေရာ နေလွမ်းက လုံးဝလက်မခံဘဲ

သူ့ဖခင်လက်ငုတ်ဖြစ်သော မုန်းက အိမ်ကလေး ရောင်းရငွေဖြင့်သာ ဝယ် ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ကြွေ ဖိုးထိန်က နေလွမ်း ရင်းနှီးလုပ်ကိုင် စားသောက်ရန်အတွက် ငွေကျပ်သုံး သောင်းကို မလားလက်ဖွဲ့သဘော ပေးခဲ့လေသည်။

နေလွမ်းက သူ့လက်ထဲတွင် ကျန်ရှိနေသေးသော ပိုက်ဆံများနှင့် ကြွေးဖိုးထိန်ပေးသော ပိုက်ဆံများကို မတည်ကာ တချို့တစ်ဝက်ကို အိမ် ဆိုင်လေးတည်၍ အရင်းအနှီးထည့် လိုက်ပြီး ဇနီးဖြစ်သူမြန်မာ့မူဝါဒ အိမ် တွင် ဗာဟိုရအလုပ်များလုပ်ရင်းနှင့်ပင် အိမ်ဈေးရောင်းလေသည်။ နေလွမ်းက အိမ်ဆိုင်ရင်းပြီး ပိုသောပိုက်ဆံကို မတည်ကာ ဦးစောမောင်ဆက်သွယ် ပေးသော ပွဲရုံများနှင့် ဆက်စပ်ပြီး ဇေယျဝတီမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကျေးရွာ များမှ ဆန်၊ ပဲနောက်၊ မတ်ပဲစသည် တို့ကို ဆင်းဝယ်၍ ပွဲရုံများသို့ ပြန်သွင်း သောအလုပ်ကို လုပ်လေသည်။ ထို သို့ပြုလုပ်ရာတွင် ငွေအရင်းအနှီးများ များ မကိုင်နိုင်သေးဘဲ ကိုယ့်ချီသည့် အရင်းအနှီးလေးနှင့် တစ်ပိုင်တစ်နိုင်

လုပ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပင်ပန်းခံ၍ ကြိုးစားလုပ်ကိုင်ရလေသည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် အိမ်တွင်းအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ဖက်က ရှေးရောင်းနေသော မြန်မာမူ၏ အိမ်ဆိုင်လေးမှဝင်ငွေဖြင့် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်၏ မီးဖိုချောင်စရိတ်ကို ထိန်းနိုင်ခဲ့ပြီး နေလွှမ်း၏အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမှ ရရှိသော အမြတ်ငွေက အပိုင်ငွေအဖြစ် စုဆောင်းနိုင်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ဦးဘဝရပ်တည်မှုမှာ အဆင်ပြေချောမွေ့ပြီး စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး အချိန်အားလပ်မှုရသည့်အခါများတွင် မြန်မာမူ၏မိဘများထံ သွားရောက်လည်ပတ်တတ်ကြပြီး မြန်မာမူ၏ မိဘများမှာလည်း သမီးငယ်လေး၏အိမ်ထောင်ရေးနှင့် စားဝတ်နေမှုအခြေအနေအဆင်ပြေနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ဝမ်းသာနေကြလေသည်။ မူလက နေလွှမ်းအပေါ် အထင်သေးစိတ်ဖြင့် အမြင်မကြည်ဖြစ်ခဲ့သော မြန်မာမူ၏အစ်မကြီး မပြတ်လှမှာလည်း ယခုအခါတွင် လောင်းကစားသမားဘဝကို လုံးဝစွန့်လွှတ်ပြီး ညီမဖြစ်သူအား ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနေသည့် နေလွှမ်း၏အရည်အချင်းကို အထင်မသေးတော့ဘဲ အမြင်ကြည်လင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးက မြန်မာမူ၏အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း စိမ့်စိမ့်ထံသို့ အားလပ်သည့်အခါ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ရောက်တတ်သော်လည်း လွတ်

လွတ်လပ်လပ် အပျိုဘဝဖြင့်ပျော်မွေ့နေသည့် စိမ့်စိမ့်ကတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မြန်မာမူထံ တစ်နေ့တစ်ခေါက် ပုံမှန်ရောက်မြဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် နေလွှမ်း ရွာများသို့ဆင်းပြီး ကုန်ဝယ်နေချိန်တွင်လည်း မြန်မာမူအတွက် အထီးကျန်မဆန်ဘဲ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စိမ့်စိမ့်ကို အဖော်ပြု၍နေနိုင်လေသည်။

အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်ကျော်လာချိန်တွင် နေလွှမ်း၏လက်ထဲ၌ အရင်းအနှီး တော်တော်စုစုလာခဲ့ပြီဖြစ်ပြီး ရသမျှအမြတ်ကို အရင်းအနှီးအဖြစ် ပြန်ပေါင်းထည့်၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူ၏အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းမှာ စိမ့်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်ကိုင်လာနိုင်လေသည်။

လုပ်ငန်းအဆင်ပြေ၍ ငွေပိုငွေလျှံစုဆောင်းမိချိန်တွင် မိမိအပေါ် သားသမီးလို ထိန်းကျောင်းစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သော ကြွေးဖိုးထိန်၏ ကျေးဇူးတရားကို အောက်မေ့ကာ နေလွှမ်းမှာ ဇနီးသည်နှင့်အတူ တောင်ငူမြို့သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ရင်း ကြွေးဖိုးထိန်အား ငွေသားနှင့် အဝတ်အထည်၊ စားစရာမုန့်၊ ဆေးဝါးများပါ ကန်တော့လေသည်။ ကြွေးဖိုးထိန်မှာလည်း ကျေးဇူးသိတတ်သောနေလွှမ်းကို တန်ဖိုးကြီးလှသော ရှားပါးစာအုပ်များ ပြန်လည်ချီးမြှင့်ကာ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ရာသက်ပန် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ ပေါင်းဖော်နိုင်ပါစေကြောင်း ဆုတောင်းပေးခဲ့လေသည်။

တောင်ငူမှ ပြန်လာပြီးချိန်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ မြန်မာမူက ပူဆာပြန်သောကြောင့် နေလွှမ်း၏စိတ်ထဲတွင် ဘဝ

တစ်သက်တာအတွက် ဘယ်သောအခါမှ ပြန်လည်ခြေချရန် စိတ်မကူးတော့သော မုန်းမြို့သို့အလည်လိုက်ပို့ရင်း ကျေးဇူးရှိသော ဦးကြီးစောမောင်အား ကန်တော့လေသည်။

ပြောင်းလဲလာသော ခေတ်ကာလနှင့်အညီ အစစအရာရာအေးချမ်းသာယာနေသော မုန်းမြို့လေးတွင် ဇနီးဖြစ်သူက ပျော်လေသည်။ နေလွှမ်းမှာ မိမိနေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသော မြို့ကလေးမှ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရချိန်တွင် ဝမ်းသာကြည်နူးသလို ခံစားခဲ့ရသော်လည်း မိမိ၏ငယ်စဉ်ဘဝနှင့် မိဘနှစ်ပါး၊ မိမိအပေါ်တွင် အမေလိုရေး၊ အဖေလိုပါ မေတ္တာများနှင့်စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ဦးလေးဘိုးအကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါ အဟောင်းများအသစ်ဖြစ်ကာ နာကျင်ခံစားရင်း မျက်ရည်ကျရပြန်လေသည်။

တကယ်တော့ မုန်းက သူ့ကို မုန်းခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။ အတိတ်က ကြမ္မာက မုန်းခဲ့သောကြောင့် မုန်းသည် သူ့အတွက် မုန်းစရာဖြစ်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အတိတ်ဒဏ်ရာဟောင်းများက သူ့စိတ်ကို အဓိပ်လိုခြောက်လှန့်ကာ နာကျင်နေစေသောကြောင့် သူက မုန်းတွင် ကြာကြာမနေလိုဘဲ တစ်ညအိပ်ပြီး နောက်နေ့နက်ခင်းမှာပင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ပြန်ဆုတ်ခဲ့ကြလေသည်။

အိမ်ထောင်ရေးလည်း သာယာစီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေနေချိန်တွင် နေလွှမ်းက ရင်သွေးသားသမီးလိုချင်သောကြောင့် မြန်မာမူကို ပူဆာသည်။ မြန်မာမူက အရေးအခင်းကာ

ဘွင် အဆက်ပြတ်သွားသော သူမ
၏မညာရေးအတွက် လမ်းဆုံးအောင်
လိုက်ချင်သည်ဟုဆိုသဖြင့် နေလွှမ်း
မှာ ဇနီးဖြစ်သူ၏ အလိုကိုလိုက်ကာ
သူမ၏ တက္ကသိုလ် စာပေးစာယူ
နောက်ဆုံးနှစ်ကို ပြန်လည်ဆက်သွယ်
ဖြေဆိုခွင့်ပေးပြီး စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရလေ
သည်။ ဤသို့ဖြင့် မြန်မာ့တစ်ယောက်
နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲ အောင်မြင်ခဲ့
လေသည်။ ထိုနှစ် တပေါင်းလပြည့်နေ့
တွင် ဇနီးဖြစ်သူမြန်မာမူက မရောက်
တာကြာသွားပြီဖြစ်သော ဝေယျဝတီ
မြို့ဟောင်း အဘယမုနိစေတီတော်ဘု
ရားပွဲသို့ သွားလိုလှသည်ဆိုသော
ကြောင့် လိုက်ပို့ခဲ့ရပြန်သည်။

တပေါင်းလပြည့်နေ့ နံနက်စော
စောတွင် ဝေယျဝတီမြို့နေအိမ်မှ စက်
ဘီးတစ်စီးကို နှစ်ယောက်စီ၌ ထွက်ခဲ့
ကြခြင်းဖြစ်ပြီး ဘုရားသို့ရောက်သော
အခါ သံဃာတော်များ ဆွမ်းဆန်စိမ်း
လောင်းပွဲတွင် ဝတ္ထုငွေများကို စာ
အိတ်ဖြင့်ထည်ပြီး လောင်းလှူခဲ့ကြ
သည်။

ဆွမ်းလောင်းပွဲအပြီး နေ့ခင်း
ဘက်တွင် ဘုရားပေါ်ရှိ ကံ့ကော်ပင်
ခြေရင်းတွင် အနားယူနေကြစဉ် မြန်မာ
မူမှာ “မူးလိုက်တာ”၊ “မူးလိုက်တာ”
ဟု ညည်းတွားရင်း သတိလစ်မေ့မြော
သွားသဖြင့် နေလွှမ်းမှာ ခြေမကိုင်မိ
လက်မကိုင်မိဖြစ်ကာ စိုးရိမ်ကြီးလျက်
အလှူခံဌာနမှ ဂေါပကကြီးများကို
အကူအညီတောင်း၍ သူ့ကိုယ်တိုင်
လည်း တတ်သရွေ့မှတ်သရွေ့ နှိပ်
နယ်ကာ သတိပြန်ရအောင် လုပ်ရ
လေသည်။

နေလွှမ်းမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ဇနီး

ဖြစ်သူအား ပွေ့ထားရာမှ နောက်ဆုံး
တွင် ယခင်တစ်ကြိမ် အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်လုပ်ပေးသလို သူမ၏ပေါင်
တွင်းကြောကို ကုတ်ပေးလိုက်မှပင်
သတိပြန်လည်လာတော့သည်။ သတိ
ပြန်လည်လာသော ဇနီးအား သူက
ပွေ့ခို၍ ဓမ္မာရုံပေါ်ခေါ်သွားပြီး အနား
ယူစေသည်။ ထိုနောက် အကျိုးဆောင်
အဖွဲ့မှခေါ်ထားသော ကျန်းမာရေးမှူး
အားပင့်ဆောင်၍ ကုသစေရာ ကျန်း
မာရေးမှူးက ဆေးစစ်ပြီး သွေးပေါင်
ကျနေသည်ဟုဆိုကာ အကြောဆေး
တစ်လုံးထိုးပေးလေသည်။ စားဆေး
များကိုလည်း တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။
ဆေးထိုးဆေးသောက်ပြီး ဓမ္မာရုံပေါ်
တွင် နှစ်နာရီခန့်အနားယူလိုက်သော
အခါ ဇနီးဖြစ်သူမှာ အတော်ကလေး
လန်းလန်းဆန်းဆန်းနှင့် ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်
လာခဲ့သည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံ မပြန်သေးခင်
ယခင်တစ်ကြိမ် မြန်မာမူ၍သိဖြစ်စဉ်
က ကုသပေးခဲ့သော အဘဆိုသည့်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက နေလွှမ်းတစ်ယောက်
တည်းအား သိသန့် သူ့အနားသို့ခေါ်
လေသည်။ နေလွှမ်းရောက်သွားသော
အခါ သူက ...

“တူမောင် ... အဘကိုမှတ်မိ
လား”

ဟု မေးလေသည်။ ထိုအခါ နေ
လွှမ်းကလည်း ...

“မှတ်မိပါတယ်”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ထို
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မြန်မာမူထံမှ မကြားနိုင်
သောလေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“မင်းနဲ့ သူနဲ့က လင်မယား
နော်”

ဟု မေးပြန်ရာ သူကလည်း
“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟု ပြန်ဖြေလိုက်လေသည်။

“အေး ... တူမောင်ကို အဘ
သတိပေးလိုက်မယ်ကွာ။ မင်းရဲ့ဇနီး
ဖြစ်တဲ့ အဲဒီကလေးမကို နောက်နောင်
ဒီဘုရားကို မခေါ်ခဲ့ပါနဲ့ကွာ။ မင်းမပါ
လည်း ဘယ်သူနဲ့မှ မလာစေတော့နဲ့”

အဘဆိုသူ၏ စကားကြောင့်
နေလွှမ်းမှာ အံ့သြသွားပါလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲခင်ဗျာ”

“သူက ဒီဘုရားနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်
ရှိတယ် တူမောင်ရဲ့”

“ပဋ္ဌာန်းဆက်ဆိုတာ ဘာကို
ပြောတာလဲခင်ဗျာ”

“အေး .. မင်းနားလည်အောင်
ပြောရရင် သူဟာ အရင်ဘဝက ဥဇ္ဇာ
စောင့်ဘဝကလာတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီ
ဘုရားကိုရောက်လာတိုင်း သူဟာ
အတိတ်ကကြိုးတွေနဲ့ အနောင်ခံရဦး
အခုလို သတိလက်လွှတ်မေ့တာတွေ၊
လဲတာတွေဖြစ်ဖြစ်သွားတာ။ သူ့ကို
အသက်ရှည်စေချင်တယ်ဆိုရင် ဒီ
ဘုရားကို မလာစေတော့နဲ့ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျား”

နေလွှမ်းမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့်
ထိုနေရာမှ ထပြန်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲ
မှာ အဘဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏စကား
ကို ယုံတစ်ဝက် မယုံတစ်ဝက်ရှိနေ
သော်လည်း ဇနီးသည်အတွက် စိုးရိမ်
နေမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်လေ
သည်။

နေအေးသောအခါတွင် သူက
ဇနီးသည်အား စက်ဘီးဖြင့်တင်ကာ
ဝေယျဝတီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အဘ
ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်၏စကားများကို ဇနီး

ဖြစ်သူအား ပြန်ပြောပြချင်သော်လည်း ဇနီးသည်စိတ်ထဲတွင် ဥပါဒါန်အစွဲဖြစ် သွားမည်စိုးသောကြောင့် လုံးဝမပြော ဖြစ်တော့ပေ။

အခန်း (၂၇)

ဇေယျဝတီဘုရားမှ ပြန်လာပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာမှု၏ကျန်းမာ ရေးမှာ ချို့ယွင်းလာလေသည်။ မကြာ ခဏဆိုသလို မူးဝေခြင်း၊ သတိလစ် ခြင်းများ ဖြစ်တတ်လေသည်။ ထို့ ကြောင့် နေလွမ်းမှာ တစ်ဖက်ကစီးပွား ရေးလုပ်ငန်းများကို မလစ်ဟင်းအောင် လုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ဖက်က ဇနီးဖြစ်သူ ၏ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပေးနေရ သည်။ နောက်ဆုံးအဆင့် ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်သော အလုပ်ကိုပင် ဇနီး သည်ကိုမခိုင်းတော့ဘဲ သူကိုယ်တိုင် ဝင်ရောက်ချက်ပြုတ်ကျွေးလေသည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာမှုက စီးပွားရေးလုပ် ငန်းများကို အဆက်မပြတ်လုပ်ကိုင် ရင်း ဇနီးသည်ကိုသက်ညှာကာ မီးဖို ချောင်ကိစ္စပါဝင်လုပ်ပေးနေသည့် လင် သားဖြစ်သူ၏ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုကို မကြည့်ရက်သဖြင့် အခွင့်အရေးမယူ ဘဲ တတ်နိုင်သလောက် သူကိုယ်တိုင် သာ ဝင်၍ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်နေသည်။

ချစ်ဇနီး၏ ကျန်းမာရေးကိုသာ အဓိကကြည့်ကြည့်လုပ်နေသော နေ လွမ်းမှာ ဇနီးဖြစ်သူအား မကြာခဏ ဆိုသလို ဆေးခန်းသို့သွားပြကာ လို အပ်လျှင်လိုအပ်သလို အားဆေးများ ထိုးပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် မြန်မာမှုမှာ အနည်းဆုံး တစ်လတစ်ကြိမ်ဆိုသလို မူးဝေ၍ သတိလစ်သလိုဖြစ်ကာ အိပ်

ရာထဲ လဲတတ်လေသည်။ ထို့ထက်ပို ဆိုးသည်ကိစ္စမှာကား ထိုသို့သတိလစ် သည့်အခါတိုင်းတွင် သူမ၏ ပုံမှန်စိတ် မရှိတော့ဘဲ စကားများကို တောပြော တောင်ပြောပြောပြီး ငိုငိုနေတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်ကြားထဲတွင် သူ့ကို အတိတ်က အစ်မတွေ၊ ဦးရီးတော် တွေ လာခေါ်နေတယ်ဟု ပြောပြော နေရာ တစ်ဖက်ကစိတ်ဓာတ်ကျသလို၊ တစ်ဖက်ကလည်း ဇေယျဝတီဘုရား မွှောရုံပေါ်တွင် သူ့ကို မှာကြားလိုက် သော အဘဆိုသူ၏စကားများကို ပြန် လည်ကြားယောင်ကာ ထိတ်လန့်စိုး ခိုမိမိပြန်လေသည်။ တစ်ကြိမ်တွင်မူ ညဘက်ကြီး “မူးတယ် မူးတယ်”ဟု ဆိုကာ ထိုင်ငိုနေသော မြန်မာမှုက နေလွမ်းအား အတိတ်က သူ့အစ်မ ဖြစ်သော ‘မြရောင်ခြယ်ထိပ်ထား’က လာခေါ်နေပြီဟု ပြောနေရာ နေလွမ်း မှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ရ လေသည်။ ထိုညက အချိန်ကြာမြင့်စွာ ငိုမျှက်နေသောဇနီးသည်အား တောင် တန်းသာသနာပြု ဆရာတော်ဘုရား ကြီး အပွမ်းပြုထားပြီး စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းထားခဲ့သော ပရိတ်တော် ရေများကိုတိုက်ပြီး ဆရာဝန်ပေးထား သည့် စိတ်ငြိမ်ဆေးပြားတိုက်လိုက်မှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့်ပင် နွေရာသီကုန်ဆုံး ကာ တစ်မိုးသစ်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံးရှိ မိုးသားများ အုံ့ဆိုင်းကာ နေရောင်မမြင်ရသည့်နေ့ ၏ နံနက်ခင်းတွင် နေလွမ်းကတား သည်ကြားထဲမှ မြန်မာမှုမှာ မီးဖိုချောင် ထဲသို့ဝင်၍ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ်နေ လေသည်။ ထိုနေ့ည နာရီပြန်တစ်

ချက်လောက်ကတည်းက မြန်မာမှုမှာ မသွားစပူး အိပ်သာသို့ ထသွားကာ တစ်ခါသွားလျှင်လည်း အချိန်အဆက် ကြာသည်အထိ သွားနေတတ်ပြီး သုံး ကြိမ်တိတိ အိပ်သာတက်ခဲ့သည်ကို နေလွမ်းသိထားသည်။ ထို့ကြောင့် အိပ်ရေးပျက်အားနည်းနေသော ဇနီး သည်အား အိပ်ရာထဲတွင်နားနေရန် ပြောထားသည်ကြားက သူမဘာသာ မီးဖိုချောင်ထဲ ဇွတ်ဝင်နေခြင်း ဖြစ် သည်။ နေလွမ်းကလည်း တားမရ သည့် အဆုံးတွင် သူမအားမပြော တော့ဘဲ အိပ်ထဲတွင်ထိုင်၍ ဈေး စာရင်းများတွက်နေလေသည်။ ထိုသို့ တွက်နေရင်းပင် မြန်မာမှုတစ်ယောက် ငရုတ်သီးထောင်းနေသည်ကို သူ့နား က ကြားနေရသည်။ သည်ရက်ထဲ တွင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အိပ်ရေးပျက် သွားသည်ဒဏ်၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သည့် ဒဏ်တို့ကြောင့် မူးဝေကာ စိတ်မကြည် မလင်ဖြစ်နေသည်။ ထိုင်နေရာမှ ရုတ် တရက် အမြန်ထလိုက်လျှင် ပို၍ပင် မူးသေးသည်။

ထိုစဉ် မီးဖိုဆောင်ထဲမှ တစ်ခုခု လဲပြိုသံလိုလို နားထဲတွင်ကြားလိုက် ရပြီး ငရုတ်သီးထောင်းနေသည့် တံခုံး ခုံးအသံ ပျောက်သွားသည်ကို သူ့အာ ရုံက သတိထားလိုက်မိသည်။ သို့ဖြစ် ၍ ဇနီးဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်မိသွား ကာ မီးဖိုဆောင်ဘက်လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါ်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ညီမရေ ... ညီမ”
“.....”

အထဲက ပြန်ထူးသံမကြားရ သောအခါ နေလွမ်းမှာ စိုးရိမ်စိတ်ပို များလာပြီး လက်ထဲမှ ဈေးဘုရင်ကို

ချထားခဲ့ကာ မီးဖိုဆောင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည် ...။ မီးဖိုဆောင် အပေါက်ဝမှ လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်တွင် တော့ နေလွှမ်းမှာ အံ့အားသင့်ထိတ် လန့်သွားပြီး ...

“ဟာ ... ညီမ ဘယ်လိုဖြစ် တာလဲ ညီမရယ်”

ဟုဆိုကာ လဲပြီနေသော ငရုတ် ဆုံ၊ ငရုတ်ကျည်ပွေများနှင့်အပြိုင် ခွေ ခွေကလေးလဲနေသော ဇနီးသည်အား ပြေးပွေလိုက်လေသည်။ ထိုသို့ ပွေ လိုက်ချိန်တွင် ဇနီးဖြစ်သူ၏ ခန္ဓာကိုယ် အောက်ပိုင်းထဲဘက်များတွင် ရွှံ့နစ်နေ သောသွေးများနှင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်ပါ စွန်းထင်းနေသောသွေးများကို မြင် လိုက်ရရာ သူ၏စိတ်ထဲတွင် အကြီး အကျယ် လန့်ဖျပ်သွားပြီး ထအော် လိုက်မိတော့သည်။

“ဟာ ... သွေးတွေပါလား။ လုပ်ကြပါဦးဗျို့”

“ဒေါ်ညွန့်တင်တို့၊ ဒေါ်လေးပု တို့ရေ ... လာပါဦးဗျို့။ ဒီမှာ ကျွန် တော်အမျိုးသမီး ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး သွေးတွေနဲ့ လာကြပါဦးဗျာ”

သူ၏ အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်ဆံကြောင့် အိမ်နီးချင်းများဖြစ် ကြသော ဒေါ်ညွန့်တင်နှင့် ဒေါ်ပုတို့က

“ဘာဖြစ်တာလဲဟဲ့ ... ဘာဖြစ် တာလဲဟဲ့”

ဟုဆိုကာ အပြေးအလွှားရောက် ရှိလာကြသည်။

“ဒီမှာ ကျွန်တော်မိန်းမ ဘာဖြစ် တာလဲမသိဘူး ဒေါ်လေးတို့ရာ။ သတိ လည်းမရဘူး။ သွေးတွေကလည်း အာကြီးပဲ”

သူက ယူကျုံးမရသောအသံနှင့် ပြောလိုက်သည်။ အနီးသို့ရောက်လာ

သော အဒေါ်ကြီးနှစ်ဦးမှာ နေလွှမ်း၏ လက်ထဲတွင် ခွေခွေကလေးသတ်လစ် နေကာ အသားများ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော မြနန်းမှုကိုကြည့်၍ ...

“ဟယ် ... သွေးတွေသွန်နေ တာတော့”

ဟု ပြိုင်တူရေရွတ်၍ နေလွှမ်း အား ...

“ကဲ ... ကဲ ... မောင်နေလွှမ်း ဒါ မိန်းမမီးယပ်ကိစ္စပဲ။ မင်းဘာမှ နား လည်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သွားသွား ... ဆေးရုံသွားဖို့ ဆိုကြားတစ်စီး အမြန် ခေါ်။ သူ့ကိုထားခဲ့”

ဟုပြော၍ ဒေါ်ညွန့်တင်က နေ လွှမ်းလက်ထဲမှ မြနန်းမှုအားပြောင်း ပွေလိုက်သည်။ ဒေါ်မုက ...

“ဟဲ့ကောင်လေး ... မင်းမိန်းမ ထဘီအဟောင်းတွေနဲ့ အစုတ်တွေ ထားတဲ့နေရာ ပြခဲ့ပါဦး”

ဟုဆိုသဖြင့် နေလွှမ်းက အိပ် ခန်းထဲမှ ဇနီးဖြစ်သူ၏ထဘီအဟောင်း များထားရာ ထန်းခေါက်ဖာကိုပြပြီး ဆိုကြားငှားရန် ပြေးထွက်သွားခဲ့သည်။ သူထွက်သွားစဉ်မှာပင် အဒေါ်ကြီးနှစ် ဦးက မြနန်းမှုအား ထဘီအဟောင်း တစ်ထည်ကို ပြောင်းဝတ်ပေးကာ အသာအယာလှဲချထားပြီး ကြမ်းပြင် ပေါ်မှသွေးစများကို ရေဆေးချကာ ပေကျံလက်စချွတ်ထားသော ထဘီ ဖြင့် ပြောင်စင်အောင် သုတ်ပစ်လိုက် သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် နေလွှမ်းနှင့် အတူ ဆိုကြားနှစ်စီး ပါလာသော ကြောင့် နေလွှမ်းအား မြနန်းမှုကို ဆိုကြားပေါ်ပွေတင်စေပြီး သူမတို့နှစ် ဦးက ထဘီထုပ်နှင့် ဖျာလိပ် စသည် တို့ကိုသယ်ကာ နောက်ထပ်ဆိုကြား တစ်စီးဖြင့် ဆေးရုံသို့ အမြန်ထွက်ခွာခဲ့

ကြသည်။ ထိုသို့ ထွက်ခွာလာရင်း နေ လွှမ်းက လမ်းတွင်တွေ့ရသောဆိုကြား၊ သမားတစ်ဦးအား ဆိုက်ကားခပေး၍ အနောက်ပိုင်းလမ်းထဲရှိ မြနန်းမှု၏ မိဘများနှင့် စိမ့်စိမ့်တို့အား မြနန်းမှု ဆေးရုံတင်ရကြောင်း သွားပြောခိုင်း လိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အုပ်စု ဝေယျဝတီ တိုက်နယ်ဆေးရုံသို့ ရောက်ပြီး မကြာမီအချိန်မှာပင် မြနန်း မှု၏မိဘနှစ်ပါးအပြင် သူမ၏ အစ်မ ဝမ်းကွဲများ၊ မောင်ဝမ်းကွဲများနှင့် စိမ့် စိမ့်တို့အုပ်စုပါ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဆေးရုံအရေးပေါ် အခန်းတွင် မြနန်းမှုအား တာဝန်ကျရာ ဆရာမ များ ပိုင်းဝန်း၍ အရေးပေါ်ကုသကြရာ သူမမှာ မကြာမီသတိပြန်လည်လာပြီး တဟင်းဟင်း ညည်းညူနေလေသည်။ နေလွှမ်းနှင့် ဒေါ်လှမှုတို့လင်မယားမှာ အောက်ဆီဂျင်ပိုက် တန်းလန်းနှင့် မျက်လုံးလေးဖွင့်ကြည့်လိုက်၊ ပြန်ပိတ် သွားလိုက်လုပ်နေပြီး တဟင်းဟင်း ညည်းညူနေသော ခုတင်ပေါ်မှ မြနန်း မှုအား စိုးရိမ်သောမျက်ဝန်းအစုံများ ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။ ထို အချိန်တွင် တာဝန်ကျအပြာဝတ် ဆရာမကြီးက ...

“အက်ဘောရှင်း(Abortion) ဖြစ် တာ။ လူနာက သွေးဆင်းမရပ်ဘူး။ အောက်သွေးက ဖီးရီး(Zero) ရောက် တော့မယ်။ အရေးကြီးတယ်။ အေ သွေးတစ်လုံး အမြန်ရှာပေးပါ။ လော လောဆယ် အသက်ကယ်ဆေးနဲ့ ထိန်း ထားမယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ နေလွှမ်းမှာ များစွာစိုးရိမ်သွားပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဖြင့် မြနန်းမှု၏ မောင်ဝမ်းကွဲများနှင့် ဆိုကြားသမားများကိုပါ အေသွေး

အမြန်ဆုံးချာပေးရန် အကူအညီ တောင်းလေသည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင် တွင် ရောက်နေသူများမှာလည်း အေ သွေးသမား တစ်ယောက်မျှမပါဘဲဖြစ် နေရာ နေလွှမ်းတစ်ယောက် ဆောက် တည်ရာမရ ဖြစ်နေတော့သည်။

အချိန် မိနစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ကြာ သွားသည်။ သွေးသွားရှာသော မြန်မာ မူ မောင်ဝမ်းကွဲများ ပြန်ရောက်လာ သည်။ အေသွေးလှူမည့်သူ မရှိဟုဆို သည်။ ဆိုကြားသမားများက ပြန် ရောက်မလာသေး။

နေလွှမ်းနှင့် သူမိခင် ဒေါ်လှမူတို့ မှာ စိုးရိမ်မှုသောက အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်ရာ ဒေါ်လှမူက သူမ ၏ လက်ကလေးကိုကိုင်ကာ “သမီး သမီး”ဟုခေါ်ကြည့်နေသလို နေလွှမ်း ကလည်း “ညီမ ... ညီမ သတိရ တယ်နော်”ဟု တတွတ်တွတ်ပြောနေ လေသည်။ မြန်မာမူက မိခင်ဖြစ်သူနှင့် ခင်ပွန်းသည်အား ခိုဝှေ့သောမျက်လုံး များဖြင့် အားယူဖွင့်ကြည့်ကာ ...

“သတိရပါတယ်”ဟု တိုးညှင်း စွာပြန်ပြောလေသည်။

တာဝန်ကျ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် အပြာဝတ်ဆရာမကြီးတို့က လူနာမော နေမည်စိုးသောကြောင့် နေလွှမ်းနှင့် ဒေါ်လှမူအား စကားသွားမပြောကြရန် တားမြစ်လေသည်။

နောက်ထပ် ဆယ်မိနစ်နီးပါး ကြာသွားသည်အထိ သွေးသွားသော ဆိုကြားသမားများ ပြန်ရောက်မလာ သောအခါ ဆရာမကြီးက နေလွှမ်း အား ...

“ရှင်က ဘာသွေးလဲ”

ဟု မေးလေသည်။ နေလွှမ်းက

“ကျွန်တော်က အိုသွေးပါ။ ထည့်

လို့ရရင် ကျွန်တော့်သွေးပဲဖောက်ထည့် ပေးပါလား ဆရာမကြီးရယ်”

ဟု တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြော လေသည်။ ထိုအခါ ဆရာမကြီးက ဆရာဝန်နှင့် တီးတိုးတိုင်ပင်လိုက်ပြီး

“အေမရမူတော့ ရသလိုထည့် ရတော့မှာပဲ။ ဟိုဘက်အခန်းမှာ သွေး သွားစစ်ပါဦး”

ဟု ပြောလေသည်။ နေလွှမ်းက သွေးသွားစစ်၍ သွေးချိန်ကြည့်သော အခါတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သွေး ပေါင်ကျနေသည်။ ထို့ကြောင့် ဓာတ် ခွဲခန်းတာဝန်ခံက ဆရာမကြီးထံ -

“သူကလည်း အပေါ်ကိုးဆယ် အောက်ခုနစ်ဆယ်ပဲရှိတယ်”

ဟု ပြောလေရာ ဆရာမကြီးက စိတ်ပျက်စွာဖြင့် ...

“သွေးပေးမယ့် လူကိုယ်တိုင်က သွေးပေါင်ကျနေတော့ ဘယ်နှယ်လုပ် ကြမလဲ”

ဟု ပြောလေသည်။ နေလွှမ်း က ...

“ထည့်လို့ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ထည့် သာထည့်ပေးပါဆရာမကြီးရယ်။ ကျွန် တော်ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေ။ ကျွန်တော့် မိန်းမ အသက်ရှင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးပါ တယ်”

ဟုပြောလိုက်ရာ ဆရာမကြီးက နေလွှမ်းအား ကရုဏာဖြစ်သွားပုံနှင့် ကြည့်လေသည်။ ထိုနောက်တွင် ဆရာ ဝန်နှင့်တိုင်ပင်ကာ နေလွှမ်းကို မြန်မာ မူနှင့်ဘေးချင်းယှဉ်၍ ခုတင်တစ်လုံး ပေါ်တွင် ပက်လက်နေစေပြီး သွေး ဖောက်ကာ မြန်မာမူထံသို့ တိုက်ရိုက် ကူးသွင်းပေးလေသည်။

သွေးပုလင်း တစ်ဝက်နီးပါး ထုတ်မိချိန်တွင် နေလွှမ်းမှာ ခေါင်းထဲ

က ခိုဝှေ့နေနက်သလို ဖြစ်လာလေ သည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖက်ခုတင် ပေါ်မှ မြန်မာမူက နေလွှမ်းအား လှည့် ကြည့်ရင်း ပါးမြင်ပေါ်သို့မျက်ရည်များ စီးကျနေရာမှ အားယူ၍ပြုံးပြလေ သည်။

“အစ်ကို”

“ညီမ”

“အစ်ကိုကို ညီမတောင်းပန်ပါ တယ်”

“ဘာကိုတောင်းပန်မှာလဲ ညီမ ရယ်။ ပြောစရာရှိရင် နောက်မှပြောပါ ညီမမောနေပါမယ်”

နှစ်ဦးစလုံး၏ လေသံက တိုး ညှင်းကာ အားနည်းနေသော်လည်း သူတို့နှစ်ဦးစလုံးက အပြန်အလှန်ကြား နေကြရလေသည်။

“အစ်ကိုကို ညီမသိပ်ချစ်လို့ မှား ခဲ့မိတယ် အစ်ကိုရယ်။ ညီမကို ခွင့် လွှတ်ပါ”

“ညီမ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ဘာတွေမှားခဲ့လို့လဲ”

“အခုလိုဖြစ်ရတာ ညီမကြောင့် အစ်ကို”

“ဘယ်လို”

“အစ်ကိုကို သိပ်ချစ်လွန်းလို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ညီမကိုယ်ဝန်ယူခဲ့ တယ်။ ကိုယ်ဝန်ရတာ သေချာလို့ အစ်ကိုကိုဝမ်းသာရအောင် ဖွင့်ပြော မယ်ကြတုန်းမှာပဲ အတိတ်က ညီမရဲ့ အစ်မ မြရောင်မြယ်ထိပ်ထားနဲ့ ဦးရီး တော်တို့က နင်သာသမီးယူတာနဲ့ နင့် ကို လှူပြည်မှာမထားတော့ဘူး။ ငါတို့ ဆီ ပြန်လာရမယ်ဆိုပြီး ဇွတ်ခေါ် တယ်။ ညီမက မလုပ်ကြပါနဲ့လို့ ငိုမိ ပြီး တောင်းပန်တော့ သူတို့က နင့်ကို လှူပြည်မှာအိမ်ထောင်ကျပြီးရင် ပြန်

လာပါမယ်ဆိုတဲ့ကတိနဲ့ လွှတ်ထားတာ။ အခု နှစ်စေ့နေတာတောင် ဘုရားကအဘက နှစ်ချေးပြီး မေတ္တာရပ်ခံထားလို့ မခေါ်သေးဘဲထားတာ။ အခုလို ကလေးပါထပ်ယူမယ်ဆိုရင်တော့ သည်းမခံတော့ဘူးလို့ ပြောတယ်။

မြနန်းမူမှာ ပြောရင်း မောနေသည်ကြောင့် စကားကိုရပ်ထားပြီး အသက်ကိုရွှံ့က်၍ ရှူနေလေသည်။ နေလွမ်းမှာလည်း ခေါင်းထဲ၌ မူးနောက်ရီဝေလာသည်။ မြနန်းမူက အားယူပြီး ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“ဒါနဲ့ ညီမလေ သူတို့ကစွတ်ခေါ်ရင် သိပ်ချစ်တဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ခွဲရတော့မယ်ဆိုတာကြီးကိုတော့မီး ကြောက်လာတယ်။ နောက်ဆုံး အစ်ကိုနဲ့တော့ မခွဲနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ အရပ်လက်သည်တစ်ယောက်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ်တိုင်ပင်ပြီး အစ်ကိုကိုမပြောဘဲ ဖိုက်ဖိုက်မဲမဲ ဖျက်ချခဲ့မိတာပါ အစ်ကိုရယ်”

“မပြောပါနဲ့တော့ ညီမရယ်။ ညီမ အစ်ကိုကိုသိပ်ချစ်မှန်း အစ်ကိုသိတယ်”

နေလွမ်းက ဇနီးသည်အား စောင်းထဲကြည့်ရင်း နာကျင်ကြေကွဲမှုကို မျှိုသိပ်လျက် အားပေးစကားဆိုသည်။ ငြီးတော့ အားယူ၍ပြုံးပြသည်။ သို့သော် ထိုအပြုံးက အငိုဖြစ်နေသည်လားမသိ။ မြနန်းမူ၏ ပါးပြင်ဖွေးဖွေးဥဉ်ပေါ်သို့ မျက်ရည်ပေါက်များ တစ်ပေါက်ပြီးတစ်ပေါက် လျှောကျလာနေသည်။ ဇနီးသည်၏ နှင်းဆီရောင်နှုတ်ခမ်းလွှာလေးများက စံပယ်ပန်းပွင့်လေးကို ဖြူဖွေးနေပါစေရလား။ ထို

အချိန်တွင် နေလွမ်း၏နာခေါင်းထဲ၌ ညဗွေးပန်းနံ့များ ကြိုင်သင်းလာလေသည်။ သူမနှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ရွှာပွင့်လာပြန်သည်။

“အစ်ကို ညီမကိုခွင့်လွှတ်လိုက်ပါတော့”

ဘေးသံနှင့် ရွှံ့က်သံ ရောယှက်သွားပြီး သူမဦးခေါင်းကလေး ချာခနဲလည်ကျသွားသည်။

“ဟင် ... ညီမ ... ညီမရေ”

နေလွမ်း တုန်ယင်ဆို့နှင့်သော အသံ ထွက်ပေါ်လာပြီး ပက်လက်နေရာမှ ဆတ်ခနဲကုန်းထလိုက်သည်။

“အား”

သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဖိုက်ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဦးခေါင်းက ခေါင်းအုံးပေါ် ဝှန်းခနဲပြန်ကျသည်။ သည့်နောက်တွင် သူဘာကိုမှ မသိတော့ပေ။

သူပြန်သတိရလာသော အချိန်တွင် သူ့လက်မောင်းမှထုတ်ယူနေသော သွေးပိုက်၊ သွေးပုလင်းတို့ကို မတွေ့ရတော့သလို သူ့ဘေးနားက ခုတင်ပေါ်တွင်လည်း ဇနီးသည်မြနန်းမူကို မတွေ့ရတော့ပေ။

သူ့လက်ခုံပေါ်တွင် စစ်စစ် စစ်စစ်ဖြင့် နာကျင်သလိုခံစားရသည်ကြောင့် သတိထားကြည့်လိုက်သာ အခါ လက်ခုံအကြောပေါ်တွင် အပ်ထိုးစိုက်ထားသည်ကိုတွေ့ရပြီး စိုက်တန်းလန်းနှင့် ဂလူးကီစ်ပုလင်းကြီးတစ်လုံး ချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဘယ်ဘက်တွင် ရပ်ကြည့်နေသော လူရိပ်တစ်ရရှိနေသည်ကြောင့် မျက်လုံးစေ့ကြည့်လိုက်သောအခါ သူအမြဲတမ်း ဆန်ရောင်းပေးနေသော ပွဲရုံမှ ကုလားလေးရမစ်က သူ့ကိုစောင့်

ကြည့်ပေးနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ရမစ်မှာ ဗမာရည်လည်သော ဟိန္ဒူကုလားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုလည်း ခင်မင်သူဖြစ်လေသည်။ ရမစ်က သူ့ကြည့်လိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ပြုံးပြုံး ...

“ဆရာနေလွမ်း သတိကောင်းကောင်းရပြီ မဟုတ်လား”

ဟု မေးလေသည်။ သူက ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်ပြပြီး -

“ကျန်တဲ့လူတွေ ဘယ်ရောက်ကုန်လဲ”

ဟု မေးလေသည်။

“သူတို့ ဆရာနေလွမ်းမိန်းမ နာရေးအတွက် စီစဉ်နေကြပြီလေ”

“ဘာ”

“ဆရာနေလွမ်းမိန်းမကို ဆရာနေလွမ်းက သွေးဖောက်သွင်းပေးနေတယ်။ ဆရာကလည်း သွေးပေါင်ကျပြီး သွေးအားနည်းနေတော့ သွေးထုတ်နေတုန်း ဆရာမူမိုက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာမူမျိုးသမီးဆုံးသွားတာကိုမြင်တော့ ဆရာက သတိလက်လွှတ် ထထိုင်ပြီးခေါ်တယ်။ ဒီမှာတင် အားနည်းနေတော့ ဆရာနေလွမ်း သတိမေ့သွားတာပေါ့။ ကျွန်တော်ရောက်လာတော့ ဆရာနေလွမ်းကို မမြဲနန်းမူရဲ့ မောင်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက် စောင့်ပေးနေတာ။ သူက ဆရာနေလွမ်း အိပ်ပြန်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို စောင့်ခိုင်းခဲ့တာ”

နေလွမ်းမှာ ရမစ်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး ဖြစ်စဉ်အားလုံးကို တစ်ခုချင်း ပြန်သတိရလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘေးနိုင်သည့်အလား မှတ်လုံးအစုံက ဖိုက်လိုက်သည်။ မင်းဘိ

မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ ပါပြင်ပေါ်သို့
လိမ့်ဆင်းလာသည်။

“ရမစ် ငါအိမ်ပြန်ချင်ပြီကွာ။ ပြန်
လို့မရသေးဘူးလား။”

ငိုသံရောစွက်၍ သူပြောသည်။

“မရသေးဘူး ဆရာနေလွမ်း။

ဒီပုလင်းကြီးကုန်မှ စားဆေးယူပြီးပြန်
ရမယ်တဲ့။ ခဏသည်းခံပြီးစောင့်ပါ။
အခု ပုလင်းထဲမှာ ဆေးရည်နည်း
နည်းပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ နောက်
ထပ် နာရီဝက်လောက်ဆို ပြီးပြီ”

ရမစ်က သူ့ကို ဖျောင်းဖျောင်း
ဖျူဖျူ ပြောပြသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင်တော့
ပလောင်ဆူနေပြီဖြစ်သည်။ နာရီဝက်
ဆိုသော ကာလလေးကို သူ့စိတ်ထဲ
တွင် နှစ်သုံးဆယ်လောက် ကြာနေ
သည်ဟုသာ ထင်မိတော့သည်။

နာရီဝက်နီးပါးစောင့်ပြီး ဆေး
ကုန်သွားချိန်တွင် ရမစ်က ဆရာဝန်
ကိုသွားခေါ်သည်။ ဆရာဝန်က ပိုက်
ဖြုတ်ပေးပြီး သူ့အား မှာကြားသင့်
သည်များမှာကြားကာ စားဆေးများ
ပေး၍ ဆေးရုံမှပြန်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။
ရမစ်က သူ့အား စက်ဘီးဖြင့်တင်ခင်း
၍ လိုက်ပို့သည်။ သူ့အိမ်ပေါ်ပြန်
ရောက်ချိန်တွင်တော့ မြေနန်းမူ၏ရုပ်
အလောင်းကို သေသေချာချာပြင်ဆင်
ထားကြပြီဖြစ်ပြီး မြေနန်းမူ၏ မိဘဆွေ
မျိုးများအပြင် ရပ်ကွက်သာရေးနာရေး
အသင်းမှလူများ၊ အိမ်နီးနားချင်းများ
စုံညီစွာရောက်ရှိနေကာ အသုဘကိစ္စ
အတွက် လုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်
ကိုင်နေကြသည်။ သူကတော့ မည်သူ
ကိုမျှမမြင်တော့သလို မည်သူ့ကိုမျှ
လည်း အာရုံမထား။ အိပ်ပျော်နေ
သကဲ့သို့ဖြစ်နေသော ဇနီးဖြစ်သူမြနန်း

မူ၏ ရုပ်အလောင်းကိုဖက်၍သာ ရှိက်
ကြီးတင် ငိုကြွေးနေလေတော့သည်။
ပြင်းထန်သော သူ၏ခံစားပေါက်ကွဲမှု
က ကျန်လူများအားလုံးသို့ပါ ကူးစက်
ကာ မြင်သူမျှလူများအားလုံး မျက်
ရည်လည်ကြရသည်အထိပင်။

မြနန်းမူ၏အသုဘကို သုံးရက်
ထားပြီး မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြသည်။
ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့တွင် ဆွမ်းသွတ်
လေသည်။ မြနန်းမူ၏မိဘဆွေမျိုးများ
က ခုနစ်ရက်လည်သည်အထိ စောင့်
အိပ်ပေးခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်
မအိပ်ပေးတော့ပေ။ ထိုအခါ ရုပ်ကွက်
ထဲမှ အိမ်နီးနားချင်းယောကျ်ားသား
များက နေလွမ်းတစ်ယောက်တည်း
အထီးကျန်အားငယ်မှု မရှိစေရန် ည
ဘက် ညဘက်တွင် ညဉ့်နက်သည်
အထိ လာလည်၍ အဖော်အဖြစ်နေ
ပေးကြလေသည်။ ရက်သတ္တနှစ်ပတ်
ကျော်လွန်လာသောအခါ သူတို့လည်း
လာမလည်ကြတော့ပေ။

နေလွမ်းမှာ အိမ်တစ်လုံးဖြင့်
တစ်ယောက်တည်းနေရမှ ပို၍အထီး
ကျန်ဆန်ကာ အချိန်တိုင်းလိုလို ဇနီး
ဖြစ်သူ မြနန်းမူအား သတိရနေလေ
တော့သည်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက်လို ဤ
ဝေခံနာကိုခံစားနေရသောအခါ မခံ
မရပ်နိုင်တော့ဘဲ ထွက်ပေါက်ရှာသည့်
အနေဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမသောက်
ဖူးခဲ့သော အရက်ကို သောက်သည်။
မူးလာတော့ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိ
တော့ဘဲ အော်ချင်ရာအော်၊ ဟစ်ချင်
ရာဟစ်၊ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ချင်ရာ
ဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးမတတ်နိုင်တော့
မှောက်၍အိပ်ပျော်သွားသည်။ ဤသို့
နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဖြစ်လာချိန်တွင် သူ၏

မိဘသမ္ပယ်ဖြစ်ခဲ့သော ကြွေးမီးထိန်
တစ်ယောက် သူ့အိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်
မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့တော့သည်။
ကြွေးမီးထိန်က ...

“ဒီမှာ ငါတူမောင်နေး၊ မင်းဟာ
တစ်ခါက ငါ့ဆီမှာဖိုခိုနေထိုင်ပြီး ငါနဲ့
အတူလျှောက်သွားနေတော့ ကစား
သမားတစ်ပိုင်းဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကစားသမားအလုပ်ဆိုတာ မကောင်း
ဘူးလို့ မင်းစိတ်ကမြင်နေဘယ် ...။
တကယ်တော့ မင်းတို့ ငါတို့ ကစားခဲ့
တဲ့ အနီထောင်ဇယားကိုကြည့် ...။
ဇယားပေါ်မှာ ကြက်ခြေနီနီနီကြောင်း
ခတ်ထားပြီးမှ ခုနစ်၊ ရှစ်၊ ကိုး၊ ဆယ်
ဆိုပြီး နံပါတ်တွေ သတ်မှတ်ပေးထား
တာ။ ဒါကြောင့် အဲဒီ အနီထောင်
ဇယားပေါ်မှာ ပတ်သက်ရာပတ်သက်
ကြောင်း လုပ်ကိုင်နေတဲ့ မင်းတို့ ငါတို့
ဟာလည်း ကြက်ခြေခတ်လမ်းပေါ်က
လူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရတာပဲ။

အသိကို သတိနဲ့ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့
တဲ့ ငါတူက အဲဒီကြက်ခြေခတ်လမ်း
ကို ပြတ်ပြတ်သားသား စွန့်ခွာနိုင်ခဲ့
တယ်။ မင်း အဲဒီလိုစွန့်ခွာနိုင်ခဲ့ခြင်း
ဟာ တကယ်တော့ မြနန်းမူဆိုတဲ့မိန်း
ကလေးကို ချစ်ခဲ့တဲ့စိတ်ကြောင့်လည်း
ဖြစ်တယ်။ အခု ကံအကြောင်းတရား
ကံကြမ္မာတို့နှင့် လောကဝံတရား၏
သဘာဝအရ မြနန်းမူ ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။
လောကမှာ မသေသေးတဲ့လူပဲ ရှိ
တယ်။ မသေတဲ့လူဆိုတာတော့ မရှိ
ဘူးကွာ။ အဲဒီအသိနဲ့ မင်းကိုယ်မင်း
ထိန်းချုပ်နိုင်ရမယ်။ အခု မင်းအရက်
သောက်တယ်။ အရက်သမားတစ်
ယောက်လုံးလုံးဖြစ်သွားတဲ့ လူတွေ
ဟာလည်း ကြက်ခြေခတ်လမ်းပေါ်

ရောက်နေကြတာပဲ။ မင်းသာတကယ်
လို့ အရက်သမားဖြစ်သွားရင် အချစ်
ကြောင့် ကြက်ခြေခတ်လမ်းကို စွန့်ခွာ
ခဲ့ပြီး အဲဒီအချစ်ကြောင့်ပဲ ကြက်ခြေ
ခတ်လမ်းပေါ် ပြန်ရောက်သွားသလို
ဖြစ်နေမယ်။ ဒါကြောင့် မင်း မြနန်းမှု
ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ကစ
ပြီး အရက်မသောက်တော့နဲ့”

ဟု ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြဆုံးမ
လေသည်။ နေလွမ်းမှာ သူ့အတွက်
ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသတွင် မိဘအုပ်
ထိန်းသူတစ်ဦးလည်းဖြစ်သလို၊ ဆရာ
သမားလည်းဖြစ်ခဲ့သော ကြွေးထိန်
၏စကားကို နာခံကာ အရက်ကို လုံး
ဝမသောက်တော့ပေ။ ကြွေးထိန်မှာ
သူ၏အိမ်တွင် သုံးရက်သာ အတူတူ
နေသွားပြီး သူ့အား တောင်ငူသို့ခေါ်
သွားလေသည်။

တောင်ငူသို့ရောက်သောအခါ
နေလွမ်းတစ်ယောက် စိတ်အနည်ထိုင်
ပြီး တည်ငြိမ်မှုရှိသွားစေရန် ရည်ရွယ်
၍ ရွှေဆံတော်ဘုရားတွင် တစ်နေ့
လျှင် သမ္ဗုဒ္ဓအခေါက်တစ်ထောင်
ပုတီးစိပ်ခိုင်းကာ ကိုးရက်တိတိ အမိ
ဌာန်ဝင်ခိုင်းလေသည်။ နေလွမ်းက
လည်း ဆရာဖြစ်သူခိုင်းသည့်အတိုင်း
လိုက်နာပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ကိုးရက်အမိဌာန် ပြည့်သွားချိန်
တွင်တော့ နေလွမ်း၏စိတ်မှာ တော်
တော်လေး တည်ငြိမ်မှုရလာခဲ့လေရာ
ဇေယျဝတီနေအိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ
သည်။

ဤသို့ဖြင့် မိမိအိမ်တွင် မိမိတစ်
ယောက်တည်း အထီးကျန်စွာနေရ
သော်လည်း ခံစားမှုစိတ်ကို ချုပ်ထိန်း
ကာ နေ့တိုင်းပင် ဘုရားဝတ်ပြု၊ သမ္ဗု

ဒွေဂါထာရွတ်ပွားမှုစေရင်း အချိန်များ
တရွေ့ရွေ့တုန်ဆုံးလာလေတော့သည်။

တစ်ရက်တွင် နေလွမ်းအိပ်ပျော်
နေစဉ် ထူးထူးခြားခြား အိပ်မက်တစ်
ခုကို မက်ခဲ့လေသည်။ ထိုအိပ်မက်ထဲ
၌ ဇနီးဖြစ်သူ မြနန်းမှုက လာမည့်
တပို့တွဲလပြည့်နေ့တွင် နန်းတွင်း၌
တည်ထားသော စေတီတော်အား ထီး
တင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုထီးတင်ပွဲ
မတိုင်မီ လဆန်း ၁၄ ရက်နေ့တွင်
လည်း ထိုဘုရား၌ပင် စုပေါင်းအလှူ
လုပ်ပြီး ရဟန်းခံကြမည်ဖြစ်ရာ နေ
လွမ်းအနေဖြင့် ဒုလ္လဘရဟန်းခံ၍
ဘုရားထီးတော်တင်ပွဲအတွက် ဝတ္ထု
ငွေလှူဒါန်းပြီး သူမအား မေတ္တာပို့
အမျှအတန်းပေးဝေပါဟု မှာကြားကာ
ထွက်ခွာသွားလေသည်။ ထိုအိပ်မက်
ကြောင့် နေလွမ်းမှာ ဝေဒနာများက
အသစ်ဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း ကိုယ်
တိုင်ခံစားကာ နန်းတွင်း၌ ရဟန်းခံ
အလှူနှင့် ထီးတင်ပွဲ တကယ်ရှိမရှိကို
မေးမြန်းစုံစမ်းကြည့်လေသည်။ ထို
အခါ အိပ်မက်ထဲတွင် မြနန်းမှုပြော
သည့်အတိုင်း ထိုရက်များတွင် အလှူ
ရော ထီးတင်ပွဲပါရှိကြောင်း သိရ
လေသည်။

နေလွမ်းမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု
ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ချလိုက်ကာ သူ၏
အိမ်နှင့်ခြံအား ပေါက်ရာပေါက်ချေးဖြင့်
ရောင်းချပစ်လိုက်လေသည်။ လိုရောင်း
ချ၍ရရှိသောငွေနှင့်ပင် ခန္ဓကိုယ်သူ
ပွင်းခံကာ ဒုလ္လဘရဟန်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ဒုလ္လဘရဟန်း ဖြစ်ပြီးနောက်
တစ်နေ့ထီးတော်တင်ရာတွင် သူ၏
လက်ထဲ၌ရှိသော အပိုဒေသလုံငွေသား
များအားလုံးကို ကွယ်လွန်သူ မြနန်းမှု

၏ ကုသိုလ်အဖြစ်လှူဒါန်းကာ မေတ္တာ
ပို့ အမျှတေပေးခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဇေယျဝတီမြို့ဟောင်း
နန်းတွင်းဘုရားထီးတော်တင်ပွဲ အောင်
မြင်စွာပြီးဆုံးသွားချိန်တွင် နေလွမ်း
တစ်ဖြစ်လဲ ဦးပွင်း ဦးနန္ဒမာလာမှာ
နန်းတွင်းဟောင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့
လေသည်။

ဦးနန္ဒမာလာ နန်းဦးစေတီအနီးရှိ
တာရီးပေါ်သို့ ဖြတ်လျှောက်ချိန်တွင်
သူ၏ရှေ့မှ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ
လက်အုပ်ချီရှိခိုးနေသော အဘိုးအို
တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထို
အဘိုးအိုကြီးမှာ ထိခြင်းငါးပါးဖြင့် တရို
တသေခိုင်းပြီးသောအခါ ပြန်မထသေး
ဘဲ လက်အုပ်ချီလျက် ဦးပွင်းအား
မော်ဖူးလေသည်။

ဦးပွင်းက အဘိုးအိုအား စေ့
စပ်သေချာစွာကြည့်ရင်း တစ်နေရာမှာ
ရင်းနှီးခင်မင်ဖူးသည့် မျက်နှာဟု စိတ်
ကသိနေသော်လည်း မည်သည့်နေရာ
တွင် မြင်တွေ့သိကျွမ်းဖူးသည်ကို စဉ်း
စား၍မပေါ်ပေ။

အဘိုးအိုကြီးမှာ အသက်အား
ဖြင့် အနည်းဆုံး ရှစ်ဆယ်နှီးပါးရှိပြီး
အထက်ညို၊ အောက်ညို၊ ယောဂီ
ရောင်ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားကာ
တဘက်အညိုကို ခေါင်းပေါင်းထား
သည်။ ရှည်လျားကော့ပုံ၌ ဖြူဖွတ်နေ
သောမျက်ခုံးမွေးအစုံကို ပိုင်ဆိုင်ထား
ပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူအစုက တစ်
ဖွားကျော်ကျော် တောင်ဆုပ်နှီးပါးရှည်
လျားသွယ်တန်းကျနေသည်။

ဦးပွင်းနန္ဒမာလာက စဉ်းစား
နေဆဲမှာပင် ထိုအဘိုးအိုက ...
“ဦးပွင်းဘုရား ... ဦးပွင်း

ဘုရားဟာ လူဝတ်ကြောင်ဘဝနဲ့ ဇာတ်အရပ်မှာ အသိုက်အမြုံပျက်၊ အရိပ်တွေလဲပြိုတော့ အရိပ်သစ်ကိုရှာဖို့ ထွက်ခွာလာတယ်။ ဒီလိုထွက်ခွာလာရင်း ထပ်မံခိုနားမိတဲ့ နေရာက ကြက်ခြေခတ်လမ်းပေါ်မှာ ရှင်သန်နေတဲ့ အပင်တစ်ပင်ရဲ့အရိပ်အောက်မှာ ဖြစ်နေတယ်။ ဦးပွင်းဟာ ကိုယ့်ခိုနားလျှောက်လှမ်းနေတဲ့လမ်းက ကြက်ခြေခတ်လမ်းဖြစ်နေတာကို သိတာနဲ့ လျှောက်နေဆဲလမ်းကို စွန့်ခွာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အတိတ်ကံအကြောင်း တရားကြောင့် ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးတည်ဆောက်တဲ့ အသိုက်အမြုံအသစ်ကလည်း ထပ်မံပြိုကွဲရပြန်တယ်။ ဒီအခါမှာ ကြက်ခြေခတ်လမ်းတစ်ခုပေါ်ရောက်သွားတော့မယ့် ဖြစ်ခဲ့ရသေးတယ်။ အခုအချိန်မှာတော့ ဦးပွင်းဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ ရဟန်းဘောင်ကို ရောက်နေခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့် တပည့်တော်ဟာ ဦးပွင်းကို ရှိခိုးကန်တော့ဖို့ ဒီနေရာကနေ ကြိုတင်စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့တာပါဘုရား။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သိလာတဲ့တစ်နေ့ကျရင် မကြည့်ပေမယ့် မြင်တတ်ပါတယ်ဘုရား။

ဟု ရှည်လျားစွာ လျှောက်ထားလေသည်။ ထိုအခါမှပင် ဦးပွင်းမှာ တစ်ခါက ငါးခေါင်းအင်းကျေးရွာ ခြောက်ဘက် ဘုရားကုန်းဟောင်းတွင် တွေ့ဆုံခဲ့ရသော အဘိုးအိုပါလာဟု ပြန်မှတ်မိသွားတော့သည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် အဘိုးအိုနှင့်လမ်းခွဲခါနီးတွင် အဘိုးအိုပြောခဲ့သည့် -

“လူကလေး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာဆဲဆိုတာ သိလာတဲ့တစ်နေ့ကျရင် အဘနဲ့ ပြန်ဆုံခါနီးမှာပါ”

ဆိုသည့် စကားကိုလည်း ပြန်ကြားယောင်လာလေသည်။ ဦးပွင်းကထိုင်ပြီး လက်အုပ်ချီနေဆဲဖြစ်သော အဘိုးအိုအား -

“ဒကာကြီး... အခုဘယ်သွားမလဲ”

ဟု မေးလိုက်ရာ အဘိုးအိုက

“ဦးပွင်းလေးဟာ အနီထောင်ကစားခြင်းဆိုတဲ့ ကြက်ခြေခတ်လမ်းကို စွန့်ခွာခဲ့တာမှန်ပေမယ့် လူဝတ်ကြောင်ဘဝနဲ့ အဝိဇ္ဇာတဏှာတောမှာ ပျော်မွေ့နေလေတော့ ဒုက္ခတွေကို သုခထင်လို့ သမုဒယနယ်ကြောမှာ မျောပြီး အပူမီးတောက်လောင်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ‘သစ္စာတရား’ဆိုတဲ့ အမှန်ကို မတွေ့မချင်း ကြက်ခြေခတ်လမ်းပေါ် လည်နေဦးမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဦးပွင်းလို့ ကြက်ခြေခတ်လမ်းကိုစွန့်ခွာပြီး သစ္စာလမ်းကို ရှာဖွေထွက်လာတဲ့ ဦးပွင်းကြီးတစ်ပါး ဟောဟို အဘယမှန်စေတီတော်ခြေရင်းမှာ ဦးပွင်းကိုစောင့်နေပါတယ် ဘုရား”

ဟု လျှောက်ကြားလေသည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဒကာကြီးကရော”

“တပည့်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေပေမယ့် ငါဆိုတဲ့ အတ္တနဲ့ သက္ကာယဒိဋ္ဌိမပြုတ်တော့ သစ္စာမသိပါဘုရား။ ဒါကြောင့် ... သစ္စာသိဖို့ ဦးပွင်းတို့နောက်ကနေ တပည့်ဒကာအဖြစ် လိုက်ခဲ့မှာပါဘုရား။ ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား”

“သာဓု... သာဓု... သာဓု”

ဦးပွင်းက သာဓုသုံးကြိမ်ခေါ်အပြီးတွင် သူတို့နှစ်ဦး အဘယမှန်စေတီတော်ကြီးဆီ လျှောက်ခဲ့ကြ

သည်။ စေတီ၏အနောက်ဘက်မှန်ခြေတော်ရင်းတွင် သူတို့ကိုစောင့်မျှော်နေသော ကြည်ညိုဖွယ်ဦးပွင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဦးပွင်းနန္ဒမာလာမှာ အကြီးအကျယ်အံ့ဩသွားရလေတော့သည်။ ထိုဦးပွင်းကြီးသည် ကား ကြွေးထိန်ဟူသော နာမည်တစ်လုံးဖြင့် ကြက်ခြေခတ်လမ်းပေါ်မှ လူဝတ်ကြောင်ဘဝကို စွန့်လွှတ်၍ ပွင်း “ဘာဂဝ”ဟူသော ဘွဲ့အမည်ဖြင့် သစ္စာရှာရန်ထွက်လာသော သူ၏ ကျေးဇူးရှင် ဦးဖိုးထိန်ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ထို့နောက်တွင် ဦးပွင်းကြီးနှစ်ပါးနှင့် အညီဝတ်အဘိုးအိုတို့မှာ အဘယမှန် စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ဖူးမြော်ကြည်ညိုပြီး ဘုရားမှ ထွက်ခွာလာခဲ့လေသည်။ သူတို့သုံးဦး ဖြူးချောင်းကို ဖြတ်ကျူးပြီးသည်နှင့် ခြေလှမ်းများက ငါးခေါင်းအင်းကျေးရွာဆီသို့ အလိုလိုညီတည်နေကြလေသည်။ အကြောင်းမူကား ငါးခေါင်းအင်းကျေးရွာအရှေ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုက်အတွင်းရှိ အေးငြိမ်းချမ်းသော ဓမ္မာရုံကြီးတွင် သစ္စာတရားများဟောကြားကာ အလုပ်ပေးစခန်းအဖြစ် နည်းပေးလမ်းပြပြုနေသော ကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ ဦးဝါယမ ဟောကြား လမ်းပြသည့် မိုးကုတ်ဝိပဿနာတရားစခန်းပွဲကြီးရှိနေသောကြောင့်သာတည်း။

[စာရှာသူများအားလုံး သစ္စာတရားကို ရှာဖွေနိုင်ကြပါစေ...]

ပဉ္စဂုဏ် အဟံဝိဇ္ဇာမိ သဗ္ဗဒါ
ကျော်ဆွေဝင်း(ရွှေအင်)

ပ ဥ မ အ ချ က် နှ င် အထူးဥပဒေ

■ ဦးဝင်းဂျိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူဝါဒတစ်ရပ်အား ကြားနာဆုံးဖြတ်ခြင်း နှင့် ပတ်သက်၍ အထူးဥပဒေနှင့် နီးစွယ်ပုံကို ဆွေးနွေးရန် တွေးမိသည်။

စာတစ်ပုဒ်ရေးဖို့တွေးတိုင်း စာရှုသူလည်း စိတ်ဝင်စားမှုဖြစ်စေ၊ လောကသဘာဝနှင့်လည်း ထိတွေ့ဆက်စပ်မှုရှိစေဆိုသည့်မှုကို ကျွန်တော် လက်ကိုင်ထားခဲ့သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လွန်ခဲ့သည့် ရက်အနည်းငယ်က ခရိုင်တရားရုံး၌ စစ်ဆေးနေသော မူဝါဒအဖြစ်အပျက်ကို ကြုံခဲ့ရသည်။ ထိုအမှုကဏ္ဍလွန်သူကား အသက် ၅၀ ကျော် အရွယ်၊ ကျွေးလွန်ခဲ့ရသူကား အသက် ၁၃ နှစ်၊ ဦးနှောက်ထဲ ကျပ်ပပြည့်၊ ဖြစ်မှုဖြစ်ရလေဟု ညည်းညူမိတော့သည်။ ဤမှုဆိုလျှင် မည်သည့်မူဝါဒမျိုးဖြစ်ကြောင်း စာရှုသူ ခိုလှုံမိနေသည်။

စာရေးသူပီပီ တရားခံကိုစိတ်ဝင်စား၏။ စပ်စုကြည့်၏။ အသက် ၅၀ ကျော်၊ အိမ်ထောင်ပျက်၊ လွန်ခဲ့သော ၁၁ နှစ်ကျော်က ဇနီးကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ကြောင်ခံတွင်းပျက်၊ သွေးနီထွက်မှု ရှိသေးသောတို့ စကားသံများက ဖာဖာထေးထေး သတင်းလိုသုအနေဖြင့် ဘာမှထင်မြင်ချက်မပေးဘဲ ချီငဲ့သမျှကိုသာ စုဆောင်းရလေ၏။

ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲတွင်ကား ဒီနေ့ကာလမျိုးမှာ ဒီအမှုမျိုး ကျူးလွန်ရလေသလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ တရားခံ၏ဆန္ဒနောက်သည်က တစ်ဖက်သားသူငယ်မလေးအတွက် မည်မျှနှစ်နာလေသနည်း။ အသက်အရွယ်နှင့် ဦးနှောက်ဖွံ့ဖြိုးမှုမရှိသည့်သူကိုမှ ကျူးလွန်ရလေသလော၊ နှုတ်ဖျားကတော့ ထွက်လာခြင်းမရှိ၊ ရင်ထဲမှ ပြောနေမိခြင်းများသာ။

တရားသူကြီးကတော့ အမှုတွဲရှိ သက်သေများကို ကြားနာဆုံးဖြတ်သည်။ အမိန့်ချမည့် အချိန်ရောက်မှသာ အမှုတွဲကို ဖတ်ရှုပေးလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်ကား တရားလိုရှေ့နေအဖြစ်လည်းကောင်း၊ တရားခံရှေ့နေအဖြစ်လည်း စိတ်ကူးဖြင့် ဆောင်ရွက်နေမိ၏။ ထို့ထက် ဤမူဝါဒမျိုး ကင်းစင်ပပျောက်ရေးအတွက် ကျွန်တော် စွမ်းနိုင်သူမဟုတ်ကြားသော်လည်း ဥပဒေအခင်းစာတစ်ပုဒ် ပြုစုရသော်ဟု တွေး၏။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၃၇၅ တွင် ဤသို့ ပြဌာန်းထားသည်။

“ဤမှ နောင်တွင် ကင်းလွတ်ချက် ပြုထားသည်မှ တစ်ပါး အောက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းငါးရပ်တွင် သက်သေသော အကြောင်းတစ်ရပ်ရပ်ဖြင့် ယောက်ျားသည် ဦးနှောက်

ကာမဝပ်ယုက်လျှင် ထိုသူသည် “မိန်းမ” ကို ကျွဲလွန်သည် မည်၏။

ပထမ - မိန်းမက အလိုမတူခြင်းဆန်ခြင်း။

ဒုတိယ - မိန်းမက ခွင့်မပြုခြင်း။

တတိယ - မိန်းမက ခွင့်ပြုသော်လည်း ထိုသို့ခွင့်ပြုခြင်းမှာ ထိုမိန်းမအား သေစေမည်ဟုသော်လည်းကောင်း၊ နာကျင်စေမည်ဟုသော်လည်းကောင်း၊ ကြောက်ရွံ့အောင်ပြုသဖြင့် ခွင့်ပြုရခြင်း။

စတုတ္ထ - မိန်းမက ခွင့်ပြုသော်လည်း ယောက်ျားက မိမိသည် ထိုမိန်းမ၏လင်မဟုတ်ကြောင်း သိသည်ပြင်၊ ထိုမိန်းမက ခွင့်ပြုခြင်းမှာလည်း မိမိကို ဥပဒေနှင့်အညီ လက်ထပ်ထားသော သို့တည်းမဟုတ် ထိုသို့လက်ထပ်ထားသည်ဟု ယုံကြည်သော အခြားယောက်ျားဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်၍သာ ခွင့်ပြုကြောင်းကို ထိုယောက်ျားက သိခြင်း။

ပဉ္စမ - မိန်းမခွင့်ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ ခွင့်မပြုသည်ဖြစ်စေ ထိုမိန်းမသည် အသက်ဆယ်လေးနှစ်အောက် အရွယ်ရှိသူဖြစ်ခြင်း။

အထက်တွင် ပုဒ်မ ၃၇၅ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ရေးသားတင်ပြခဲ့ရာ “မိန်းမ” ဆိုသော အနက်အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သိထားအပ်သည်ဟု ယူဆမိသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ “မိန်းမ” ဆိုသည်မှာ အသက်အရွယ် ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည်ဖြစ်စေ လူမိန်းမကို ဆိုလိုသည်ဟု တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော် ဤစာစုတွင် ပဉ္စမအချက်နှင့် ပတ်သက်၍သာ တင်ပြလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုပဉ္စမအချက်နှင့်ပတ်သက်သော မူခင်းမျိုးတွင် အသက်နှင့်ပတ်သက်လာပေသည်။ အသက်အထောက်အထား အမျိုးမျိုးရှိသည်။

မွေးစာရင်းအသက်၊ ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင်စာရင်းရှိအသက်၊ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားရှိအသက်၊ ကျန်းမာရေးဦးစီးဌာန ဆရာဝန်၏ဆေးစာ၊ သန်းခေါင်စာရင်းရှိအသက်၊ အခြားအထောက်အထားများက ဖော်ပြသောအသက်ဟူ၍ တရားရုံးတော်များက စဉ်းစားသုံးသပ်ကြရပေသည်။

ကလေးသူငယ် မူခင်းများနှင့်ပတ်သက်၍ ကလေးသူငယ်ဥပဒေရှိ၏။ ထိုဥပဒေအရပြဋ္ဌာန်းသော နည်းပညာ

ဥပဒေရှိ၏။ အသက်နှင့်ပတ်သက်၍ အထက်တွင်တင်ပြခဲ့သော အထောက်အထားများအပေါ် နည်းဥပဒေ ၆၈ ဖြင့် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

အမှုကြားနာသောတရားရုံးတွင် တရားလို၊ တရားခံအငြင်းပွားသောအခါ နည်းဥပဒေ ၆၈ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသော အစဉ်လိုက် အထောက်အထားများအရ ဦးစားပေးစဉ်းစားရလေသည်။ ကလေးသူငယ်ဥပဒေသည် အထူးဥပဒေတစ်ရပ်ဖြစ်၏။ ထိုအထူးဥပဒေမှ နည်းဥပဒေ ပေါက်ဖွားလာ၏။ ပဉ္စမအချက်နှင့် အထူးဥပဒေဆက်နွှယ်ခြင်းကို စီရင်ထုံးတမ်းရပ် စာတ်လမ်းတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်တင်ပြလိုပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို သတိရ၏။ ဘယ်သူဆိုခဲ့သည်ကို မမှတ်မိတော့။ ထိုခေတ်ထိုအခါက အလွန်ခေတ်စားခဲ့သော သီချင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သီချင်းစာသား အနည်းငယ်ရေးပြလိုက်လျှင် ကျွန်တော်တို့အရွယ် တန်းများ၊ ချက်ချင်း နှုတ်ဖျားက လိုက်ဆိုမိကြပေမည်။ “ဒီအရွယ် တင့်တင့်တို့အရွယ် ကျွန်မ ကျွန်မတို့အရွယ် တစ်ဆယ်ကျော် ငါးနှစ်ပတ်လည် ကျွန်မ ကျွန်မတို့အရွယ် အိပ်ချင်ရင်အိပ်...ထချင်မှထ” ကျွန်တော်မှတ်မိသလို ရေးပြမိခြင်းဖြစ်၏။ မအဲစိန်လည်း ထိုအရွယ်၊ မိုင်းဆတ်မြို့နယ်၊ ကာနရာ ရွှေကြက်မြို့တရားရေ သူဝယ်ချင်းများနှင့်ကစားတုန်း။

အေးနော့က ချိန်းတွေ့ရန် ဘုရားအနောက်ဖက် လယ်ကွင်းထဲသို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ အချိန်က ည ၉ နာရီ၊ ထိုစဉ် အဲရှားနှင့် ကျူး ရောက်လာသည်။ အဲရှားက မအဲစိန် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆွဲသည်။ ကျူးက ထတီနှင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီကိုချွတ်သည်။ အေးနော့က မအဲစိန်အလိုမတူဘဲ အတင်းအဓမ္မပြုကျင့်သည်။ ဤသို့ဖြစ်မှုက ပထမပည။

ဒုတိယပညတွင် မအဲစိန် ကာနဂိတ်အနီး ဈေးဆိုင်၌ ဇွီဒီယိုကြည့်နေသည်။ အေးနော့ ရောက်လာပြန်၏။ မအဲစိန်အား လက်ထပ်ပေါင်းသင်း အတူနေမည်ဆိုကာ တောင်ယာထဲခေါ်သွားခဲ့သည်။ ပြန်မလွှတ်တော့၊ နှစ်ရက်ကြာပြီးမှ ပြန်လွှတ်ပေးသည်။ လားဟူယဉ်ကျေးမှုမလေ့ထုံးစံအရ ညှိနှိုင်းကြ၏။ မပြေလည်။ ထိုအခါ မအဲစိန်ဖခင်က တရားလိုပြုလုပ်ပြီး မိုင်းဆတ်ရဲစခန်းသို့ တိုင်၏။

မိုင်းဆတ်ခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ အေးနော့အပေါ်

ကြားနာစစ်ဆေးပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ-၃၆၃ အရ အလုပ်နှင့်တောင်ဖက် တစ်နှစ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပုဒ်မ ၃၇၆ စွဲချက်နှင့်ပတ်သက်၍ အပြီးအပြတ်လွှတ်သည်။ အပြီးအပြတ်လွှတ်သည့်အမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးက မကျေနပ်။ တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးရုံးထိုင်)သို့ အယူခံမှုတင်သွင်းသည်။

အယူခံတရားခံ အေးနော့အပေါ် အကြောင်းကြားစာကို ဖိုင်းဆတ်အကျဉ်းထောင်မှတစ်ဆင့် ပေးပို့အတည်ပြုသော်လည်း အယူခံရုံးတော်သို့ လာရောက်ခြင်းမရှိခဲ့။

တရားရုံးချုပ်က မူလရုံးအမှုတွဲ ပေါ်ပေါက်ချက်များကို စိစစ်၏။ ရှေ့နေချုပ်ရုံး၏ လျှောက်လဲချက်ကို ကြားနာ၏။ ပုဒ်မ-၃၆၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခဲ့သော်လည်း ပုဒ်မ-၃၇၆ အရ စွဲချက်နှင့်ပတ်သက်၍ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းရှိမရှိ စိစစ်၏။

မူလရုံးတွင် မအဲစိန်ကို စစ်မေးစဉ် “—၂၃ ရက်နေ့ညတွင် ကာမဆက်ဆံခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ရာ မကျေမနပ်မဖြစ်ဟုဆိုလျှင် မကျေနပ်ပါ”ဟု ထွက်ဆိုသည်။ “ကျေးရွာလူကြီးထံတိုင်ကြားစဉ်က ၂၃ ရက်နေ့ညက ပြုကျင့်သည်ကိစ္စအား ရည်းစားဖြစ်ပြီး ချစ်၍ မအော်ဘဲ အကူအညီမတောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဆိုလျှင် မှန်ပါသည်”ဟု ဖြေထားသည်။

ထိုအမေးနှင့် ထိုအဖြေတို့အရ တရားခံအေးနော့နှင့် မအဲစိန်တို့ ကာမစပ်ယှက်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ကို ၂၃ ရက်နေ့ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြသော အေးနော့၏ ကျားဝတ်ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ထဘီတို့တွင် သုက်ရည်တွေ့ရှိကြောင်း ဓာတုဗေဒဌာနခွဲ မန္တလေးမြို့၏ ပြန်ကြားစာ သက်သေခံ (၃-၁)ကလည်း ထောက်ခံနေသည်။

မအဲစိန်၏အသက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်သန်းဝင်း ထွက်ဆိုချက်နှင့် မအဲစိန်၏ ဥလာတန်းကျောင်းထွက်လက်မှတ်ပါ ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင်စာရင်းအရ မွေးသက္ကရာဇ်မှာ ၁၀.၁၂.၉၅ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ်နေ ၂၃.၉.၀၈ ရက်နေ့တွင် မအဲစိန်၏ အသက်သည် ၁၄ နှစ်အောက်ဖြစ်သည်။

ကလေးသူငယ် နည်းဥပဒေ ၇၂(က)တွင် ကလေး

သူငယ်အသက်နှင့်ပတ်သက်၍ နည်းဥပဒေ-၆၈ ပါ ဖော်ပြချက် အစီအစဉ်အတိုင်း ဦးစားပေးစိစစ်ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟု ပြဌာန်းထားသည်။ နည်းဥပဒေ-၆၈ အရ ဦးစားပေး အစီအစဉ်အတိုင်းဆိုလျှင် ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင်စာရင်း ကောက်နုတ်ချက် မိတ္တူမှန်သည်။ ဒုတိယနေရာ၌ ရှိနေသည်။ မအဲစိန် ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင်စာရင်းသည် သက်သေအဖြစ် အမှုတွဲ၌ ရှိနေသည်။

အေးနော့က မအဲစိန်နှင့် သမီးရည်းစားဖြစ်၍ မအဲစိန်က ခွင့်ပြုသည်ဆိုစဉ်း ဥပဒေက ခွင့်ပြုထားသည်ကို တွေ့ရှိမည်ဖြစ်ပေသည်။

မှခင်းဆရာဝန်က မအဲစိန်၏ မိန်းမကိုယ်အတွင်း ထိုးသွင်းလက္ခဏာ အဟောင်းအသစ် မတွေ့ရှိရဟု ဆေးမှတ်တမ်းဖြင့် တင်ပြချက်၊ ထဘီနှင့် ကျားဝတ်ဘောင်းဘီတွင် သုက်ရည်စင်းသပ်တွေ့ရှိချက်တို့အရ ပုဒ်မ-၃၇၆ မှဒိမ်းမှုကို ကျူးလွန်ခြင်းထက် မှဒိမ်းမှုကျူးလွန်ရန် အားထုတ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း တရားရုံးချုပ်က သုံးသပ်တွေ့ရှိသည်။

ဤမျှဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏စာရ ခေါင်းစည်းဖြစ်သော “ပဉ္စမအချက်နှင့်* အထူးဥပဒေ”တို့၏ ဆက်စပ်မှုကို မြင်သာထင်သာရှိပေအံ့ဟု ယူဆမိပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝက ဆရာပြောသော ဟာသလေးဖြင့် နိဂုံးချုပ်ရလျှင် “မင်းတို့ယောက်ျားလေးတွေ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လိုက်ပြောမယ်ဆိုရင် မှတ်ပုံတင် တောင်းကြည့်၊ အသက်တွက်ပြီးမှ ပြောသင့်၊ မသင့်ဆုံးဖြတ်”...တဲ့။

ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ကိုးကား

- ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၅
- ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်နှင့် အေးနော့ (၂၀၀၉ မတ် ၄)
- ကလေးသူငယ် နည်းဥပဒေ

အိန္ဒိယ
ပြည်သူ့တပ်

မရကပွဲတင်သံ

ဂန္ထီရိုးဟိန်း

(ယခင်လမှအဆက်)

အခန်း(၇)

ဘဝသစ်

ယခင်က ဝါးထရံက၊ ခန့်မိုးဖြင့် 'သန်းသန်း' ထမင်းဆိုင်လေသည် ယခုအခါတွင် သွပ်မိုး၊ အုတ်ကာ နှစ်ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ၍နေချေပြီ။

နှစ်ထပ်တိုက်မှာ သုံးပင်နှစ်ခန်း တိုက်ဖြစ်ပြီး အပေါ်ထပ်တွင် လူနေ၍ အောက်ထပ်တစ်ထပ်လုံးကို ထမင်းဆိုင်အဖြစ် အသုံးပြုထားလေသည်။ ထိုပြင် တိုက်၏ရှေ့ဘက်သို့လည်း သွပ်မိုးဖြင့် ကံလားထုတ်ကာ ခန်းဖွင့်တစ်ခန်းစာမျှ အပိုထုတ်၍လည်း အသုံးပြုထားပါသေးသည်။

အဆိုပါ နှစ်ထပ်တိုက်၏ ဘေးတစ်ဖက်တွက်တော့ ခန်းဖွင့်တစ်ခန်းစာမျှ တစ်ထပ်စာအဖီတစ်ခုကိုလည်း တွဲလျက်သား ဆောက်လုပ်၍ ထားပါသေးသည်။ ထိုအခန်းကိုတော့ မည်သို့မျှအသုံးမပြုသေးဘဲ တံခါးကိုသော့ခတ်၍ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဤနှစ်ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံကို ဆောက်လုပ်စဉ် ကာလအတွင်းမှာပင် သစ်ကုန်သည်ဦးဖေဝင်း၏ဇနီး ဒေါ်ညွန့်ညွန့်နှင့် 'သန်းသန်း'

ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သန်းခင်၏ညီမဖြစ်သူ မသန်းရှင်တို့သည် အလွန်ပင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြရပြီး ညီအစ်မရင်းသဖွယ် ခင်မင်၍သွားခဲ့ရလေသည်။

ထို့ပြင် ဦးဖေဝင်းနှင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တို့လင်မယားနှင့် ဦးဘမြင့်နှင့် မသန်းခင်တို့ လင်မယားတို့သည်လည်း အထူးပင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြသည်မှာ ထိုဒီသားစုများသည် နှစ်အိမ်တစ်အိမ်သဖွယ် ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့ကြသည်ထိပင် ဖြစ်လေသည်။

ယနေ့တွင်တော့ 'သန်းသန်း' ထမင်းဆိုင်သည် အသွင်ထူး၍နေရလေသည်။ ထမင်းဆိုင်သို့ လာရောက်ကြသူများမှာ ဝတ်စကောင်းစားကောင်းလှများဖြင့် ဖြစ်သည့်ပြင် အဆိုပါညွန့်ညွန့်များမှာ နံနက်စာစောစောကတည်းက တဖွဲဖွဲရောက်၍ နေကြလေသည်။ ထိုညွန့်ညွန့်များထဲတွင် သစ်ကုန်သည် ကိုဖေဝင်းတစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပြီး ဒီတစ်ခါတွင်တော့ သူ၏ဇနီး ဒေါ်ညွန့်ညွန့်သည် သူနှင့်အတူပါ၍လာသည်ကိုမတွေ့မြင်ရချေ။

ဤကဲ့သို့ 'သန်းသန်း' ထမင်းဆိုင်တွင် အသွင်ထူးနေရခြင်းမှာ ယနေ့တွင် စပါးပွားတိုင်းနှင့် မိန်းမချောမလေး မသန်းရှင်တို့၏ မင်္ဂလာပွဲရှိနေခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

နေ့လယ်မွန်တည့်ချိန်လောက်တွင်တော့ ညွန့်ပရိသတ်မှာ စံ၍သွားပြီး အလွန်ပင်ခင်မင်ရင်းနှီးသော ဧည့်ပရိသတ်တို့သာ ကျန်တော့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်မူ ခေါင်းရင်းဘက်တွင်ပြုလုပ်ထားသည့် စင်မြင့်ပေါ်သို့ သတို့သားကိုထွေးနှင့် သတို့သမီးမသန်းရှင်တို့သည် လူမျိုးရန်တစ်ယောက်၊ အမျိုးရန်တစ်ယောက်တို့နှင့်အတူ တက်ရောက်၍လာသည်။ သူတို့ကိုဦးဆောင်၍ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်လာသူကတော့ ပုဏ္ဏားဆရာကြီး ဆရာမောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် စင်မြင့်၏အလယ်တွင်ရှိသော ကော်စောပေါ်၌ ဘေးချင်းယှဉ်၍ ပရိသတ်ဘက်သို့လှည့်၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့၏ ကြားတွင်တော့ အမြင့်တစ်ပေခန့်ထူကာ အချင်းနှစ်ပေခွဲခန့်ရှိသော အထဲတွင် မှီများထည့်ထားသည့် စက်ပိုင်းပုံ ပန်းရောင်ဖိုတစ်ခုသည် ရှိနေလေသည်။ ယင်း၏အပေါ်တွင်တော့ ငွေဖလားတစ်လုံးသည် သပြေခက်နှင့်အတူ ရှိနေလေသည်။

သတို့သား ကိုထွေးသည် ပန်းရောင် ပိုးတောင်ရှည်ပုဆိုး၊ ပန်းရောင်

ပိုးရင်ဖုံးတိုက် ခုတ်တိုက် ဝတ်ဆင်ထား သည့်အပြင် ပန်းရောင်ခေါင်းပေါင်း ကိုလည်း ပေါင်း၍ထားလေသည်။ စင် မြင့်ပေါ်သို့ရောက်၍ ထိုင်လိုက်ပြီသည် နှင့် သတို့သားကိုထွေးသည်။ ပရိသတ် ဘက်ကို ကြည့်လိုက်၊ သတို့သမီးကို ကြည့်လိုက်၊ ပုဏ္ဏားဆရာကြီးကိုကြည့် လိုက်ဖြင့် ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင် ဖြစ်၍ နေရလေသည်။

သတို့သမီးမသန်းရှင်သည် ပန်း ရောင်ကြီးချိတ်၊ ထိုင်မသိမ်းလုံချည်နှင့် ပန်းရောင်ခါးထောင်အင်္ကျီတို့ကို ဝတ် စား၍ထားပြီး သူမသည် စင်မြင့်ပေါ် သို့ရောက်ရှိပြီး ထိုင်လိုက်စဉ်ကတည်း က မျက်လွှာကိုချ၍ထားသည်။ သူမ ၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ တည်ငြိမ်လွန်းလှလေ သည်။

စင်မြင့်ပေါ်တွင် သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့သည် နေရာတကျထိုင် ၍ ပြီးသွားကြချိန်တွင် ပုဏ္ဏားဆရာ ကြီး ဆရာမောင်သည် လက်တစ်ဖက် ၊ ခရုသင်းကြီးတစ်ခုကိုကိုင်၍၊ သတို့ သားနှင့်သတို့သမီးတို့ ထိုင်နေရာ နောက်ဘက် အလယ်တည့်တည့်တွင် ခုတ်၍၊ ပုဏ္ဏားသံဝဲဝဲဖြင့် သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့၏ ဖိတာများ၏ အမည် နာမမှစ၍ ဂုဏ်ပုဒ်များကို ထုတ်ဖော် ကာပြောကြားပြီး အုပ်ထိန်းသူတို့၏ အလိုကျ၊ သဘောတူခွင့်ပြုသဖြင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း ဖြစ်သည်ကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းလင်းပြောကြားနေ လေသည်။

ပြီးလျှင် .. မင်္ဂလာအချိန်ကျ

ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာ၍ သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့၏ လက် နှစ်ဖက်ကို အလယ်တွင်ရှိသော ဗုံပေါ် သို့တင်၍ လက်ချင်းထပ်ကာ ငွေဖလား ရှိသဖြင့်ခက်ဖြင့် အမွှေးနံ့သာများ ပက် ဖျန်းလျက် လက်ထပ်ပေးသည်။

ထို့နောက် ပုဏ္ဏားဆရာကြီး သည် ပြန်၍မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူ ၏လက်ထဲမှ ခရုသင်းကို မှုတ်လေ တော့သည်။

ခရုသင်းကြီးကို အတော်ကြာ ကြာ မှုတ်ပြီးသောအခါတွင်တော့ ပုဏ္ဏားဆရာကြီး ဆရာမောင်သည် ပုဏ္ဏားသံဝဲဝဲဖြင့် စိန္တာမဏိဂါထာတော် ကြီးကို ရွတ်ဆိုပြီး သတို့သားနှင့် သတို့ သမီးတို့ကို ကောင်းချီးပေးသည်။ ပြီး သည့်နောက် လင့်ဝတ္ထရား၊ မယား ဝတ္ထရားများကို ရွတ်ဆို၍ သတို့သား နှင့် သတို့သမီးတို့အား ဆုံးမစကား ပြောပြီး လက်ထပ်မင်္ဂလာအခမ်း အနားကို ရှိသိမ်းလိုက်လေတော့သည်။

သက်ကြီးခေါင်းချချိန်သို့ ရောက် လာသည့်တိုင်အောင် အောက်ထပ် တွင် သောက်စားနေသည့် သတို့သား ကိုထွေးနှင့် သတို့သမီး၏ခဲအို ကိုဘ မြင့်တို့ ဦးဆောင်သော ကာလသား ဝိုင်း၏ စကားပြောသံတို့သည် မစ သေးပေ။ သူတို့သည် ညဦးနေဝင်ချိန် လောက်မှပင် စတင်၍ သောက်စား နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အပေါ်ထပ်တွင်ရှိသော မင်္ဂလာ အိပ်ခန်းထဲတွင်တော့ သတို့သမီး မသန်းရှင်တစ်ယောက်တည်းသာရှိ၍

နေလေသည်။ သူမ၏ အစစ်မဖြစ်သူ မသန်းခင်သည် စောစောက သူမနှင့် အတူရှိနေခဲ့သော်လည်း တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားသဖြင့် အိပ်ချင်ပြီဟုဆို၍ မသန်းခင်သည် သူမနှင့် ကိုဘမြင့်တို့ ယာယီပြောင်းရွှေ့အိပ်သော အိမ်ဘေး တွင် ပိတ်ထားသည့် အခန်းဆီသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ သော မသန်းရှင်သည် ရောက်တတ် ရာရာများကို တွေးတော၍စဉ်းစားနေ မိသည်။

မြန်မာမှုစလေ့အရ သျှောင် နောက်ဆံထုံးပါဆိုသလို ဤအိမ်တွင် ခုနစ်ညအိပ်ပြီးသည်နှင့် မသန်းရှင် သည် ကိုထွေး၏နေအိမ်သို့ လိုက်ပါ၍ နေထိုင်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။

အမှန်တော့ ယခု 'သန်းသန်း' ထမင်းဆိုင်ပြုလုပ်ထားသည့် နှစ်ထပ် တိုက်အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးအား၊ သန်းရှင်သည် သူမ၏ခင်ပွန်းဟောင်း ကိုဝင်းပေးခဲ့သည့် ပစ္စည်းများကို ထုခွဲ ၍ ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအဆောက်အအုံ ပြီးစီးသွား ပြန်တော့ သန်းရှင်သည် ဤအဆောက် အအုံတွင် ကြာကြာပင်မနေလိုက်ရ။ သူယူလိုက်သော ယောက်ျားနောက် သို့ လိုက်ပါနေထိုင်ရတော့မည် ဖြစ် သည်။ ဤအိမ်ကြီးကို အစ်မဖြစ်သူတို့ လင်မယားနေထိုင်ရန် ထားခဲ့ရတော့ မည် ဖြစ်သည်။

တွေးတောစဉ်းစားနေရင်းမှ သန်းရှင်သည် သက်ပြင်းတစ်ခုကို ချ

လိုက်မိသည်။ သေချာတွေ့ကြည့်ပြန်
တော့ လောကတွင် မိဘနှစ်ပါးလည်း
မရှိတော့၊ ပြေးကြည့်မှ ဒီညီအစ်မနှစ်
ယောက်သာရှိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်
မနေရတော့လည်း အစ်မဖြစ်သူ
မသန်းခင်တစ်ယောက် တစ်သက်လုံး
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေ၍ရနိုင်တော့
မည်ဖြစ်သဖြင့် မသန်းရှင်၏စိတ်ထဲ
တွင် ဖြေသိ၍ ကျေနပ်လိုက်မိသည်။

မသန်းရှင်သည် မနက်မိုးလင်း
၍ မင်္ဂလာဆောင် စတင်ကတည်းက
သူမ၏ခင်ပွန်းဟောင်းဖြစ်သူ ကွယ်လွန်
သွားခဲ့ပြီဖြစ်သော ကိုဝင်းအား အထူး
တလည် သတိရ၍နေမိသည်။

သန်းရှင်၏စိတ်ထဲတွင် ကိုဝင်း
နှင့်မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့စဉ်က အချိန်များ
ကို ပြန်၍သတိရလျက်နေမိသည်။

အမှန်တော့ ယခုမင်္ဂလာဆောင်
ချိန်တွင် သူမသည် အပျိုဘဝဖြင့်
မဟုတ်ဘဲ မုဆိုးဘဝဖြင့် ဖြစ်သည်ကို
သန်းရှင်၏စိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲဖြစ်၍
နေမိသည်။

ဤကိစ္စသည် တစ်ချိန်ချိန်တွင်
ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပါက ဟူသောအတွေး
သည် သန်းရှင်ကို ခြောက်လှန့်၍နေ
လေသည်။

တွေးတောရင်း၊ စဉ်းစားရင်းဖြင့်
သန်းရှင်သည် 'ခုရှုပ်မှနောင်ရှင်း' ဆို
တာမျိုးကို အဖြစ်မှန်အကြောင်းအရာ
အစုံအလင်တို့အား ကိုထွေးကိုဖွင့်ပြော
ထားရန် ဆုံးဖြတ်မိလိုက်သည်။

ထို့နောက် သန်းရှင်သည် ညဉ့်
လည်းအတော်နက်နေပြီ ဖြစ်သည်ပြင်
တစ်နေလုံးပင်ပန်းထားသဖြင့် အိပ်ချင်
စိတ်က သူမကိုကြီးစိုး၍လာရသည်

ကြောင့်သူမသည် ထိုမင်္ဂလာရတင်
ကြီးဆီသို့ သွားရောက်၍ ရတင်စောင်း
တွင် ထိုင်ချလိုက်ရာမှ လေပူတစ်ချက်
ကို မှတ်ထုတ်လိုက်ရင်း မင်္ဂလာရတင်
ကြီးပေါ်တွင် ခင်းကျင်းထားသည့် ဖဲ
မွေ့ရာကြီးပေါ်သို့ လှဲချလိုက်လေတော့
သည်။

သန်းရှင်တစ်ယောက် အိပ်၍
ပျော်ခါနီး ဆဲဆဲမှပင် လျှောက်လာ
သောခြေသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ
မသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်၍ကြည့်လိုက်
သည်။ သတို့သား ကိုထွေးသည်
ဒေသိမ္မဒေသိမ္မဖြင့် သူမရှိရာ ရတင်ကြီး
ဆီသို့ လျှောက်၍လာသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရသည်။

သူမသည် အိပ်ရာပေါ်တွင်လဲ
လျောင်းနေရာမှ လူးလဲ၍ထလိုက်ပြီး
ရတင်စောင်းတွင်ခြေတွဲလောင်းချ၍
ထိုင်လိုက်မိသည်။ အနားသို့ရောက်
လာသော ကိုထွေးသည် သူမ၏ဘေး
တွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်မှ သူမ၏
လက်ဖျားသည် သန်းရှင်၏ကိုယ်လုံး
လေးကို သိမ်းကျုံး၍ဖက်ကာ ဖျစ်ညှစ်
လိုက်သည်။

“အို ... ကိုထွေး လွှတ်ပါဦး။
ကျွန်မ ပြောစရာရှိသေးလို့ပါ။”

သန်းရှင်၏အသံသည် တုန်တုန်
ယင်ယင်လေး ထွက်ပေါ်၍လာ လ
သည်။ သို့ရာတွင် ကိုထွေး၏လက်ဖျား
ကတော့ တစ်ချက်လေးမျှ လျှော့၍
မသွားသည့်အပြင် တောင်းပန်လိုက်
သည့် သန်းရှင်၏ မျက်နှာပေးလေးနှင့်
တုန်တုန်ယင်ယင် အသံလေးတို့ကိုမြင်
လိုက်ကြားလိုက်ရတော့မှ ကိုထွေး၏
လက်ဖျားသည် ပို၍တင်းကျပ်လာပါ

တော့သည်။

ပြီးလျှင် ‘... ထွေးသည် သန်းရှင်
ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲ၍ချလိုက်တော့
သည်။’

“ကို ... ကိုထွေး ကျွန်မပြော”
လေသံမျှသာ သန်းရှင်၏အသံ
တို့သည် ဆက်၍ထွက်ပေါ်လာခြင်း
မရှိတော့ဘဲ သူမ၏လည်ချောင်းထဲ
တွင် ပျောက်ကွယ်၍သွားကြသည်။
သန်းရှင်သည် တံတွေးတစ်ချက်
ကိုကြိတ်၍မျှချလိုက်ရင်းမှ သူမ၏မျက်
လုံးလေးနှစ်လုံးကို စုံမှိတ်၍ချလိုက်
သည်။ ပြီးတစ်ဆက်တည်းမှာပင် သူမ
၏ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်၍
ထားလိုက်လေတော့သည်။

သူမသည် ကိုထွေးအားပြောဆို
ရန် ရည်ရွယ်ထားသော စကားတို့ကို
ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဟူ၍လည်း
အပြေးအလွှား ဆုံးဖြတ်လိုက်မိလေ
တော့သည်။

ထိုအချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း
မှာပင် -

‘သန်းသန်း’ ထမင်းဆိုင်တည်ရှိ
သော ရန်ကုန်မြို့ ကမ်းနားလမ်းတစ်
လျှောက် တစ်ပြုမှုဝေးသောနေရာတွင်
ရှိသည့် နှစ်ဆောင်ပြိုင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး
တစ်လုံး၏ အောက်ထပ် နောက်ဖေး
ဘက်မီးဖိုဆောင်နှင့် ကပ်လျက်သားရှိ
သည့် အခန်းတစ်ခုအတွင်းမှာတော့

“ဝါးဝါး ... အုပ် ... အုပ် ... ဝါး”

ကလေးငယ်လေး၏ ကျယ်
လောင်သောငိုသံသည် ထွက်ပေါ်၍
လာသည်။

ကလေးငိုသံအား ကြားလိုက်ရ
သည်နှင့် အိပ်ရေတွင်ထိုင်၍နေသော

အလေးအနက် သုတေသနပြု မေးခွန်းများကို မပြောရဲတတ်မည် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ဒီနေ့ခန်းရှေ့ ရောက်သောအခါတွင် ကိုဖေဝင်းသည် ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်၍ အထဲမှအသံတို့ကို နားစွင့်လိုက်မိသည်။

ကိုဖေဝင်း၏ ရင်အစုံသည် ဘဒိန်းဒိန်းခုန်၍ နေရုံမျှမက သူ၏ခြေဖျား၊ လက်ဖျားများတို့သည်လည်း အားစက်၍နေသည်။

“ဝါး .. ဝါး .. အူဝဲ .. အူဝဲ”

အခန်းတွင်းမှ ကလေးငယ်၏ ငိုသံသည် စူးစူးဝါးဝါးပင် အဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်၍နေသည်။

ထိုကလေးငိုသံကြားမှပင် အိပ်ခန်းတံခါး၏ အတွင်းဘက်နားတွင် ရှိနေသည့် မိန်းမတို့၏ စကားပြောသံသည် ထွက်ပေါ်၍လာသည်။

“ဟယ် ... ယောက်ျားလေးတော့”

ကိုဖေဝင်းတစ်ယောက် ခေါင်းထောင်၍ သွားမိသည်။

“ယောက်ျားလေးဆိုရင်တော့ မညွန့်တို့တော့ ပွတာပဲ၊ မုန်းစမ်း”

“ဟယ် ... ကလေးလည်ပင်းတစ်ဖက်မှာ အနီရောင် ဒဏ်ရာအစင်းကြောင်းကြီးပါလား။ ဟိုဖက်လည်ပင်းစောင်းမှာလည်း ညှိနေတဲ့ အစင်းကြောင်းကြီးပါလား”

“မညွန့် ကြားသွားဦးမယ်”

“မကြားပါဘူးအေ ... ညည်းကလည်း ငါက တိုးတိုးပြောတာပါ”

“အူဝဲ ... အူဝဲ .. ဝါး .. ဝါး”

အခန်းတံခါးရှေ့ရှိ ကိုဖေဝင်း

တစ်ယောက် သက်ပြင်းရည်တစ်ချက်ကို လေးတွဲစွာ ချလိုက်မိလေတော့သည်။ ဤစကြဝဠာကြီးတွင် နေမင်းနှင့် လမင်းတို့၏ ရွှေလျားသွားလာမှု အနေအထားကြောင့် လူတို့နေထိုင်ရာကမ္ဘာမြေတွင် နေ့နှင့် ညတို့ ကွဲပြားရုံမျှမက ဥတုရာသီတို့သည်လည်း ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရလေသည်။

နေမင်းနှင့်လမင်းတို့၏ ရွှေလျားသွားလာမှု အပေါ်တွင် မူတည်၍ အချိန်တည်းဟူသော ကာလကို ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ခဲ့ကြလေသည်။

သူရိယနေမင်းတည်းဟူသော တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်မင်းနှင့် စန္ဒာလမင်းတည်းဟူသော တနင်္လာဂြိုဟ်မင်းနှစ်ပါးတို့သည် မပြောင်းလဲသော အမြန်နှုန်းဖြင့် တစ်သမတ်တည်း ရွှေလျားလျက်ရှိသည်။ ဤဂြိုဟ်မင်းနှစ်ပါးတို့သည် ရွှေလျားရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ‘နီယတို’ ရပ်၍လည်း မနေပေ။ ဗျူဟာတည်းဟူသော နောက်သို့ပြန်၍ ရွှေလျားခြင်းလည်း မရှိချေ။

ဤသို့ မရပ်မနား၊ မဖောက်ပြန်သော ရွှေလျားမှုဖြင့် သွားလာနေကြသည့် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်မင်းနှင့် တနင်္လာဂြိုဟ်မင်းတို့၏ ရွှေလျားသွားလာမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသည့် အချိန်ကာလ အတိုင်းအတာတည်းဟူသော အရာသည် လူတို့ကို သာမက အရာရာကိုပြောင်းလဲစေနိုင်စွမ်းရှိလေသည်။

တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်မင်းနှင့် တနင်္လာဂြိုဟ်မင်းသည် မရပ်မနား၊ မဖောက်ပြန်သော ရွှေလျားခြင်းဖြင့် အစဉ်တာဝရ သွားလာနေခဲ့သည့် ဖြစ်သဖြင့် အချိန်ကာလတို့သည်လည်း ဆက်

တိုက်ပင်ပြောင်းလဲ၍လာခဲ့ရလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အချိန်ကာလသည် ၂၅ နှစ်ကျော်၊ ၃၀ နီးပါးထိ ပြောင်းလဲရွှေလျား၍ လာခဲ့ရလေတော့သည်။

အခန်း(၈)

မထွေးနိုင် မအာန်နိုင်သော ဝေဒနာ

အချိန်သည် နေပွန်းတည့်ခါနီးသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်၊ ဤ အခါမျိုးသည် ထမင်းဆိုင်တို့တွင် လူစည်ကားတတ်သော အချိန်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ‘သန်းသန်း’ထမင်းဆိုင်တွင်လည်း ထမင်းလာရောက်စားသောက်ကြသည့် လူများနှင့် ကျပ်ညပ် ရွပ်ထွေးလျက်ရှိသည်။

ထမင်းခွဲချပေးရန် မှာကြားသော အသံများ၊ ဟင်းခွဲများ မှာကြားသော အသံများနှင့် စားသောက်နေကြသော သူများထဲမှ ဇွန်သီး ပန်းကန်သံများနှင့် စကားပြောသံများတို့သည် ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိသည်။

သန်းသန်းထမင်းဆိုင်၏ အဝင်အဝန်းတွင် ထားရှိသည့် ငွေသိမ်းသည် စားပွဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိသော အသက် ၆၀ နီးပါး ရှိပြီဖြစ်သည့် အသားဖြူဖြူ၊ ဝဝရင့်ပိုင့်နှင့် လည်ပင်းတွင် လက်မလောက်ရှိသော ဆွဲကြိုးကြီးကို ဆွဲထားသည့် အမျိုးသမီးကြီးသည် စားသောက်နေကြသူ လူအများအတွက် လိုအပ်ချက်များမလစ်ဟင်းစေရန် ဆိုင်လုပ်သားများကို လှမ်း၍ အော်ဟစ်ပြောဆိုလျက်ရှိသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည်ကား 'သန်းသန်း' ထမင်းဆိုင်ပိုင်ရှင် ဒေါ်သန်းခင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်သန်းခင်သည် သူ၏အလုပ်သမားစားပွဲထိုးများအား အော်ဟစ်ပြောဆိုနေရင်းမှ သူမ၏မျက်လုံးများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေသည့်ပမာ ဆိုင်အတွင်းသို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေရုံမျှမက ထိုင်နေရာမှပင် ဖင်ကကြွကြွဖြင့် ဂနာမငြိမ်နိုင်အောင်ဖြစ်၍နေရလေသည်။

မကြာမီမှပင် ဒေါ်သန်းခင်သည် ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဆင်း၍ ဘေးတွင် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးသည်နှင့် သူမသည် ထမင်းဟင်းပွဲများ ပြင်၍နေသည့် ဆိုင်၏နောက်ဘက်နား မီးဖိုချောင်ဘက်ဆီသို့ ငါးချက်မျှလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ရင်ရင်ရေ ခဏလာဦးဟေ့"

"ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီ မမကြီး"

ဒေါ်သန်းခင်၏ ခေါ်သံအဆုံးတွင် မီးဖိုဆောင်ဆီမှ ပြန်၍ထူးလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး ခဏအကြာမှပင် အသက် ၃၀ ကျော်ခန့် ရှိပြီဖြစ်သော အသားညိုညို၊ ရှင်ရည်သန်သန်နှင့် လုံးကြီးပေါက်လှ အမျိုးအဆက်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ဒေါ်သန်းခင်၏အနားသို့ ရောက်၍လာလေသည်။

"ငါ အပေါ်ထပ်ကို ခဏသွားဦးမယ်။ ညည်းဒီမှာ ခဏထိုင်ပေးဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ ... မမကြီး"

ပြောပြီးသည်နှင့် အမျိုးသမီးသည် ငွေသိမ်းစားပွဲ၏ နောက်ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်

သည်။ ဒေါ်သန်းခင်သည်လည်း ငွေသိမ်းစားပွဲကို ကျောခိုင်း၍ အပေါ်ထပ်သို့တက်ရန် လှေကားရှိသည့် မီးဖိုဆောင်ဆီသို့လျှောက်၍သွားလေသည်။

ခဏအကြာမှပင် မီးဖိုဆောင်ထဲသို့ဝင်၍ သွားသော ဒေါ်သန်းခင်၏ ကျောပြင်ကို လှမ်း၍ကြည့်ရင်း ငွေသိမ်းစားပွဲတွင် ထိုင်၍နေသော ရင်ရင်ဆိုသော အမျိုးသမီးသည် တစ်ချက်မျှ ပြုံးလိုက်ရင်း သူမ၏ အကြည့်ကို ဒေါ်သန်းခင်ဆီမှ ချက်ချင်း လွှဲဖယ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ဒေါ်သန်းခင်သည် အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားအတိုင်း တက်ခဲ့ရာ လှေကားထိပ်အပေါ်ထပ်သို့ အရောက်မှပင် အောက်ထပ်သို့ဆင်းရန် လှေကားထိပ်သို့ လျှောက်၍ လာနေသည့် အသက် ၆၀ ခန့်ရှိသည့် ဘိုကေကို ပြောင်နေအောင်ပြီးထားသည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ပက်ပင်းတိုးမိတော့သည်။

"ကိုဘမြင့် ရှင်က ဒါဘယ်ကို သွားဦးမှာလဲ"

ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးလိုက်သော ဒေါ်သန်းခင်၏ လေသံမာမာ အဆုံးတွင် ကိုဘမြင့်သည် သူ၏ခြေလှမ်းများကို ရပ်လိုက်သည်။

"သန်းခင်ကလည်းဟာ ... ငါ အပြင်ခဏသွားမလို့ ဒါများ နင်က အဆန်းလုပ်ပြီး မေးနေရသေးတယ်"

"ဒီမှာ ကိုဘမြင့် ... ကျွန်မက တစ်သက်လုံး ရှင်ကို ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး။ ခုတော့ ပြောရတော့မယ်။ ရှင်ဘယ်လိုခြေလှမ်းတွေ လှမ်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မက မသိဘူးများ မှတ်နေသလား"

"သန်းခင် ... နင်ဒီနေ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ရှင် အခု တိတ်စိန်ဟိုတယ်က လောင်းကစားပိုင်းကို သွားမှာမို့လား"

"သန်းခင်ကလည်းဟာ ... ငါက အဖော်ကောင်းလို့ တစ်ခါတလေ သွားမိတဲ့ဟာကိုပဲ"

"မဟုတ်သေးဘူး ကိုဘမြင့်။ ရှင် နေ့တိုင်းသွားနေတာ ကျွန်မသိတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ပိုက်ဆံတွေလည်း ဒီရက်ထဲမှာ သိသိသာသာ လျော့လာတာ ကျွန်မ သတိထားမိတယ်"

"မဟုတ်တာဘဲ သန်းခင်ရာ"

"ဟုတ်တယ် ကိုဘမြင့်၊ ကျွန်မညှတိုင်း ပိုက်ဆံထည့်တိုင်း သတိထားပြီး ကြည့်ကြည့်နေတာ"

"သန်းခင် ... နင့်စကားက မဟုတ်သေးဘူးနော်"

"ဟုတ်တယ် ... ကိုဘမြင့်၊ ရှင်ကို ဆင်ခြင်ဖို့ ကျွန်မကပြောတာ။ ဟိုအရင် ကျပ်ကျပ်တည်းတည်း အချိန်တုန်းကလိုပဲ ရှင်ကို ကျွန်မက ကြိုးကြိုးကုပ်ကုပ်နေစေချင်တာ။ အခုလို ဆိုင်မှာ လူကျချိန်မှာ ရှင် ပိုင်းကုလုပ်ပေးသင့်တာပေါ့။ အခု ပိုက်ဆံလည်း ရှိလာရော ရှင်က ငွေဖောက်ချင်ပြီ။ အသက်ကြီးမှ ကျွန်မတို့ ဒုက္ခရောက်နေပါဦးမယ်ရှင်"

ဒေါ်သန်းခင်အသံက တိုးဝင်၍ သွားသည်။

"တော်တော့ဟာ ... နင်ကလည်း နိမိတ်မရှိ၊ နမာမရှိနဲ့"

ပြောလိုက်ရင်းမှပင် ကိုဘမြင့်သည် ရှု၊ရှု၊ရှု၊ရှုဖြင့် စိတ်ဆိုးမာန်

ဆို၊ ဖြစ်၍လာလေသည်။

“ပြီးတော့ ... ကိုဘမြင့်၊ ဟို ကောင်မ ရင်ရင်က စောစောက အပေါ်ထပ်ကနေ ဆင်းလာတာ တွေ တယ်။ ရှင့်ကို ကျွန်မက ဒီကောင်မနဲ့ အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ပါလို့ ပြောထား တဲ့ဟာ ရှင် ...”

“သန်းခင် ... နင်လွန်လာပြီ နော်။ ရင်ရင်က ဘာဖြစ်လို့ အပေါ် ထပ်ကို လာရမှာလဲ။ နင်မဟုတ်တမ်း တရားတွေ ငါ့ကိုလာပြီး စွပ်စွဲမနေနဲ့ သန်းခင်။ ဟင်း ... နင်သတိထား နော်။ ဖယ်စမ်း ... ငါသွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူမအား တွန်းဖယ်ပြီး လှေကားကို တခုနဲ့တခု နင်း၍ ဆင်းသွားသည့် ကိုဘမြင့်၏ ကျောပြင်ကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရင်း ဒေါ်သန်းခင်၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက် ရည်များမှာ ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက်ကျ၍ လာပါလေတော့သည်။

ရင်ရင်ဆိုသော မိန်းကလေး အား ဤဆိုင်တွင် မနေတော့ရန် နှင် ထုတ်လိုက်ရင် ကောင်းလေမလားဟု ဒေါ်သန်းခင်သည် တွေးလိုက်မိသည်။

ရင်ရင်ကို နှင်ထုတ်၍ မဖြစ်သေး သည်အကြောင်းက နှစ်ချက်ရှိသည်။ ရင်ရင်ဆိုသည်က တခြားမဟုတ်။ ကိုဘမြင့်နှင့် ဒေါ်သန်းခင်တို့ လင် မယား သည် ‘သန်းသန်း’ထမင်းဆိုင် အား စတင်၍ဖွင့်လှစ်စဉ်က ချက် ပြုတ်ကြော်လှော်သည့် ကိစ္စများကို လုပ်ရန် ကူဖော်လောင်ဖက်အဖြစ် ခေါ်ထားသော ဒေါ်ကုလားမကြီး၊

တူမလေးဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကုလားမကြီးသည် ကရင် ကပြားမကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မြစ်ဝကျွန်း ပေါ် နေဖြူဘက်က ရွာလေးတစ်ရွာ မှ ဖြစ်သည်။ ‘သန်းသန်း’ထမင်းဆိုင် သို့ ဒေါ်ကုလားမကြီး ရောက်လာက တည်းက ရင်ရင်သည် ဒေါ်ကုလားမ ကြီးနှင့် အတူပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ လိုစဉ်က ရင်ရင်၏အသက်မှာ ငါးနှစ် သာသာမျှသာ ရှိသေးလေသည်။

အချက်အပြတ်ကောင်း၍ အလုပ် ကိုမခိုမကပ်လုပ်ကာ သဘောကောင်း လှသော ဒေါ်ကုလားမကြီးနှင့် သွက် သွက်လက်လက် ချက်ချက်ချာချာဖြင့် သူလုပ်နိုင်သမျှကို မညည်းညည်း လုပ် ပေးခဲ့သော ရင်ရင်တို့ကို ဦးဘမြင့်နှင့် ဒေါ်သန်းခင်တို့က လက်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ ချေ။ ထို့ပြင် သဘောမနောကောင်း၍ မိသားစုသဖွယ် စားဝတ်နေရေးကိစ္စ များတွင် တစ်တန်းတည်းထားခဲ့သော ဦးဘမြင့်နှင့် ဒေါ်သန်းခင်တို့ကိုလည်း ဒေါ်ကုလားမကြီးနှင့် ရင်ရင်တို့က အားကိုးတကြီး သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒေါ်ကုလားမကြီးနှင့် ရင်ရင်တို့သည် ‘သန်းသန်း’ထမင်း ဆိုင်တွင် ဆွေမျိုးသားချင်းသဖွယ် အနေဖြင့်ခဲ့လေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့် ရင်ရင် ၏အသက် ၂၀ ကျော်ခန့်တွင်တော့ ဒေါ်ကုလားမကြီးသည် ကွယ်လွန် ခဲ့လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ဒေါ်ကု လားမကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော်

လည်း ရင်ရင်သည် ရွာသို့ မပြန်ဘဲ ‘သန်းသန်း’ထမင်းဆိုင်၌သာ ဆက်၍ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအခါသမယတွင် ရင်ရင်သည် အချက်အပြုတ်တို့ကို ကျွမ်းကျင်နေ ရုံမျှမက ဈေးအဝယ်အခြမ်းလည်း ကျွမ်းကျင်၍နေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဦးဘမြင့်နှင့် ဒေါ်သန်းခင်တို့ကိုလည်း သမီးတစ်ယောက်သဖွယ် ခြေဆုပ် လက်နယ်ပြုစုပေးသေးလေသည်။

ကျောထောက်နောက်ခံ သား သမီးမရှိသော ဦးဘမြင့်နှင့် ဒေါ်သန်း ခင်တို့သည် သူတို့အပေါ်တွင် မိဘ သဖွယ်ပြုစု၍ ဆိုင်ကိစ္စအဝဝကို မျှ ၇ နှာလွှဲနိုင်နေသည့် ရင်ရင်ကို လက် မလွှတ်နိုင်တော့ပေ။

ထို့ပြင် အသက် ၂၀ အရွယ် သွက်လက်ချက်ချာသော ရင်ရင်သည် ငယ်ဂုဏ်ငယ်သွေးဖြင့် အလှသွေးတွေ ကြွယ်နေချိန်မှို မသန်းရှင် အိမ်ထောင် ကျ၍သွားပြီးနောက် ရင်ရင်ကြောင့် ‘သန်းသန်း’ထမင်းဆိုင်တွင် ထူးထူး ခြားခြား စည်ကားနေသောအချိန် လည်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရင်ရင်သည် သူမ၏ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ကုလားမကြီး ကွယ် လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ‘သန်းသန်း’ထမင်း ဆိုင်တွင် သူမတစ်ယောက်တည်း မှီခို နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် သုံး နှစ်ကျော် လေးနှစ်နီးပါးမျှ ကြာသော အခါတွင် ရင်ရင်သည် ဂေါ်ရခါး ပုလိပ် တစ်ယောက်နှင့် လိုက်ပြေးသွားသေ တော့သည်။

ရင်ရင်တစ်ယောက် လင်နောက်
လိုက်ပြေးသွားခဲ့ပြီး နောက်တွင် သူမ
ကို မမြင်မတွေ့ရရှိမျှမက သူမ၏
သတင်းကို အစအနမျှပင် ကြားသိခဲ့ရ
ခြင်း မရှိတော့ချေ။

ငါးနှစ်ကျော်မျှ ကြာသောအချိန်
တွင်တော့ ရင်ရင်သည် 'သန်းသန်း'
ထမင်းဆိုင်သို့ သူမတစ်ယောက်တည်း
ပြန်၍ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

သူမ၏ယောက်ျားမှာ သေဆုံး
သွားခဲ့ပြီး ခိုကိုးရာမရှိကြောင်းကို ရင်
ရင်သည် ဒေါ်သန်းခင်၏ ခြေသလုံးကို
ဖက်၍ ငိုကြွေးကာ ပြောပြလေတော့
သည်။ ယခင်ကတည်းက သားသမီး
သဖွယ် သံယောဇဉ်တွယ်ခဲ့ရသော
ဒေါ်သန်းခင်သည် ရင်ရင်အား 'သန်း
သန်း'ထမင်းဆိုင်တွင် ပြန်၍လက်ခံ
ထားခဲ့လေတော့သည်။

ဒါပေမယ့် ရင်ရင်သည် အရင်
က ရင်ရင်နှင့်မတူ၊ တစ်မှုထူးခြား
လျက် ရှိသည်ကိုတော့ ဒေါ်သန်းခင်
သည် သတိထားခဲ့မိသည်။ ဒီကြားထဲ
တွင် ကိုဘမြင့်သည်လည်း သူ၏ကိစ္စ
အဝဝကို ရင်ရင်ကိုသာ လုပ်ပေးရန်
ခိုင်းစေသည်။ ရင်ရင်ကလည်း တချို့
ကိစ္စများဆိုလျှင် ကိုဘမြင့်ကပင် မခိုင်း
စေရဘဲ အလိုက်တသိ အဆင်သင့်
လုပ်ပေးထားတတ်သည်။ ပြီးတော့
ဦးဘမြင့်နှင့် ရင်ရင်က အရင်ကထက်
ပို၍ လက်ပွန်းတတီးနေထိုင်သည်ကို
တွေ့မြင်ရလေသည်။

သို့ရာတွင် ဆိုင်၌ ကူဖော်လောင်
ဇက် လိုအပ်လျက်ရှိသည့်အပြင် ဦးဘ
မြင့်ကလည်း ဆိုင်ကိုမကပ်၊ ဒေါ်သန်း
ခင်မှာလည်း အသက်သည် ၆၀ နား

နီး၍လာခဲ့ပြီဖြစ်သည့်အပြင် တစ်ခါ
တစ်ရံ တစ်ကိုယ်လုံးလေးလံ၍ ခါးတွင်
နှုခွေးစေးများထွက်ကာ မူးဝေတတ်
သော ဝေဒနာကိုပါ မကြာခဏ ခံစား
နေရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်သန်း
ခင်သည် ဆိုင်လုပ်ငန်းတွင် မျက်နှာလွှဲ
ရပြီး တစ်သက်လုံး သားသမီးလိုနေခဲ့
သည့် ရင်ရင်အား ဆိုင်မှ နှင်မထုတ်
ရက်နိုင် ဖြစ်နေရလေသည်။

ရင်ရင်အား ဆိုင်မှ နှင်မထုတ်
နိုင်သည့် အခြားအကြောင်း တစ်ခုက
လည်း ရှိနေပြန်သည်။ အကယ်၍များ
သူမထင်သလို ကိုဘမြင့်နှင့် ရင်ရင်
တို့သည် အမှန်တကယ် ငြိစွန်းနေခဲ့ကြ
ပါက ရင်ရင်ကို နှင်ထုတ်လိုက်လျှင်
ကိုဘမြင့်သည်လည်း အထုပ်ပိုက်၍
ရင်ရင်နောက်သို့ လိုက်သွားမှာကို
စိုးရိမ်ရသေးလေသည်။ ထို့ကြောင့်
ဒေါ်သန်းခင်သည် ရင်ရင်အား ဆိုင်မှ
နှင်မထုတ်ဝံ့အောင်လည်း ဖြစ်၍နေရ
လေသည်။

အပေါ်ထပ် လှေကားထိပ်အနီး
တွင် ခြေစုံရပ်၍ တစ်ယောက်တည်း
နေထိုင်ကာ စဉ်းစားနေမိသော ဒေါ်သန်း
ခင်သည် သူမ၏မျက်လုံးများမှ မျက်
ရည်စ လက်ကျန်တချို့တို့ကို လက်
ဖုံးနှင့် သုတ်လိုက်ပြီး အပေါ်ထပ်တွင်
ရှိသော သူမ၏ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်၍
မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ထို
နောက် ဒေါ်သန်းခင်သည် မျက်ရည်
များကြောင့် ပျက်ယွင်းနေသော သူမ
၏ မျက်နှာပေါ်မှ သနပ်ခါးတို့ကို မျက်
နှာချေပေါင်ဒါတို့ ထပ်၍ဖို့ကာ လိမ်း
ခြယ်ပြီးတော့မှ အောက်ထပ်သို့ ပြန်၍
ဆင်းလာခဲ့လေတော့သည်။

အခန်း(၉)

ပြဿနာသစ်

ရန်ကုန်မြို့ ကမ်းနာလမ်းရှိ ယခု
အလိုဟု ခေါ်ဆိုသော နေရာအနီး၊
ခြံဝန်ကျယ်ကြီးတစ်ခု၊ ခြံထဲတွင် အရိပ်
ရ သစ်ပင်ကြီးများသည် ညိုမှိုင်း၍နေ
သလို၊ အရောင်အသွေး စုံလင်လှ
သော ပန်းမန်ပင်များသည်လည်း ခြံ
ကျယ်ကြီးထဲရှိ နှစ်ဆောင်ပြိုင် နှစ်
ထပ်အိမ်ကြီး၏ ရှေ့တွင် လေအသွေ့၌
ယိမ်းနွဲ့ပျော်မြူးလျက် အလှသွေး
ကြွယ်နေကြလေသည်။

ဖြူလွင်သော အသားအရေနှင့်
ဘိုကေကို သင်ရပ်စွာပြီးထားကာ သန့်
ပြန့်မွန်ရည်သော ရုပ်သွင်ရှိသည့်
အသက် ၃၀ နီးပါးခန့်ရှိ လှလင်ပျိုတစ်
ဦး၊ သူသည် နှစ်ဆောင်ပြိုင် နှစ်ထပ်
အိမ်ကြီး၏ ရှေ့အပေါ်ထပ်တွင်ရှိသော
လသာဆောင် ဝရန်တာလေးပေါ်တွင်
လက်နှစ်ဖက်ကို ထောက်၍ ရပ်နေ
သည်။ နှုထွေးသော မနက်ခင်း နေ
ရောင်ခြည်အောက်တွင် ယိမ်းနွဲ့၍နေ
သော ရောင်စုံဖူးပွင့်နေသည့် ပန်းမန်
ပင်တို့ကို သူသည် ကြည်နူးစွာကြည့်၍
နေလေသည်။

ဤလှလင်ပျိုသည်ကား ဝင်း
ညွန့်ဟူသော အမည်ရှိသည့် လူငယ်
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ရန်ကုန်မြို့
တွင် လူသိများသော သစ်ကုန်သည်
ကြီး ဦးဖေဝင်းနှင့် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်တို့၏
တစ်ဦးတည်းသောသားပင်ဖြစ်လေသည်။

သစ်ကုန်သည်ကြီး ဦးဖေဝင်း
သည် လွန်ခဲ့သော ခုနှစ်နှစ်ခန့်ကပင်
အဖျားရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီ

ဖြစ်သည်။ ယခုအခါတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဖေဝင်း၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာ ကိစ္စ အဝဝကို သားဖြစ်သူ ကိုဝင်းညွန့်သည် ဆက်လက်၍ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် လျက် ရှိလေသည်။

သူသည်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဖေဝင်း ကဲ့သို့ပင် စိတ်သဘောထား ကောင်းမွန်ခြင်း၊ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ် ခြင်း၊ လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်မှုရှိခြင်း၊ အလှူ အတန်းရက်ရောခြင်းတို့ကြောင့် ရန်ကုန် မြို့ ကုန်သည်ပွဲစားလောကတွင် သစ် ကုန်သည်ကိုဝင်းညွန့်ဟူသော အမည် တစ်လုံးဖြင့် ထင်ပေါ်၍နေသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ကိုဝင်းညွန့်၏မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ညွန့် ညွန့်သည်ကား သူမ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးဖေဝင်း ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပြီး နှစ်နှစ်မျှအကြာ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ် ခန့်ကပင် လူဝတ်ကြောင်ကို စွန့်လွှတ် ၍ သာသနာ့ဘောင်သို့ဝင်ကာ သီလ ရှင်ဘဝကို ခံယူ၍ သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လက်ရှိအချိန်တွင်တော့ ကိုဝင်း ညွန့်၏ စားရေး၊ သောက်ရေးနှင့် အိမ် ဗာဟိုရကိစ္စအဝဝကို ထိန်းသိမ်း၍နေ သူကတော့ ကွယ်လွန်သူ ဦးဖေဝင်း၏ ညီမဖြစ်သူ အသက် ၆၀ လောက်ရှိ ပြီဖြစ်သည့် ဒေါ်ကြည်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကိုဝင်းညွန့်သည်လည်း အသက် မှာ ၃၀ နီးပါးပင် ရှိလာသည်တိုင် အောင် အပူမရှာ၊ တစ်ကိုယ်တည်း လူပျိုကြီးဘဝဖြင့် အလုပ်ကို ကြိုးစား ၍ လုပ်ကိုင်နေသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်လေ သည်။

လသာဆောင်၏ ဝန်တာလေး ပေါ်သို့ ထောက်၍ထားသော သူ၏ လက်နှစ်ဖက်အား ကိုဝင်းညွန့်သည် ရုတ်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် နံနက်ခင်း၏ လက်ဆတ်သော လေတို့ကို သူ၏ ကိုယ်တွင်းသို့ တဝကြီး ချွေသွင်းလိုက် လေသည်။

ထိုအချိန် အခိုက်အတန့်လေးမှာ ပင် လသာဆောင်ဘေးတွင် ရှိနေ သော ပိန္နဲပင်ပေါ်မှ ငှက်တစ်အုပ်သည် 'ဝေါ'ခနဲ ထ၍ပျံသွားသည်။

ဤသည်ကို အနားမှ ကပ်၍ တွေ့မြင်ကြားသိလိုက်ရသော ကိုဝင်း ညွန့်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်၍သွားရာမှ ချက်ချင်းပင် ခေါင်း နားပန်းကြီး၍ သွားရသည်။ သူ၏ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် သူ၏နားထင်နှစ် ဖက်ကို ညှပ်လိုက်ရာမှ သူ၏မျက်လုံး နှစ်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်မိသည်။

ဝင်းခနဲလက်သွားသော ပြောငှါ လက်သည်းစားသွားနှစ်ခုသည် အပေါ် သို့ မြောက်တက်လာသည်။ ဝင်းညွန့် သည် ချက်ချင်းပင် နောက်သို့လှည့်၍ အိမ်ထဲဘက်ဆီသို့ ဝင်၍ပြေးသည်။ စုံမှိတ်ထားသော သူ၏မျက်လုံးများကို လည်း မဖွင့်၊ သူ၏နားထင်တစ်ဖက် တစ်ချက်ဆီတွင် ညှပ်၍ထားသော လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကိုလည်း မဖယ်။ ထို ခဏမှာပင် ပြေးလမ်းကို မမြင်ရသော ဝင်းညွန့်၏ ခြေအစုံသည် ကြမ်းပြင် ပေါ်၍ အရာဝတ္ထုတစ်စုံတစ်ခုကို ခလုတ်တိုက်မိ၍ သူသည် မှောက် လျက်လဲ၍ကျသွားသည်။

ထိုအခိုက် စားသွားနှစ်ခုသည် သူ၏လည်တိုင် တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီ သို့ အရှိန်ပြင်းစွာ ကျရောက်၍လာ လေသည်။

ဝင်းညွန့်သည် သူ၏နားထင် တစ်ဖက်ပေါ်ရှိ ညာဘက် လက်ဖဝါး ကိုဖယ်၍ သူ၏ပါးစပ်ကို ရုတ်တရတ် အတင်းဖိ၍ ပိတ်လိုက်မိသည်။ ဝင်း ညွန့်၏အော်သံက ထွက်ပေါ်၍မလာ။

အသက်ကို ဝအောင်တစ်ချက်မျှ ချွေသွင်းလိုက်ပြီး ဝင်းညွန့်သည် သူ၏ မှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံကို ဖျတ် ခနဲ ဖွင့်လိုက်ရာမှ ဘေးဘီဝဲယာသို့ ကသုတ်ကရက်လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိ သည်။ အရာအားလုံးသည် တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ လူသား ဟူ၍လည်း သူမှတစ်ပါး မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။ ဝင်းညွန့်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ လဲကျနေရာမှ ကမန်းကတန်း လူး လဲ၍ ထလိုက်သည်။

သူသည် မတ်တတ်ရပ်လျက် ဖြစ်သွားပြီးချိန်တွင်တော့ အပေါ်ထပ် လှေကားထိပ်သို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်မိသည်။

တော်သေး၏...။ အမေကြည် ဈေးသွားနေချိန် ဖြစ်နေသည်။ နိဗ္ဗိရင် အပေါ်ထပ်သို့ အမောတကော တက် ၍လာသော အမေကြည်ကို တွေ့ရပေ ဦးမည်။

ဝင်းညွန့်သည် ရင်ထဲတွင် တင်း ကျပ်၍ မောနေသည်။ သူ၏ဦးခေါင်း တစ်ခုလုံးသည်လည်း လေးလံ၍ နောက်ကျနေသည်။

ရပ်နေရာမှ တစ်လှမ်းချင်း
လျှောက်လာမိသော ဝင်းညွန့်သည်
အပေါ်ထပ်ရှိ သူ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်
ရောက်လာခဲ့မိသည်။ ပြီးလျှင် အိပ်ခန်း
ဘွင်းရှိ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့
ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရာမှ သူ
၏ဦးခေါင်းကို ပက်လက်ကုလားထိုင်
နောက်မှီပေါ်သို့ လှန်၍ချလိုက်ရင်း
မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်၍ ချလိုက်မိလေ
သည်။ ဝင်းလက်သော အသွားများရှိ
သည် ဆောင်စားတစ်လက်စီကို ကိုင်
ထားသော လူနှစ်ယောက်သည် သူ၏
ရှေ့သို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာသည်။
တစ်ဦးသည် အသားညိုညို၊
အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ ဗလကောင်းကောင်း၊
အသက်က သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်းသာ
သို့သော်လည်း ထိုသူ၏ မျက်နှာသည်
သူသုံးလေးကြိမ်မျှတွေ့ခဲ့ဖူးသော စက်
သူဌေးလည်းဖြစ်၊ ဆေးဆရာ၊ ဗေဒင်
ဆရာ၊ ပျောက်စေဆရာဟု လူသိများ
ကျော်ကြား၍နေသော အသက် ၆၀
နီးပါးခန့်ရှိသည့် စေတစ်လုံး ဆရာရွှေ
ဆိုသူ၏ရုပ်နှင့် ချွတ်စွပ်တူ၍ နေလေ
သည်။

စားကိုင်ထားသော နောက်တစ်
ယောက်သည် အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်
ရှည်ရှည်ဖြင့် အသက်သည် သူနှင့်
မတိမ်းမယိမ်းပင် ရှိ၍ ထိုသူ၏မျက်နှာ
သည် ပုဇွန်တောင်တွင်နေသော
ဒေါ်သန်းရှင်၏ ယောက်ျားဖြစ်သူ
အသက် ၆၀ နီးပါး ရှိပြီဖြစ်သော
ဦးထွေး၏ရုပ်နှင့် ချွတ်စွပ်တူ၍နေလေ
သည်။ ဒေါ်သန်းရှင်ဆိုသည်မှာ ဝင်း
ညွန့်၏မိခင် ဒေါ်ညွန့်ညွန့်နှင့် ညီမရင်း
မာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးသောသူတစ်ဦး ဖြစ်

သည်။ ဝင်းညွန့်၏ ကလေးဘဝတစ်
လျှောက်လုံး ဒေါ်သန်းရှင်၏ လက်
ပေါ်တွင်သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ဖြစ်လေ
သည်။ ဝင်းညွန့်သည် ဒေါ်သန်းရှင်
အား စကားပြောတတ်ခါစမှပင် စ၍
ယနေ့ထိ အမေသန်းဟူ၍ပင် ခေါ်ဝေါ်
ခဲ့သည် ဖြစ်လေသည်။ ဝင်းညွန့်သည်
ဒေါ်သန်းရှင်ကို ဘယ်လို အကြောင်း
ကြောင့်မှန်း မသိ၊ သူ၏မိခင်အရင်း
ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ထက်ပင် ပို၍ခင်တွယ်နေ
မိသည်။ ဝင်းညွန့်သည် ယခုအသက်
အရွယ်ထိ ဒေါ်သန်းရှင်၏ အိမ်သို့ နေ
စဉ်နီးပါးမျှ ရောက်နေကျဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ ဝင်းညွန့်သည် ဒေါ်သန်း
ရှင်၏ထံသို့ ရောက်နေတတ်ချိန်များ
တွင် ဒေါ်သန်းရှင်ယောက်ျားဖြစ်သူ
ဦးထွေးနှင့် ဆုံတွေ့ကြစဉ် အခါများ
တွင် ဝင်းညွန့်၏ စိတ်ထဲ၌ အလို
အလျောက်ပင် ဦးထွေး၏အပေါ်
ဒေါ်သန်းရှင်ထွက်လာတတ်သည်။ အနီး
အနားတွင်ရှိသော ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်
ရာကို ကောက်ယူ၍ ရိုက်ပစ်ချင်
လောက်အောင်ပင်ဖြစ်သည်။ ဤ
သည်မှာ တစ်ကြိမ်တည်း မဟုတ်။
ဦးထွေးနှင့်ဆုံတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထို
ကြောင့် ဝင်းညွန့်သည် ဦးထွေးနှင့်
မေးထူးခေါ်ပြောမျှသာပင် ဆက်ဆံ၍
နေခဲ့သည်။ ရင်းရင်းနှီးနှီး နေထိုင်ခြင်း
မရှိခဲ့ချေ။

အလားတူပင် ဝင်းညွန့်သည်
စေတစ်လုံးဆရာရွှေဟူသော ဆရာ
ကြီးနှင့် သုံးလေးကြိမ်မျှ ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူး
စဉ်ကလည်း သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဦးထွေး
အပေါ်ဖြစ်ဖူးသော ဒေါ်သန်းရှင်သည်
အလိုအလျောက်ဖြစ်ပေါ်၍လာခဲ့ဖူး

လေသည်။
ဝင်းညွန့်သည် ပက်လက်ကုလား
ထိုင်၏ နောက်မှီပေါ်သို့ လှန်၍ တင်
ထားသော သူ၏ဦးခေါင်းအား ကုလား
ထိုင်နောက်မှီပေါ်မှ အသာကြည့် ဘယ်
ညာ ယမ်းခါပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့
စုံမှိတ်ထားသော သူ၏မျက်လုံးအစုံ
အား ဖွင့်လိုက်သည်။ ဤတွင် သူ၏
ရှေ့ရှိ စားကိုင်ထားသော လူနှစ်ယောက်
သည် အလိုအလျောက် ပျောက်ကွယ်
၍ သွားရလေသည်။

ဤအမြင်နှင့် ဤကဲ့သို့ ခံစား
ဖြစ်ပျက်ရမှုများသည် ဝင်းညွန့်ကလေး
အရွယ် လူမှန်းသူမှန်းသိ၍ မှတ်မိ
တတ်စ အရွယ်ကတည်းက မကြာ
ခဏဆိုသလို ကြိမ်ဖန်များစွာ ဖြစ်ပျက်
ခံစားနေခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“သားရေ ... မောင်ဝင်းရေ၊
အမေကြည် မုန့်ဟင်းခါး ဝယ်လာ
တယ် ဆင်းခဲ့ဦး၊ စားကြရအောင်”

အောက်ထပ် လှေကားရင်းမှ
အော်ဟစ်၍ ခေါ်ဆိုလိုက်သော အသံ
ကို ကြားလိုက်ရသည့် မောင်ဝင်းညွန့်
သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်
ထိုင်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲ မတ်တတ်ထ၍
ရပ်လိုက်မိသည်။

“လာပြီ အမေကြည်၊ လာပြီ”

အော်ဟစ်၍ ပြောလိုက်ရာမှ
ဝင်းညွန့်သည် သူ၏အိပ်ခန်းထဲမှ
ထွက်၍ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း၍သွား
ပါလေတော့သည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

◆ ဝတ္တရိုင်းတိန်း ◆

သတိပြုရန်
အားလုံးသို့
အားလုံးသို့

ပြန်
(အိမ်)

သတင်းထောက် ဒီပဇော်

နှင့်

ပန်းတယ်ပွင့်လေး

ဗညားဦး (အိမ်ပဲ)

တိုက်ရှေ့ မြေပြင်ပေါ်တွင် သွေး အိုင်ထွန်းလျက် လဲကျနေသောလူကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သူမှာ ဒီပဇော်။ လဲကျနေသောလူ၏ နောက်ကျောဘက်တွင် ဓားတန်းလန်းနှင့် သွေးများအလူးလူး။

“ဒီလိုပါ ကိုဒီပဇော်။ အခု အသတ်ခံရတဲ့လူက ကိုအောင်ခန့်ပါ။ ဒီတိုက်မှာနေကြတဲ့ ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းလှိုင် ဒေါ်စိန်စိန်တို့ရဲ့ သားပါ။

ကိုအောင်ခန့်က မနက်ဖြန်နံနက်မှာ မင်္ဂလာဆောင်မယ့် သတို့သားတစ်ယောက်ပါ။ အခု အပြင်က ပြန်လာတုန်း ဓားနဲ့လှမ်းပစ်လိုက်လို့ ကိုခန့်အောင် တော့ပြင်ကို စိုက်ဝင်သွားပြီး လဲကျသွားတယ်”

ဒီပဇော်သည် ခုရဲအုပ်မျိုးသန့်၏ စကားလုံးများကို စူးစိုက်နားထောင်ရင်း ပဟိန်းကျင်ကို မျက်လုံးဝေဝပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ ဝဝဝိုင်းဝိုင်း

လူကြီးကို ဒီပဇော်က လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး ...

“ဦးလေး နာမည်က”

“ဦးသိုက်အေးပါ”

“ဦးလေးက ကိုခန့်အောင်တို့နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲ”

“ဦးလေးက မောင်ခန့်အောင်အဖေ ဦးထွန်းလှိုင်နဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်ပါတယ်”

“အခင်းမဖြစ်မီ အချိန်ကို

ဦးလေးသိသလောက် ပြောစမ်းပါဦး”

“ညနေ ၆ နာရီလောက်ရှိ မယ်။ ဦးလေးလည်း သတင်းစာထိုင် ဖတ်နေတုန်း တိုက်ရှေ့က မောင်ခန့် အောင်ရဲ့အော်သံကြောင့် တိုက်ရှေ့ကို ပြေးထွက်လာတော့ မောင်ခန့်အောင် မြေပြင်ပေါ်ကိုလဲကျနေတာ တွေ့ရ တယ်။ ခြံအပြင်ဘက်ကြည့်လိုက် တော့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး အရှိန်ပြင်း ပြင်း မောင်းထွက်သွားတာ တွေ့ရ တယ်။ ဒါပေမယ့် အမှောင်ပျိုးနေတာ ကြောင့် ဆိုင်ကယ်မောင်းထွက်သွား တဲ့သူကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်လိုက်ရပါ ဘူး ကိုဒီပဇော်”

ဒီပဇော်သည် မေးစေ့ကို ပွတ် သစ်ရင်း ခြံအပြင်ဘက်သို့ မျက်လုံး ရောက်သွားသည်။ ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်နှင့် အတူ ခြံအပြင်ဘက်ကို သွားကြည့် ကြသည်။ ခြံအပြင်ဘက် သစ်ပင် အောက်တွင် ဆိုင်ကယ်မီးလုံးကွဲလျက် ကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒီပဇော် သည် ဆိုင်ကယ်မီးလုံးကွဲကို ကောက် ယူလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစူးရှရှ ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ခြံထဲကို ပြန် လျှောက်လာပြီး တိုက်ထဲပြန် ဝင်လိုက် ကြသည်။

“ကိုခန့်အောင်နဲ့ မက်လာဆောင် မယ့် သတိသမီးက . . . ဘယ်သူလဲ ဦးသိုက်အေး”

“မခင်နီနီ”

“ကိုခန့်အောင်တို့က လူငယ် ချင်းကြိုက်တာလား၊ လူကြီးတွေပေး စားတာလား”

“လူငယ်ချင်း ကြိုက်ကြတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ လူကြီးတွေ ပေး စားတာ။ ဦးသိသလောက်တော့ . . .

မောင်ခန့်အောင်မှာ ချစ်သူရှိသလို မခင်နီနီမှာလည်း ချစ်သူရှိတယ်”

“ကိုခန့်အောင်ချစ်သူက ဘယ် သူလဲ”

“ကေသီနွဲ့ကြည်”

“မခင်နီနီရဲ့ ချစ်သူကကော”

“မောင်ကျော်စွာ”

ဒီပဇော်သည် အတန်ကြာတွေး တောရင်း . . .

“ကိုခန့်အောင်နဲ့ ကိုကျော်စွာ တို့ အချင်းများတာတွေရှိသလား . . . ဦးသိုက်အေး”

“ဟုတ်ပြီ အခုမှသတိရတယ်။ ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က . . .

မောင်ကျော်စွာ အိမ်ကိုရောက်လာ တယ်။ မောင်ခန့်အောင်နဲ့ ခည့်ခန်းထဲ မှာ စကားပြောကြတာ ဦးလေး နား ထောင်လိုက်ရတယ်”

“ဘာတွေ ပြောကြသလဲ . . . ဦးသိုက်အေး”

“လူကြီးတွေရဲ့ အစီအစဉ်ကို လက်မခံဖို့ ငါ မင်းကို အတန်တန် ပြောတယ်။ နီနီကို ငါ ဘယ်လောက် ချစ်တယ် မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ မင်း အသိဆုံး။ မင်းက ငါ့ရဲ့အသည်းနှလုံး ကို ရက်ရက်စက်စက်ခွဲတဲ့လူပဲ။ အေး . . . မင်းငါ့အကြောင်း သိရမယ်လို့ မောင်ကျော်စွာက မောင်ခန့်အောင်ကို ဒေါနဲ့မောနဲ့ပြောပြီး ပြန်ထွက်သွားတာ တွေ့ရတယ်”

ဒီပဇော်သည် စီးကရက်ကို တစ် ရှိုက်ဖွာလိုက်ရင်း ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကိုမျိုးသန့်ရေ ကျွန်တော်တို့ ကျော်စွာအိမ်ကို သွားကြရအောင်”

“ကိုကျော်စွာ . . . ကိုကျော်စွာ”
ခြံဝှံ ဒီပဇော်က လှမ်းခေါ်လိုက် သည်။ အိမ်ထဲမှ မိန်းကလေးတစ် ယောက် ထွက်လာပြီး ခြံဝတ်ခါးကို ဖွင့်ပေးရင်း . . .

“အစ်ကို ရန်ကုန်ကိုသွားနေ ပါတယ်”

ဒီပဇော်သည် မိန်းကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး . . .

“ဒီကညီမက ကိုကျော်စွာနဲ့ ဘာတော်လဲ”

“ကျွန်မက ကိုကျော်စွာရဲ့ ညီမ ပါ”

“ကိုကျော်စွာ ရန်ကုန်ကို ဘယ် တုန်းကသွားတာလဲ”

“သုံးရက်လောက်ရှိပါပြီ။ ဒီည ပြန်ရောက်မှာပါ”

“အစ်ကိုက သတင်းထောက် ဒီပဇော်ပါ။ သူက မြို့နယ်ရဲစခန်းက ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်ပါ”

“တာဝန်အရ ကိုကျော်စွာရဲ့ဆိုင် ကယ်ကို ကြည့်ခွင့်ပြုပါ”

ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်က မိန်းကလေး ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ မိန်းကလေးက ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်ကိုတစ် လှည့် ဒီပဇော်ကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း “ရပါတယ် ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ အိမ်ထဲကို ဝင်ကြပါရင်”

ဒီပဇော်နှင့် ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့် သည် ကိုကျော်စွာ၏ဆိုင်ကယ်ကို နဲ့ နှံ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုသည်။ ဆိုင်ကယ်မီး လုံး အကောင်းပကတိ။

“ကိုကျော်စွာ ဒီညတော့ ဆက် ဆက်ပြန်ရောက်မှာ သေချာပါတယ် နော်”

ဒီပဇော်သည် ဆိုင်ကယ်ကို စူး

စိုက်ကြည့်ပြီး မိန်းကလေးကိုမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်သည် လက်ထဲမှ နာရီကို ကြည့်လိုက်ပြီး ကားဂိတ်သို့ အပြေးအလွှား ရောက်သွားကြသည်။ ကားဂိတ်ရောက်ပြီးမကြာမီ ကားဝင်လာသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့် ခရီးသည်များထဲတွင် ကိုကျော်စွာကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဒီပဇော်နှင့် ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်တို့သည် ကားဂိတ်မှ ရဲစခန်းဘက်သို့ မောင်းနှင်လိုက်သည်။ ရုံးခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ ... ထိုင်ဗျာ ကိုဒီပဇော်”

စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲရှိ စီးကရက်ဗူးထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး ...

“ကျွန်တော်တို့ ကိုကျော်စွာကို ပစ်မှတ်ထားလို့ မရပါဘူး။ ကိုခန့်အောင်ရဲချစ်သူ မကေသီနွဲ့ကြည်ကိုလည်း ပစ်မှတ်ထားပြီး ထောက်လှမ်းမှုလုပ်ရမယ် ကိုမျိုးသန့်”

“ဟုတ်တယ် ... ကိုဒီပဇော်။

ကိုကျော်စွာ ရန်ကုန်သွားနေတာ သေချာနေပြီ။ ဒီတော့ လူသတ်တရားခံကို ကွင်းဆက်မပြတ်ဖို့ မကေသီနွဲ့ကြည်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ခြေရာကောက် ထောက်လှမ်းမှုပြုရမယ်”

ဒီပဇော်သည် စီးကရက်ကို မီးညှိလိုက်ပြီး ရှိုက်ဖွာနေသည်။ စီးကရက်မီးများကို မှတ်ထုတ်ရင်း မေးစေ့ကို ပွတ်သပ်ရင်း ...

“... ကြီးတွေ စီစဉ်တဲ့မင်္ဂလာပွဲ

ကြောင့် မကေသီနွဲ့ကြည်လည်း ကိုခန့်

အောင်ကို အမုန်းမီးတောက်လောင်ကျွမ်းနေမှာ သေချာတယ်။ ဒီအမုန်းမီးတောက်လောင်ကျွမ်းနေရာက ပေါက်ကွဲမှု မီးတောင်ကြီးလည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ကတော့ သားကောင်ကို ပြေးလမ်းမပေးနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်က တည်ကြည်သော အပြုံးကို လုံ့လပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည် ဆိုင်အတွင်းတွင် စားသောက်နေသူမှာ စားပွဲတိုင်းပြည့်ထူလှ။ ဒီပဇော်နှင့် ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်တို့သည် ဆိုင်အတွင်းကို လှမ်းကြည့်ပြီး စားပွဲလွတ်ကို ရှာနေသည်။

“ဒီပဇော် ဒီမှာလာထိုင်လေ”

စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှ လှမ်းခေါ်သံ ပျံ့လွင့်လာသောကြောင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကိုနေစိုးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုနေစိုးသည် ကားနှင့်ဆိုင်ကယ် ပြုပြင်ရေးဆရာ။

“ကိုဒီပဇော်ရဲ့ဆိုင်ကယ် ကောင်းသွားပြီမဟုတ်လား”

“ကောင်းပါတယ် .. ကိုနေစိုး။ ကိုနေစိုးကို မေးရဦးမယ်။ ညက ကိုနေစိုးရဲ့ဆိုင်မှာ ဆိုင်ကယ်မီးလုံး အသစ်လာအပ်တဲ့လူ မရှိဘူးလား”

“အင်း ... ညက မကေသီနွဲ့

ကြည်တို့ အလုပ်ရုံက စာရေးလေး မောင်ငြိမ်းထွေး လမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်မှောက်သွားလို့ဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်နောက်မီးလုံးကွဲသွားတယ်။ ဆိုင်ကယ်မီးလုံး အသစ် လာတပ်သွားတယ် ကိုဒီပဇော်။ ဆိုင်ကယ်ကတော့ မကေသီနွဲ့

ကြည်ရဲ့ဆိုင်ကယ်ပဲ”

“ငြိမ်းထွေး ... ငြိမ်းထွေး ဟုတ်လား။ သေချာလို့လား ကိုနေစိုး။ ငြိမ်းထွေးဆိုင်ကယ်မီးတာ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မတွေ့မိဘူး”

ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်က ကိုနေစိုးကို ပြောလိုက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်နေလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း နောက်မှ စဉ်းစားမိတယ်။ ငြိမ်းထွေး ဆိုင်ကယ်မီးတတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မီးရောင်ခပ်ပျံ့ပျံ့အောက်မှာ မြင်ရတာတော့ ငြိမ်းထွေးမှ ငြိမ်းထွေးပါပဲ”

ကိုနေစိုး၏ကေားကို တစူးတစိုက်နားထောင်ရင်း ဒီပဇော်သည် ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်ကိုခေါ်ပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို ထွက်လာပြီး ငြိမ်းထွေးရှိရာသို့ ဆိုင်ကယ်မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီပဇော်တို့သည် ငြိမ်းထွေး၏ အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသူမှာ ငြိမ်းထွေး။

“ငြိမ်းထွေး .. မင်းညက ကိုနေစိုးတို့ဆိုင်မှာ ဆိုင်ကယ်မီးလုံးအသစ် သွားတပ်တယ်ဆို”

“ဟာ ... ကိုဒီပဇော်ကလည်း မဟုတ်တာ ကျွန်တော်က ဆိုင်ကယ်မှမမီးတတ်ဘဲ”

“ဒါဆိုရင် မင်း ည ၆ နာရီ ဘယ်မှာရှိသလဲ”

“ကျွန်တော် အလုပ်ရုံမန့်နေဂျာ ရုံးခန်းမှာပဲ ရှိနေပါတယ်”

“သေချာတယ်နော်။ ငါတို့ မန့်နေဂျာကို သွားမေးကြည့်မယ်”

“သွားမေးနိုင်ပါတယ်”
ဒီပဇော် နှင့် ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်သို့

သည် မန်နေဂျာဦးဝင်းဆွေ အိမ်
ဘက်ကို ရောက်သွားသည်။

“ဦးဝင်းဆွေ... မနေ့က အလုပ်
ရုံမှာ ငြိမ်းထွေး ဘယ်အချိန်ထိရှိနေ
သလဲ”

“ည ၈ နာရီအထိရှိပါတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ညက ငြိမ်းထွေးဆိုင်ကယ်
စီးပြီး ကိုနေစိုးတို့ဆိုင်မှာ ဆယ်ကယ်
မီးလုံး တပ်သွားတယ်လို့ သိရတယ်”

“ဟာ... ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ
ဘူး။ ငြိမ်းထွေးက ဆိုင်ကယ်မှ မစီး
တတ်တာဘဲ”

“ကိုနေစိုးကတော့ ငြိမ်းထွေး
လို့ပဲ ပြောနေတယ်”

“နေဦးဗျ။ ငြိမ်းထွေးနဲ့ ရုပ်ချင်း
ဆင်တဲ့လူကို တွေ့ဖူးသလို့ပဲ”

ဦးဝင်းဆွေသည် စဉ်းစားနေ
သည်။ အတန်ကြာသည်အခါ...

“ဟုတ်ပြီဗျ။ ဒီလို... အရင်
တစ်ပတ်က ကျွန်တော် အလုပ်ကိစ္စ
တစ်ခုနဲ့ ကျွန်တော်တို့အလုပ်ရုံပိုင်ရှင်
အိမ်ကို သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့
ညဉ့်ခန်းထဲမှာ အလုပ်ရုံပိုင်ရှင်သမီး
ကေသီနွဲ့ကြည်နဲ့ လူတစ်ယောက်
စကားပြောနေကြတာ ကျွန်တော်
တွေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ညဉ့်
ခန်းထဲကိုမဝင်သေးဘဲ အပြင်မှာရပ်
နေတယ်။ သူတို့ပြောတဲ့ စကားအကုန်
လုံးကိုတော့ ဝီဝီပြင်ပြင် မကြားရပေ
မယ့် ကေသီနွဲ့ကြည် ပြောလိုက်တဲ့
အလုပ်ကို အကဲခန့်ညနေ ၆ နာရီ လုပ်
ပါ။ ငွေကိုတော့ စနေနေ့ လာယူပါဆို
တဲ့စကားကိုတော့ ကြားလိုက်ရတယ်။
ပြီးတော့ အဲဒီလူက အမြင်ဘက်ကို
သွက်... ဘယ်။ ကျွန်တော့်ကို တစ်

ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ထွက်သွားတယ်။
အခုမှ စဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒီလူရဲ့ရုပ်
ဟာ ငြိမ်းထွေးနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲ။ ငြိမ်း
ထွေးနဲ့ အတော်လေးဆင်တယ်”

“အဲဒီလူကို ဦးဝင်းဆွေ ကေသီ
နွဲ့ကြည်တို့အိမ်မှာ အရင်တုန်းက
တွေ့ဖူးသလား”

ဒီပဇော်သည် စီးကရက်ကို
တစ်ချက်မျှန်ဖွာရင်း ဦးဝင်းဆွေကို
မေးလိုက်သည်။

“မတွေ့ဖူးပါဘူး”

ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်က ကုလားထိုင်
မှထပြီး ဦးဝင်းဆွေကိုလှမ်းကြည့်ရင်း

“ကျေးဇူးပဲ ဦးဝင်းဆွေ။ နောက်
ကိုလည်း အကူအညီလိုရင် ကူညီ
ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဒီပဇော်နှင့် ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်တို့
သည် ဦးဝင်းဆွေအိမ်မှ ရဲစခန်းသို့
မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ဦးဝင်းဆွေ ပြောပြတဲ့ စကား
ထဲက အကဲခန့်ညနေ ၆ နာရီဆိုတာ
ကိုခန့်အောင်အသတ်ခံရတဲ့အချိန်ပဲ
ကိုမျိုးသန့်”

ရုံးခန်းထဲမှ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်
ထိုင်ရင်း ဒီပဇော်က ပြောလိုက်သည်။
ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်က ခေါင်းညိတ်ပြရင်း

“ဟုတ်တယ် ဒီပဇော်။ အခု
လောလောဆယ် ကျွန်တော်တို့
အတွက် အရေးကြီးဆုံးက ငွေယူမယ့်
စနေနေ့ပဲ”

“အဲဒီ စနေနေ့ကျရင် ကားဝိတ်
တွေမှာ ကျွန်တော်တို့ သေသေချာ
ချာ စောင်ကြည့်ရမှာပဲ”

ဒီပဇော်သည် ရဲစခန်းအတွင်းမှ
ထွက်လာပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့

လှမ်းတက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။
ဒီပဇော်၏ အာရုံထဲမှာ ရက်တစ်ရက်
ကို စွဲနေကော့သည်။

ထိုရက်က အစနေနေ့ ...။

စနေနေ့ ...။

ကေသီနွဲ့ကြည်တို့ တိုက်ရှေ့
တွင် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။
အပြာရောင်လွှင့်ပြယ်နေသော ဂျင်း
ဘောင်းဘီ ခပ်နွမ်းနွမ်း။ အနက်ရောင်
အင်္ကျီလက်ရှည်။ အပြာရောင်ဦးထုပ်
ကို ရှေ့သို့ ငိုက်ဆင်းထားလျက်။ ပခုံး
ပေါ်မှာ အနက်ရောင်လွယ်အိတ်တစ်
လုံး။ ဘေးဘီဝန်းကျင်ကိုလည်း အကဲ
ခတ် လှမ်းကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးက
အငြိမ်မနေ။

ထိုအချိန်တွင် ကေသီနွဲ့ကြည်
က တိုက်ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ဝန်း
ကျင်ကို ဝေ့ကြည့်ပြီး ထိုသူကို လှမ်း
ခေါ်လိုက်သည်။ တိုက်ရှေ့တွင် ရပ်
စောင့်နေသောလူသည် တိုက်ထဲကို
သွက်သွက်လက်လက် ဝင်သွားသည်။
ညဉ့်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်
ထိုင်ရင်း ...

“ကဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ ငွေအဆင်
သင့်ပဲလား၊ မကေသီနွဲ့ကြည်”

“ငွေကို တစ်ဝက်ပေးထားပါ
မယ် ကိုကျားမောင်”

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်
ဘူး။ ခင်ဗျား ကိုခန့်အောင်ကိုသတ်
ခိုင်းဖို့ စကားပြောတုန်းက အလုပ်ပြီး
ရင် ငွေတစ်ခါတည်းပေးမယ်လို့ ပြော
ထားတာပဲဗျာ”

ကေသီနွဲ့ကြည်သည် တိုက်
အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“စကားကို တိုးတုံ့ ြာပါရှင်။ ကျွန်မရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို မီးလောင်တိုက်ထဲသွင်းခဲ့တဲ့ ကိုခန့်အောင်ကို သတ်ဖို့ ရှင့်ကို ကျွန်မပြောတုန်းက ကျွန်မစိတ်တွေ ပူလောင်လို့ ပြောလိုက်တာ။ အခု ရဲတွေရော၊ သတင်းထောက်ဒီပဇော်တို့ပါ ဒီအမှုကို လိုက်နေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ အမှုမပေါ်ဖို့ ကိုကျားမောင်လည်း ကြိုးစားပေးပါဦး။ အမှုမပေါ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်သွားတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်မ ငွေထပ်ပေးမှာပါ”

“ကျေနပ်ပါပြီ ... မကေသီနွဲ့ကြည်”

ညှော်ခန်းထဲကို လှမ်းဝင်လာကြသူမှာ ဒီပဇော်၊ ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်က ကေသီနွဲ့ကြည်ကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။

“ဒါ ... ဒါ ... ရှင်တို့ ဘာလုပ်ကြတာလဲ”

“ဒီမှာ မကေသီနွဲ့ကြည်၊ သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်စမ်း။ သူဟာ ခင်ဗျားခိုင်းတဲ့ ကြေးစားလူမိုက် ဓားဝိဇ္ဇာ ကျားမောင်မဟုတ်ပါဘူး။ သူဟာ ခင်ဗျားတို့အလုပ်ရုံက ငြိမ်းထွေးပါ”

ငြိမ်းထွေးသည် ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ အင်္ကျီအနက်ရောင်လက်ရှည်ကိုချွတ်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အသံမင်းကက်ဆက် အသေးလေးကို ဒီပဇော်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်က ကေသီနွဲ့ကြည်ကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... မကေသီနွဲ့ကြည်။ ကျွန်တော်တို့ ကားဂိတ်မှာ ကြေးစားလူမိုက် ဓားဝိဇ္ဇာ ကျားမောင်ကို ဖမ်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အခု ရဲစခန်းမှာ ချုပ်ထားပါတယ်။ ကျားမောင်နေရာအစား ရုပ်ချင်းတူတဲ့ ငြိမ်းထွေးကို အစားထိုးပြီး အမှုမှန်ပေါ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားလိုက်ရတာပါ။ ကဲရဲဘော် ... မကေသီနွဲ့ကြည်ကို ရဲစခန်းကို ခေါ်သွားကြတော့”

နယ်ထိန်းမြင့်စိုးသည် ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်ကို အလေးပြုပြီး မကေသီနွဲ့ကြည်ကို ရဲစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။

အချုပ်သံတိုင်ကြားက ကျားမောင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်၊ ဒီပဇော်နှင့် ရဲဘော်များ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သူမှာ ကေသီနွဲ့ကြည်။

“ထိုင်ပါ မကေသီနွဲ့ကြည်”

ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့် ညွှန်ပြရာ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်က မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်ရင်း ...

“ကဲ ... မကေသီနွဲ့ကြည်၊ ကိုခန့်အောင်ကို ဘာလို့သတ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဖြောင့်ချက်ပေးပါဦး”

ကေသီနွဲ့ကြည်၏ မျက်ဝန်းပေါ်မှ မျက်ရည်ချစ်ပိုင်းနေရင်း မျက်ရည်မှီး ရွာချလာလျက် နှုတ်ခမ်းပါးလွှာတွေကလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်

ရီလျက် ...

“ကျွန်မဘဝမှာ အချစ်ဆုံးဆိုတာ ကိုခန့်အောင်ပါ။ ကိုခန့်အောင်ကို ကျွန်မ ဘယ်လောက်ထိချစ်ခဲ့သလဲဆိုရင် ကျွန်မဘဝကို ပုံအင်္ဂါပြီး ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုခန့်အောင်ဟာ သစ္စာမရှိဘူး။ ကိုခန့်အောင်ဟာ လူကြီးတွေအစီအစဉ်ကို လက်ခံပြီး သူတစ်ပါးရင်ခွင်မှာ ပျော်မွေ့ချင်တယ်။ ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးကို ဆွတ်ယူခြေယူပြီးမှ ကျွန်မနလုံးသားကို နင်းခြေထွက်ပြေးသွားတယ်။ နှလုံးသားကို ဓားနှဲ့အစိတ်စိတ်မွန်းသလို ‘ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့် သစ္စာမရှိဘဲ ကျွန်မဘဝတစ်ခုလုံးကို မီးလောင်တိုက်သွင်းခဲ့တဲ့ ကိုခန့်အောင်ကို မီးလောင်တိုက်ပြန်သွင်းဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားခဲ့ပါကယ်။ အဲဒီမှာ ကြေးစားလူမိုက် ဓားဝိဇ္ဇာကို ကျားမောင်နဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီး ကျားမောင်ကို ငွေပေးပြီး မင်္ဂလာပွဲမတိုင်မီ ကိုခန့်အောင်ကို သတ်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်”

ကေသီနွဲ့ကြည်သည် တမိုက်ရွက် ငိုကြွေးနေသည်။ ဒီပဇော်သည် ဒုရဲအုပ်မျိုးသန့်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ရဲစခန်းအပြင်ဘက်ကို ထွက်လာသည်။

မကေသီနွဲ့ကြည်သည် ရဲတပ်သားမြင့်ထူး ခေါ်ဆောင်သွားရာကို လိုက်သွားရတော့သည်။ မကေသီနွဲ့ကြည်၏ မျက်ဝန်းပေါ်မှာ မျက်ရည်စတွေနှင့် ...။

ဗညားဦး(အိမ်မဲ)

ခံဝံ့ဗွဲစိုက်

စာတ်သိမ်းပိုင်း

■ ကျော်ပြသန်း

(နှစ်ဆယ်)

တရားလိုပြ သက်သေများ၊
တရားခံပြ သက်သေများနှင့် သူတို့
ကိုယ်တိုင်အစစ်ချက် ပြီးဆုံးသွားပြီ။

တရားခံပြသက်သေများတွင်
ဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်အချို့နှင့် ပြည်
ထဲရေးဝန်ကြီး၊ ကာကွယ်ရေးဌာန
ပါလီမန်အတွင်းဝန်တို့ ပါဝင်သော်
လည်း။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများက ဆရာ
ကြီးဦးဘခင်နှင့် ပတ်သက်သော လုပ်
ဆောင်ချက်များကိုသာ အစစ်ခံသွား
သည်။ သူနာမည်နှင့် သူ့အကြောင်း
လုံးဝမပါ။

အဲဒီနေ့က ရင်ထဲမှာ လိပ်ခဲတင်း
တင်းကြီးဖြစ်ပြီး အံတကြိတ်ကြိတ်
တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေရသည်။

ဦးဘတိုးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏
ထွက်ဆိုချက်တွင် 'ဦးဘတိုးသည်
သောင်းကျန်းသူအဖျက်သမား၊ ဗိုလ်
ခင်းဒင်နှင့်(--)ရွာတောထဲတွင် တွေ့
ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ကြောင်း သတင်းအတိ
အကျ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို
ဦးဘခင်အား တင်ပြခဲ့ရာ ဦးဘခင်က
ဦးဘတိုးကိုဖမ်း၍ ရဲစခန်းသို့အပ်ရန်
အမိန့်ပေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည်
ဤစောကီးတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ
ဦးဘတိုးအား ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခဲ့ရာ

ရွာအတွက် အင်တိုင်းတောထဲအရောက်
တွင် ဦးဘတိုးက လက်နှစ်ဖက်ကို
ကြိုးတုပ်ထားလျက် တန်းလန်းနှင့်
ထွက်ပြေးခဲ့လို ဦးဘတိုးကို အနီးကပ်
စောင့်ကြပ်ရန် တာဝန်ကျသူ မြအောင်
က စိုးရိမ်တကြီး သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်
သောကြောင့် သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်ပါ
သည်။ ၎င်းကိစ္စဖြစ်ပြီး မကြာခင်
မြအောင်မှာ ဤစောထီးတပ်ဖွဲ့မှ ထွက်
သွားရာ ယခု ဘယ်မြို့၊ ဘယ်ရွာသို့
ရောက်နေသည်ကို မသိပါ' ဟု ထွက်
ဆိုခဲ့၏။

သူ၏တပည့်ဖြစ်သူ ကျော်ခင်
က ဦးဘတိုးကို အင်တိုင်းတောထဲတွင်
ဦးတောက်ထွန်းကိုယ်တိုင် ဦးဘတိုး၏
နားထင်ကို ခြောက်လုံးပြုပြီးနှင့် သုံး
ချက်ပစ်ခတ်ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုချက်
ရှိထားသည်။

အလောင်းကို တူးဖော်စစ် ဝး
သည့် ဆရာဝန်၏ ထွက်ဆိုချက်တွင်
ဦးခေါင်းရိုးကြွေမှု ကွဲအက်နေသည်ကို
တွေ့ရှိရကြောင်း အစစ်ခံရင်းလည်း
ရှိထားသည်။

ထိုစဉ်က သတင်းစာများတွင်
(--)ရွာ အင်တိုင်းတောထဲ၌ သောင်း
ကျန်းသူအဖျက်သမား တစ်ယောက်
ကို အသေဖမ်းဆီးရခဲ့မိကြောင်း

သတင်းရရှိခဲ့သည်ဟု ပါရှိခဲ့၏။

လျှောက်လဲချက်ပေးသည့် အပိုင်း
ဝတ်လုံတော်ချကြီးများက သူ
တို့နှစ်ယောက် လွတ်မြောက်ရေးတွင်
ဦးဘခင်၏ လွတ်မြောက်ရေးကို အဓိ
ကထား၍ သူ၏လွတ်မြောက်ရေးကို
သာမညသဘောမူ၍သာ လျှောက်လဲ
ချက်ပေးသွားသည်။

သည်ထက် ရှင်းရှင်းဆိုချင်
ဦးဘတိုး သေဆုံးရမှုတွင် ဦးဘခင်
အပေါ်၌ လုံးဝ တာဝန်မရှိ၊ တာဝန်ရှိ
သူမှာ ဤစောထီးတပ်ဖွဲ့ကိုကိုင်၍ လှုပ်
ရှားခဲ့သူ သူ့အပေါ်တွင် တာဝန်ရှိနိုင်
ကြောင်းသဘောဆောင်သည့် လျှောက်
လဲချက်မျိုးပေးသွားသည်ဟု တောက်
လွန်းက ထင်မြင်ယူဆသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်အနက် တစ်
ယောက်ကို တရားခံဟု ထောက်ပြနိုင်
မှ တစ်ယောက်က လွတ်မြောက်မည်၊
ဒါကြောင့် သူကို တရားခံဟု မီးမောင်း
ထိုးပြသည့် နားလည်ပါးမှုကို တောက်
လဲချက်ဟု သူက စွပ်စွဲသည်။

ထောင်သို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက်
သူ၏ မကျေနပ်ချက်ကို အတူနေသူ
များအား ရင်ဖွင့်ခဲ့ရာ သူ၏ အယူ
အဆမှန်ကန်ကြောင်းကို မိန့်တားခြင်း
က ကြေ ကျိုးပြအချက်များဖြင့်

ထောက်ခံခဲ့သည်။

ဆရာသိန်းခေါ် စိန်စားမြောင်က စကားပြော အလွန်ကောင်း၍ ဥပဒေ သဘောလည်း တီးမိခေါက်မိ ဗဟု သုတရှိသည်။

ဟုတ်တာ မဟုတ်တာထား။ အပြောကောင်းသူ အပြောပိုင်တော့ နားထောင်သူက နားယောင်သွား သည်မို့ သူက ဆရာကြီးကို သွားချ သည်။ ဆရာကြီးက သူထင်မြင်ယူဆ သလိုမဟုတ်ကြောင်း၊ ဝတ်လုံတော်ရ ကြီးများ၏ လျှောက်လဲချက်မှာ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ သူလွတ်ရင်လည်း အပြင် ကနေ မိမိစီးစီးလိုက်နိုင်ကြောင်း၊ သူ ကတိပေးခဲ့သည့်အတိုင်း တောက် ထွန်းမိသားစုအတွက် သူတာဝန်ယူ မည်အကြောင်း ကတိထပ်ပေးပြီး နှစ် သိမ့်လွှတ်လိုက်သည်။

ဆရာကြီးပြောသော စကားများ ကို လက်ခံပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။ အမိန့် ချတော့မည့် အခြေအနေသို့ရောက်နေ မှ ပြင်လို့မရ၊ လက်မခံလို့မဖြစ်။

သူက လက်မခံရင် နောက်ပိုင်း ထောက်ပံ့မည်ဆိုသည့် ကတိစကား ပျက်သွားရုံပဲ ရှိမည်မို့ ဆရာကြီးက ပျားရည်နှင့်ဝမ်းချလိုက်သည်ကို ခေါင်း ညိတ်ပြီး ပြန်ခဲ့ရသည်။

စိန်စားမြောင်က သူ့ကို အလို လိုက် အကြိုက်ပေး ပေါင်းနေသည်မှာ အကြောင်းရှိသည်။ စိန်စားမြောင်က အကြံသမား။ ထောင်ထဲရောက်ပြီး နောက် ထောင်ထဲမှာပဲ ဖြစ်သလိုနေ တော့မည်ဆိုသည့် လူစားမျိုးထဲမှာ စိန်စားမြောင် မပါ။

သူက နေရုံသရွေ့ အချိန်နှင့် အမျှ မြင့်မားလှသည့် ရန်ကုန်ထောင် အုတ်ရိုးကြီးကို ဘယ်ပုံကျော်လွှား၍ ထွက်ရုံပါမလဲလို့ စဉ်းစားတော့တော့ပြီး အကြံထုတ်နေသူ၊ အကြံကြီးသမား။

သူ့အကြံအစဉ်ကို လက်တွေ့ အကောင်အထည်ဖော်မည်ဆိုရင် တစ် ယောက်တည်း လုပ်လို့မရ။

အနည်းဆုံး စိတ်တူကိုယ်တူ သုံးလေးယောက်ပါမှ လုပ်လို့ဖြစ်မည် မို့ တိုးတိုက်တိုက်၊ ကျားကိုက်ကိုက် ဆင်ကန်းတောတိုး လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် နောက်ကြောင်းရှိသူများကို ရွေးထုတ် ၍ စည်းရုံးနေခြင်း ဖြစ်၏။ စိန်စား မြောင်မျက်စိကျသူထဲမှာ တောက် ထွန်းလည်း ပါဝင်သည်။

မစိန်ညွန့်ဆေးလိပ်ခုံ၊ ဓားပြ တိုက်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ သတင်းစာများ က သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း ရေးသားမှု ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထိုဓားပြမှု တရားခံကို ဖော်ထုတ်မှု နှောင့်နှေးနေ သဖြင့် ရန်ကုန်ရဲတပ်ဖွဲ့ကို ကလိလိတီး၊ ခိုတိတိ အရေးအသားများကြောင့် လည်းကောင်း၊ စိန်စားမြောင်ကို ဖမ်း၊ စီပြီးနောက် စိန်စားမြောင်အကြောင်းကို ချွဲကား၍ သိဒ္ဓိတင်အရေးအသားများ ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ထိုစဉ်အချိန်က စိန်စားမြောင်၏ နာမည်မှာ ကျော်စော သင့်သည်ထက် ပို၍ ကျော်စောခဲ့ သည်။ နာမည်ကြီးခဲ့သည်။

စိန်စားမြောင်ကို ဖမ်းမိပြီးနောက် ရန်ကုန်ထောင်သို့ပို့ခဲ့ရာ တောက်ထွန်း တို့နေထိုင်သည့် အဆောင်(၇)၊ အခန်း (၂)သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဆရာသိန်းခေါ် စိန်စားမြောင်မှာ

နာမည်ကြီးသလောက် လူလုံးလူဖန် မကြီး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးရေးရေးနှင့် လူ့လံ အဆက်အပေါက်ထက် အနည်းငယ် ထွားသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ရှိသည်။

ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း။ မလ အားကိုးနှင့် ဖိုက်သွေးကြသူမျိုးမဟုတ်။ သေးသေးသွယ်သွယ်၊ ဟိတ်ဟန် အလွန်ထည်ဝံ့၍ ဒုစရိုက်လုပ်ငန်းကို ဦးနှောက်သုံးပြီး ဦးဆောင်၍ လုပ် တတ်သူမျိုး။

စကားပြောတာကအစ၊ အနေ အထိုင် သွားလာလှုပ်ရှားမှုတွင် မာန် နှင့်ဟန်ကို ချက်ညီအောင် ထိန်းထား သူဟု ဆိုရမည်။ အမြင်နှင့် အထင် ကြီးစရာအသွင် ဆောင်သည်။

သူက အဆောင်ကိုဖောက်၍ အုတ်ရိုးကို ကျော်မည့်အစီအစဉ်အရ သူရွေးချယ်ထားသူများကို တစ်ဦးချင်း ချဉ်းကပ်စည်းရုံးသည်။

ဘယ်သူတွေ ဘယ်ဝါတွေ ပါ မည်ဆိုသည်ကိုမပြော၊ အချိန်ရောက် ရင် သိရမည်ဟူ၍သာပြောထားသည်။

စိန်စားမြောင် ရေးဆွဲထားသည့် အဆောင်ကိုဖောက်၍ အုတ်ရိုးကို ကျော်မည့် အစီအစဉ်တွင် ပါဝင်ရန် တောက်ထွန်းက လက်ခံလိုက်သည်။ အသေးစိတ် အစီအစဉ်ကို ရေးသား ဟောပြန်ရန် မသင့်သဖြင့် မရေးတော့ပါ။

စိန်စားမြောင်၏ အစီအစဉ်မှာ အလွန်ကောင်း၍ တကယ့်အလုပ်ဖြစ် မည် အစီအစဉ်ဖြစ်သောကြောင့် စိန် စားမြောင်ကို လက်ရုံးရည်ထက် နှလုံး ရည်သာလွန်သည့် ဒုစရိုက်သမားဟု သတ်မှတ်ရမည်ပါ။

ဒါပေမည် အစီအစဉ်နှစ်ခုပဲ

အကောင်အထည်ဖော်ရသေးသည်။
တန်းစီးက မသင်္ကာစရာအကြောင်း
အချက်များတွေ့သဖြင့် အဆောင်
ထောင်မျိုးကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် တင်
ပြခဲ့ရာ ထောင်မျိုးကြီးသီအိတ် ရောက်
သွားပြီး စိန်စားမြောင်နှင့်အတူ ကြရာ
ပါများ ဖြစ်ကြသည့် တောက်ထွန်း၊
ဘစိန်နှင့် တလုပ်ကြီးတို့ လေးယောက်
စလုံး မိုးကြိုးတိုက်သို့ ရောက်သွားကြ
သည်။ တလုပ်ကြီးက 'ဖော်ကောင်။

မိုးကြိုးတိုက်မှာ ထောင်ထဲရောက်
ပြီးမှ စည်းကမ်းဖောက်သူများ။ အပြစ်
ကျူးလွန်သူများ ဖိုက်တင်ချသူများကို
သီးခြားချုပ်နှောင်ထားရာ နေရာဖြစ်
၏။ မိုးကြိုးတိုက်ကို အပြစ်နှင့်ရောက်
သွားသူတိုင်း အမလေး၊ အဘလေး၊
မအော်ရသူဟူ၍ မရှိ၊ တဝန်းဝန်း၊
တဒိုင်းဒိုင်း သံစည်ဝေစမြဲ။

အထူးရွေးချယ်၍ တာဝန်ပေး
ထားသည့် မိုးကြိုးတိုက်တန်းစီးမှာ
လက်သံပြောင်သလားမမေးနဲ့။ မိုးကြိုး
တိုက်ရောက်ပြီး သုံးလေးရက်နှင့် ထ
နိုင်၊ ထိုင်နိုင်သူမရှိဟု စကားပြောကြလေ
သတတ်။

ဆရာကြီးက ထောင်မျိုးကြီးနှင့်
ပြောဆိုပြီး တာဝန်ခံသောကြောင့် မိုး
ကြိုးတိုက်မှာ တစ်ပတ်ပဲ နေလိုက်ရ
သည်။ မိုးကြိုးတိုက်က ဖြန့်ထွက်လာ
တော့ ပုံမှန်အနေအထားဖြင့် လမ်း
မလျှောက်နိုင်သေး။

အသွားမတော် တစ်လှမ်း၊ အစား
မတော်တစ်လှတ်၊ အပေါင်းမတော်
အမလေးအော်။

ဂျာမန်စကားပုံတစ်ခု၏ အဆိုမှာ

'ပြစ်မှုကို တစ်ယောက်တည်း ကျူး
လွန်ပါ။ နှစ်ယောက်ဆိုလျှင် တစ်
ယောက်က ဖော်ကောင်လုပ်လိမ့်မည်'
ဟုပါ၏။

စီရင်ချက် ချမည်နဲ့ ...

တရားခွင့်ရှိ တရားခံများထိုင်နေ
ရသည့် ဝက်ခြံဟုခေါ်သော သစ်သား
တန်းများ လေးဘက်လေးတန် ရိုက်
ထားသည့်နေရာတွင် သူတိုက်ရသည်။

ဦးဘခင်ကတော့ ဝက်ခြံထဲ
မထိုင်ရ။ ဝက်ခြံ၏ အပြင်ဘက်တွင်
ကုလားထိုင်ဖြင့် အကျအန ထိုင်ရ
သည်။ ဦးဘခင်ကို လက်ထိတ်မခတ်
ထားပေမယ့် သူမှာ လက်ထိတ်တန်း
လန်းနှင့်၊ ဝက်ခြံနားမှာ ရဲနှစ်ယောက်
က အသင့်အနေအထားဖြင့် ရပ်နေ
သည်။ ဦးဘခင်က ဘန်ကောက်လုံ
ချည်၊ သက္ကလတ်အပေါ်အင်္ကျီ၊ ကတ္တီပါ
ဖိနပ်နှင့်၊ သူ၏ တိုနဲ့ဆံပင်ကို သပ်
သပ်ရပ်ရပ် ညာခွဲလေးခွဲပြီး ခြီးသင်
ထားသည်။

လက်တစ်ဖက်တွင် ကြောင်နက်
စီးကရက် သံဘူးနှင့် သစ်သားမီးခြစ်
ဘူးတို့ကို ကိုင်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်
က မီးညှိပြီးသား စီးကရက်ကို စတိုင်
ပါပါလေး ကိုင်ထားသည်။

တောက်ထွန်း၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်
တွင် အပြုံးရိပ် မသန်း၊ တွေးမှိုင့် ငေး
ငိုင့်နေသည့် အရိပ်အဆင်း ထင်းထင်း
ပြပြ ပေါ်လွင်နေသည်။

ဦးဘခင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင်
အပြုံးရိပ်ရွန်းလှဲနေသည်။ သိသိသာ
သာ ရွန်းလှဲနေသည့်အပြုံးရိပ်မှာ တမင်
ဖန်တီးယူထားသည့် အပြုံး။

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်များ၏
ကင်မရာမှ မီးပွင့်ကလေးများ ဖျတ်ခနဲ
ဖျတ်ခနဲ ပွင့်ထွက်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်း
စာများတွင် ဦးဘခင်၏ စီးကရက်
သောက်နေသောပုံ စီးကရက်ကို လက်
ကြားညှပ်ပြီး လက်မြှောက်နှုတ်ဆက်
နေသည်ပုံ၊ ရွှင်ရွှင်လဲ့လဲ့ အပြုံးရိပ်
ဆင်ထားသည့်ပုံများ ပါလာတော့မည်။

ဦးဘခင်နှင့်ရင်းနှီးသည့် သတင်း
ထောက်များက ချမှတ်မည့် စီရင်ချက်
အပေါ် ထင်မြင်ချက်ကို မေးမြန်းကြ
သည်။ ဦးဘခင်က 'ကျုပ်တို့ ဘာပြစ်
မှုမှ မကျူးလွန်ဘဲဟာ ကျုပ်ကိုဘာပြစ်
မှုနဲ့ စီရင်ချက်ချမှာလဲ'ဟု ခပ်တည်
တည်ပြန်မေးလိုက်ရာ သတင်းထောက်
များက ဦးဘခင်၏အဖြေကို သဘော
ကျပြီး တဝါးဝါးတဟားဟား ရယ်နေ
ကြသည်။

ရှေ့ထိတ်စာရေးကြီး ထွက်လာပြီး
'တရားသူကြီး'ဟု အော်လိုက်ရာ ရုံး
ခန်းအတွင်း ရှိနေကြသူအားလုံး မတ်
တတ်ရပ်လိုက်ကြရသည်။

တရားသူကြီးမှာ ပန်းရင့်ရောင်
ခေါင်းပေါင်း၊ နံသာရောင်အပေါ်အင်္ကျီ၊
ရွှေတောင်လုံချည်နီညိုကွက်ကို ဝတ်
စားထားသည်။

တရားသူကြီးမှာ တရားခွင့်နှင့်
ကပ်လျက် တရားသူကြီးအခန်းထဲမှ
ထွက်လာပြီး တရားခွင့်ကုလားထိုင်
အမြင့်ကြီးပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်တော့မှ
မတ်တတ်ရပ်နေသူအားလုံး ပြန်ထိုင်
ကြရသည်။

စီရင်ချက်ကို ဖတ်ကြားနေသည့်

တရားသူကြီး၏ ဟန်မှာ တည်ငြိမ်ပြီး အသံမှာ မကျယ်လောင်သော်လည်း ပြတ်သား ရှင်းလင်းသည်။

သတင်းထောက်များဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် ဦးဘခင်၏ မထိတရံအကြည့်မှာ ဘယ်နှယ်ရှိပါစ ဟု မေးလိုက်သည်သို့နယ်။

ပြစ်မှုထင်ရှားသောကြောင့် တရားခံ မောင်ဘို (ခ) ထွန်းတင် (ခ) တောက်ထွန်းအား လူသတ်မှုအတွက် ကြိုးဒဏ်၊ လက်နက်မှုအတွက် ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ် တစ်ပေါင်းတည်းကျခံစေ ရမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

“အမလေး... ရက်စက်လှချည် လားဗျ”ဟု ကယောင်ကတမ်း အော်လိုက်သည့် သူ၏အသံမှာ တိတ်ဆိတ်နေသည့်အခန်းတွင်းတွင် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဟိန်းထွက်သွားသည်။ တရားသူကြီးက သူကို မျက်လုံးအပြူ၊ သားနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

လက်ထိတ်ခတ်ထားသော လက်နှစ်ဖက်နှင့် မျက်နှာကိုအုပ်ထားသည့် တောက်ထွန်းမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြည့်တော့ပါ။ ခေါင်းကိုငုံထားသည်။ ရစ်ပိုင်းသည့် မျက်ရည်များ အံထွက်မလာအောင် မနည်းကြီးထိန်းနေရဟန်ရှိသည်။ ရဲများခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်သွားရင်း သူ၏နှုတ်ဖျားမှ ‘လောကကြီးက မတရားဘူးဗျ’ဟူသော ဘာကိုရည်စူး၍ အော်လိုက်မှန်း မသိသည့် အော်သံတစာစာ ထွက်သွားသည်။ ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ မခံဝံ့ပြီ။

ရုံးထွက်ကအပြန်၊ ကြိုးတိုက်သို့

ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။ ရိုးရိုးအကျဉ်းသားမဟုတ်တော့။ ကြိုးသမားဖြစ်သွားပြီ။ အချုပ်ဆောင်၊ ထောင်ကျဆောင်တို့တွင် နေခွင့်မရှိ။

ထောင်ကြီးများတွင် ကြိုးတိုက်ဟူ၍ အခေါ်အဝေါ်ပြုသည့် သီးခြား အဆောက်အဦများ ဆောက်လုပ်ထားရှိရာ ကြိုးမိန့်ကျတရားခံများကို ကြိုးတိုက်ထဲသို့ ချက်ချင်းပြောင်းရွှေ့ထားရှိရ၏။

ထောင်ထဲရောက်သူတိုင်းကို အချုပ်သမားဘဝတွင် နာမည်ရှေ့က အချုပ်သမားဟု ဝိသေသတပ်၍ အချုပ်သမား ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ခေါ်လေ့ရှိသလို ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခံရသူကိုလည်း ထောင်ကျ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဟု နာမည်ရှေ့က ထောင်ကျဆိုသော ဝေါဟာရကို အသုံးပြုခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ သေဒဏ်အပြစ်ခံရသူများကိုမူ ကြိုးသမားဘယ်သူ ဘယ်ဝါဟု ခေါ်ကြသည်။

ကြိုးသမားတောက်ထွန်း...

အချုပ်သမားတောက်ထွန်းဟု ခေါ်စဉ်က နားထဲတွင် ဘယ်သို့မှမဖြစ်သော်လည်း ရင်ထဲတွင် ဘယ်လိုမှမခံစားရသော်လည်း ကြိုးသမားဟု ခေါ်လိုက်သည့်အခါ နားထဲတွင် ကျင်တက်သွားသလို ရင်ထဲတွင် နှင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

ကြိုးတိုက်၊ ကြိုးသမား၊ ကြိုးစင်ဟူသော ဝေါဟာရများမှာ နားချမ်းမြေ့စရာ ဝေါဟာရမဟုတ်။ အသတ်ခံရမည့်နေရာသို့ မသွားခင် ခေတ္တနားခိုရာနေရာ။

အသတ်ခံရအံ့ဆဲဆဲ လူသားကို လည်ပင်းကြိုးကွင်းစွပ်မည်စင်ဟု ဆိုလိုခြင်း သဘောဆောင်ရာ ဘယ်သို့လျှင် နားခံသာဖွယ် သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိအံ့ပါနည်။

ထို့ကြောင့် ကြိုးတိုက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရသူတိုင်း ဝမ်းနည်းအားငယ်၍ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး စိတ်ဖရိုဖရဲ ဖြစ်စမြဲရှိကြ၏။

ကြိုးတိုက်ဆိုသည်မှာ သာမန်အားဖြင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ရာ အသွင်မဆောင်ပါ။ ရိုးရိုးလေးဆောက်ထားသည့် တစ်ထပ်တိုက် တန်းလျားလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။

အလျားပေတစ်ရာကျော်ခန့်ရှိမည့် ကြိုးတိုက်မှာ ရန်ကုန်ထောင်ဘူးမကြီးနှင့်ကပ်လျက် မျက်နှာစာဘက်ခြမ်းတွင်ရှိ၍ သုတ်ထားသော ထုံးရောင်မှာ အဖြူရောင်လွင်လွင်မပေါ်၊ ညစ်ထပ်ထပ်ဖြစ်နေသည်။

ကြိုးတိုက်ဝင်းထဲသို့ အဝင်တွင် တံခါးတစ်ထပ်၊ ကြိုးတိုက်ထဲသို့အဝင်တွင် သံတံခါးကြီးတစ်ထပ် ရှိသောကြောင့် အပြင်ကလူ အထဲကိုဝင်ဖို့ မလွယ်ကူသလို၊ အထဲကလူ အပြင်ကို ထွက်ဖို့လည်းမလွယ်။

အဆောက်အဦ၏ အတွင်းဘက်တွင် ခုနစ်ပေ၊ ဆယ်ပေ အခန်းများ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖွဲ့ထား၍ အလယ်တွင် လူသွားစကြလမ်း ရှိသည်။

လူအများသွားလာခွင့်မရှိသော နေရာဖြစ်သည့်အပြင် နေထိုင်သူလည်း မများသောကြောင့် ဆူဆူညံညံ အသံဗလံများ ထွက်ပေါ်လေ့ရှိ၏။ အထူး

သဖြင့် ရယ်မောသံကို အလွန်ကြားရ ခဲ့၍ အစဉ်အမြဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် နေတတ်သည့် နေရာလေးပါ။

သူ့ကြိုးတိုက်သို့ ရောက်သည့် အချိန်မှာ ညနေစောင့်။ ကြိုးတိုက် တည်နေပုံကို မစူးစမ်းရသေးမီ သူနေ ရမည့် အခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်သည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းဟွင် ဘယ်သူ ပုမရှိ။

ရေချိုးချိန်၊ လမ်းလျှောက်ချိန်၊ ထမင်းစားချိန်နှင့် အခင်းကြီးသွား သောအချိန်မှလွဲ၍ ကြိုးတိုက်၏အခန်း တံခါးများကို မဖွင့်။ ညဘက်တွင်မူ မည်သည့်အကြောင်းရှိရှိ တံခါးဖွင့်ရိုး ထုံးစံမရှိပေ။

မီးထွန်းပေးထားသော်လည်း လင်းလင်းကျင်းကျင်းမရှိ။ အခန်းနံရံ ကိုမိမိတိုင်နေသည့် သူ၏ မျက်လုံး များမှာ ပြာဝေနေသည်။ မျက်အိမ်မှ မျက်ရည်များ အပြည့်လွှမ်းနေသော ကြောင့်၊ ရင်ထဲမှာ နာကျည်းစိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်၊ မကျေနပ်စိတ်များ ပြည့် လွှမ်းပြီး ခေါင်းထဲမှာ နောက်ကျိုးဝေ နေသည်။

အစွယ်လိုသူနှင့် အသွားစေခိုင်း သူက ဘာမှမဖြစ်။ အစွယ်ရအောင် ကာယကံမြောက် ကြိုးစားရသူ မဆိုး တစ်ယောက်တည်းကိုကွက်ပြီး အပြစ် ရှိကြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်မှာ မတရား။

သို့တစေ တရားသည်၊ မတရား သည်ကို ပြောဖို့ သူမှာ အခွင့်အရေး မရှိ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြောလိုရမည်။

ခုလောလောဆယ် ကြိုးတိုက် ထဲ ရောက်နေပြီ။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကြိုး စင်ပေါ်တက်ရမည်၊ ကြိုးတိုက်နှင့် ကြိုး စင်ကြားတွင် အယူခံ အခွင့်အရေးရှိ ပေမယ့် အယူခံနိုင်ဖို့ အခွင့်အရေးမှာ ဆယ်ရေးတစ်ရေး ကိုးရေးတစ်ရာဆို သလို မသေချာ မရေရာသမို့၊ မျှော် လင့်ချက်အပြည့် ထားလို့မရ။

အိပ်မိကြိုးစားသည်။ အတွေး စဉ်များ ခြောင်းဆန်နေသောကြောင့် အိပ်လို့မရ။ ကြိုးတိုက်ထဲတွင် အခိုင်ပြ အကောင်အထည်ထင်သည့် မည်သို့ သော ခြောက်လှန့်မှုမှီမှ မရှိစေကာမူ ကြိုးတိုက်ထဲတွင်နေသူများမှာ အလို လိုနေရင်း စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချား စပြီကြရာ တောက်ထွန်းလည်း စိတ် ချောက်ချားမှုကို ခံစားနေရသည်။ အိပ်မပျော်ပေမယ့် မျက်လုံးကို မဖွင့်ရ။

ခု သူနေရသောအခန်းက ကြိုး စင်ပေါ်တက်သွားရသူ ဘယ်နှယောက် များ ရှိပါလိမ့်။ ဒီအတွေးက သူ့ကို ပို၍ ချောက်ချားစေခဲ့သည်။

မျက်နှာသစ်တော့ ကြိုးသမား အားလုံးအတူတူ မျက်နှာသစ်ရသည်။ စုစုပေါင်းခြောက်ယောက်။ ကျန်ငါး ယောက်က သူ့ကို အပြုံးဖြင့် နှုတ် ဆက်ကြသည်။ သူကလည်း အပြုံးတုံ့ ပြန်လိုက်ရသည်။ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါ တွေဟူ၍ မသိသေး။

မျက်နှာသစ်၊ အပေါ့အလေး သွားပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ရသည်။ အခန်းထဲသို့ ခြေစုံဝင်လိုက်သည်နှင့် တံခါးပိတ်သံ ကြားလိုက်ရ၏။

နေ့လယ်တက်တွင် လမ်းလျှောက်

ထွက်ရသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်း များအလယ်ရှိ စကြာလမ်းတွင်လျှောက် ရသည်ဖြစ်ရာ ခြောက်ယောက် ရင် ပေါင်တန်းလောက်အောင် မကျယ် သောကြောင့် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တွဲ ပြီး လမ်းလျှောက်ရသည်။ လမ်း လျှောက်ချိန်မှာ တစ်နာရီ။

တောက်ထွန်းနှင့် အတွဲကျသူမှာ သူလို ပြုစောထီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ နာမည်မှာ တင်စိန်။

သူက ဟံသာဝတီခရိုင်က ပြု စောထီးဗိုလ်။ အတိုက်အခံဆိုရယ်နီ ယိတိယ လယ်သမားခေါင်းဆောင် တစ် ယောက်ကို သတ်ခဲ့မှုကြောင့် ကြိုးမိန့် ပေးခံထားရသူဖြစ်၏။

တစ်နာရီအတောအတွင်း အထူ နေရမည့် ကြိုးသမားများမှာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါတွေ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘာအမှု တွေနှင့် ကြိုးမိန့်ကျနေကြောင်း၊ သူတို့ အထဲမှ နှစ်ယောက်မှာ အယူခံအဆင့် ဆင့် ပယ်ချခံရ၍ သမ္မတ အသနားခံ စာကို စောင့်မျှော်နေရသူများ ဖြစ် ကြောင်း စသည်များကို သိလိုက်ရ သည်။ ကြိုးစင်ကိုလည်း လှမ်း၍ မြင် လိုက်ရသည်။

ကိုတင်စိန်က သူတို့ခေါင်းဆောင် များကို အပြစ်တင်စကား၊ မကျေနပ် စကား ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောခဲ့သည်။

ခိုင်းတုန်းကခိုင်းပြီး တာဝန်ယူ ရမည့် အပိုင်းကျတော့ ခေါင်းရှောင် ကြကြောင်း၊ နှစ်သိမ့်စကားအမျိုးမျိုး ပြောပြီး လိမ်ကြညာကြကြောင်း၊ သူ တို့ကိုယ်ပိုင် သူတို့ထွက်ခိုင်းသည့်အခါ ထွက်လို့ ကြိုးမိန့်အပေးခံကြောင်း

များကို ရင်ဖွင့်သွားခဲ့သည်။

ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်ရောက်တော့မှ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ့်အဖြစ်ကို အတွေးပြန်ကျေရသည်။ ကိုတင်စိန်အဖြစ်နှင့် အတူတူပါပဲလားလို့ သဘောပေါက်ရသည်။ အံ့ကြိတ်၍ လက်သီးဆုပ်ရုံမှ တစ်ပါး မည်သို့မှ မတတ်နိုင်။

တကယ်တော့ သူတစ်ပါးကို အပြစ်တင်ရမည်ထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်ရမည်။ ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ် မြင်ရမည်။ စိန်နားကပ်ရောင်ကြောင့် ပါးပြောင်ခဲ့စဉ်တုန်းက အလွန်အကျွံ ပြောင်ခဲ့လို့ ခုအခြေအနေမျိုးကို ရောက်ခဲ့ရတာ။ ကိုယ်ကမလုပ်ဘဲနှင့် ခံရတာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ။ မိုက်ဝံ့မှ တော့ ခံဝံ့ရမှာပေါ့။

ဆရာထွန်း ထောင်ဝင်စာရောက်လာသည်။ အချုပ်သမား ထောင်ဝင်စာနှင့် ကြိုးသမားထောင်ဝင်စာ တွေရပုံချင်းမတူ။

အချုပ်ထောင်ဝင်စာက လူအများနှင့် ရောရောနှောနှော တွေ့ရသည်။ ကြိုးသမားထောင်ဝင်စာက သီးသီးသန့်သန့် တွေ့ရသည်။

ထောင်မှူးကြီးရုံးခန်းထဲမှာ စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် အကျအနု၊ အေးအေးလူလူ စကားပြောရသည်။ အထူးထောင်ဝင်စာသဘောမျိုးတွေ့ရသည်။

ထောင်ဝင်စာ တွေ့ရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်ရသည်။ အရင်တစ်ခေါက်ကလည်း မူမူမပါ။ အခုတစ်ခေါက်လည်း မူမူမပါ။

“ဆရာထွန်းရယ် ... သမီးနဲ့ မူမူတို့အကြောင်း ကျွန်တော်ကို အမှန်

အတိုင်း ပြောစမ်းပါ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ။ အားလုံး နေကောင်းကြပါတယ်။ မင့်သမီးက စိန်ပန်းမှာ သူ့အဘကြီးနဲ့ ပြန်နေတယ်။ မူမူတို့ကတော့ ခြုံပေါ်မှာပဲ။ ခုလိုက်မလာတာက ရန်ကုန်မှာ တည်းဖို့ခိုဖို့ အခက်အခဲကိစ္စနဲ့ စရိတ်စကကိစ္စကြောင့် လိုက်မလာတာ။ ဝင်ငွေမရှိတော့ အစစအရာရာ ခြိုးခြံချွေတာနေရတယ်လေကွာ”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား... ဆရာထွန်းရယ်”

“ဒီလိုလေကွာ။ မူမူက ဈေးသည်မလုပ်တတ်ဘူး။ အငြိမ့်ပဲကတတ်တာ။ အငြိမ့်ကဖို့ မင်းက သဘောတူမှာမှ မဟုတ်တာ။ ရှိတာလေးကို ထုခွဲစားသောက်နေရတော့ ခြိုးခြံချွေတာနေရတာပေါ့။ ပြီးတော့ သူလိုက်လာလို့လည်း အကြောင်းသိပ်ထူးစရာမှ မရှိတာ။ မင်းသိပ်ဆန္ဒရှိရင်တော့ နောက်တစ်ခေါက် ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

“ခေါ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ သမီးကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပါဗျာ”

“ဒါထက် မင်းအမှု အခြေအနေကကော”

“အယူခံဝင်ထားတုန်းပဲ။ ဦးဘခင်က အားလုံးစီစဉ်ပေးတယ်။ မူမူတို့အတွက်လည်း သူ ထောက်ပံ့မယ်လို့ ပြောထားတယ်။ သူကော ခြုံပြန်ရောက်ပလား”

“မရောက်သေးဘူးကွာ ရန်ကုန်မှာပဲ”

အမှုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောစရာရှိသည်များကိုပြောပြီး အချိန်

အတိုင်းအတာအရ မှာစရာရှိတာများမှာရသည်။

သူဖွက်ထားသည့် ရတနာပစ္စည်းများရှိရာကို မူမူနှင့်သမီးတို့ စုံညီရှေ့တွင် နေရာကိုပြောပြချင်သည်။

နောက်ပြီး ဆရာထွန်းဦးစီးပြီး ခွဲဝေရေးကိစ္စလုပ်ရန်အတွက် သမီးနှင့် မူမူကို အမြန်ဆုံးတွေ့ချင်ကြောင်း အထူးမှာကြားလိုက်ရသည်။

ကြိုးတိုက်ခန်းသို့အပြန်မှာ တွေးစရာတွေ တစ်တွေးကြီး ပါလာသည်။ သေမင်းခံတွင်းဝသို့ ရောက်နေသည့် ကိုယ်အခြေအနေ ကိုယ့်အကြောင်းထက် ရှင်လူအဖြစ် ဘဝခရီးဆက်ရမည့် ဇနီးနှင့် သမီးအကြောင်း စဉ်းစားတွေးတော ပူပင်ရသည့် သောကဗျာပါဒက ပို၍ကြီးမားသယောင်ရှိနေသည်။

မူမူတစ်ခေါက်ပဲလာပြီး နောက်ထပ်မလာတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ သမီးမလာတာကကော ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ ရွာမှာပြန်ပြီး နေရတာ အကြောင်းဘယ်သို့ ရှိပါလိမ့်။

မီးလောင်တုန်းကရတဲ့ဒဏ်ရာပြင်းထန်လို့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ပြီး လူတောမတိုးဝံ့သည့် အခြေအနေကို များ ရောက်နေပြီလား။ မူမူနှင့်သမီးတို့မျက်နှာချင်းမဆိုင်နိုင်လောက်အောင် ပြဿနာတွေ ဖြစ်နေပြီလား။ သမီးနှင့်မိသိတို့ နေထိုင်စားသောက်ရေးအခြေအနေ အဆင်ပြေပါ့မလား။

အတွေးစဉ်များမှာ မဆုံးနိုင်အောင် ရှည်လျားတွေ့ပြားနေသည်။

ကိုယ်ပြုခဲ့သည့်အမှားမှာ ကိုယ်တင်ခံရသည်မဟုတ်။ ဆက်နုလိပ်ပတ်သက်ရာသူတွေ တရစဉ် ကရစပ် ခံ

နေရပါပကောလားဆိုသည့် အသိဝင် လာချိန်မှာ ပြန်လည်ပြုပြင်ဖို့ နောက် ကျသွားပါလေပြီ။

အယူခံတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက် သည့် ဝတ်လုံတော်ကြီးက ကြိုးဒဏ် မခံစေရဟု အားပေးနှစ်သိမ့်စကား ပြောခဲ့သည်။

သို့စေကာမူ နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေ ရသည့် ကြိုးစင်ကြောင့် လည်ပင်း အယားမပျောက်။

ကြိုးဒဏ်ခံရရင် ... ဆိုသော အတွေးစဉ် ဝင်လာတိုင်း တုန်လှုပ် ချောက်ချားမှုဝေဒနာကို အလွန်အမင်း ပြင်းပြင်းပြပြ ခံရစမြဲရှိပေ၏။

ထိုစဉ် သူ့အမှုအကြောင်းနှင့် အမှုသွားပုံစံတူ၍ ကြိုးဒဏ်အတူခံနေ ရသူ ပြုစောထီး ဗိုလ်တင်စိန်၏အယူခံ ပယ်ချခံရကြောင်းသိရသည့်အခါ တင် စိန်နှင့်အတူ ကြိုးတိုက်တွင်ရှိနေသူ အားလုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။

ကာယကံရှင်တင်စိန်မှာ မစား နိုင်၊ မသောက်နိုင် တမိုင်မိုင် တတွေ တွေ့ တငေးငေး တိုင်တိုင်ဖြင့် အချိန် ရှိသရွေ့ အခန်းတွင်းရှိ ဖျာပေါ်မှာ ခွေ ခွေလေး လှဲနေသည်။ လမ်းလျှောက်ဖို့ ပင် အပြင်မထွက်တော့သလို စကား ကိုလည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက် မပြော တော့။

တင်စိန်ကိုကြည့်ပြီး သူ့မှာလည်း တင်စိန်လောက်တော့ မဟုတ်စေကာ မူ တင်စိန်နီးပါး ခံစားနေရသည်။

အမှုဖြစ်ကြောင်းကလည်း အတူ တူဆိုတော့ ကိုယ်အလှည့်ရောက်ရင် ဟူသော အတွေးကြောင့် ချောက်ချား ထိတ်လန့်မှုခံစားချက်မှာ နှင့်နှင့်ပိုးပိုး

ရှိဘိလှသည်။

စိတ်ဝေဒနာခံစားမှု သက်သာပါ စေတော့ဟု ငေးမောတွေးတောချိန် မရှိအောင် အချိန်ရှိသရွေ့ ပုတီးနှင့် လက် ထိစပ်နေပါသော်လည်း လှုပ် ရှားနေသောစိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းနိုင်စွမ်း မရှိပါလေ။

ခုတစ်လော

စိ(ဝေဒနာကြောင့် ကိုယ်ခံ အား လျော့နည်းလာသည်မှ ရှိရင်းစွဲ ဝေဒနာလည်း ကြွလာသည်။

သောကဗျာပါဒများလေ ရောဂါ ကြွလေဟု ဆိုရာသော နှလုံးရောဂါ ဒုက္ခပေးလာသည်။

အကယ်၍သာ အချုပ်ထောင်၊ ဒါမဟုတ် ထောင်ကျစဉ်မှာနေရစဉ် ထို ရောဂါမျိုး ဖြစ်လာရင်မလွယ်။ ဆရာ ဝန်နှင့်တွေ့ခွင့်ရဖို့ အခက်အခဲရှိသလို ဆေးဝါးအတွက်လည်း အခက်အခဲရှိ သည်။ သည်နေရာမှာ ကြိုးသမားက တစ်ပန်းသာသည်။ ထောင်ဆေးရုံကို သော်မှ သွားစရာမလို။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ကြိုးတိုက်တန်းစီးကို ပြောလိုက်ရုံသာ။

ဆရာဝန်က ကိုယ်တိုင် ကြိုး တိုက်ကို အရောက်လာပြီး လူနာကို ကြည့်ရှု၍ ကုသပေးရသည်။ ဆေးဝါး များလည်း ပေးရသည်။

ကြိုးသမားကို ဂရုစိုက်ရသည် မှာ အကြောင်းရှိ၍ပါ။ သေတွင်းနှုတ် ခမ်းဝသို့ ရောက်နေသူများကို ကြင်နာ လွန်း၍ ကရုဏာထားပြီး အရေတယူ ဂရုစိုက်သဘောဆောင်၍ လုပ်ဆောင် ပေးခြင်းမဟုတ်ပါ။

ကြိုးနှင့်သေရမည့်လူကို အခြား ရောဂါဝေဒနာတစ်စုံတစ်ရာဖြင့် မသေ

ရအောင် အလုပ်သဘောဆောင်ပေး ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဝန်က စိတ်ဆင်းရဲစရာ များ။ ပူပင်သောက ရောက်စရာ အကြောင်းအရာများကို မတွေးတော ဘဲ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရန် အမှာစကား ပြောသွားသည်။

ဆရာဝန်ကတော့ ဆရာဝန်ပီပီ ဆရာဝန်စကား ပြောသွားခဲ့ပြီ။ ကြိုး သမားကတော့ ...

ဇနီးမယား၊ သားသမီးများနှင့် ကွေကွင်းကွေကွားပြီး ကြိုးစင်နှင့် လက် တစ်ကမ်းအလို သေမင်းနှုတ်ခမ်းဝသို့ ရောက်နေသူတစ်ဦးမှာ စိတ်ဆင်းရဲ စရာများ။ ပူပင်သောကတွေပြားစရာ များကို မတွေးတော့ဘဲ ဘယ်သို့လျှင် စိတ်ကို ကြည်ကြည်လင်လင်၊ အေး အေးမြမြထား၍ ရနိုင်ပါမည်နည်း။

ဒါပေသည့် ကြိုးသမားများကို ထာဝရ စိတ်နှိုးကိုယ်ကြေ ဒုက္ခလေ ဖွေအတိုက်ခံရသူများ ဟူ၍တော့ မဆို နိုင်ပါ။ လေပြည်လေညင်းလေး အတိုက်ခံရသည့် အလှည့်မျိုးလည်း ကြုံရတတ်ပါသည်။

အတူနေကြသူများအတွင်းမှ အယူခံနိုင်သူများ ရှိလာသောအခါ မျိုးတွင် စိတ်ဆင်းရဲမှုနှင့် သောကဗျာ ပါဒလောင်မီးလျော့ပါသွား၍ သူတို့ရင် ထဲမှာ ပိတ်လွှမ်းပြီး မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်များ ယက်သန်းလျက် ရင် မှာ နွေးတွေးသွားသည့် အခါမျိုးလည်း ရှိတတ်သည်ပါ။

တောက်ထွန်းမှာ ကြိုးတိုက်တဲ့ ရောက်သွားပေမယ့် ကြိုးစင်ပေါ်သို့ မတက်လိုက်ရ၊ သူ့အပေါ်ချမှတ်ထား

သည့် ကြိုးမိန့်ကို အယူခံဝင်ထားဆဲ။
ခံစားမှုဝေဒနာကြောင့် စိတ်ရော
ကိုယ်ပါ နှစ်ခြမ်းကွဲနေစေကာမူ မျှော်
လင့်ချက်ရောင်ခြည်မှာ ရေးရေးပျံ့
လင်းပနေဆဲ။

သူခံစားနေရသည့် နှလုံးရောဂါ
ဝေဒနာအတွက် ထောင်ဆရာဝန်မှာ
ကြိုးတိုက်ထဲသို့ တစ်ရက်ခြားတစ်
ခေါက် လာရောက်ကြည့်ရှု၍ ကုသ
ပေးနေရသည်။ သာမန်အကျဉ်းသား
တစ်ယောက်ဆိုလျှင် ဤရွေ့တိုက်မှု ဂရု
စိုက်ဖွယ် ရှိလိမ့်မည်မထင်။ ကြိုးမိန့်ခံ
အကျဉ်းသားဖြစ်သမို့ အထူးဂရုစိုက်ရ
သည်။ ထောင်ဆေးရုံမှာ မရှိသည့်
ဆေးများကိုပင် ဝယ်ယူပေးခဲ့သည်။

ခုတစ်လော ရောဂါအခြေအနေ
အတော်လေးကောင်းနေသည်။ ဆရာ
ဝန်ပင် ရက်ခြားမလာရတော့။

အခြေအနေကောင်းနေဆဲ ငြိမ်
သက်နေသည့် ဤကြိုးတိုက်ထဲမှာ
ခုကွလေပွေ မွေ့သွားခဲ့ရာမှ ...

တစ်နေ့။

ထိုနေ့က ထမင်းဆိုင်အလုပ်
သမားချင်း သတ်မှတ်၍ ကြိုးမိန့်ပေးခံရ
သူ နဝဝလီဆိုသူကို ကြိုးပေးမည့်
နေ့။ နဝဝလီမှာ အယူခံအဆင့်ဆင့်
နှိုးနှိမ့်ပြီးနောက် သမ္မတအသနားခံစာ
ပါ ပယ်ချခြင်းခံလိုက်ရပြီ။ သူ့အား
ကြိုးပေးရတော့မည်။

ကြိုးတိုက်ထဲတွင် အတူတကွ
နေရသူ သူအပါအဝင် ကြိုးသမား
အားလုံး စိတ်ထိခိုက်နေကြသည်။

ကြိုးပေးခံရမည့် နဝဝလီနှင့်
အတူ သူတို့လည်း တုန်လှုပ်ချောက်
ချားနေကြသည်။

ကြိုးမပေးခင် တစ်နေ့။

နဝဝလီ၏ ကယောင်ကတမ်း
ပြောဆိုအော်ဟစ်နေသည့်အသံ၊ တစ်
ခါတစ်ရံ ကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့
ရှိုက်ကြီးတင် ငိုရှိုက်နေသည့် အသံ
များကို ကြားနေရသောကြောင့် အဲဒီ
နေ့က သူတို့အပြင်ထွက်လမ်းမလျှောက်
ကြ။ နဝဝလီကို တွေ့ရမှာ ကြောက်
နေကြသည်။

သူတို့၏ စိတ်အစဉ်မှာ အနယ်
မထိုင်၊ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ
အတွေးစဉ်များဖြင့် ရစ်ထွေးနေကြ
သည်။

မနက်အရုဏ်တက်ချိန် ...

ကြိုးတိုက်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်
နေသည်။ ထောင်ဝင်ထမ်းများ ပျား
ပန်းခပ်မျှ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ကြိုး
တိုက်ထဲတွင် ရှိနေသူအားလုံး နိုးနေ
ကြသည်။

နဝဝလီ၏ ငယ်သံပါအောင်
အော်လိုက်သည့် အော်သံကြီးများကြိုး
တိုက်ထဲတွင် ဟိန်းထွက်သွားသည်။
နဝဝလီကတော့ သွားရှာလေပြီ။

လူစစ်လာသည့် ထောင်မှူးလေး
က တောက်ထွန်းအနီးရှေ့သို့ရောက်
လာသည်။ တောက်ထွန်း အိပ်နေပုံကို
မသက်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ တည့်တည့်
အိပ်နေခြင်းမဟုတ်၊ ကနီလနီဖြတ်
ကြီး။

လေးငါးခွန်းအော်၍ နှိုးကြည့်
သည်။ မလှုပ်။

သံတံခါးကို တုတ်နှင့်ဆွဲ၍ နှိုး
ကြည့်သည်။ မလှုပ်။

ဘူးဝကို အပြေးအလွှားသွား၍
ထောင်မှူးကြီးထံ သတင်းပို့ရသည်။

ထောင်မှူးကြီး ရောက်လာပြီး
တံခါးဖွင့်ကြည့်တော့မှ ပါးစပ်နှင့် နား
ထဲက သွေးများထွက်လျက် အသက်
ပျောက်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။
ဘယ်အချိန်ကဆိုသည်ကို မသိ။

ထောင်ဆရာဝန် ရောက်လာပြီး
ထောင်ပိုင်ကြီးထံ တင်ပြ၍ အလောင်း
ကို ခွဲစိတ်စစ်ဆေးရန် ရန်ကုန်ဆေးရုံ
ကြီးသို့ ပို့ရသည်။

နှလုံးရောဂါဖြင့် သေဆုံးကြောင်း
ခွဲစိတ်မှုမှတ်တမ်းရတော့မှ ပိုင်ရှင်မဲ့
အလောင်းအဖြစ် သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရသည်။

အိမ်ကိုအကြောင်းကြား၍ အိမ်
ကလူတွေလာသည်အထိ မစောင့်နိုင်။
တဖောက်ကန်း၊ တဖွတ်ထိုး၊ မိုက်ငှာမဲ့
မိုက်သွေးကြွသူများ၏ ဘဝဇာတ်သိမ်း
မှာ မလှပ။

သူ့အဖြစ်မှာ သေသွားသည်က
မှ ခပ်ကောင်းကောင်းဟု ဆိုရမည်
အဖြစ်။ ထောင်ထဲမသေဘဲ လွတ်
မြောက်ခဲ့ရင် ချစ်သောသမီးနှင့် ချစ်
သောဇနီးအတွက် ရင်ထုမနာ ယူကျုံး
မရဖြစ်၍ လူလောကကြီးတွင် အသက်
ရှင်နေထိုင်ဖို့ စိတ်ကုန်ခန်းသွားမည်မှာ
သေချာသည်။

မီးလောင်ဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့သည့်
သမီးနှင့်ဇနီးသည်တို့၏ မျက်နှာမှာ
လူတောထဲ မတိုးဝင်ရဲအောင် ရုပ်ပျက်
ဆင်းပျက်အနေအထားကို ရောက်ရှိ
သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့်ပါတည်း။

ကျော်မြသန်း

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ

လေးလံသော ကျောင်းလွယ်အိတ်၊ ကျောပိုးအိတ်

မလွယ်ရန်၊ မသယ်ပိုးရန်

စည်းမျဉ်းဥပဒေထုတ်ပြန်

ကေတီအောင်သိန်း (ရန်ကုန်စာကူသိုလ်)

အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများတို့သည် ၎င်းတို့၏ ကျောင်းလွယ်အိတ်၊ ကျောပိုးအိတ်များထဲတွင် ကျောင်းသုံးစာအုပ်၊ လေ့ကျင့်ခန်း၊ ကော်စီစာအုပ်၊ ကွန်ပျူဘူးအပြင်၊ မလိုအပ်သော သောက်ရေသန့်ဘူး၊ စားစရာ သောက်စရာများ၊ ကစားစရာများ အလုပ်ပြင်ပစ္စည်းများတို့ကို ထည့်သွင်းထားသဖြင့် ယင်းကျောင်းလွယ်အိတ်၊ ကျောပိုးအိတ်များသည် ၎င်းတို့၏ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်၏ ၂၀ ရာခိုင်နှုန်းမှ ၃၀ ရာခိုင်နှုန်းအထိရှိရာ ရက်ရှည်လကြာလာသော အခါတွင် နှုတ်သီးသော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများတို့၏ ကျောရိုးများနှင့် အစိုးဆက်များတို့ကို ထိခိုက်ဒဏ်ရာများ ရရှိစေပြီး ပျက်စီးစေနိုင်ကြောင်း ဆရာဝန်က သတိပေးပြောကြားလာသည်။ ထို့ကြောင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ မဟာရာရှထရာပြည်နယ်မှ သတိပေးပြောကြားပြီး ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ လေးလေးပင်ပင် သယ်ပိုးခြင်းမပြုကြရန် ကျောင်းစည်း

မျှင့် ဥပဒေတစ်ရပ် ထုတ်ပြန်လိုက်သည်ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းများတွင် ဆရာ၊ ဆရာမတို့က ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများတို့၏ လွယ်အိတ်၊ ကျောပိုးအိတ်များတို့ကို အမြဲချိန်တွယ်ကြည့်ရန်၊ ပညာရေးဌာနမှ ကျောင်းဆရာများအား ညွှန်ကြားထားသည်ဟု သိရ၏။ သို့ရာတွင် အိန္ဒိယ ယင်းပြည်နယ်အစိုးရကမူ တိတိကျကျအပြစ်ပေးခြင်း မရှိသေးဟု သိရသည်။

ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်စာကူသိုလ်)

Ref:-

ရိုက်တာ (၂၇-၇-၂၀၁၅)

ပန်းချီ၊ ရွတ်သောပီ

မှုန်ပျံ့ ဘဝခရီးပုံလွှာ

မြင့်ဝင်းနီ

“မျှော်”ဆိုသော ဝေါဟာရကို ပြန်မာအဘိဓာန်က ၁ - (အဝေးအရပ် သို့) မျက်နှာမှ၍ကြည့်သည်။ ၂-စောင့် လင့်သည်။ ငုံလင့်စောင့်စားသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်တို့ လူသားအားလုံး သည် မိမိကိုယ်တိုင် မျှော်ခဲ့ဖူးသလို မိမိ ကို မျှော်သူလည်း ရှိမည်မှာသေချာ

သည်။ ကလေးဘဝတုန်းက ခန့်သွား နေသည့် မိဘကို မျှော်ခြင်း။ အရွယ် ရောက်လာတော့ ချစ်သူသမီးရည်းစား ကိုမျှော်ခြင်း။ အိမ်ထောင်ရက်သားကျ ပြီး သားသမီးများ ရလာသည့်အခါ အချိန်တန်ပြန်မလာသည့် သားသမီးကို မျှော်ခြင်း။

လူတွေသည် မျှော်ခြင်းတစ်ခု

တည်းနှင့် ပြီးသည်မဟုတ်။ မျှော်လင့် ခြင်း။ မျှော်လင့်ချက်တွေနှင့် ဆက် အသက်ရှင်နေကြသည်ဟုဆိုလျှင် မှား အံ့မထင်။ လူ့ဘဝဆိုသည်ကလည်း မျှော်လင့်ခြင်းတွေ၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ ကင်းမဲ့နေလျှင် အသက်ရှင်လျက်နှင့် သေနေသည်ဟု ဆိုရမည်ပင်သည်။ ဤသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တချို့သည် ဤ

ကမ္ဘာ၌ အမှန်တကယ်ရှိနေသည်။

ဘဝခရီးဆိုသည်မှာ ရှည်သည်လည်းရှိသည်၊ တိုသည်လည်းရှိသည်။ အသက်ရှင်မှု၏ တိုခြင်း၊ ရှည်ခြင်း အပေါ်တွင် မူတည်နေသည်ဟု ဆိုရမည်။ အသက်ရှည်သူ၏ ဘဝခရီးသည် ရှည်လျားမည်၊ အသက်ငိုသူ၏ ဘဝခရီးသည် တိုတောင်းမည်။

လူတိုင်းလိုလိုပင် အသက်ရှည်လိုကြသည်။ အသက်ရှည်ခြင်းနှင့်အတူ ဘဝခရီးကလည်း ရှည်လျားလာသည်။ ခရီးရှည်ကြီး လျှောက်ဖူးသူတို့သည် လျှောက်နေဆဲသူတို့သည် အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများတတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည်လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ ဘဝခရီးရှည်ကြီးကို လျှောက်ခဲ့ရသူ၊ လျှောက်နေဆဲဖြစ်သူတို့ တချို့သော အတွေ့အကြုံလေးတွေကို ယနေ့တိုင် မေ့၍မရ။ ထိုအတွေ့အကြုံများထဲမှ အတွေ့အကြုံတစ်ခုမှာ “မျှော်”ဆိုသည် ဝေါဟာရနှင့်သက်ဆိုင်သော အတွေ့အကြုံပင်။

...

နှစ်များစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အတိတ်။ ထိုကာလက ကျွန်တော်သည် အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင် ဝန်ထမ်းလုပ်နေသည်။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သူက သူ့ညီဝမ်းကွဲတော်သူမှာ ဆယ်တန်းအောင်ထားသော်လည်း အလုပ်မရသေးဘဲဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ရုံးဌာနတွင် စာရေးဝန်ထမ်းနေရာ လစ်လပ်မှုရှိပါ

က အလုပ်ရရှိရေးအတွက် ကူညီပါရန် မေတ္တာရပ်ခံလာသည်။

အကြောင်းအားလျော်စွာ သုံးလလောက်အကြာတွင် စာရေးတစ်ဦးသည် အခြားဌာနတစ်ခုသို့ ပြောင်းသွားသဖြင့် စာရေးတစ်နေရာ လစ်လပ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ၏ ညီဆိုသူကို စာရေးဝန်ထမ်းရရှိရန် ကျွန်တော် ကူညီနိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော့်ဌာနသည် ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးဌာနလက်အောက်ရှိ လုံခြုံရေးဆိုင်ရာ ဌာနတစ်ခုဖြစ်၍ ဝန်ထမ်းခန့်ရာတွင် စိစစ်မှု၊ တာဝန်ခံစေခြင်း စသည် စည်းကမ်းတွေရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သက်ဆက်နွှယ်ပြီး အလုပ်ခန့်အပ်ခံရသူနှင့် ပတ်သက်၍ တာဝန်ယူပါကြောင်း ကျွန်တော်က ဝန်ခံလက်မှတ်ရေးထိုးရသည်။

ကျွန်တော် တာဝန်ယူပြီး အလုပ်သွင်းပေးလိုက်သည့်အခါမှာ ကိုအောင်သိန်းဟုခေါ်သည်။ သူ့ကို အလုပ်ခန့်အပ်ပြီး ဌာနခွဲတစ်ခုတွင် တာဝန်ချထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့်က ဌာနကွဲသည်။ ထို့ကြောင့် လူချင်း နေ့စဉ်မဆုံမိကြ။ တစ်ခါတစ်ရံသာ ဆုံမိကြသည်။

ကိုအောင်သိန်းသည် ပျော်ပျော်နေတတ်သည်။ လူတိုင်းကို ဖော်ဖော်ရွေရွေ ပြောဆိုဆက်ဆံတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရုံးသူရဲသား အတော်များများသည် သူ့ကို ခင်မင်ကြသည်။ သူ့ရုံးလုပ်သက် တစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် တစ်ရုံးလုံးရှိ ဝန်ထမ်းတွေနှင့် သူသည် ခင်မင်ရင်းနှီးနေကြပြီ။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် ရုံးသို့ နနက် ၁၀ နာရီခွဲခန့်မှ ရောက်သည်။ ရုံးတက်ချိန် အတော်နောက်ကျနေသည်ဟု ဆိုရမည်။

ကျွန်တော်သည် မိမိတာဝန်ထမ်းဆောင်ရာ ဌာနခွဲခန်းအတွင်းသို့ရောက်လျှင် မိမိစားပွဲတွင် ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ရုံးခန်းထိပ်ရှိ ဌာနခွဲစာရေးကြီးဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နေတတ်သော စာရေးကြီး၏မျက်နှာသည် တည်နေသည်။ ကျွန်တော့်ရုံးချိန် နောက်ကျ၍ များလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။

အခန်းထဲရှိ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကလည်း ကျွန်တော့်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေကြသည်။ သူတို့ကြည့်ရှုပုံတွေက ခါတိုင်းလိုမဟုတ်။ နည်းနည်းတော့ ထူးခြားနေသည်။ တစ်ခန်းလုံးရှိ ဝန်ထမ်းအားလုံး၏ မျက်နှာတွေ ထူးခြားနေသည်မှာ အမှန်ပင်။ ကျွန်တော် ထိုကိစ္စကို အဖြေရှာသော်လည်း အဖြေမရ။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်သည် မိမိစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရန် ဖိုင်တွဲတစ်တွဲကို စားပွဲပေါ်မှယူကာ ဟိုလိုက်ကြည့်၊ သည်လိုက်ကြည့် လုပ်နေလိုက်သည်။

နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ဆင်းချိန် ရောက်သောအခါ တစ်ခန်းတည်းမှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်သူငယ်ချင်းက လက်ဖက်ရည်သောက်ခေါ်သဖြင့် သူနှင့် ထွက်လိုက်သွားသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ရောက်သောအခါ လူရှင်သည်စားပွဲတွင် ကျွန်တော်

တို့ထိုင်ကြသည်။ ထိုင်မိပြီးသောအခါ သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။

“မင်း... ဒီမနက် ထူးခြားတာ ဘာသိထားလဲ”

ကျွန်တော် သူမေးခွန်းကို ဘာပြန် ဖြေရမန်းမသိ။ စိတ်ထဲတွင် လိုက်စဉ်း စားရင်း အဖြေတစ်ခု ပေါ်လာသဖြင့်

“ဒီမနက် ငါ့အဖို့ ထူးခြားတာဆို လို့ ငါ့ရုံးခန်းထဲ ရောက်တဲ့အချိန်မှာ တစ်ခန်းလုံးကလူတွေက ငါ့ကို တစ္ဆေ တစ်ကောင်ကိုပြင်ရသလို မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေတာကို တော့ ငါမသိထားမိတယ်။ အဲဒါ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းက တစ္ဆေထက် ကြောက် စရာကောင်းနေလို့ပေါ့... တစ္ဆေက ခြောက်ရုံပဲခြောက်မှာ။ မင်းက တစ္ဆေ ထက်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါ ဖြစ်သွားလို့ မင်းကို စကားပြောဖို့နေ နေသာသာ ရဲရဲတောင် မကြည့်ရဲကြ ဘူးလေ”

“ငါက ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သရဲရုပ် ပေါက်နေလို့လား”

“မင်းက တကယ်မသိသေးဘူးနဲ့ တူတယ်။ ဒီလိုကွ ဒီမနက် ၉ နာရီခွဲ လောက်မှာ ရုံးကို ထောက်လှမ်းရေး တွေရောက်လာပြီး အောင်သိန်းကို ဖမ်း သွားကြတယ်”

“ဘယ်အောင်သိန်းလဲကွ”

“မင်း အလုပ်သွင်းပေးထားတဲ့ အောင်သိန်းပေါ့”

“ဘာကိစ္စနဲ့ ဖမ်းသွားတာလဲ”

“အဲဒါတော့ ဘယ်သူမှမသိဘူး

ကွ။ ညွှန်ချုပ်ပဲ သိမယ်ထင်တယ်။ အောင်သိန်းကိုလာဖမ်းတဲ့ လူတွေထဲက နှစ်ယောက်က ညွှန်ချုပ်အခန်းထဲ ဝင် သွားကြတယ်တဲ့။ ဆယ်မိနစ်လောက် နေတော့ အခန်းထဲက ပြန်ထွန်းလာကြ ပြီး အောင်သိန်းကို ဖမ်းသွားကြတော့ တာပဲတဲ့”

“အဲဒါနဲ့ ငါ့မျက်နှာမကြည့်ရဲကြ တာနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာ မဆိုင်တာတော့ မသိ ဘူးလေ။ မင်းက အောင်သိန်းကို တာ ဝန်ယူပြီး အလုပ်သွင်းပေးထားတာ မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် မင်းအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေကြပြီး မင်းမျက်နှာကြည့် ရမှာ အားနာနေကြတာနော့ပေါ့”

“ငါ ကိုအောင်သိန်းကို တာဝန်ယူ ကြောင်း လက်မှတ်ထိုး အလုပ်သွင်း ပေးတာ တစ်ရုံးလုံးသိတဲ့ကိစ္စမှ မဟုတ် တာ။ တာဝန်ရှိတဲ့ လူကြီးတချို့ပဲ သိတဲ့ ကိစ္စပဲဟာ”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါ ပေမယ့် အောင်သိန်းကို ထောက်လှမ်း ရေးတွေကခေါ်သွားတာ ရုံးအောက်ထပ် တောင်ရောက်မယ် မထင်ဘူး။ ---- ဌာန မင်းအချစ်တော် ဘီစီကြီးက တစ် ရုံးလုံး တစ်ခန်းစင်တစ်ခန်းထွက် လိုက် ပြောတော့ သိကုန်တာပေါ့”

“ဘာတွေလိုက်ပြောလို့လဲ”

“အောင်သိန်းကို တာဝန်ယူ အလုပ်သွင်းပေးထားတာ မင်းတဲ့။ ဒီ တော့ အောင်သိန်း တစ်ခုခုပြဿနာ ဖြစ်လာခဲ့ရင် မင်းကိုလည်း အရေးယူရ မှာပဲတဲ့။ နောက်ပြီး အောင်သိန်းကိုဖမ်း

သွားတာ ရဲမဟုတ်ဘူး။ ထောက်လှမ်း ရေးက ဖမ်းတာဆိုတော့ နိုင်ငံရေးကိစ္စ ပဲ ဖြစ်ရမယ်တဲ့။ စုံနေတာပဲကွာ”

ထိုဌာနခွဲ စာရေးကြီးသည် ကျွန် တော်အပေါ် မလိုမုန်းထားဖြစ်နေသည် မှာ ကြာပြီ။ ခုလိုအချိန်၌ အဆင်းတွန်း တွန်းမည်မှာ သေချာသည်။ မလိုမုန်း ထားစိတ် ရှိသူတို့၏ အကျင့်စရိုက်ပင် မဟုတ်လား။

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့် ကြာတော့ မှ ကိုအောင်သိန်းကိုစွဲကို သိရတော့ သည်။ ကိုအောင်သိန်းသည် တောတွင်း ပါတီတစ်ခု(မဒေသတ)နှင့် အဆက် အသွယ်ရှိသူ၊ တောတွင်းပါတီ အကျိုး ဆောင်နေသူဖြစ်၍ ယခုလိုအရေးယူ ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်းပင်။ ယခုအခါ အင်းစိန်အကျဉ်းထောင်ထဲ ရောက်နေပြီ ဟု သိရသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ကိုအောင်သိန်း နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်တော်အား မည် သည့်ဌာန၊ မည်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကမှ ခေါ် ယူမေးမြန်းစစ်ဆေးခြင်း မရှိခဲ့။ အမှန် ကလည်း ကျွန်တော်သည် ကိုအောင် သိန်းကို အလုပ်သွင်းပေးရုံက လွဲ၍ အခြား ဘာပတ်သက်မှုမျှ မရှိခဲ့။ လူချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသာရှိသည်။

ကိုအောင်သိန်း အထိန်းသိမ်းခံရ ပြီး တစ်နှစ်ခွဲနှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် ဖြစ် မည်ထင်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အစိုး ရရုံးဝန်ထမ်းဘဝမှ နုတ်ထွက်လိုက်ကာ စာပေလောကထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်ဝင်ခဲ့သော စာပေ လောကသည် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း။

စာအုပ်ဖြန့်ချိရောင်းချခြင်း စသဖြင့် လောကမဟုတ်။ စာရေးဆရာလောက ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခု၊ နှစ်ခုစော၍ စာရေးဆရာလော ကထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြသော ဆရာ ဆရာများပင် ထမင်းနပ်မုန့်ဖို့ မနည်း ကြိုးပမ်းနေရချိန်၌ ကျွန်တော့်လို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုလွန်ကဲကာ ရောက်လာသူအဖို့ကား သိပ်စဉ်းစား နေစရာ လိုမည်မထင်ပါ။

ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့ နှစ် သက်စွဲလမ်းခဲ့သော ကြွေးကြော်သံ စကားလုံးတွေရှိသည်။

“ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲပဲ။ တိုက်ပွဲ တစ်ရာတွေရင် အောင်ပွဲတစ်ရာရမယ်။ ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားတွေနဲ့ လက်တွဲပြီး လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲရမယ်” စသည့် ထိုကြွေးကြော်သံတွေအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ မဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါ။ အကောင်အထည် မဖော်နိုင်ခဲ့ပါ။ အကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန် ဆောင် ရွက်ခဲ့သူ အချို့လည်း ငယ်ငယ်ရွယ် ရွယ်နှင့် လမ်းခုလတ်မှာပင် ကျဆုံးခဲ့ ကြရသည်။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာလောကကို မစွန့်ခွာနိုင် တော့။ ထိုလောကထဲ၌ပင် ကျေနပ်စွာ ကျင်လည်နေခဲ့သည်။

တစ်ရက်တွင် ကျွန်တော်သည် အရှေ့ဘက်မှ အနောက်ဘက်သို့... သိမ်ဖြူလမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားစဉ် ဝန်ကြီးများရုံး အရှေ့လောက်အရောက် နောင်မှဆင်းသိုက်မှ လာနေသူ လူတစ်ဦး

က အနားသို့ရောက်သောအခါ ကျွန် တော့်နာမည်ကိုခေါ်၍ နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော့်လက်တစ်ဖက်ကိုလည်း ထွက် ပြေးသွားမှာစိုးသည့်အလား အတင်းဆွဲ ထားသည်။

လမ်းသွားရင်း စဉ်းစားခန်းလွတ် နေသော ကျွန်တော်သည် ထိုအချိန်မှ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ လူကို မော့ကြည့်မိ သည်။ စိတ်ထဲမှ အံ့ဩဝမ်းသာ ဖြစ် သွားသည်။ ကျွန်တော် တစ်ခါတစ်ရံ သတိရမိသော ကိုအောင်သိန်း ကိုကိုး ကျွန်းပြန် ကိုအောင်သိန်း။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လက် ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ထိုင်၍ စကား ပြောကြသည်။ အများဆုံးပြောသူမှာ ကိုအောင်သိန်း။ ကျွန်တော့်ကို အခုလို မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့လိုက်ရ၍ သူ့၌ နှစ်ကာလရှည်ကြာစွာ စွဲကပ်နှောခဲ့ သော စိတ္တဇရောဂါမှာ ယခုမှာပင် ပျောက်ကင်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း။ ထို အကြောင်းအရာကို သုံးလေးကြိမ်မက ထပ်တလဲလဲပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော် က -

“နေပါဦး ခင်ဗျား စိတ္တဇရောဂါရ တာက ဘယ်လိုက ဘယ်လို ရခဲ့တာ လဲ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့မှ ခင်ဗျား စိတ္တဇ ရောဂါက ဘယ်လိုချက်ချင်း ပျောက် သွားရတာလဲ။ ကျွန်တော် မစဉ်းစား တတ်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ်။ ဒီလို ဗျ။ ကျွန်တော့်ကို ရုံးပေါ်က လာခေါ် သွားပြီး စစ်ကြောရေးစခန်းရောက် တော့ စစ်တော့တာပေါ့။ ကျွန်တော်

လည်း အသနားမခံတော့ဘဲ ကျွန်တော် လုပ်တာတွေ၊ တောတွင်းအဖွဲ့အစည်း နဲ့ ဆက်သွယ်တာတွေ အကုန်လုံးကို ပြောပြဝန်ခံလိုက်တယ်။ သူတို့လည်း သူတို့သတင်းရထားတာ၊ သိထားတာ တွေထက်တောင် ပိုပြည့်စုံနေလို့ ကျေနပ်သွားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန် တော့်ကို ဆက်မစစ်တော့ဘဲ အင်းစိန် ထောင်ထဲ ပို့လိုက်တယ်”

ကိုအောင်သိန်း စကားရပ်ပြီး ရေ နွေးကြမ်းကို မော့သောက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် စကားဆက်လာသည်။

“အဲဒီလို အင်းစိန်အကျဉ်းထောင် ထဲရောက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ ကျွန် တော် စိတ္တဇရောဂါ စွဲလာတော့တာပဲ”

ကိုအောင်သိန်းသည် သူ့စကားကို ခေတ္တနားပြီးမှ ဆက်ပြောလာပုံမှာ -

“ရောဂါစွဲလာပုံက ဒီလိုဗျ။ ကျွန် တော့်ကိုစွန့်ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားလည်း အင်းစိန်ထောင်ထဲ ရောက်လာမှာပဲလို့ တွက်ပြီး မျှော်နေမိတာ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရောက်လာတဲ့သတင်း မကြာရ ဘူး။ နောက် ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်က နေ ကိုကိုးကျွန်းရောက်သွားကြရော။ ကိုကိုးကျွန်းရောက်တော့လည်း ခင်ဗျား ရောက်လာမလားဆိုပြီး မျှော်နေမိပြန် ရော။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရောက်မလာ ဘူး။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်ကာလတွေကြာသွားပြီး ကျွန်တော် ကိုကိုးကျွန်းကနေ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ခင်ဗျားကို မျှော် တဲ့စိတ္တဇ ရှင်းသွားအောင် ရုံးကိုသွားခဲ့ တယ်။ ရုံးရောက်သွားခါမှ ကျွန်တော့် စိတ္တဇက ပိုသည်းလာတယ်ဗျ။”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောဂါရှိသည်း လာရတာလဲ။ အဲဒါလေးရှင်းပြပါဦး”

“ရုံးရောက်တော့ ခင်ဗျား အလုပ် က ထွက်သွားတာ ကြာလှပြီဆိုတဲ့ သတင်းပဲ ကြားရပြီး ခင်ဗျားဘယ်မှာ နေတယ်။ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူ တို့လည်း မသိဘူးတဲ့။ ခင်ဗျားကလည်း အလုပ်ထွက်သွားပြီးကတည်းက ရုံးကို တစ်ခါမျှလာလည်ဖော်တောင် မရှိဘူး တဲ့။ စုတ်စမြုပ်စ ဖြစ်သွားလိုက်တာ နှစ် တွေတောင်ကြာလှပြီဆိုတဲ့ သတင်းပဲ သိရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားများတော့ခိုသွားပြီလားလို့ တွေး မိရင်း စိတ္တစဖြစ်ရပြန်ရော”

“ကိုအောင်သိန်းရာ အခုလို ပြန် တွေ့ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်။ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်ကိုမျှော်တဲ့ စိတ္တလည်း မရှိတော့ဘူးပေါ့”

ကိုအောင်သိန်းသည် လှိုက်လှဲ စွာပြုံးလိုက်သည်။ သူသည် ရုပ်မချော သော်လည်း ပြုံးလိုက်လျှင် ခင်မင်စရာ ကောင်းသည်။ သူ့အပြုံးက နှစ်လိုဖွယ် ရာရှိသည်။

ထိုနေ့ တွေ့ကြပြီးနောက်... ကိုအောင်သိန်းနှင့် ကျွန်တော်သည် ကာလအတန်ကြာ မဆုံဖြစ်၊ မတွေ့ ဖြစ်ကြ။ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားနေကြရသည်မှာ အမောဖြေ စရာအချိန်ပင် မရှိ။

...

တစ်ရက်တွင် ကိုအောင်သိန်းနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ သွားဆုံသည်။ မမျှော်

လင့်သော ဘဝဇာတ်ရုပ်ဖြင့်တွေ့ရ၍ ကျွန်တော် အံ့သြနေမိသည်။ တွေ့သည့် နေရာမှာ ဘုရားပွဲဈေးတန်းတစ်နေရာ၊ ကိုအောင်သိန်း၏ ဘဝဇာတ်ရုပ်မှာ ဗေဒင်ဆရာ။

ကျွန်တော့်ကိုတွေ့လျှင် ကိုအောင် သိန်းသည် ပွဲဈေးတန်းရှိ သူ့ဗေဒင် ဟောခန်းသို့ခေါ်သွားပြီး လက်ဖက်ရည် နှင့် မုန့်တို့ဖြင့် ညှော်ခံသည်။ စကား တွေပြောသည်။ ထိုစဉ်အချိန်မှာပင် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးစုံတွဲ ဗေဒင်မေး ရန် ရောက်လာသဖြင့် ကိုအောင်သိန်း စကားဖြတ်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် လည်း သူ့ကို နှုတ်ဆက်ကာ ဗေဒင် ဆိုင်ခန်းလေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အပြန်လမ်း၌ ကျွန်တော့်စိတ် အတွေးသည် အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကို ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်...။ ရုံးစာရေး ကိုအောင်သိန်း ထောင်ပြန် ကျွန်ပြန် နိုင်ငံရေးသမား ကိုအောင်သိန်း၊ စီတင် ကလွတ်လာပြန်တော့ ဝမ်းရေးအတွက် ကုန်သွယ်ရေးဆိုင်အနံ့ တန်းစိတိုးစား လူတန်းစား၊ ယခုတစ်ဖန် ဗေဒင်ဆရာ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ကိုအောင်သိန်းလို ဘဝသရုပ်သဏ္ဌာန်တွေသည် မြန်မာ ပြည်၌ အများအပြား။

ကိုအောင်သိန်းကို ဗေဒင်ဆရာ အနေဖြင့် နောက်ထပ်နှစ်ကြိမ် ဆုံဖြစ် သည် ထင်သည်။ နောက်ဆုံးတွေ့ဖြစ် သည့်နေရာမှာ မဟာဗန္ဓုလလမ်းရှိ တိုက်ကြီးတစ်တိုက်၏ အောက်ခန်း၌ ဗေဒင်ခန်းဖွင့်ထားချိန် ဖြစ်မည်ထင် သည်။ အခန်းဝတွင် ဗေဒင်ဆရာအမည်

ရေးထားသည့် ခုံညားသေ၊ ဆိုင်ဘာဟ် ရှိသည်။ ဗေဒင်ဆရာအမည်က နာမည် သုံးလုံး။ ကျွန်တော် အပြည့်အစုံမမှတ် မိတော့။ သုံးလုံးထဲမှ “ဇော်”တစ်လုံးကို သာ မှတ်မိသည်။

ကိုအောင်သိန်းနှင့် ထိုသုံးကြိမ် သာ ဆုံဖြစ်၊ တွေ့ဖြစ်သည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး မခင်မင်၍၊ သံယောဇဉ်မရှိ၍ တော့ မဟုတ်။ လျှောက်လှမ်းနေကြရ သည့် ဘဝခရီးလမ်းတွေက မတူကြ၍ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ တစ်ရက်တွင်... ကျွန်တော်သည် မဟာဗန္ဓုလလမ်းရှိ ကိုအောင်သိန်း ဗေဒင်ခန်းဖွင့်သည့်နေ ရာသို့ ရောက်သွားပြီး စုံစမ်းသောအခါ မည်သူမျှ အဖြေမပေးနိုင်ကြ။ သည်လို နှင့် ကိုအောင်သိန်းနှင့် ကျွန်တော်တို့ မဆုံဖြစ်၊ မတွေ့ဖြစ်ကြသည်မှာ ယခုဆို လျှင် နှစ်ပေါင်းဆုံးဆယ်ကျော်မက ရှိပြီ ထင်သည်။

တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် အတိ အကျပြောနိုင်သည်မှာ ကိုအောင်သိန်း သည် သူနိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဘဝ တုန်းက မျှော်သလို ကျွန်တော့်ကို မျှော် နေမည်မဟုတ်တော့ပါ ဆိုသည်ကိုပင် တည်း...

မြင့်ဝင်းနီ

အမွေအတွက် ဆေးစာစစ်ခွက်

နတ်တလင်း ချစ်လွင်

“ပြိုဟ်မွေ့တဲ့အမွေ”၊ “အမွေပုံ ကုန်မှအေး”၊ “အမွေဆိုတာ စားထိုက်သူမှ စားကြရတာပါ” စသည်ဖြင့် “အမွေ”အကြောင်း စဉ်းစားလျှင်၊ ကြုံတွေ့လျှင် အခက်အခဲအလီလီ၊ သောကအဖုံဖုံ၊ ဦးနောက်ခြောက်ရာ အမျိုးမျိုး၊ သွေးသားရင်းချာချင်း တုတ်ဆွဲ၊ စားဆွဲ စာရင်းရှင်းကြ၊ အမွေက မွေ့လှသည်။

အချို့မီးစာကုန် ဆီခန်း၊ မရဏလမ်းလျှောက်ချိန် ရောက်နေပေမည် “အဖေ၊ အမေတို့ ခေါင်းချာသွားတဲ့ အိမ်၊ ငါ့လည်း အိမ်မှာပဲ ခေါင်းချာသွားချင်တယ်၊ ငါ့သေမှ နင်တို့လုပ်ချင်ရာလုပ်”ဟု တရားမရှိ၊ ဘုရားမသိနှင့်

သေတော့ ကိုယ်ယူသွား၍မရသော၊ ထားခဲ့ရမည်ဖြစ်သော အိမ်ကြီးကိုမခွဲနိုင်၊ မခွာရက် ဖက်တွယ်လျက် သေတပန် သက်တံး နေသွားသူများက မရှား။

တကယ်တော့ မသေမီ ဆေးကုသဖို့အပါအဝင် နေထိုင်စားသောက်ရေး အခက်အခဲ၊ အမွေဆိုင်အိမ်ရောင်း၍ ရရှိလာသော မိမိအတွက်ရရှိခွင့်ဖြင့် မိမိလျှာမိန့်သမူ ပြုချင်ရာတို့ကို အားရပါးရကြီး ခံနပြု၊ သာဓုအနမောဒနာ ခေါ် ရေစက်ချ၊ ကိုယ်နှင့်ပါသွားနိုင်သည့် အလှူဒါနအလုပ်ကို စိတ်ချမ်းသာစွာဖြင့် သယ်သွားကြပါတော့လား။

ခုတော့ တလွဲဆဲပင်ကောင်း ဖြစ်နေမည်၊ အယူ

အဆယောန်းကြီးက ကျွန်တော်တို့မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကို ဒုက္ခပေးနေသည်။ ဆေးကုဖို့ ငွေလိုလိုမှ ငွေရပေါက်ရှိလျက် မဖန်တီးနိုင်၊ လူဆိုတာ သေတစ်နေ့၊ မွေးတစ်နေ့ပဲ။ သေမျိုးချည်းပဲ။ သူမသေခင် သုစိတ်ချမ်းသာသလိုသာ ရှိပါစေ။ အမွေဆိုင်အိမ်ကြီး မျက်စောင်းမထိုးနဲ့၊ မထိနဲ့ဟူ၍ အမွေဆိုင်ပစ္စည်း(အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ)အပေါ် ဝေစုများရချင်၍ လက်ရှိအား ကံအခဲကို ပြေလည်ရာပြေလည်ကြောင်းမယုဝဘဲ ရေခဲတုံးမင်ခုထိုင်နေသည့်အလား တွက်ရေနင့် စက်သုဋ္ဌေးဖြစ်နေသူတွေ ကြုံရဖူးသည်။

ကိုယ်တွေ့ပါ။ ထို့ထက် အမျိုးထဲကပါဟုပင် ဝန်ခံပါရစေ။ စာရေးသူ၏ အဒေါ်အပျိုကြီးနှစ်ဦး လူကြီးရောဂါဖြင့် စီးစာကုန်ဆီခန်းဟုပင် ပြောရမည်လား။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တစ်လ၊ ၁၀ ရက်သာခြား၍ ကွယ်လွန်ရာသည်။ အသက်တွေက ၇၀ ကျော် ၈၀ တွင်း။ မောင်နှမငါးယောက်ရှိရာ သူတို့ထက်အရင် အငယ်နှစ်ဦးကွယ်လွန်ပြီး သူတို့နှစ်ဦးအပါအဝင် မောင်(အိမ်ထောင်သည်) ကျန်သည်။ သူတို့မကွယ်လွန်မီ ဦးစွာကွယ်လွန်သည့် မောင်နှစ်ဦးတွင် တစ်ဦးက လူပျိုကြီး တစ်ဦးက အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်၏။ ဗြိလယ်တွင်လည်းဖြစ်၊ လမ်းမတန်းလမ်းဆုံလည်းကျ (၆၀ ပေ x ၈၀ ပေ) မြေကွက်၌ တစ်ထပ်တိုက်နေရာကောင်းမို့ စီးပွားရေးသမားတို့ မျက်စိကျသည်။ ခဏခဏ အရောင်းအဝယ်စကားစသည်။ သို့သော် အဒေါ်အပျိုကြီးတို့က “အဖေ၊ အမေတို့ ခေါင်၊ ဖုဲ့ခဲတဲ့ ခြံမြေအိမ်နေရာ၊ ငါတို့လည်းဒီမှာပဲ ခေါင်းချမယ်။ ငါတို့သေမှ လုပ်ချင်ရာလုပ်” ဟုခေါင်း မာနေသည်။ မိဘလက်ထက်က မေထိုက်အလျောက် ငွေကြေးပြည့်စုံသော်လည်း သားသမီးတို့ လက်ထက် ထုံးစံအတိုင်း မပြောင်လက်နိုင်ပြီ။ ထို့ထက် မောင်အိမ်ထောင်သည်တွေကလည်း ခုနီး။ သူ့သားသမီးတွေနှင့် အစုန်ခရီးနှင့်နေရသူများ။ အဆုန်ကို မစဉ်းစားနိုင်ပါ။ သို့ဖြင့် မျက်နှာပန်းလှရောင်းထွက်မည်ကုန်(အိမ်ခြံမြေ)ကြီးကို သူတို့ မျက်စောင်းထိုးကြပါ၏။ အပျိုကြီးတို့က အစိုးရဝန်ထမ်းလည်းမဟုတ်၊ စုမိဆောင်းမိလည်းမရှိဖြစ်ရကား မောင်နှစ်ဦး မိသားစုတို့ (အထူးသဖြင့်

ယောက်ျား)တို့စားဝတ်နေရေး တာဝန်ကိုယ်စီရှိကြပြီဖြစ်လာသည်။ မောင်အကြီးဇနီးက အိမ်မကြီးတာဝန်၊ အငယ်က အိမ်မငယ်တာဝန်၊ ဆေးဝါးဆေးကုသစရိတ်က အရေးကြီးပြီ။ သွေးစည်းကြစို့ ဆိုသကဲ့သို့ ဆွေမျိုးရင်းချာကော၊ မရင်းချာတွေပါ မူးစုပဲစုနှင့် အပျိုကြီးနှစ်ဦး လုပ်လီလုပ်လဲ သေမင်းအခေါ်ကို စောင့်မျှော်နေကြရသည်။ သူတို့ ကွယ်လွန်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်က ဝင်ကျွတ်သွားတာပါပဲလေဟု တစ်သံတည်း မှတ်ချက်ပြုကြသည်။ ဆွေမျိုးတွေဝင်ကျွတ်တာလား။ သူတို့ဝင်ကျွတ်တာလား ဆက်မတွေးရဲပါ။ ဤသည်က ကျွန်တော်တို့လူမျိုးများ အစိုးစွဲနေသည့် အဖေ၊ အမေ ခေါင်းချသည့်နေရာ၏ ဆိုးကျိုးပါ။ တကယ်ဆို ဘာသာတရားအဆုံးအမ ခံယူချက်ရှိရှိ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ အနာဂတ်တို့တွင် ပစ္စုပ္ပန်ကိုပဲ တည်တည်ရပ်ရပ် ပကတိအခြေအနေကို အကောင်းဆုံးရင်ဆိုင် အသုံးချရပ်တည်သွားလျှင် လူသာဓုခေါ် နတ်သာဓုခေါ်ကြချိန်မည်။ ခုနော့ရှေးရိုးစွဲအယူအဆတွေကိုပဲ အပြစ်ပြောရမလား။ အမွေကို မခံစားထိုက်သူများဟု ဆိုရမည်လား။ အမွေကတော့ အေးအေးဆေးဆေး ထိုက်သူလက် ရောက်ကြပေဦးမည်။ သူလည်း သင်္ခါရသဘောတရားအရ ပိုင်ရှင်လည်းပြောင်းပဦးမည်။ အသစ်အသစ်သော ပိုင်ဆိုင်သူများ ရှိလာမည်မှာ မူချ။ ကိုယ်ဖက်တွယ်ထား၍မှ မရတာလေ။

တရားရေးလောကတွင် “အမွေပုံ ကုန်မှအေး” ဟူသောစကားရှိသည်။ အမွေဆိုင်တို့ အပြိုင်လှကြရာမှ အမွေ ပုံကုန်သွားမှ အမွေလုပွဲ ကန့်လန့်ကာချကြသည်။ ထို့ထက် တကယ်အဖြစ်တစ်ခုကလည်း အမွေလောက ဩချစရာပါ။

သားသမီးမရှိသော အဘိုး အဘွား လင်မယားနှစ်ဦး လင်က အရင်ကွယ်လွန်သည်။ မယားက နှစ်နှစ်ခန့် ကြာမှဆုံးသည်။ သူတို့မှာ ဟိုဘက်၊ ဒီဘက် ညီ၊ ညီမ၊ တူ၊ တူမတို့ရှိပေမယ့် အမွေပုံကြီး (အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ)ကို မထုခဲ့ဘဲ။ အဘွားကြီးမကွယ်လွန်မီ သူလည်းချသမား။ အဘွားကြီးတူမယောက်ျား ဇနီးမောင်နှံ ကုမ္ပဏီလောက ဖက်ရအောင်ဟုပြောကာ အိမ်ပေါ်တက်လာသည်။ ဇာဘတ်

နိုင်ဆုံးပြုစုသည်။ ဒီယုန်မြင်၍ ဒီချုံထွင်ခြင်းပါ။ အခြား အခြားသော နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးရင်းချာတွေကိုလည်း အိမ်နား မကပ်စေရ။ အိမ်ရိပ်မနင်းစေရ။ သို့နှင့် အဘွားကြီးကွယ် လွန်တော့ သူဇနီး(တူမ)ကို အဘွားကြီးက ကိတ္တိမမွေးစား ခဲ့သော စာချုပ်ကြီးပေါ်လာသည်။ ရှေ့နေ၊ အရပ်သက်သေ တို့နှင့် အပိုင်လုပ်ထားသည်။ အဘွားကြီး လက်မှတ်မထိုး နိုင်၍ လက်မွေယူထားပါသည်တဲ့။ သက်သေတွေကလည်း ဘာကြောင့်ရယ်မသိ သူ(ချသမား)ပြောသမျှ ခေါင်း ညိတ် ညိတ်၊ သူ့အရပ်နှင့် သူ့တတ်တော့ဖြစ်နေပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိတ္တိမစာချုပ်ပြောက်-မပြောက်အငြင်း ပွားကြဦးမည်။ ရုံးပြင်ကနားကိစ္စတွေနှင့် မဖြစ်သင့်တာတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ ယဉ်ပြိုင်ကြလျှင် နာသူနာ၊ ကြေသူကြေကြမည်။ သည်ပွဲ ကြည့်မကောင်းပါ။ ဒါကလည်း အမွေ၏ကယက်များ မဟုတ် ပါလား။

ထို့ကြောင့် သေတမ်းစာရေးခွင့်မရှိသော မြန်မာဗုဒ္ဓ ဘာသာတို့သည် မိသားစုစီမံမှုပြုလုပ်ထားသင့်ပါသည်။ ယုတ်စွာအဆုံး အမွေရှင်မျက်ကွယ်ပြုသည့်တိုင် အမွေဆိုင် ချင်။ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်၊ နာသည်၊ သာသည်သဘောမထား ကြဘဲ မျှမျှတတခွဲဝေယူကြဖို့လိုသည်။ ယခုတင်ပြလိုသည့် ၂၁-၅-၉၉ ရက်နေ့က ချမှတ်သော တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး ရုံးထိုင်) စီရင်ချက်ဖြစ်သည့် အယူခံတရားလို ခေါ်ကြည် ကြည်မြင့်နှင့် အယူခံတရားပြိုင် ခေါ်ခင်မာရီတို့၏ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၂၇ အမှုက မဆိုင်သူများ မွေစရာမလိုသည့် ပြဿနာပါ။

အမှုမှာ တောင်သာမြို့၊ အမှတ်(၄)ရပ်ကွက်နေ သွားစိုက်ဆရာကြီး ဦးဘအေးနှင့် ဒေါ်သိန်းရွှေတို့တွင် သား သမီးလေးဦး ထွန်းကားခဲ့သော်လည်း အကြီးမားဆုံးသား ဦးမြင့်တင်နှင့် အငယ်ဆုံးသား မောင်စိန်ကုလားတို့မှာ လူပျိုဘဝဖြင့်ပင် မိဘများထက်စော၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပါ သည်။ သားအလတ် ဦးမြင့်ထွန်းနှင့် သမီးအလတ် ခေါ်ကြည်ကြည်မြင့်တို့နှစ်ဦး ကျန်ခဲ့ရာ ဦးမြင့်ထွန်းမှာ ဒေါ်ခင်မာရီနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး မန္တလေးမြို့၌ နေထိုင် ခဲ့သည်။ ခေါ်ကြည်ကြည်မြင့်က ဦးခင်မောင်သန်းနှင့် အိမ်

ထောင်ကျပြီး တောင်သာမြို့တွင်ပင် မိဘများနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဖခင် ဦးဘအေးမှာ ၁၉၈၈ ခုနှစ်တွင်လည်း ကောင်း၊ မိခင်ဒေါ်သိန်းရွှေမှာ ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင်လည်း ကောင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ကြသည်။ မိခင်ဒေါ်သိန်းရွှေ၏ ရက် လည်ဆွမ်းမကျွေးမီ တစ်ရက်အလိုတွင် ဦးမြင့်ထွန်းနှင့် ခေါ်ကြည်ကြည်မြင့်တို့ မောင်နှမနှစ်ဦးသည် ဖခင်ဘက်၊ မိခင်ဘက်ဆွေမျိုး လူကြီးသူမများရှေ့ မိသားစုစီမံမှုပြုလုပ် အမွေခွဲဝေခဲ့ကြရာ ဦးမြင့်ထွန်းကိုယ်တိုင်က ဦးဆောင်ကာ မိမိသည်ကျောင်းနေစဉ်ကပင် အိမ်ထောင်ကျ၍ မိဘများကို ပြုစုလုပ်ကျွေးမှု မပြုနိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ နှမအငယ်ဖြစ်သူ ခေါ်ကြည်ကြည်မြင့်မှာ အပျိုဘဝနှင့်ပင် မိဘများ၏လုပ်ငန်း (သွားစိုက်၊ ဓာတ်ပုံဆိုင်)ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ခဲ့သည့်အပြင် အိမ်ထောင်ကျပြီးအချိန်တွင်လည်း မိဘများနှင့်ပင် နေထိုင် ကာ မိဘများကွယ်လွန်ချိန်အထိ ပြုစုစောင့်ရှောက်လုပ် ကျွေးခဲ့ကြောင်း၊ တောင်သာမြို့ရှိ ဝိုင်းမြေနှင့်အိမ်ကို နှမဖြစ် သူ ခေါ်ကြည်ကြည်မြင့်ယူရန်၊ မိမိအနေဖြင့် ဖခင်၏ သွား စိုက်ကိရိယာများနှင့် မိခင်၏ ကျောက်လက်ကောက်တစ်ရံ သာ ယူလိုကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုလျက် မောင်နှမနှစ်ဦး သဘောတူခွဲဝေယူခဲ့ကြသည်။

ဦးမြင့်ထွန်းသည် ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လအတွင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ဦးမြင့်ထွန်း၏ဇနီး ဒေါ်ခင်မာရီက ၁၉၉၆ ခုနှစ်တွင်မှ တောင်သာမြို့နေ ခေါ်ကြည်ကြည်မြင့် အပေါ် ဦးဘအေးနှင့် ဒေါ်သိန်းရွှေတို့ ကျန်ခဲ့သည့် အမွေ ပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခဲ့ရာ မန္တလေးတိုင်း တရားရုံး ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၉၂ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုတရားမကြီးမှုတွင် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက တရားလိုဒေါ်ခင်မာရီ တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း အမွေပုံ ပစ္စည်းများ၏ နှစ်ပုံတစ်ပုံကို ခွဲဝေပေးရန် ပဏာမဒီကရီချ မှတ်ပေးခဲ့ပါသည်။ မန္တလေးတိုင်းတရားရုံးက တရားပြိုင်ဖြစ် သူ ခေါ်ကြည်ကြည်မြင့်တင်ပြသည့် မိသားစု စီမံမှုပြုလုပ် ခြင်းမှာ ဆွေမျိုးသက်သေများရှေ့၌သာ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ရပ်မိရပ်ဖ (ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ)စသည် မပါရှိသောကြောင့် ယုံကြည်လက်ခံနိုင်စရာမရှိကြောင်းဖြင့်ပယ်ချကာ အထက်

ပါအတိုင်း ပထမဦးစွာရီချပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်ကြည်ကြည်မြင့်က မန္တလေးမြို့ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမ ပထမအယူခံ မှ အမှတ်-၂၇ ဖြစ်ပါသည်။

တရားရုံးချုပ်(မန္တလေးမြို့ရုံးတိုင်)က အယူခံတရား လို ဒေါ်ကြည်ကြည်မြင့်၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးလှထွန်း နှင့် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်မာရီတို့၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ကြီးဦးမြစိန်တို့ကို ကြားနာပြီး ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ မေလ ၂၁ ရက်နေ့တွင် စီရင်ချက်ချပေးခဲ့ပါသည်။ တရားရုံးချုပ်က စီရင်ချက်တွင် ယခုအမှု၌ အဓိကဆုံးဖြတ်ရန်အချက်မှာ တရားလို၏ဆင်ပွန်း ဦးမြင့်ထွန်းနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် မိသားစုဝန်ရှိသော ပစ္စည်းများကို မိသားစုစီမံမှုဖြင့် အမွေ ခွဲဝေပြီးခြင်း ရှိ-မရှိ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးမြင့်ထွန်းနှင့် ဒေါ်ကြည် ကြည်မြင့်တို့ အမွေခွဲဝေကြသည်ကို ထောက်ခံထွက်ဆိုကြ သည့် ဦးလှသိန်း(ပြိုင်ပြ-၁)၊ ဦးဘဌေး(ပြိုင်ပြ-၂)၊ ဒေါ်အမာ ကြည်(ပြိုင်ပြ-၃)နှင့် ဒေါ်ခင်ရွှေ(ပြိုင်ပြ-၄)တို့မှာ တရားပြိုင် နှင့် ဆွေးသားတော်စပ်ကြသည်များ မှန်သော်လည်း သက် သေခံဥပဒေတွင် သက်သေများသည် အမှုသည်နှင့် ဆွေမျိုး တော်စပ်သည်အကြောင်းကြောင့် ယင်းသက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို လက်မခံရဟု တားမြစ်ထားသော ပြဋ္ဌာန်း ချက်မရှိကြောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာတစ်ရပ်ကို သက်သေ ပြရာ၌ ယင်းအကြောင်းအရာဖြစ်ပွားစဉ်က ကိုယ်တိုင်မြင် တွေ့နိုင်သူများကိုသာ သက်သေအဖြစ် တင်ပြနိုင်သည် ဖြစ်ရာ ယခုအမှုတွင် အမွေခွဲဝေစဉ်က ဆွေမျိုးများသာ ရှိနေပါက တရားပြိုင်အနေဖြင့် ယင်းဆွေမျိုးများကို သက် သေအဖြစ် တင်ပြနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မိသားစုစီမံမှုဆို သည်မှာ သားချင်းတစ်စုအကြားတွင် ဆောင်ရွက်လေ့ရှိ သော ကိစ္စမျိုးဖြစ်ရာ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးအကြီးအကဲများရှေ့ တွင် အမွေခွဲဝေမှုပြုလုပ်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်၏ထွက်ဆို ချက်မှာ သဘာယုတ္တိတန်သော တင်ပြချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေခွဲဝေခြင်းကိစ္စအတွက် တရားပြိုင်တင်ပြသော အသိ သက်သေများရှေ့တွင် ကျောင်းအုပ် ၁၊ ၃၊ သွားစိုက်ဆရာ ဝန်စသည် ဂုဏ်သရေရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များ ပါဝင်သည်ဖြစ်ရာ

မူလရုံးက အခြားအကြောင်းပြချက်တစ်စုံတစ်ရာ မရှိဘဲ ဆွေမျိုးသက်သေဖြစ်၍ မယုံကြည်ထိုက်ဟု သုံးသပ်ပြီး တရားပြိုင်ဘက်မှ တင်ပြသော သက်သေခံချက်များ၊ အား လုံးကို ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းမှာ သင့်မြတ်လျော်ကန်ခြင်းမရှိ ကြောင်းဖြင့် အကျယ်တဝင့်သုံးသပ်ကာ နှုတ်ဖြင့်ပြုလုပ်ခဲ့ ကြသော မိသားစုစီမံမှုကို တည်မြဲခိုင်မာကြောင်း အတည် ပြပေးခဲ့ပါသည်။

အဆိုပါစီရင်ချက်အရ လေ့လာမှတ်သားရန်ရှိသည် များမှာ အမွေရှင် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အမွေဆိုင်အချင်း ချင်းလည်း မိသားစုစီမံမှုပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း၊ နှုတ်သက်သေ ဖြင့် ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း၊ မိသားစုစီမံမှုပြုလုပ်ရာတွင် ဆွေ မျိုးအကြီးအကဲများရှေ့ ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း၊ အာဏာပိုင်ရပ် ကွက်လူကြီး စသည်ရှေ့ပြုလုပ်ရန် မလိုအပ်ကြောင်းများ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ ရှင်းနေတာကို ရှုပ်အောင်မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ကြားလူ (ရှေ့နေ၊ အမှုပွဲစား) ငွေကွဲယူသွားမည်။

နှုတ်တလင်းချစ်လွင်

ကိုးကား

၂၀-၁-၂၀၀၉ နေ့ထုတ် ခရိုင်(မ်)ဂျာနယ်၊ ဥပဒေ ရေးရာ ဦးခလုဖ်(ဆွမ်ပရာဘွမ်)၏ ဆောင်းပါး။

ကောင်တာ

ဝန်းချို ဝံလွင်တော့

ရှစ်ခွင်ကျော်-ဟောင်တော်သိ

လောကကြီးမှာ ငွေရှိရင်ရှိ၊ ငွေမရှိရင် ရာထူးအာဏာ ပါဝါရှိ။ အဲလိုမရှိရင်လည်း ပညာရှိ၊ ဒါမှ လူရာဝင်တာ၊ လူတောတိုးတာ၊ လူဝင်ဆွဲတာ၊ သုံးမျိုးစလုံးရှိရင်တော့ ဘာပြောစရာလိုလည်း အကောင်းတကယ့် အကောင်းဆုံးပေါ့။

တစ်ခုမှ မရှိရင်တော့ သွားပြီးတိုယ်ကိုယ်တိုင်ရေး၊ ကိုယ့်မိသားစုထစ်စုလုံးရော ထမင်းငတ်ပြီ၊ ဒုက္ခရောက်ပြီပဲ။

ကျုပ် ဒီလိုအသိနဲ့ အလုပ်ကြီးအတယ်၊ ကျုပ်အလုပ်က ဘာအလုပ်လည်းဆိုတော့ စိုက်ဦးစားသောက်ကုန်

စက်ရုံများ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းခွင်ရဲ့ လုံခြုံရေးမှူးအလုပ်။

အရပ်ဘက် လုံခြုံရေးလုပ်ငန်းဆိုတာ စစ်တပ်မှာ ထမ်းဆောင်နေတဲ့ လုံခြုံရေးတာဝန်နဲ့ဆို ပြောင်းပြန်ကြီး။ စစ်တပ်မှာက အပြင်ကလာတိုက်မယ့် ရန်သူအန္တရာယ် တစ်မျိုးပဲရှိတာ။ အတွင်းအန္တရာယ်မကြောက်ရဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့လေ။ ကင်းတာဝန်ကျချိန်မပေါ့နဲ့၊ မဇိုက်နဲ့ မအိပ်နဲ့၊ ကင်းစစ်နဲ့တိုးလို့ကတော့ ဘောက်ထမ်းပြေးရပြီသာမှတ်။

အရပ်ဘက် လုံခြုံရေးတာဝန်က အတွင်းပစ္စည်း အပြင်နဲ့မထုတ်အောင်

စစ်ဆေးဖမ်းဆီးရတဲ့အလုပ်။ အလုပ်သမားကလည်းများတော့ တစ်ယောက်ချင်းစစ်ရတာ လွတ်တာလည်းရှိတာပေါ့။ လွတ်လို့ ပါသွားချိန်ဆိုတာ အနည်းအကျဉ်းပါ။ ထမင်းချိုင့်အလွတ်ထဲ ဘီလပ်မြေ သံတိုသံစကို ထည့်ဦးတာ အနည်းအကျဉ်းဆိုပေမယ့် ရောစပ်စပ်ဖမ်းရင် ဘီလပ်မြေတစ်အိတ်၊ အိမ်ရိုက်သံလေး ငါးပိသွားပဲ။

ကျုပ် ဘာတစ်ခုမှ မထားဘူး။ အကုန်ဖမ်းတယ်။ ဂိတ်ဝမှာတင်ဖမ်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သတင်းရရင် သူ့သန့်တွေ၊ သင်္ချိုင်းတွေတောင် မနဲ့ဘူး။ အချိန်မတော်လည်း အပင်လုံး အဆိပ်

ပျက်ခံ ကင်မုန်းဝပ်ပြီးတော့ကို ဖမ်းတာ။ ဘာရှိသလဲမေးနဲ့။ ဒါပေမယ့် လေတာ(အလုပ်သမား)တွေဆီကတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူခိုးပစ္စည်း ခိုင်ဖွင့်ဝယ်တဲ့ သူခိုးလက်ခံတွေဆီက ဖမ်းတာ။ ကြာတော့ သူတို့လည်း မဝယ်ရဲကြတော့ဘူး။ အဝယ်မလိုက်တော့ လေတာတွေလည်း မခိုးရဲကြတော့ဘူးပေါ့။

လေတာကိုလည်းဖမ်း။ သူခိုးလက်ခံကိုလည်းဖမ်းတော့ ကျုပ်ကို စကားနာထိုးလာတယ်။

“လုံမျိုးကြီးက ထမင်းဖိုးဟင်းဖိုး မဖြစ်စလောက်ခိုးတဲ့ သူခိုးလောက်ပဲ ဖမ်းတာ။ သူဌေးဖြစ်ခိုးတဲ့ လူတွေကျတော့ မဖမ်းဘူး။ ပေါင်းစားနေသလားမှ မသိတာ”...တဲ့။

ဟုတ်လို့ကျော် ပုပ်လို့ပေါ်တဲ့ စကားလို့ ကျုပ်လက်ခံတယ်။ နည်းနည်းခိုးတာလည်း ခိုးတာပဲ။ များများ ခိုးတာလည်း ခိုးတာပဲ။ ကျုပ် ခိုင်မာတဲ့ သတင်းရအောင်စုတယ်။ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်းမလုပ်ဘဲ လွှတ်ပေးတဲ့လုံခြုံရေး ပေါင်းစားတဲ့လုံခြုံရေး ဖြတ်ပစ်ပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင်မိအောင် ဖမ်းပြတယ်။

ကျုပ်အလုပ်က ရဲလုပ် အမုန်းများတယ်။ ဒါပေမယ့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ လုပ်ခံယူတယ်။ တရားဥပဒေချိုးဖောက်တဲ့ သူခိုးဂျိုး မုန်းလို့လဲသေသေ ဂရုမမိုက်ဘူး။ တရားဥပဒေ လေးစားလိုက်နာသူတစ်ယောက် အမုန်းခံရမှာပဲ ကျုပ်ကြောက်တယ်ဆိုတဲ့သဘော။

ကျုပ် အဲဒီထုံး နှလုံးမူပြီး အလုပ်လုပ်တော့ တာဝန်အရှိဆုံး အင်ဂျင်နီယာချုပ်ကြီးက အချိန်တိုအတွင်း ခုလုံ

မှူးက ပလုံမှူးရာထူး တိုးပေးတယ်။ ပလုံမှူးကြီးပဲ နှစ်ယောက်ဖြစ်လာတော့ ပထမတစ်ယောက်က အစာမကြေဘူး။ တန်ညှိမခံဘူး။ သူက စီနီယာဆိုတော့ ပြောတဲ့ဆိုတဲ့လေသံတွေက မာတယ်။ ခိုတယ်။ ကြောက်တယ်။ နှိပ်တယ်။ အောက်ခြေကို ဖြောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်လာတယ်။

“သူခိုင်းသမျှ လိုက်လုပ်နေရင် မင်းတို့ကို သူခိုးချောင်းရိုက်မှာနော်”

“မင်းတို့က လူနည်းစု သူခိုးခိုင်းရိုက်ခံရမယ်”

“အမုန်းမခံကြနဲ့”

ဆိုတဲ့ လေသံတွေ ထွက်လာတယ်။ သူခိုးအပြင် ကျုပ် စီနီယာ ပလုံမှူးကြီးကိုပါ သတိထားရမယ်အင်အား တိုးလာတယ်။ ကျုပ်ဂရုမမိုက်ပါဘူး။ သူ့ထက်ကြီးတဲ့ အင်ဂျင်နီယာချုပ်ကြီးကိုယ်တိုင် သူကောင်းပြုတော့တာပဲဟာ။ အောက်လုပ်ရေးမှာ သူ့ထက်ကြီးတဲ့လူမှ မရှိတာ။ ဒါတောင် ပလုံမှူးဆိုတာ ဂိတ်ဆုံးနေလို့ ဖွဲ့စည်းပုံမရှိတော့လို့။ ဒါပေမယ့် ဖလက်ပေးချပေးတယ်။ တောက်ဆူတွေ၊ ဆော့နပ်တွေပေးတယ်။

ကျုပ် ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျုပ်လိုချင်တာ ပိုက်ဆံပဲဟာ။

“မင်းလုပ်စရာရှိတာလုပ်နော်။ ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ထောက်စရာမလိုဘူး”

လို့ပြောရင်း မှာစရာရှိတဲ့စကား နှစ်ကိုယ်ကြား တီးတိုးမှာတယ်။ ကျုပ် သတင်းရနေတာတော့ ကြာပါပြီ။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် မဝိသေးလို့ပါ။ အင်ဂျင်နီယာချုပ်ကြီးက အမှာစကားပါးပြီး ညွှန်ကြားချက်ပေးပြီဆိုမှတော့ ကျုပ်သတင်းရ

အောင် စုရတော့မယ်။ အပိုင်ဖမ်းပြရတော့မယ်။

“လုံမျိုးကြီးက သူဌေးဖြစ်ခိုးတဲ့လူတွေကျတော့ မဖမ်းဘူး။ ပေါင်းစားနေသလားမှ မသိတာ”

လေတာတွေပြောတဲ့စကား ကျုပ် ပြန်ကြားနေတယ်။ ပြီးတော့ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ ကဗျာလေးကို ဖျတ်ခနဲ သမီးရလိုက်တယ်။

သူခိုး...သူခိုး
သူခိုး...ဘယ်မှာရှာ
လမ်းကြားမှာ မရှာနဲ့
ပန်ကာအောက်မှာ ...ဆိုတဲ့

ကဗျာလေး။

ဟုတ်တယ်။ သဲကားကြီး မောင်းဝင်လာတယ်။ သဲမချဘဲ မောင်းထွက်သွားတယ်။ ဂိတ်က သဲမရှိတော့ဘူး။ အထင်နဲ့ လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီသဲကားကြီး နှစ်နာရီသုံးနာရီခြားပြီး ပြန်ဝင်လာတယ်။ နှစ်ခေါက်ဆိုပြီး ခွင်ရိုက်လုပ်စားသွားတာ။

ဘီလပ်မြေကားကြီး ဝင်လာတယ်။ ချတယ်။ ပြန်ထွက်တော့ ကားအမိုး တာပေါ်လင်နဲ့အုပ်ပြီး ပြန်ထွက်တယ်။ ဂိတ်ကစစ်တော့ ဂိတ်ပတ်နဲ့ ဘာလုပ်လို့ရမှာလဲ။ မေးတော့ အရည်အသွေးညံ့လို့ ပြန်လဲမလို့တဲ့။

သစ်ကားကြီးဝင်လာတယ်။ သုံးတန်ကားနဲ့ မျှောစာစစ်တော့ ခြောက်တန်တဲ့။ အဲဒီကား လေးတွေကျိုးကုန်မှာပေါ့။

အဲဒါ လက်သမား ပန်းရန်၊ လေတာတွေ လုပ်လို့ရမတဲ့လား။ ပညာရှင်တွေ၊ အင်ဂျင်နီယာတွေ ထိပ်ပေးကနေ

အောက်ခြေအထိ ပြုတ်ကျရင် ဘဝ ပျက်မှာစိုးရိမ်လို့ ကျုပ်သတင်းလွှင့် လိုက်တယ်။

“ဘယ်သူဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာ အကုန်သိတယ်နော်။ ရပ်တန်းက ရပ်။ မရပ်ရင်တော့ ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့”

ဆိုတဲ့သတင်း။ သူတို့ ပေးစာကမ်း စာစားနေတဲ့ သူတွေရှိတာပဲ။ အဲဒီလူတွေကလည်း ကျုပ်လူတွေ သွားပြောကြတာပေါ့။ တစ်နေ့တောင်မကုန်ဘူး။ ကျုပ်ကို ကိုယ်စားလှယ်လွှတ်ပြီး ညှိကြတယ်။ သုံးလေးဦး။

ငွေဟာ သည်းခြေကြိုက်။ မလိုချင်ဘဲ ရိုပဲမလာ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို ညှိတာက ထောင်ဂဏန်း။ သူတို့ဝါးတီးဖွင့်မှာက သိန်းဂဏန်း။ ချပ်ပေါင်ရွက်နဲ့ ဝက်သားလဲတဲ့သဘော။ ကျုပ် ဘယ်အလဲခံမှာလဲ။ ကွဲခနဲမိရင် အမှုတွဲနဲ့ အုတ်ရိုးထဲရောက်သွားမှာ။

“ဒင်...မိုးကောင်းတုန်း ရွာထားဦးပေါ့ကွာ”

ကျုပ်ကို ကြိမ်းမောင်းသံတွေ ထွက်လာတယ်။ ကျုပ် မကြောက်ပါဘူး။ သတိတော့ထားတယ်။ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲရှိရှိ ကျုပ်မရှိဖို့ပဲ။ ကျုပ်က အန္တရာယ်ကောင်။ ဒုက္ခပေးမယ့်ကောင်ကိုး။ ဒီတော့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရင်းမှာပဲ။ ကျုပ်ကြောက်တာ နောက်ကနေ ချောင်ရိုက်မှာ။ အကွက်ဆင်ပြီး ချောက်တွန်းမှာပဲ ကြောက်တာ။ ကြာင့်သတိထားတယ်ပြောတာ။

ကျုပ် အခြေချနေထိုင်တာက ခက်ခဲရာပေးရော သာယာကုန်းဆိုတဲ့ ရွာလေးမှာ။ မြေကွက်ဝယ် အိမ်ဆောက်

နေတာ။ လုပ်ငန်းကအပြန်ဆို အော့ပွိုင့်လို့ခေါ်တဲ့ လုံခြုံရေးဂိတ်ကိုကျော်၊ တစ်မိုင်မရှိတင်ရှိ တောတန်းကိုဖြတ်၊ အချိန်ကန့်သတ်ချက်မရှိဘဲ ပြန်၊ တစ်ခါတစ်လေ ညဉ့်နက်တတ်လို့ အဲလိုအပြန်ချောင်းရိုက်မှာကို သတိထားတာ။

ကျုပ် မျှော်မှန်းသလိုမဟုတ်ဘူး။ တပ်ထဲနေစဉ်က ကျုပ်တို့တပ်စခန်းကို ရန်သူလာတိုက်တဲ့အခါ အခြေအနေအရ သုံးလက်မစီနဲပြောင်း(သရီးဘင်မော်တာ)ဆဲဗင်းတီးဖိုက်(နောက်ပွင့်) လက်နက်ကြီးတွေနဲ့ ပစ်တယ်ဆိုပါတော့။ အဲဒီပစ်တဲ့နေရာကို ရန်သူက သူ့လက်နက်ကြီးနဲ့ ပြန်ပြီးပစ်တာကို ကောင်တာပစ်တယ်လို့ခေါ်တယ်။

ခု ကျုပ်ဘက်ကို ကောင်တာပြန်လာပြီ။

ဖြစ်ပုံကဒီလို။ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းတွေ ရုံးမှာထိုင်လုပ်၊ ညဘက်နဲ့နောက်တစ်နေ့အတွက် စီမံကိန်းခွဲပြီး အပြန် အော့ပွိုင့်လို့ခေါ်တဲ့ အဝင်ဂိတ်မကြီး ခဏဝင်တယ်။ ကျုပ် ညနေတိုင်းဝင်နေကျ။ ပြောစရာရှိတာပြော၊ မှာစရာရှိတာ မှာပြီး ပြန်ထွက်တယ်။ ဆယ်မိနစ်တောင် မကြာတတ်ဘူး။ ဂိတ်ဝမှာထောင်ထားတဲ့ ကျုပ်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူလိုက်စဉ်မှာ...

“ဟိုက်”

ကျုပ်ပါးစပ်က လွှတ်ခနဲ အာမေဒိုတ်သံထွက်သွားခြင်းပါ။ ကျုပ်ကိုဆော်လိုက်ပြီး ကျုပ်ဆွဲအိတ်ကြီးထဲ ဘာတွေထည့်ပြီး ဆော်လိုက်တယ်မသိဘူး။ ဆွဲနေကျဆွဲအိတ် ပိဿာချိန်လောက်ကို

ပိုလေးသွားတာကိုး။

အော့ပွိုင့်မှာ တာဝန်ကျင်းပယာက်ရှိတယ်။ ကျုပ်ကို သရော်ပြုံး၊ လှောင်ပြုံး၊ မဲပြုံး၊ အပြုံးမျိုးစုံနဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ဝိုင်းပြီဆိုတဲ့သဘော။ ကျုပ် ဂိတ်ပြင်မထွက်ဘဲ ဆွဲအိတ်ပြန်ချပြီး အင်ဂျင်နီယာချုပ်ဆီကို ဖုန်းဆက်သတင်ဆိုတယ်။ မိနစ်ဝိုင်းပဲ အက်စ်အေအီး အဆင့်ရှုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နစ်ယောက်ရောက်လာတယ်။ ကျုပ် အကျိုးအကြောင်းသတင်းပို့ပြီး ဆွဲအိတ်ကို သွန်သင်ပြတယ်။

“ဝရိန်ထုပ်”

သံကဟောဆော်တဲ့ ဝရိန်ထုပ်နှစ်ထုပ်။ ကျုပ် ခိုးထုတ်ပါတယ်ဆိုပြီး ငိုတွယ်မယ်ဆိုတဲ့ အကောက်ကြံချက်။

“လုံမှူးကြီး ဘာဆက်လုပ်ချင်လဲ”

“ဆရာတို့သက်သေထားပြီး အေစီအီးရုံးတင်မယ်”

အေစီအီးရုံး တင်ပြီဆိုရင်တော့ ပေးမယ့်အပြစ်က အနိမ့်ဆုံးအလုပ် ဖြုတ်ပစ်မှာ။ ထမင်းအိုးကွဲကုန်မှာ။

“လုံမှူးကြီးရယ် အဲဒီလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့ဗျာ”

လို့ ဆိုတဲ့ပြီး ကျုပ်ကို ထိုင်ကန်တော့ကြတယ်။ ထမင်းအိုးကွဲရုံမဟုတ်ဘူး။ ဘဝပျက်မှာ။ မိသားစုတွေ ဒုက္ခရောက်ကုန်မှာ။ ကျုပ်လူသားချင်းစာနာတတ်ပါတယ်။ မရက်စက်တတ်ပါဘူး။

ရှစ်ခွင်ကျော်-ဟောင်တော်သီ

မင်းသားမင်းမိတ်
လှိုင်းကူးကျွန်း - ၇၂ ဟာ
ရော်မော်လင်း

မင်းသားမင်းမိတ်

အလွတ်စုံထောက်ဖြူနီ ကျီးကန်းကျွန်းလူသတ်မှု

ဇော်မော်လင်း

အခန်း (၁)

သွားလေးချောင်း

အလွတ်စုံထောက် ဖြူနီသည် ရန်ကုန်ပုလိပ်မင်းကြီး DICK MAN ခပ်ကမင်၏ အလိုအရ တောင်လုံးပြန် ပုလိပ်ဌာနသို့ လာခဲ့သည်။

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည် ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဖြူနီဝင်လာသည်ကို တွေ့လျှင် သူ၏ခေါင်းကို သွင်သွင်ကုတ် လျက်မှ ပြောသည်။

“မင်းကြီးက ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ထုနေတယ်ဗျ”

“ထိုင်ပါရစေဦးဗျာ”

ဟု ပြော၍ ဖြူနီသည် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်၏ အလုပ်စားပွဲရေရှိ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

“တစ်ခုခုဖြစ်ရင် မင်းကြီးက ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုပဲ ထုတာဗျ”

“လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ ခေါင်းအပို တွေ ဆောင်ထားလိုက်ပေါ့”

“ကိုဖြူနီကတော့ လုပ်ချလိုက်”

“နောက်တာပါဗျာ။ မင်းကြီးက ခင်ဗျားခေါင်းကို ဘာကြောင့်ထုတာလဲ ဗျာ အကြောင်းရှိမှာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုဖြူနီ”

“ပြောပါ မစ္စတာခရစ်ပင်”

“ROYAL LAKE ကန်တော်

ကြီး CROW ISLAND ကျီးကန်းကျွန်းက လူသတ်မှုကို အခုထိ လက်သည် ရှာမရသေးလို့ဗျ”

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်တွေ SLEEPING TIME အိပ်ပျော်ချိန် များနေကြလို့ဖြစ်မှာပေါ့”

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည် မချီပြုံးလျက် ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။

“ခင်ဗျားကိုပြောရဦးမယ် မစ္စတာ ခရစ်ပင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားတို့ POLICE DETECTIVE ပုလိပ်စုံထောက် မဟုတ်ဘူးနော်”

“သိပါတယ်ဗျာ...။ အလွတ်စုံထောက်ကြီးဆိုတာ အားလုံးကသိပြီး သားပါ။ အခုအမှုကို ဖော်ထုတ်နိုင်ရင် မင်းကြီးက ခင်ဗျားကို ဘောက်စူးချမယ်တဲ့”

“ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ဖိုးလောက်နဲ့တော့ မရဘူးနော်”

“မင်းကြီးက HUNDRED RUPEES ရှမ်းတစ်ရာဆုချမယ်တဲ့”

“စိန်လိုက်”

“ကျွန်တော့်ကို ပုလိပ်စုံထောက်တွေက SALARY လစာ SIXTY TWO RUPES ခြောက်ဆယ့်နှစ် ရှမ်းပဲရတာ။ ခင်ဗျားအသိပဲ မဟုတ်လား ကိုဖြူနီ”

“အင်...”

“ခင်ဗျားက သူတို့ထက် အများကြီးသာပါတယ်”

“ကဲ ဆက်ပါဦး မစ္စတာခရစ်ပင်”

ကျန်ခဲ့တဲ့အပတ်က ညဉ့်ဘက် ပတ်တရောင်လှည့်သွားတဲ့ POLICE SGT ပုလိပ်ဆာသင်ကြီး ရှာနဘင်းနဲ့ အဖွဲ့က ကန်တော်ကြီး ကျီးကန်းကျွန်းမှာ အသတ်ခံထားရတဲ့ အမျိုးသမီးငယ် တစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ရတာ စခဲ့တယ်ဆိုပါတော့”

“အင်း...”

“အခု ရက်သတ္တပတ်ကျော်သွားပြီ။ လူသတ်သမားကို ခြေကမခံနိုင်ဘူးဗျ”

ဟုဆိုရာမှ အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်သည် သူ၏ခေါင်းကို ကုတ်သွားသည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုလို အလောင်းကိုတွေ့တဲ့ နေရာမှာ သက်သေခံပစ္စည်း ဘာရခဲ့ သလဲဗျ”

“ရခဲ့ပါတယ် ကိုမြခင်”

“ဘာသက်သေခံလဲဗျ”

“အပေါ်သွား လေးချောင်း”

“သွားလေးချောင်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမြခင်။ ကျွန် တော်အထင်တော့ဗျာ အသတ်ခံရတဲ့ အမျိုးသမီးက ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရာက ကျခဲ့တယ်လို့ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ဆက်ပါဦး”

“ဒီတော့ဗျာ လူသတ်သမားဟာ အသက်ကြီးကြီးအဘိုးကြီး ဖြစ်ရမယ် ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုတော့လည်း မစ္စတာ ခရစ်ပင်က ဘယ်ဆိုလို့တုံးဗျာ..ဟဲဟဲ”

တဟဲဟဲနှင့် မြခင် ရယ်သွမ်းသွေး နေသောကြောင့် အင်စပက်တော်ခရစ် ပင်က ပြောသည်။

“ကိုမြခင်ကတော့ လုပ်ချလိုက် ပြန်ပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ဒီသွားတွေက ကျွတ်ကျကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင် လို့ပါ”

“ဘယ်လိုကိုမြခင်”

“ခင်ဗျားတို့ကို DELUDE AT-TACK လုပ်သွားတာကိုပြောတာပါ။ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားကို အာရုံပြောင်းသွားအောင် လှည့်စားခဲ့တာ ပါ။ တမင်သက်သက် ချထားခဲ့တာဗျ”

“ခုကွပ်ပါဗျာ။ မင်းကြီးကတော့”

ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ထုဦးမှာပဲ”

“ခေါင်းအပို ဆောင်ထားပါလို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောပြီးသားပဲ မဟုတ်လား၊ မစ္စတာခရစ်ပင် ဟဲဟဲ”

တဟဲဟဲနှင့် အလွတ်စုံထောက် မြခင်က ရယ်သွမ်းသွေးလျက်ရှိသော် လည်း အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်မှာ သူ ၏ခေါင်းကို ကုတ်လျက်သာရှိပါတော့ သည်။

x x x

အခန်း (၂)

မရူဆိတ်

အလွတ်စုံထောက် မြခင်သည် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင် ဧည့်ခံသော ကော်ဖီကုန်သွယ်ရေးရာမှ ပြောလိုက် သည်။

“VERY DELICIOUS COF-FEE”

“MADE IN FRANCE”

ဟု အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်က ဆိုသည်။

“ဒါထက်...မူခင်ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘရူးဝါးရဲ့ ထွက်ချက်ရပြီ လား”

“ရပြီးပါပြီ ကိုမြခင်”

“ပြောပါဦး”

“အမျိုးသမီးရဲ့ ဆီးစပ်ကို စက္ကရပ် ပါနဲ့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ထိုးပြီးသတ် တာတဲ့”

“စက္ကရပ်ပါဆိုတာ ကားပြင်ရာ မှာ အသုံးပြုတဲ့ သုံးမြှောင့်သံလိုင်းစားကို ပြောတာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမြခင်”

“နောက်ထပ် ဘာမှတ်ချက်ပါ သေးလဲ”

“သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးမှာ ကိုယ် ဝန်ဆောင်ထားတယ်တဲ့”

“တောက်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမြခင်”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် မစ္စတာ ခရစ်ပင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီလိုသတ်တယ်ဆိုတာ နောက် ကွယ်မှာ အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာတော့ ရှိရမယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုအကြောင်းလဲ ကိုမြခင်”

“သံသယဝင်ပြီး မရူဆိတ်ရှိလို့ ပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒီတော့ဗျာ သေဆုံးသူအမျိုး သမီးရဲ့ ကိုယ်ရေကိုသိဖို့ လိုတယ်”

“ရပြီးပါပြီ ကိုမြခင်”

“ဒါဆိုပြောပါဦး မစ္စတာခရစ်ပင်”

“သူမအမည်မှာ ခင်နန ဖြစ် ကြောင်း၊ သူမ၏ခင်ပွန်းမှာ ကိုထွန်းမြတ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုထွန်းမြတ်မှာ မုဆိုးဖို့ ဖြစ်ပြီး အသက် ၄၂ နှစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ မခင်နမှာ အသက် ၂၁ နှစ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူမတို့ဇနီးမောင်နှံမှာ အသက်ထက် ဝက်ကွာကြောင်း၊ သူမတို့ဇနီးမောင်နှံ သည် HOME FOR AGED POOR ကတ်သလစ်လူအိုရုံ တောင်ခြမ်းရှိ LITTLE SISTER ROAD နယ်တော် လမ်းတွင်နေကြောင်း၊ ကိုထွန်းမြတ် ဖခင်ကြီးလက်ထက်မှပင် အိမ်တော်ပါ များဖြစ်သော ဦးဖိုးလူနှင့် ဒေါ်အေးတို့ အား အိမ်ဖော်အဖြစ်ခေါ်ယူထားကြောင်း

တို့ဖြစ်သည်။

“ဒါတော့ဟုတ်ပါပြီ။ ကိုထွန်းမြတ် အနေအထားကိုလည်း ကျွန်တော် သိချင်တယ်။”

“ကိုထွန်းမြတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ခေါ်ယူစစ်ဆေးပြီးပါပြီ။”

“ကိုထွန်းမြတ်က ဘာပြောသလဲ မစ္စတာခရစ်ပင်။”

“ကိုထွန်းမြတ်ပြောတာက”

“ပြောပါ မစ္စတာခရစ်ပင်။”

“ခင်နနဲ့ ကိုထွန်းမြတ် ကတောက်ကဆတ်ဖြစ်ရင် ခင်နနသည် သူမ၏ မိဘအိမ်သို့ သင်သွားလေ့ရှိကြောင်း၊ သူမိတ်ပြေမှ ပြန်လာလေ့ရှိကြောင်း၊ အခု ကတောက်ကဆတ်မဖြစ်ဘဲ အိမ်က ခင်နနဆင်းသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ခင်နနပြန်လာနီးနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ယခုအခါ အဖြစ်ဆိုးနှင့် သတင်းဆိုးကို ကြားရသည့်အတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်ရကြောင်း၊ ငိုယိုပြီး ပြောတယ်ဗျ”

“ဒီလောက်နဲ့ မပြည့်စုံဘူးလို့ထင်တယ် မစ္စတာခရစ်ပင်။”

“မှန်ပါတယ်။”

“ခင်နနက သေဆုံးသွားပြီဆိုတော့ သူမကို ဘာမှမေးလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်။”

“သူတို့လင်မယားရဲ့ အတွင်းရေးကို အတွင်းကျကျသိနိုင်တာက ဦးဖိုးလူနဲ့ ဒေါ်အေးတို့ မဟုတ်လားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမြခင်”

“ဒါဆိုဗျာ ဦးဖိုးလူနဲ့ ဒေါ်အေးတို့တို့ သွားတွေကြရအောင်”

ဟု ဆိုလိုက်သောကြောင့်

အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်သည် အလွတ်စုံထောက်မြခင်နောက်မှ အမှတွဲကိုယူလျက် လိုက်ပါခဲ့ပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၃)

လူစိမ်း

အိမ်တော်ပါ ဦးဖိုးလူနှင့် ဒေါ်အေးတို့သည် အလွတ်စုံထောက်မြခင်နှင့် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်ကို တွေ့လျှင် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားကြသည်။

ဘာကြောင့်ဆိုသော်...

ယမန်နေ့ကပင် ကိုထွန်းမြတ်အား တောင်လုံးပြန်ပုလိပ်ဌာနသို့ ခေါ်ယူစစ်ဆေးထားသည် မဟုတ်လား။

ဦးဖိုးလူသည် ခြံတံခါးကို မဖွင့်ဘဲ ပြောသည်။

“မောင်ထွန်းမြတ် မရှိဘူးကွဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ ကိုထွန်းမြတ်ကို တွေ့ချင်လို့လာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးဖိုးလူတို့နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟု မြခင်ပြောလိုက်သောကြောင့် ဦးဖိုးလူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ထို့နောက် ဦးဖိုးလူသည် ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေး၏။ မြခင်သည် အတွင်းသို့ဝင်ရာမှ မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။

တိုက်ပုလေးတစ်ဖက်ရှိ ကားကို ဒေါင်တံခါးပွင့်နေပြီး ကားကိုမတွေ့ရသောကြောင့် ကိုထွန်းမြတ်မရှိဟု ဆိုသောစကားကို လက်ခံလိုက်သည်။

ညှော်ခန်းသို့ရောက်လျှင် သေသပ်စွာခင်းကင်းထားသော ဆက်တီဝိုင်းကို တွေ့ရသောကြောင့် ဒေါ်အေး၏တာဝန် ကျေပွန်မှုကို အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။

ထိုမှ မြခင်တို့သည် ဆက်တီဝိုင်းတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးဖိုးလူနှင့် ဒေါ်အေးသည် မြခင်တို့ရှေ့တွင် ရပ်နေကြသည်။

မြခင်တို့ရှေ့တွင် ရိဖိုလေးရပ်နေသော ဦးဖိုးလူနှင့်ဒေါ်အေးအား ပုလိပ်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်က ငြောလိုက်သည်။

“ထိုင်ကြပါခင်ဗျား”

ဦးဖိုးလူနှင့် ဒေါ်အေးတို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် မြခင်သည် ဦးဖိုးလူနှင့် ဒေါ်အေးတို့ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ကြောက်စရာမလိုပါဘူး”

ထိုအခါကျမှ ဦးဖိုးလူနှင့်ဒေါ်အေးတို့ ဆက်တီဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မြခင်သည် ဦးဖိုးလူနှင့် ဒေါ်အေးတို့အနီးအနားကိုကြည့်ပြီးပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို တခြားမထင်ပါနဲ့ ကိုထွန်းမြတ်နှင့် ခင်နနတို့ဆက်ဆံရေးကို သိချင်လို့ပါ”

ဟု ဦးဖိုးလူကိုပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ်ထက် မိအေးက သူတို့လင်မယားနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ်ရှိတာကြောင့် ကျုပ်ထက် မိအေးက သူတို့လင်မယားအကြောင်းကို ပိုသိတယ်”

ဟု ဦးဖိုးလူက ဆိုသည်။

“ဒါဆို ပြောပါဦး”

ဟုဆို၍ မြခင်သည် ဒေါ်အေးအနားသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

“သူတို့လင်မယားက ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိကြပါတယ်ကွဲ့။ မောင်ထွန်းမြတ်ကလည်း နနကို သိပ်ပြီးမြတ်နိုးတာကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမယ့် လင်နဲ့မယား လျှာနဲ့ သွားဆိုသလို တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ရန်ဖြစ်တာတွေရှိတာပေါ့ကွယ်”

“ဆက်ပြောပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“အဲဒီလို ကတောက်ကဆဖြစ်ရင် နနက သူ့ခွဲဘာအိမ် ဆင်းသွားလေ့ရှိ တယ်ကွဲ့”

“အခုလို အိမ်ကဆင်းသွားတာ ကို ကိုထွန်းမြတ်က ဆင်နနကို လိုက် မခေါ်ဘူးလား”

“အခုလို အိမ်က နနဆင်းတာကို မောင်ထွန်းမြတ်က တားလည်းမတား ဘူး လိုက်လည်းမခေါ်ဘူး”

“ကိုထွန်းမြတ်က လူတစ်မျိုးပါ လား”

“ဟုတ်ပယ်ကွဲ့”

“ဒါပေမယ့်...”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲဒေါ်ဒေါ်”

“မောင်ထွန်းမြတ်က သဝန်တို တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“စွပ်စွပ်စွဲစွဲ နနကိုပြောလို့”

“ဘာကို စွပ်စွဲတာလဲဒေါ်ဒေါ်”

“နနဇိုက်ထဲက ကလေးနဲ့ စွပ်စွဲ တာကိုပြောတာ”

“OH MY GOD”

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်ထဲမှ အာမေဇိုတ်သံ ထွက်လာသည်။

“ထားပါတော့ ဒေါ်ဒေါ် အခုလို ကိုထွန်းမြတ်က စွပ်စွဲတာကို ငါနနက ဘာမှမတုံ့ပြန်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“တစ်မျိုးပါလား”

“အခုလို မောင်ထွန်းမြတ်က စွပ်

စွပ်စွဲပြောလာတော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့လည်း ဘယ်စိတ်ကောင်းမလဲကွဲ့။ နနဘက် လိုက်ရန်လည်းအခက်၊ မောင်ထွန်းမြတ် ကျတော့လည်း အိမ်တော်ပါတွေဆို တော့ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ပါဘူး ကွယ်”

“ပြောပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“စိတ်မကောင်းရုံကလွဲလို့ ဘာ တတ်နိုင်မှလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“မောင်ထွန်းမြတ်က မုဆိုးဖိုကွဲ့”

“ပြောပါဒေါ်ဒေါ်”

“ပထမိန်းမ ခင်ခင်နဲ့ပေါင်းတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပေမယ့် ကလေးမရဘူး ကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု နနနဲ့ပေါင်းတာ တစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်...”

“ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတယ် ဆက်ပါဦးဒေါ်ဒေါ်”

“မောင်ထွန်းမြတ်က သူ့ကိုယ်သူ အဖြူလို့ထင်နေတာ”

“ဪ...ဟုတ်လားဒေါ်ဒေါ်”

“အခုလို နနမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာ တော့ နနအပေါ် သံသယဝင်ပုံရတယ်”

“ခင်နနအပေါ် သံသယဝင်ရ အောင် ကိုထွန်းမြတ်မှာ ခြေခြေဖြစ်ဖြစ် ရှိလို့လား”

“အဲဒါလည်း ဒေါ်ဒေါ်မသိဘူးကွဲ့”

“ကျွန်တော် မျက်စိလည်သွားပြီ ဒေါ်ဒေါ် ကျွန်တော်သိချင်တာ တစ်ခုရှိ တယ်”

“ပြောပါ မောင်ရင်”

“ကိုထွန်းမြတ်နဲ့ ကတောက်က ဆတ်ငြစ်လို့ အိမ်ကဆင်းသွားရာက

ဒီအဖြစ်ဆိုးနဲ့ ကြုံရတာလား”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့”

“ဆိုပါဦးဒေါ်ဒေါ်”

“အဲဒီနေ့က သူတို့လင်မယား ရန်လည်းမဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စကားများသံလည်း မကြားဘူး ကွဲ့၊ လူစိမ်းတစ်ယောက်က ကားနဲ့လာ ခေါ်သွားတာ”

“ဘယ်အချိန်လည်းဒေါ်ဒေါ်”

“ညဉ့်ဦးပိုင်း”

“အခုလို လူစိမ်းတစ်ယောက်က လာခေါ်သွားတာကို ကိုထွန်းမြတ်က ဘာဖြစ်လို့ ခွင့်ပြုလိုက်တာလဲ”

“အဲဒီအချိန်မှာ မောင်ထွန်းမြတ် မရှိဘူးလေ”

“ဪ...ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့”

“အခုလို ကိုထွန်းမြတ်မရှိတုန်း လူစိမ်းတစ်ယောက်လာခေါ်တာကို လို လုတယ်သူ့ထဲလို့ ဒေါ်ဒေါ်မမေးဘူးလား”

ဒေါ်ဒေါ် ငြိမ်နေသည်။

“ခင်နနကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ဒေါ်ဒေါ် တို့ကို ခေါ်ထားတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရင်”

“အခုလို လူစိမ်းတစ်ယောက်လာခေါ် တာကို လက်လွှတ်ပယ်ထည့်လိုက် တယ်ဆိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်တို့မှာလည်း တာ ဝန်မကင်းပါဘူး”

ဟု ဒေါ်ဒေါ်ကို မြဲမြဲပြော လိုက် သည်။

“မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူး”

ဟု ဒေါ်ဒေါ်က ခါးခါးသီးသီးဆို သည်။

“မဟုတ်ရင် ပြောပါဦးဒေါ်ဒေါ်”

“ဒီလိုကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နနက ခြံတံခါးပိတ်ဖို့ ကိုဖိုးလူ ကို လှမ်းခေါ်တယ်”

“ပြောပါခင်ဗျာ”

“အဲဒီအချိန်မှာ ကိုဖိုးလူမရှိလို့ ခေါ်ခေါ်ကာ ခြံတံခါးသွားပိတ်ရတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဲဒီလူက နနကို ကားနဲ့အသင့် စောင့်နေတာ တွေ့ရတယ်”

“အဲဒီလူဘယ်သူလဲဆိုတာ ခေါ်ခေါ်ကာ မမေ့ဘူး ဟား”

“နနကိုယ်တိုင် ကားပေါ်ရောက် နေပြီဆိုတော့ ခေါ်ခေါ် မေးခွင့်မရှိဘူး လေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေါ်ခေါ်”

“နနတို့က ခေါ်ခေါ်တို့ရဲ့ အရှင် သခင်လေ။ ခေါ်ရင်သွား ခိုင်းတာလုပ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခေါ်ခေါ်။ ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“ရပါတယ် မောင်ရင်ရယ်...။ ခေါ်ခေါ်တို့က မလိမ်မညာတတ်ပါဘူးကွဲ့”

ဟုဆိုရင်း ပန်းပေါ်မှ ပဝါလေးနှင့် မျက်ရည်စများကို သုတ်သည်။

မြခင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည် က အမှန်ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခေါ်ခေါ်တို့ကို တွေ့စကတည်းက လေးစားပြီး သားပါ။

“အားခါကတော့ မောင်ရင်တို့ကို တွေ့ကတည်းက ကြောက်နေတာ”

“ဗျာ”

မြခင်လည် အာမေဍိတ်သံမထွက် နဲ့ သူ့ကိုယ်သူထိန်းရင်း ခေါ်ခေါ်တို့ကို ခြံလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေါ်ခေါ်”

“မောင်ရင်တို့က ပုလိပ်အရာရှိ ဝတ်စုံတွေ ဝတ်ထားလို့ပါ”

“ကျွန်တော် (ပုလိပ်အရာရှိမဟုတ် ပါဘူး။ အလွတ်စုံထောက် မြခင်ပါ ခေါ်ခေါ်”

“ဪ... ကြားဖူးတယ်၊ ကြားဖူးတယ်”

ဟုဆိုပြီး ခေါ်ခေါ်တို့နှင့် ချစ်ချစ် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒါထက် ခင်နနကို ကားနဲ့လာ ခေါ်တဲ့လူကိုမြင်ရင် မှတ်မိလားခေါ်ခေါ်”

“မှတ်မိပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင်ရင်လိုပဲ ဖရေလာကုတ် အင်္ကျီကို ဝတ်ထားတယ်”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် အင်စပက် တော်ခရစ်ပင်သည် မြခင်ကို ကြည့်သည်။ မြခင်သည် အင်စပက် တော် ခရစ်ပင်အား ပြုံးပြု၍ ခေါ်ခေါ်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဆက်ပါဦး ခေါ်ခေါ်”

“မောင်ရင်လိုတော့ ဦးထုပ်ဆောင်း မထားဘူး”

“ဝိုး”

မြခင်သည် လေပြင်းကို မသိမသာ ပူတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒီလူက သျှောင်ထုံနဲ့”

ဟု ခေါ်ခေါ်က ဆိုလာသည်။

“သျှောင်ထုံနဲ့ ဟုတ်လား ခေါ်ခေါ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သွားကလည်းခေါ် ထွက်နေ သူတို့ အခေါ် ကောင်းကောင်းမှတ်မိတယ်”

ထို့နောက်တော့ မြခင်တို့သည် ဦးဖိုးလူနှင့် ခေါ်ခေါ်တို့အား ကျေးဇူး

တင်စကားပြောပြီး တောင်လုံးပြန်ပုလိပ် ဌာနသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၄)

သျှောင်တု

အလွတ်စုံထောက် မြခင်နှင့် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်တို့သည် မောင်ရိမာ ရီလမ်းမကြီး(ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း)ရှိ စကော့မတ်ကတ်ဈေးကြီး (ယခုဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေး)သို့ လာခဲ့ကြသည်။

အကြောင်းအရာ...။

ထိုဈေးကြီးတွင် ဆံပင်အတုများနှင့် သျှောင်အတုများကို ငှားရမ်းရောင်းချသော ဆိုင်များရှိသောကြောင့်ဖြစ်၏။

စကော့မတ်ကတ်ဈေးသို့ ရောက်လျှင် အနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ DAVID & Sons ဆံပင်အရောင်းဆိုင်သို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင် မစ္စတာအေးဗစ်သည် မြခင်နှင့် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်တို့ကို တွေ့လျှင် ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည် ဆိုင်ပိုင်ရှင် မစ္စတာအေးဗစ်နှင့် မြခင်ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။ မစ္စတာအေးဗစ်သည် ကျေးတစ်ရာပုဆိုးကိုဝတ်၍ အပေါ်မှ ဖရေလာကုတ်အင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး မာလာချလျက် လျှာထိုးဦးထုပ်ကို ခပ်စိုက်စိုက်ဆောင်းထားသော မြခင်ကိုတွေ့လျှင် I Know ဟုဆိုသည်။

ထိုမှ မြခင်ကို လက်စွဲမှတ်ဆက်ရာမှ What can I do for you ဆင်များကို ဘာအကုသည့်ပေးရမလဲဟု မှတ်သည်။ I want to know some

customer list. ဟု မြင်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ဆိုင်က အရောင်းဆိုင်ဖြစ်သလို အငှားဆိုင်လည်းဖြစ်ပါတယ်။ ငှားတဲ့လူတွေရဲ့ စာရင်းကိုယူထားပေမယ့် ဝယ်သူတွေရဲ့စာရင်းတော့ မရှိပါဘူး။”

“အငှားစာရင်းရှိရင် အဲဒီစာရင်းကို ကျွန်တော်ကို ကြည့်ခွင့်ပြုပါလား။”
“ရပါတယ်”

ဟု ဆို၍ မစ္စတာဒေးဗစ်သည် အငှားစာရင်းစာအုပ်ကို မြင်အားပေးသည်။ မြင်သည် အငှားစာရင်းစာအုပ်ကို တစ်ရွက်ချင်းလှန်ကြည့်သည်။

ထိုစာရင်းတွင် ကိုထွန်းမြစ် အမည်နှင့် လိပ်စာကို မတွေ့ရပါ။

“ခင်ဗျားဆိုင်မှာ သျှောင်တုလာ ဝယ်တဲ့လူ ရှိသလား”

ဟု မစ္စတာဒေးဗစ်ကို မြင်မေးလိုက်သည်။

“ရှိပါတယ်။ ဟိုတလောကပဲ လူတစ်ယောက် သျှောင်တုလာဝယ်သွားတယ်”

“အဲဒီလူကို ခင်ဗျားသိလား”

“မသိပါဘူးခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့က အရောင်းစာရင်းစာအုပ် မထားပါဘူး။ လာဝယ်သူရှိရင် ရောင်းတာပဲ ရှိပါတယ်”

မြင်အတွက် လမ်းစပောက်သွားလေပြီ။ သို့သော်...မြင်သည် ရိုးကုန်ထဲမှ သျှောင်တုကို လက်ညှိုးထိုး၍ အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“This is proof.”

“အဲဒီ ဒီသျှောင်တုကို သက်သေခံအဖြစ် သိမ်းရမလားကိုမြင်”

“အခု မလိုသေးပါဘူး”

မစ္စတာဒေးဗစ်သည် မြင်နှင့် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်တို့ ပြောဆိုနေသည့် စကားများကိုကြားလျှင် မျက်စိမျက်နှာပျက်၍ သွားသည်။

အကြောင်းဆိုသော်...မစ္စတာဒေးဗစ်သည် ဤအမှုသည် သူ့အား ပတ်လာလိမ့်မည်ဟု အထင်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်... မြင်သည် မစ္စတာဒေးဗစ်အား နှစ်သိမ့်စကားပြောလိုက်သည်။

“Don't worry ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ပါဘူး။ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့ မစ္စတာဒေးဗစ်”

မြင်စကားကြောင့် မစ္စတာဒေးဗစ်၏မျက်နှာသည် မူလထက် ပို၍ ကြည်လင်သွားသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဧည့်ဝတ်ကျေမှုကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

တကယ်တော့ မြင်အတွက် မှန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် လွဲခဲ့သည်က အမှန်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

* * *

**အခန်း (၅)
တရုတ်ကြီးအန်ကူ**

အလွတ်စုံထောက် မြင်သည် တာမွေသင်္ချိုင်းအနီးရှိ ချင်မေးချိုင်းသွားစိုက်ခင်းသို့ လာခဲ့သည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင် တရုတ်ကြီးအန်ကူသည် မြင်ကိုတွေ့လျှင် မျက်လုံးပြူး

ကြည့်သည်။

မြင်သည် ကျေးတစ်ရာကြေးနီရောင် ပုဆိုးကိုဝတ်၍ ခါးတွင် အဖြူရောင်ခါးပတ်ကိုပတ်ထားသည်။ အနက်ရောင် ဖရေတကုတ်အင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး အညိုကွက်အဖလားကို ဝတ်ထားသည်။ Half Shoe ခေါ် ပန်းပရူးဖိနပ်ကိုစီးလျက် လျှာထိုးဦးထုပ်ကို မျက်လုံးပေါ်ရုံ ငိုက်၍စောင်းထားသည်။ မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့် တရုတ်ကြီးအန်ကူသည် မြင်ကိုတွေ့လျှင် အလွတ်စုံထောက်ဟု သဘောပေါက်သွားသည်။

မြင်သည် ဆိုင်တွင်းသို့ရောက်လျှင် သွားစိုက်ထိုင်ခုံတွင် တက်လိုက်လိုက်သည်။

“အလွတ်စုံထောက်ကြီး... သွားကိုက်ရင် သွားမနုတ်ပါနဲ့။ သွားပြန်စိုက်ရင်လည်း ပူလသွားလောက် မကောင်းဘူး။ သွားကိုက်ပျောက်ဆေး ဝံ့မှာရှိတယ်”

ဟု တရုတ်ကြီးအန်ကူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော် သွားလည်းမနုတ်ဘူး။ သွားလည်းမစိုက်ဘူး”

ဟုပြောပြီး အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်ထဲမှယူလာသော သွားတုကို အိတ်ထဲမှနှိုက်ထုတ်၍ တရုတ်ကြီးအန်ကူကို ပြောလိုက်သည်။

တရုတ်ကြီးအန်ကူသည် ရွှေသွားများကိုပေါ်အောင်ဟလျက် တပီးပီးရယ်လျက် မြင်ကိုပြောသည်။

“အလွတ်စုံထောက်ကြီးက စုံထောက်ပီပီ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲ လုပ်ချင်တယ်နဲ့တုတယ်... ပီးပီး”

“ခင်ဗျားမှားနေတယ်။ ဒီသွားတု
ကို ခင်ဗျားဆိုင်မှာ ဘယ်သူလုပ်သွား
လဲ မှန်မှန်ပြော”

ဟု တရုတ်ကြီးအန်ကူကို ခပ်မာ
မာ မြင်ပြောလိုက်သောကြောင့် တရုတ်
ကြီးအန်ကူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဝကို မဖမ်းပါနဲ့ အလွတ်စုံ
ထောက်”

“ခင်ဗျားကို မဖမ်းပါဘူး။ ဒီသွား
တုလုပ်သွားတဲ့လူကို သိချင်လို့ပါ”

“ဝမသိဘူး စုံထောက်ကြီး”

“မှန်မှန်ပြောနော်”

“လူကို ဝကြောက်ပါတယ်”

“ကြောက်ရင် မှန်မှန်ပြော”

“ဝ မသိဘူး”

ဟု တရုတ်ကြီး အန်ကူသည်
ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ပြောသည်။

“ဒီလူကို ခင်ဗျားမသိပေမယ့် လူ
ခြင်ရင်တော့ ခင်ဗျား မှတ်မိမှာပေါ့”

“ဝ ကောင်းကောင်းကီး မှတ်မိ
တယ်”

ထိုကြောင့် မြင်သည့် တရုတ်
ကြီးအန်ကူကို အပိုင်ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလူက သျှောင်တစောင်းနဲ့
ဇောက်လား”

“သျှောင်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာ
လဲ စုံထောက်ကီး”

“သျှောင်ထုံးကို ပြောတာဗျ”

“မဟုတ်ဘူး ဘိုကေဆဲတောက်

နဲ့”

“ဝ”

မြင်သည့် အစွဲစွဲရန်လာသော်
အစမပေါ်ဘဲ စုံစုံမြင်သွား
သည့် မြင် ထက်မလျှော့ပါ။ တရုတ်
ကြီးအန်ကူကို အစ်လိုက်သည်။

“ဒီလူ ဘယ်မှာနေတယ်လို့ ပြော
သလဲ”

“ရန်ကုန်မှာ နေတယ်လို့ ပြော
တယ် စုံထောက်ကီး”

တရုတ်ကြီးအန်ကူ ပြောသလိုဆို
လျှင် ရန်ကုန်မြို့က အမေထံသို့ လိပ်

စာမူထားသော ပို့စာနှင့်တူနေသည်။
ထိုစာကို ဝေရသော စာပို့လုလင်သည်

ပင်စင်ယူသည်တိုင် လိပ်စာရှင်ကို ရှာ
မတွေ့ဟုဆိုသည်။

မည်သို့ဆိုစေ တရုတ်ကြီးအန်ကူ
သည် တစ်ချိန်တွင် မြင်အတွက် အား

ထားရမည့် သက်သေကောင်းတစ်
ယောက် ဖြစ်သည်ကတော့ အမှန်ပင်

ဖြစ်ပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၆)

ပိပိရီရီ

အလွတ်စုံထောက် မြင်သည်
တောင်လုံပြန် ပုလိပ်ဌာနသို့ ပြန်ရောက်

လျှင် အင်စပက်တော်စာမဲ့တွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုမြိုင်”

“တရုတ်ကြီးအန်ကူရဲ့ ချင်မေချိုင်း
သွားစိုက်ဆိုင်ကို ရောက်ခဲ့တယ်ဗျ”

“ဘာထူးခြားလဲ”

မြင်သည် အိတ်ထဲမှ သွားတု
ကိုနှိုက်ထုတ်၍ အင်စပက်တော်ခရစ်

ပင်အား ပြန်ပေးရာမှ ပြောလိုက်သည်။

“လူသတ်သမားက ပိပိရီရီ ရှိ
တယ်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမြိုင်”

“သူက ရန်ကုန်မြို့မှာနေတယ်
ဆိုပြီး ခြေရာဖောက်သွားလို့ဗျ”

“ဒါဆို တရုတ်ကြီးအန်ကူက ကြံ
ရာပါ ဖြစ်ရမယ်”

“ပြောပါဦး မစ္စတာခရစ်ပင်”

“တရုတ်ကြီးအန်ကူကို ရိုက်စစ်ရ
ရင် ကောင်းမလား”

“ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ်တွေက ရိုက်
စစ်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာကိုးဗျ”

“ကိုမြိုင်ကတော့ လုပ်ချင်လိုက်
ပြန်ပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး...။ ရိုက်စစ်လို့
တရုတ်ကြီးက ဖောက်တတ်ကရတွေ

ပြောရင် အမှန်က ပိုရှည်သွားမယ်လေ”

“I am sorry”ဟု အင်စပက်
တော်ခရစ်ပင် ဝန်ခံသည်။

“ဒီထက်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်”

“ဆိုပါ ကိုမြိုင်”

“တရားသူကြီးက တလွဲဆဲပင်
ကောင်းသွားရင် အပြစ်မရှိတဲ့လူတွေ

ထောင်ကျကုန်ရော”
အင်စပက်တော်ခရစ်ပင် ငြိမ်နေ

သည်။

“ခင်ဗျားရော တရားသူကြီးနဲ့
ပေါင်းပြီး လာဘ်ငွေ ဘယ်လောက်ရဖူး

သလဲ”

“အဲ...အဲ”

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည်
ခေါင်းညိတ်ဝန်မခံသော်လည်း အသံပြု

လက်ခံသည်။

“ဥပဒေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆိုစကား

တွေ ရှိတယ်ဗျ”

“ဆိုပါ ကိုမြိုင်”

“အပြစ်မရှိတဲ့လူကို တောင်ချတာ
တရားဥပဒေကို မထိမဲ့မြင်ပြုတာတဲ့

ဟုတ်လား မစ္စတာခရစ်ပင်”
မြိုင်စကားကိုကြားလျှင် အင်စ

ပက်တော်ခရစ်ပင်၏မျက်နှာ ဆီးရွက်
လောက် ဖြစ်သွားသည်။

“တရုတ်ကြီးအန်ကူကို ရိုက်စစ်
စရာ မလိုပါဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူဟာ
တစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အတွက်အသုံး
ဝင်မယ့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ပါ”

“အင်း...လိုက်လေ ပြေးလေပါ
လား” ဆို၍ မစ္စတာခရစ်ပင်သည် ခေါင်း
ကိုကုတ်လျက် ညည်းညူသည်။

အလွတ်စုံထောက် မြခင်သည်
အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်အား ဘာမျှ
မပြောဘဲ အပြေးနှင့်တပြန်လိုက်ပါတော့
သည်။

* * *

**အခန်း (၇)
ပဟေဠိ**

အလွတ်စုံထောက် မြခင်သည် ပို
လိုစီးကရက်ကို ဖွာရာမှ မီးခိုးကွင်းလေး
များကို မှတ်ထုတ်လိုက်သည်။ မီးခိုး
ကွင်းလေးများ လေထဲတွင် ဝေ့ဝိုက်ပျံ့
နေသည်။ မြခင် စိတ်အစဉ်သည် ဤသို့
နယ်ဖြစ်၏။

တရုတ်ကြီးအန်ကူထံမှ သွား
အတုလုပ်သွားသူနှင့် မစ္စဒေးဗစ်ဆိုသည့်
သျှောင်တုဝယ်သွားသူသည် တစ်ဦး
တည်းဖြစ်ရမည်။

သွားခေါ်ခေါ် သျှောင်တုစောင်း
နှင့် လူတစ်ယောက်က ခင်နာကို လာ
ခေါ်သွားသည်ဟု အေါ်အေးဆိုတာသည်။
လူစိမ်းတစ်ယောက် လာခေါ်သည်ကို
ခင်နာက အသာတကြည် လိုက်သွား

သည်မှာ ပဟေဠိဆန်လွန်းသည်။ အခု
လို သူစိမ်းတစ်ရပ်က ခင်နာကို လာ
ခေါ်သွားသည်ကို ယောက်ျားဖြစ်သူ
ကိုထွန်းမြတ်က မည်သို့မျှမတုံ့ပြန်ဘဲ
ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသည်မှာလည်း ထူးခြား
သလိုတော့ရှိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ...သျှောင်နှင့်သွား
ကို ပေါင်းစပ်လိုက်လျှင် လူသတ်သမား
သွားခနဲပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

သို့သော် လူသတ်သမား အသုံး
ပြုခဲ့သော စက္ကရစ်ပါကို မရသေး။
အကယ်၍ ထိုစက္ကရစ်ပါရရှိသလျှင် လူ
သတ်သမား မြေလျှိုးမိုးပျံ့နိုင်ပါစေ ပြေး
မလွတ်နိုင်ပါ။

“ဗျို...ကိုမြခင်”

အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်၏အသံ
ကြောင့် မြခင် အတွေးပျက်သွားသည်။
အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်သည် မြခင်၏
အမှုအကျင့်ကို သိသူပီပီ မီးခိုးကွင်း
လေးများကိုကြည့်ရာမှ ပြောသည်။

“ဘယ်လိုလဲကိုမြခင် ဦးနောက်
စားနေပြီလား”

“No small case အသေးအမွှေ
ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်။
ကျွန်တော်ကစတာပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့
ကိုမြခင်”

“ကျွန်တော် စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘူး၊
မစ္စတာခရစ်ပင်၊ အမှန်ကိုပြောတာပါ”

“ခင်ဗျားအကြောင်းကို ကျွန်တော်
သိပြီးသားပါဗျ”

“ကျွန်တော် မူခင်းဆရာဝန်ကြီး
ဒေါက်တာဘရူးဝါနဲ့ တွေ့ပြီး မစ္စတာ
ခရစ်ပင်”

“ဘာကိစ္စလဲ ကိုမြခင်”

“အမြဲကိစ္စ”

“အမြဲကိစ္စနဲ့ ဒီလူသတ်မှ ဘာ
ဆိုင်လို့လဲဗျ”

“မစ္စတာခရစ်ပင်ကလည်း ဆိုင်
လို့ပေါ့ဗျာ။ မဆိုင်ရင် ကျွန်တော်က ဘာ
လို့ အချိန်ကုန်ခံရမှာလဲဗျ”

“Your right . . . မှန်ပါတယ်
ကိုမြခင်”

“ခေါ်အေးပြောတာ မှန်ပါတယ်
ကိုမြခင်”

“ခေါ်အေးပြောတာ ခင်ဗျား သတိ
မပြုမိဘူးလား”

“What”

“ကိုထွန်းမြတ်က မယားကြီးနဲ့
ကလေးမရလို့ သူ့ကိုယ်သူ အမြဲလို့
ထင်နေတာလေ”

“ဪ ဟုတ်တယ်၊ အမှတ်ရပြီ”

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်
ကို မူခင်းဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဘရူး
ဝါးက ရှင်းပြတယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုရှင်းပြတာလဲ ကိုမြခင်”

“ယောက်ျားမှာ ပန်းသေပန်းညှိုး
ပဲ ရှိတယ်တဲ့။ မိန်းမတွေမှာတော့ အမြဲ
ရှိတတ်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ရှာမှရှားပါ။
တစ်ထောင်မှ တစ်ယောက်မရှိပါဘူးတဲ့။
ကျန်းမာရေးအရ ကိုယ်ဝန်မဆောင်နိုင်
တဲ့ အမျိုးသမီးလည်း ရှိတတ်တယ်တဲ့။
ဒါပေမယ့် သူတို့ကအမြဲမဟုတ်ဘူးတဲ့ဗျ”

“ဒါဆို အဲဒီအမျိုးသမီး အတန်း
အစားထဲမှာ ကိုထွန်းမြတ်ရဲ့မယားကြီး
ခင်မြင့်မြင့်လည်း ပါနိုင်တယ်လို့ ဆိုလို
တာလား ကိုမြခင်”

“ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာခရစ်ပင်”

“ဆိုပါဦး ကိုမြခင်”

“ကိုထွန်းမြတ်က သူမိန်းမ ကိုယ်
လမ်းဆောင်နိုင်တာကို အားမလိုအားမရ
ဖြစ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ အမြဲလို ထင်သွား
ဟန်ရှိတယ်ဗျ”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ကိုမြခင်”

“နောက်ပြီးတော့ ကိုထွန်းမြတ်မှာ
ပန်းသေပန်းညှိုးရောဂါ မရှိနိုင်ဘူးဗျ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိတာလဲ...
ကိုမြခင်”

“ပန်းသေပန်းညှိုးရောဂါ ရှိရင်
ခင်နုနုကို ယူပါမလားဗျ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

“အခုလို ခင်နုနုမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိ
လာတော့ သူ့ကိုယ်သူ အမြဲလိုထင်နေ
တဲ့ ကိုထွန်းမြတ်က ခင်နုနုအပေါ်မှာ
သံသယတွေ ပွားလာတယ်”

“ဘယ်လိုသံသယရှိလဲ ကိုမြခင်”

“ခင်နုနု အခြားယောက်ျားတစ်
ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်နေတယ်ပေါ့”

“ကိုမြခင် အထင်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ခေါ်အေးပြော
တာ ခင်ဗျားမကြာဘူးလား မစ္စတာ
ခရစ်ပင်”

“ကျွန်တော်...သတိမပြုမိဘူး
ကိုမြခင်”

“ခင်နုနုဗိုက်ထဲက ကလေးကို
ကိုထွန်းမြတ်က စွပ်စွပ်စွဲစွဲပြောတယ်ဆို
တဲ့ စကားလေ”

“ဪ...ဟုတ်တယ် ဟုတ်
တယ်”

ခင်နုနုက အသက်လည်းငယ်
တယ် ကိုထွန်းမြတ်ကလည်း ပန်းသေ
ပန်းညှိုးရောဂါမရှိတော့ ခင်နုနုဗိုက်ထဲ

က ကလေးက ဘယ်သူကလေးဖြစ်နိုင်
လဲ မစ္စတာခရစ်ပင်”

“ကိုထွန်းမြတ်ကလေးပဲ ဖြစ်ရမှာ
ပေါ့ ကိုမြခင်”

“OK Your right ဟု လက်မ
ထောင်၍ပြပြီး မြခင်ပြောလိုက်သည်။
မြခင်က ပြောလိုက်သောကြောင့်
အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်သည် သဘော
တွေ့သွားသည်။

“ဒီမှာ မစ္စတာခရစ်ပင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခု သက်မဲ့သက်သေ သွားတု
နဲ့ သျှောင်တုကို တွေ့ထားပေမယ့်
အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာမှာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့
စက္ကရပ်ပါလည်း အဓိကကျတယ်ဗျ”

“မုန်ပါတယ်”

“ဒီတော့မှာ ကိုထွန်းမြတ်အိမ်ကို
ရှောင်တခင် ဝင်စစ်ကြရအောင်၊ ဘယ်
လိုလဲ မစ္စတာခရစ်ပင်”

“As your wish ခင်ဗျား
သဘောပဲ”

ဟု အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်က
ဆိုလာပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၈)

အငိုက်

အလွတ်စုံထောက်မြခင်၊ အင်စ
ပက်တော်ခရစ်ပင်နှင့် ပုလိပ်သားများ
သည် နမတော်လမ်းနှင့် ဒီဘီလိုင်း
ထောင့်တွင် ဖွင့်လှစ်ထားသော ကာကာ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

အကြောင်းဆိုသော် ကိုထွန်းမြတ်
အိမ်မှအထွက်တွင် စက္ကရပ်ပါကို သူ့အိမ်

တွင် ဝင်ရောက်ရှာဖွေရန်ဖြစ်၏။ ထို
အဖြစ်ကို ကိုထွန်းမြတ်မသိ။

ကိုထွန်းမြတ်သည် သူ၏ကိုယ်ပိုင်
ကားလေးကိုမောင်း၍ ဖိတိုရိယာဘုရင်
မ ပန်းခြံသို့ ဦးတည်မောင်းသွားသည်။

ဤတွင် အလွတ်စုံထောက် မြခင်
တို့အဖွဲ့သည် နမတော်လမ်းရှိ ကိုထွန်း
မြတ်အိမ်သို့ လာခဲ့ကြပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၉)

စက္ကရပ်ပါ

အလွတ်စုံထောက် မြခင်သည် မြ
ဝင်းတံခါးပိတ်ထားသောကြောင့် ချိတ်
ဆွဲထားသော ခေါင်းလောင်းလေးကို
လှုပ်၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။

ဦးဖိုးလူထွက်လာသည်။ ဦးဖိုးလူ
သည် မြခင်တို့အုပ်စုကိုတွေ့လျှင် မြ
ဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ မြခင်သည် မသိ
ကျိုးကျွန်ပြုလျက် ဦးဖိုးလူကို ပြော
လိုက်သည်။

“ကိုထွန်းမြတ် ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“အခုပဲ ထွက်သွားတယ်ကွဲ့”

ဟု ဦးဖိုးလူက ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါ”

ဟု ပြောပြီး မြခင်သည် သူ၏

အဖွဲ့နှင့်အတူ အတွင်းသို့ဝင်လိုက်သည်။
မြခင်အတွင်းသို့ ရောက်လျှင် မျက်လုံး
ကစားလိုက်သည်။ တိုက်ပုလေး၏နောက်
ကွယ်တွင် ကာကီခေါင်ကို တွေ့သည်။

မြခင်သည် အင်စပက်တော်ခရစ်
ပင်နှင့် အချိတ်အဆက်လုပ်ထားသည့်
အတိုင်း ကာကီခေါင်အား မေးခေါ်ပြု
လိုက်သည်။ အင်စပက်တော် ခရစ်ပင်

သည် ဦးဖိုးလူအား ပြောလိုက်သည်။
“ကိုထွန်းမြတ် မရှိဘူးဆိုတော့ ဦးလေးကိုပဲ အားကိုးရမှာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အင်စပက်တော်မင်း”
“ကျွန်တော်တို့ ကားရိုဒေါင်ကို စစ်ချင်လို့ပါ”

ဦးဖိုးလူသည် ဒေါ်အေးအားလှမ်း ခေါ်၍ ကားရိုဒေါင်သော့ကိုတောင်းသည်။ ဒေါ်အေးသည် ကားရိုဒေါင်သော့ကို ယူလာ၍ တံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

မြခင်တို့သည် ကားရိုဒေါင်တွင်းသို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ရိုဒေါင်အတွင်း၌ တာယာဟောင်းများ၊ စက္ကရိုင်ဘာများနှင့် တိုလီမိုလီ ကားပစ္စည်းများကို တွေ့ရသည်။

ပုလိပ်သားများသည် စက္ကရပ်ပါကို ရိုဒေါင်အနံ့ရှာသော်လည်း မတွေ့ဘဲ ရှိ၏။ မြခင်သည် သွားတုနှင့် ပတ်သက်၍ မုန်းချက်နှင့် နှမ်းထွက် လွှဲခဲ့သည်။ သော့တုကိစ္စမှာလည်း ထင်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့။ ယခု စက္ကရပ်ပါကိစ္စ၌ တွက်ရေ။ စက်သူဌေး တွက်ကြည့်တော့ စက်မရှိဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။

တကယ်တော့ ကိုထွန်းမြတ်သည် စက္ကရပ်ပါကို သုံးခဲ့လျှင် လွယ်လင့်တကူ ထားလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

မြခင် ဘာလုပ်မလဲ။ လွယ်လွယ်လေးပါ။ ဦးဖိုးလူကို စစ်ဆေးရမလား။ ဦးဖိုးလူကရော အမှန်ပြောပါ့မလား။ အတပ်မပြောနိုင်၊ ရိုက်စစ်ရမှာလား။ မြခင်တွင် ရိုက်ခွင့်မရှိ၊ အင်စပက်တော်ခရပ်ပင်အဖွဲ့အား ဦးဖိုးလူကို လွှဲအပ်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။

မြခင်သည် အတွေးများရပ်၍

ဥပါယ်တံမျဉ်သုံးလိုက်သည်။ ရိုဒေါင်တွင်းမှ တိုလီမိုလီ ကားအပိုပစ္စည်းများကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ဦးဖိုးလူအား ပြောလိုက်သည်။

“ကိုထွန်းမြတ်က ကားပြင်တာကို ဝါသနာပါတယ်နဲ့ တူတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံ ချွတ်ယွင်းချက်ကလေးကိုတော့ သူကိုယ်တိုင်ပဲ ပြင်ပါတယ်။ ကားအင်ဂျင်ဒေါင်းမှသာ ကားဝပ်ရှော့ကို ပိုတာကွဲ့”

“ဘယ်ဝပ်ရှော့ကို ပိုတာလဲ”

“ကန်တော်လေးက မောင်ဘကြူးကားဝပ်ရှော့ကို ပိုတာကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”
“ဓါပေမယ့်...”

“ဓါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ဦးဖိုးလူ”

ကျန်တဲ့အပတ်ကတော့ ကားအင်ဂျင်ဒေါင်းမယ်ဆိုပြီး ကန်တော်လေးက မောင်ဘကြူးကားဝပ်ရှော့က စက္ကရပ်ပါ ငှားလာတယ်ကွဲ့”

ဦးဖိုးလူသည် ရိုက်မစစ်ရဘဲ ဖော်ကောင်လုပ်လာသည်။ ဦးဖိုးလူ၏ စကားသည် မြခင်အတွက် အဖိုးတန်သည်။ မြခင်သည် ဦးဖိုးလူအား မေးလိုက်သည်။

“ဒီစက္ကရပ်ပါကို ကိုဘကြူးကို ပြန်ပေးလိုက်ပြီလား ဦးဖိုးလူ”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို ကိုထွန်းမြတ်ကားပြင်တဲ့ အခါ ဒီစက္ကရပ်ပါကို အသုံးပြုဖို့ပေါ့နော်”

“မဟုတ်ဘူးကွဲ့ ကျုပ်ကို သိမ်းခိုင်းထားတာ”

“ဦးဖိုးလူကို ဘာလို့သိမ်းခိုင်းထားတာလဲ”

“ဒီလိုကွဲ့”

“ပြောပါဦးဖိုးလူ”

“ကျုပ်ကို သိမ်းခိုင်းထားပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မသိစေနဲ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မပြောနဲ့။ ယုတ်စွအဆုံး ဖိအားတောင် မသိစေနဲ့တဲ့ကွဲ့”

ဦးဖိုးလူသည် ထန်းရည်မတိုက်ရဘဲ ကျွဲခိုခေါ်လာသည်။ မြခင်အတွက် မုန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် ကိုက်သွားထေပြီ။ မြခင်သည် ဦးဖိုးလူအား စေ့စေ့ကြည့်လျက် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို စက္ကရပ်ပါ ဦးဖိုးလူမှာရှိတာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဦးဖိုးလူ ခေါင်းညှိတ်ပြသည်။ ဤအခါ မြခင်သည် အင်စပက်တော် ခရပ်ပင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“မစ္စတာခရပ်ပင် ရှာဖွေပုံစံ ပါတယ်မဟုတ်လား”

“ပါပါတယ် ကိုမြခင်”

“ကဲ... ဦးဖိုးလူ ခင်ဗျားမှာရှိတဲ့ စက္ကရပ်ပါကို ကျွန်တော်တို့ကိုပေးပါ”

ဦးဖိုးလူသည် ယုတ်သို့မူ မတုံ့ပြန်ဘဲရှိ၏။

ဦးဖိုးလူ မထုံထက်သေးလုပ်နေသောကြောင့် အင်စပက်တော်ခရပ်ပင်က ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် တောင်လုံပြန် ပုလိပ်ဌာနက အင်စပက်တော်ခရပ်ပင်”

“သိပါတယ် အင်စပက်တော်မင်း”

“ဒါဆို ကိုမြခင်တောင်းတဲ့ စက္ကရပ်ပါကို ပေးလိုက်ပါ။ မပေးရင် ဦးဖိုးလူကို ဖမ်းရသိမ့်မယ်”

ဟု ပုလိပ်သားများကို ပြလိုက်သည်။ ဦးဖိုးလူ ဆောက်တည်ရာမှ ဖြစ်သွား၏။ ထိုနောက်တော့ ဦးဖိုးလူသည်

အဝတ်စများနှင့်ပတ်လျက် သိမ်းထားသော စက္ကရပ်ပါကို သူ၏အိပ်ခန်းမှ သွားယူ၍လာပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၀)

အပြန်လမ်း

အလွတ်စုံထောက်မြဒင်နှင့် အဖွဲ့သည် ကာကာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ အကြောင်းဆိုသော် ကိုထွန်းမြတ် အိမ်အပြန်အဝင်လမ်းမှ စောင့်ကြိုဖမ်းဆီးရန် ဖြစ်ပါတော့သည်။

* * *

အခန်း (၁၁)

ဆိတ်သေကို ဆင်ရေနှင့် ဖုံးလိုက်သည်

အလွတ်စုံထောက်မြဒင်နှင့် အင်စပက်တစ်ခရပ်ပင်တို့သည် တောင်လုံးပြန် ပုလိပ်ဌာနရှိ သီးသန့်ခန်းတွင် ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားသော ကိုထွန်းမြတ်ထံ လာခဲ့သည်။

ဆာသင်ကြီး ဂျာနာဆင်သည် စက္ကရပ်ပါနှင့် သျှောင်အတုကို ထည့်ထားသောအထုပ်နှင့် ခွေးခြေ(ထိုင်ခုံလေး)ကို လက်၌ဆွဲလျက် မြဒင်တို့နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။

ကိုထွန်းမြတ်သည် သမံတလင်းတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရာမှ မြဒင်တို့တို့တွေ့လျှင် အချုပ်တန်းကိုကိုင်လျက် ထလိုက်သည်။

အချုပ်ခန်းစောင့် ပုလိပ်သားက ထံဆီကိုဖွင့်ပေးသောကြောင့် အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ မြဒင်တို့ဝင်လိုက်ကြ

သည်။ ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်သည် သူယူလာသော ခွေးခြေလေးကို ကိုထွန်းမြတ်ရှေ့တွင် ချပေးလိုက်သည်။

“ထိုင်ပါ ကိုထွန်းမြတ်”

ဟု မြဒင် ပြောလိုက်သည်။

ကိုထွန်းမြတ် မထိုင်ပါ။

“ကျွန်တော့်တာဝန်ပြီးပြီ ခင်ဗျားကို မေးစရာရှိတယ်”

“ကျွန်ုပ်ကိုမေးရအောင် ခင်ဗျားက ဘာကောင်းလဲ”

ဟု ကိုထွန်းမြတ်က ဆိုသည်။

“ကျွန်တော် အလွတ်စုံထောက်မြဒင်လေ...ဟဲဟဲ”

ကိုထွန်းမြတ်သည် အလွတ်စုံထောက်မြဒင်ဟု ကြားလျှင် အနည်းငယ်တုန်လှုပ်သွားသည်က အမှန်ဖြစ်၏။

“ထိုင်ပါ ကိုထွန်းမြတ်။ ခင်ဗျားသက်သက်သာသာရှိအောင်ပါ။ ခင်ဗျားတစ်ချိန်လုံး သမံတလင်းမှာ ထိုင်နေရတာမဟုတ်လား”

ဤအခါတွင် ကိုထွန်းမြတ်သည် ခွေးခြေတွင်ထိုင်သည်။

“ခင်ဗျားကို တစ်ခုမေးချင်တယ်”

ဟု မြဒင်ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမေးမှာလဲဗျာ”

ဟု ကိုထွန်းမြတ်က ပြောသည်။

“မေးတယ်ဆိုတာက ခင်ဗျားကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောတာပါ”

“ဘာပြောတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းပြောချင်လို့လား”

“မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ကျွန်တော် မပြောတတ်ပါဘူး ကိုထွန်းမြတ်။ ဒါပေမယ့် မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း ဆက်ဆံစေချင်

တယ်ဆိုရင်တော့ သူ့များထက် တွန့်တော်က ပိုမိုက်ရိုင်းတတ်တယ်။ ခေ့မရှိနဲ့”

“ဝုန်း”

မြဒင်သည် ကိုထွန်းမြတ်ထိုင်နေသော ခွေးခြေကို ဆောင့်ကန်လိုက်သည်။ ကိုထွန်းမြတ် ခွေးကျ ကုသွားသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုထွန်းမြတ်။ ဒီလို ဆက်ဆံမှ ခင်ဗျားကြိုက်တယ်ပေါ့”

ဟု လဲကျနေသော ကိုထွန်းမြတ်ကို မြဒင်ပြောလိုက်သည်။ ကိုထွန်းမြတ်သည် လဲကျသွားရာမှ ထရပ်သည်။

မြဒင်သည် အနီးရှိ ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဂျာနာဆင်”

“Yes sir”

“ခွေးခြေယူလိုက်စမ်း”

“ဆာသင်ကြီး ဂျာနာဆင်သည် လဲကျနေသောခွေးခြေကိုယူ၍ အလိုက်သိစွာ မြဒင်ကို ထိုင်ရန်ထိုးပေးသည်။

မြဒင်သည် ခွေးခြေတွင် အခန့်သားထိုင်ပြီး ကိုထွန်းမြတ်ကိုပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မမေးတော့ပါဘူး စစ်ဆေးမယ်”

“ဘာပြောတယ်ဗျာ”

“စစ်ဆေးစရာရှိလို့ပေါ့ဗျာ ဟဲဟဲ”

“ကျွန်ုပ်စစ်ဆေးရအောင် ကျွန်ုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဗျာ”

“အခုအချိန်မှာ ခင်ဗျားမှာ အပြစ်မရှိသေးပါဘူး”

“ကျုပ်မှာ အပြစ်ရှိရင်ရော”

“ဟဲဟဲ...ထုံးစံအတိုင်းလေ”

ဟု မြင်သည် ကိုထွန်းမြတ်
အား ရိတ်တိ ပြောလိုက်သည်။

“ဘာပြောတယ်ဗျ”
“အခုတော့ ခင်ဗျားဟာ တရားခံ
တစ်ယောက် မဟုတ်သေးပါဘူး။ ထိုင်ပါ
ဗျ ထိုင်ပါ”

ဟုနိုးပြီး မြင်သည် ထိုင်ရာမှ
ထရပ်ပေးလိုက်သည်။

ကိုထွန်းမြတ်မထိုင်၊ မြင်ကိုသာ
စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ဒီမှာ ကိုထွန်းမြတ် အခုအချိန်
မှာ ခင်ဗျားဟာ တရားခံတစ်ယောက်
မဟုတ်သလို အပြစ်လည်းမရှိသေးပါ
ဘူး။ ထိုင်ခွင့်ရှိပါတယ် ထိုင်ပါဗျ”

ကိုထွန်းမြတ် ဝင်ထိုင်သည်။ထို့
နောက် မြင်သည် ဆာသင်ကြီးဂျာနာ
ဆင်းယူလာသော အထုပ်ထဲမှ သျှောင်
တုကိုထုတ်ယူ၍ ကိုထွန်းမြတ်အားပြ၍
ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလို သျှောင်အတုကို စကော့
မတ်ကတ်ရှေးက မဃတာအေးမစ်ဆိုင်က
ခင်ဗျားဝယ်ဖူးသလား”

“သျှောင်ကိုဝယ်ရအောင် ကျွန်
က ဇာတ်မင်းသားလည်း မဟုတ်ဘူး။
ခင်ဗျားလို စုံထောက်လည်းမဟုတ်ဘူး
ဗျ”

ထိုအခါ မြင်တို့သုံးဦးသည် ခွေး
ခြေတွင်ထိုင်နေသော ကိုထွန်းမြတ်ကို
ပိုင်းရဲလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ကိုထွန်းမြတ်။ ခင်ဗျားကို
မေးတာကို ကောင်းကောင်းဖြေပါ။
မဟုတ်ရင် ဆာသင်ကြီး ဂျာနာမင်း
လက် အပ်ရလိမ့်မယ်”

ဟု အင်စပက်တော်ခရစ်ပင် ငြိမ်း

ခြောက်လိုက်သည်။ ကိုထွန်းမြတ်သည်
ဆာသင်ကြီး ဂျာနာဆင်းကိုကြည့်သည်။
ပေါင်းထုပ်ကိုဆောင်း၍ ပါးမြိုင်းမွေး
များနှင့် ခက်ထန်သောအသွင်ကိုဆောင်
ထားသော ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်းကို
တွေ့လျှင် ကိုထွန်းမြတ် ဝပ်သွားသည်။

မြင်သည် ကိုထွန်းမြတ်အား စူး
စူးရှရှ ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်၏ စူးရှ
ထက်မြက်သော မျက်လုံးအစုံသည်
ကိုထွန်းမြတ်ကို ချောက်ချားစေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုထွန်းမြတ်”

ကိုထွန်းမြတ် အင်းမလုပ် အဲ
မလုပ် ငြိမ်နေသည်။ ကိုထွန်းမြတ် ငြိမ်
နေခြင်းသည် ဝန်ခံခြင်းဖြစ်၏။ မြင်
သည် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်ထံမှ
သွားတုကိုတောင်း၍ ကိုထွန်းမြတ်အား
ပြောလိုက်သည်။ ကိုထွန်းမြတ်မျက်နှာ
သိသိသာသာ ဖျက်သွားသည်။

“ဒီသွားတုကို ဘယ်ဆိုင်မှာလုပ်ခဲ့
သလဲ။ ကျွန်တော့်ကို မှန်မှန်ပြောပါ”

ကိုထွန်းမြတ် တုံ့ထိုဘာဝေလုပ်
နေသည်။

“ဒီမှာ ကိုထွန်းမြတ်။ ဆင်သေကို
ဆိတ်ရေနဲ့ဖုံးဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“ဆင်သေကို ဆိတ်ရေနဲ့ဖုံးလို့မရ
ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားပြောမှလားဗျ...။
ကလေးကအစ အားလုံးသိတယ်”

“ဪ... ဒီလိုလား ကိုထွန်း
မြတ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆိုပါဦး ကိုထွန်းမြတ်”

“ဆိတ်သေကို ဆင်ရေနဲ့ဖုံးနိုင်ဖို့
က ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်”

“ကိုထွန်းမြတ်က ဘယ်ဆိုးလို့

တုံးဗျ။ စကားပုံကို ပြောင်းပြန်လှန်နိုင်
တယ်...ဟဲ...ဟဲ”

“ခင်ဗျားစဉ်းစားကြည့်လေး ဆင်
ရေဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးဗျ”

ကိုထွန်းမြတ်၏ စကားသည်
အဓိပ္ပာယ်ပါလွန်းသည်။ သက်သေခိုင်
ခိုင်မာမာရှိမှ စွပ်စွဲပါဆိုသည့် သဘော
ဖြစ်၏။ ဤတွင် မြင်သည် အနီးတွင်
အသင့်ရှိသော ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်း
ကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဂျာနာဆင်း”

“Yes sir”

“ချင်မေချိုင်း သွားစိုက်ဆိုင်က
တရုတ်ကြီးအန်ကူကို သွားခေါ်စမ်း”

ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်းသည် မြ
ခင်အား ဆလဲပေးပြီးထွက်သွားသည်။
တကယ်တော့ မြင်သည် ဤအရေး
ကို ကြိုတင်တွက်ဆပြီး ဖြစ်သည်။
တရုတ်ကြီးအန်ကူနှင့်အတူ ဦးဖိုးလူနှင့်
ခေါ်အေးတို့ကိုလည်း ခေါ်ယူထားပြီးဖြစ်
၏။ ကိုထွန်းမြတ်သည် ထိုအဖြစ်ကို
မသိသောကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။

သို့သော်... ကိုထွန်းမြတ်သည်
တရုတ်ကြီး အန်ကူမည်ကိုကြားလျှင်
ဣန္ဒြေပျက်သွားသည်။ တရုတ်ကြီးအန်
ကူသည် ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်းနောက်
မှ လိုက်ပါရာမှ မြင်ကိုတွေ့လျှင် တုန်
တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြောသည်။

“ဝကို မဖမ်းပါနဲ့နော် ဝကို မဖမ်း
ပါနဲ့”

“ခင်ဗျားကို မဖမ်းပါဘူး။ ခင်ဗျား
ကို ပြောရာရှိလို့”

ဟု တရုတ်ကြီးအန်ကူက မြင်
ပြောလိုက်သည်။ ကိုထွန်းမြတ်သည်

တရုတ်ကြီးအန်ကူကိုတွေ့လျှင် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှဲသွားသည်။

မြခင်သည် လက်ထဲမှ သွားတုကိုပြပြီး တရုတ်ကြီးအန်ကူကို ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဆိုင်မှာ ဒီသွားတုကို လုပ်သွားတာ ဒီလူလား”

ဟု ကိုထွန်းမြတ်က လက်ညှိုးတိုးပြလိုက်သည်။

တရုတ်ကြီးအန်ကူသည် ကိုထွန်းမြတ်ကို ဖေဖေကြည့်၍ ပြောသည်။

“ဒီလူမှ ဒီလူအာဆစ်”

“ဘယ်လိုလဲ... ကိုထွန်းမြတ်၊ ဆိတ်သေကို ဆင်ရေနဲ့ဖုံးပြတာ ကျနပ်တယ်မဟုတ်လား”

ကိုထွန်းမြတ် ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ဟေ့... ဂျာနာဆင်း ဦးဖိုးလူနဲ့ ဒေါ်အေးကို သွားခေါင်း”

“Yes sir”

ဦးဖိုးလူနှင့်ဒေါ်အေးတို့ အမည်ကို ကြားလျှင် ကိုထွန်းမြတ် ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်၏။

မြခင်သည် သူ၏ဖရောကုတ်ကို ချွတ်၍ ကိုထွန်းမြတ်ကိုဝတ်စေသည်။ မျက်နှာ သွောင်ကို အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်အားပေး၍ ကိုထွန်းမြတ်ခေါင်းကို စွပ်စေသည်။ ပြီး သွားတုကိုလည်း တပ်ပေးလိုက်၏။

ထိုစဉ် ဦးဖိုးလူနှင့် ဒေါ်အေးတို့သည် ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်းနှင့်အတူ ဆောက်လာကြသည်။ ကိုထွန်းမြတ်သည် ဦးဖိုးလူနှင့် ဒေါ်အေးတို့ကို တွေ့လျှင် သွေးပျက်သွားတော့သည်။ မြခင်သည် ဒေါ်အေးကိုပြောလိုက်သည်။

“ခင်နုကို ခေါ်သွားတဲ့လူကို ဒေါ်

ဒေါ် မှတ်မိတယ်နော်”

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့ မောင်ရင်ရဲ”

“ဒါဆို ဒီလူလား”

ဟုပြောပြီး သွောင်တုနှင့် သွားတုကိုတပ်၍ ဖရောကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသော ကိုထွန်းမြတ်ကို မြခင် လက်ညှိုးတိုးပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သူ

ပဲ၊ သူမှသူ၊ သွောင်တုနဲ့ ဒီသွားခေါ်က ခင်နုကို လာခေါ်သွားတာ”

“သေချာပါတယ်နော်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ ခင်နုကို သတ်တာ ဒီသွောင်တုနဲ့သွားခေါ်”

ဟု ပြောရုံနှင့်မပြီး ထတီကို စွန်တောင်စွဲပြီး အချပ်ထပ်ဝင်ရန် ကြိုးစားသည်။

“အဒေါ်ကြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ပါနဲ့၊ သူ့အပြစ်နဲ့သူ ခံရမှာပေါ့”

ဟု အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်က တားသည်။

မြခင်သည် သွောင်နှင့်အတူထည့်ယူလာသော စက္ကရပ်ပါးကိုထုတ်ယူပြီး ဦးဖိုးလူကို ပြောလိုက်သည်။

“ဒီစက္ကရပ်ပါးကို သိမ်းခိုင်းထား

တာ ဒီလူလား ဦးဖိုးလူ”

“ဒီလူမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူသိမ်းခိုင်းထား

တာလဲ ဦးဖိုးလူ”

“မောင်ထွန်းမြတ်ပါ”

ဤတွင် မြခင်သည် ဆာသင်ကြီးဂျာနာဆင်းကို ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့... ဂျာနာဆင်း”

“Yes sir”

“သွောင်ကိုဖြုတ်ပြီး သွားတုကို ချွတ်လိုက်မိမိ”

ဆာသင်ကြီး ဂျာနာဆင်းသည် ကိုထွန်းမြတ်ခေါင်းတွင် စွပ်ထားသော သွောင်တုနှင့် သွားတုကို ချွတ်ပေးလိုက်သည်။

“ဟာ... ဟင် မောင်ထွန်းမြတ်”

ဟု ဦးဖိုးလူနှင့် ဒေါ်အေးတို့ထံမှ သံတူ ပြင်တူ အာမေဒိုတ်သံများ ထွက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုထွန်းမြတ်”

ကိုထွန်းမြတ် အရပ်ကြီးဖြတ်ဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျားပြောသလို ဆိတ်သေကို ဆင်ရေနဲ့ ဖုံးလိုက်ပြီလေ၊ ဘာပြောချင်သေးလဲ၊ ပြောချင်တာရှိရင် ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်”

“ဒါဆို စကော့မက်ကတ်ရေက ဝယ်လာတဲ့ သွောင်တံစောင်တု ဘယ်မှာလဲ”

“အဲဒီညဉ့်ကလဲ ကျွန်တော်ကျွန်တော်မှာ ပစ်ထားခဲ့ပါတယ်”

ဤတွင် မြခင်သည် အင်စပက်တော်ခရစ်ပင်ထံ လှည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်တာဝန်ပြီးပြီ၊ ခင်ဗျားတာဝန်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ကိုမြခင်၊ ကန်တော်ကြီး ကျွန်တော်ကျွန်တော် ရေစပ်မှာ ပစ်ထားခဲ့တဲ့သွောင်ကို အချိန်မီ တင်ပြပေးပါမယ်”

ဇော်မော်လင်း

၀၉ ၉၇၂၂၀၀၇၇၇

ဥပဇ္ဈာန် သို့မဟုတ် အိမ် ဇာတ်

ဂျပန်၏ လျှို့ဝှက်ရတနာသိုက်

မြဝဇီ

(၁)

၁၉၄၉ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ။

အင်းတောင်ကြား လမ်းမနေ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ကိုဘအေးတို့ အခြားကုန်သည်များနှင့်ရော၍ ခြေလျင်ခရီးဖြင့် ဝန်ဆောင်အိတ်များကိုလွယ်ကာ လာခဲ့ကြပါသည်။

ထိုခရီးကို လာရခြင်းမှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသော အမှတ်(၅၄) တပ်ကြီးမှ ထောက်ပံ့ရေး ဂျပန်တပ်မကြီး၏ စခန်းဟောင်းအား ရှာဖွေရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် ဗမာတပ်မတော် စစ်မြင်းလေ့ကျင့်ရေးတပ်မှ ဗိုလ်လေးမြင့်ဆွေဆိုသူဖြစ်ပြီး ကိုဘအေးမှာလည်း ကျွန်ုပ်၏တပ်ခွဲတွင် တပ်ကြပ်ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

စစ်ကြီးပြီးချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ စစ်ရန်လမ်းတပ်ထဲသို့ဝင်ကာ ပြည်တွင်း ဆူပူသောင်းကျန်းနေသော ရောင်စုံသောင်းကျန်းသူများအား တာဝန်ပေးချက်အရ တိုက်ခိုက်ရပြန်ပါသည်။

သို့သော် စစ်ကြီးအတွင်းတွင် တိုက်ပွဲများ၌ ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရခဲ့သော ကျွန်ုပ်မှာ ပြည်တွင်းစစ်တွင် ဘယ်ဘက်ဘက်တစ်ဖက် ဒဏ်ရာရခဲ့သဖြင့်

တပ်မှထုတ်ကာ အနားယူခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရဲဘော်ဘအေး ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အနားယူနေသည် ဆိုသော်လည်း ရဲဘော်ဟောင်း အချို့နှင့် ဌာပတ္တရာဗြိဟ္မယ်တွင် ဆားချက်လုပ်ငန်းကို ခေါင်းဆောင်ကာ စုပေါင်းလုပ်ဆောင်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရဲဘော် ကိုဘအေးမှာ အမ်းမြို့သားဖြစ်ပါသည်။ စစ်တပ်မှထွက်သော အခါတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် မင်းဘူးရွှေစက်တော် ဘုရားပွဲတော်တွင် ထပ်မံဆုံတွေ့ကာ သူတို့အမ်းမြို့တွင် ဂျပန်များ စစ်ဆုတ်ချိန်က အမှတ်(၅၄) ဂျပန်ထောက်ပံ့ရေးတပ်မကြီးသည် အနောက်ရှိမဂန္ဓာတောင်ကြားအေသတွင် စခန်းချကာ လျှို့ဝှက်နေရာမှ အင်္ဂလိပ်မင်းကြီးလေယာဉ်ပျံများကြောင့် ပျက်စီးသွားခဲ့ကြောင်း။

ဗိုလ်ကြာလှအောင် ခေါင်းဆောင်သော ရခိုင်အမျိုးသား ပြောက်ကျားတပ်များကလည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သဖြင့် ထောက်ပံ့ရေးတပ်ကြီး၏ တပ်သား အများအပြား ကျဆုံးခဲ့ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ထို့အပြင် အမှတ်(၅၄) ထောက်ပံ့ရေးတပ်မကြီး၏ တပ်မှူးကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး တာကီမိမှာ အပြင်းအထန်

ဒဏ်ရာရသွားခဲ့ရာက သူ၏စကားပြန်နှင့်အတူ အစောင့်ဂျပန်တပ်သား သုံးဦးတို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရာ လမ်းတစ်ဝက်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးတာကီမိ သေဆုံးသွားခဲ့ကြောင်း။ ဂျပန်စကားပြန်အား မသေမီ သူလျှို့ဝှက်ထားသော ရတနာများနှင့်ပတ်သက်ကာ ပြောပြပြီး ခြေပုံတစ်ပုံပေးခဲ့ကြောင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုစကားပြန်မှာ ရဲဘော်ဘအေး၏ အစ်ကိုဖြစ်လျက် ဆိုရတနာပြောရရှိသော်လည်း ရုတ်တရက် မရှာဖွေနိုင်သေးဘဲ ရှိရာက တောင်ရိုးငှက်ဖျားဒဏ်ကြောင့် သေလုဆဲဆဲဖြစ်နေစဉ် ရဲဘော်ဘအေးအား ထိုရတနာပြောပုံကို ပေးကာ သေဆုံးသွားခဲ့၏။

ရဲဘော်ဘအေးသည် ထိုရတနာပြောပုံရထားသော်လည်း ရုတ်တရက် မရှာဖွေနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့လေရာ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်က ရွှေစက်တော်ဘုရားပွဲတော်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရာက ယင်းရတနာပြောပုံအကြောင်း ပြောပြကာ ကျွန်ုပ်အား အတူတကွ လိုက်လံရှာဖွေ၍ ရရှိပါက တစ်ယောက်တစ်ဝက်ခွဲယူရန် သဘောတူခဲ့ကြ၏။

ထိုလမ်းခရီးမှာ လမ်းကလည်း ကြမ်း သားစားတောကောင်များကလည်း ကြမ်းလွန်သဖြင့် လက်နက်များ

ယူဆောင်သွားမဖြစ်ကြောင်း ရဲဘော်
ဘအေးက ပြောပြခဲ့၏။

ကျွန်ုပ်က ရဲဘော်ဘအေးကို
ကျွန်ုပ်နေထိုင်သော လပွတ္တာသို့လာ
ရန် လိပ်စာပေး၍ မှာခဲ့ပါသည်။ ထို့
ကြောင့်ပင် ဝိုးကုန်ခါနီး ဆောင်းဝင်ချိန်
နတ် တော်လဆန်းတွင် ရဲဘော်ဘအေး
ရောက်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် အစီ
အစဉ်လုပ်ကြရသည်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ တော
လိုက်ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သောကြောင့်
ဒသမ ၄၄ ဝင်ချက်စတာရိုင်ဖယ်တစ်
သက်အပြင် ဒသမ ၁၂ နှစ်လုံးပြည့်
သေနတ်တစ်လက်ရှိပြီး ရဲဘော်ဘအေး
ရောက်လာသောကြောင့် ဒသမ ၄၇၅
အမဲကြီးပစ် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်ကို မိတ်
ဆွေတစ်ဦးထံမှ ငှားရမ်းယူခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝန်ဆောင်အိတ်
များအပြင် ဝန်တင်ခြင်းတစ်ကောင်ကို
ဝယ်ခဲ့သဖြင့် ထိုခြင်းတွင် ရိုင်ဖယ်များ
နှင့် စားနပ်ရိက္ခာများ တင်ဆောင်ကာ
မြင်းထိန်းအလုပ်သမားတစ်ဦးကို မင်းဘူး
အနီး ဆင်ခေါင်းရွာမှ ငှားလာခဲ့ပါသည်။

(၂)

ကျွန်ုပ်တို့ နံနက်စောစော ခရီးနှင်
ခဲ့ရာ နံနက် ၁၁ နာရီတွင် တောင်ပေါ်
ဆင်မစခန်းတွင် ခေတ္တနားကာ နံနက်
စာ စားသောက်လိုက်ကြပါသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် တောင်ပေါ်ချင်း
ရွာဖြစ်သည့် သစ်ဆိမ့်ပင်သို့ ရောက်ခဲ့
ပါသည်။ သစ်ဆိမ့်ပင်တွင် ကိုဘအေးနှင့်
သိသော ရွာခေါင်းကြီးဦးတောင်လိန်၏
အိမ်တွင် တည်းခိုစခန်းချလိုက်ပါ၏။

ထိုရွာသည် ရှိုင်ရိုးမတောင်တန်း

ကြီး၏ တောင်တစ်တောင်ဖြစ်ကာ ကျား
တောင်၏ တောင်နာမောင်းပေါ်တွင်
တည်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေး...ဘအေး မင်း တို့ကို
သတိရသေးတယ်နော်”

“ဟာ...ဦးတောင်လိန်ကလည်း
အမြဲသတိရနေပါတယ်ဗျာ။ ဒါထက်
ဗိုလ်သာကျော်တို့ ဒီဘက်ရောက်လာ
သေးသလား”

“ဗိုလ်သာကျော်က မြေပုံမြို့မှာ
ရောက်နေတယ်။ သူက ရဲဘော်ခေါင်း
ဆောင်ပဲ”

ဦးတောင်လိန်သည် ချင်းအမျိုး
သားဖြစ်သော်လည်း မြန်မာစကား
ကောင်းကောင်းပြောတတ်ရုံမက မြောက်
ပိုင်း ချင်းပြည်နယ် ဟားခါးမှ ချင်းခေါင်း
ဆောင်များနှင့်လည်း ရင်းနှီးသူဖြစ်ပါ
သည်။ ခုတိယနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည်
ဆက်လက်ကာ တစ်နေ့ခရီးလာခဲ့ကြရာ
နတ်ရောက်တောင်ကြီး၏ တောင်ခြေ
ရင်းရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်သည့် ကျောက်
ဖလူးရွာသို့ ရောက်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုရွာတွင် အခြေခံချပြီးလျှင်
ဂန္ဓာတောင်ကြီးဆီသို့ သွားရန်အတွက်
ကျောက်ဖလူးရွာသား တစ်ဦးဖြစ်သည့်
ချင်းမုဆိုး ကဂိုလှုံအား ခေါ်ယူတွေ့ဆုံ
ကြပါသည်။

အထူးသဖြင့် ကဂိုလှုံ၏ဖခင်မှာ
မုဆိုးကြီးထန်လိမ်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခု
အခါ သူမရှိတော့ပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ
ကျောက်ဖလူးရွာခေါင်းကြီး ဦးလွေ၏
အိမ်တွင် တည်းခိုကာ ဂန္ဓာတောင်သို့
သွားရန် ပြင်ဆင်ကြရပါသည်။

ရွာခေါင်းကြီး ဦးဘလွေက ချင်း
အမျိုးသားဖြစ်ပြီး အလွန်ပွင့်လင်းရင်းနှီး

ခင်မင်သူဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ရွာလည်း ဂျပန်ခေတ်
မှာ ဂျပန်စစ်သားတွေက လမ်းဖောက်ဖို့
အတွက် လူငယ်တွေကို အတင်းဖမ်း
ခေါ်တယ်။ ဦးထန်လိမ်းတို့သားအဖဟာ
လည်း သူတို့မွေးထားတဲ့ ဆင်မကလေး
တစ်ကောင်နဲ့ ဂျပန်တပ်တွေနဲ့ ပါသွား
တယ်ဗျ”

“ဦးလွေပြောတာက ဂျပန်တပ်မ
၅၄ က ရိုးမထဲမှာ ဗမာပြည်မထဲသွား
တဲ့ စစ်လမ်းတွေဖောက်တာရယ်။ စစ်
စခန်းဆောက်ဖို့ လုပ်တာတွေအတွက်
တောင်ပေါ်ချင်းရွာတွေက ရွာသားတွေ
ကို အတင်းခေါ်တာပေါ့ ဗိုလ်လေး”

ရဲဘော်ဘအေးက ကျွန်ုပ်အား
ပြန်ရှင်းပြသည်။ ယခုအထိ တပ်ထဲက
အတိုင်း ကျွန်ုပ်အား ဗိုလ်လေးဟု ခေါ်
နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

ဦးလွေပြောပြနေစဉ် ဦးထန်လိမ်း
၏သား မုဆိုးကဂိုလှုံ ရောက်လာပါ
သည်။ ကဂိုလှုံနှင့် ရဲဘော်ဘအေးမှာ
လည်း စစ်ပြီးမှ ခင်မင်သွားသော မိတ်
ဆွေများဖြစ်သွားကြပါသည်။ အဘယ့်
ကြောင့်ဆိုသော် ရဲဘော်ဘအေးမှာ တပ်
မှထွက်ပြီးမှ ထိုရွာသို့ ဂန္ဓာတောင်သွား
ရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သဖြင့် ကဂိုလှုံ
က သူသည် ခရီးထွက်ရောဂါသဖြင့်
မအားသောကြောင့် မလိုက်နိုင်ကြောင်း
ပြော၍ ထိုအချိန်က ဂန္ဓာတောင်သို့
မသွားဖြစ်ခဲ့ကြပါ။

“ဟေ့...ကဂိုလှုံ မင်းအကြောင်း
ကို ရွာခေါင်းကြီးက အခု တို့ဗိုလ်လေး
ကို ပြောပြနေတုန်း မင်းရောက်လာတာ
အတော်ပဲကွ။ မင်းတော့ အသက်ရှည်
ဦးမှာပဲ”

ကရိုလ်က ပြုံး၍နေသည်။

ဦးလွေက ဆက်ပြီး ကရိုလ်ကို ကြည့်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ကရိုလ်၊ ဂျပန်ခေတ်က မင်းတို့ အကြောင်းကို ဟောပြောနေရတယ်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ကရိုလ်က ခေါင်းညိတ်ကာ ဆက် ပြောရန်အတွက် သဘောတူလိုက်၏။

“ဒီလိုပါ ဂျပန်တွေက သူတို့သား အဖကို လမ်းပြပို့ခေါ်သွားတာမှာ သူတို့ မွေးထားတဲ့ ဆင်မကလေးပါ ပါသွား တယ်ဗျ။ ဂျပန်တွေက မနားတမ်းခိုင်း တာပဲ။ ကရိုလ်ရဲ့အဖေ ဦးထန်လိမ်း က တစ်ခါတစ်ခါ ဖျားပြီဆိုရင် သေ မလောက်ခံရတာပဲ။ အခုလို လမ်း ဟောက်နေဆဲမှာပဲ ဂျပန်စစ်သားတွေက ဖျားတဲ့သူတွေကို ဆေးတိုက်တာမဟုတ် တဲ့။ ပစ်ထားကြတာပဲ ဟုတ်လားကွ ကရိုလ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

“ဖြစ်ချင်တော့ ဆင်မလေးက အလုပ်သိမ်းပြီး သူတို့ထားတဲ့နေရာမှာ မနေဘဲ ထွက်ပြေးလာတယ်။ ဦးထန် လိမ်းကို နာမောင်းနှံဝင်ပွေတာပဲ။ ငါ တော့ သေရမှာပဲ မင်းတို့လည်း ထွက် ပြေးကြ။ ငါ့ကိုမခေါ်နဲ့လို့ ဦးထန်လိမ်း က ပြောတာကို လူစကားများလည်တဲ့ ဆင်မလေးက ကရိုလ်ကို သူ့ကျောပေါ် တက်စီးဖို့ ဝပ်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဦးထန်လိမ်းကို ပွေယူပြီး ထွက်ပြေး သတဲ့ဗျာ။ အစောင့်ဂျပန်တွေက ပထမ တော့ အံ့အားသင့်ကြတယ်။ နောက် တော့ သေနတ်နဲ့ လှမ်းပစ်သတဲ့ဗျ”

“ဒီတုန်းက ကျုပ်နဲ့ကျုပ်အဖေကို

ဆင်မကလေးက ဂျပန်လမ်းဟောက်တဲ့ စခန်းက ကယ်ပြီးထွက်ပြေးခဲ့တာပါ။ ဒါ ပေမယ့် ဂျပန်တွေပစ်လိုက်တဲ့ ကျည် ဆန်ဟာ ဆင်မကလေးကိုလည်း ထိ သွားတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေလည်း ထိ သွားတယ်ဗျ။ အဖေက ရွာမရောက်ဘူး လမ်းမှာသေတယ်။ ဆင်မကလေးကို တော့ တောထဲမှာထားပြီး ဆေးကုသ ပေမယ့် နောက်တော့ သေသွားခဲ့တယ်”

ကရိုလ်ပြောသော အဖြစ်အပျက် မှာ တကယ်အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီး ရင် နာစရာ၊ ဝမ်းနည်းစရာအကောင်းဆုံးပင် ဖြစ်ပါ၏။

ရွာခေါင်းကြီး ဦးလွေက -

“မင်းတို့က စစ်သားတွေအများ ကြီးနဲ့ ဂျပန်ကို တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ဗိုလ်သားကျော်တို့၊ ဗိုလ်ကြာလှအောင် တို့လည်း ဂျပန်စစ်သားတွေကို ပြောက် ကျားစစ်နဲ့ တိုက်ခိုက်ကြတယ်။ ဒီတုန်း က ကျောက်ဖလူး သစ်ဆိမ့်ပင်၊ ခြိုင် ရွာ၊ ဘုတ်ချောင်းရွာတွေဟာ ရခိုင် ပြောက်ကျားတွေ စခန်းချတဲ့ရွာတွေပဲ ပေါ့။ ကျုပ်ပြောမယ့်စကားက အဲဒီလို အများနဲ့မတိုက်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း နဲ့ ဂျပန်စစ်သားတွေကို တိုက်တာက ကရိုလ်တစ်ဦးပဲ ကျုပ်တွေရတယ်”

ထိုစဉ်အခါက ကရိုလ်သည် သူ့ ဖခင်နှင့် သူ၏ဆင်မကလေး သေဆုံးရ ခြင်းအတွက် စိတ်နာကာ ဂျပန်များအား တစ်ဦးတည်းပင် အဆိပ်လွှာသောဗူး လေးဖြင့် ပစ်သတ်ခဲ့၏။ ဂျပန်များမှာ ကရိုလ်အား မျောက်တစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ သစ်ပင်များပေါ် ခုန်ကျော်ကျူးပြေးသွားသည်ကို တွေ့ လိုက်ကြရ၏။

ထိုအရပ်ရှိ တောင်ပေါ်သားများ က ကရိုလ်အား “ဂျပန်ရဲ့ သေမင်း ကလေး”ဟုခေါ်ပြီး လမ်းဟောက်လုပ် ရေတာဝန်ခံ ဂျပန်တပ်မှ ဗိုလ်ကြီး ကိမု ရာကမူ “ရိုးမထဲက ကြွက်သူခိုးလေး” ဟု အမည်ပေးခဲ့၏။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဂျပန် စစ်သားတွေမြင်လိုက်ရသည့် မျောက် တစ်ကောင်မှာ မျောက်မဟုတ်ဘဲ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ထိုသူသည် အသက်အရွယ်မကြီးသေးဘဲ လူပုပု၊ အသားညိုညိုဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ဂျပန်စစ်သားများအဖို့ အလစ် ချောင်းကာ အဆိပ်လွှာပြောဖြင့် အပစ်ခံ ရခြင်းသည် စစ်ပွဲတစ်ပွဲ တိုက်ခိုက်ခြင်း ထက် အဆိုးဝါးဆုံးပင် ဖြစ်၏။

အဆိပ်လွှာပြောဒဏ်သည် သား ကောင်များအဖို့ တစ်ဆွေခွန်၊ နှစ်ဆွေ ခုန် ဟူသော တစ်ချို့လိုက်သည်နှင့် အဆိပ်ပျံ့၍ မိုင်းခနဲ လဲကျသောဆုံးသွား နိုင်ခြင်းပင်။

ယခုလို အမည်မဖော်နိုင်သော ရန်သူက ဂျပန်စစ်သားများအား လျှို့ ဝှက်ချောင်းပြောင်း သတ်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဂျပန်စစ်သားများကိုပင် အထူးသတိပေး ထားရလေ၏။

သူ့အား ဗိုလ်ကြီးကိမုရာက “ရိုးမ ထဲက ကြွက်သူခိုးလေး”ဟု အမည် ပေး ထားခဲ့ခြင်းမှာလည်း မမှားပါ။

ကရိုလ်အား ဂျပန်စစ်သားများက ဝိုင်းဝန်းလိုက်လံ ရှာဖွေသော်လည်း မျောက်ကွယ်သွားကာ ရုတ်တရက် အလစ်တွင် တစ်နေရာမှ သွားနေပေါ် လာလျက် အဆိပ်လွှာပြောများ တချို့နဲ့ ပျံလာခြင်းကို တွေ့လိုက်ခြင်းပင်တည်း။

ကျွန်ုပ်ကမူ "လိမ္မာသော အမဲ လိုက်သမား" ဟုပင် ကရိုလ်ကို အမည် ပေးလိုက်ရ၏။ ဂန္ဓတောင်ကြီးသို့ သွား ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့တွင် လူတစ်ဦး ထပ်မံတိုးလာပါလေသည်။

သူကား တတိယနေ့တွင် ရောက် လာသော အမ်းမြို့မှ ရဲဘော်ရွှေမြတ် ဖြစ် သည်။ ကိုရွှေမြတ်သည် ဗဟုတပ်မတော် သားတစ်ဦးဖြစ်ကာ စစ်ပြီးသောအခါ တွင် အမ်းမြို့တွင်နေထိုင်ပြီး မြန်မာ ပြည်မကြီးနှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်နေ သော ရဲဘော်တစ်ဦးဖြစ်၏။

သူ့အား ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်း သိပါသည်။ ရဲဘော်ရွှေမြတ် ကျွန်ုပ်တို့ စစ်မြင်းတပ်မှ ရဲဘော်တစ်ဦးဖြစ်ကာ ယခု အတော်လေးကြီးပွားနေသူ ဖြစ် သည်။ သူကလည်း ကျွန်ုပ်တို့အား တွေ့ ရသဖြင့် အားရဝမ်းသာရှိလှပြီး ကျွန်ုပ် သွားသော ဂန္ဓတောင်ခရီးလမ်းကို အမဲ ပစ်ရင်က သူပါ လိုက်မည်ဟု ပြောခဲ့၏။

ကျောက်ဖျော့ရွာတွင် သုံးရက်ခန့် နေပြီးသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ စတင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

အချိန်မှာ နံနက် ၅ နာရီတိတိ ရှိလေရာ နှင်းများ တဖွဲဖွဲကျလျက်ရှိနေ သဖြင့် အေးမြသော နှင်းတောအတွင်း တရွေ့ရွေ့တိုးကာ လာခဲ့ကြပါသည်။

(၃)

နတ်ရေကန်တောင်ကြီးမှ သွား သော ခရီးလမ်းမှာလည်း ကြမ်းတမ်းလှ သည်။ တောင်ခြေ တောင်ကြောလမ်း များကိုပတ်၍ တရွေ့ရွေ့လာခဲ့ရသည်။

နံနက် ၈ နာရီတွင် ဆင်ရိုင်းများ ခံအော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကရို

လျံက ရေနံမှ လမ်းပြအဖြစ်နှင့် သွား နေရာမှ ကျွန်ုပ်တို့အား အခြားသော တောင်ကြောလမ်းဖြတ်၍ ခေါ်သွားခဲ့ ပါသည်။

ထိုနေရာသည် သစ်တောကြီးနှင့် ဝါးတောကြီးများ ပိတ်ဆီးလျက်ရှိပြီး မကြာမီ စမ်းချောင်းတစ်ချောင်းကို ရောက်လာခဲ့၏။ စမ်းချောင်းကိုဖြတ်၍ တက်လိုက်သောအခါ အောက်ခြေရှင်း သော သစ်တောကြီးတစ်တောဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ဖြတ်လာသော စမ်း ချောင်းဘေးတွင် ဆတ်သုံးကောင်နှင့် ပြောင်တစ်အုပ်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေ သည်။ သူတို့သည် မြက်နုကလေးများ အား ရွေးစားကာ ဆတ်များက အချင်း ချင်း ဦးချီးများဖြင့် တခိုင်းခိုင်းငှေ့နေ သလို ပြောင်များက စမ်းချောင်းထဲဆင်း ကာ ရေချိုးလိုက်၊ မြက်နုကိုတက်စား လိုက်နှင့် ရှိနေကြလေသည်။

ကရိုလ်က ပြောင်တစ်ကောင်နှင့် ဆတ်တစ်ကောင်အား ဟင်းစားအဖြစ် ပစ်ခတ်ရန်အကြံပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ် နှင့် ရဲဘော်ဘအေး၊ ရဲဘော်ရွှေမြတ်တို့ သည် ရိုင်ဖယ်ကိုယ်စီဖြင့် ရှေ့သို့ ကိုက် တစ်ရာခန့် တိုးသွားကြ၏။

ကျွန်ုပ်က ပြောင်ကြီးအား ပစ် ခတ်ရန်အတွက် ဒဿမ ၄၇၅ မက်နမ် ရိုင်ဖယ်ကြီးအား ကိုင်ထားပြီး ရဲဘော် ဘအေးက ဒဿမ ၄၄ ဝင်ချက်စတာ ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ထားပါသည်။ ရဲဘော် ရွှေမြတ် သူနှင့်ပါလာသော ဒဿမ ၃၀၃ အင်္ဂလိပ်ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ထားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ပြောင်ပေါက်ကြီးအား ပစ်ရန်နှင့် ရဲဘော်ဘအေးနှင့် ရဲဘော်ရွှေ

မြတ် ဆတ်တစ်ကောင်စီကို ပစ်ခတ်ရန် တာဝန်ပေးလိုက်ပါ၏။

သို့သော် အရေးကောင်း စိန်ခေါ်င်းမျက်သကဲ့သို့ လွှဲလွင့်သလို ရုတ်တ ရက် တောရိုင်းကျွဲတစ်အုပ် ပြေးလာ သဖြင့် ပြောင်နှင့်ဆတ်များ ထွက်ပြေး သွားလေတော့၏။ ယင်းအချိန်မှာ ရုတ် တရက် ညီမည်းသော မိုးတိမ်လှိုင်းများ တက်လာသဖြင့် မကြာမီ မိုးရွာတော့ မည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအမဲများကို ပစ် ခွင့်မသာတော့ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်နက်မူကြောင့် ကရိုလ်မှာ အားမလိုအားမရ ဖြစ်နေရာ ပါသည်။ မကြာမီ ထီးကဲ့သို့ အရွက်ကြီး များနှင့် တိုင်လုံးလောက်ရှိသော သစ်ပင် များအား ကရိုလ်က ပြပါသည်။

"ဆရာကြီးတို့ ဒီအပင်သိလား"

"ဟေ...တို့ ဘာမှမသိဘူးကွ"

"အဲဒါ ကွမ်းပင်ကြီးတွေ ကျွန် တော်တို့ဆီက ကွမ်းရွက်နဲ့ မကွာလား"

ကရိုလ်က ထိုသို့ပြောကာ ကွမ်း ရွက်ကြီးတစ်ရွက်အား စားဖြင့်ဖြတ်၍ ဝါးစားစေပါသည်။

"ဟေ့ တို့စားလို့ ဖြစ်ပါ့မလားကွ"

"ဖြစ်ပါတယ်"

ကျွန်ုပ်တို့ စားကြည့်ရာ ကျွန်ုပ် တို့ဆီက ကွမ်းရွက်ထက် ပိုမိုစပ်သော အရသာကို တွေ့ရလေသည်။

တောတောင်ထဲတွင် သဘာဝ အလျောက်ပေါက်နေသော ကွမ်းပင်ကြီး မှာ ထီးရွက်လောက်ရှိသည့် ကွမ်းရွက် ကြီးအား နူး၍ရောင်းပါက အလွန်ရောင်း ကောင်းမည်မှာ သေချာလှပါ၏။

ဤသို့ပင် သဘာဝအလျောက် ပေါက်နေသော ပိန္နဲပင်ကြီးသည် ပင်ပိုင်

ကပင် လှတစ်ဖက်မကရှိပြီး အသီးများက ဆန်ကောနစ်ချပ်စာမျှရှိနေသည်ကို တွေ့သဖြင့် ကရိုလျှံက ခုန့်ဖြတ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့အား စားကြည့်ရန်ပြောပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့စားကြည့်ရာ “ဟာ” ခန့်ဖြစ်သွားကြပါသည်။ အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုပိန့်သီးကြီးများမှာ မချိုဘဲ ခါးနေသည်ကို တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် တောငှက်ပျောသီးကြီးများမှာမူ လက်မောင်းလုံးခန့် ရှိပြီး အတော်အတန်ချိုသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

ထိုတောမှာ မုဆိုးများအခေါ် “ဒရယ်စားတော”ဟူ၍ ခေါ်ပြီးလျှင် တောင်ခြေကျောက်ဂူတစ်ဂူတွင် စခန်းချလိုက်ပါ၏။ မကြာမီ မိုးက သဲသဲခဲခဲရွာလာကာ လေကလည်း ပြင်းပြင်းတိုက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ပါလာသော စားနပ်ရိက္ခာများမှာ သုံးရက်စာမျှရှိပါသည်။ ထိုရက်ကကျော်လျှင် အမဲလျှာကို ပစ်ခတ်စားရတော့မည်မှာ သေချာပါလေသည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဂန္ဓတောင်ခြေသို့ရောက်လာကာ ကရိုလျှံက သူစခန်းပြုလုပ်ထားသည့် ဂူထဲခေါ်သွားပါ၏။ ထိုဂူမှာ တစ်ချိန်က အမဲလိုက်သမား ကရိုလျှံ၏ လျှို့ဝှက်စခန်းဖြစ်ကာ ပြောင်းဖူးစေအခြောက်များကို လျှို့ဝှက်ထားလျက်ရှိပါသည်။

“ဒါ ကျုပ်ရဲ့ အမဲပစ်စခန်းတစ်ခုပဲဗျ။ ကျုပ်ကတော့ တောထဲမှာ ဒီလိုစခန်းတွေထားပြီး ပြောင်းဖူးစေအခြောက်တွေကို အချိန်မရွေးစားနိုင်အောင် ထားခဲ့တယ်”

သူလိုက်သော အမဲများမှာ ဂျပန်ဇက်ဆစ် စစ်သားများနှင့် ဟင်းစား

အတွက် သားကောင်များပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုနေ့ညတွင် မိုးမှာ သည်းထန်စွာ ရွာနေသဖြင့် ရိက္ခာတင်လာသော မြင်းကလေးအတွက် မိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိပါသည်။ ကျွန်ုပ်ထင်သကဲ့သို့ ညဉ့်သန်းခေါင်ခန့်တွင် မြင်းကလေးဟီသံ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။

“ဒိုင်း...”

“အာဂု ခေါင်း”

သေနတ်သံမှာ ဟိန်းထွက်သွားပြီး တောကောင်ကြီးတစ်ကောင်၏ ဟိန်းသံ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။ ထိုအချိန် ကင်းအဖြစ် တာဝန်ယူထားသည်မှာ ရဲဘော်ရွှေမြနှင့် ရဲဘော်ဘအေးတို့ဖြစ်ကြပါသည်။ ကျွန်ုပ် ဂူအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သောအခါတွင် ရွှေမြက...

“ဗိုလ်လေး...တောကောင်ကြီးက ခန့်တင်ပြင်းကလေးပေါ် ခန့်အုပ်လိုက်တာကို ကျွန်တော်လှမ်းပစ်လိုက်တာ အထိနာသွားတယ်။ မြင်းကလေးလည်း ဇာတ်ရာရသွားတယ်”

“တို့မြင်းတပ် ထုံးစံပေါ့ကွာ။ သို့သော်ရာကို သူ့ခွေးနဲ့သိပ်ပေးပေါ့။ တကယ်လို့ မရတော့လည်း အနားပေးလိုက်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်လေး”

ထိုအချိန်က မြင်းထိန်းသမားကလေးအား ရွာတွင်ထားခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ချည်း လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မြင်းကလေး၏ လည်ကုပ်တွင် ကျားခဲထားသောဇာတ်ရာက မသေးလှပါ။ သွေးများ ဝေပဟောစီးကျနေပါသည်။ မည်သို့မျှ ကု၍မရတော့။

“အနားပေးလိုက်ပါကွာ”

ကျွန်ုပ်က ရဲဘော်ရွှေမြအားပြော

လိုက်ရာ ရဲဘော်ရွှေမြက ဒသမ ၃၀၃ ခိုင်ဖယ်ပြောင်းအား မျက်လုံးနှင့်နားရွက်အကြား ကပ်၍ပစ်ထည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒိုင်း”

ခန့်တင်ပြင်းကလေးမှာ ခြေပေါ်သို့ ဗုန်းခနဲပစ်လဲကာ အသက်ပျောက်သွားတော့၏။

မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ဤအတိုင်း တောထဲပစ်ထားရခြင်းထက် စစ်တပ်ထုံးစံအတိုင်း ကျည်ဆန်တစ်တောင့်ဖြင့် အနားပေးလိုက်ခြင်းက သူ့အတွက် သက်ညှာလိုက်ခြင်းနှင့် ကံကောင်းခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

နံနက် မိုးလင်းသောအခါတွင် ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖြေပုံညွှန်းအရ ဂန္ဓတောင်၏ ခြောက်ဘက်သို့ ဆက်လိုက်ခဲ့ရာ တစ်ချိန်က ဂျပန်တို့၏ အမှတ် ၅၄ တပ်မတော်ကြီးမှ ထောက်ပံ့ရေးတပ်ကြီး၏ ‘စခန်း’ဟောင်းသို့ ရောက်သွားပါတော့၏။

ထိုစခန်းကြီးသည် ယခုအထိ ဖရိုဖရဲ ပြိုကွဲပျက်စီးနေပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးတာကီခါ၏ လျှို့ဝှက်ရတနာများ ဖြူနံထားရာ စခန်းကြီးအနောက်ဘက်ကျောက်ဂူတစ်ခုသို့ လာခဲ့ကြပါသည်။

“ဟာ...ကြည့်စမ်းပါဦး။ တောင်ကုန်းကြီး ပြိုကျပျက်စီးသွားပါရောလား”

မှန်ပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ဗိုလ်ကြောင့် တောင်ကုန်းကြီးပြိုကျကာ ချောင်းထဲသို့ ကျနေသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အသက်စွန့်၍ လာရောက်ရှာဖွေသော လျှို့ဝှက်ရတနာများအား မျှော်လင့်စရာမရှိတော့ကြောင်း သိလိုက်ရပါသည်။

ကုန်း
မင်းသိန်း
ဗိုလ်မှူး
ဗိုလ်မှူး

2 0 1 5

၁၄၄ မြန်မာ

အဆိပ်သင့် ပန်းပွင့်များ

The Glamorous Lovers Bonnie Parker And Clyde Barrow

ဘန္တီး (မြန်မာပြန်)

အပေါ်ယံကြောအမြင်တွင် သူတို့ လေးနှစ်ယောက်ကို အချစ်စိန်နယ်မြေထဲမှ စွဲမက်စရာ စုံတွဲလေးဟုသာ မည်သူမဆို ကောက်ချက်ပြုမိမည်ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တမ်းတွင်မူ...

ငွေတိုက်စားပြမှုကဲ့သို့ ကြောက်စမန်းလိလိ ရာဇဝတ်မှုမျိုးတွေ ကျူးလွန်ရင် လက်မနေသည့် ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး နှစ်ယောက်သာဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ခိုးမှုကဲ့သို့၊ သတ်ဖြတ်မှုကဲ့သို့ တကယ်စွန့်စားခန်းများတွင်လည်း သင်းတို့နှစ်ယောက် ပါဝင်စေ့မြဲဖြစ်သည်။

သင်းတို့၏ အမည်မှာမဟာ ကောင်လေးက ကလိုက်ဒီဘာရို ကောင်မလေးက ဘိုနီပါကာ။

ကောင်လေးကို တက်ဆက်မြို့က လယ်သမားလူတန်းစား ဆင်းရဲသား မိဘများမှ ၂၄ ရက် မတ်လ၊ ၁၉၀၉ ခုတွင် မွေးဖွားသည်။ ကြီးလာတော့ လူချောကလေးတစ်ယောက်။ ဗီဇအနေနှင့်မူ ငယ်စဉ်တောင်ကျေးအရွယ်က သူ့ယာတဲထဲက တိရစ္ဆာန်ငယ်တွေအပေါ် ညှဉ်းပမ်းချင်ယိုစိတ်၊ ရက်စက်ချင်လိုစိတ် ရှိနေခဲ့သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကောင်မလေးက ထိုဗီဇတော့မပါ။ ပြီးတော့ ဘုရားတရား သက်ဝင်ကြည်ညိုသော ခရစ်ယာန်ရေနှစ်အမျိုး

အနွယ် မိဘများမှ ၁၉၁၁ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားလာခဲ့သူလေး။ သူလေး၏ ဘဝလမ်းကြောင်းထဲတွင် ဖခင်ဖြစ်သူသည် သူလေးအသက် လေးနှစ်အရွယ်မှာ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သည်။ မူလနေထိုင်ရာ အရပ်မှတစ်ဆင့် "ဆီမင့် ဗြိဆီ"သို့ ရွှေ့ပြောင်းသည်။ သူလေး အရွယ်ရောက်လာသောအခါ ကြည်ပြာလဲ့နေသော မျက်ဝန်းများနှင့် ရှုချင်စဖွယ် ဆံပင်ကေသာများကြောင့် မိန်းမလှလေးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံခဲ့ရသည်။ ။ အိမ်လတ်စံမြို့က လူသော့သွမ်းကလေး "ရှိုင်းတော်တန်"နှင့် အသက် ၁၆ နှစ်အရွယ်မှာ အိမ်ထောင်ကျသည်။ ထိုအိမ်ထောင်ကာလက သိပ်တောင်မကြာလိုက်။ နဂိုကတည်းက လက်စလက်နီရှိခဲ့သော ရှိုင်းတော်တန်သည် လူသတ်မှုပေါင်းများစွာ ပါဝင်ပတ်သက်နေသောကြောင့် တရားရုံးက ထောင်ဒဏ် ၉၉ နှစ် ချမှတ်လိုက်သည်နှင့်ပင် သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဘဝအကြောင်းမှာ ပြီးသွားသည်နှင့်ပင်ရေစက်ကုန်းခန်းခဲ့ရသည်။ ကောင်မလေး၏မိခင်က ဘာမျှမသိသည့် ရိုးသားသူအတွေးကြီး၊ သူ့သမီး အိမ်ထောင်ပြုပျက်ပြီး နောက်ထပ် ပတ်သက်လာခဲ့သော ကောင်လေး ကလိုက်ဒီဘာရိုကို သမီး၏ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် ယုံစားသွား

၏။ သမီးကလေး တစ်ခုလက်ထာဝ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီပေါ့။ သည်စဉ်က သမီး၏အသက် ၁၉ နှစ်၊ ကောင်လေး၏အသက် ၂၁ နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ အိမ်ထောင်ရေးက နှဦးအစကလည်း သိပ်တော့ ချောမွေ့လှသည်မဟုတ်ပါ။ ကောင်လေး ကလိုက်ဒီ ကောင်မလေးအိမ်ပေါ် စတက်သည် ညမှာပင် နိမ့် (၇) မူတွင် ကောင်လေး ပတ်သက်နေ၏။ ဥပဒေဘက်မှ ရှာဖွေဖမ်းဆီးခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ပြစ်ဒဏ်အဖြစ် ထောင်နှစ်နှစ် ကျခံရသည်။ ၁၀ ကော့မူ ဝန်းသည်ကောင်မလေးက အချစ်ခန်းထဲက ခင်ပွန်းသည်ကောလေးဆီ တိတ်စာခိုး သေနတ်တစ်လက် ခိုးပေးခဲ့သည်ကြောင့် အလစ်တိုက်ခိုက်လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။ သည်မှတစ်ဖန် ရထားလမ်းဆုံ အရပ်ဘက်တွင်ရှိ ဘူတာရုံအရာရှိကို အနုကြမ်းဝင်စီးစဉ် ပြန်အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။ လွတ်မြောက်ပြီး သိပ်မကြာမြန် အဖမ်းခံလိုက်ရသည့် အဖြစ်ကြောင့် သည်တစ်ကြိမ် ထောင်သက် ၁၄ နှစ်တိတိ ရလိုက်သည်။

တက်ဆက်မြို့က ထောင်သည် အကျဉ်းသားများအပေါ် သက်ညှာသည် မရှိခဲ့။ ၁၅ ရဲအကျဉ်းခံရသလို ကောင်လေးကလိုက်ဒီ တောင့်ခိုင်အားမရှိနိုင်သော

သည်နှင့် သည်အထဲက လွတ်မြောက်
ဖို့ တစ်ဖန် အကြံတစ်ဖန် ထုတ်ခဲ့ရပြန်
သည်။ ထိုအကြံမှာ အခြားမဟုတ်။ သူ
နယ်ဘဝတု အကျဉ်းကျသမားတစ်ဦး
အား သူ့ခြေချောင်းလေးတွေကို ပုဆိန်
ဖြင့်ခတ်ခိုင်းပြီး ဒဏ်ရာကြောင့် ထောင်
ပြင်ထွက်ခွင့်ရမည့် အကြံအစည်ပဲဖြစ်
သည်။ ထိုအကြံအစည်ကို သူသည်
စိတ်ခိုင်ခိုင်ထား၍ အမြန်ပင် အကောင်
အထည်ဖော်လိုက်ပါ၏။ အကျဉ်းသား
တစ်ဦး၏ အကူအညီက ထိရောက်ခဲ့
သည်ဆိုရမည်။ သွေးသံရဲရဲနှင့်အတူ
ထင်းစင်ဖြင့် လွတ်မြောက်လာရသည့်
အဖြစ်က သူ့ဝန်း ဘိုနီပါကားကံ သူပြန်
ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူသည် မက်
ဆာချူးဆက်မြို့က အလုပ်တစ်ခုတွင်
သမားအာဝီဝကျကျ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်နှင့်
ယောက်ျားပြန်သည် သဘောတွေ့ မနော
ရွှေ့ရှိသည်။ ထိုအချိန်ကတည်းက လက်
ကြောတင်းလာသူ မဟုတ်၍ သည်
အလုပ်မှာ စိတ်ပျက်စပြုလာသည်။ သူ
လုပ်ကိုင်သည့် အလုပ်ရုံနှင့် နေထိုင်
သည့် “အနောက်မီးလတ်စ်”ကို သွားရ
ပြန်ရသည့် ခရီးဝေးအခက်အခဲကြောင့်
ဖြစ်သည်။ သူ့ခင်ပွန်း သုံးရက်ခန့်အလုပ်
မဆင်ဘဲ နေခဲ့ချိန် ကောင်မလေး ဘိုနီ
ပါကားသည် ရာဇဝတ်အမှုအခင်းများ
ဘက်သို့ ခြေလှမ်းပြန်လုပ်သည်။ ခင်ပွန်း
၏ ရဲဘော်ရဲဘက်ဟောင်း “ရောဟယ်စီ
လတန်”နှင့် အခြားယောက်ျားသားနှစ်
ဦးတို့နှင့် ပြန်ချိတ်ဆက်ခဲ့ပြီး လုပ်ရား
ခဲ့ပါ၏။

အဦးဆုံး ဓားပြမှု၊ လူသတ်မှု
ကျူးလွန်ခဲ့သည့် နေရာဌာနမှာ တက်
ဆက်မြို့က ရတနာဆိုင်၊ အသတ်ခံရသူ

မှာ ဟီးလ်ဘိုရီးက ဂျွန်ဒေဗလူးဘူးချား
ဆိုသူဖြစ်သည်။ အချိန်မှာ ၁၉၃၂ ခု
ဧပြီလ၏ တစ်ခုသောနေ့ရက်။ အားလုံး
ဇော်လာ ၄၀ ခန့်သော ရွှေငွေရတနာ
ပစ္စည်းများ ရလိုက်သည်။ ဆန်ခိုးမိ
ဖွဲ့ခိုးမိ။ ကောင်မလေးဘိုနီသည် တစ်ခု
သော ကားခိုးမှုမှာ မသင်္ကာခံလိုက်ရရာ
မှ အချုပ်ထဲ စံမြန်းရက်နှစ်ခိုက်ခဲ့သည်။
သို့ပါလျက် နောက်သုံးလ အကြာမှာ
အထောက်အထား မခိုင်လုံ၍ လွတ်
မြောက်သွားသည်။ အပြင်ဘက်က
ခင်ပွန်းလုပ်သူ ကောင်လေးကလည်း ရဲ
များနှင့် တစ်ပွဲတစ်လမ်း တိုက်ကြခိုက်
ကြနှင့် နေချိန်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့အုပ်စုသည်
အကောင်သေးသေးလေးမှသည် . . .
အကောင်ကြီးကြီးဖြစ်လာချေပြီ။ ဓာတ်
ဆီဆိုင်တစ်ခုကို ဖောက်ထွင်းခဲ့ရာမှ ဇော်
လာပေါင်း ၃၅၀၀ တိတိ သူတို့ပိုက်ကွန်
ထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြန်၏။ အောင်ပွဲခံလာခဲ့
သော ငွေများ တစ်ပွဲတစ်ပိုက်နှင့်အတူ
အထူးများရက်ယူ၍ မစ်ဆူရိုကင်းဆတ်
နှင့် မီချိုက်တို့မှ ရှိသမျှစားသောက်ခိုင်း
တွေ့ဆီသို့ ကားဖြင့်လှည့်လည်ကာ ဖြန့်
တီးပစ်၏။ ဈေးကြီးသည်ဆိုပေသော
စားသောက်ခိုင်း၊ ရက်စတောရင့်တွေထဲ
သို့ စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ဝင်ရောက်ပျော်
ပါးလိုက်ကြသည်။

ထိုငွေများ လက်ထဲက ပြောင်သ
လင်းခါသွားသည်ကို မကြာခင်မှာ ကြုံ
တွေ့ခဲ့ရသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ဆန်းလွန်း
သည်ဟု မဆိုသာ။ ထိုမှတစ်ဖန် အသေး
အဖွဲ့ကျူးလွန်မှုများဘက်သို့ ခြေလှမ်း
ပြန်ပြောင်လှည့်သည်။ ထိုသည် အသေး
အဖွဲ့အကြောင်းကိစ္စများတွင် သွေးစွန်းမှု
မပါချင်ဘဲ ပါသွားသေးသည်။ ကြည့်

လေ . . . သားသတ်ရောင်းသမားတစ်
ယောက်အား၊ မချော ဘိုနီပါကား၏
သေနတ်ကျည်ဆန်များက သုံးတောင့်
တိတိ ဝမ်းဗိုက်ကိုဖောက်ပစ်လိုက်သလို
အသက် ၁၆ နှစ်ရွယ် အဖွဲ့ဝင်ကလေး
ဝီလီယမ်ကလည်း ကားပိုင်ရှင်တစ်ဦး
၏သားကို ပစ်ခတ်၍ ကားကိုခိုးထုတ်ခဲ့
ရသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတို့အတွက်
ပစ်သည်ခတ်သည်က ထမင်းစားရေ
သောက် အလုပ်တစ်ခုပမာအလား ဖြစ်
နေချေတော့သည်။

သည်မှ . . .
၁၉၃၃ ခု မတ်လ၏ တစ်ခုသော
နေ့ရက် အဖွဲ့သားအားလုံး မစ်ဆူရိုရို
ကလိုက်ဒီ၏ အစ်ကိုဘတ်ဂ်နှင့် ဇနီး
ဘာလန်ချီဦးစီးသော ဓားပြအဖွဲ့သို့ ဝင်
ရောက်ပူးပေါင်းသည်။ သူတို့စုဝေးနေ
သည့် စားကျက်သို့ တစ်နေ့ ဥပဒေ
ဘက်ဆိုင်ရာ ခြေရာခံခိုင်းသွား၏။ မိလိဝင်
ရှိအသွား သူတို့တက်က ခုခံပြီး ပစ်ခတ်
လျက် ရဲ၏ဂယ်ပေါက်ထဲမှ ဖောက်
အထွက် ထိုတိုက်ပွဲမှာ စုံထောက်နှစ်ဦး
သေနတ်ထိမှန်ပြီး ကျဆုံး၏။

ဓားပြ လူသတ်သမားဘဝမှသည်
ဝရမ်းပြေးများဖြစ်လာကြလျက် တွေ့ရာ
အရပ်မှာ ခိုပုန်းခဲ့ကြရသလို ကြုံရာနေ
ရာမှာ လူသတ်သတ်ဖြတ်ခြင်းများ ဆက်
လက်ကျူးလွန်ပြန်သည်။ ဆလိုက်ဒီနှင့်
ဘိုနီတို့သည် ယင်းအတိုင်းနေထိုင်နိုင်
မည့် အချိန်သိပ်မကျန်တော့သည်ကို
တွေ့သိသလိုရှိ၏။ သူတို့ကကြံစားကို
ကြံတင်တွေ့မိလိုက်သော ကောင်မလေး
ဘိုနီပါကားသည် ကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုပါ
ရေးဖွဲ့၏။ ထိုကဗျာကား သူတို့နှစ်
ယောက်အကြောင်းဖြစ်သလို ခေါင်းစဉ်
က “ဘိုနီနဲ့ ကလိုက်ဒီတို့ရဲဘော်လမ်း”

ဟု ရေးတပ်၏။ သူတို့အကြောင်းကို ဆရာကား သေခြင်းတရားကို သူတို့၏ မွေးဝိဇ္ဇာ၊ ဖခင်များကို ပြန်မဆရာမည့်အဖြစ်ကိုပဲ ဖြစ်ခဲ့ချေသည်။ ကဗျာ၏ ဆိုလိုရင်းမှာ ထိုမျှသာဖြစ်သည်။

တက်ဆက်ပြည်နယ် ဂီတိကန် အရပ်အနီးမှာ ရှိနေသည့် မြို့ပြောင် တောင်ကြားတစ်ခုတွင်းသို့ မောင်းလာခဲ့သော သူတို့၏ကားသည် အရှိန်မသတ်နိုင်ဘဲ လိမ့်ဆင်းကျရောက်သွား၏။ ကောင်လေးကလိုက်မီ ကားထဲက လွင့်ထွက်အသွား ကောင်မလေး ညပ်ပိတ်ပြီး တောက်လောင်သော မီးတောက်ထဲမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ပဲ ရှိနေ၏။ သည်စဉ်ချိန်က လယ်သမားတစ်ဦး၏ အကူအညီကိုသာ မရခဲ့က ဘုန်းပါကားသည် မီးတောက်နှင့်အတူ ပြာဖြစ်လောက်ခဲ့ပြီ။ သူတို့အဖွဲ့တွင်အားလုံး လယ်သမားကြီး၏နေအိမ်မှာပင် ရက်အတန်ကြာ တည်းခိုနေခဲ့သည်။

သူတို့ပုံစံ သူတို့နေထိုင်ဟန်တွေ အပေါ် လယ်သမားလင်မယား သံသယဖြစ်ခဲ့ရာမှတစ်ဆင့် ရဲထံ သတင်းပို့ခြင်းပြုသည်။ သူတို့တစ်တွေ စွန့်ခွာပြီး ထွက်သွားရပြန်ပါ၏။ သည်လိုဖြင့် ဆလိုက်မီ၏ အစ်ကိုဘတ်ဂ်နှင့် ဇနီး ဘလန်ချီတို့ဆီကိုပင် တစ်ခေါက်ပြန်အားကိုးရသည့်ကိန်း ဆိုက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ကောင်မလေး ဘိုနီပါကား ကျန်းမာရေး အတော်ဆိုးဝါးနေခဲ့၏။

မတ်လမှသည် ဇူလိုင် နှစ်လကြာလာသည့်အချိန် သူတို့တစ်တွေ မစ်ဆူရီရှိ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ၏ ထင်ကြီးထဲသို့ ခိုလှုံသူများအဖြစ် ဆောက်သွားသည်။ သို့သော် မချောင်ခဲ့ဘဲ ရဲများ ပိတ်ဆို့လျက် တိုက်ခိုက်လာ

သည်နှင့် သည်ပွဲမှာ ကလိုက်မီ၏ အစ်ကို ဘတ်ဂ် နားထင်ပွတ်ထိသွားပြီး ဘတ်ဂ်၏ဇနီး ဘလန်ချီ မျက်လုံးမှန်စရှည် အမြင်မှူး မှောင်သည်အထိ အဖြစ်ဆိုးခဲ့သည်။ သည်ကြားထဲ သူတို့တစ်တွေ အပြင်သို့ မထွက်သာသည်နှင့် အငတ်ဘေးပါ ဆိုက်နေကြသည်။

ဘတ်ဂ်သည် နားထင်ရှုပ်မှန်ပြီး ခြောက်ရက်ကြာ ပုန်းရှောင်နေပြီးမှ ဆေးရုံသို့ တက်သိမ်းခဲ့ရသည်။ ဘလန်ချီအား ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်အဖြစ် အပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်သည်။

ကလိုက်မီနှင့် ဘိုနီတို့တို့ ဥပဒေပိုက်ကွန်မှ တိမ်းရှောင်ပြေးခဲ့သည့် ကာလသည် သုံးလတိုင်သို့ပင် ရှိလာပြီး ကံကြမ္မာသည် သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ် လိုက်လျော မျက်နှာသာပေးခြင်း မရှိတော့ပြီ။ ဗီဒီအေအီးအစား ဗီဒီအိုကားသည် ရဲများ၏ ချုံခိုတိုက်ခိုက်ခြင်းကို မရှောင်သာဘဲ ခံလိုက်ရသည်။ ရက်စွဲအားဖြင့် ၁၉၃၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့ သူတို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သူများမှာ ရဲအရာရှိ ခြောက်ယောက်သာတည်း။ သူတို့တို့တွဲ မရူမလှသော ဆေးခြင်းတရားဖြင့် လောက ဤကမ္ဘာမှ စွန့်ခွာသွားရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဖရိုဖရဲပရမ်းပတာဆန်လှသည့် ဆေးခြင်းမျိုး သူတို့သေဆုံးစဉ်က သူတို့လက်ထဲမှာ ကျည်ဆန်အတောင့်များ ၈၇ တောင့်တီတီ ကျန်ရှိနေသေး၏။ ကားငါးစီးမှာ ဓာတ်ဆီအပြည့်ပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကလိုက်မီက ၂၅ နှစ်၊ ကောင်မလေး ဘိုနီက ၂၃ နှစ်။

သည်ဖြစ်ရပ်တွေသည်... မယုံကြည်စရာ ကောင်းခဲ့သည်။ ဒဏ္ဍာရီလည်း ဆန်ခဲ့သည်။

ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေး၏ နှုတ်သော ပုံပန်းသဏ္ဌာန်နှင့် အဆိပ်ပြင်းသော စရိုက်ဟန်တို့သည် ပြောမယုံကြုံမှသိဆိုသလိုပါပင်။

ယခုတော့မှ... ဖိုက်မဲသူတို့ သွားရာလမ်းကား သည်တစ်လမ်းတည်းသာရှိသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုတစ်ကမ်းမှာ ဗရစ်ခန်းသာတည်း။

ဒီးလတ်စ်မြို့က သင်္ချိုင်းထဲကွင် လူတွေဖွေးဖွေးလှုပ်နေကာ ပန်းခွေတွေ အုတ်ဂူနှစ်ခုထက် လွှမ်းကျက်ပြည့်လွှမ်းနေသည်။

သည်လိုအချိန်... သည်လိုကာမျိုး... သည်လိုအဖြစ်ဆိုးနှင့်...

နောက် မကြံတိုင်းစေနှင့်ရယ်လို့ သူတို့ရင်ထဲမှာ ခြည်တမ်းဆိုသည်နေကြဟန် တူပါသည်။

သူတို့တတွေသည် မှောင်ပြောင်းလဲလာမည့် ကာလထိတိုင် အမှတ်ထင်ထင် စုဝေးခဲ့သော အတိတ်ဖြစ်ကြောင်းများကို မေ့မိနိုင်အံ့ မထင်ပါလေ။

သို့ပါသော်ငြား...

သည်လို ရက်စက်ခြင်းများကိုပင် သူရဲကောင်းအသွင် ထင်မြင်လေမည်လား သူတို့ဖြစ်ရပ်ကို အခြေခံသော ခွဲထွင်ထားသော စိတ်ကူးယဉ်ထားသော ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုပြာဇာတ်နှင့် ဝတ္ထုစာအုပ်များကတော့ ဆယ်စုနှစ်တွင် အနည်းဆုံး တစ်ကြိမ်လောက်တော့ ထွက်ရှိလာသည်ကတော့ အမှန်ပါတည်း။

■ ဘနင်း

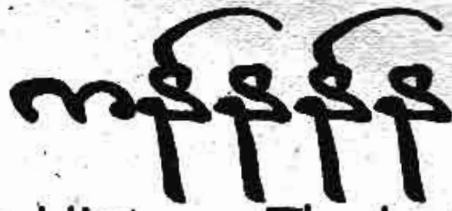

မြန်မာ့သမိုင်း

Stories from History: The Lance Of Kanaya

By: Harry W. French

Stories From History: The Lance of Kanana

By Harry W. French

(ယ ဧ ဇ လ မှ အ ဆ က်)

□ ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

အခန်း(၄)

ကတိ

ကန်နန်နသည် လူသွားလမ်းကို စောင့်၍ရှာမနေတော့ဘဲ မောင့်ဟိုး တောင်၏ နက်စောက်သော ဘက်မှ တက်ရောက်သွားသည်။ သူ့ဘာကိုမျှ မမြင်။ ဘာကိုမှလည်း မကြားချေ။ သူသည် တောင်ထိပ်ရောက်ဖို့သာ စိတ်စောနေမိ၏။ ရာရှစ်အာရိကတ် ၏လှည်းတန်း ထွက်ခွာသွားသည်ကို နောက်ကျခြင်းမရှိဘဲ တွေ့လို့တွေ့ငြား အနည်းငယ် မျှော်လင့်မိ၏။

ကုလားအုတ်တစ်ကောင်သည် အင်အားသစ်ဖြင့် မဟုတ်လျှင် ကြီးကြီးမားမား သန်သန်မာမာမဟုတ်ဘဲ ဆက်တိုက်နှင်နေခဲ့ရသော်လည်း တစ် နာရီလျှင် နှစ်မိုင်သာသာ သွားရန် ခဲယဉ်းလှပေ၏။ အိုအေစစ်မှ ရှိတ် ခားပြ ထွက်ခွာသွားသည်မှာ ၁၀ နာရီ လောက်တောင်မှ မကြာသေး ချေ။ နောက်ပြီး အချို့သော ကုလား အုတ်များသည် အလွန်အသက်ကြီးရင့် နေပြီး မောဟိုက်နေကြပေပြီ။ ယင်း တို့ မျှော်လင့်နေခြင်းသည် သံသယ

ဖြစ်စရာမလိုဘဲ ရှားသွပ်မှုပင်ဖြစ်နိုင်၏။ နောက်ပြီး အလွန်ကြီးမားသောလှည်း တန်းအုပ်စုကြီးသည် သိသာထင်ရှား နေရလိမ့်မည်ဟု ကန်နန်န မျှော်လင့် မိ၏။

အထက်သို့ ... အထက်သို့ အပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားအောင် သူ၏ လက်နှင့်ခြေများက မြန်မြန်သယ် ဆောင်သွားနိုင်သည်အထိ သူတက် သွားသည်။ သူသည် နံနက်ပိုင်း၏ လေအေးကို မခံစားရတော့ပေ။ ထူးဆန်းသော အိုအေစစ်၏ ရှုခင်းသစ် များကို သူမကြည့်နိုင်။ သူသည် အပေါ် တက်နေစဉ် ဟိုအဝေး၌ ရှိနေသော သဲကန္တာရကို ရပ်နား၍ မကြည့်နိုင်ခဲ့။ အမြင့်ဆုံးသော ထိပ်ပိုင်းသည်ပင်လျှင် သိပ်မမြင့်တော့ချေ။ အရွက်၏ အောက် ဝှေ့ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၏ အထွတ်အထိပ်ပေါ် သို့ရောက်ရှိခဲ့သည်တိုင် ဘယ်လောက် အဝေးဆုံးကို သူမြင်နိုင်မည်ကို ဂရု မစိုက်တော့ချေ။

သူ၏အထက်၌ ဘာတွေရှိနေ ကြသည်ကို လေးလေးနက်နက်သတိ မထားမိ၍လည်းကောင်း။ သူ့ကိုယ်သူ နှင့် သူ၏အောက်တွင် ဘာတွေဖြစ်

ပျက်နေသည်ကို သတိမမူမိ၍လည်း ကောင်း။ သူ၏အောက်ဘက် အိပ်ခဲ သည့်နေရာ၌ မြင်းစီးအာရပ် ငါးဦး အား သူတောင်ပေါ်သို့ စတက်တက် ချင်း မြင်နိုင်၏။

သူတို့သည် မဟာမေဒင်စစ် သားများ ဖြစ်ကြ၍ စစ်တိုက်ရန် အတွက် လက်နက်အပြည့်အစုံ ပါလာ ခဲ့ကြပြီး မြောက်ပိုင်း အာရေးဗီးယားမှ လာခဲ့ကြကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။ သူတို့သည် စစ်ပွဲကို အောင်နိုင်ခဲ့ကြ သော မူစလေမန်များ ဖြစ်ကြပြီး စစ် ပွဲနိုင် အောင်တံခွန်ကို စိုက်ထူမည့်သူ များ ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့ ခရီးအပြင်း နှင်လာခဲ့ကြ ၍ လူနှင့်မြင်းများပါ အတော်ပင် ဖန်း နေကြလေပြီ။ သူတို့သည် ရေးသို့ အပြေးသွားကြ၏။ သူတို့သည် ပါလာ သော အစားအစာများကို ခပ်သုတ် သုတ်စားလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် မြင်းများကို အာရပ်တို့၏ထုံးစံအတိုင်း အစာစားစေရန် လှန်ထားလိုက်သည်။ မြင်းများ၏ ရှေ့ခြေတစ်ချောင်းကို သူ ကြိုးခတ်၍ ပိုင်ရှင်သခင်တွင်းဆင်း အလားတူ နောင်ကာ သူတို့၏

နေ့စဉ် သူ့စိုးရန်မှ ကာကွယ်ထားလိုက်သည်။

အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် အသီးသီး ဝတ်ရုံခြုံထည်ကို ပတ်၍ သူတို့၏ကိုယ်များနှင့် မျက်နှာများကို ဖုံးအုပ်ပြီး အိပ်ရန် မြက်ခင်းပေါ်၌ လဲလျောင်းလိုက်ကြသည်။

အချိန်တိုတိုလေးအတွင်း သူတို့သည် ခရီးရှည် ဘွားတတ်သည့် ပညာကို သူတို့ ဂန္ဓာကျင်စွာ တတ်မြောက်ခဲ့ကြ၏။ နောက်ပြီး အရေးကြီးသော ကိစ္စများတွင် သိသာထင်ရှားစွာ ဆောင်ရွက်တတ်ကြသည်။ အာရပ်ကပ်ယောက်အနေဖြင့် သူ့အားစေလွှတ်လိုက်သည့် မစ်ရှင်သည် အလွန်အရေးကြီးလျှင် အရင်စလို မသွားတတ်ကြချေ။

ကန်နန်နသည် ဗီမာနီသို့မရောက်ရှိမီ သူတို့ အိပ်မောကျနေကြလေပြီ။ ထို့နောက် မြင်းများသည်လည်း အနားယူရန် လဲလျောင်းနေကြ၍ ကုလားအုတ်များ စားသကဲ့သို့ သူတို့၏ အနီးအနားမှမြက်များကို စားနေကြဆဲဖြစ်၏။

သူသည် အသက်ရှူရင်း မောဟိုးဂ်နေလေ၏။ ဆန္ဒစောနေ၍ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန်တူသည်။ ကန်နန်နသည် အရွက်၏ ဂူသင်္ချိုင်းသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ လေဟာပြင် စပုတ်ဆောင်သည် တိုင်ဖြူများက အမိုးဖြူကို ထောက်ကန့်ထားသည့်မှာ မောင့်ဟိုးတောင်ထပ်တွင် ရာသက်ပန် နှင်းခဲများသည် သရဖူဆောင်းထားသကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေ၏။

နှင်းခဲနေသော တိုင်များ၏ အကြား၌ ကန်နန်န ရပ်လိုက်သည်။ ကောင်းကင်ကို ခပ်မြန်မြန်တစ်ချက်

စိုက်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ကွန်ပါနှင့် ထောက်၍ တိုင်းထားသည့်အလား အရပ်ရှစ်မျက်နှာကို သိရှိသွားသည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးများကို အရှေ့ဘက်မှလာသော အလင်းရောင်အား လက်ဖြင့်ကာ၍ တောင်နှင့်အနောက်ဘက်သို့ သူစိုးရိမ်ကြီးစွာနှင့် ကြည့်လိုက်သည်။

သဲတွေ .. သဲတွေ .. သဲတွေသည် သမုဒ္ဒရာတစ်စင်း၏ လှိုင်းတံပိုးများ၏ကဲ့သို့ အရပ်ရှစ်မျက်နှာတွင် ရှိနေကြသည်။ ခပ်ဝေးဝေး၌ တောင်ကုန်းအနိမ့်ကလေးများ ရှိနေကြပြီး အစိမ်းရောင် သဏ္ဌာန်တူများသည် သူ၏ အလေ့အကျင့်ရှိနေသော မုက်လုံးများအဖို့ ချောင်းတစ်ခု၏ ကမ်းနားဘေး၌ စွန်ပလွန်တောအုပ်မှန်း သိရှိသည်။

သို့ရာတွင် မည်သည့်အရပ်မျက်နှာသို့ ရှာကြည့်စေကာမူ ခပ်မိုနိုနို ဖုန်လုံးထနေသော လှည်းကုန်သည်တို့၏ အရိပ်အယောင်ကို ရည်ညွှန်းဖော်ပြနေသည့် လက္ခဏာကို မတွေ့ရှိရသေးချေ။

သူသည် ဟိုးအဝေးမှ တောင်ကုန်းများကို ဆန္ဒစောစွာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရှုနေစဉ် ပထမဦးစွာ နေထွက်လာသည်နှင့် သူ၏ရောင်ခြည်သည် အရှေ့ဘက် ဗိုးကုပ်စက်ဝန်းမှ ထွက်ပေါ်လာလေရာ ရုတ်တရက်တိုးလိုက်သော အလင်းရောင်ကြောင့် မောင့်ဟိုးတောင်၏ ဖွေးဖွေးဖြူ နှင်းသရဖူပေါ်၌ တောင်ခြေရှိ စိမ်းလဲ့နေသော အိုအေစစ်ကို မထိတွေ့ပီ။ လထီးဆောင်းမဟုတ်ပေလျက် ဂုဏ်ကျက်သရေပြောသွားလေကော့သည်။

နှစ်ပေါင်းမြောက်မြားစွာ ကြာမြင့်ခဲ့သော်လည်း နေသည် အာသေးယား သဲကန္တာရမှ ထွက်ပေါ်လာရာ၌ အရွက်၏ဂူသို့ ပထမဦးစွာ ထုတ်လွှတ်လိုက်သောရောင်ခြည်မှာ ရောင်စုံဖြာ၍ ထွန်းလင်းနေပုံသည် ဘယ်သောအခါကမှမဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသေးချေ။

ကန်နန်နသည် အဖြူရောင်စပုတ်ဆောင် အစွန်အကျဆုံး အပေါ်၌ ရပ်လိုက်ပြီး စိတ်အားထက်သန်စွာ စူးစိုက်ရှာဖွေနေလေ၏။ သိုးထိန်းကိုင်တုတ်ရှည်ကို ကိုင်စွဲ၍ လက်တစ်ဖက်ကို ဆန်ထုတ်လိုက်သည်။ အခြားတစ်ဖက်မှ မျက်လုံးကို အရိပ်ရရန် ကာထားလိုက်သည်။ ရှေ့သို့ရောက်ရန် စိတ်စောနေ ခြေတစ်ဖက်လှမ်းထားပြီး ဒူးကွေးထားရာ သူ့ရှေ့ရှိ နက်ရှိုင်းသော ချိုင့်ကြီးကို သူလွှားရန်လိုက်ရန် အသင့်ဖြစ်နေလေ၏။

စတုရန်းကွက် အဝတ်စဖြစ်သော သူ၏မောင်းထုပ်ကို ကုလားအုတ် အမွှေးကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်၍ ဦးခေါင်း၌ ပေါင်းလိုက်သည်။ ထောင့်တစ်စကို နဖူးမှ နောက်စေ့သို့ ပစ်လိုက်ပြီး ထောင့်နှစ်စသည် ပခုံးနှစ်ဖက်သို့ကျကာ ဝတ်ရုံသဖွယ် ဖြစ်သွားတော့သည်။ သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကို သိုးသားရေဖြင့် ပူးချည်ထား၏။ နွေဥတု၊ ဆောင်းဥတု၊ ဗိုးအခါနှင့် နေရှိန်နေစဉ် ဘီဒီအင်သိုးထိန်းတို့သည် သိုးသားရေကုတ်အင်္ကျီကို နေနှင့် ဆီးနှင်းခဲ နှစ်မျိုးစလုံး ကာကွယ်ရန် အကောင်းဆုံး အဝတ်အစားအဖြစ် ဝတ်ဆင်နေပုံရှိကြ၏။ သူ၏ ဖိနပ်မပါသော ဗလာခြေထောက်များသည် အဖြူရောင် ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ နိုင်မာစွာ ရပ်

တည်နေပြီး သုံးထိန်းတုတ်ရှည်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသော လက်သည် ကြွက်သားများဖြင့် ဖုထစ်နေသဖြင့် လူသန်ကြီးတစ်ဦးကပင်လျှင် သူ့အား မနာလိုဝန်တိုစိတ် ဖြစ်လာနိုင်သည်။

သူ၏ မှတ်ဆိတ်မွေးမရှိသော မျက်နှာသည် နက်မှောင်၍နေ၏။ သို့ရာတွင် အလွန်နက်မှောင်ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ၏ပါးပြင်သည် ငါတ်အားထက် သန်မှုကို ဖုံးကွယ်ထားသည့်အနေဖြင့် ပါးပြင်အရောင်ရင့်၍ နီမှောင်လာခြင်း ဖြစ်၏။ နောက် လှုပ်ရှားမှုမြန်ဆန်စွာ တောင်တက်ခဲ့ရ၍ သူ၏ရင်သည် ဖောင်းချည်ပိန်ချည် ဖြစ်နေလေ၏။

သူ၏နှုတ်ခမ်းများ ဟနေ၏။ သူ၏ မည်းနက်သော မျက်လုံးများသည် လင်းလက်တောက်ပနေ၏။ အနည်းငယ် ပိုမို၍မြင့်သော အောက်နဖူးပေါ် လက်တင်၍ အရိပ်ရစေ၏။ စွန်ပလွံပင် အုပ်စု၏ အရိပ်များနှင့် ထိုအစေးမှ တောင်ကုန်းများ စီတန်းနေသည်ကို ဖောက်ထွင်းမြင်သာအောင် ပြခြင်းဖြစ်၏။

နေသည် အမြင့်သို့ ထိုးဖောက်တက်လာသည်။ သူ၏ အလင်းရောင် လုံးလုံးလျားလျားသည် အစွဲမေးလ်လိုက် လူငယ်အပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ် ကျော်လွှား၏။ နောက်ပြီး အရပ်ရပ် အစွလာပ်တို့၏ ဗလီမျှော်စင်များမှ ရွတ်ဆိုသံနှင့်အတူ ယင်းသည် နံနက်ပိုင်း ရှိခိုးရန် အချက်ပြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ “လား-အိလ် အလ္လာဟ်မဟာ မောက် ရော်ဆိုလ်အိလ်အလ္လာဟ်”

သို့ရာတွင် ကန်နန်နအတွက် သတိပေးသံကို ကြားရန်မလိုအပ်ချေ။ သူ့အားစေခိုင်းလိုက်သည့် မှစ်ရှင်တာ

ဝန်ကို ချက်ချင်း မေ့လျော့သွား၏။ နောက် သူ့ကိုယ်သူနှိမ့်ချ၍ မိုဟာ ဗေဒင်ဘာသာကို ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သောသူတစ်ဦးအနေဖြင့် တုတ်ရှည်ကို အောက်သို့ချ၍ ရှိသေစွာ မက္ကာသို့ မျက်နှာမူလိုက်ကာ နံနက်ပိုင်း ဝတ်ရွတ်စဉ်ကို ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

မတ်တတ်ရပ်၍ သူ၏ဦးခေါင်းဘေး၌ လက်နှစ်ဖက်ဖြန့်ထားပြီး လက်ဖဝါးများကိုရှေ့တိုးလျက် မှောက်ခုန်ထားကာ လေးလေးနက်နက် စတင်လိုက်သည်။ “နွမ်မီ အလ္လာဟ် ငေါ်လ်ဟမ်ဒါး” သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို ရင်ဘက်ပေါ်တွင် ကြက်ခြေခတ်၍ ဆက်ဆိုသည်။ ထို့နောက် သူ၏လက်များကို ဒူးများပေါ် တင်ပြန်သည်။ ထို့နောက် မြေကြီးပေါ်၌ ထိုင်သည်။ တစ်ဖန် ဖြန့်ထားသောလက်ဖြင့် ခြေပေါ်ထောက်၍ ပလက်ဖောင်းကို နဖူးဖြင့်ထိ၍ ရှိခိုးနိဂုံးချုပ်ကို ရွတ်ဆိုလိုက်တော့သည်။

ယခုအနေအထားအတိုင်း အချိန်အတော်ကြာအောင် ပြုလုပ်သည်။ သူတာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စအတွက် အင်အားနှင့် သတ္တိကို ပေးသနားရန်အတွက်ပန်ကြားနေလေ၏။

သေဆုံးသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေသော နံနက်ခင်းသည် ဆိတ်ငြိမ်နေသော တောင်ထိပ်၌ အလွန် ဣန္ဒြေကြီးစွာနှင့် မှတ်သားလောက်ပေသည်။ သူ့နားဆင်လျှင် သူ့ဆုတောင်းကို အဖြေပေးနေသော အလ္လာဟ်သခင်၏အသံကိုပင် ကြားနိုင်ပေလိမ့်မည်ဟု ကန်နန်နကစိတ်ထင်နေလေ၏။

စူးရှပြတ်သားသော အော်သံက ငြိမ်သက်နေမှုကို ရုတ်တရက် ဖျက်ဆီး

ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် နောက်တစ်သံ၊ နောက်တစ်သံ လျင်မြန်စွာ အောင်မြင်မှုနှင့် ရောထွေး၍ အရိုင်းအစိုင်းတို့၏ ကြမ်းတမ်းစွာ အော်ဟစ်သံများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ယင်းသည် သူ့နားစွင့်နေသော အလ္လာဟ်၏အသံ မဟုတ်ချေ။ ထို့နောက် ကန်နန်နသည် ခုန်ထလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို စိုးရိမ်ကြီးစွာ လိုက်ကြည့်နေမိ၏။

အာရေးဗီးယားမှာရှိသော တောင်များသည် မမြင့်ချေ။ အမှန်တကယ်ရှိနေသော တောင်များအနက် မောင့်ဟိုးတောင်သည် ကျောက်ထူထပ်သော တောင်ကုန်းတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ ပထမအကြိမ်အဖြစ် အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သော် ကန်နန်နသည် အောက်ဘက်၌ ချောင်းငယ်နှင့် သူ၏ကမ်းဘေး၌ ကြယ်ကြာပန်းများနှင့် စစ်သည်ငါးဦးအား မဆိုင်မတွ အိပ်မောကျနေသည်ကို ထင်ရှားစွာမြင်နိုင်လေသည်။

သူ့မျက်လုံးများနှင့် ဆုံသော ရှုခင်းသည် ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ ထိုငါးဦးသည် လဲလျောင်းနေကြဆဲ ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့အိပ်ပျော်နေကြခြင်း မဟုတ်ချေ။ သူတို့သေဆုံးနေပြီ။ သို့မဟုတ် သေဆုံးတော့မည်ဖြစ်သည်။ ဘီဒီအင်း ဓားပြသုံးဦးက သတ်ဖြတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အစိုးတန်သော မြင်းများအတွက် တွားသွား၍ သတ်လိုက်သည်။ သူတို့၏ တိရစ္ဆာန်များကို သူတို့အသက်ရှင်နေစဉ် ခိုးယူရန် မဝံ့ခဲ့ကြချေ။

ကန်နန်နသည် ပထမဆုံးအကြိမ်

အဖြစ် သွေးထွက်သံယိုမှုကို မြင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏မျိုးနွယ်များအတွင်း ယင်းသို့သော ရှုမြင်ကွင်းများမှာ ရိုးနေသလောက်ပင် ဖြစ်နေသည်။ နောက်ပြီး လန့်ဖျပ်သွားကာ ထိုအသွားပြီး စမုန်ဆောင်ခန်းဝ၌ ရပ်နေလိုက်သည်။ ထိုစဉ်တွင် ဓားပြများသည် သူတို့နှစ်သက်သော အဝတ်အစားများကို ဆုတ်ဖြုတ်ကြသည်။ ထိုသူတို့ လက်နက်များကိုယူလျက် မြင်းသုံးကောင်ပေါ် တက်စီးကာ ရှေ့မှနှစ်ဦးက ဦးဆောင်၍ မြောက်ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။

ကန်နန်နတွင် ကူညီမည်သူမရှိ၍ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသွားကြသူများအတွက် လက်တုံ့ပြန် မပေးနိုင်ခဲ့ချေ။ လှည်းတန်းသည် တစ်ညတာ သူ့ရှေ့သို့ ရောက်နှင့်နေလေပြီ။ အချိန်ဖြုန်းလိုက်လျှင် ဆုံးရှုံးသွားသည်များကို ကာမီစေရန် တောက်လောင်နေသော နေရောင်ခြည်အောက်နှင့် ပူလောင်နေသောသံပေါ်တွင် အမြန်ဆုံး တက်သုတ်နှင့်ရပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ အသားနှင့်အသွေးတို့က လိုအပ်သည်အတိုင်း ခံနိုင်ရည်ရှိမရှိ ဆိုသည်မှာ သံသယဖြစ်စရာရှိ၏။

သူသည် ကြောက်စရာမြင်ကွင်းကြောင့် တုန်လှုပ်သွားပြီး တောင်အောက်သို့ စတင်ဆင်းသက်ခဲ့သည်။ မကြာမီ သူသည် ချောင်းကမ်းပါးပေါ် ရောက်ရှိလာပြီး လူငါးဦးလဲကျနေသည့် နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ သူသည် ပြေးမသွားဘဲ ခပ်သုတ်သုတ် နှင်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ မျက်လုံးများဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

သူ၏နား၌ တိုးတိုးပြောသံကို

ကြားလိုက်မိ၏။ သူသည် တုတ်ရှည်ကို ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး နောက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ရန်ဟန်ပြင်သည်။ ဓားပြများသူ့ကိုမြင်သွားပြီး ပြန်လာကြပြီဟု သူထင်နေသည်။ ကံဆိုးသော စစ်သည်များအနက် တစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူတို့အား သေဆုံးသွားပြီးဟုထင်၍ ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူသည် သူ၏တံတောင်ဖြင့် ထောက်လျက် ကန်နန်န သူ့အား သတ်မှုစေရန် ဆွဲဆောင်လိုက်သည်။

“ရေ .. ရေ အလွှာဟ်ရဲ့နာမတော်အရ ကျွန်တော့်ကို ရေပေးပါ”

သူသည် ပင့်သက်ရှု၍ နောက်ပြန်လဲကျ မေ့မြောသွားလေသည်။

တစ်စကတောလောက်က ကန်နန်နအား အမြန်ထွက်ခွာရန် စိတ်ဆောင်လိုက်သေးသည်။ သူသည် ထိုနေရာသို့ မသွားလိုပါ။ အနည်းငယ် အချိန်ယူလိုက်သည်နှင့် သူ၏ ခရီးစဉ်သည် ကြန့်ကြာသွားနိုင်၏။ ဒုက္ခခံစား

နေရသူအား သနားကြင်နာမှုကို ပြသလျှင် ထိုသူအား ကံရပ်ကျမ်းမှ အာမခံချက်ပေးမည်ဟု တစ်ယောက်ယောက်က သူ့အား အသံတိုးတိုးလေးဖြင့် ပြောသံကို ကြားယောင်နေမိ၏။ အလွတ်က ရေဆာနေသူအား ရေတစ်ခွက်ပေးရုံနှင့် ဆုံလာဘ်များချပေးတော်မူလိမ့်မည်။

ဘီဒီအင် လူငယ်အတွက် သတ္တိအနည်းငယ်မျှ မလိုအပ်သော်လည်း မောင့်ဟိုးတောင်အောက်တွင် တစ်ဦးတည်းသာ ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချကာ သူပြန်လှည့်လိုက်ပြီး သိုးထိန်းခါးပတ်၌ ချိတ်ထားသော သစ်သားခွက်ကို ရေဖြည့်လိုက်သည်။ သတိလက်လွတ်နီးပါး ဖြစ်နေသော လူ၏ ခြောက်သွေ့နေရှာသည့် လည်ချောင်းထဲသို့ ရေကို လောင်းချပေးလိုက်သည်။

“ရေအတွက် အလွှာဟ်သခင် ကောင်းချီးပေးတော်မူပါ” သူက ပင့်သက်ရှူသည်။ “ထပ်ပေးပါ၊ ထပ်ပေးပါဦး”

ကန်နန်နသည် ချောင်းဆီသို့ ပြေးသွားပြီး ရေခွက်ကို ထပ်ဖြည့်ပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သနားစရာကောင်းသောသူက ခေါင်းခါ၏။ သိပ်နောက်ကျသွားပေပြီ။ သူသေတော့မည်ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် သူထလိုက်သည်။ သတိလက်လွတ်ဖြစ်နေသည်ကို အပြင်းအထန်ကြိုးစားလိုက်၏။ ခဏကြာလျှင် သေမင်းလက်မှ ကိုယ်လွတ်ရုန်းကြည့်၏။ သူ လက်လျှော့လုနီးပါး ဖြစ်နေပြီး အလွန်အရေးကြီးသော

ကိစ္စတစ်ရပ်ကို မေ့နေခဲ့သည်။ ပန်းနှင့် ဟန်ချက်ယူပြီး သူသည် ကန်နန်နအား မျက်နှာသို့ကြည့်၍ ပြောသည်။

“မင်းဟာ မုတ်ဆိတ်မွေးမရှိတဲ့ သူငယ်ပါလား။ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ အာရပ်တစ်ယောက်ပဲ။ ငါ့စကားကို နားထောင်ပါ။ ခွန်အားကြီးတဲ့ကေရာစ် ဟိရကလီးယပ်စ်ရဲ့သားတော် မင်းသား ကွန်စတင်တိုင်းဟာ ကွန်စတင်တို့နီ ပယ်ကနေ မကြာမီ တူရကီ၊ ဂရိနဲ့ ရောမ စတဲ့ ကြီးမားတဲ့ တပ်မဟာကြီးဟာ သစ်တောမှ သစ်ရွက်များနဲ့ သဲကန္တရမှ သဲများလို ထွက်ခွာသွားတော့မယ်။ အာရပ်တွေကို နေရဲ့အလင်းရောင်နဲ့ မြေကြီးရဲ့မျက်နှာမှ သူရောက်လာပြီး တံမြက်စည်းလှည့်သလို အပြီးတိုင် ဖယ်ရှားပစ်လိမ့်မယ်။ ငါတို့ဆီမှာ ကာလစ်အိုမာကိုပေးဖို့ စာတစ်စောင် ပါလာတယ်။ သူဟာ အခု မက္ကာမှာရှိနေပြီး ဒီအန္တရယ်ကြောင့် အင်္ကျီအညီတောင်းခံမလို့ပါ။ တကယ်လို့ ဒီစာဟာ သူ့ဆီမရောက်ရင် အာရပ်တွေ ဆုံးရှုံးတော့မယ်။ အလွှာဟ်သခင်ကို ယုံကြည်သူအားလုံး ပျက်သုဉ်းသွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်သွားမှာကို မင်း ကြည့်နေမလား”

သိပ်ကြောက်နေ၍ ပြောမထွက်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ အခြေအနေကို နားမလည်နိုင်၍ ရိုးသားစွာ ခေါင်းခါ၏။

သူ ကြက်သေသေနေ၍ ထပ်မံကြိုးစားပြောပြ၍ သူနားလည်သဘော ခေါ်က်သွား၏။ သူ၏ အဝတ်အစားများထဲမှ မဟာတံဆိပ်တော် ခတ်နှိပ်ထားသော စာတစ်စောင်ကို အောင်မြင်စွာ ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူက

တင်မိနပ်ပြီးတင်မိနပ်
ကုန်လွန်သွားခဲ့
သော်လည်း
ကန်နန်နသည်
ကြွက်သားတစ်မျှင်မျှ
မလှုပ်ရှားဝံ့ချေ။ သူ၏
လက်သည် စာကို
ကိုယ်ထဲ၌ဝှက်နေစဉ်
ထိထားဆဲပင်ဖြစ်၏။

ပင့်သက်ကို ရှူပြန်၏။

“အာလာရဲ့ အမည်နာမတော်အရ မဟာကာလစ်ဆီကို စာနဲ့အတူ အမြန်သွားပေးမလား”

သူဘာပြောသည်ကို မမှတ်သားမိတော့ဘဲ ကန်နန်နသည် ရိုသေစွာ ပြန်ပြောသည်။ “အလွှာဟ်သခင်ရဲ့ နာမတော်အရ ကျွန်ုပ်သွားဖို့မယ်”

သူသည် စာကိုယူ၍ ကိုယ်ထဲတွင် ဖွတ်ထားလိုက်စဉ် စစ်သည်တော်သည် ရေခွက်ကိုကိုင်၍ အငမ်းမရ သောက်လိုက်သည်။ ရေကိုမျိုချလိုက်ပြီးနောက် အသက်မဲ့သူ၏ လက်ချောင်းများမှ ရေခွက်လွတ်ကျသွားလေတော့၏။

တစ်မိနစ်ပြီးတစ်မိနစ် ကုန်လွန်
သွားခဲ့သော်လည်း ကုန်နုနုသည်
ကြွက်သားတစ်မျှင်မျှ မလှုပ်ရှားဝံ့ချေ။
သူ၏လက်သည် စာကို ကိုယ်ထဲ၌
ဝှက်နေစဉ် ထိထားဆဲပင်ဖြစ်၏။ သူ
သည် ဘယ်သောအခါမှ မပြောတော့
သော နှုတ်ခမ်းများအပေါ်သို့ မျက်လုံး
များဖြင့် စူးစိုက်ထားလိုက်သည်။

သူ၏ သစ္စာစကားအရ မကြာ၌
ရှိနေသော မဟာကာလစ်ထံသို့ တာ
ဝန်ကျေပွန်အောင် စာကို သွားပေးရ
ပေတော့မည်။ အလ္လာဟ်၏ အ မည်
နာမတော်အရ ဆောင်ရွက်မည်။ သူ
၏ရှေ့တွင် လဲကျသေဆုံးနေသောသူ
အား ကတိပေးခဲ့သည်။ သူ၏စကား
ကို ပြန်လည်ရုတ်သိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိ
တော့ဘဲ လုပ်ဆောင်ပေးရပေတော့
မည်။ အခြား မည်သည့်အကြောင်း
အရာကိုမျှ ထောက်ထား၍ သူ၏ရှေ့
ခြေလှမ်းကို နှောင့်နှေးသွားစေနိုင်မည်
မဟုတ်သည်ပြင် သူ၏တွေးဆချက်ကို
ပုံကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ သူ၏
နှုတ်ခမ်းများကိုဟ၍ သူက တွတ်ထိုး
ကာ စိတ်ဆိုးဟန်ဆိုးများနှင့် ပြော၏။

“ဆာနေတဲ့သူကို ရေတစ်ခွက်ပေးလို့
ငါ ဒီဆုကို ရလိုက်တာလား”။ ထို့
နောက် ရုတ်တရက် သူ၌ ဖြစ်ပေါ်
လာသည်မှာ သူကြာရှည်စွာ နောက်
ယောင်ခံလိုက်နေသော သူတို့သည်
လည်း သူသွားနေသော တောင်ဘက်
ပိုင်းလမ်းတွင် ရှိနေမည်ဟု ထင်မြင်
လာ၏။ အနည်းဆုံး ပစ္စုပ္ပန်ကာလ၌
တာဝန်ယူထားသည့် မစ်ရှင်နှင့် တစ်
နေရာတည်းဖြစ်နေကာ အမြန်ဆောင်
ရွက်ရန် အခြေအနေ တောင်းဆိုနေ
လေတော့သည်။

သူသည် တုတ်ရှည်ကို မြေကြီး
ပေါ်မှ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ
မျက်နှာကို မကြာသို့ ဦးတည်လိုက်၏။
သူ၏မှတ်ဉာဏ်ထဲ၌ သေဆုံးသွား
သော စစ်သည်၏ ထွက်ချက်များ၏
စကားလုံးတိုင်းကို စဉ်းစားနေမိ၏။
ထို့နောက် သူ၏မစ်ရှင်သည် အလ္လာဟ်
နှင့် အာရေဗီးယား၏ တိုက်တွန်းချက်
ကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

လှည်းတန်းကို နောက်ယောင်ခံ
လိုက်ရန် လွယ်ကူသောကိစ္စဖြစ်သည်။
ဘင်ဒီအင်တစ်ယောက်အဖို့ မကြာ

သေးမီက ထင်ကျန်နေသော မျိုးနွယ်
စု၊ သို့မဟုတ် သူသိသော ကုလား
အုတ်တစ်ကောင်၏ ခြေရာကို မီနိုင်
ခြင်းမရှိလျှင် ရွက်ဖွယ်လိလိဖြစ်၏။ ထို့
နောက် ဝန်တင်ဆောင်လာသော
ကုလားအုတ်၊ သို့မဟုတ် လူ၏ခြေရာ
ကို ကြည့်၍ မကြာခဏ မည်သည့်ဝန်
တင်ထားသည်။ သူလန်းဆန်းနေ
သလော၊ မောဟိုက်နေသလော၊ ရိုး
ရိုးသွားနေခြင်းနှင့် တက်သုတ်နှင့်သွား
နေခြင်းများကို မပြောနိုင်လျှင် ရွက်ဖို့
ကောင်းပေ၏။

ထို့ကြောင့် ကုန်နုနုသည် ခပ်
သုတ်သုတ်သွားနေစဉ် သူ့ရှေ့မှ သွား
နှင့်သော လှည်းတန်း၏ သတင်းကို
ဖတ်သည်။ သူ၏အင်အား မည်မျှ
အတိရှိကြောင်း မရပ်နားခင် စမ်းသပ်
၏။ သူစွမ်းဆောင်နိုင်သေးလျှင် ချက်
ချင်းပြန်စသည်။ သိပေါ်မှာ၊ တောင်
ကုန်းပေါ်မှာ၊ သစ်ပင်အုပ်များနှင့် ရွာ
များကိုဖြတ်သန်း၍ နောက်တစ်ဖန် သဲ
ပြင်ပေါ်မှာ မကြာဆီသို့ အမြဲတမ်းသွား
နေရင်း စမ်းသပ်နေသည်။

အခန်း(၅)

ကုလားအုတ်ဖြူ ဦးဆောင်လျက်

ကမ္ဘာ့အကျော်ကြားဆုံး ဗြိ
တော် မကြာတွင် ထာဝရ ကာအဘ
ဗြိဇ္ဈိတည်သွားသည့်လမ်းပေါ်ရှိ နံး
မှန်၌ လူနှစ်ယောက်ရပ်နေကြသည်။

သူတို့သည် စိတ်အားထက်သန်
စွာ စကားလက်ဆုံကျနေကြသည်။
လေငြိမ်သက်နေစဉ် ကုလားအုတ်
ဟောင်းလာသော ခပ်ဝေးဝေးမှ အသံ

သီဟိုဠ်လူမျိုး (သီရိလင်္ကာမှလူမျိုး)

တစ်ယောက်အတွက် ဆင်ဖြူ တော်၊

အိန္ဒိယလူမျိုးအတွက် ကွဲဖြူနှင့်

အာရပ်လူမျိုးတစ်ယောက်အတွက်

ကုလားအုတ်ဖြူဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက်

အရေးပါလှပြီး လုံးဝနှစ်ခြိုက်ကြပေသည်။

နှင့် အခြားအရာရှိအားလုံးကို သတိ မမူမိကြချေ။

နှစ်ဦးစလုံးသည် အံ့သြစွာနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ဦး က ပြော၏။

“ဒီလိုနဲ့ ဒီလိုအချိန်မှာ လှည်း တစ်စီးလာနေတယ်” ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဖြိုအဝင်တံခါးသို့ ညအချိန်သော် လည်းကောင်း၊ နံနက်စောစော၌ သော်လည်းကောင်း ရောက်ရှိတတ် သည်။ ယခု နာရီပေါင်းများစွာကြာ အောင် မွန်းလွဲပိုင်းသို့ပင် ရောက်ရှိနေ ပေပြီ။

အာရေးဗီးယားသည် ဒုက္ခများ စွာကို မြင်နေရသောအချိန်များဖြစ် နေ၏။ နောက်ပြီး ဥပဒေနှင့် နည်းလမ်း တကျမဟုတ်ဘဲ လူတိုင်းလူတိုင်းသည် နီးကြားစွာ အသင့်ဖြစ်နေကြသည်။

ကုလားအုတ် မောင်းသမား၏ အသံက ထပ်ခါထပ်ခါ ပေါ်လာ၏။ ပထမဆုံးပြောသူကမှတ်ချက်ပြုသည်။

“ဝန်တင်ထားတဲ့ ကုလားအုတ် တွေကို မိုအဘီဒီဂိတ်မှာထားခဲ့ပြီး သူ တို့ ဖြိုထဲဝင်လာနေကြပြီ”

မျက်နှာပေါ်တွင် စိုးရိမ်နေသည့် အမူအရာများ ရှိနေသော နှစ်ဦး အနက် တစ်ဦးက ပြောသည်။ “သူတို့ ရန်သူတစ်ဦးဦးရဲ့ ကြမ်းတမ်းစွာ အဖိ အနှိပ် ခံခဲ့ရတာလား။ ဒါမှမဟုတ် ရှေး ကြီးသုတ်ပြာနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ သတင်း၊ ဖို့နဲ့ သဲကန္တာရကိုဖြတ်ပြီး မခံမရပ်နိုင် အောင် ပူလှတဲ့ နေအပူရှိန်အောက်က မူလာခဲ့ရတာလား”

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် ဖြို့တော် ၌ အလွန်အရေးပါကြောင်း ထင်ရှား

လှပေ၏။ သူတို့နှစ်ဦးအနက် အသက် ကြီးသူထဲသို့ ဖြတ်သန်းသွားသူများ က အနားကပ်လာပြီး သူ၏ဝတ်ရုံကို ထိကိုင်မည် စိုးသောကြောင့် အား ကောင်းမောင်းသန် ငမည်းကျွန်များ က ဝိုင်းရံကာထားကြ၏။ ဖြတ်သွားသူ အများအပြားသည် ဒူးထောက်၍ မြေ ကြီးကို နဖူးနှင့်ထိကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ သူတို့သည် ဝင်လာသည့်လှည်းများကို စောင့်နေကြလေသည်။

အရေးပါသောလှည်းမှ ပထမ ဆုံးကုလားအုတ်အား လူတစ်ယောက် ရွှေ့မူလျှောက်၍ ဖြို့တော် လမ်းကျဉ်း တစ်လျှောက် သွားကာ သူ့အသံက လူအုပ်ကို လမ်းရှင်းပေးရန် သတိပေး နေ၏။ တကယ်ပင် လူသွားလမ်းမရှိ ဘဲ လမ်းက သိပ်သေးလွန်းနေပေသည်။

“ဟိုမှာလာနေပြီ” နှစ်ယောက် အနက် အသက်ငယ်သူက ပြော၏။ မောဟိုက်ငိုက်မျဉ်းနေသော ကုလား အုတ်များပေါ်လာပြီး လမ်းကျဉ်းတွင် လျှောက် လွှဲကာ လွှဲကာ လွှဲကာနှင့် လာနေကြသည်။

“ကုလားအုတ်ဖြို ဦးဆောင် ပါ လာပါလား” အသက်ကြီးသူ ထပ်ဖြည့် သည်။ ထို့နောက် သူတို့နှစ်ဦး လမ်း အောက်ဘက်သို့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဦးဆောင် ကုလားအုတ် သည် ကျန်သော အကောင်များထက် ပိုမို ကြီးမား၏။ သို့သော်ကောင်းအား အမွှေးမညှပ်မီ အညိုရောင်သန်းသော အဖြူမျိုးဖြစ်၏။

လှည်းတန်း၏ ခေါင်းဆောင် သည်သူ၏ ကျောကုန်းပေါ်၌ ထိုင်၍ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဘယ်ဟာကိုမျှ

ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် လမ်းမရှိသော သဲ သောင်ပြင်ပေါ်၌ သွားနေသကဲ့သို့ ထိုင်နေလေ၏။

ရိုတ်သည် တကယ်အိပ်နေ သည်မှာ မဖြစ်နိုင်ချေ။ သူ၏မလှပေ သော လှံအား သတိလက်လွတ် ကိုင် စွဲထားစဉ် သူ၏ဒဏ္ဍာရီစာပေသည် သူ့ဘေး၌ အသင့်ချိတ်ထား၏။

ခဏကြာလျှင် သူထလာ၏။ သို့ရာတွင် ဝက်ကဲ့သို့အသံထွက်ပြီး ညည်းတွားသည်။ အကျိုးမဲ့စွာ အကျယ် ကြီး ညည်းညူပြန်၏။ သို့သော်လည်း အလွန်ခမ်းနားစွာ သဲကန္တာရ၏ လှည်း တန်းများသည် ဖြည့်ညင်စွာနှင့် ငိုက် မျဉ်း၍ ကာအဘနန်းတော်သို့ ကျောက် ချရပ်နားရန် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

“ဟာဂျီ” ဟု ကိုယ်လုံးတီး သူငယ် ကလေးက မဟိုတပ်ပြောလိုက်သည်။ သူကစားနေရာမှ မော့ကြည့်လိုက် သည်။ သို့ရာတွင် သူသိဖို့ကောင်း သည်။ ဟာဂျီဆိုသည်မှာ ဘုရားဖူး သည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ နောက် ပြီး သူတို့သည် ဘုရားဖူးများမဟုတ် ကြချေ။

ရာသီဥတုများစွာ ရှိသည့်အနက်၊ ဤမြို့တော်တွင် လူမှုရေးဆိုင်ရာ လူ စုလူဝေးတစ်ရပ်သာ ရှိ၏။ ဟာဂျီ ထောင်သောင်းများစွာ ပရိသတ်ကြီး သည် လမ်းကျဉ်းကလေး၌ သွားလာ နေကြသည်။ သို့ရာတွင် သဲကန္တာရမှ ဘီဒီအင်များဖြစ်ကြသည်။ အခြားဘီဒီ ထက် ကာအဘရီကျောက်တုံး မည်း မည်းကြီးအား နှစ်ရှုံ့ကြရန် သို့မဟုတ် ဇင်ဗီဇင်ဗီမြစ်မှ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ရေကိုယူသောက်သုံးကြရန် ထူးခြား

ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကုလားအုတ်ဖြူပေါ်မှ ခေါင်းဆောင်သည် သူ့ပန်းမှကြိုးအား ထူးထူးခြားခြား တစ်ချက်ဆွဲလိုက်သည်။ ယင်းသည် တိရစ္ဆာန်၏ ခါးပန်းကြိုးနှင့် ဆက်လျက်ရှိသည်။ ထို့နောက် ဟိုတောင်း၍ စူးရှသော အမိန့်ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဖြည်းဖြည်းနှေးနှေး ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားနှင့် ညစ်ပတ်နေသော တိရစ္ဆာန်သည် သူ့အပေါ် အုပ်မိုးထားလျက် သူပေးသောအမိန့်ကို အသိအမှတ် ပြုသော်လည်း သူ့အမိန့်ကို လိုက်နာမည့် အစီအစဉ်ရှိဟန် မတူချေ။

သူ၏ တုံ့ပြန်ချက်မှာ သာမန်လေးကန်စွာ တိုတောင်းသော မသံတစ်ချက်သာပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် နားလည်ရန်ခက်သော ညည်းဘွားသံနှင့်အတူ သူ၏ရှည်လျား၍ လိမ်နေသည့် သူ့လည်ချောင်းမှ ဂလုပ် ဂလုပ်ဟူသော အသံထွက်ပေါ်လာလေ၏။ သူ့ကျောကုန်းပေါ်တွင် ရှိတိုက်ယံတိုင် ရှိနေသော်လည်း မြူတစ်မျှင်မျှ အလောတကြီး လုပ်မည်ပုံမပေါ်ချေ။

သီဟိုဠ်လူမျိုး (သီရိလင်္ကာမှ လူမျိုး)တစ်ယောက်အတွက် ဆင်ဖြူတော်၊ အိန္ဒိယလူမျိုးအတွက် ကွဲဖြူနှင့် အာရပ်လူမျိုးတစ်ယောက်အတွက် ကုလားအုတ်ဖြူဖြစ်သည်။ သူတို့အတွက် အရေးပါလှပြီး လိုဝနာရှိခြင်းကြပေသည်။

သူသည် အမွှေးထူထပ်သော သူ၏ဦးခေါင်းအား ဖြည်းလေးစွာ လှည့်လိုက်သည်။ သူ့ကြိုးမားသော အညိုရောင်မျက်လုံးများသည် မျက်ခွံ

ပိတ်လုနီးပါး ဖြစ်နေ၏။ သူ၏နောက်မှ လိုက်ပါလာကြသော လည်တစ်ပို့ ကုလားအုတ်များသည် ရာသီဥတုဒဏ်ကြောင့် ကြုံလို၍ နေကြလေ၏။ ထိုခေါင်းဆောင် ကုလားအုတ်ကြီးက နောက်လိုက်ကုလားအုတ်ငယ်တသိတတန်းကြီးအား သက်သောင့်သက်သာ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်ချောင်းတစ်ချောင်း သူ့နောက်သို့ စိတ်ရှည်စွာနှင့် ဝတ်ပြုကျောင်းရှိရာ ထာဝရမက္ကာမြို့တော်ကြီးသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။

လှည်းယာဉ်တန်းမှာ ရှည်လျားလွန်းလှ၍ ခေါင်းဆောင်က အမိန့်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ ပေးနေရလေ၏။ ထို့နောက် ကုလားအုတ်သည် သူ၏ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သူသည် ဒုက္ခနှင့်မကင်းသည့် သတ္တဝါအား ချည်နှောင်ထားသောကြိုး၏ တစ်ဖက်အရုံးသို့ တိစ်ကမ္ဘာလုံး သူ့လုပ်စာစားနေရသည့် ပုံစံဖြင့် နှိမ်းလျှော့နေသော မျက်လုံးများဖြင့် အိပ်ငိုက်ရင်း ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် မက္ကာ၏နန်းတော်၌ ရပ်နေလေ၏။ သူက ဤနေရာ၌မွေး၍ ဤနေရာမှာပင် လှည်းတန်းများကို လမ်းပြခဲ့ကြောင်း သံသယစိတ်ဝင် စရာမရှိသည့်ပြင် သူ့အား မြေပြုပ်နံ့ခံပြီး မေ့လျော့၍ နေခဲ့ကြပေပြီ။

“သင် အရင်လိုပေမယ့် ငါကတော့ မဟုတ်ဘူး”ဟု သူပြောနေသယောင်နှင့် အိပ်မက်ကဲ့သို့ အနက်ရောင်ရုံးအုပ်ထားသော ကာအာကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ အလည်အပတ်သွားသည့် ကုန်

ကျစရိတ်များကို တွက်ချက်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

ထို ကာအာသည် မူစလေမန်များ၏ ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အထွတ်အမြတ်ဖြစ်က ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဘုရားဝတ်ပြုကျောင်းအားလုံးတွင် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး အဆောက်အအုံတစ်ခုဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကုလားအုတ်ဖြူ၏ မြင်သာစွာ တောင့်တလျက်ရှိသော မျက်လုံးအစုံသည် စွန်ပလွန်ပင် နှစ်ပင်သုံးပင်ထက် အမှန်တကယ် သူ၏အနား၌ ပေါက်ရောက်နေသော အရာများကသာ ဆွဲဆောင်သွားခဲ့၏။ သူမြင်သည့် စိမ်းနေသော အရာများကသာ ဆွဲဆောင်သွားခဲ့၏။ သူမြင်သည့် စိမ်းနေသော အရာများသည် သူ၏ လက်လှမ်းမမီသည့်နေရာ၌ ရှိနေ၍ ဖြည်းလေးစွာ သူ့ခေါင်းကို နှိပ်ချလိုက်သည်။ တည်နေရာကို အနည်းငယ်ပြောင်းပြီးနောက် အသံမြူ၍ ညည်းတွားကာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ လေးနက်စွာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး ကုလားအုတ်မောင်းသူ ဦးခေါင်းကိုကျော်၍ ခေါင်းကို မလိုက်ပြန်သည်။ နောက်ပြီး သူ၏ ငိုက်မျှင်းနေသောမျက်လုံးများဖြင့် သူ့အားပြောနေသယောင်ဖြစ်နေသည်။

“သနားစရာကောင်းတဲ့ လူသတ္တဝါရေ ကျုပ်ခင်များကို စောင့်နိုင်ထားသလိုဖြစ်သွားတယ်မဟုတ်လား”

ထို့နောက် သူ၏ခေါင်းကို ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ လျှင်မြန်စွာ လှည့်လိုက်သည်။ ဖြည်းညင်းစွာ လူအုပ်ထဲသို့ သူ့နာခေါင်းဖြင့် အသိအမှတ်ပြုသည့် အသံဖြင့် ထိုးလိုက်သည်။ လူအုပ်ရှိ

သတ်ကြားထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ်သွား
နေသူ၏ ဝတ်ရုံကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

သူသည် ဘီဒီအင်တစ်ယောက်
ဖြစ်မှန်း သိသာ၏။ သူ၏ ခေါင်း
ပေါင်းနှစ်စကို ဘယ်သူမှမမြင်အောင်
ရှေ့သို့ဖုံးလိုက်၏။ သူ့ဖြတ်သန်းသွား
စဉ် သူ၏နှာခေါင်းပေါ်သို့ လက်လှမ်း
တင်လိုက်ကာ ကုလားအုတ်ဖြူ နှုတ်
ဆက်သည်ကို တန်ပြန်၍ အသိအမှတ်
ပြုလိုက်၏။ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်
သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုပင်ဖြစ်၍ ခဏ
ကြာလျှင် သူသည် မျက်ကွယ်တစ်နေ
ရာသို့ ရောက်ရှိသွားလေတော့၏။

သူသည် ခုံးပေါက်ဝသို့ တိုက်
ရိုက် ဦးဆောင်သွားနေသော ကောင်
လေးတစ်ယောက်၏နောက်သို့ လိုက်
ပါလာသည်။ ထိုနေရာတွင် ခဏရပ်
လိုက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်နေသော လူနှစ်
ဦးအနက် အသက်ကြီးသူအား လက်
ဦးထိုးလိုပြပြီး -

“သူပဲ”

ဘီဒီအင်သည် သူ၏အတွေး
ကို ကြိုးစား၍ ပြန်လည်စုစည်းလိုက်
ပြီး ခဏရပ်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက်
ရှေ့သို့ အပြေးသွားရင်း ကြည်ညိုဖွယ်
ကောင်းသော လူ၏ရှေ့သို့အရောက်
ပင်ပန်းလွန်း၍ လဲကျသွားတော့သည်။
သူပြန်ထလာသောအခါ ထိုသူအား
အထုပ်တစ်ခုကို လှမ်းပေးရင်းပြောသည်။

“ကာလစ်အိုမာအတွက် သတင်း
ထစ်ခုပါ”

မဟာကာလစ်ကြီးသည် ချက်
ချင်း ချိတ်ဆိပ်ကိုခွာ၍ ဖတ်သည်။

ထို့နောက် သူက စာလာပေးသူ
ဘက်သို့လှည့်၍ ပြတ်သားစွာပြော၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”
“ကျွန်တော့်ကို ကန်နန်နလို
ခေါ်ပါတယ်။ ဘင်နီဆတ် မျိုးနွယ်စုရဲ့
ရိုတ်စော်ဘွားရဲ့သားပါ” ဘီဒီအင်လူ
ငယ်က ပြန်ဖြေသည်။ ခေါင်းပေါင်း
ပေါက်ကို မျက်နှာမှခွာချ၍ အိုမာမြင်
အောင် ပြလိုက်သည်။

“မုတ်ဆိတ်မရှိတဲ့ သူငယ်ပါ
လား” ကာလစ်ကပြောသည်။ “နောက်
ပြီး ဒီစာဟာ ဘယ်လောက်အရေး
ကြီးတယ်ဆိုတာကိုကော သိရဲ့လား”

ကန်နန်နသည် သေဆုံးသွား
သော အာရပ်စစ်သည်၏ နှုတ်ခမ်းမှ
ထွက်ပေါ်လာသော စကားများနှင့်
မကြာသို့ တွန်းပို့လိုက်သည့် ပင်ပန်း
နွမ်းနယ်နေသော ခြေထောက်များ
အကြောင်းကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်
သည်။

“ဒီလိုလား” ကာလစ်က ပြန်
ပြော၏။ “နောက်ပြီး ဘယ်လိုလူက
များ မင်းလိုကောင်လေးကို ယုံကြည်
ကိုးစားပြီး မကြာသွားလမ်းကို လာဖို့
ခိုင်းလိုက်ရလားလဲ”

“ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း
စာကို မောင့်ဟိုးတောင်ရဲ့ အိုအေစစ်
က ယူလာခဲ့တာပါ” ကန်နန်နက ဖြေ
ရင်းပြော၍ ခွင့်လွှတ်သည့်သဘောဖြင့်
အံ့ဩနေသည့် ကာလစ်၏ မျက်စေ့
ရှေ့တွင် ခပ်မတ်မတ်ရပ်နေလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူက အတိုချုံး၍
ပြန်လည်ပြောပြသည်။ သူ့ထံသို့ စာ
ရောက်ရှိခဲ့လာပုံ၊ နောက်ပြီး အန္တရာယ်
များနှင့် သုံးပတ်ကြာအောင် စာကို
ဖွက်၍ လွှတ်မြှောက်ခဲ့ရပုံ၊ နေထွက်မှ
နေဝင် ပန်းတိုင်ရောက်သည်အထိ

ရှင်းပြလိုက်သည်။
“မင်းဟာ သတ္တိကောင်းတဲ့ လူ
ငယ်တစ်ယောက်ပဲ” ဟု ကာလစ်က
ပြောလိုက်၏။ “သဲကန္တာရမှာ ကြောက်
ရွံ့စဖွယ်ကောင်းသူရဲ့ အဖိုးတန်သား
တစ်ယောက် ဖြစ်ပေတယ်။ အာရပ်
တိုင်းမှာ အလ္လာဟ်ပေးထားတဲ့အတိုင်း
မင်းလိုနဲ့လုံးသားရှိနေရင် ဟာရတ်
ကလီးယပ်စ်ကိုယ်တိုင် သူ့နောက်မှာ
တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိနေပေမယ့် သူတို့ရဲ့ သဲ
ကန္တာရကနေ အလ္လာဟ်သခင်ရဲ့ ယုံ
ကြည်သူတွေကို နှင်ထုတ်လို့မရနိုင်ပါ
ဘူး။ မုတ်ဆိတ်ပရောဖက်ကြောင့် သူ
တို့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းလဲမသွား
နိုင်ဘူး။ ငါ့သား ငါ့ကို နားထောင်၊
ငါ မင်းကို မကြာခင် လာတွေ့မယ်။
ဒီနေရာဟာ စကားလက်ဆုံကျဖို့
ကောင်းတဲ့နေရာ မဟုတ်ဘူး။ တိုက်
လေနဲ့အတူ နားစွင့်သူလည်းရှိမယ်။
ငါ့ရဲ့အစေခံတစ်ယောက်က မင်းကို
လမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလိမ့်မယ်။ အဲဒီ
နေရာမှာ မင်းကို အခုလာတွေ့မယ်။
သွားတော့။ အလ္လာဟ် မင်းနဲ့အတူ
သွားရောက်ပါစေ”

အစေခံညွှန်၍ ကန်နန်နအား
ခေါ်ဆောင်သွားရန် တာဝန်ပေးလိုက်
သည်။ ကာလစ်အိုမာသည် လျင်မြန်
စွာလှည့်၍ သူနှင့်အတူ စကားပြော
နေသူအား စာကို ပြလိုက်သည်။

(စေ့လဆက်ရန်)

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

ကျွန်းကျွန်း

သားတော်မြတ်သားတော်
မှန်

သားကောင်ဖြစ်သွားသော မုဆိုး

လေးဟောင်

နယုန်မိုးပြေး မြက်သားမွေးဆို သည့်စကားအတိုင်း မိုးကလေး တစ် ပျက်နှစ်ပျက် ရွာလိုက်ပြီဆိုသည်နှင့် မြေပြင်ထက် မြက်ရိုင်းပင်၊ ထိကရန်း ပင်၊ ဒန့်ကျွပ်ပင်၊ ဂုံမင်း၊ တောက်တာ၊ ဖလံတောင်ငှေနှင့် အခြားအပင်ငယ်တို့ အပါအဝင် အပူရှိန်ကြောင့် ခြောက် သွေညှိုးလျှော့နေရာမှ နိုးထကြည့်ဖို့ ကြိုး စားနေသည့်အချိန်မျိုး ဖြစ်ပေ သည်။ ထိုသို့ မိုးသံလေးသံကြားရစပြု ပြီး ပေါ်ထွက်လာကြသော ရွက်နုစေ အညွန့်အတက်ကလေးများကို ကြိုက် နှစ်သက်ကြသော တောတွင်းရှိ သား ကောင်များမြူးချိန်မျိုးတွင် တဝကြီး ပစ် ခတ်နိုင်ဖို့အတွက် ယခုလို အချိန် ကောင်း (ခွင့်ကောင်း)ကို စောင့်ဆိုင်းနေ ကြသည့် မုဆိုးများထဲတွင် ကျွန်တော် တစ်ယောက်လည်းအပါအဝင်ဖြစ်သည်။

ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် အဖွဲ့သား များနှင့် ပဲခူးရိုးမကြီးအတွင်း သား ကောင်များပေါများသော “မွေးနီကျေးရွာ ဆီသို့” သွားရောက်ပစ်ခတ်ကြရန် ကြိုတင်ချိန်း ဆိုထားကြပြီးဖြစ်သော် လည်း တကယ်တမ်း ကျွန်တော်ရုံးက ခွင့်ကျလို့ သွားကြဖို့လုပ်တော့ လူမှုရေး က်စွဲတွေကို အကြောင်းပြလာကြသည် မို့ စိတ်တိုတိုနှင့် -

“မလိုက်ချင်လည်း နေခဲ့ကြကွာ။ စီစဉ်ထားပြီးသားကိစ္စမို့ ငါတစ်ယောက် တည်းပဲ သွားဖြစ်အောင်သွားမယ်။ ဟို

မှာ ကြိုရောက်နေတဲ့ အဘကောင်း နဲ့ အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်တို့ စောင့်နေ ကြမယ်။ ကြီးနေမယ်”

၂-ဆိုကာ စိတ်တိုတိုနှင့် တစ် ယောက်တည်း ထွက်ခွာလာခဲ့သော ခရီး ပင်။ အိမ်ကအထွက်တွင် စိတ်ဆွေ တစ်ဦးက သူ၏ကာဖြင့် လှည်းကူးမှ ဖောင်ကြီးတာဆိုင်အထိ လိုက်ဖို့သည်။ နံနက်စာကို တာဆုံရုံ “ငွေတိုးလေး” စားသောက်ဆိုင်တွင် နံနက်စာနှင့် ယမကာကို ဝိုင်းရင်း လမ်းခွဲကြသည်။ သူက သူ့ကားနှင့် ရန်ကုန်ဘက်ဆီပြန် သလို ကျွန်တော်က ကျောပိုးအိတ်နှင့် သေ နတ်ကိုလွယ်ကာ ဆန့်ကျင်ဘက် ရိုးမကြီးအတွင်း တိုးဝင်လိုက်သည်။

ရွာခံများနှင့် အဘကောင်းထို့ကို ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားသည်မို့ လာကြို မည့်သူမရှိ။ တစ်ယောက်တည်း ကျော ပိုးအိတ်နှင့် သေနတ်ကိုလွယ်ကာ “ဝါး ချောင်း”ဆိုသည့် တောင်ကျချောင်းရိုး အတိုင်း ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ပေသည်။

တောင်ကျချောင်းရိုးအတိုင်း သွဲ ပြင်ပေါ်မှ လျှောက်လှမ်းခဲ့စဉ် ငှေ့င်းကို ကျောပေးကာ ရွာငယ်ကလေးများရှိ ကြသည်။ ထိုရွာများကို ဖြတ်ကျော် သွားရသည်မို့ ဝါးချောင်းကျေးရွာကို ကျော်ဖြတ်ပြီး “မဆယ်ကုန်းကျေးရွာ” ဆီရောက်တော့ လက်မှာရီကိုကြည့် လိုက်ရာ ၂ နာရီပင်။ ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းလိုက်ပါက “မွေးနီကျေး

ရွာ”ဆီ ညနေ ၄ နာရီလောက် ရောက် နိုင်သည်။ တာဆုံတွင် ဝိုင်းစားသောက် ထာသည့် ယမကာတို့ကလည်း လမ်း လျှောက်ရင်း ထွက်ကျလာသည့်ချွေးတို့ နှင့် ရောပေါင်း ကုန်သလောက်ရှိနေပြီမို့ “ချာခြင်”ပြန်သွင်းရမည့်နေရာကလည်း ကျေးရွာကလေးတွင်ပင် ရှိသည်။

မဆယ်ကုန်းကျေးရွာတွင် ထန်း ပင်ကျရေစစ်စစ်နှင့် ကြွက်ကြော်၊ အပဲ ကြော် နာမည်ကြီးသည်။ အလိုက်ဖက် ဆုံးဖြစ်သည့် အာဟာရရှိ ကုန်ခန့်သွား သောချွေးဆီကို ထပ်မံဖြည့်သွင်းလိုက် မည်ဟူသော အတွေးနှင့် ရွာတန်းရှည် ဖြစ်သော ချောင်းကမ်းပါးယံဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလိုက်ပေသည်။

“ဟာ . . . အစ်ကိုကြီး၊ ဒီတစ် ခေါက် တစ်ယောက်တည်းလား။ မနေ့ ကတောင် အဘကောင်းတို့အဖွဲ့ တော လည်ရင်းဆင်းလာပြီး ထန်းရည်သောက် သွားကြသေးတယ်”

“ဟုတ်လား မဆစ်တိုတာကောင် တွေ ပစ်လိုရတယ်ကြားလဲ”

“ဆတ်တစ်ကောင်၊ ချွေ(ရှီ)သုံး ကောင်နဲ့ တောဝက်တစ်ကောင်တဲ့ အစ်ကိုကြီး”

သောက်နေကျ ထန်းရည်ဆိုင်သို့ အရောက် ထန်းရည်ရောင်သည့် မဆစ် တိုက ဆီးကြိုမေးလာသည်မို့ အခြေ အနေကို မေးလိုက်တော့ အတိတ် အလျောက် သိလိုက်ရပေသည်။ ကျွန်

တော်က -

“အေးကွား၊ ငါတစ်ယောက်တည်း ထွက်ချလာခဲ့တာ။ ဟို နင့်ယောက်ျား၊ ဝင်းနိုင်ရောမမြင်ပါလား။ ဘယ်သွားလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ အစ်ကိုကြီး ညီက တောထဲမဝင်ရင် နေ့ခင်းပိုင်းဆို ကြက်ပိုင်း၊ ပြီးရင် ဖဲပိုင်းဆက်နေပေါ့။ ကျွန်မလည်း သူ့ကို မပေါင်းချင်တော့ပါဘူး။ ကွာမယ်ဆိုတော့လည်း မျှော့လို တွယ်ကပ်နေတယ်။ အချိန်တောင် အတော်လင့်နေပြီနော်”

ဝါးကျည်ထောက်အတွင်း အမြဲပဲ တစ်စုံတစ်ရာ ဆွဲပွက်နေသော ထန်းရည် ကျည်ထောက်နှင့် ကျွန်တော်ကြိုက်သော အမဲကြော်၊ ကြက်ကြော်ပန်းကန်တွေကို လာချပေးသည်။ ပြီးနောက်

“မွေးနီကျေးရွာ ဆိုရင်တောင် တစ်ယောက်တည်း ခရီးဆက်ဖို့ အချိန်လင့်နေပြီ”

“အေး...ငါ မွေးနီရွာကိုပဲသွားမှာ။ ဘာပြုလို့တုံး မဆစ်တိုရဲ့”

“ဪ...စိတ်မချလို့ပေါ့တော်။ စိတ်မချလို့ပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ ဟိုတောင် မကြီးဘက်ဆီကလည်း လျှပ်တင်းဝင်းနဲ့ ဖိုရိုပ်ဆင်နေလို့ ဖိုရိုပ်မိတာပါ။ ဒီမှာ တစ်ညနားလိုက်ပြီး မနက်မှ ဝင်းနိုင်ကို လိုက်အပို့ခိုင်းမယ်လေ”

ထန်းရည်အရှိန်က တက်လာပြီမို့ သူမစကားတွေကို စေတနာလား၊ ဝေဒနာလားဆိုသည်ကိုတော့ မခွဲခြားတတ်။

မဆစ်တိုဆိုသည့် အမျိုးသမီးက ရုပ်ရည်ကတော့ သနားကမား။ ပမာပြရလျှင် (ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်)ရုပ်မျိုး၊ ဒါပေမယ့် အရပ်အမောင်းက ကျွန်တော်ခါးဆစ်လောက်၊ ခြေထောက်ကတိုတို၊

လက်မောင်းအရှည်က ခပ်တိုတို၊ လက်မောင်းနဲ့ လက်ဖျံရိုးအရှည်က တစ်ပေလောက်။ ခြေထောက်က ခွင်နေသေးသည်။ သူမလမ်းလျှောက်ပုံမှာ မျောက်တစ်ကောင်လမ်းသွားသည့် ပုံစံမျိုး။

သူမ၏ဖခင် “ဦးမြတ်မင်းဟန်” ဆိုသူက တောသူဌေးတစ်ယောက်၊ စီးပွားရေးကိုလည်း အကွက်ကျကျ လာဘ်မြင်သူတစ်ဦးပင်။ ငွေတီးယူကာ ချေးစားသည့် အလုပ်ကိုလည်း လုပ်သည်။ ပစ္စည်းများကို အပေါင်ခံသည့် အလုပ်ကိုလည်း လုပ်သည်။ ရိုးမကြီး အတွင်းမှထွက်ရှိသော သယံဇာတ ပစ္စည်းများဖြစ်သည့် သစ်၊ ဝါး၊ လံ၊ ထင်း၊ မီးသွေး၊ တောင်ထန်း၊ ကြိမ်၊ ကိုင်းဆား၊ နှမ်း၊ ကိုင်း စသည်တို့ကို လက်ခံဝယ်ယူပြီး လှည်းကူးဘက်မှ ကုန်သည်များကို လက်လှည့်ပြန်ရောင်း ဝယ်ဖောက်ကားမှု ပြုသလို ပဲခူးနဲ့ ရန်ကုန်ရှိ ကုန်သည်များကိုလည်း ဖောက်သည်ပေးသည်။ တောတွင်းနေ မုဆိုးလုပ်သူများ ပစ်ခတ်လို့ရရှိသည့် သားကောင်အမျိုးမျိုးကို ခိုင်ဖွင့်ကာ လက်ခံဝယ်ယူပြီး ဟိုတယ်ကြီးများနှင့် အခြားသော စားသောက်ဆိုင်များကို ပြန်သွင်းကာ စီးပွားရေးအဆင်ပြေသည့် တောသူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးကို မည်မျှ အကွက်မြင် သနည်းဆိုသော် သူပိုင်မြေ ၁၀ ဧက ကျော်တွင် ပထမဦးပထမတောင် သမီးငယ်(မိတဆိုး)မဆစ်တိုလေးနောင်ရေး အတွက် မျှော်ကိုးကာ ထန်းပင်ပေါင်း ၃၀၀ ကျော်စိုက်ခဲ့ပြီးနောက် မကြာလှသော အချိန်တွင် ရိုးမကြီးအတွင်း ပိုင်း ကျက်စားနေထိုင်ကြသည့် တောဆင်

ရိုင်းများသည် နွေကာလတွင် အပူရှိန်ကြောင့် ရေများခန်းခြောက်သလို အစာရေစာရှားပါးကြသဖြင့် ကိုယ်အုပ်စုနှင့် ကိုယ်အောက်ပိုင်း ရေကြည်ရာ မြက်နရာဆီ ဆင်းကြရာတွင် သူတို့ရွာဘက်ဆီသို့ ဆင်းကြသည့် တောဆင်ရိုင်းအုပ်နှင့်တိုးကာ ကြောက်လန့်ပြီး လွတ်ရာဆီသို့ ထွက်ပြေးရာ ခေါင်ဆင်ရိုင်းကြီးက နောက်မှပြေးလိုက်ရင်း နှာမောင်းနှင့်ပတ်ကာ မြောင်အောက်ကို ပစ်ချခံလိုက်ရသည့်အတွက် မရမလှသေပွဲဝင်သွားရရှာသူ တစ်ဦးပင်။

ယခုအချိန်တွင် သူမ၏ဖခင်ကြီး ဖြစ်သည့် “ဦးမြတ်မင်းဟန်” အမြော်အမြင်ကြီးစွာ စိုက်ပျိုးထားခဲ့သော ထန်းပင်များမှထွက်သည့် ထန်းရည်များသည် ထိုချောင်းရိုးတွင် နေထိုင်ကြသည့် ရွာတန်းရှည်များမှ ရွာသူ၊ ရွာသားများအပြင် လှည်းကူးမြို့နယ်၊ ပဲခူးမြို့နှင့် ရန်ကုန်မြို့တို့တွင် ဖြန့်ဖြူးရောင်းချနေရပေသည်။

ယခု ကျွန်တော်သောက်နေသည့် ထန်းရည်ကလည်း ထိုအပင်တို့မှထွက်သည့် ထန်းပင်ကျရည်စစ်စစ်ပင်။ ကျွန်တော် မသောက်ရတာကြာပြီဖြစ်သော ထန်းရည်ကို သောက်လိုက်၊ စားလိုက် လုပ်နေသည်ကိုကြည့်နေသော မဆစ်တိုက -

“ဟိုဘက်လထဲက မင်းကုန်းရဲဘက်စခန်းက ထောင်ကျကြီးသိန်းဝင်းနဲ့ သူ့တာပည့်နှစ်ဦး ရောက်လာကြတယ်လေ။ သေနတ်တွေလည်း ပါလာကြတယ်။ ရွာမှာ တစ်ညအိပ်သွားတယ်”

“ဟယ်...မဆစ်တိုကလည်း ထောင်ကျကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ ထောင်မှူး

ကြီး သိန်းဝင်းဆိုတာပါကွဲ့။ ဘာလာ လုပ်ကြတာလဲ”

“ရဲဘက်ပြေးလိုက်မိရင်း ရောက် လာကြတာဆိုပဲ”

“တွေ့ကောတွေ့သေးလားဟ”

“သူတို့ယူလာတဲ့ ဓာတ်ပုံကြည့်ရ တာတော့ ကျွန်မယောက်ျား ဝင်းနိုင်ရဲ့ ပုံပဲတော့။ ဒါနဲ့ လက်ထိတ်ခတ်ဖမ်းခေါ် သွားတယ်။ နောက်တစ်ပတ်လောက် ကျတော့ ဝင်းနိုင်ပြန်ရောက်လာတယ်။ ရဲဘက်ပြေးနဲ့ ဝင်းနိုင်ရပ်က ချွတ်စွပ် တူလို့ လူမှားလို့ဆိုပဲ”

“ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ဝင်း နိုင်ရယ်”

“အစ်ကိုကြီးက မွေးနီရွာကိုပဲ လား။ ခရီးဆက်ဖို့က အချိန်လည်း လင့် နေပြီလေ”

“အေး...မွေးနီရွာကိုပဲသွားမှာ။ ဘာပြုလို့တုံး”

“မီးသားတွေမည်းနေပြီး တောင်မ ကြီးဘက်က မိုးရိပ်ဆင်နေလို့ပါ”

“နေပလေ့စေ အချိန်လင့်တော့ လည်း ဓာတ်မီးထိုးပြီး ပုစိတက်တက် သွားလို့ရတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် ချောင်းရိုးအတိုင်း မလိုက်နဲ့။ မိုးရိပ်ဆင်နေတော့ တောင် ကျရေကို စိတ်မချရဘူး။ ဟိုဘုရားကုန်း ပေါ်တက်သွား။ ဘုရားနောက်ကျော နည်းနည်းတိုးဝင်လိုက်ရင် မုဆိုးလက် ဆုပ်ပင်ကြီးနဲ့ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှာ တည်ထားတဲ့ စေတီလေးတစ်ဆူကိုတွေ့ ခယ်။ အဲဒီကိုကျော်ပြီး ဆယ်မိနစ် လောက် လမ်းအတိုင်းလျှောက်လိုက် ရင် ညာဘက်အခြမ်း တောင်ခြေမှာ မွေးနီရွာကအိမ်ကလေးတွေကို လှမ်း

မြင်ရမယ်။ လူသွားလမ်းအတိုင်း လိုက် ဆင်းလိုက်ရင် ချောင်းကိုရောက်မယ်။ ချောင်းကိုဖြတ်လိုက်ရင် အဲဒီရွာပေးပဲ”

မဆစ်တိုစကားကြောင့် ကျွန် တော် ရိုးမကြီးနောက်ကျောတက်ရှိ ခပ် ညိုညိုညာ လှမ်းမြင်တွေ့နေရသည့် တောင်မကြီးဘက်ဆီကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ မဟာရာတောင်မြင့်ကြီးပင် ပြိုတော့မည့်မိုးတိမ်တို့ကြောင့် ခပ်မိုင်း မိုင်းမိုးသားရိပ်များကြောင့် ဝေဝေဝါးဝါး ပင်မရှိလှ။ မြင်ကွင်းပျောက်လုနီးနီးရှိနေ သည့်အပြင် အိပ်တန်းပြန် ကျေးငှက် သာရကာတို့က သူ့ထက်ငါ အလှ အယက် ပျံသန်းနေကြသည်ကို လျှပ် ပန်းလျှပ်မွှယ်တို့ ငြိုးငြိုးပြက်ပြက် လင်း လက်နေသည့်ကြားမှ လှမ်းမြင်တွေ့နေ ရသည်။

ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းလမ်းလျှောက် လာခဲ့သည့် “ဝါးချောင်း”ဟု ခေါ်သည့် တောင်ကျရေတို့ စီးဆင်းရာချောင်းကြီး သည် မိုးရေအကျကြမ်းသော တောင် ကျချောင်းကြီးတစ်ခုပင်။ ပဲခူးရိုးမကြီး တစ်ခွင်လုံး ဖြန့်ကျက်ရွာချလိုက်သော မိုးရေတို့ စုပေါင်းစီးဆင်းရာ ချောင်းကြီး ပင်။ ထိုတောင်ကျချောင်းကြီးကား ရိုးမ ကြီးကို မှီခိုလုပ်ကိုင်ရာဖွေစား သောက် ကြသူများ၏ အသက်သွေးကြောပင်။ နွေကာလနှင့် ယခုလို ထိုတောင်ကျ ချောင်းသည် သူ့စီးဆင်းရာ လမ်းကြော (ချောင်းရိုး)တစ်လျှောက်တွင် စီးဆင်း ရန် ရေမရှိသဖြင့် သဲသောင်ပြင်လမ်း ကြောကြီးဖြစ်နေပြီး မိုးကာလတွင် သူ့ စီးဆင်းရာလမ်းတစ်လျှောက် မည်သည့် အရာကိုမျှ မျက်နှာသာမပေး မင့်ကွက် ဘဲ အညှာအတာကင်းမဲ့စွာ တိုက်စား

ဝါးမျို ဆွဲချသွားကြသည်ချည်းပင်။ တောသူတောင်သားများအဖို့ အသက် ကို ပဓာနမထားနိုင်ကြဘဲ သစ်နှင့်ဝါး များကိုစောင့်ဖွဲ့လျက် အထက်မှအောက် ရိုးမကြီးအတွင်းမှ လှည်းကူးရောက် သည်ထိ စုန်ဆင်သယ်ဆောင်ကာ လာ သည်ထိမစောင့်တော့ဘဲ အတွင်းဘက် ရွာငယ်များထိ တိုးဝင်ကာ အလှ အယက်ဝယ်ကြသလို အချို့ကုန်သည် များကလည်း သူ့ထက်အတွင်းကျ သောနေရာများဖြစ်နေသည်မို့ အထိုက် အလျောက် စည်ကားသည့်ရွာများပင်။ မှတ်ချက် -

ထိုရွာငယ်များ တည်ရှိသော နေ ရာများသည် ယခုအခါ ပဲခူးရေလျှောင် တမန်ကြီး တည်ဆောက်လိုက်သဖြင့် မရှိတော့ပါ။ ထိုကျေးရွာတွင် နေထိုင် ကြသည့်သူများကို မြောက်ဥက္ကလာပ မြို့နယ်နှင့် တန့်ဖိုးတန်း “ဘားလား ကျေးရွာသစ်”သို့ ပြောင်းရွှေ့နေရာချ ထားပေးပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ရှေ့ဆက်ရမည့် ချောင်း ရိုးသဲသောင်ပြင် လမ်းအတိုင်းလိုက်ပါ က နောက်ထပ် တစ်နာရီကျော်ကျော် သွားပါမှ ရွာဆီကိုရောက်မည်။ သို့သော် မိုးရွာချလိုက်ပါက တောင်ကျရေများ စီးဆင်းမည့်အန္တရာယ်ကြောင့် မသွား တော့ဘဲ “မဆစ်တို”ပြောပြသည့် တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်းသွားလျှင် နာရီ ဝက်သာသာနှင့် လိုရာဆီကို ရောက် နိုင်သည်။ သည်တောင်ပေါ်လမ်းကို ယခင်ကလည်း အဖွဲ့သားများနှင့် လေး ငါးကြိမ် ဖြတ်ခဲ့ဖူးသည်မို့ အချိန်မီ ရလျှင် ထန်းရည်နှင့် ကွက်ကြော် အကြော်တို့ကို အနည်းငယ် ထပ်ခဲ့ဖူး

ရသည် မဟုတ်ပါလား။ သို့အတွက် ထန်းရည်တစ်ပုလင်းနှင့် အစာကိုထပ် စားလိုက်ပြီး ကုန်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက် နှင့်အတူ တောင်ပေါ်လမ်းအတိုင်းသွား ရန် ကျောပိုးအိတ်နှင့် သေနတ်ကိုကိုင် လိုက်ရင်း နေရာမှ ထလိုက်သည်။

လူလျှောက်လမ်းအတိုင်း လျှောက် လှမ်းနေစဉ် နာရီဝက်သာသာကြာတော့ သတိထားမိသည်က သည်နေရာဆီသို့ ထပ်တလဲလဲပြန်ရောက်ရှိနေခဲ့သည်မှာ ငါးကြိမ်ထက်မနည်းတော့။ ရှေ့တွင်မြင် တွေ့နေရသော “မုဆိုးလက်ဆုပ်ပင်” ကြီး၏အောက်သို့လည်း ရောက်ခဲ့ပြီးရုံ သာမက ပင်စည်လုံးတွင် သီးနေသော အသီးများကို ဆွတ်ခြွေစားသုံးခဲ့သဖြင့် မှတ်မိနေသလို လွဲချော်နိုင်စရာအကြောင်း ကမရှိ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထို အပင်ကြီး၏နောက်ကွယ် အမြင့်ပေ နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိ သဘာဝလုံးနေသည့် ကျောက်တုံးထိပ်ဖျားတွင် ထုံးစွေးစွေးနှင့် သပ္ပာယ်စွာစံနေတော်မူသော စေတီ တော်ဝယ်လေး တစ်ဆူကလည်း ယခင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် နေရာဆီရောက် လေတိုင်း ဖူးမြော်နေကြဖို့ အမှတ် အသားတို့က အထင်အရှား တွေ့မြင် နေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ခုအချိန်ကျမှ “မဟုတ်တောင်မ ကြီး”ဘက်ဆီမှ လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များ တဝင်းဝင်း တလက်လက် အဆက် မပြတ် လက်လိုက်သလို မိုးချုန်းသံများ နှင့်အတူ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သံကြီးကိုပါ ကြားလိုက်ရပြီး လေပြင်းနှင့်အတူ မိုးက ပါလာပေပြီ။ လက်မှနာရီကို ကြည့် လိုက်တော့ ၅ နာရီ နီးပါးပင်။

လေပြင်း တိုက်ခတ်မှုနှင့်အတူ

ကြီးမားသည့် မိုးစက်မိုးပေါက်တို့က လည်း ပြင်းထန်လာသည်မို့ တောင့်ခံ သော်လည်း မရသည့်အဆုံး စိုးရိမ်စိတ် နှင့်ပင် ခြေရင်းကို ပြေးကပ်ကာ သေနတ်နှင့် ကျောပိုးအိတ်ကို လေကွယ်ရာ ပင်စည်လုံးဘေးမြေပြင်သို့ ပစ်ချလိုက် သည့်အချိန် မွေးနီကျေးရွာအနောက် ဘက် သင်္ချိုင်းဆီမှ ခွေးအအုပ်တို့ ဝိုင်း အူလိုက်သံများကို ကြားလိုက်ရပေ သည်။ ထိုအသံကား လေကိုဆန်နေ သည့် မဆစ်တိုတို့ရွာဘက်က မဖြစ် နိုင်။ လေစုန်အတိုင်း လွင့်မျောပါလာ သည့် မွေးနီကျေးရွာချောင်း ဟိုဘက် ဆီက ဖြစ်ပေမည်။

အရက်ရှိန်ကလေးအပြင် ထန်း ရည်တန်ခိုးတို့ကြောင့် မူးနေသည်ဆို သော်လည်း သဲကြီးမဲကြီးရွာချလိုက် သည့် မိုးဒဏ်၊ လေဒဏ်ကြားတွင် အချိန်က သူ့ဘက်ကိုပါနေပြီဆိုသည် ကို သိနေသလို စိုးရိမ်စိတ်က လွှမ်းမိုး လာသည်မို့ ကျောပိုးအိတ်ကိုလွယ်ပိုး လိုက်ရင်း သေနတ်ကိုကိုင်ကာ ဦးတည် ရာ “မွေးနီကျေးရွာ”ဆီသို့ ရောက်လို တောနှင့် ခပ်သုတ်သုတ်ပင် လျှောက် လှမ်းနေလိုက်ပြန်သည်။

နာရီဝက်သာသာ တောင်စောင်း လမ်းအတိုင်းကို လျှောက်လှမ်းလိုက် သော်လည်း ထိုအပင်ကြီးနှင့် ကျောက် တုံးပေါ်က စေတီတော်လေးဆီသို့ပင် ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဗုဇွေ၊ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ၊ ဘုရားရှင်ကယ်တော်မူပါ”

မယုံကြည်နိုင်စရာ ဖြစ်ရပ်မျိုးမို့ စိတ်တွင်းက ရှင်တော်ဘုရားကိုတလိုက် ရင်း ကြမ္မာဆိုးနှင့်ပတိုးရန် ဆုတောင်း

နေမိသည်နှင့်အတူ သေနတ်ကိုပစ်ခတ် ရန် အသင့်အနေအထားမျိုးနှင့် ကိုင် ဆောင်ကာ ပင်စည်လုံးကိုကျောပိုးလျှက် ရှေ့နားကျင်းကို တွေ့အောက်ခတ် လေ့လာ နေလိုက်မိသည်။ တောကြီးတစ်ခွင် လေပြင်းတိုက်ခတ်ခံနေရမှု သည်းထန် စွာရွာနေသည့် မိုးစက်ဒဏ်ကြောင့် ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေသည်မှအပ ရှေ့တွင် ဘာမျှမထူးခြား။

မိုးထဲလေထဲတွင် ကျွန်းတောင် မောက် ဝန်းကျင်တွင် ထူးခြားသော အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရသဖြင့် စိတ် ထဲ ဝေဝေဝါအတွေးမျိုးနှင့် တွေးနေ လိုက်မိပေသည်။ ထန်းရည်ဖူးဖူးနှင့် ကိုယ်မကျွမ်းကျင်သော သည်တောင် ပေါ်လမ်းခရီးကို အဖော်မပါတစ်ယောက် တည်း လျှောက်လှမ်းနေမိသည်ကို ငိုက် မဲသောလုပ်ရပ်ကို လုပ်နေခြင်းရယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကျိန်ဆဲမိရင်း ကြောက် စိတ်များက လွှမ်းမိုးစပြုလာပြီမို့ နဖူးမှ တောခွေးတို့ပင် ပြန်ထွက်လာသလို ဆံ ပင်မွေးတို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ဖြစ်ကာ ကြက်သီးများလည်း တဖြန်းဖြန်းထလာ သည်။ အတွေးတို့ကား သို့လောသို့ လောနှင့် ချာချာလည်နေသလို ငိုက် မျဉ်းစပြုလာကာ အိပ်ချင်စိတ်က တား မရနိုင်လောက်အောင် လွှမ်းမိုးစပြုလာ သည်။ လှုပ်ရှားနေသည့် စိုးရိမ်စိတ်ကို ပြန်လည်စုစည်းလိုက်ကာ ကိုင်ဆောင် ထားသည့် သေနတ်ကို “မုဆိုးလက်ဆုပ် ပင်”၏ ပင်စည်လုံးတွင် ပြောင်းပြန် ထောင်လျက် ပင်စည်လုံးကို ကျောပိုး လျက် အိပ်ချင်စိတ်ကို ဖျောက်ခိုးရန် တွေးတောနေလိုက်မိသည်။

မဟုတ်တော့ကြီးနောက်ဘက်

“စိန်တောင်ကြီး” ဘက်ဆီမှ လေပြင်းနှင့် ရောထွေးသော မိုးရေစက်တို့က အညှိုး နှင့် ရိုးမကြီးတစ်ခွင်လုံးသို့ သွန်းကြ လိုက်ပေပြီ။ သစ်ရွက်ဖားဖားတို့ကား မိုးရေတို့ကြောင့် စိမ်းစိုလန်းဆန်းကာ အင်အားသစ်များ ရရှိလိုက်သကဲ့သို့ပင် တောင်ကျချောင်းကြီးဘက်ဆီမှ တောင် ကျရေများ ဧလဟောစီ.သင်းလာပြီမို့ “တဝေါဝေါ” နှင့် အားဟန်အပြည့်နှင့် ပြီ ဆင်းလာသကဲ့သို့လည်း လေမိုးကြားမှ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

ချောင်းရိုးတွင်း သဲသောင်ပြင် လေးအတိုင်း မလိုက်မိသော မိမိကိုယ် မိမိ ခုပင် ပြန်လည်ကျေးဇူးတင်နေမိ သလို “မဆစ်တို” ကိုလည်း ကျေးဇူးတင် နေမိသည်။ ရေတွင် ကျောက်တုံးကြီး ထက် လေနှင့်မိုးနှင့်အကြား ခပ်ရေရေ မြင်နေရသည့် ဓေတီတော်လေးအား ထန်းရည်မှူးနှင့် လက်ဖျပ်ချီ ဦးတင် ကာ ဘေးကင်းစေရန် ဆုတောင်းနေ လိုက်မိသည်။

သောက်ထားသည့် ထန်းရည် အရှိန်ကြောင့် သွေးလေးလာဟန်ရှိ သည်။ အရက်ကဲ့သို့ သွေးမရေမှန်းကို လည်း နှိုင်းချိန်လိုက်သည်။ လက် တလောအချိန် မိုးရေတို့ စိမ့်နေပါလျက် အိပ်ချင်စိတ်က ပြင်းပြနေသည်။ တတ် နိုင်လျှင် နေရာတွင်ပင် လဲအိပ်ပစ်လိုက် ချင်သည်မို့ စိတ်ကူးနှင့်အတူ နောက် ဘက်ကျောမှီထားသည့် ပင်စည်လုံး တွင်ကပ်လျက် သီးနေကြသော “မုဆိုး လက်ဆုပ်သီး” တစ်လုံးကိုလှဲလိုက်ပြီး အခွံပါမကျန် အလုံးလိုက် ဝါးစားပစ် လိုက်ပေသည်။

မုဆိုးလက်ဆုပ်သီး ဆိုသည်က

ပမာပြရလျှင် သီးကင်းစ ပီနဲ့သီး (အလွန်ကြီးသည့်အသီးက ခြေမသာ သာ) အညှိုးရောင် အခွံထူသည်။ ပါးစပ်အတွင်း စွဲနေအောင် ခါးသီးသလို အတွင်းမှ အဆံဖြူဖြူကလေးတွေက ဆိမ့်ပြီး စားလို့အလွန်ကောင်းသည့် အသီးဖြစ်သည်။

ယခုမှ ကျွန်တော်မှာ တစ်ခါမှ မဖြစ်ပူးသည့်အဖြစ်ကြောင့် အိပ်ချင် သည့် စိတ်တွေပျောက်သွားအောင် အလွန်ခါးမှန်သိပါလျက် တမင်စားပစ် လိုက်သည့်အတွက် ခါးသောအရသာမှာ ပါးစပ်အတွင်းမှ ဝမ်းထဲရောက်သည့်တိုင် ဝါးစားကာ ဖျီချပစ်လိုက်သည်မို့ မကြာ ခင်အတွင်း အိပ်ချင်စိတ်ပျောက်ကာ အန်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်မို့ နေရာ တွင်ပင် တဝေါဝေါနှင့် အန်ချပစ်လိုက် ပေတော့သည်။

မုဆိုးလက်ဆုပ်သီးတို့၏ ခါးချက် ကား ကမ်းကုန်သည်။ ဘယ်အတိုင်း အတာနှင့်မှ လဲယူလို့မရအောင် ပါးစပ် အတွင်းနှင့် ဝမ်းတွင်းတစ်လျှောက် စွဲ ပြီးခါးသက်နေမှုကြောင့် ထန်းရည်မှူး သော စိတ်နှင့် အိပ်ချင်စိတ်တို့ကား ဘယ်ဆီကို ထွက်ပြေးကုန်သည်ပင် မသိတော့။ ထိုစဉ် -

“ဝေါ...ဂျိမ်း...ဟိန်း...ဟိန်း ဟိန်း”

မိုးနှင့်လေတို့ကား အပြူးတကြီး ပင်း သည်ကြားထဲ အရှေ့ဘက် လက် ဝဲလက်ဘက်ကမှန်း မသိရသောဘက် ဆီမှ လျှပ်စီးတန်းကြီးက ဝင်းခနဲ ပြီး ပြီးပြက်ပြက် လက်လိုက်ပြီး ကျယ် လောင်သောအသံနှင့် မိုးကြိုးကြောင့် မြေပြင်ကိုပင် ဝပ်ချရှောင်တိမ်းလိုက်မိ

ပေသည်။ မိုးရေတို့ကြောင့် တစ်ကိုယ် လုံး စိမ့်နေသည့်အပြင် ဦးခေါင်းထက်မှ မျက်ဝန်းအဝန်းသို့ စီးကူးနေသော မိုး ရေတို့ကို လက်နှင့်သုတ်လိုက်ရင်း ပင် စည်လုံး၏ အခြားတစ်ဖက် လေကွယ် မိုးကွယ်ရာဆီသို့ ပြောင်းရွှေ့တိုင်လိုက် သည်။ မိုးနှင့်လေဒဏ်တို့မှာ အထိုက် အလျောက် လွတ်ကင်းသွားသဖြင့် အန္တရာယ်ပေးမည့် နိမိတ်လက္ခဏာရှိ ရာ အရှေ့ဘက်ဆီသို့ စူးစိုက်ရှာဖွေ ကြည့်နေလိုက်စဉ်အတွင်း နောက် ကျောဘက်ဆီမှ -

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း”

အောင်မြင်စွာ မျှော်ကွဲထွက် ပေါ်လာသော သေနတ်ပစ်လိုက်သံ သုံး ချက်ဆင့်ကာဆင့်ကာ အနီးကပ်ကြား လိုက်ရသဖြင့် ပစ်လိုက်သူများထံ ရုတ် တရက် တထိတ်တလန့်ဖြင့် လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ လေကွယ်မိုးကွယ်ယူ ထားသော သစ်ပင်ကြီးထက် အထက် ဆီသို့ သေနတ်များကို ပခုံးတွင်ထောက် လျက် ပြောင်းထိုးကာ ပစ်ခတ်လိုက်ကြ သူသုံးဦးကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင် လိုက်ရသဖြင့် တအံ့တဩနှင့် နှုတ်ဖျား ကလည်း -

“ဟာ...ဘကြီးကောင်း အစ်ကို ကြီးသိန်းလွင်နဲ့ တင်မိုးတို့ပါလား...။ အောင်မယ်လေး... ကျေးဇူးတင်လိုက် တာဗျာ ကျေးဇူးရှင်ကြီးတို့ရယ်”

“ဗုန်း...ဗျာ ဗျာ ဗျာ”

ကျွန်တော် ကျောမှီထိုင်နေသည့် မုဆိုးလက်ဆုပ် အပင်ကြီးအထက်မှ သားကောင်ကြီးတစ်ကောင် မြေပြင်သို့ ပြုတ်ကျလာသံနှင့် မြေပြင်တွင် ထို သားကောင်မှာ တွန့်လိပ်ခွေခေါက်ရင်း

မချီမဆုံ တွန့်လိပ်ခွေခေါက်လူးလှိုင်းနေ သည်မြင်ကွင်းကြောင့် ထိုအကောင် ကြီးကို အသေအချာကြည့်လိုက်တော့ ရောမ စပါးကြီးမြွေကြီးတစ်ကောင် ဖြစ် နေသည်ကို ထိတ်လန့်အံ့သြစွာ တွေ့ မြင်လိုက်ရပေတော့သည်။

“တော်သေးရဲ့ ငါတို့အရောက်ဦး ပေလို့သား။ နို့ညိုဖြင့် မြွေတိုက်ထဲက ထုတ် ယူရမယ့်အဖြစ်မျိုးနဲ့ တိုးတော့မလို့”

အဘကောင်းက ပြောလိုက်သလို အစ်ကိုကြီးဦးသိန်းလွင်နဲ့ တင်စိုးတို့က ကျွန်တော်ထံ ပြေးလွှားလာလိုက်ပြီး မေးဖျားနှင့် ပခုံးတို့ကိုကိုင်လုပ်လျက်

“ဘိုလေး...ဘိုလေး သတိထား လေး။ ငါတို့ရောက်လာပြီ။ သတိထား သတိထား”

သူတို့နှစ်ယောက် နှုတ်ဖျားမှ တဖွဖွပြောကာ သတိပေးရင်း ကိုင်လုပ် နေကြသည်။ ကျွန်တော်ကို သူတို့ အထင်က ကျွန်တော်ကို မြွေကြီးက ညှို့ယူထားပြီး အောက်ကိုဆင်းကာ ရစ် ပတ်လိပ်ဆွဲ ဝါးမျိုးတော့မှာမို့ သတိမေ့ နေသည်ဟု ထင်နေပုံရကြသည်။ အမှန်မှာ မူလက ထန်းရည်မှူးမှူးနှင့် မြွေကြီး၏ညှို့ယူခြင်းကို ခံလိုက်ရရယ် သလားတော့ဖြင့် မသိ။ အိပ်ချင်စိတ်က ပြင်းလွန်းစွာ ပေါ်လာသဖြင့် အိပ်ချင် စိတ်ပျောက်သွားအောင် အလွန်တရာ ခါးလှသော “မုဆိုးလက်ဆုပ်သီး”ကို အခွံပါဝါးစား မျိုးချလိုက်ပြီးနောက် ပြန် လည်သတိရရှိလာ သည်ကို သူတို့ သိ ရှိကြပုံမရ။ ယခု ကျွန်တော် ငေး ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေပုံက ကျောပိုရာ သစ်ပင်ကြီး၏ အခေါင်းပေါက်လဲမှ စပါးကြီးမြွေကြီးက ကျွန်တော်ကို ညှို့

ယူခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်နှင့်အတူ မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့အုပ်စု ရောက်ရှိ လာကြပြီး ကျွန်တော်အသက်ကို ကယ် တင်လိုက်နိုင်သည့်အပြင် သစ်ပင်ထက် မှ သေနတ်မှန်၍ ပြတ်ကျလာသော ကြီးမားလွန်းသည့် စပါးကြီးမြွေကြီးကို ထင်မှတ်မထားဘဲ ရုတ်တရက် မြင်တွေ့ လိုက်ရသဖြင့် အထိတ်တလန့်နဲ့ ငိုငံ တွေ့ငေးမောရင်း မင်တက်မိကြာကြည့် နေလိုက်ခြင်းပင်။

“အစ်ကိုကြီးနဲ့တင်စိုးတို့ ကျွန် တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဗျ။ ကျွန်တော် အဖြစ်က အံ့သြစရာကောင်းလွန်းလို့ပါ။ တစ်ကောင်ကောင်တော့ အန္တရာယ်ပေး တော့မယ်ဆိုတာကို သိလိုက်တော့ သတိထားပြီး ရေကိုမဲပြီး အာရုံစိုက်နေ တာ။ လက်စသတ်တော့ အန္တရာယ် ကောင်က သစ်ပင်ထက်မှာ ဖြစ်နေတာ ကိုးဗျ။ ကျွန်တော်ကိုယ်ကလည်း ညှပ်ပါ တယ်။ အဖြစ်က အံ့သြစရာလည်း ကောင်းပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘာပြော လို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာပါ”

သေနတ်ထိမှန် ခံထားရပြီး မုဆိုး လက်ဆုပ်ပင်ကြီးပေါ်မှ မြေပြင်သို့ ပြတ် ကျလာသော စပါးကြီးမြွေကြီးကား တွန့် လိပ်ကောက်ကွေး ရန်းကန်နေရင်း အနီးရှိ ပေါင်လုံးခန့် သစ်ပင်များကို ရစ်ပတ်လိပ်ညှစ်နေမှုကြောင့် တဖြည်း ဖြည်း ကျိုးသဲကြီးများနှင့်အတူ လူး လှိုင်းဆွဲညှစ်နေရင်း အတန်ကြာတော့ ငြိမ်သက်သွားပေသည်။

ထိုစဉ် အဘကောင်းက -

“ပုံစံကြည့်ရတာ မြွေကြီးက မြေ ထောက်ညှို့တာ မဖြစ်နိုင်ဘူးကွ။ သူ့ အောက်ကိုရောက်သွားတဲ့ ဘိုလေးကို

သစ်ခေါင်းပေါက်ကခေါင်းထွက်ပြီး အင်း လွှတ်ပြီး ညှို့တဲ့ပုံပဲ”

အဘကောင်းက မြွေသေကြီးကို ကြည့်ရင်း တွေးတွေးဆဆနှင့်ပြောနေ သည်မှာ ဖြစ်နိုင်သောကိစ္စမို့ ငြိမ်နေ လိုက်ရင်းမှ -

“အဘကောင်းတို့အုပ်စု ကယ်ပေ လို့ဗျာ။ ကျွန်တော် မြွေတစ်ကောင်ရဲ့ အညှို့ခံလိုက်ရပြီဆိုတာကိုတော့ ခန့်မှန်း တွက်ဆလိုက်မိတယ်။ ရန်သူက ရေမြင် ကွင်းမှတ်လို့ ရေမြင်ကွင်းကို မဲကြည့်နေတာ။ ခုလို အပင်ပေါ်ကလူ ကို ခုကွပေးမယ်မှန်းကို ဘယ်လိုမှ မတွက်မိဘူး။ သတိလည်းမထားမိဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အသက်ကို ကယ် လိုက်တဲ့အတွက် ဒီကျေးဇူးကို တစ် ချိန်ချိန်မှာ ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်ရင်ထဲတွင် ရှိနေသော စကားတို့ကို ပြောလိုက်မိသည်။ ပြော လိုက်မိသောစကားတို့သည် ဆီလျော်မှု ရှိမရှိကိုတော့ ကျွန်တော်မသိ။ ကျွန် တော်အသက်ကို လက်မတင်ကလေး ကယ်တင်ပေးလိုက်ကြသော သူတို့သုံး ဦးကိုတော့ဖြင့် ကျွန်တော်အသက်ထင် ရှားရှိစဉ်နေသမျှ မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်တော့ပေ။ ကျေးဇူးတင်လွန်း သဖြင့် ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိတော့ သည့်ကြားမှ ကျွန်တော်မျက်ဝန်းအိမ် အတွင်းမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတို့အား ရွာချနေသောမိုးပေါက်ကြီးများပမာနှယ်။

ဪ...မုဆိုးဆိုတာကလည်း တစ်ခါတစ်ခါကျပြန်တော့ သားကောင် ဘဝရယ်ပါ။

လေးမောင်

လောကဇာတ်ခုံပေါ်ဝယ်

■ မင်းရိုးယဉ်

ကိုတက်ခေတ် ကျွဲပျော်မြို့နယ်၊ အင်းကြီးအင်းတွင် ခိုင်မျိုးတာဝန်ခံ အဖြစ် ထမ်းရွက်နေသော ကာလက ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလတွင် ရန်ကုန်မြို့ ကမ္ဘာ့အေးတွင် ကျင်းပခဲ့သည့် ပထမအကြိမ် စာပေလုပ်သား ညီလာခံသို့ ညီလာခံကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့ရ၏။

စာပေသမားဘဝ ဖြတ်ကာလအတွင်း ကျွဲပျော်မြို့တွင် စာပေဟောပြောပွဲများ နှစ်စဉ်ကျင်းပခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့နေ စာရေးဆရာ အကျော်အမော်များကို ဖိတ်ကြားသည်။ မှတ်မိသေးသမျှ ဗိုလ်မှူးဗကို၊ ဆရာအောင်သင်း၊ ဖိုးသောကြာ၊ ဆရာမြသန်းတင့်၊ စိန်ခင်မောင်ရီ၊

ဒေါက်တာအောင်ခင်ဆင့်၊ ဆရာလင်းယုန်မောင်မောင် မောင်စွမ်းရည်၊ ဆရာမစမ်းစမ်းနွဲ့(သာယာပတိ)၊ ဆရာကျော်မြသန်း၊ မောင်ခိုင်မာ၊ မောင်မောက်(ဥက္ကလာ)၊ ဆရာမင်းသိင်္ခ၊ ဆရာသိင်္ခ၊ မှူးတင်၊ ဆရာမင်းကျော် ထည့်၊ ဇေယျာရှင်များ ကျွဲပျော်စာပေသမားအား အလှည့်ကျ လာရောက်ဟော

ပြော ချီးမြှင့်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗြိတိသျှသော်
ပြား စာပေဖတ်ရှုလေ့လာသူ များပြား
သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဂုဏ်ဖော်ရလျှင်
“ကိုတင်လှိုင်-ကျွန်ုပ်တို့စာပေ” က အမှတ်
တရပ်။ တတ်မင်းသားကြီး ဂုဏ်ဦးဦး
စိန် တည်ထားကိုကွယ်သည့် ဖိုးစိန်
ကြီးဘုရားက အထင်ကရ၊ မြန်မာနိုင်ငံ
သား ပထမဦးဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်ခဲ့သူ
မန်းစမစ်ဇွန်း ကျွန်ုပ်တို့ အင်းရဲကျွန်း
ရွာသားဖြစ်၏။

ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်
သမ္မတမန်ဝင်းမောင်တတ်က ကျွန်ုပ်တို့
ဗြိတိသျှ လူည်းဆိပ်ကျေးရွာ ဖြစ်သည်။
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မြန်မာစာပါမောက္ခ
ဦးအေးမောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့သားစစ်စစ်။
သခင်စိန်၊ သခင်တင်နှင့် မန်းစော
မောင်(ကရင်ရေးရာ အမတ်ဟောင်း)
တို့ မြန်မာနိုင်ငံရေးသမိုင်းတွင် ထင်ရှား
ကြသည်။

* * *

ကိုတက်ခေတ် ကျွန်ုပ်တို့လောက
ဇာတ်ခုံပေါ် သဲတစ်ပွင့်ပမာ ပါဝင်ပတ်
သက်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်တွင်
အင်းရဲကြီးအင်းလှိုင်ဇွန်းကို ကျောရိုးပြု
သည့် “နုကြမ်းကြမ်းဘာပလင်း” နှစ်
ကျပ်တန် တံငါဝတ္ထုရှည် ရေးသားထုတ်
ဝေခဲ့၏။ ၎င်းတံငါဝတ္ထု အိပ်ပျော်နေသူ
များအား ပုတ်နှိုးလိုက်သလို လှုပ်ခတ်
သွားသည်။

ကိုတက်ခေတ် ဗြိတိသျှစာပေ
ဥက္ကဋ္ဌတာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ် ဗြိ

မြမြရင်ထဲက
ထွက်ကျလာသည့်
စကားများ ကြားရ
ကျမျက်ရည် တွင်တွင်
စီးဆင်းနေသည်ကို
တက်ခေတ်
ရင်နှင့်စွာခံစားရသည်။
ကိုယ်ချင်းစာ
ကရုဏာသက်မိသည်။

နယ်ကောင်စီဝင် ဖြစ်လာ၏။ အင်းတာ
ဝန်ခံလစာ ရရှိနေသည့်အပြင် ဗြိတိသျှ
ကောင်စီဝင်လစာ တစ်လ ၅၀ ကျပ်
ကြီးများတောင် ဝင်ငွေတိုးလာသည်။
အချိန်ပိုင်း ဗြိတိသျှတရားသူကြီးအဖြစ်
လည်း ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်ခုံပေါ်၌ ကပြရန်
ပြင်သည်။ စာရေးစာဖတ်ခြင်းနှင့် လူထု
အား ဟောပြောရန် ဝိသနာထုံသည်
တက်ခေတ် ပုသိမ် T.T.C ဆင်းချီး
သော် မိခင်ဌာန အလုပ်ကတစ်ဖက်၊
စုပေါင်းဦးဆောင်၊ စုပေါင်းတာဝန်ယူရ
သည့် အဖွဲ့အစည်းတွင် ပါဝင်ခဲ့ရသည်။
ဗြိတိသျှဆန်စပါး စိုက်ပျိုးရေး ဝယ်ယူ
ရေးကြီးကြပ်မှုအဖွဲ့၌ တာဝန်ပေးခံရ
သည်။ အခါအားလျော်စွာ နေကြီး ရက်
ကြီးများတွင် စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံများ၌
ဟောပြောရသည်ကို သဘောတွေ့ နှစ်
ဗြိုက်သည်။

ကျေးရွာအုပ်စုများသို့ သွားရောက်
ခဲ့ရသည်ကို တက်ခေတ် ဟောပန်သည်

မထင်။ အဖွဲ့ဖြင့်လှုပ်ရှားရသည်ကို မွေ့
လျော်ဖွယ်ရာ ဝိသနာထုံ ထင်မြင်လာ
ပေသည်။

စာပေသမားအမြင်နှင့် ကျေး
လက်အသေ လူမှုဘဝကို နားစွင့်မိသည်။
အချို့သော ကျေးရွာဥက္ကဋ္ဌ၊ ကျေးလက်
ခေါင်းဆောင်တို့သည် အများအကျိုး၊
ဗြိတိသျှအကျိုး တိုင်းပြည်အကျိုး ထမ်း
ဆောင်ရင်း မိမိအိမ်ထောင်စု စီးပွားရေး
ကျဆင်းသွားသည်။ ကျွဲ၊ နွား၊ လယ်
ယာ အချို့ရောင်းချရသည်။ ကိုယ်ကျိုး၊
စီးပွားဆုတ်ယုတ်သည်ကို စိတ်မချမ်း
မြေ့ဖွယ် ဖြစ်ပေ့ရှာသည်။ အိမ်ထောင်စု
စီးပွားရေး ပြေလည်မှုမရှိပါက အိမ်
ထောင်မသာယာနိုင်သည်ကို တက်
ခေတ်တွေ့ကြည့်သည်။ တက်ခေတ်
ကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ဦးစီးမဟုတ်
လား။ ကျေးရွာအုပ်စုအချို့တွင် ဗြိတိသျှ
အဖွဲ့သည် အိမ်ရှင်မများ ကြည်ဖြူမန်
မကြည်ဖြူမန်းမလဲ စားဝင်အိပ်ပျော်ခဲ့
ကြသည် တမူ။

တစ်ခုသော စပါးဝယ်ယူချိန်
လယ်သမားများ စပါးအထွက်လျော့
နည်းခဲ့ကြ၏။ ရာသီဥတု မိုးလေဖောက်
ပြားသော နှစ်ဖြစ်သည်။ သက်ဆိုင်ရာ
မှ တာဝန်ပေးချက်အရ တက်ခေတ်တို့
အဖွဲ့ ကွဲခေါင်းကျေးရွာအုပ်စုသို့ စပါး
ဝယ်ယူရေး ကွင်းဆင်းရသည်။ လယ်
သမားများထံမှ “ပုတ်လှန်၊ ကျည်လှန်”
စပါးစိစစ် ဝယ်ယူရသည်။ တစ်အိမ်
တက်ဆင်း စပါးရရှိသ၍ အဝယ်နိုင်သို့
ရောင်းချရေး မဖြစ်မနေဆောင်ရွက်ခဲ့
သည်။

နိုင်ချစ်မီး တာဝန်မကျ လယ်
သမားအိမ်ရှိ သိုလှောင်ထားသည့်စပါး
ကို ကြည့်ပြီး အဖွဲ့ဝင်ဦးအောင်သိန်း
(ရာဇိတ်)က တာဝန်ယူရသည်။ လယ်
သမားအိမ်၌ စပါးတင်း ၅၀ ရှိလျှင်
၂၅ တင်း နိုင်သို့ရောင်းချရန် မူချထား
သည်။

ကွဲခေါင်းရွာလယ်ရှိ ဦးပန်းမောင်
အိမ်သို့ ဝင်ရောက်စစ်ဆေးရာ အိမ်ထဲ
ရှိ ယိုင်ပတ်ထဲ စပါးတင်း ၁၀၀ ခန့်ရှိ
သည်။ ဦးအောင်သိန်းက ပြောလိုက်သည်။
“ခင်ဗျား ယိုင်ပတ်ထဲက စပါး
တင်း ၅၀ နှုတ်ဖြန် နိုင်သွားချပါ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျား၊ မဖြစ်မနေ တင်း
၂၀ သွားရောင်းပေးပါမယ်”

ဦးပန်းမောင်က တောင်းပန်စကား
ဆိုသည်။ နိုင်ကပေးချေသည့် စပါးရေး
နှင့် ပြင်ပပေါက်ရေး များစွာကွာခြားနေ
သည်။

“စပါးတင်း ၅၀ ချကိုချရမယ်”
ဦးအောင်သိန်း လေသံမာမာဖြင့်
ပြောလိုက်ရာ

“ဟမ်...မယ်လေး လုပ်ကြပါဦး
ဦးကြီးတို့ရယ်၊ တင်း ၅၀ နိုင်သွားချ
ရရင် ကျွန်မတို့ ဒီမိုးတွင်း ဘယ်လိုမှ
လယ်မလုပ်နိုင်တော့ဘူး ကယ်ကြပါ”

ဦးပန်းမောင်နှင့် အတူနေ အိမ်
ထောင်ရှင်မ မဖြူက ရင်ဘတ်စည်တီး
လျက် ငိုချင်းရှည်ချနေပါတော့သည်။

မြမြရင်ထဲက ထွက်ကျလာသည့်
စကားများ ကြားရ ကျမျက်ရည် တွင်
တွင်မီးဆင်နေသည်ကို တက်ခေတ် ရင်
နှင့်စွာခံစားရသည်။ ကိုယ်ချင်းစာ ကရ

ထားသက်မိသည်။ လယ်သမားအိမ်ပေါ်
မှ ဆင်းချေချင်စိတ် ပေါက်လာသည်။
စပါးအထွက်နည်းသည်ကို လယ်သမား
များအားအပြစ်ပုံမချသင့်ဟု တက်ခေတ်
တွေးသည်။ ရာသီဥတုက မျက်နှာသာ
မပေးခြင်းသည်သာ ပြောစရာဖြစ်သည်။

* * *

ထိုနှစ် မိုးနှောင်းကာလမှာပင်
သက်ဆိုင်ရာ တိုင်းဒေသကြီးမှ ဗြိဇ္ဇာ
ကောင်စီဝင်များအား ကျေးရွာအုပ်စု
တစ်ခုချင်းဆီသို့ “ငတ်ရိုက်”စပါးဝယ်
ယူရရှိရေး တာဝန်ပေးပြန်သည်။ ငတ်
ရိုက်၊ ငတ်ရိုက်သည်ဆိုသော အဓိပ္ပာယ်
မှာ နွားစားကျက်တွင် နွားအား ကြီး
ရှည်ဖြင့်လှန်ကာ နွားထွက်မပြေးစေရန်
ခိုင်မြဲသော ငတ်ရိုက် ငတ်ရိုက်ထား
သည့်သဘော ဖြစ်ပေသည်။

တာဝန်ပေးခံရသည့် ဗြိဇ္ဇာ
ကောင်စီဝင်သည် စပါးမရပါက အိမ်
မပြန်ရဟူ၍ ညွှန်ကြားထားသေးသည်။
တစ်လင်းဆယ်ကျပ်ရရှိသည့် ကိုတက်
ခေတ် ကျွဲပျော်ဗြိဇ္ဇာ ဘုရားကြီးကျေး
ရွာအုပ်စုတွင် တာဝန်ကျ၏။

ကမောက်ကမ လောကတတ်ခုံ
တွင် ကပြရန် တက်ခေတ် ဘုရားကြီး
ရွာသို့ ဘဝင်မကျစရာတွေတွေးရင်း
သရော်ပြန်ပြီးကာဆင်သွားသည်။ ကျေး
ရွာသို့ရောက်လေသော် ရွာမီး ရွာဖများ
ကျေးရွာခေါင်းဆောင်တို့ကို ခေါ်ယူကာ
ဇူးတိုက်ဆွေးနွေးပွဲ ကျင်းပသည်။ ဗြိ
နယ်ကောင်စီဝင် ရွာသို့ရောက်ရှိလာ
သည့် အကြောင်းကိုအား ရွာသားအချို့

သိနေကြသည်။ သူတို့မျက်နှာများကို
တက်ခေတ်ဖတ်ကြည့်ရာ ပြုံးသွားပြီး မဲ့
သုမဲ့ မြင်တွေ့နေရသည်။

“အားလုံးနဲ့တွေ့ရတာ မင်္ဂလာပါ
ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်စကား
ပြောခွင့်ပြုပါ။ ဒီတစ်လလုံး ကျွန်တော်
အသားလွတ် (သက်သတ်သွတ်)ထမင်း
စားနေပါတယ်။ အဓိကပြောလိုတာက
ကြာနီကန်ဆရာတော် တရားတိတ်ခွေ
နာဖူးကြမှာပါ”

“ဆရာတော်က ခင်ဗျားတို့ ချမ်း
သာချင်ကြသလား”

“ချမ်းသာချင်ကြပါတယ်ဘုရား”

“ချမ်းသာချင်ရင် လှူကြ”

ဆရာတော်တရားအတိုင်း စကား
လမ်းခင်းပေးလိုက်သည်။ စကားလုံး
များထဲတွင် ပြုံးတုံတုံ မေတ္တာဓာတ်
လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

မှတ်ကရော...။

“ဆိုလိုတာက လိုအပ်တဲ့စပါး
နိုင်ရောင်းချပေးကြပါ။ မိမိရောင်းတာ
ကို လှူတယ်သဘောထားကြပေါ့။ မူချ
ချမ်းသာကြမှာပါ”

ဘုရားကြီးရွာသို့ ကိုတက်ခေတ်
သွားရောက်ပြီး သုံးရက်အတွင်း လယ်
သမားများက နိုင်သို့ တာဝန်ကျေစပါး
ရောင်းချပေးခဲ့ကြ၏။

ကျွဲပျော်နိုင်ငံရေး လောကတတ်
ခုံပေါ်၊ တက်ခေတ် လှလှပပ က
ပြခဲ့လေသတည်း...။

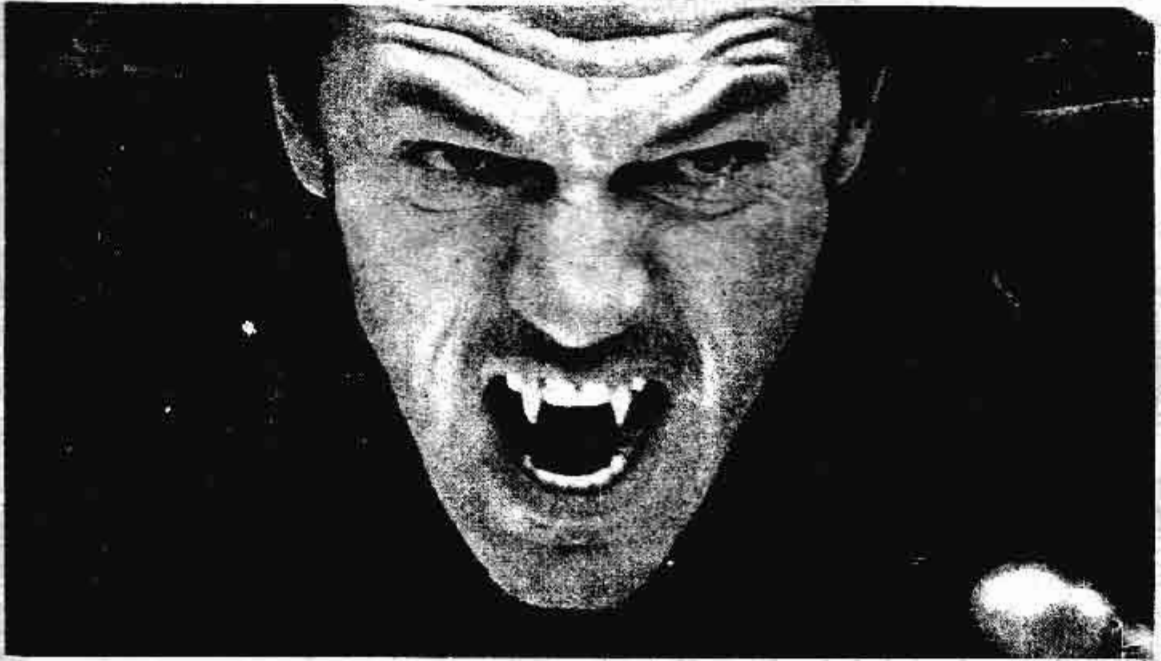
မင်းရှိသင့်

သွေးစုပ်ရုတ်ကောင်၏ ခိန်ခေါ်မှု

ဆွဲမြင်

Dracula

“သွေး...သွေးခုပ်...သွေးခုပ်ပုတ်ကောင်ကြီး၊
ကြောက်တယ်၊ ငါကြောက်တယ်”

...ယုံညတစ်ည...
အနက်ရောင် ကတ္တီပါဖြန့်ခင်း
ထားသည့်ပမာ မိုးကောင်းကင်တစ်ခု
ထုံး ပကတိမည်းမှောင်နေလေသည်။
သို့ရာတွင် မိုတ်တုတ်၊ မိုတ်တုတ်နှင့်
ငွေကြယ်စိန်ပွင့်များကြောင့်သာလျှင်
ထိုနယ်မြေဒေသဝန်းကျင်ကို မှန်တိ
မှန်စွာ အလင်းရောင်ပိုးတဝါး ဖြစ်ပေါ်
နေစေသည်။

သန်းခေါင်ယံအချိန်ကာလကို
ရောက်ခါစပြုနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်
ရွာထိပ်ကုက္ကိုပင်ကြီးထက်မှ ကြက်ဖ
ဇွန်သံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်

လာလေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ရွာ
လယ်လမ်းမကြီး၏ဘေးဘက် အိမ်
တစ်အိမ်၏ပတ်လည်တွင် အောက်
လင်းဓာတ်မီးများ ချိတ်ဆွဲထားသဖြင့်
ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လင်းထိန်နေ
သည်။

အိမ်ရှေ့ ဧည့်ခန်းတွင် ဖဲဝိုင်း
အကြီးအကျယ် ရှိနေသောကြောင့်
လှုပ်ရှားမှုများ အသံဗလံများ စိမ့်ညံ့
နေတော့သည်။ အိမ်ရှေ့ပဏ္ဏာင်တွင်း၌
သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တစ်ခုသည်
ခုတင်ပေါ်တွင် ပက်လက်အနေအ
ထားဖြင့် ပကတိဦးသက်နေလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဖဲဝိုင်းမှဖဲ
သမားများ၊ အိမ်ရှင်မိသားစုနှင့် ဧည့်
သည်များ စသည် စသည်တို့သည်
သူ့အာရုံနှင့်သူ စိတ်ဝင်စားနေကြ
သည်။ သေသူနှင့်ပတ်သက်၍ ထူး
ခြားသော အကြောင်းအရာကိုလည်း
ဧည့်သည်တစ်သုတ် ရောက်လာတိုင်း
ပြောပြရသူ၊ နားထောင်ကြသူတို့သည်
လည်း စည်ကားနေသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ကိုကျောက်ခဲ
သည် ညနေဆည်းဆာချိန်တွင် နွား
ပျောက်ရှာရင်း ရွာမြောက်ဘက် တစ်
မိုင်ကွာရှိ သချိုင်းပျက်ကြီးအနီးသို့

ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထိုနေရာတစ်
 ဝိုက်မှာ လွန်ခဲ့သောတစ်ချိန်က သုသာန်
 တစ်ပြောင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ သို့ရာတွင် ရွာ
 နှင့်အလှမ်းဝေးသဖြင့် တစ်ကြောင်း။
 အလောင်းများကို ထပ်ကာတလဲလဲ
 တွင်း တူးမြေမြှုပ်ဖန်များသောကြောင့်
 တစ်ကြောင်း နေရာလပ် မကျန်တော့
 သဖြင့် ထိုသုသာန်ကို အသုံးမပြု
 တော့ပါချေ။ ရွာ၏တောင်ဘက် မိုင်
 ဝက်ခန့်အကွာရှိသော သင်္ချိုင်းသစ်
 ကိုသာ အသုံးပြုကြသည်။ နောင်နှစ်
 အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ထိုသင်္ချိုင်း

ဟောင်းဝန်းကျင်၌ သစ်ကိုင်းကို တွဲ
 လောင်းချိပြသော တစ္ဆေ တစ်တောင်
 မျှချည်သော လျှာတန်းလန်းပြ၍
 ခြောက်လှန့်သောသရဲ နားရွက်တစ်
 ဖက်ခင်းကာ နားရွက် တစ်ဖက်ခြံ၍
 လည်း လမ်းကြောင်းတွင် လဲလျောင်း
 ပြသော သဘာက်တို့ကို တွေ့ ကြသည်။
 လှည်းလမ်းကြောင်းမှ ဖြတ်သန်း သွား
 ရသောအခါမျိုးတွင် လှည်းမောင်း
 သမားတို့နှင့် လှည်းကြိုလိုက်လာသော
 ရွာနီးချုပ်စပ် ဈေးသည်တို့သည်
 ရတတ်သမျှ ဘုရားဂုဏ်တော်များ
 သမ္ဗုဒ္ဓေ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာတော်နှင့်

သရဏဂုံသုံးပါး စသည်တို့ကို အသံ
 မရှူတန်း ကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဆိုလေ့
 ရှိကြသည်။ လှည်းမောင်းသူကလည်း
 နွားကို တဖြောင်းဖြောင်းရိုက်လျက်
 ဒုန်းစိုင်းဖြတ်သန်းတတ်ကြသည်။

ထိုတစ်နေ့တွင် ကိုကျောက်ခဲ
 သည် သူ့လက်စွဲတော် နွားညိုကြီးကို
 အရှာထွက်ရာမှ မည်သို့သော တစ္ဆေ
 သရဲ သဘာက်တို့နှင့် တွေ့လာသည်မ
 သိ။ ရွာတွင်းသို့ ဖဝါးနှင့်တင်ပါး တစ်
 သားတည်းကျအောင် အူလျားဖား
 လျား ခြေကုန်သုတ်လာသည်။ သူ့အိမ်
 ရှိရာ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိသည်
 နှင့်တစ်ပြိုင်နက်...

"သွေး... သွေးစုပ်... သွေး
 စုပ်ဖတ်ကောင်ကြီး၊ ကြောက်တယ်၊ ငါ
 ကြောက်တယ်"

ဟူ၍ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်
 ပြောပြီးနောက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ဝမ်းလျား
 ထိုး မှောက်လျက်သားကျကာ၊ လုံး
 လုံးလျားလျား - သတိလစ်သွားလေ
 တော့သည်။ အိမ်သူ၊ အိမ်သားများက
 ကိုကျောက်ခဲကို အိမ်ပေါ်သို့ ပွေ့တင်
 ကြသည်။

ရွာတွင် အကျော်ဒေးယျဖြစ်
 သော ဓာတ်၊ ဗိန္ဒော၊ ပယောဂဆရာ
 ကြီး ဦးဒေဝကို ပင့်ခဲ့ကြသည်။ ဆရာ
 ကြီးသည် ဘုရားဂုဏ်တော်နှင့် ပရိတ်
 တော်များကို ရွတ်ဖတ်သရဏဂုံလျက်
 ခြေခုံ၊ ခေါင်းခုံ၊ ဂူစမ်းလေ့လာသည်။

"သူ သတိမလစ်ခင် ဘာများ
 ပြောခဲ့သေးသလဲ"

"သွေးစုပ်ဖတ်ကောင်ကြီး...
 ကြောက်တယ်လို့ပြောပြီး သတိလစ်
 သွားတာပါ"

ဆရာကြီး၏အမေးကို ကိုကျောက်
ခဲ၏စနိုးက အသံကတုန်ကယင်ဖြင့်
ဖြေသည်။

“ဟုတ်ပါ... ဟုတ်ပါ။ ဟောဒီ
မှာတွေ့လား။”

ဆရာကြီးဦးဒေဝက ကိုကျောက်
ခဲ၏လည်တိုင် လက်ဝဲဘက်တွင် သွေး
စို့နေသော ဒဏ်ရာကိုပြသည်။

“အဲဒါ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်က
သွားစွယ်ခွံကိုက်ဖောက်ပြီးတော့ လည်
ချောင်းသွေးကို စုပ်ယူလိုက်တဲ့အတွက်
အားအင်ကုန်ခန်းပြီး အထိတ်တလန့်
ဖြစ်လျက်နဲ့ သူတစ်ယောက်ကျော်ကျော်
လောက် တောက်လျှောက် ပြေးလာခဲ့
ရတာတွေကြောင့် အခုလို အမောဆို
သွားတာပါ။ အချိန်နောက်ကျမှ ကု
သရတဲ့အတွက် မျှော်လင့်ချက် သိပ်
မရှိတော့ဘူး။”

ဆရာကြီးဦးဒေဝသည် တစ်
နာရီနီးပါး ကြိုးစားပမ်းစား နည်းမျိုး
စုံဖြင့် ကုသခဲ့သေးသည်။ သို့ရာတွင်
ကိုကျောက်ခဲ သတိပြန်မလည်တော့
ချေ။ ဆရာကြီးက လုံးလုံးလျားလျား
လက်လျှော့၍ ပြန်သွားသည်။

▲ ▲ ▲

သန်းခေါင်ကြက်တွန်သံ အပြီး
တွင် ရွာပြောက်ဘက်ထိပ်မှ ခွေးအူသံ
များကို ကြားရသည်။ သာမန်ခွေးအူ
သံမျိုး မဟုတ်ဘဲရှည်လျားစွာ ဆွဲဆွဲ
ငင်ငင်၊ ကျယ်ကျယ်လေလေလောင်
ခွေးတစ်အုပ်စုလုံး ဖြိုင်တူအူလိုက်ကြ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဖဲဝိုင်းထဲတွင်
အာရုံစိုက်နေကြသူများ ဘေးတစ်ဝိုက်

မှ ဘိုင်ပွတ် ပွတ်နေကြသူများသည်
ထိုခွေးအူသံများကို မကြားနိုင်ကြပါ
ချေ။ ကြားကြသည့်တိုင်အောင် အလေး
အနက်မထားကြ။

ခွေးအူသံများသည် ရုတ်တရက်
ပြတ်တောက်သွားကာ နာကျင်မှု
ကြောင့် ညည်းတွားသံ၊ တက်နီကီနီ
အော်မြည်သံများအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ
ကာ မကြာမီ တိတ်ဆိတ်သွားတော့
သည်။ တဒဂ် တိတ်ဆိတ်မှုထဲတွင်
ကြားရိုးကြားစဉ် မဟုတ်သော အသံ
မျိုးတစ်ခုက ကျယ်လောင်စွာ မြည်
ဟိန်းထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“တိန်း... ဟောက်ဟက်၊
တိန်း... ဟောက်ဟက်”

ဟူသော အသံကြီးတစ်သံကို ပီ
မြင်စွာ သဲသဲကွဲကွဲ ကြားလိုက်ကြရ
သည်။ အသုဘအိမ်တစ်အိမ်လုံးရှိ ရွာ
သူ၊ ရွာသားအားလုံး လှုပ်ရှားမှုများ
တိမ်ခန့်ရပ်တန့်သွားကြသည်။ အသံကြီး
ထွက်ပေါ်လာရာဘက်သို့ နားစွဲစွဲ
လျက် မျက်နှာမူလိုက်ကြသည်။

“အဲဒါ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ရဲ့
အသံ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က တီး
တီးရေရွတ်လိုက်သည်။ လက္ခဏာ
ဖြစ်လင့်ကစား ကြယ်ပေါင်းရာထောင်
၏ မှုန်တိမှုန်ပွား အလင်းရောင်အောက်
တွင် ရွာလယ်လမ်းမကြီးပေါ်မှ
လျှောက်လာသော အသွင်ဏ္ဍာန်ကြီး
တစ်ခုကို မြင်လိုက်ကြရသည်။
ထိုသဏ္ဍာန်ကြီး၏ အရပ်အမြင့်မှာ
ခြောက်ပေခန့်ရှိမည်။ သူ၏ မြင့်မား
သော အရပ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ
သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ထွား

ကျိုင်းသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းလျှောက်
လာသော ထိုသူ၏ ခြေတစ်ဖက်က
တရွတ်ဆွဲလျက် တွဲလောင်းတန်းလန်း
ပါလာသည်။

“တိန်း... ဟောက်ဟက်၊
တိန်း... ဟောက်ဟက်”

အသုဘအိမ်နှင့် နီးလာလေလေ
အသံကပိုကျယ်လာလေလေ ... ၊
အသုဘအိမ်တွင် ထွန်းညှိထားသော
အောက်လင်းဓာတ်မီးများ၏ အလင်း
ရောင်ကြောင့် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီး
၏ သွင်ပြင်က ပိုမိုပီပြင်လာသည်။

မျက်နှာနှင့်တစ်ကိုယ်လုံး အမွှေး
အမှင်များ ဖုံးလွှမ်းနေသည်။ ထိုသူ၏
ကိုယ်တွင် ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံထားသော
ရွက်ဖျင်ထည်မှာ ဆွေးမြည့်စုတ်ပြနေ
လေပြီ။ အသုဘအိမ်တစ်အိမ်လုံးရှိ လူ
အားလုံး အသက်ပင်ရဲရဲမရှူနိုင်၊ ပါး
စပ်များ အဟောင်းသားဖြင့် တုတ်
တုတ်မှမလှုပ်ရှားချေ။ မျက်တောင်မခတ်
ကြည့်နေကြသည်။

“တိန်း... ဟောက်ဟက်၊
တိန်း... ဟောက်ဟက်၊ တိန်း...
ဟောက်ဟက်”

ပါးစပ်ကြီးကို အစွမ်းကုန်ဖြ
လျက် အော်လိုက်ပြန်သည်။ ပါးစပ်ထဲ
ရှိ သွားတို့၏ ဝါကျင်ကျင်နှင့် ချွန်မြနေ
ခြင်းကိုပင်လျှင် သိသာမြင်သာသည်။
သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီးသည်
အလောင်းတည်ရှိရာ ခုတင်နှင့် ခြေ
လှမ်း သုံးလှမ်းစာ အကွာတွင် ရပ်တန့်
သည်။ အလောင်းကို ငုံ့ကြည့်ပြီး
နောက်...

“တိန်း... ဟောက်ဟက်၊
တိန်း... ဟောက်ဟက်”

ဟု အော်လိုက်ပြန်သည်။ ထို အသံဆိုး၊ အသံနက်ကြီးသည် သွေး စုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီး၏ ရင်ခေါင်းထဲ မှထွက် ပေါ်လာသည့်အလား၊ ရုတ်တ ရက် ကြားလိုက်ရသူများအဖို့ နှလုံး သွေးပျက်ခမန်း တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားကြသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်တွင် မမျှော် လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုက ရုတ်တ ရက် ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်၏ “တိန်း... ဟောက်ဟက်” ဟူသော အသံကြီး ပြီး သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသုဘ ခုတင်ပေါ်တွင် ဟက်လက်အနေအထား ဖြစ်နေသော ကိုကျောက်ခဲအလောင်း သည် ဆတ်ခနဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက် ပြီးနောက် -

“ဝတ်ဟဲ့... ဝတ်ဟဲ့... ဝတ်ဟဲ့”

ဟူ၍ အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ခုတင်ပေါ်မှ ခြေတွဲလောင်းချကာ မြေ ပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းပြီးနောက် သွေး စုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။ အရပ်အမောင်းအား ဖြင့် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီးသည် ကိုကျောက်ခဲ၏ခန္ဓာကိုယ် နှစ်ဆမျှရှိ သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုကျောက်ခဲကို အပေါ်စီးမှ ငုံကြည့်နေရသည်။

“တိန်း... ဟောက်ဟက်၊ တိန်း... ဟောက်ဟက်”

ဟူ၍ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီး က အော်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်

“ဝတ်ဟဲ့... ဝတ်ဟဲ့... ဝတ် ဟဲ့”

ဟု အလောင်းကောင်ကြီးက ပြန်လည်တုံ့ပြန် အော်ဟစ်သည်။

အသုဘအိမ်သားများနှင့် ဧည့် ပရိသတ် ဖဲသမားများ စသည့် ရွာသူ၊ ရွာသားများအားလုံးသည် သွေးစုပ် ဖုတ်ကောင်ကြီးနှင့် အလောင်းကောင် ကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြ သည်။ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီး၏ အသံနှင့်...

“တိန်း... ဟောက်ဟက်၊ တိန်း... ဟောက်ဟက်”

မရှေးမနှောင်းမှပင် ကိုကျောက် ခဲ၏အလောင်းကောင်က...

“ဝတ်ဟဲ့... ဝတ်ဟဲ့... ဝတ်ဟဲ့”

ဟူ၍ ပြန်လည်အော်ဟစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အနိုင် မခံ၊ အရှုံးမပေး မျက်နှာချင်းဆိုင် အော်ဟစ်နေကြရာမှ နှစ်ယောက်သား နှုတ်လုံးကြသည်။ မြေပြင်ပေါ်တွင် ဖုံတထောင်းထောင်းဖြင့် လူးလှိုင့်နေ ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုကျောက်ခဲက အပေါ်ရောက်လိုက်၊ အောက်ရောက် လိုက်၊ အများအားဖြင့် သွေးစုပ်ဖုတ် ကောင်ကြီးကသာ အပေါ်စီးဖြင့် အနိုင် ရသည်။ မကြာမီ နှစ်ယောက်သားလုံး ထွေးနေရာမှ ကိုယ်ခန္ဓာချင်းခွာ၍ မတ် တပ်ရပ်လိုက်ကြသည်။

“တိန်း... ဟောက်ဟက်၊ တိန်း... ဟောက်ဟက်၊ တိန်း... ဟောက်ဟက်”

ဟု အော်ဟစ်မြည်ကြွေးလျက် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီးက လာလမ်း အတိုင်း ပြန်လည် သွားသည်။ ကိုကျောက်ခဲ၏ အလောင်းက ခုတင် ဘေးဘက် မြေပြင်ပေါ်တွင် လဲ

လျောင်းလျက်သား ကျန်ရစ်လျက် မလှုပ်မရှားတော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွား လေသည်။

သူ၏ဇနီးနှင့် အိမ်သူအိမ်သား များက ကိုကျောက်ခဲကို မူလအနေ အထားအတိုင်း ခုတင်ပေါ်သို့ တင် လိုက်သည့်အချိန်တွင် ပယောဂဆရာ ကြီးဦးဒေဝရောက်လာကာ အလောင်း ၏ လည်တိုင်တွင် သွေးစီးကြောင်းဖြစ် ပေါ်နေသည့် ဒဏ်ရာကိုကြည့်သည်။

“သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီးဟာ သေသွားတဲ့သူကိုတောင်မှ အလျော့ မပေးဘဲ သွေးစုပ်ဖြစ်အောင် စုပ်လိုက် သေးတယ်။ ကြာရင် ရွာကလူတွေကို ပါ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အန္တရာယ်ပေးလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီကောင် ကြီးကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းပစ်မှ ဖြစ်တော့မယ်။”

အသုဘအိမ်တစ်အိမ်လုံးရှိ

ရွာသူ၊ ရွာသားအားလုံး

လှုပ်ရှားမှုများ တိမ်ခနဲ

ရပ်တန့်သွားကြသည်။

အသံကြီးထွက်ပေါ်လာရာ

ဘက်သို့ နားစွင့်လျက်

မျက်နှာမူလိုက်ကြသည်။

ကဲ... မင်းတို့လူငယ် ရွာသားတွေထဲက ရဲရဲရင့်ရင့် ရှိမယ့်သူ နှစ်ယောက်လောက် ထွက်ခဲ့စမ်း။ ငါနဲ့ အတူတူ အဲဒီသွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီး နောက်ကို လိုက်ကြမယ်။ သူ ဘယ်သူသာန်မြေပုံ၊ သင်္ချိုင်းဂူထဲက ထွက်လာသလဲဆိုတာ နောက်ယောင်ခံကြမယ်။ သတ္တိရှိတဲ့ကောင်မှ ဖြစ်မယ်နော်”

ဆရာကြီးဒေဝက ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။ ထိပ်ပိုင်းချွန်သော သစ်သားစို့နှင့် တူကြီးနှစ်လက်ကို ယူဆောင်သွားခဲ့ကြသည်။

ဆရာကြီးဒေဝနှင့် ရွာသားလူငယ်နှစ်ယောက်တို့သည် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီး၏ သွားရာလမ်းကြောင်းအတိုင်း နောက်မှ ပုန်းခို၍ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားခဲ့ကြသည်။ ရွာ၏ မြောက်ဘက် သင်္ချိုင်းပျက်သူသာန်ဟောင်းသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် နံနက်အရုဏ်ဦး၏ ရောင်နီပျို့လာချေပြီ။

သူတို့နှင့် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်း ဆယ်လှမ်းစာအကွာရှိ မြေပုံတစ်ခုအနီးသို့ ရောက်သွားသောအခါ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီးသည် မြေကျွင်းထဲသို့ ငုပ်လျှိုးလျက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဦးဒေဝက ထိုမြေပုံကို သေချာစွာမှတ်သားထားလိုက်သည်။

အရုဏ်တက်ချိန်ကိုလွန်ပြန်၍ နေခြည်နု ထွန်းပလာချိန်တွင် သွေး

စုပ်ဖုတ်ကောင် ငုပ်လျှိုးသွားသော မြေပုံကိုတူးရန် ဦးဒေဝကညွှန်ကြားသည်။ မြေပုံတွင်း၌ ဆွေးမြည့်စပြုနေသော သစ်သားခေါင်းတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ခေါင်းဖုံးကို ဖယ်ရှားလိုက်သောအခါ ရွက်ဖျင်ထည်ကြီး ရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံထားသော ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အလောင်းကြီးတစ်လောင်းကို တွေ့ရသည်။

ထိုအလောင်းသည် ပုပ်စော်နံခြင်း၊ ပွထခြင်းမျိုးမရှိ။ ပကတိ လတ်ဆတ်လျက် သေပြီးခါစ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ပါးစပ်တွင် သွေးစသွေးနေတွေ့ရသည်။

ဦးဒေဝသည် သူ့ကြိုတင်စီစဉ်ပြုလုပ်၍ ယူဆောင်လာသော သစ်သားစို့၏ အချွန်ပိုင်းကို သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်၏ရင်ညွန့်အပေါ်မှဖိ၍ တည့်မတ်စွာ ထောင်လျက်သား ကိုင်ထားသို့လိုက်သည်။

“ကဲ ... မင်းတို့ ငါတို့နေတဲ့ ကျေးရွာကို နောက်နောင်ဘယ်သော အခါမှ သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ရဲ့အန္တရာယ် မကျရောက်နိုင်အောင် အဲဒီတူကြီးနဲ့ သေသေချာချာ တည့်တည့်မတ်မတ် အားရပါးရ ထုလိုက်ပေစေ”

ဦးဒေဝအမိန့်သံသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရွာသားလူငယ်နှစ်ယောက်တို့က တူကြီးကိုယ်စီ ဆုပ်ကိုင်ထားကြရာမှ တစ်လှည့်စီအားရပါးရ တည့်တည့်မတ်မတ်ရှိက်ကြသည်။

သစ်သားစို့ကြီး၏ ချွန်မြသော ထိပ်ပိုင်းသည် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီး၏ ရင်ညွန့်အတွင်းသို့ နက်နိုင်းစွာထွင်းဖောက်စူးဝင်သွားရာတွင် ရင်ညွန့်အတွင်းမှ သွေးများပန်းထွက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုသွေးများသည် အနီရောင်မဟုတ်ဘဲ ရေညိုရောင်အဖြစ် တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီး ၏ ပါးစပ်မှ အသည်းအသန် နာကျင်မှုကြောင့် အော်ဟစ်သည်းတွားသံကြီး ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် အားကုန်ထုနေသော လူငယ်သည် ရုတ်တရက် လက်တွန့်သွားမိသည်။

“ဟေ့... မောင်ရင်လေး၊ မရပ်နဲ့ ဆက်ထု၊ သစ်သားစို့တစ်ခုလုံး မြှုပ်တဲ့အထိ ထုလေကွာ”

ဆရာကြီးဦးဒေဝက ပြတ်သားစွာအမိန့်ပေးသည်။ ယင်းသို့ သစ်သားစို့သည် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီး၏ ရင်ညွန့်တွင်းသို့ အဆုံးထိမြှုပ်ဝင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထူးခြားစွာဖြင့် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိ အသားစိုင်များ လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားပြီး အရိုးပဒေသာကြီးအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ဤသည်ပင်လျှင် သွေးစုပ်ဖုတ်ကောင်ကြီး၏ စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုရပ် နိဂုံးကမ္မတ် အပြီးသတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသတည်း။

ဆွေမြင့်

ပြန်လည်ပြန်လည်
နိဗ္ဗာန်

ထွန်းတောက်

ဝင်းချို မဲသွင်မောင်

လွမ်းမော၍ မမေ့နိုင်ပေ

နမ္မတိမြေ ...

ထွန်းတောက်

အရပ်လေးများနှင့် တောတောင်များပတ်လည်ဝိုင်းလျက်ရှိသည်။ အရပ်ရပ်အခွေခွေ ရှိနေကြသော တောင်စွယ်၊ တောင်ကန်များသည်လည်း အဆင့်ဆင့် မြင့်တက်လျက် အဝေးဆုံး မြင့်ကွင်းတွင် ရေခဲတောင်ကြီးများနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သွားပြီး စိုးသားထဲသို့တိုင် အောင်ပင် ထိုးဖောက်သွားလေသည်။

ဤဟောတောင် ဒေသသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်စွန်းတွင် တည်ရှိပြီး ကချင်ပြည်နယ်၏ အပိုင်းအစိန်းဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယ၊ မြန်မာ၊ တရုတ် စသော နိုင်ငံများကို ဖြတ်ဖောက်ထားသည့် အာရှလမ်းမကြီးခေါ် လီဒိုလမ်းမကြီးဘေး၊ နမ္မတိမြို့နှင့် သုံးပိုင်အကွာလည်းဖြစ်သည်။ ထိုနမ္မတိမြို့နှင့်သုံးပိုင်အကွာတွင် "စီတီယင်" ဟူ၍လည်း ရွာတစ်ရွာရှိ၏။

ဤနေရာသည် မြို့ရွာများနှင့် ထိုမျှသာကွာသော်လည်း မြန်မာနိုင်ငံ၏ တောင်မြင့်တောနက်ပိုင်းတွင် တည်ရှိနေသလို ဟိမဝန္တာကြီး၏ တောင်လက်မောင်းတစ်နေရာလည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် တောလည်းနက်သည်။ သစ်

ကြီးဝါကြီးနို့နို့၊ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း စိမ့်စမ်းချောင်းနှင့် ကြည်နူးဖွယ်လည်းကောင်းသည်။

တောပန်း၊ တောင်ပန်း၊ တောင်သဖန်းနှင့် သစ်ခွပန်းတို့ ပွင့်လန်းရာ အရပ်ဒေသကြီးလည်း ဖြစ်သည်။ သာယာချိုအေး ငှက်ကလေးတို့ ဖောင်းဆိုပျော်မွေ့ ဥဒေါင်းနှင့်လင်းယုန် အမျိုးစုံသော ငှက်အပေါင်းတို့သည် ဘေးမဲ့လွတ်မြောက် ချမ်းသာရောက်သည့် အလား ကြောင့်ကြမဲ့စွာ နေထိုင်ကျက်စားရသော အရပ်ဒေသဟုလည်း ဆိုနိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သမင်၊ ခရယ်၊ ချေငယ်၊ ဝိုင်း၊ ဆတ်၊ ဖွတ်၊ ပဒတ်(ပုတတ်) တို့ ပျော်ပါးခိုအောင်းလျက် လင်းဆက်၊ ရူးပျံ၊ ရှဉ့်ကြီး၊ ရှဉ့်ငယ်၊ မျောက်နီ၊ မျောက်ညိုတို့သည်လည်း သူ့အစနှင့်သူ ရှိနေကြသည်။ ကျား၊ ကုားသစ်၊ ဆင်၊ ပြောင်၊ စပါးကြီးမြွေ၊ ငန်းမြွေ၊ သင်းခွေချပ်၊ ဝံပုလွေစသော သားရဲတို့ သိသည်လည်း ပေါများလှသည်။

ထိုထိုသားရဲ၊ သားကောင်၊ ငှက်ညိုငှက်ဝါ၊ သာလိကာတို့၏ ပျော်စရာ

တောတောင်ချောက်ကမ်းပါး၊ ကျောက်ချွန်၊ ကျောက်ချပ်၊ ကျောက်ထပ်၊ ကျောက်တုံး၊ ကျောက်ရေတံခွန်ကြီးများမှာလည်း ဖန်တီးရှင်မိသုကာတို့၏ လက်ရာထက်ပင် ပြောင်မြောက်သော မြင့်ကွင်းအစုံစုံတို့သာလျှင် ဖြစ်၍နေ၏။

ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ဤဒေသသို့ နယ်မြေလုံခြုံရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး လှုပ်ရှားစစ်ကြောင်း အဖြစ် ရောက်ရှိ၍လာကြသည်။ ကျွန်တော်အဖို့ ဤနေရာသည် နယ်သစ်မြေသစ် ဖြစ်နေ၏။ ထိုထက်ဆိုပါမူ နယ်စိမ်း၊ မြေစိမ်းကြီးပင်ဖြစ်၍နေ၏။

ထို့ကြောင့် ရန်သူများကို အမြဲတမ်းသတိထားပြီး နေရသလို သားရဲသားကောင်ကြီးများကိုလည်း သတိထား၍နေရလေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဤနေရာသို့ ရောက်နေကြသည်မှာလည်း ရက်ပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသည်။

"ဂျိန်း"

... ခိုင်း... ခိုင်း"

ဗုံးကွဲသံ၊ သေနတ်ပစ်သံများဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ဆူညံလျက် အကျည်းတန်သွားလေသည်။ ထို

ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အုပ်စုသည် ယာယီစခန်းချထားသည့်နေရာမှ သေနတ်ကိုယ်စီကိုင်စွဲလျက် ချက်ချင်းနေရာယူလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်က အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြီး "တပ်စိတ် ၁၂၊ ၃ နှစ်ယောက်စီ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ကြ"ဟု အမိန့်ပေးလိုက်၍ နေရာယူထားကြရာမှ ပြေးပြီးထွက်လာကြလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့်ရဲဘော်ခြောက်ယောက်တို့သည် အသံကြားရာဘက်ကို သတိမရှိယူ၍ ကြည့်ရှုအကဲခတ်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ်သွား၍ ကိုက်ငါးရာခန့်သို့ရောက်သည်နှင့် အချက်ပြလိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် ရဲဘော်အားလုံးတို့သည် တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်အနေအထား နေရာယူပြီးဖြစ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်အကဲခတ်သည်။ အခြေအနေကား တည်ငြိမ်လျက်ရှိနေသည်။ ထို့နောက် ကင်းစောင့်နေသော ရဲဘော်လေးက...

"ယာယီထောင်ထားတဲ့ လက်ပစ်ဗုံးကွဲသံကြားလို့ ကျွန်တော်မှန်းပြီး သေနတ်နဲ့သုံးလေးချက် ပစ်လိုက်တာပါ ဆရာကြီး"

ဟု သတင်းပို့သည်။ ဆက်ပြီး အခြေအနေကို ဆယ်မိနစ်ခန့်စောင့်ကြည့်ကြသည်။ လက်ပစ်ဗုံးကွဲခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ပင် ထူးခြားမှုရှိလေမလား။ ကင်းစောင့်ရဲဘော်လေး ရမ်းသမ်းပစ်ချက်ကြောင့်ပင် အခြေအနေတည်ငြိမ်သွားလေသလား။

ဤကိစ္စကို အဓိကဖြေရှင်းရန်

တာစုနေသော ဆရာကြီးထွန်းရှိက ဆယ်မိနစ်ခန့် ဆက်စောင့်ကြည့်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုမျှ ထူးခြားမှုမတွေ့ရသောကြောင့် ထပ်ဆင့်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

"ရဲဘော်သုံးယောက်...နေပြီ။ ကျန်သုံးယောက် တောင်ပေါ်ကြောတက် နေရာယူ"

ကျွန်တော်က အမိန့်ပေးလိုက်သည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ရဲဘော်သုံးယောက်တို့သည် တောင်ကြောပေါ်သို့ တက်ပြီး နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ကျန်သော ရဲဘော်သုံးယောက်တို့သည် ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပွားသော နေရာနှင့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို အာရုံစိုက်ပြီး သတိမရှိယူထားကာချဉ်းကပ်ကြသည်။ အခြေအနေကိုကြည့်ကာ သုံးသပ်ကြသည်။ လူရန်သူဖြစ်နိုင်ဖွယ် နည်းသည်။

ဟုတ်သည်။ အဓိကလက်သည်ကိုတွေ့ပြီး ငါးလက်မအရွယ်ရှိအောကျားခြေရာနှင့် သွေးစသွေးနုများ။ အမွေးအမှင်များ ရှန်းကန်လှုပ်ရှားသွားသော အရိပ်လက္ခဏာများ။ ထို့အပြင် အကောင်အထည်ကိုမူ အစအနမူပင်မတွေ့ရပေ။

"ဆရာခင်ဇော်"

"ဗျာ...ဆရာကြီး"

"လက်ပစ်ဗုံးကို လာတိုးတာ ရန်သူမဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျားပေါက်တစ်ကောင်ပဲ။ ဒီမှာ...ခြေရာငါးလက်မလောက်ရှိတာ တွေ့ရတယ်။ အထိမှာ သွားပုံလည်းရတယ်။ ဒီတော့ ရှေ့နည်းနည်းလောက် တိုးကြည့်ရအောင်။"

ရဲဘော်နှစ်ယောက် ကျွန်တော့်နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ

"ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး"

ကျွန်တော်တို့ သတိမရှိယူထားပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ခွာ၍ သွေးစကလေးများအတိုင်း လိုက်သွားကြသည်။ သို့သော် သွေးစကလေးများဟိုနည်းနည်း၊ သည်နည်းနည်းမျှသာ ရှိသော်လည်း စွတ်ကြောင်းသည်ကား ထပ်လျက်ရှိနေသည်။ ဆောင်းရာသီဖြစ်၍ သွေးထွက်နည်းဟန်ရှိသည်။

ချက်ကောင်းလည်း ထိဟန်မတူပေ။ ချက်ကောင်းကိုသာထိလျှင် ကိုက်နှစ်ဆယ်ထက်ပို၍ မပြေနိုင်ပေ။ လက်ပစ်ဗုံးဆံ ရှပ်ထိသွားပုံရသည်။ စွတ်ကြောင်းက ထပ်လျက်ရှိနေ၍ ခြေထောက်၊ လက်၊ ဝမ်းဗိုက်၊ တစ်နေရာရာကိုသာ ရှပ်ထိသွားဟန်ရှိသည်။ သွေးကိုလည်း များများမတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သံသယဝင်လာသည်။

ဆက်လိုက်၍ မဖြစ်တော့ပေ။ အလင်းရောင်သည်လည်း နည်းနေပြီ။ သစ်ရိပ်ငါးရိပ်များလည်း အုပ်ဆိုင်းနေ၍ ခြေရာကိုပင် ကောင်းစွာမမြင်နိုင်တော့ပေ။ အချိန်အားဖြင့်လည်း ညနေ ၆ နာရီ ထိုးနေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

"ဆရာခင်ဇော်...ချက်ကောင်းသာထိရင် ဒီနေရာလောက်ဆို တွေ့လောက်ပြီဗျ။ အခုတော့ အထိရာရတာနည်းလို့ မလဲတာဖြစ်မယ်။ ဒါပေမယ့် အထိရာရကျား မကစားနဲ့တဲ့။ ကျားမှာခဲ ခဲတတ်တယ်ဆိုတာ ကြားဖူး"

တယ်မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် မနက်မှ အခြေအနေတွေကိုကြည့်ပြီး ဆက်လိုက်ကြရင်မကောင်းဘူးလား။ ခင်ဗျား အထင်ကော ဘယ်လိုလဲ”

“ဆရာကြီးအထင် မှန်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ ယူဆပါတယ်”

ထိုနေရာတွင် အစားထိုးလက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးကို ထောင်ထားလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ကာကင်းကိုရပ်သိမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ယာယီစခန်းချထားသော တောင်ကုန်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် တပ်စိတ်နှင့် အနီးဆုံးကင်းတိုချပြီး တပ်စိတ်မှူးများကို တာဝန်ယူစေကြသည်။ အချိန်ကလည်း မိုးချုပ်သွားလေပြီ။

* * *

သည်မနက်တွင် နှင်းများများမကျပေ။ ကဲ့ကဲ့နှင့် ဖွဲဖွဲမျှသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးလင်းလာသည်နှင့် အဝေးကိုလည်း ကောင်းစွာမြင်လာရသည်။ အိပ်တန်းထွက် ငှက်ကလေးများ၏ အသံကိုလည်း စိစိစာစာဖြင့် ကြားလာရသည်။

မနက်စာအတွက် အချို့ခြောက်ထက်တစ်ဆင့်ကို ဟန်းကောချိုင်ထဲထည့်ပြီး မီးဖိုပေါ်တင်ကျိုကာ ပွက်ပွက်ဆူသည်နှင့် နို့စီး သကြားသင့်ရဲခတ်ပြီးသောက်ကြသည်။ ဤသည်မှာ မနက်စာအတွက် အဆာပြေဖြစ်သော်လည်း နောက်လည်း ဘာမျှမစားရတော့ပေ။ အချို့ရည်ကို အဆာပြေသောက်

လိုက်ကြပြီးနောက် မနေ့က ဗုံးဆဲထိထားသော ကျားကို လိုက်ရှာရန်စီစဉ်ကြသည်။ သည်နေ့တွင်လည်း ဤကိစ္စကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သာ ဦးစီးရသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် မုဆိုးအတွေ့အကြုံရှိကြသော တပ်စိတ်မှူးတစ်ယောက်နှင့် ရဲဘော်တစ်ယောက်တို့အားခေါ်ကာ မနေ့ညနေက ဖြတ်ထားခဲ့ကြသော သွေးစနှင့် စွတ်ကြောင်း ရှိရာသို့ တန်းသွားကြသည်။

မနေ့က ပေါက်ကွဲခဲ့သော နေရာသည် ယာယီစခန်းနှင့် သိပ်ပြီးမဝေးပေ။ ယာယီစခန်းကို ကာကွယ်ရန် ကင်းအဖြစ်ထောင်ထားသော လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲခြင်းသာဖြစ်၍ ကျည်တစ်ကမ်းမျှသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အနည်းငယ်လျှောက်သွားလိုက်သည်နှင့် ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကို ရောက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းကပင် ပတ်ဝန်းကျင်များကို အကဲခတ်ကြည့်ကြသည်။ ဘာမျှတော့ထူးခြားမှုမတွေ့ရပေ။ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်သွားကြရင်း အခြေအနေများကို သေချာအောင်ကြည့်ကြသည်။ မနေ့ကအတိုင်းသာဖြစ်သည်။

“ဆရာကျော်အေး... သေနတ်မောင်းခလုတ်တွေကို ဖွင့်ထားကြမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ကျွန်တော်က သတိပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် မနေ့ကဖြတ်ထားခဲ့သော စွတ်ကြောင်းအတိုင်းပင် ဆက်

လိုက်ကြသည်။ သတိပေးရုံသာမက ကြီးကြီးထားပြီး မျက်စိနှင့် နားကိုလည်း အမြဲတမ်းစွင့်ထားကြသည်။ လက်ညှိုးကို သေနတ်ညှို့မြှာထားပြီး မျက်စိကြည့်ရာဘက်ကိုလည်း သေနတ်ပြောင်းကိုချိန်လျက် အသင့်အနေအထား ဖြစ်နေကြသည်။ မုဆိုးသင်တန်းသင်ရိုးနှင့်အညီ သားရဲ သားကောင်တို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုလည်း အမြဲတမ်းနည်းလှဲသွင်းထားကြသည်။

စမ်းချောင်းလေးကို ရောက်သောအခါ ကျားမှာသည် ရေဆာ၍ထင်၏။ ရေဆင်းသောက်သည့် အရိပ်လက္ခဏာကိုတွေ့ကြရသည်။ ထို့နောက် စွတ်ကြောင်းက အပေါ်ဘက်ကို ပြန်တက်သွားသည်။ ရင်ဆိုင်တွေ့ရန် အလွန်နီးကပ်နေပြီဟု သိလိုက်ကြသည်။ သွေးစကိုလည်း ဟိုနည်းနည်း သည်နည်းနည်းမျှသာရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆိုခဲ့သည်အတိုင်း ဆောင်းအေး၍ သွေးထွက်နည်းဟန်ရှိသည်။

သတိထားပြီး ရေကိုတိုသွားကြရင်း မြေပျော့တစ်နေရာတွင် ကျားခြေရာကိုတွေ့ကြရသည်။ သစ်ရွက်ခြောက်များတွင် လူးပေ၍ကျန်နေခဲ့သော သွေးစအချို့နှင့် အမွှေးအမှင်များကိုလည်း တွေ့လာရသည်။ ခြေရာကို ကျွန်တော်လက်နှင့် စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ ခပ်နွေးနွေးရှိနေ၍ ကြက်သီးထသွားမိသည်။ ကျားမှာသည် ကျွန်တော်တို့လာနေကြသည်ကိုမြင်၍ပင် အကွယ်တစ်ခုမှ ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်ချောင်းနေပြီလားဟု ထင်ရ၏။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော် ရှေ့ကသွားမယ်။ ဆရာကြီး နောက်ကလိုက်ခဲ့ပါ”

ဟု ဆရာကျော်အေးက တိုးတိုး ပြော၏။ ကျွန်တော် ဘေးကိုကပ်ပေး လိုက်သည်...။ ကျွန်တော့်နောက်မှာ ရဲဘော်သိန်းမောင်ရှိသည်။ တစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက်လည်း ငါးလှမ်းမျှသာ ကွာသည်။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် ရယ်မသိ။ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေမိသည်။

ဆရာကျော်အေးက စစ်သက် ၁၂ နှစ်ရှိပြီဖြစ်၍ အတွေ့အကြုံလည်း ရှိသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ အမဲလိုက် မုဆိုးသင်တန်းလည်း တက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် အနည်းငယ်စိတ်ချရသလို ရှိ၍ပင် ရှေ့မှသွားရန်ကို လမ်းဖယ်ပေး ပြီး ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

“ဝေါင်း...ဝုန်း”

“အောင်မယ်လေးဗျ”

ရှေ့ဆယ်ကိုက်ခန့် အရောက် တွင် ကျားအော်သံ၊ လူအော်သံများဖြင့် ဆူညံသွားလေ၏။ ဆရာကျော်အေး ပက်လက်လန်ကျသွားသည်ကို တွေ့ လိုက်ရသည်။ ကာဘိုင်သေနတ်လည်း လွင့်ထွက်သွားသည်။ အဝါဖျော့နှင့် နှင်းဆီကွက်အနက်ရောင်ရှိသော ကျား သစ်သည် အကွယ်မှ ခုန်အုပ်လိုက် သဖြင့် ဆရာကျော်အေး သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချိန်ပင် မရလိုက်ပေ။ ဦးခေါင်းကို ဖမ်းကိုက်ထားသဖြင့် ဆရာကျော်အေး နှင့်ကျားသစ် လုံးထွေးနေကြလေသည်။ ပုန်းသူနှင့် ရှာသူ။ ပုန်းသူက အလစ် အငိုက်ဖမ်းတိုက်လျှင် ရှာသူ ခံရစမြဲ

ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ် ရန်ကြိုးစားသော်လည်း ဆရာကျော် အေးကို ထိမှန်မည်စိုး၍ ပစ်ခွင့်မသာ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကျော် အေးနှင့် ကျားသစ်လုံးထွေးနေကြသည် ကို ပြင်လျက်နှင့်ပင် စိတ်မကောင်းစွာ ဖြင့် အခွင့်ကိုစောင့်ရင်း ကြည့်နေရ သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ကျွန်တော့်နောက် က ရဲဘော်သိန်းမောင်သည် ဂျီသရီကို အတွဲလိုက်ပစ်ခတ်လေသည်။

“ဒိုင်း...ဒိုင်း...ဒိုင်း”

“ဟေး...မပစ်နဲ့၊ မပစ်နဲ့၊ ဆရာ ကျော်အေးကို ထိမယ်ကွ”

ကံကောင်းသည်။ လူကိုရော၊ ကျားသစ်ကိုပါ ထိမှန်ခြင်းမရှိပေ...။ သေနတ်သံဆူညံသွား၍ ထင်၏။ ကျား သစ်လည်း ကြောင်သွားလေအည်။ ဆရာကျော်အေး၏ဒူးခေါင်းကိုသာ ခဲ လျက်တ ငြိမ်နေသည်။ သို့မှ ကျွန် တော်လည်း အခွင့်သာ၍ ကာဘိုင် သေနတ်ဖြင့် အနီးကပ် ကျားသစ်၏ ဦးခေါင်းကိုထိုးချိန်ပြီး ဆွဲဖြုတ်လိုက် လေသည်။

“ဒိုင်း...”

ကာဘိုင်သေနတ်သံ ဆူညံသွား သည်။ ကျားသစ်၏ဦးခေါင်းမှ သွေးနှင့် ဦးနောက်များ ဖြာထွက်သွားသည်။ ကျားသစ်သည် ဦးခေါင်းကို ကျည်ထိ မှန်၍ သေသွားသည်တိုင်အောင် ဆရာ ကျော်အေး၏ဒူးခေါင်းကိုမှ ခဲလျက်သာ ဖြစ်သည်။ ဆရာကျော်အေးလည်း သတိမေ့နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်နှင့်ရဲဘော် သိန်းမောင်တို့မှာ ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိဖြစ်သွားကြရ၏။ ဆရာကျော်အေး သတိမေ့နေသည်ကို စိုးရိမ်မိသည်က တစ်ကြောင်း။ ကျားသစ်၏ပါးစပ်ထဲမှ ဆရာကျော်အေး၏ဒူးခေါင်းကို အဘယ် သို့ ဆွဲထုတ်ရမှန်းမသိဖြစ်ပြီး စိုးရိမ် မိသည်က တစ်ကြောင်း။

သို့သော် ထိုအခိုက်မှာပင် ဆရာ ခင်ဇော်နှင့် ရဲဘော်လေးယောက်တို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြသည်။ ဆရာခင်ဇော်က...

“ဆရာကြီး ဘာဖြစ်သွားသေး လဲ” ဟု ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။

“ကျွန်တော်ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဆရာ ကျော်အေး ကျားသစ်ကိုက်ခံရတယ်။ ကျားသစ်ကိုလည်း ကျွန်တော် ပစ် သတ်လိုက်လို့သေပြီ။ ဒါပေမယ့် ဆရာ ကျော်အေး သတိမရဘူး။ ဒဏ်ရာ လည်းပြင်းတယ်ဗျ”

ဆရာကျော်အေးကို အော်ခေါ်ကြ သော်လည်း မထူးပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မျက်လုံးပြူးနေ ကြသည်။ မတတ်သာသည့်အဆုံး ကြ မိကြရာကြားပြီး “အောင်ဦး...အောင်ဦး” ဟုဝိုင်းအော်လိုက်ကြမှ ဆရာကျော် အေး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လာသည်။ ညည်း သံသဲ့သဲ့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ ကျားသစ်ပါးစပ်ကိုဖြုတ်ပြီး ဆရာကျော် အေး၏ဒူးခေါင်းကို မနည်းဆွဲထုတ်ကြ ရသည်။

ကျားသစ်၏ဒဏ်ရာကို အသေ အချာစစ်ကြည့်ကြသည်။ ညာဘက်ခြေ

ထောက် ဇူးဆစ်မှပြတ်ပြီး နောက်ခြေ
ထောက်တစ်ချောင်းလည်း ကျိုးသွား
သည်။ ဝမ်းဗိုက်တွင် လက်ပစ်ခဲဆန်
လေးခုဝင်ထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ကျားသစ်က လမ်းကြောင်းအတိုင်း
တက်လာရာ ကျွန်တော်တို့ထောင်ထား
ကြသော လက်ပစ်ခဲကြိုးကို တိုးမိ၍
လေးစက္ကန့်အတွင်း လက်ပစ်ခဲကွဲ
သောကြောင့် နောက်ခြေထောက်
မလွတ်ဘဲ ပြတ်/ကျိုးသွားခြင်းဖြစ်နိုင်
ကြောင်းကို စိစစ်တွေ့ရှိရသည်။

ဆရာကျော်အေးကိုမူ စောင်
ပုခက်ဖြင့် ထမ်းလာကြရသည်။ ကျား
သစ်ကိုလည်း ထိုနည်းတူစွာပင် ရဲ
ဘော်နှစ်ယောက်တို့က ထမ်းသယ်ယူ
လာကြသည်။ စခန်းသို့ရောက်သည်နှင့်
ဆရာကျော်အေးကို ဆေးရုံပို့ရန် ချက်
ချင်းစီမကြာရသည်။

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း”

တစ်ချက်စီခြားပြီး သေနတ်သံ
သုံးချက်မြည်ဟိန်းသွားသည်။ စခန်းမှ
အထွက်တွင် လူမှားမည်စိုး၍ အချက်
ပေးလိုက်သော သေနတ်သံများဖြစ်
သည်။ ထိုသေနတ်သံ သုံးချက်ကို
အောင်မြင်စွာဖြင့် ပစ်ဖောက်လိုက်နိုင်
သောကြောင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ကြရ
သည်။ ဝမ်းသာခြင်းသည်ကား အနည်း
ငယ်မျှသာရှိပြီး ဝမ်းနည်းခြင်းသည်သာ
အဆပေါင်းများစွာများစွာ ဖြစ်ကြရ
လေသည်။

ဝမ်းသာခြင်းဟူသည်မှာ ဆရာ
ကျော်အေး၏ ဦးခေါင်းနှင့် ဇူးခေါင်း
ခေတ်ရာ နှစ်ခုလုံးသည် များသော်

လည်း အသက်စွန့်လွှတ်ရသည်အထိ
မဖြစ်နိုင်ဘဲ ဆေးရုံကို အချိန်မီပို့ပေး
နိုင်လိုက်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျားသစ်သည် ဦးစွာ ဆရာ
ကျော်အေး၏ ဦးခေါင်းကိုသာ ကိုက်
သော်လည်း လုံးထွေးသတ်ပတ်ကြရင်း
ဇူးခေါင်းကိုပါ ထပ်ကိုက်မိသွားသော
ကြောင့်ပင် ခေတ်ရာပိုများသွားခြင်းဖြစ်
လေသည်။ သို့သော်လည်း သေလောက်
သောခေတ်ရာမဟုတ်သောကြောင့်ပင်၊
ဝမ်းသာရသည်ဟု ဆိုရခြင်းဖြစ်သည်။

ဝမ်းနည်းခြင်းဟူသည်မှာ ဆေးရုံ
သို့ အချိန်မီတင်ပို့လိုက်နိုင်သော်လည်း
ဆရာကျော်အေး၏ ခေတ်ရာများမှာ
ဆေးအဆင့် (က မှ ဂ)တွင်တည်သော
ကြောင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မိမွေး
တိုင်း ဖမွေးတိုင်းပြန်ဖြစ်မလာနိုင်သည်
ကို သိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဆေး
ဘုတ်ထိုင်ပြီး တပ်မတော်မှ အငြိမ်းစား
ယူရမည့်အဖြစ်သို့ရောက်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် နိုင်ငံကာကွယ်ရေး
တွင် အထွန်မှအားကိုးရသော သေဖော်
ရှင်ဖက်၊ တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်၊ ကောင်း
တူဆိုးဘက်၊ လက်တွဲလာကြသည်မှာ
လည်း ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော ဆရာကျော်
အေးကို နောက်ပိုင်းစစ်ဆင်ရေးများ
တွင် မည်သည့်အခါမျှ တွေ့မြင်ရတော့
မည်မဟုတ်ပေ။ ဤသည်ကို တွေ့မိကြ
သော ရဲဘော်ရဲဘက် အားလုံးတို့မှာ
လည်း ဆရာကျော်အေးအတွက် စိတ်
မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိသည်မှတစ်ပါး
ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့။

ထွန်းတောက်

ဘောက်ပါဌာနများသို့ လှူဒါန်းလိုပါလျှင်...

HIV ပိုးကူးဆက်ခံ
မိဘမဲ့ကလေးများ၏
သုခရိပ်မြုံ့ကော
၀၁-၅၀၁၉၅၅

ဆည်းဆာရိပ်
ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ
၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇

နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့
လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ၊
အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ
ဆက်သွယ်ရန်...

၆၃၉၄၉၀
၇၀၉၂၇၇
၅၀၁၃၆၃
၇၀၄၇၀၄

ဒေါ်သိန်း
ဂျွန်နီ

ကောက်ရ

အောင်ဘသိန်း

အိမ်အပြင်ဘက်တွင် မိုးကသည်း ထန်စွာရွာနေ၏။ ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း မိုးကရက်ဆက်ဆက်ဆိုသလို ရွာသွန်းနေသည်။ မိုးရွာလျှင် ကျွန်တော်အိမ်တွင်း ပုန်းကာ စာဖတ်နေတတ်သည်။ အချိန်က နံနက် ၁ နာရီကျော်ရှိသေးသည်။ ကျွန်တော့်အဖေက မိုးရွာထဲတွင်ရေချိုးနေသည်။ ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော့်အဖေ၏ အသက်က ၇၈ နှစ်ရှိပြီ။ အဖေရေချိုးလျှင် နာရီဝက်ခန့် ကြာတတ်သည်။ အအေးမိပြီးလေပြတ်မည်ကို စိုးရိမ်၍ရေကို အချိန်ကြာကြီးမချိုးရန်ပြောပေမယ့် မရ။

“နင့်အဖေ ရေချိုးနေတာကြာပြီပြောဦး”

အမေက ကျွန်တော့်ကို လာ၍ပြောသည်။ ကျွန်တော်က အဖေကိုပြောရန် လှမ်းကြည့်မိသည်။ ချောင်းကမ်းပါးထိပ်တွင် အဖေရပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို ရပ်ကြည့်နေသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ချောင်းထဲတွင် မိုးတွင်းကာလပေမယ့် ရေများများစားစားမရှိပေ။ အဖေသည် ချောင်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၊ အိမ်ဘက်သို့ကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။ အဖေသည် ချောင်းထဲတွင် မည်သည့်အရာကိုတွေ့၍ ဗျာများနေမှန်း ကျွန်တော်တွေ့၍ မရ။ အဖေသည်

အိမ်မှ နံသို့ ပြန်လျှောက်လာသည်။
“အဖေ ရေချိုးတာကြာနေပြီ၊ တက်လာတော့”

ကျွန်တော်ကပြောသည်။
“ချောင်းကမ်းပါးဘေး အမှိုက်ပုံထဲမှာ ခွေးလေးတစ်ကောင်လဲပြီး အော်နေတယ်။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ မင်းသွားကြည့်စမ်း ဖော်မောင်”

အဖေက ကျွန်တော့်ကိုခိုင်းသည်။ ကျွန်တော်က ထီးကလေးကိုဆောင်းကာ ချောက်ကမ်းပါးနားသို့လာခဲ့သည်။

“ကိန်...ကိန်...ကိန်...ကိန်”

ချောင်းကမ်းစပ်မှ ခွေးအော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်နှစ်သားအရွယ် အုန်းခွဲရောင်အမွေးရှိသော ခွေးတစ်ကောင်သည် ချောင်းကမ်းစပ်အမှိုက်ပုံထဲတွင် လူးလဲထရင်း အော်နေသည်။ ခွေးကလေးမှာ ခြေထောက်ကျိုးနေသည်လား၊ မပြောတတ်ပါ။ ကုန်းရင်းထပေမယ့် ပြန်လဲနေ၏။ “လေးကို ကျွန်တော် သနားသွားမိ” ။ တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေစို၍ တုန်ယင်နေသည်။

ကျွန်တော်က ချောင်းကမ်းပါးအစပ်သို့ မဝံ့မရဲဆင်းလာခဲ့သည်။ ခွေးရှူးဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော့်ကို ကိုက်လိုက်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်နေမိသည်။ ကျွန်

တော် ခွေးကလေး၏အနားသို့ တိုးကပ်လာခဲ့၏။ ခွေးကလေးမှာ အော်ဟစ်ရင်း ကျွန်တော့်ကို ကြောက်ရွံ့နေရှာသည်။ ကျွန်တော် ခွေးကလေး၏တစ်ကိုယ်လုံးကို သေချာစွာကြည့်သည်။ ခွေးကလေး၏ခါးအောက်ပိုင်းမှာ ဘယ်ညာလုပ်ယမ်းနေ၏။ ခွေးကလေး၏ခါး ကျိုးနေမှန် ကျွန်တော်သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ဘက်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ အဖေအဝတ်အစားလဲနေသည်။

“ခွေးကလေးက ခါးကျိုးနေတယ်ထင်တယ်”

ကျွန်တော်ကလက်ဖျံတွင် စိုနေသောရေများကို သပ်ချရင်းပြောသည်။

“ဟာ...ဒါဆိုသနားစရာပဲ။ မိုးတွေက တအားရွာနေတာ။ အမှိုက်ပုံထဲမှာ အအေးမိပြီး သေတော့မှာပဲ”

“အဲဒီတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ အဖေ”

“မိုးတိတ်သွားရင် ခွေးကလေးကို ကမ်းပါးပေါ် ဆွဲတင်ကြရအောင်”

“ဘယ်လိုဆွဲတင်မှာလဲ အဖေ၊ ကျွန်တော် မကိုင်ရဲဘူး၊ ပြန်ကိုက်နေမှဖြင့်”

မိုးတိတ်သွားသည်။ အသံအိမ်အပေါ်ထပ်မှ ကျော်လာသော အဟောင်းတစ်လုံးကို ကြည့်ရင်း

နောက် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်၍ ကမ်းပါး
ဘက်သို့လာခဲ့သည်။

“ဟင်...ဇော်မောင်ရေ ဝါးလုံး
ရည်တစ်လုံး သွားယူဦးကွ”

ကျွန်တော်က အဖေစိတ်ကျကို
သဘောပေါက်သွားသည်။ အဖေက ခါး
ကျိုးနေသော ခွေးကလေး၏လည်ပင်း
တွင် စက်ဘီးတာယာဟောင်းကို ခွပ်
သည်။ ခွေးကလေးက ကြောက်လန့်ပြီး
ပြေးရန်ပြင်သည်။ စက်ဘီးတာယာက
ခွေးကလေး၏ လက်နှစ်ဖက်ကိုကျော်
ကာ ဝမ်းဗိုက်တွင် ခွပ်မိသွားသည်။

“တာယာကို ဝါးလုံးလျှိုလိုက်
တော့”

ကျွန်တော်က တာယာကွင်းထဲ
သို့ ဝါးလုံးကိုထိုးသွင်းလိုက်သည်။ ကျွန်
တော်တို့သားအဖသည် ဝါးလုံးတစ်ဖက်
တစ်ချက်ကို မကက ခွေးကလေးကို
ချောင်းကမ်းပါးပေါ်သို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။
ခွေးကလေးက နာကျင်သည်ထင်၊
အ. သံကုန်အော်နေသည်။

အဖေက ခွေးကလေးအား ထင်း
ထားသည့်အဆောက်အဦအောက်တွင်
ချထားပေးလိုက်သည်။ ခွေးကလေး
ကိုယ်လုံးတွင် ခွပ်နေသော စက်ဘီးတာ
ယာအဟောင်းကို ခဲ့ယဉ်းစွာချွတ်ယူရ
သည်။ ခွေးကလေးမှာ အအေးမိထား၍
တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေသည်။ သူ
ခန္ဓာကိုယ်မှ အမွှေးများတွင် ခိုခွတ်နေ
သော ရေများကို ဖြည်းဖြည်းစွာခါနေ
သည်။ အဖေက ခွေးကလေးကို အစာ
ကျွေးသည်။

“လာ...လာ၊ ခွေးကလေးက
အဖေတို့ကိုကြောက်နေတယ်။ ဆာရင်

စားလိမ့်မယ်။ ခါးနာနေတာပဲ”

အစာများချထားပေးပြီးနောက်
ကျွန်တော်တို့သားအဖသည် အိမ်ပေါ်သို့
ပြန်တက်လာခဲ့၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်
တော်က ခွေးကလေး အခြေအနေကို
သွားကြည့်သည်။ ခွေးကလေးက မြေ
ကြီးပေါ်တွင်မေးတင်ကာ မှေးစက်နေ
သည်။ ကျွန်တော်၏ ခြေသံကြောင့်
ခွေးကလေး ခေါင်းထောင်လာသည်။
မနေ့က အဖေကျွေးထားသော အစာ
သည် အစာခွက်ထဲတွင် မရှိတော့။ ကျွန်
တော်က အစာခွက်နှင့်ရေခွက်ကို ယူ
လာကာ ခွေးကလေး၏အနီးတွင် ချပေး
သည်။ ခွေးကလေးမှာ အလွန်အငမ်း
မရ စားသည်။ ကျွန်တော်မှာ ခွေး
ကလေးကိုကြည့်ရင်း သနားသွားမိ၏။
ထိုစဉ် အဖေသည် ကျွန်တော်အနား
သို့ ရောက်လာသည်။

“ခွေးကလေးကို တစ်စုံတစ်ဦးက
ခါးကို ဂိုက်နှက်ထားတာကြောင့် နာကျင်
နေတာ။ ခါးကျိုးတာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။
အစာမှန်မှန်ကျွေးရင် အားရှိလာမှာ။ ပြီး
ခါးနာပျောက်သွားလိမ့်မယ်ထင်တယ်။
ခွေးကလေးက အသွေးအမွှေး မဆိုးဘူး။
ခွေးချောလေး။ အဖတ်ရာကြောင့် မသေ
ရင်တော့ အဖေတို့အိမ်မှာ ပွေးထားတာ
ပေါ့။ ခွေးရှိတော့ ခြံထဲကို သူခိုးသူဝှက်
မဝင်ရဲဘူး။ ယဉ်ပါးလာအောင်လုပ်ရ
မယ်။ ဒီကောင်ကို နာမည်ဘယ်လိုပေး
ရင်ကောင်းမလဲ”

အဖေကပြောရင်း စဉ်းစားနေ

သည်။

“ကောက်ရလို့ နာမည်ပေးရင်
မကောင်းဘူးလား”

“အေး...ကောင်းတယ်။ ကောက်
ရ...ကောက်ရ”

တစ်ပတ်ခန့်ကြာလျှင် ခွေးက
လေး ကောက်ရသည် ကျွန်တော်တို့
သားအဖကို အနားကပ်ခံလာ၏။ ကျော
သပ်ပေးလျှင် ငြိမ်နေတတ်၏။ လမ်း
မလျှောက်နိုင်သေး...။ ကျွန်တော်က
ကောက်ရ၏ခါးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်
ကိုင်ပေးကာ လမ်းလျှောက်နိုင်သည်။
ကောက်ရ၏မှ နာကျင်မှုအထိကြောင့်
လမ်းမလျှောက်ချင်။ ကျွန်တော်က
လေ့ကျင့်ခန်းသဘောမျိုး လုပ်ပေးခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကောက်ရက ကြိုးစားပြီး
မှတ်တတ်ရပ်၏။ လမ်းလျှောက်ကြည့်
၏။ ဘာမှမကြာ။ ကောက်ရသည် လမ်း
လျှောက်၍ရသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့
အိမ်သားများနှင့်လည်း ယဉ်ပါးလာ
သည်။ ကောက်ရသည် အစာဆာလျှင်
ကျွန်တော်တို့အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ
တတ်၏။ အဖေက အစာချကျွေးလျှင်
အပြုံးတနန့်နန့်ဖြင့် စားနေတတ်၏။
ကောက်ရသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင်
မွေးမြူခဲ့ဖူးသော ခွေးများနှင့် မတူ။
အလွန်လိမ္မာသည်။ ကျင်ကြီးကျင်
ငယ်ကို ခြံပြင်တွင်သွား၍ စွန့်တတ်
သည်။ ညအခါ ခြံနားသို့ လူအကပ်
မခံ။ လူရိပ်မြင်သည်နှင့် တအားထိုး
ဟောင်တတ်၏။ ထို့ကြောင့် နေ့လယ်
နေခင်းဘက်တွင်ပင် ကျွန်တော်တို့ခြံ

ထဲသို့ ရပ်ကွက်ထဲမှလူများ ဝင်မလာရဲကြပေ။

အဖေက ကောက်ရက်ကို အလွန် ချစ်သည်။ ကောက်ရက်ကို အစာအာဝေအောင် ကျွေးရန်အမြဲမှာသည်။ နေ့လယ်ဘက်တွင် ကောက်ရမှာ ကျွန်တော်တို့အိမ်ပေါ်တွင် အိပ်နေတတ်လေ့ရှိ၏။

“ဟေ့ကောင် . . . ကောက်ရ နောက်ဖေးမှာသွားနေစမ်း”

ကောက်ရက စကားနားလည်သည့်နယ် နောက်ဖေးသို့ပြေးသွားတတ်၏။ ယခင်က ကျွန်တော်တို့ခြံနောက်တွင် စိုက်ပျိုးထားသော အသီးအနှံများသည် မသမာသူတို့၏ ခိုးယူခြင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ခံရ၏။ ယခု ကောက်ရရှိနေတော့ အသီးအနှံများကို မည်သူမျှ လာမခိုးကြတော့ပါ။

ကျွန်တော်တို့အိမ်အနီးသို့ မိသားစုတစ်စု ပြောင်းလာသည်။ အသက် ၂၅ နှစ်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် အလွန်ခေတ်ဆန်လွန်း၏။ မိဘများက အလိုလိုက်ထားပုံရသည်။ သူတို့မိသားစုရောက်ကတည်းက ကက်ဆက်သီချင်းသံကို ဆူညံစွာကြားနေရသည်။ ကျွန်တော့်အဖေက အဆိုပါ မိသားစု၏ စိုက်လက်ကွာထာကို မကြိုက်။ ညဉ့် နက်သန်းခေါင် စကားအကျယ် ငြီးပြောနေတတ်လေ့ရှိသည်မှာ ပတ်သန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်သလို။

ကောင်မလေး၏အမည်က နွယ်မဟုတ် သိရသည်။ ၁၀ တန်းကို ထပ်မံထပ်ကာ ကျပြီး စိတ်လေနေပုံရ

သည်။ ဘာမှမကြား၊ ရပ်ကွက်ထဲက ကောင်လေးများနှင့် ခင်မင်သွားသည်။ ကာရာအိုကေသီချင်းတွေ သီဆိုပါပြီ။ ထင်တိုင်းကြံနေကြသည်။ အဆိုဆုံးကား မိဘများအိပ်နေချိန်တွင် ကောင်မလေးရည်းစားနှင့် ချိန်းတွေ့ခြင်းပင်။ ကောင်မလေး၏ရည်းစားက ညဉ့်နက်မှ သူခိုးသူငှာ ဂ်ပမာ ရောက်လာတတ်သည်။ ကောက်ရက လှုပ်မြင်သည်နှင့် တအားထိုးဟောင့်သည်။ ကောက်ရ၏ ဟောင်သံကြားလျှင် ကောင်မလေးထံသို့ ကောင်လေးလာပြီဟုသိနေရသည်။

တစ်နေ့ နွယ်မဟာ ကောက်ရကို အစာကျွေးနေသည်ကို ကျွန်တော်မြင်သည်။ ယဉ်ပါးအောင်ကျွေးမွေးခြင်းဟု ကျွန်တော်ထင်ခဲ့သည်။ ကောက်ရမှာ နွယ်မဟာကိုမြင်လျှင် အပြီးတန်နုနု ဖြစ်နေတတ်၏။ ညဘက်တွင် ခွေးဟေ့စင်သံကို ခဏလေးသာကြားရတော့သည်။

ကောက်ရမှာ နေ့လယ်နေ့ခင်း ဘက်တွင် အိပ်နေတတ်သောအကျင့်မရှိ။ ယခုကောက်ရသည် အချိန်တိုင်း မေးကလေးစင်းကာ အိပ်နေတတ်၏။

“ကောက်ရက ဝိမ်ယူတတ်နေပြီ အရင်နဲ့ မတူတော့ဘူး”

အဖေကပြောသည်။

“အစာတွေ တအားစားပြီး မိုက်လေးတော့ အိပ်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်အဖေ၊ ဒီကောင်ပျင်းတတ်လာပြီ”

ကောက်ရကို ကျွန်တော်အလွန် ချစ်သည်။ လိမ္မာလွန်းသဖြင့် ရတနာစိုက်ကျွေးမွေးသည်။ ကောက်ရသည် ရပ်ကွက်ထဲသို့ပင် မသွားလာပူသော ခွေး

လေးတစ်ကောင်ဖြစ်သည်။ အိမ်သားများအပြင်သို့သွားလျှင် ကောက်ရက နောက်မှ လိုက်တတ်၏။ သို့သော် အိမ်သားများက အပြင်သို့အလိုက်မခံ။ ပြန်၍မောင်းသွင်းသည်။ အခြားခွေးများက ကောက်ရကို ကိုက်မည်စိုးရိမ်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ယခုတစ်လော ကောက်ရ နွယ်မဟာတို့အိမ်သို့ သွားနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှပြန်လာတတ်၏။ နွယ်မဟာက ကောက်ရကို သန်းရှာပေးသည်။ အစာကျွေးသည်။ ညဘက်တွင် ကောက်ရ၏ ဟောင်သံကို မကြားရသလောက်ပင် ဖြစ်လာသည်။

“ဒီကောင် ညဘက်မဟောင်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်နေမှန်း မသိဘူး”

အဖေက ကောက်ရကို ဘဝင်မကျပြောသည်။ ကျွန်တော်က ညဘက်တွင် ကောက်ရကို သတိထားပြီး လေ့လာကြည့်သည်။ ကောက်ရသည် အိပ်နေတတ်သည်။ သူ့အနားသို့ ဖြတ်လျှောက်သွားသည်ကိုပင် မသိသလို ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်စိတ်ပျက်မိသည်။

နွယ်မဟာတို့မိသားစု ဘုရားပူထွက်သွားသည်။ ကောက်ရလည်း နွယ်မဟာတို့အိမ်ဘက်သို့သွားကာ နွယ်မဟာကို ရှာနေသည်။ တအိအီနှင့် အိမ်တံခါးကို လက်ဖြင့်ကုတ်နေသည်။ ကျွန်တော်က ကောက်ရကို အစာဆာသည် ထင်၍ အစာပေးသည်။ ကောက်ရသည်အစာမစား။ တစ်နေရာတွင် မျက်တောင်လေးစင်းကာဝပ်နေသည်။ ကျွန်တော်က ကောက်ရနေမကောင်းဘူးထင်၍ သူငယ်ချင်း တို့ ဣန်ဆေးကုသရာဝန်နှင့်

ပြသကြည့်သည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဝမ်းချုပ်နေတယ်ထင်လို့ ဆေးပေးခဲ့တယ်”

ကျွန်တော်က ကောက်ရကိုဆေးတိုက်လိုက်သည်။ ကောက်ရသည် ဝမ်းသွားပေမယ့် ဖိုင်းတွေနေဆဲ။ အစာလည်း မစား။ ကောက်ရမှာ တစ်နေ့တခြား ပိန်ချိုးလာ၍ ကျွန်တော်စိုးရိမ်မိသည်။

တစ်နေ့နံနက်တွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှအစောကြီးနိုးလာသည်။ အိပ်ရှေ့တံခါးဖွင့်ကာ ကောက်ရကို ရှာရသည်။ ကောက်ရသည် အိမ်၏မျက်နှာစာ မြေကြီးပေါ်တွင် ဝပ်နေသည်။ အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူရှိုက်နေရသည်။

“ဟေ့ကောင် ကောက်ရ၊ နေကောင်းသားကွ”

ကောက်ရသည် ဝပ်နေရာမှ အားယူ၍ထသည်။ ရုတ်ခြည်းပင် မြေကြီးပေါ်လဲကျပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။

“ဟင်”

ကျွန်တော်က အိပ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလာပြီး ကောက်ရကိုကြည့်သည်။ ကောက်ရမှာ အသက်မရှိတော့။

“အဖေရေ . . . ကောက်ရသေသွားပြီဗျ”

ကျွန်တော်၏အသံကြောင့် တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်ရာမှနိုးသွားကြသည်။ ကောက်ရရှိရာသို့ ပြေးလာကြသည်။ အဖေနှင့် ညီမလေးတို့မှာ ကောက်ရကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ ငိုကြသည်။ ကျွန်တော်၏ရင်ထဲတွင်လည်း ဆိုနင့်စွာ ခံစားနေရသည်။

“ကောက်ရကို အိမ်နောက်ဖေးခြံ

တစ်နေရာမှာ မြှုပ်လိုက်ပါကွယ်”

အဖေကပြောသည်။ ကျွန်တော်က ကောက်ရ၏ ခြေတစ်ဖက်ကို ကြိုးဖြင့်ချည်ကာ အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ တရွတ်တိုက်ဆွဲလာသည်။ ခြံတစ်နေရာတွင် ပေါက်ပြားဖြင့် မြေကျင်းတူးသည်။ မြေကျင်းတူးရင်း ကောက်ရကိုကြည့်မိသည်။ ကောက်ရသည် မျက်လုံးလေးပွင့်လျက်သား ငြိမ်သက်နေ၏။ ကျွန်တော်၏ရင်ထဲမှ ခံစားချက်သည် ပြင်းထန်လာသည်။ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်များသည် ပါးပြင်မှ တစ်ဆင့် ကောက်ရကို မြှုပ်ရန်တူးနေသော ကျင်းထဲသို့ ကျသွားသည်။

“ကောက်ရရေ . . . မင်းကောင်းရာသုဂတိ လားပါစေ”

မြေကျင်းထဲသို့ ကောက်ရကို ထည့်ကာ မြှုပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ရှိုက်ငိုနေဆဲ။

“ဟုတ်ရဲ့လား၊ ငိုညီရာ”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုရ၊ နွယ်မာက သူ့ကောင်လေးနဲ့ ညတိုင်းချိန်းတွေတာ အားလုံးသိနေတာပဲ။ နွယ်မာ့သီကို သူ့ကောင်လေးလာရင် ကောက်ရဟောင်တယ်။ ဒီတော့ လူတွေက သိတယ်။ အဲဒါကြောင့် . . . နွယ်မာက ကောက်ရကို ယဉ်ပါးအောင် ပထမအစာကျွေးတယ်။ ခွေးကသူ့ကို ယဉ်ပါးလာတော့ အစာမှာ မူးယစ်စေတတ်တဲ့ ဆေးပြားတွေကိုကြိတ် ထည့်ပြီး ကျွေးတယ်။ ကောက်ရ အဲဒီ အစာတွေကိုစားပြီး မူးဝေနေတယ်။ ညဘက်

ဆိုလည်း မဟောင်တော့ဘူး။ ကြာတော့ ကောက်ရ မူးယစ်ဆေးစွဲတဲ့လူလို ဖြစ်သွားတယ်။ နွယ်မာကျွေးတဲ့ အစာကိုပဲ စားချင်နေတယ်။ နွယ်မာတို့ဘုရားဖူးသွားတော့ ကောက်ရက မူးယစ်ဆေးဝါးပါတဲ့အစာ မစားရဘူးပေါ့။ ဆေးမသုံးစွဲရတော့လို့ သေသွားတာပဲ”

“တောက် . . . မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ”

ရပ်ကွက်ထဲမှ ကောင်လေး၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်သည် နွယ်မာကိုအိမ်သို့ပြန်သွားသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမိ၍ သေဆုံးသွားသော ကောက်ရကိုလည်း နှမြောမိသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးဟူသည် သုံးစွဲမိပါက လူကိုမဆိုထားဘဲ၊ တိရစ္ဆာန်ကိုပင် အန္တရာယ်ပြုတတ်ကြောင်း သင်ခန်းစာရမိသည်။ ကံကံ၏အကျိုးဟု ဆိုရမည်။ နွယ်မာကိုလည်း ကောက်ရသေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ရဲစခန်းမှ အချိန်ယူလေ့လာပြီးနောက် မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲနေစဉ် ဖမ်းဆီးရမိခဲ့၏။ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှုဖြင့် ထောင်ဒဏ်(၃)နှစ် ကျသွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ကောက်ရကို သတိရတိုင်း မျက်ရည်ဝဲနေမိတော့သည်။

အောင်ဘသိန်း
၀၉-၂၅၈၁၂၂၈၃၉

ရဲများကို အကူအညီများစွာ ပေးနေသော ခွေးများ

■ ဖြသိန်း

လူတို့၏ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များတွင် ခွေးသည် လူတို့အပေါ် သခင်အပေါ် အလွန်သစ္စာရှိ၏။ သခင်အတွက် ဆိုလျှင် အသက်ပေးရန် ဝန်ခံလေးပေ။ သခင်၏ ရှေ့မှ သွားပြီး ရန်သူများကို ရှင်းပေး၏။

ခွေးသည် အနှံ့အလွန်ကောင်းသလို၊ ၎င်းတို့ကို အမဲလိုက်ခြင်း၊ မိုင်းများကို ရှာခြင်း၊ မူးယစ်ဆေးဝါးများကို ရှာခြင်းအတွက် သင်ကြားပေးထားလျှင် အလွန်အသုံးဝင်၏။

အချို့နိုင်ငံများတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့များနှင့် စစ်တပ်များ၌ ခွေးများကိုမွေး၍ ပညာများသင်ပေးပြီး ရဲတို့၏လုပ်ငန်း၊ စစ်တပ်၏ လုပ်ငန်းများတွင် ကူညီစေ၏။

အရှေ့တောင်အာရှ၏ ဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံဖြစ်သော စင်ကာပူတွင် ရဲတပ်ဖွဲ့၌ ကေ-ဥ ယူနစ်ဟူသော တပ်ဖွဲ့ငယ်တစ်ခုရှိ၏။ ၎င်းတပ်ဖွဲ့ငယ်မှာ ခွေးများ၏ တပ်ဖွဲ့ငယ်ဖြစ်သည်။

စင်ကာပူနိုင်ငံသို့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များ အလွန်အလားများ၏။ ၎င်းခရီးသည်များတွင် လူဆိုးများလည်း

ပါလာတတ်၏။ အဖျက်လုပ်ငန်းများ လုပ်လိုသူများလည်း ပါလာတတ်၏။ သူတို့၏ ပစ္စည်းအမျိုးမျိုး-ဖောက်ခွဲရေး ပစ္စည်း၊ လက်နက်ခဲယမ်းများ၊ မူးယစ်ဆေးဝါးများလည်း ပါလာတတ်လေရာ ၎င်းပစ္စည်းများကို ဖော်ထုတ်ရာ၌ ခွေးများကို အနှံ့ခိုင်း၍ ဖော်ထုတ်ပါက အလွန်လျင်မြန်၏။

စင်ကာပူ၏ ကေ-ဥ ယူနစ်မှ ခွေးပေါင်း ၄၀ သည် နိုင်ငံ၏ အဝင်အထွက်နေရာများဖြစ်သော လေဆိပ်၊ သင်္ဘောဆိပ်၊ နယ်စပ်ဂိတ်များ၊ လူအများစည်ကားရာ ဘတ်စ်ကားဆုံရပ်များတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရ၏။ ခွေးကို အမြဲကိုင်တွယ်ရသော ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့က ခွေးများနှင့် အတူ လိုက်ပါလေ့ရှိ၏။

ခွေးများကို သုံးလသင်တန်းပေးပြီးမှ တာဝန်ထမ်းဆောင်စေ၏။

“ခွေးတွေက လူတွေကို လုံးဝမကြောက်ဘူး”ဟု ခွေးတစ်ကောင်ကို တာဝန်ယူရသော တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က ပြောပြသည်။

ခွေးနှင့် ခွေးထိန်းသည် တစ်ပတ်လျှင် ငါးရက်၊ တစ်ရက်လျှင် ၁၂ နာရီ တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြရ၏။

“ကျွန်တော်တို့ဟာ ဘတ်စ်ကားတွေ၊ လော်ရီကားတွေနဲ့ ရိုးရိုးလူစီးကားငယ်လေးတွေကို စစ်ဆေးရတယ်”ဟု နယ်စပ်ဂိတ်တစ်ဂိတ်၌ တာဝန်ကျသော ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က ပြောသည်။

“ခွေးတစ်ကောင်ရဲ့တန်ဖိုးက သိပ်ကြီးတယ်။ ခွေးဟာ တစ်လက်ကိုင်ပဲ။ သူတို့ကို အစားလည်း ကောင်းကောင်းကျွေးရတယ်။ အချိန်မှန်မှန် ကျွေးရတယ်။ အနားလည်း ပေးရတယ်”ဟု ခွေးတစ်ကောင်ကို တာဝန်ယူရသော အမျိုးသမီးရဲတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က ပြောပြ၏။

ဖြသိန်း

(စထီတိုတိုင်းဂ်စ်၊ ၁၁.၈.၂၀၁၅)

တောသားနှင့် အမေရိကန် ဂျော့ဗော့...

အကုသိုလ်တို့ စေစားရာ

မော်တင်သိန်းဇော်လ

သညာအမည်နှင့် ဝံသေသကို က အင်းကန်သူဌေးကြီး ဦးဖိုးထူးတဲ့။

မွေးဖွားခဲ့ရာ ငယ်စဉ်အခါကာလများကပင် အင်းကန်သား ငါးလုပ်ငန်းရှင် လောင်းလျာဖြစ်သော ဦးဖိုးထူးသည် အများတကာလို ပညာရေးကို အလျဉ်းမျှ စိတ်မဝင်စားခဲ့။ ဦးဖိုးထူးသည် နေအိမ်၊ ရွာထဲ သားငါးဈေး ဆိုင်တို့တွင် ကြက်၊ ဝက်၊ ငါး၊ နွား၊ ဆိတ်တို့ကို သဝံဖြတ်သိုလှောင်၊ မွေးခြံ၊ ဝယ်ရောင်း ပွဲစားလုပ်ပေးရသော မိစ္ဆာဗိဝဘောနှင့်သင့်ရာ အကုသိုလ်၊ ဒုစရိုက်၊ အနိစ္စာရုံ မကောင်းမှုတို့နှင့် နွယ်ယှဉ်ဆက်စပ်သော အကုသိုလ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတို့ကိုသာ ဝင်စားထက်သန် လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ငယ်ရွယ်စဉ်၌ သား၊ ငါးသတ်လုပ်သား၊ နောက်နောင်တော့ ထိသန္တာအတွေ့အကြုံများ ရင့်လာခဲ့ပြီး ထိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးအဖြစ် တက်ထူးထူထောင်ကာ အောင်မြင်ကြီးပွား၍ ချမ်းသာခဲ့လေသည်။ နေအိမ်တိုက်အား လုပ်ငန်းခွင်သုံးယာဉ်ကား၊ ကိုယ်ပိုင်ကား၊ ရွှေငွေရတနာ အဆောင်အယောင်၊ တပည့်လက်သား အခြေအရံ အင်းမွေးမြူရေးကန်၊ လယ်ယာခြံ နှစ်ဖျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ငန်းအစုံတို့

နှင့် ရွာထဲနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်တစ်ကြော၌ အဆမတန်မျှ ကောင်းစား အဖိုးထိုက်သူကြီးတစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့လေသည်။ အင်းကန်သူဌေးကြီး ဦးဖိုးထူးအနေနှင့် သားငါးမွေး သတ်ဖြတ် ရောင်းချရာဖြစ်သော အကုသိုလ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်း စီးပွားရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မည်မျှပင် ကံ၊ စနစ်၊ ထုံများဝင်ကာ လက်ယာဉ်ဓာတ် နှိုက်ပြီး အကျိုးပေး၍အောင်မြင်သနည်းဟု မေးစမ်းရသော် ဆိုရသော် ဦးဖိုးထူး မွေးမြူရာ၊ သိုလှောင်၍ ရောင်းချရာ၊ ယဉ်ပြိုင်၍ ဈေးခေါ် ဈေးတင်ရှာ တင်ဒါယူ လေလံခွဲရာ၊ ပွဲတင်ရာ၊ လှောင်ရာ၊ ပြသရာ၊ ခြံထွက်၊ ကန်ထွက်၊ အင်းထွက်၊ ကြက်၊ ဝက်၊ နွား၊ ငါး၊ ဆိတ် စသည် တိရစ္ဆာန်သားငါး ကုန်ထွက်တို့ကသာ ရပ်ရွာတစ်ဝိုက်နှင့် နီးရာမြို့တစ်ကြောရှိ ဈေးခိုင်တစ်ကြောတွင် ထိပ်တန်းကပင် ရပ်တည် ဈေးလိုက်၍ လက်ဆိပ်သင့်လှသော ဦးဖိုးထူးအနေနှင့် အထူးတလည်မျှ မြတ်စွန်း၍ အောင်ပွဲခံခဲ့လေသည်။ ဦးဖိုးထူးသည် သူ၏မွေးရာပါ သညာအမည်ရင်းနှင့် ကိုက်ညီအောင် စီးပွားရေး၌ ဘဝပေး၍ အဖိုးထိုက်၍ ထူးခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ ဦးဖိုးထူးအနေနှင့် ဘဝရေး စီးပွားရေးတို့၌သာ အထူးတလည်မျှ ထူးခြားခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။ တစ်နေ့ တစ်ချိန်၌ အများတကာ လူသားပုထုဇဉ်အားလုံးတို့၏ သဘာဝနှင့် ထုံးတမ်းစဉ်လာ မေ့တာသဘောသဘာဝများအရ ကွယ်လွန်ကြ၊ သေဆုံးကြရလူ့ဇာတ်သိမ်းကြရာ အကြောင်းချင်းရာ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အရေးအရာ ဝိသေသတို့နှင့်လည်း ဦးဖိုးထူး၏ ကွယ်လွန်သေဆုံးခြင်းဆိုင်ရာ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အဖြစ်သနစ်ကလည်း အထူးတလည်မျှပင် ထူးခြားခဲ့လေသည်။ ဆန်းကြယ်ခဲ့လေသည်။ ဦးဖိုးထူး၏ ထူးကဲဆန်းကြယ်သော ကွယ်လွန်သေဆုံးခြင်း အဖြစ်သနစ်ဆန်းနှင့် ဇာတ်လမ်းထူးကဲ ဦးဖိုးထူးတစ်ယောက် တစ်သက်တစ်ခါမျှ မထွက်စဖူးဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သော ဘုရားဖူးထွက်ခဲ့ရာ ဇာတ်လမ်းအကြောင်းတရားကပင် စတင်ခဲ့လေတော့သည်။ အများတကာ ပုထုဇဉ်လူသားတို့၌ မေ့တာထုံးစံ သဘာဝအတိုင်းပင် ချိန်ခါသင့်၍ သေဆုံးခြင်းဖြစ်သောကာလ မရသဘေးနှင့် ချိန်ခါမသင့်သေးဘဲ သေဆုံးခြင်းဖြစ်သော အကာလ သေသဘေးဟူ၍ နှစ်မျိုးခွဲခြားထားသည်။

ထူးကဲ ထူးတစ်လုံးပါသော နောက်
ပိတ်သည်မှာ ပညတ်လာ အတိုင်းပင်
အကောင်းပကတိကြီးမှ အကာလ
မရဏဘေးကြီးသင့် ကပ်ငြိကာ ရုတ်
တရက် ရုတ်ခြည်းမျှ ကောက်ကာငင်
ကာနှင့် ဆန်းကြယ်လှစွာ အသက်
ပျောက် သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာလေသည်။

အဖြစ်သန့်ဆန်းဟုဆိုဆို အဖြစ်
သန့်ဆုံးဟုဆိုဆို ဦးဖိုးထူး၏ ရုတ်တ
ရက် ရုတ်ခြည်းမျှ ကောက်ကာငင်ကာ
နှင့် အကောင်းပကတိကြီးမှ သေဆုံး
ရခြင်း အကြောင်းခြင်းရာမှာ ငါးကန်
တွေဖော်၊ အင်းတွေဖော်၊ ခြံထွက်၊
ကြက်၊ ဝက်၊ နွား၊ ဆိတ်တွေရှင်းကာ၊
သတ်ကာ သားငါးတွေကို တက်ဈေး
ကြီးများနှင့်ပိပြီး အဆမတန်မျှ မြတ်
စွန်းရသလို လုပ်ငန်းတွေခေတ္တမျှနား
ရာ တစ်ခုသောအားလပ်ရက် နွေဦးရာ
သီတွင် ဦးဖိုးထူးသည် သူ၏အိပ်ခန်း
အတွင်းရှိ စဉ်အိုး၊ မီရို၊ သေတ္တာကြီး
အတွင်းဆီသို့ ငွေစက္ကူများကို ထည့်
သိပ်ဖွက်မြှုပ်နေလေသည်။ ထိုစဉ် ငယ်
နိုင်လည်းဖြစ်၊ ကျေးဇူးလည်းတင်ရှိ
ကာ ဆရာသမားလို ဆက်ဆံရသော
ဦးဖိုးထူး၏ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် မိတ်
ဆွေရင်းချာတစ်ဦးက ဦးဖိုးထူး၏ နေ
အိမ်သို့ ရုတ်တရက်မျှ ရွာဦးကျောင်း
ထိပ်စေတီမှ အပြန်တွင် အလည်
အပတ် ခေတ္တဝင်ရောက်လာလေသည်။
ထိုမိတ်ရင်းချာ ငယ်နိုင်ဖြစ်သူက ပီတိ
လောဘ အနိုးအဆီတဝင်းဝင်းနှင့်
သား ငါးရောင်းရငွေတွေကို သဲသဲမဲမဲ
နှင့် ခွေးစို့၍ ရေတွက်ချည်နှောင်နေ
သော ဦးဖိုးထူးကို မနစ်မြို့ဟန်နှင့်
ကြည်မသာမျှ တစ်ချက်မျှ လှမ်း

ကြည့်လိုက်ကာ ဦးဖိုးထူးကို -

“ဟေ့ကောင် ဖိုးထူးရာ၊ သိပ်ပြီး
လုပ်မနေပါနဲ့။ မင်းက တစ်သက်လုံးပဲ
အကုသိုလ်အလုပ်တွေနဲ့ပဲ ပြီးခဲ့တာ။
ကြီးပြင်းခဲ့တာ။ မင်းက လူလွတ်ပဲ
ကွာ။ မင်းရဲ့ ဒီအကုသိုလ်အဆိပ်တွေ၊
ငရဲတမန်တော်ဖြစ်တဲ့ လုပ်ငန်းနဲ့ စီး
ပွားဥစ္စာတွေကို နောင်ဘဝကို ယူသွား
လို့ မရပါဘူးကွ။ မင်းရဲ့ ကုသိုလ်နဲ့
အကုသိုလ်တွေသာ ပါသွားမှာ။ လူပါ
တန်းပါ ကုသိုလ်ရေးတွေလည်း မသေ
ခင်မှာ လုပ်စမ်းပါဦးကွာ”

ဟု အကြံပေး ဆော်ဩသလို
လို၊ ဆူပူမာန်ငေါက်သလိုလိုနှင့် ပြော
လေသည်။ ဦးဖိုးထူးသည် ငှက်ခဏမျှ
အကြာတွင် သူမပေးမြော်ဖူးသေးသော
ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို ဖူးမြော်
လှူဒါန်းချင်လှသလို သူ၏ မိတ်ရင်း
ဖြစ်သူ၏ အကြံပေးစကားကိုလည်း
စဉ်းစားမိ၍ ဦးဖိုးထူးသည် သူ၏
နောက်တော်ပါ တပည့်လက်သားမိသား
စု တစ်စုတို့နှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့ရှိ
ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးဆီသို့ ဘုရားဖူး
ထွက်ခဲ့လေသည်။

ဦးဖိုးထူးသည် ရွှေတိဂုံစေတီ
တော်မြတ်ကြီး၏ ရင်ပြင်ပေါ်ဆီသို့
ရောက်သော် ပျားပန်းခပ်မျှ ကျပ်ညပ်
နေကြသော စေတီတော်မြတ်ကြီးအား
ထိုင်ကာကန်တော့ဝတ်ပြုနေကြသော
ဘုရားဖူးတွေအကြားဆီသို့ အတင်း
တိုးဝေ၍ တစ်နေရာမျှ လွတ်လပ်နေ
သောနေရာကို အလှူအယက် အမော
တကော၊ ကပျာကယာနှင့် ယူလိုက်
ကာ အမြန်အဆန်မျှ ထိုင်ချလိုက်ပြီး
လက်အုပ်ချီ၍ အမြင့်ထက်ရှိ ရွှေတိဂုံ

စေတီတော်မြတ်ကြီးကို ကန်တော့ဖူး
မြော်ရန် မော့ကာကြည့်ညှိလေသည်။
အားပါးတရ ဝမ်းပန်းတသာနှင့် လှမ်း
၍မော့ကြည့်လေသည်။ သို့သော် ဦးဖိုး
ထူး မျှော်လင့်အားခဲ့တာ။ တောင့်တ
ကြို၊ ပမ်းသလို ဦးဖိုးထူးသည် စေတီ
တော်မြတ်ကြီးကို မျက်လုံးအစုံတို့မှ
မမြင်မတွေ့ မဖူးရ။ သို့ဖြစ်၍ ဦးဖိုးထူး
သည် သူ၏မျက်လုံးအစုံအား လက်
ကိုင်ပဝါနှင့်ပွတ်သုတ်ကာ သန့်စင်၍
သုတ်သင်လျက် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
ကာ အချိန်စက္ကန့်ကလေး ခေတ္တမျှ
နားလိုက်ပြီး စေတီတော်ကြီးအား
ထပ်မံ၍ ထပ်ကာမော့ကြည့်၍ လှမ်း
ဖူးမြော်ပြန်လေသည်။ ထိုအခါလည်း
ဦးဖိုးထူးသည် စေတီတော်မြတ်ကြီး
အား မဖူးတွေ့ရ။ မမြင်ရ။ စေတီတော်
ကြီးအစား သူ၏မျက်လုံးအစုံတို့ဆီမှ
မည်းမှောင်ပိတ်ဖုံးနေသော အမှောင်
ထုကြီးကိုသာ မြင်နေတွေ့နေရရှာလေ
သည်။ နောက် ဘေးနားအနီးကပ်ရှိ
ဘုရားဖူးများနှင့် သူ၏နောက်တော်ပါ
တပည့်လက်သားမိသားစုများ မရိပ်မိရ
လေအောင် ထပ်မံကာ ကြိတ်မိတ်၍
သုံးလေးခါမျှ ဦးဖိုးထူးက စေတီတော်
မြတ်ကြီးကို အသာအယာမျှ ငြိမ်
သက်စွာ မော့ကာကြည့်ညှိဖူးမြော်
ပြန်သော်လည်း အကြိတ်အနယ်မျှ
တိတ်တိတ်ကလေး ကြိုးစား၍ ဖူးမြော်
ကြည့်သော်လည်း စေတီတော်မြတ်
ကြီးကို အလျဉ်းမျှပင် မမြင်မတွေ့ရ။
အမှောင်ထုကြီးကိုသာမြင်ပြီးရင် ထပ်
ကာမျှသာ မြင်နေခဲ့ရပြန်လေသည်။
ဦးဖိုးထူးသည် သူ၏ ရွှေတိဂုံစေ
တီတော်မြတ်ကြီးအား မမြင်မတွေ့ရ

သောအခါ အလွန်တရာမျှ ဝမ်းနည်းကြကွဲ ရင်နာဖွယ်ကောင်းလှကာ လောကုတ္တရာကူး၊ နိဗ္ဗာန်လမ်းနှင့် ငါးကို ဝိတ်ဆိုကုန်သော ပကတိမျှ သူကြုံတွေ့ခဲ့စားခဲ့ရာ အကုသိုလ် ဒုစရိုက်ကံနှင့် အနိစ္စာရုံဖြစ်ရပ် ဖြစ်အင်အကြောင်းအကျိုးသနပ်ကို အခြားဘုရားဖူးများအားလုံးတို့ မသိရှိ မရိပ်စားမိကြရစေရန် သိဝှက်ဖုံးအုပ်ပြီး ဟန်ဆောင်လျက် မှင်ဣန္ဒြေထိန်း၍ ဘုရားဖူးမှ အမြန်အဆန်ပင် ရက်လျော့ပြီး ပြန်ခဲ့ရာလေသည်။

ဦးဖိုးထူးသည် သူ၏ နေအိမ်တွင် ခြံ၊ မြေ၊ အင်း၊ ကန်အသို့ ပြန်ရောက်သော် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးအား ကပ်လှူရန် ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးသို့ သွားခဲ့စဉ်အခါတုန်းက စောင်းတန်း အထက်ဖြစ်ရာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆီမှ ရွှေသင်္ကန်းပြား၊ ရွှေဆိုင်များကို အဘယ်သို့သော စိတ်ကူးအာရုံ အတွေးဉာဏ်တို့နှင့် ပြုမူမိလေသလဲ မသိရဘဲ ဦးဖိုးထူးသည် ထိုရွှေဆိုင်များကို အင်းတနှင့် ကန်ထဲရှိ ငှက်တိုင်းများ၊ တိရစ္ဆာန်များ ပွေးမြူချည်နှောင်ရာနှင့် သတ်ဖြတ်ရာ၌ ချည်နှောင်ရာ တိုင်၊ ပိုက်ကွန်များကို သုတ်လိမ်းကာ ချပေးလေသည်။ (ကောင်းချင် ။ ။ အင်း၊ ကန်၊ သားသတ်ကုန်း၊ သားသတ်ရာ၌ အသတ်ခံ ဝိရစ္ဆာန်များအား ချည်နှောင်ချိတ်ဆွဲ ဖမ်းဆီးသိုလှောင်၍ ငှက်၊ တိုင်၊ ဝါးသုံး၊ သံချောင်း၊ ကြိုး၊ တုတ်၊ စား၊ လက်နက်တို့ကို စနေတိုင်ဟု ဂမ္ဘီရလာများအရ ခေါ်ဆိုကြောင်း မှတ်သားယူဖူးပါသည်။

ထိုသို့ ဦးဖိုးထူးသည် သူ၏ ထွေရာစိတ်ကူးတို့နှင့် သူ၏ အင်းကန်ခြံထဲ ဆီတို့မှ တိုင်များကို အမှတ်မထင်မျှ ရွှေချပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မဖျားမနား၊ ရယ်မောစကားပြော ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်း၊ သွား၊ ဆိုသလို အကောင်းပကတိကြီးမှ ဦးဖိုးထူးသည် ကောက်ကာငင်ကာ ငှက်ခြည်း၊ ရုတ်တရက် ခြွန်းခနဲဆိုသလို လေဖြတ်ကာ အကြောများဆွဲပြီး ပစ်လဲကျ၍ အသက်ပျောက်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

အင်း၊ ကန်၊ သားငါး၊ ရွဲသူဌေးလည်းဖြစ်၊ လူလတ်ပိုင်းခန့်သာမျှလည်းဖြစ်၊ မနာမဖျား ကျန်းမာဝတုတ်စိုပြည်သန်စွမ်းနေလျက် အကောင်းအလတ်စားလည်းဖြစ်၊ လူလွတ်တစ်ဦးလည်းဖြစ်သော ဦးဖိုးထူးအနေနှင့် အကောင်းပကတိမှ အကျည်းတန်လှစွာပင် ရုတ်ခြည်းရုတ်တရက် အမှတ်မထင်မျှ ဗုန်းခနဲ ပစ်လဲကျကာ လေဖြတ်ငန်းဆွဲပြီး သေဆုံးသွားရသော အဖြစ်ဆို။ အဖြစ်သနပ်ဆန်း အသေဆိုးလမ်းကို တရားသမားတစ်စုက ဖြစ်ပျက်ဆဲ တစ်ချိန်မှာ နာရ သေကြရတာပဲ။ သေခြင်းကို မည်သူမျှ မလွန်ဆန်နိုင်ကြဘူး။ အံ့သြရှောင်ကွင်း ကြံရွယ်မရှိဟုလည်းကောင်း ဘာသာ သမားတစ်စုက အကုသိုလ် ကာအပြီးပျောက်သွား၊ ထိမ်ချိန် လွယ်လှဘူး။ အနေအခြေမှာတော့ အကျိုးပေးလာတတ်တယ်။ အဝီအပြင်မျှ ခံကြရတယ်ဟုလည်းကောင်း၊ လောကီပညာ ရှာဖွေလေ့လာလိုက်စားသူတို့ကတော့ ဆန်းပညာရပ်သဘောတရား

အရ ကုန်ကျကို ကုန်ကျမှာဘဲ အသုံးပြုရတာပဲ ၊ အနိစ္စာရုံကိုလည်း အနိစ္စာရုံ ကိစ္စတွေမှာပဲ အသုံးပြုရတယ်။ အဲဒီသဘော ဆန်းပညာရပ်နဲ့ လွဲချော်စီမံရင်တော့ အကျိုးနည်းတတ်၊ ခံရတတ်တယ်ဟုလည်းကောင်း၊ အသေဆန်းနှင့် သေသွားရသော ဦးဖိုးထူးအပေါ် ကရုဏာကြီးစွာနှင့် အံ့သြတမောမျှဆိုသလို ထင်မြင်ယူဆချက်များကို ပေးကြလေသည်။ ဦးဖိုးထူးဟူသော ဖိုးနှင့်ထူး ဗျူဟာများပါရှိရာ နာမည်သည် အမည်ပညတ်နှင့်လိုက်အောင်ပင် အဖိုးကြီးရာ ငွေကြေးဥစ္စာ စီးပွားလုပ်ငန်းကြီးများကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သလို၊ ထူးခဲ့သလို သေဆုံးရာမှာလည်း ထူးခဲ့ဆန်းခဲ့သော သူတို့၏ တစ်ခါက သခင်ဖြစ်သော ဦးဖိုးထူး၏ အသေဆို။ အသေစော၊ အသေဆန်း ဖြစ်အင်သနပ်ထူးကို ဘာမျှမသိရှာကြသည် ဦးဖိုးထူးပိုင် ကျစ်ရစ်ခဲ့ရာ အင်းထဲ၊ ကန်ထဲ၊ ခြံထဲဆီက ကြွက်၊ ငှက်၊ သားငါးသတ္တဝါတို့နှင့် အင်းကန်ခြံကြီးတို့ကတော့ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာပင် ကျန်ရှိလေလျောင်းနေကြလေသည်။ ထိုစဉ်က မိတည်ပါဝင် ကြုံတွေ့လိုက်ရသူတို့ကလည်း ထိုအင်းကြီး၊ ကန်ကြီး၊ ခြံကြီးများကိုတွေ့ဘိုင်း လွှမ်းမောဖွယ်အတိတ်စားရင်း သံဝေဂယူနေမိကြလေသည်။

(တစ်ဆင့်နားကြားကို ပိုခြမ်းတင် ပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

မော်တင်သိန်းဇော်

ကိုရ
(ပုဒ်)
ပန်တော့ကျွဲဒိ

ပန်တော်ကျဒေဝီ

■ ကိုရဲ(ဥပဒေ)

ကောင်းကံသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ပြုန့်နုတို့သည် ပစ်လွှတ်လိုက်သောသူထံသို့သာ ပြန်လည်၍ ကျရောက်တိသကဲ့သို့ သူများအားမကောင်းကြံသူသာလျှင် မကောင်းမှုတို့သည် ပြန်လည်၍ ကျရောက်ကြလေသည်။

ဓမ္မပဒ

(၁)

ဆိပ်ကမ်းသာ ဝုဏ္ဏ၊ တံး တစ်မြို့လုံးက တညီတညွတ်တည်း အမှတ်ပေးထားသည့် အလှတရင်မ၏အမည်က “ဒေဝီ” အမည်ရောရပ်ပါလှသည်။ အသက်ငယ်သည်။ ငယ်ဂုဏ်၊ လှတတ်တို့ကြောင့် ပျားပိတုန်းများ ပျံ့ဝဲလာသည်။ ပျားဘုရင်ကို ဒေဝီစိတ်တိုင်း ကျ ရွေးခဲ့သည်။ ဒေဝီပန်းကုံးစွပ်သူမှာ ဖိုသက်တင်၊ ဆိပ်ကမ်းသာမြို့၏ လူကုထံစာရင်းဝင်၊ “စန်းပွင့်သူ” ရွှေငွေရတနာရောင်းဝယ်ရေးပိုင်ရှင် ဦးထွဋ်ခေါင်၏ တစ်ဦးတည်းသောသား။ အားကစားထူးချွန်သည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား။ ယောက်ျားပီသသည့် အရပ်အမောင်း ခံညားသောရှင်ရည်ရှိသည့် ဖိုသက်တင်နှင့် နသော၊ ဖြူသော၊ စိုသော၊ ထွားသော ရေဆေးဝါး ဒေဝီတို့ အတူညီသည်။

လျှောက်ရမည့်ခရီးလမ်း ချောမွေ့ရေးအတွက် ဒေဝီက ကြိုတင်စီမံသည်။ ဘုဘုရင်နှင့် လက်ချင်းချီတိကာ တတွဲ

တွဲနေပြလိုက်ခြင်းဖြင့် ပျားပိတုန်းတို့ အလျှိုအလျှို တပ်ခေါက်ပြန်သွားကြသည်။ မခေါ်ဘဲလာကြပြီး မနင်ဘဲ ပြန်သွားကြသူများက...

“လှတယ်ကွာ လှတယ်၊ ငယ်ပေမယ့် လည်တယ်ဟေ့”

ဟု ပြောကြ၏။

“မစားရတဲ့အမဲမို့ သဲနဲ့ပက်တာပါ” ဟု ဒေဝီက ချေပရင်း ချစ်ပနက်ရိုက်ခဲ့သည်။ နှစ်ဖက်မိဘများက သူတို့နှစ်ဦး ဘွဲ့ရကြလျှင် လက်ထပ်ပေးရန် ရည်မှန်းထားသည်။

မေမေ ဒေါ်စန်းပွင့် သေဆုံးပြီးနောက် မိဘဆိုဖြစ်ခဲ့ရာသူ ဖိုသက်တင်အတွက် ဇနီးကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံလိုသော်လည်း ပျောက်ကွယ်သွား၍ စိတ္တဓမ္မဖြစ်နေရာသော ဗေဒဦးထွဋ်ခေါင်၏ ရွှေမရှား ငွေမရှား နေထိုင်ခွင့်ကို ရခဲ့ပါ၏။

ဒေဝီက ရှမ်းပြည်အရှေ့ပိုင်း တတိဖြစ်သည်။ ဦးစပ်ဝဏ္ဏ၊ ဒေါ်နန်းစိန်တို့၏ သမီးငယ်ဖြစ်သည်။ သမီးကြီးကေသီအား အရာရှိကလေးတစ်ဦးနှင့် ဖေ့စပ်ထားပြီးနောက်မှ အလုပ်အကိုင် မဲ့ မိဘမရှိသူတစ်ယောက်နှင့် လိုက်ပြေးသွား၍ အရှက်ရခဲ့သူ ဦးစပ်ဝဏ္ဏနှင့် ဒေါ်နန်းစိန်တို့သည် သမီးငယ်ဒေဝီနှင့် အတူ ဆိပ်ကမ်းသာမြို့ကလေးတွင် လာရောက်တတ်မြုပ်ကြသည်။ အနောက်

နိုင်ငံတွင်နေထိုင်ခဲ့သူ အရာရှိကြီး ဦးစပ်ဝဏ္ဏက သားသမီးများအား လွတ်လပ်ခွင့်ပေးထားသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဖိုသက်တင်နှင့် ဒေဝီတို့မှာ တံခါးမရှိခါးမရှိပင်။

ရောင်စုံ လိပ်ပြာကလေးများကြား ရေပန်းစားခဲ့သူ ဖိုသက်တင်မှာ ဒေဝီနှင့် တွေ့သောအခါ ခြေသုတ်ပုဆိုး မြွေစွယ်ကျိုးဖြစ်သွားရပြီး ဒေဝီ စေလိုရာစေ၊ ဒေဝီက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းလျှင် လက်ထပ်ပါမည်ဟူသော ကတိကိုပင် ပေးခဲ့ရသည်။

(၂)

ကြိုးချင်းထားလျှင် ဗြဲကြမည်မှာ သဘာဝဖြစ်ပါ၏။ ဖိုသက်တင်နှင့် ဒေဝီတို့ သမီးရည်းစား မကကြတော့သည်ကို တစ်မြို့လုံးလိုလို သိကြသည်။ သို့ရာတွင် ဖိုသက်တင်တစ်ယောက် မပြန်လိုဘဲ ရန်ကုန်သို့ပြန်သွားရသည်။ ပညာရေးက ရှိသေးသည်ပဲ။ မကြာမကြာ ဖုန်းဆက်ရင်းဖြင့်သာ အလွမ်းမဖြူကြရသည်။ သို့ရာတွင် ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်ခဲ့ပြီးသော သူတို့ချစ်ခရီးမှာ မကြာ ဖိုသက်တင်တိုင်း ကျရောက်တော့မည်ကို သူတို့မသိရှာခဲ့ပါ။

“ကျွန်တော် စိုးမိုးနိုင်ပါ။ ဒေဝီအမည်ကို ဆိပ်ကမ်းသာရောက်ရောက် ချင်း ကြားခဲ့ပေမယ့် မဆုံဖြင့်ဘူး ခုမှ

ပဲ တွေ့ရတယ်ဗျာ ခင်မင်ခွင့်ပြုပါနော်”
 စက်ရုံမှူး၏သားက မိတ်ဆက်
 သဖြင့် သိက္ခာခင်မင်ပြီးနောက် စိုးမိုး
 နိုင်နှင့်ဒေဝီတို့ နှစ်စဉ်ကျင်းပပြုပြင်သည့်
 ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားဈေးတွင် ညစဉ်
 တွေ့ရသည်။ စိုးမိုးနိုင်က ကျောင်းတက်
 ရန်ပြန်သွားသော်လည်း မကြာခဏ
 ဖုန်းအက်သည်။ လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
 သည်။ ဒေဝီကမူ “ငယ်ပါသေးတယ်”
 ဟု အကြောင်းပြထားသည်။

နောက်တစ်ဦးက ကျူရှင်ဆရာ
 ကိုပြည့်စုံ။ ဒေဝီအား အိမ်တွင်လာ၍
 စာသင်ပေးနေသော ကိုပြည့်စုံကလည်း
 ဒေဝီကို ချစ်ရေဆီနေသည်။ ရှဉ့်လည်း
 လျှောက်သား၊ ပျားလည်းခွဲသာ ဖြစ်
 အောင် ဒေဝီက ပြုံးရုံပြုံးပြထားသည်။

ဆိပ်ကမ်းသာသို့ ကိုယ်ပိုင်ကား
 လေးဖြင့် လာလေ့ရှိသူ ကိုမင်းညိုက
 ငွေကို ရေလိုသုံးနေသူဖြစ်သည်။ လက်
 ချောင်းများပြည့်မတတ် ရွှေလက်စွပ်
 များဝတ်ထားပြီး ရွှေခွေကြိုးကြိုး လှမြင်
 အောင် ခင်္ကီကြယ်သီးများဖြတ်ထား
 ရသူက စတိုင်ဘောင်းဘီတွင် လက်
 ကိုင်ဖုန်းချိတ်ကာ ငွေအိတ်ကိုယိုးထား
 လေ့ရှိသူဖြစ်ပြီး မျက်မှန်နက်ကို အမြဲ
 တပ်သည်။ အသက်ကတော့ လေးဆယ်
 ကျော်ပြီး သားကြီးမယားကြီးရှိသည်။

“သမီးကို ဦး သတိရလိုက်တာ
 ကွယ်”

ယိုစကားကိုပြောကာ လက်ဆောင်
 များ တစ်ပွေတစ်ပိုက်ဖြင့် လာရုံမက
 နှစ်လုံး သုံးလုံးနိုင်ကြီး ဖြစ်၍လားမသိ
 ဒေဝီအတွက် ရွှေထည်များလည်း ဝယ်
 ပေးသေးသည်။ ကိုမင်းညိုက အကင်း
 ပါးသူပီပီ စကားကို အလွန်အကျွံပြော

လေ့မရှိ။ အနိပ်ပြလျှင် အကောင်ထင်
 တတ်သူ ဒေဝီထံ ရွှေခွန်ညှိပဲပြရုံသာ။

“အဲဒီ သုံးယောက်စလုံး ဒေဝီနဲ့
 အချိတ်အဆက်ဖြစ်နေတယ်ကွ။ အထူး
 သဖြင့်ကတော့ စိုးမိုးနိုင်နဲ့ ကိုမင်းညို
 ပဲ။ စိုးမိုးနိုင်မရှိတဲ့နောက်မှာ ကိုမင်းညို
 ကားနဲ့ ခဏခဏပါသွားတတ်တယ်။
 ကျူရှင်ဆရာကတော့ သမာဓိပိုး ပိုးနေ
 တာပေါ့ကွာ။ မင်း ပြန်လာခဲ့ဦးကွာ။
 အကြောင်းမကြားဘဲ ဒေဝီအိမ်ဝင်သွား
 လိုက်။ မင်း မပြန်နိုင်သေးကြောင်း ငါ
 ကြိုပြောထားမယ်”

သူငယ်ချင်းရဲမင်းသူထံမှ သတင်း
 ရသည်နှင့် မိုးသက်တင် ဆိပ်ကမ်းသာ
 သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဦးစွာ ဒေဝီအိမ်
 ဝင်သည်။ ပထမတွင် အံ့အားသင့်သွား
 သော်လည်း နောက်တွင် ဝမ်းသာဟန်
 ဒေဝီပြသည်။ ဖုန်းဆက်၍ ကြိုတင်
 မပြောသည်ကို အပြစ်တင်သည်။ ထူး
 ခြားသည်မှာ ယခင်ဝတ်နေကျ လက်
 ဝတ်လက်စားမှု မကတော့ပါ။ ရွှေထည်
 များ တိုးနေသည်။ ပင်စင်စားပင်စင်၏
 လစာမျှဖြင့် မဝယ်နိုင်သော ပစ္စည်းများ
 မိုးသက်တင် သိသည့်အပြင် အမှတ်
 တမဲ့မို့ မချွတ်လိုက်ရသော ပစ္စည်းများ
 ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိသဖြင့် မိုးသက်
 တင် ပြန်လာခဲ့သည်။ ဒေဝီမှာ မိမိတစ်
 ဦးတည်းကိုသာ အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ်
 ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်သည်ကို သိလာ
 ရသောအခါ ဒေဝီထံ မိုးသက်တင်
 မသွားတော့။

ထိုအခါ ဒေဝီ ပေါက်ချလာသည်။
 ဒေဝီလာသောအခါတွင်လည်း မိုးသက်
 တင်ရောက်စဉ်က ဝတ်ထားသည့် ရွှေ
 ထည်များကိုပင် မိုးသက်တင် သတိ

ထားမည်မဟုတ်ဟု ခပ်ပေါ့ပေါ့တော့
 ကာ ဝတ်လာပြန်သည်။ ထိုနေ့က ရွှေ
 ဆိုင်သွားနေ၍ အိမ်တွင် ဦးထွဋ်ခေါင်
 မရှိ။ အိမ်ဖော်များကလည်း တိုက်
 နောက်ဘက်တွင်ဖြစ်၍ သူတို့နှစ်ဦး သာ
 ရှိသည်။ ဒေဝီ မျက်နှာတော့မကောင်းပါ။

“ကိုကို... ဒေဝီတို့ လက်ထပ်
 ကြမယ်ကွယ်”

“ကိုကို ဒေဝီတို့ လက်ထပ်ကြ
 မယ်ကွယ်နော်”

မိုးသက်တင်က အဖြေမပေး
 သဖြင့် မိုးသက်တင်၏လက်ကိုဆွဲကိုင်
 ရင်း မျှော်လင့်စကားကို ဒေဝီထုပ်ဆို
 သည်။ အဘော်ကြာမှ...

“မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး ဒေဝီ”

တွေးတွေးဆဆ ပြောလိုက်သော
 မိုးသက်တင်စကားကြောင့် ဒေဝီ အံ့ဩ
 မိသည်။ ယခင်ကဆိုလျှင်...

“ကိုကိုရေ... အကောက်တောင်
 ကို ဘုရားဖူးသွားရအောင်ကွယ်”

ထိုစကားကို ပြောရုံမျှဖြင့် ဆိုင်
 ကယ်လေးဖြင့် လိုက်မိသည်။

“ကိုကိုရေ ရွှေမြင်တင်စေတီမှာ
 ရွှေသင်္ကန်းကပ်ရအောင်နော်”

ထိုစကားမျှဖြင့်လည်း နှစ်ဦးအတူ
 ကပ်လျှံခဲ့ဖူးပြီ။ မိမိထက် အသက်
 ငယ်သော ဒေဝီ၏အလိုကိုလိုက်ကာ
 အကြိုက်ဆောင်ခဲ့ပါ၏။ ယခုမှ...

“မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး ဒေဝီ”ဟု
 ပြောလာ၍ “ရှင်”ဟုပင် ပြောလိုက်မိ
 သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကို လက်ထပ်မှ
 ဖြစ်တော့မယ်။ ဒေဝီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဟင်...”

သည်တစ်ခါ အံ့အားသင့်သွား

ရာသာ ဝိသက်တင်ဖြစ်သည်။ မိမိနှင့်
နောက်ဆုံးတွေ့ကြသည့်နေ့က...

“ဒေဝီမှာ ဥတုပန်းပွင့်နေတယ်
ကိုကို”

ရှက်စိန်ဖြင့် တိုးတိုးလေးပြောခဲ့
သည့်စကားကို ဒေဝီ အမှတ်မရခဲ့သော်
လည်း မိမိကမူ အမှတ်ထင်ထင် ရှိနေ
ဆဲပင်။ ဒေဝီ အမှတ်အသားကောင်း
ကြောင်းကိုလည်း သိပြီးဖြစ်သည်။ သို့
မဟုတ်လျှင်တော့...

“ဒွေးနှစ်ဖော်သံဝဠာစဉ်က မပြေး
သော် ကန်ရာရှိပါနဲ့ ကန်ပါအမိ မဘို့
မယ်”ဟု ဝိသက်တင် ဒေဝီဆိုလိုက်
ချင်သည်။ မဆိုလိုက်မိ။

“ဒေဝီလက်ထပ်ချင်တဲ့နေ့ လက်
ထပ်ပါမယ်လို့ ကိုကိုပြောခဲ့တယ်လေ။
ဒေဝီက လက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာ
ထက် လက်ထပ်မဖြစ်မှာမို့ပါ ကိုကို။
လာပါကိုကိုရယ်... အကြီးအကျယ်
မဟုတ်တောင်မှ လက်မှတ်ထိုးထား
မယ်ဆိုရင် ဒေဝီ ကျေနပ်မှာပါ။ လက်
မှတ်ထိုးကြစို့နော်”

လက်ကိုဆွဲ၍ သွားရန် ဒေဝီပြင်
သည်။ အခြေအနေက ပြတ်သားမှ
ဖြစ်တော့မည်။ ဝိသက်တင် ယတိပြတ်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒေဝီကို လက်မထပ်နိုင်တော့
ဘူး ဒေဝီ”

“ရှင်”
မမျှော်လင့်သောစကားက ဒေဝီ
အသံကို ကျယ်လောင်စေသည်။

“ဟုတ်တယ်ဒေဝီ။ ဒေဝီကို ကိုယ်
ထက်မထပ်နိုင်တော့ဘူး။ မေ့လိုက်
မိတော့”

တိုတောင်းသော မိမိစကားသည်

ဒေဝီအတွက် နောက်ဆုံးဖြစ်သည်ကို
မိမိသာသိသည်။

(၃)

ဝိသက်တင်၏အခြေက ဒေဝီ၏
မာနကို နှိပ်စွဲစေခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်
ရှေ့နေ ဒေါ်သိန်းနွယ်ရီ၏ အကြံပေး
ချက်အတိုင်း ဝိသက်တင်ကို ပြစ်မှုဆိုင်
ရာ ဥပဒေပုဒ်မ(၄၂၇) ဖြင့် ဒေဝီ တရား
စွဲလိုက်သည်။ ဦးတိုက်လျှောက်ထား
သည့်နေ့တွင်ပင် တရားရုံးက ဒေဝီကို
စစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဒေဝီ၏အသက်မှာ
၁၄ နှစ်သာရှိသေးသည်။ အခင်ဖြစ်
သောနေ့ရက်များက ၁၄ နှစ်မပြည့်
သေး။ ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင်စာရင်း၊
နိုင်ငံသား စိစစ်ရေးကတ်ပြားများတွင်
လည်း အတူတူပင်။

“အသက် ၁၄ နှစ် မပြည့်သေး
သူ မိန်းကလေးအား ကာမစပ်ယှက်ပါ
က မုဒိမ်းမှုပြောက်လေရာ ဒေဝီစွဲဆို
သော အမှုမှာ မုဒိမ်းမှုဖြစ်နေ၍ ပုဒ်မ
၃၇၆ ဖြင့် ခရိုင်တရားရုံးတွင် ပြောင်း
လဲစစ်ဆေးရသည်။ အာမခံမရဘဲ ဝိ
သက်တင် အချွန်ထဲရောက်သွားသည်။

ဗိုက်ကလေးစုပုံဖြင့် ဒေဝီ လာ
၍အစစ်ခံသည်။ “ပြည်ပန်းညို၊ ချိုပါ
လျက် ဆားဖျက်သည်”ဆိုသောစကား
ရှိခဲ့ပါ၏။ နှစ်ကိုယ်တူ ကြည်ဖြူပါ
လျက် ကြားကဖျက်၍ ပျက်ခဲ့ရသော
သူတို့ဇာတ်လမ်းတွင်မူ ဝိသက်တင်
ထောင်ကျသွားသည်။ ဒေဝီမှာလည်း
ဖခင်မပေါ်နိုင်သော ကလေးမွေးခဲ့သည်။
ဝိသက်တင်ရော ဒေဝီပါ ကျောင်းသား
ကျောင်သူများဖြစ်ကြပြီး နှစ်ဖက်မိဘ
များက သဘောတူထားသူများဖြစ်ကြ

၍ အတူသွား အတူလာရာမှ အချစ်
နယ်ကျွံမိသူများဖြစ်ကြသဖြင့် ငဲ့ညှာ
သော ထောင်ဒဏ်ကိုသာ ရရှိခဲ့၍ တော်
သေးသည်။ ဝိသက်တင် ထောင်ထဲရှိ
နေစဉ် ထိုကလေးဆုံးသွားကြောင်း သိုး
သိုးသန်သန် ကြားရသေးသည်။ တိုင်
ပင်ခြင်းမရှိဘဲ တရားစွဲခဲ့သည့် ဒေဝီ
အကြောင်းကို ဦးထွဋ်ခေါင် နားမထောင်
တော့ကြောင်းလည်း ကြားရသည်။

“တကယ့် အဖြစ်အပျက်သည်
စိတ်ကူးယဉ်ထက် ဆန်းကြယ်ပါ၏”
ဝိသက်တင်၏ သတင်းဆိုးကြောင့်လား
မသိ စိုးရိမ်နိုင်နှင့် ကိုပြည့်စုံတို့ ဒေဝီထံ
မလာကြတော့။ ဒေဝီ၏ အသွေးအသား
ကို စုပ်ယူ၍ အစာဝသွားသည့် ကိုမင်း
ညွှံ့ကလည်း ဌာနကို ပျံ့မက သတင်း
ပင် မကြားရတော့။

ဒေဝီကတော့ တစ်သားမွေးပြီး
တစ်သွေးလုလာပြန်သည်။ ပျားစိတုန်း
တွေကလည်း ယခင်ကလို ပျံ့ဝလာကြ
ပြန်ပြီ။ ဟိုက ဒေဝီ၊ သည်က ဒေဝီ။

ဒေဝီကမူ “ကျွန်မက ပန်တော်
ကျဒေဝီပါရှင်”ဟု ခန့်သလို ရွံသလို
ပြောလေ့ရှိသည်။ ထိုအချိန် ထိုကာလ
များ၏ တစ်ညတွင် နီတာရံကလေး၊
အားပိုက်လျက် ကေသီရောက်လာ
သည်။ ဇာတ်မြှုပ်နေသော မိဘများကို
မရမကစုံစမ်းပြီး ရောက်လာခဲ့သည့်
ကေသီမှာ တောင်းစုတ်၊ ပလုံးစုတ်
မဟုတ်တော့လည်း မိဘများမှာ အောင့်
သက်သက် လက်ခံထားရပြန်သည်။
ကေသီရောက်လာချိန်မှာလည်း ဝိ
မှောင်ကျနေသည့် ညဖြစ်၍ ဒေဝီတို့
အိမ်သားများသာ သိလိုက်ပါသည်။

(၄)

“ခြေတံ လက်တံရှည်ရှည်နဲ့ ဖိုးသက်တင်မှ ဖိုးသက်တင်ပဲ”

ထိုသတင်းက ဦးထွဋ်ခေါင်၏ နာဆို့ ဇိုင်းခနဲ ရောက်လာသည်။ ဒေဝီ၏ကိုယ်ဝန်မှာ သူနှင့်ပတ်သက်မှုမရှိကြောင်း ဖိုးသက်တင်ပြောထားခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း “လူတူမရှား အမည်တူမရှားပါပဲလေ” ဟုသာ ဦးထွဋ်ခေါင်တွေးမိသည်။

“ကလေးက တအားငိုတာပဲ... မိခင်ဆိုတော့ မနေနိုင်ဘူးပေါ့ဟယ်။ ဗေဒင်မေကြည့်တော့ ဖအေဘက်က အကြီးအကဲ ဝင်စားတာလိုပြောတယ်”

ဦးထွဋ်ခေါင်၏နာဆို့ ထိုသတင်းက ရောက်လာပြန်သည်။ “အကြီးအကဲဆိုတော့ မစန်းပွင့်ပဲ” ထိုအတွေးကို ဦးထွဋ်ခေါင် တွေးစပြုပြီး နားစွင့်ရပြီး မစွင့်လိုကလည်း မဖြစ်ပါ။ သာမန်ပန်းထိပ်သမားကလေးမိမိကို ချစ်အားပိုမိကာ အထင်ကရ ရွှေဆိုင်ကြီးကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး သျှောင်နောက်ဆံထိုးပါခဲ့မိသဖြင့် ချို့ချို့တဲတဲ အသေကောခဲ့ရသော မစန်းပွင့်ကို ကိုထွဋ်ခေါင် သနားလှစွာ ပြောလှသည်။ နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ သားလေးနိုသက်တင်ကိုသာ အတိုးချ ချစ်ခဲ့၊ စောင့်ရှောက်ခဲ့သည်။

“အင်္ဂါသမီးဝင်စားတော့ ဟိုဘဝကပစ္စည်းတွေပေးလိုက်မှ အင်္ဂါတိတ်မယ်။ မပေးရင် အသက်ပါဆုံးရှုံးမယ်”

ထိုသတင်းက ဝင်လာပြန်သည်။ “ဦးသော်တာ ဟောတာတဲ၊ ဦးသော်တာက သိပ်မှန်တာပဲ”

နောက်ဆက်တွဲ ကြားရပြန်သည်။ ဗေဒင်ဆရာကြီးဦးသော်တာ ဟောသမျှ

မှန်သည်ဟု ပြောကြသည်။ မစန်းပွင့်မကျန်းမာစဉ်က ကိုထွဋ်ခေါင်လည်း မေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုစဉ်က...

“သိုက်ကလာတာ။ သိုက်ကို ပြန်သွားရမယ်။ ဒါပေမယ့် မပြန်ခင် ရွှေတွေငွေတွေ အများကြီးပေးလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောသည်။ တိုက်ဆိုင်မှုလားတော့မသိ။ ဗေဒင်က ကွက်တိမှန်သည်။ အိမ်ရာထဲ လဲနေသည့်ကြားက မစန်းပွင့်ပြောသည့် ရှစ်ကဏန်းအစ အကွရာတို့ဖြင့် ထိထိုးခဲ့ရာ အထူးဆုကြီးပေါက်ခဲ့၏။ မကြာပါ မစန်းပွင့် ဆုံးရှာသည်။ အမှတ်တရဖြင့် “စန်းပွင့်သူရွှေဆိုင်” ဖွင့်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်သို့ တိုင်ခဲ့ပြီ။

လင်ယောက်ျား၏ ပိုင်ဆိုင်မှုတွင် ဇနီးမယားက ထက်ဝက်ပိုင်ဆိုင်ပေရာ ယခု မစန်းပွင့်၏ ကိုယ်ပွားကလေး လူ့ပြည်ရောက်ပြီဆိုတော့ ရောက်နေသည့် နေရာကလည်း မတော်လိုက်ရသော ခွေးမတွင်ဆိုတော့။ မည်သူ့ကိုမျှပင် အသိပေးခြင်း တိုင်ပင်ခြင်းမရှိဘဲ ကလေးနှင့် ဒေဝီကို တွေ့လိုကြောင်း မှာလိုက်သည်။ ထိုနေ့တွင်ပင် ဒေဝီနှင့် ကလေးရောက်လာသည်။ ကလေးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ချီထားသည့် ဦးထွဋ်ခေါင်မှာ မျက်ရည်တွေတွေကျရင်း ကလေးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် အထပ်ထပ် နမ်းရှာသည်။

“ကလေးကို ဂရုစိုက်ပါကွယ် ဂရုစိုက်ပါ”

အထပ်ထပ်မှာရင်း... ကလေးအတွက် ရွှေများငွေများ ပေးလိုက်သည်။ ဒေဝီမှာ ငါးမရသော်လည်း ရေချိုးပြန်ခဲ့နိုင်သည်။ ဦးထွဋ်ခေါင်မှာ မစန်းပွင့် ကိုယ်ပွားကလေးအတွက်

နာမည်ကြီးအမည်ပေး ပညာရှိကြီးနှင့် ဆက်သွယ်၍ ကလေးအမည်ပေးခြင်း ဘဝဟောင်းကလို မဖြစ်စေရန် ယတြာချေခြင်းများ ဂရုစိုက်လုပ်ပေးခဲ့သည်။

ဖိုးသက်တင် လွတ်မည့်ရက်တွင် ရဲမင်းသူ လာကြိုသည်။ ရဲမင်းသူက ဦးထွဋ်ခေါင်က ဒေဝီ၏ကလေးငယ်ကို ခေါ်ကာ ရွှေငွေများပေးကြောင်း ပြောပြသည်။ ဖိုးသက်တင် ဆွေဆွေခွန်သွားသည်။ လူဝင်စားဖြစ်သည် ဆိုကာ မျှဖြင့် ယုံမိသူ ဖခင်ကြီးအား အပြစ်တင်မိသော်လည်း မိမိမှာ သက်သေမပြနိုင်သဖြင့် ဘာမျှမတတ်နိုင်ခဲ့။

ကလေးဆုံးသွားပြီဟု ကြားရပြီး ယခု ကလေးက ရှိနေပြန်ပြီဆိုတော့ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီဟု ဖိုးသက်တင်တွေးမိသည်။ “လှည်းကုန်းကို မထမ်းမိ၍ ထောင်ကုသည့်ကို ရှင်နာကြောင်း နိုင်ငံခြားတွင် စိတ်ပြေလက်ပျောက် သွား၍ အလုပ်လုပ်မည်” ဟု ဖခင်ကြီးထံ စာတိုကလေးရေးပေးလိုက်ကာ ဖိုးသက်တင် ပျောက်သွားသည်။

(၅)

တန်ခူး တောင်လေသွင်သွင် တိုက်ပြီး သင်္ကြန်လက်ဆေးမိုးရွာသော နေ့ဖြစ်သည်။

“မိုးကလေး ဖွဲ့ဖွဲ့ရွာတော့ ပျိုမေကို သတိရတယ်။ ချောင်းကလေးမကြာမကြာဆိုတော့ ကလျာကိုသတိရကွယ်”

“ချောင်းဆိုးရင် ကလျာကိုသတိရပါ။ ကလျာလျက်ဆားပါ စားကြည့်ပါ အားရှိမှာ။ ရောင်းကြည့်ပါ။ အမြတ်မယ် ရောင်းပြီးမှပေးပါ”

လျက်ဆားရောင်းသူက အဆို

ကောင်း အကကောင်း အပြောကောင်း ဖြစ်သည်။ အိမ်ဆိုင်ကလေးနှင့် ရောင်း ချရန် ဒေါ်နန်းစန္ဒာ ဝယ်ထားလိုက် သည်။ မကြာမကြာ လာတတ်သဖြင့် ဒေဝီတို့နှင့် ခင်မင်သွားသည်။ အနီး ကပ်ပေါင်းကြည့်မှ ကလျာမှာ မိန်းမ လျာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိကြသည်။ ကံမကောင်း အကြောင်း လူလိုထင်ရဲ့

ကလျာက ပုဂံသမီးတို့နေစကား တွင်တွင်ပြောတတ်သည်။ သည်တော့ ယောက်ျားများကို စိတ်နှာနေကြသော ကေသီ၊ ဒေဝီနှင့် အဖွဲ့ကျသွားသည်။ နတ်ကတော်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကလျာမှာ ဒေဝီတို့အိမ်သည် စားအိမ်၊ တည်းအိမ် ဖြစ်သွားသည်။ ကလေးထိန်း၊ ထမင်း ချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ သနပ်ခါးသွေး အကုန်လုပ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးစပ် ဝတ္ထု၊ ဒေါ်နန်းစန္ဒာတို့ပါ သဘောကျသူ ဖြစ်၍ အိမ်တွင်းရေးရာပါ ကလျာအား အသိပေးကြသည်။ သို့ရာတွင်...

မိန်းမလျာတို့၏ သဘောသဘာဝ အတိုင်း ကလျာက သူရရှိထားသည့် အိတ်သွန်ဖာမောက် သတင်းစကားများ ကို မေးခဲ့၊ ပြောခဲ့၊ စပ်စုခဲ့ရာ အိုးမလုံ အံ့ပွင့်မခံနိုင်ကြသည့် ဒေဝီနှင့် ကေသီ တို့ မသင့်မတင့် ဖြစ်လာကြသည်။ ကလျာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဟိုတက် လိုလို သည်ဘက်လိုလို၊ အကျိုးလို၍ ညောင်ရေလောင်းသလို လုပ်နေရာ ဒေဝီနှင့်ကေသီတို့ နှုတ်လှုပ်ကြတော့ သည်။ မိဘများ ဆွဲ၍ပင်၊ တား၍ပင် ဖရိုင်းတော့သဖြင့် ကလျာပါ ဝင်ဆွဲရ တော့သည်။ ကလျာလည်း တစ်ချို့ ထည်း လစ်ရတော့သည်။

ကြာကြာဝါးမှ ခါးမှန်းသိရပြီဖြစ်

သော ဦးစပ်ဝတ္ထုက ကလျာကဲ့သို့ မိန်းမလျာများနှင့် ယုံယုံကြည်ကြည် မပေါင်းမိရန် သတိပေးပါသည်။ ထို အခါမှ ကေသီတို့မှာ မိမိတို့၏အများ များကို သိလိုက်ပြီး ညီအစ်မချင်း စိတ် ဝမ်းမကွဲဘဲနေကြရန်ကတိပေးကြသည်။

(၆)

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းဖြစ် သည်။ ညှော်ခန်းတွင် ဒေဝီ ရုပ်မြင်သံ ကြားကြည့်နေသည်။ မိဘများနှင့် ကေ သီမှာ အလှူတစ်ခုသွားနေ၍ အိမ်တွင် မရှိကြပါ။

“ဒေဝီ ဟုတ်ပါဘယ်နော်၊ ဝင် ခွင့်ပြုပါ”

အသံကြောင့် ဒေဝီကြည့်လိုက် သည်။ လူမိန်းတစ်ဦး နောက်တွင် ရပ် ကွက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသော်ကောင်း ရာအိမ် များ ဦးမြင့်နိုင်၊ နောက်လူမိန်းတစ်ဦးက ဆံပင်ရှည်ရှည် မျက်မှန်နက်ဖြင့်၊ ဒေဝီ က ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်၍ ဝင်လာကာ ဧည့် ခန်းတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကိုယ်က တနည်းမင်းဆွေပါ”

အိတ်တွင်းမှ ကတိပြားလေး ထုတ်ပြကာ မိတ်ဆက်သည်။ ဒေဝီက ယူကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွား သည်။ သို့ရာတွင် မိမိနှင့် ပတ်သက်မှု မရှိ၍ နားမလည်စွာ ဒေဝီကြည့်နေမိ သည်။ ဖေဖေ၏ ညှော်သည်များလား။ ဒေဝီ တွေးမိသည်။

“ဆရာလွမ်းမိုးနိုင် ရှင်းပြပေးပါ”

တနည်းမင်းဆွေက မျက်မှန်နက် ကို ပြောလိုက်သည်။

“ရုပ်မြင်သံကြားကို ခဏအသုံး ပြုခွင့်ပေးပါ”

မျက်မှန်နက်က အသံသြသြ ကြီးနှင့်ပြောလိုက်ပြီး စက်ရှေ့ထိုင်လိုက် သည်။ ကိုယ်လုံးကွယ်နေသဖြင့် သူ့ဘာ လုပ်သည်ကို ဒေဝီမမြင်ရပါ။ အတန် ကြာသောအခါ ရုပ်မြင်သံကြားစက်မှ အသံနှင့် အရုပ်များ ပေါ်လာသည်။ MP4 ၏အသံနှင့် အရုပ်များမှာ ကြည် လင်ပြတ်သားလှပါသည်။

ပထမဆုံးပေါ်လာသည်မှာ ဒေဝီ ၏ အခန်းထဲတွင် ဒေဝီ၊ ကေသီနှင့် ကလျာတို့သုံးဦးက ဒေဝီရရှိလာသည့် ဦးထွင်ခေါင်ပေးလိုက်သည့် ရွှေထည် များကို ကြည့်ရှုနေကြပုံနှင့် ငွေကို ဆိပ်ကမ်းသာဇေးထဲ၌ အထည်ဆိုင်ဖွင့် ရန် တိုင်ပင်သောအသံများ။

နောက်တစ်ပုံမှာ ကလေးကို နို့ တိုက်နေသည့် ကေသီ။

နောက်တစ်ပုံက မိဘသဘော မတူသူနှင့် လိုက်ပြေးပြီး ယောက်ျား နှင့်ကွဲကာ ကလေးကိုပိုက်၍ ကေသီ ရောက်လာခြင်းကို ဒေဝီက ကလျာအား ပြောပြနေသည့် ရုပ်ပုံနှင့် အသံများ။

ဒေဝီမှာ မိမိတို့၏ ရုပ်ပုံနှင့် အသံ များကို မြင်ကြားနေရ၍ အံ့သြမိသော် လည်း ရုပ်ပုံနှင့်အသံများမှာ မိမိတို့အိမ် တွင်ပြောကြသည့် ပုံများ စကားများဖြစ် နေသဖြင့် ကြည့်ရှုသော ဆက်ကြည့်နေ လိုက်သည်။ ဖေဖေက မိမိတို့ညီအစ်မ အား ဗွီဒီယိုရိုက်ရန် စီစဉ်နေသလား။

နောက်တစ်ပုံမှာ ဒေဝီရသည့် ကိုယ်ဝန်မှာ ကိုယ်ညီနှင့်ရသည့် ကိုယ် ဝန်ဖြစ်ကြောင်း ကေသီ၏အခန်းတွင် ကေသီက ကလျာအား ပြောပြနေသည့် ပုံနှင့် စကားများ။

ဒေဝီ၏မျက်နှာမှာ ရဲခဲ၍သွား

ပြီး ရုတ်တရက် ထိုင်ရာက ထလိုက် သည်။

“ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ကြည့်နေပါ ဒေဝီ”

ဇာနည်မင်းဆွေက ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်၍ ဒေဝီ ပြန်ထိုင်နေရသော် လည်း ကျေနပ်ပုံမရှိ။ အံ့ကြိတ်နေ သည်။ ကေသီ၏အသံက ဆက်လက် ထွက်ပေါ်နေသည်။

“ဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို ကေသီ ပြောပြနိုင်တာက မေမေပြောထားလို့ပါ ကလျာ။ ဒေဝီဟာ ကိုယ်ညီအေးနဲ့ လိုက်လိုက်သွားရင်း တစ်ညမှာတော့ မိုးလင်းခါနီးမှ ဒေဝီပြန်လာတယ်။ တံခါး ဖွင့်ပေးရတဲ့ မေမေက အရက်မူးနေတဲ့ ဒေဝီကို တွဲခေါ်ရသတဲ့။ အဝတ်အစား တွေလည်း ကဝိုက်ရန်နဲ့တော့ ဖေဖေမသိ အောင် မေမေက အုပ်ထားရတယ်။ နောက် ဒေဝီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလာတယ်။ ကိုယ်ညီကပေါ့မလားတော့ဘူး။ တခြား လူတွေကိုလည်း မစွပ်စွဲရဲတော့ အများ ကသိပြီးဖြစ်တဲ့ မိုးသက်တင်ကိုပဲ ပုံချ လိုက်တာတဲ့။ မေမေက ဒီလိုမစွပ်စွဲ ဖို့ ပြောသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒေဝီက မိုးသက်တင်တာဝန်ဆိုပြီး တရားစွဲတာ တဲ့။ မိုးသက်တင်ကလည်း တစ်မြို့လုံး ကသိနေတော့ သူနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး လို့ မပြင်းနိုင်ဘဲ ထောင်ကျသွားတာပဲ။ လူသိမများအောင် ကလေးကို ဒေါ်ကျွမ်း နဲ့မွေးပြီး သက်ဆိုးမရည်တဲ့ကလေးကို ဒေါ်ကျွမ်းကပဲ မြှုပ်ပေးရတာ”

“ဒါတွေဟာ . . . ဒေဝီကိုယ်ရေး ကိုယ်တာကိစ္စတွေပါရှင်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက်စရာ မရှိပါဘူး။ ဘာမှမသိဘဲ အသားလွတ်လာပြီး သိက္ခာချနေတာက လွန်လွန်းပါတယ်။ ကျွန်မ သွားစရာရှိ

သေးတယ်”

ဒေဝီက မခေပါ။ မတ်တတ်ရပ် ရင်း ခပ်တင်းတင်းပြောလိုက်သည်။ ပြီး သွားရန်ပြင်လိုက်စဉ် . . .

“စိတ်အေးအေးထားပြီး . . . နား ထောင်ပါဦး ဒေဝီ။ အပြစ်တင်စရာရှိရင် ပြီးမှ အပြစ်တင်ပါ။ ဒီအချိန်မှာတော့ ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်နားထောင်နေ ပါ။ ဝတ္တရားအရ ပြောနေတာပါ”

ဇာနည်မင်းဆွေ၏ စကားကြောင့် စကားဖြတ်၍ ထိုင်လိုက်ရသော်လည်း ဒေဝီမကျေနပ်ပါ။ အံ့ကြိတ်လိုက်၊ မျက် စောင်းထိုးလိုက်။

နောက် ဒေါ်ကျွမ်းက ကလျာအား နှိပ်ပေးရင်း ကလေးမြှုပ်သည့်နေရာ အား ပြောပြနေသည့် ရုပ်ပုံအသံ။

ဆက်၍ ဆက်၍ ဒေဝီက-ဗေဒင် ဆရာကြီးပြောသလို ဝိမိချဲ့ထွင်ကာ ဦးထွင့်ခေါင်၏နားသို့ရောက်အောင် ဒေဝီ က သတင်းလွှင့်ပုံ၊ ဦးထွင့်ခေါင်မှာ၍ ဒေဝီသွားရာတွင် ကေသီကလေးကို ယူ သွားပုံ၊ ဦးထွင့်ခေါင်ပေးလိုက်သည့် နှေ့ နှင့်ငွေကို ဒေဝီရပြီးနောက် ကလျာ လျက်ဆားလာရောင်းရင်း ဒေဝီတို့နှင့် ခင်မင်သွားပုံ၊ ကလျာအား အတွင်းရေး များကိုပင် ဖွင့်အံ့ပြောပြကြပုံ၊ ကလျာ ပြောသောစကားများကြောင့် ညီအစ်မ ချင်း ထသတ်ကြသည်အထိ စိတ်ဝမ်း ကွဲသွားကြပုံ၊ ဒေဝီ၏မိဘများနှင့် ကလျာပါ ဝင်ဆွဲရပုံများ စိကာစဉ်ကာ ပေါ်လာသည်။

“ရှင်တို့ ဘာတွေပဲပြနေနေ၊ ပြော နေနေ ဒေဝီ ကရမစိုက်ဘူးရှင်။ ကလေး သေတယ်။ မြှုပ်တယ်ဆိုတာ ကေသီ ပြောစကားပဲရှိတာ။ ကေသီက အရှေ့ရှင်

အရှေ့။ အရှေ့စကားကို ယုံရမှာလား။ ယုံရသည်ရှိသော်မှ ကိုယ့်ကလေး လို့ မြှုပ်တယ်ရှင်။ ဟိုကလျာလေး မိန်းမလျာလေး။ စိတ်မူမမှန်လို့ပဲ မြှုပ် လျာဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒေဝီက မယ်ရှင်။ ဒေဝီက တရားခံမဟုတ်ဘူး ရှင်။ ကေသီပြောစကားနဲ့ ဒေဝီက တရားခံဖြစ်စေချင်တယ်ဆိုရင် မြှုပ်အောင်လုပ်ကြပါ။ ဒါပေမယ့် တိဏ် ကျကျ နိုင်နိုင်လုံလုံ သက်သေပြနိုင်တာ လိုတယ်နော် မရှိရင်တော့ ဟင်းဟင်း”

ဒေဝီ၏အသံက မထိမဲ့မြင်သံ။ အရာရှိကြီးတစ်ဦး၏ သမီးပေ။ ကလျာ နှင့် ဒေါ်ကျွမ်းမှာ သူလူတွေ။ ကေသီက ညီမရှင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘက်က ရပ် တည်ကြပေမည်။ ကေသီ အပိုင်တွင်း ထားသည်။ မျက်မှန်နက်က မျက်မှန် နက်ကိုချွတ်လိုက်ပြီး ဒေဝီဘက် လှည့် လိုက်သည်။

“ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သက်သေပြနိုင်မိ တယ် ဒေဝီ”

အသံသြသြကြီး မဟုတ်တော့။

“ဟင် . . . စိုး . . . စိုး . . . စိုးမိုးခိုင် ဒေဝီအသံ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့။

ထိုသူက ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်၍ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ပုလင်း ငယ်ကလေးကိုထုတ်လိုက်သည်။ နောက် လက်ကိုင်ပဝါပေါ်သို့ ပုလင်း ဆုံမှရေကို လောင်းချလိုက်သည်။ နောက် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်နှာကို သုတ် လိုက်သည်။

“ဟာ . . . ကလျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေဝီ။ ကလျာပါ။ လျက်ဆားလာရောင်း ဒေဝီတို့အိမ်မှာ တည်းခိုထားသောထိ

အထောက်အထားတွေရအောင် ကြံ စည်ခဲ့တဲ့ ကလျာပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျေးဇူးရှင်ကို ကျေးစွပ်သလို ဖြစ်နေတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

“မှားမှားပေါ့ ကလျာရယ်။ ဒေဝီ တို့တစ်အိမ်သားလုံး ကလျာကို ဘယ် လောက်အရေးပေးသလဲ ကလျာသိပါ တယ်။ မကြာအပ် မစည်ကောင်းပါဘူး ကွာ။ ကိုယ်မိဘတွေ မျက်နှာကိုလည်း ထောက်ပါဦးနော်...ကလျာ”

ဒေဝီ၏လေသံ ပျော့လာပြီ။ သို့ရာ တွင် တိတိကျကျတော့ မသိသေး။

သူက ဆံပင်ရှည်ကို ဖယ်လိုက် သည်။ အသံကလည်း ကလျာ၏အသံ။ ကလျာ၏ လေယူလေသိမ်း မဟုတ် တော့။

“စစ်ကတောင်းတာ သိပ်နောက် ကျသွားပါပြီ ဒေဝီ။ မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိပါဘူးဒေဝီ။ ကိုယ်က စိုးရိမ်နိုင်ရုံအစ်ကိုရင်း လွှမ်းမိုးနိုင်ပါ။ ရုပ်ချင်းသိပ်တူကြတော့ ခဏခဏ လူ မှားတတ်ပါတယ်။ လွှမ်းမိုးနိုင်က ဘာ ကြောင့် ကလျာဖြစ်ခဲ့ရသလဲမေးရင် အချိန်အခါနဲ့ အခြေအနေအရရှိပါလို့ပဲ ဖြေရမှာပါ။ ပုတ်သင်ညှိလိုပေါ့။ ကလျာ အဖြစ် ဒေဝီတို့အိမ်ကို ဝင်နိုင်ထွက်နိုင် လို့သာ ဒီအထောက်အထားတွေကို ဒေဝီတို့မသိအောင် ပြန်ယူနိုင်ခဲ့တာပေါ့”

ထိုအခါမှပင် ဒေဝီရိပ်စားမိတော့ သည်။ ကလျာ သူတို့အိမ်လာစဉ်က အထဲဝင်၊ အပြင်ထွက် လုပ်လိုရစေရန် တစ်အိမ်လုံးအား သူ့ခြေသူလက်ဖြစ် အောင် အပင်ပန်းခံလုပ်ခဲ့ခြင်း စကား ရောင်းစကားဝယ်လုပ်ကာ လိုချင်သော စကားများကို ရအောင်နှိုက်ယူပြီးနောက်

ရတော့ လစ်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်မည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေဝီ။ ဆရာ လွှမ်းမိုးနိုင်ဟာ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွှဲရော၊ အသံတူပညာပါ ထူးချွန်တဲ့ ပါရမီရှင် တစ်ဦးပါ။ နိုင်ငံခြားက ပြန်လာတာ လည်း မကြာသေးပါဘူး။ ငွေရေးကြေး ရေးထည့်မတွက်ဘဲ မကောင်းသူကို ပယ်မယ်။ ကောင်းသူကို ကယ်မယ်။ ဥပဒေ နှစ်ဖောက်သူကို ဖော်ထုတ်မယ် ဆိုတဲ့ လူစားပါ။ သူငယ်ချင်း မိုးသက် တင်အတွက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ ရဲမင်းသူက ဆွေမျိုးတော်တဲ့ ဒေါ်ကျွန်း ဆီက ဒေဝီမွေးတဲ့ကလေးဟာ မွေးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဆုံးတယ်ဆိုတာသိတော့ ဦးထွဋ်ခေါင်ကို ပြောပြလိုက်တယ်။ ဦးထွဋ်ခေါင် ရူးရူးရှားရှားဖြစ်သွားပြီး ဒီအမှုကို ဖွင့်လိုက်တာပဲ ဒေဝီ။ ဒီအမှု ကိုကိုင်တွယ်ရမှာက ဒေဝီဖေဖေရှိနေ တယ်။ အရာရှိကြီးဘဝက ပွင့်စင်ယူ လာတဲ့ ဦးစပ်ဝတ္ထုဟာ ဥပဒေကျွမ်းကျင် တယ်လေ။ နည်းနည်းလေးမှ အတိမ်း အစောင်းမခံဘူး။ ဒါကြောင့် လူကြီး တွေက အလွတ်စုံထောက် ဆရာလွှမ်း မိုးနိုင်နဲ့ ပူးပေါင်းဖော်ထုတ်ဖို့ စီစဉ်လိုက် တာပဲ။ ဆရာလွှမ်းမိုးနိုင်ကလည်း ဒေဝီ တို့အိမ်ကိုလာပြီး သက်သေခံချက်တွေ ရအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တယ်။ MP4 ကို အသုံးပြုပြီး ရုပ်/သံတွေကို ဖမ်းယူ နိုင်ခဲ့တယ်။ မျက်မြင်သက်သေ ဒေါ်ကျွန်း က တရားရုံးမှာ ကြိုတင်အစစ်ခံချက် ပေးပြီးသွားပါပြီ။ ရွှေတွေနဲ့ ငွေတွေကို သက်သေခံပစ္စည်းအဖြစ် သိမ်းရပါမယ်။ ဒေဝီကိုလည်း ဖမ်းလိုက်ပါပြီ”

ဇာနည်မင်းဆွေ၏ စကားမဆုံး ခင်တွင်ပင် ခေါင်းငုံ့နေသော ဒေဝီ၏

မျက်ရည်များက ကြမ်းပေါ်သို့ တပေါက် ပေါက်ကျနေပေပြီ။

(၇)

“ငွေးတောက်ဖြစ်ယုက်၊ စိုက် ရောဖက်က၊ သရက်ပင်မင်း၊ သီးချို ကင်း၏ ဆိုသောစကားမှာ ၅၅၀ နှိပ်တံ တော် “သုဇာတ”ဇာတ်၌ ပါရှိသည်။ ကေသီ၏စိတ်ထားမှာ ပကတိဖြူစင် ပါ၏။ သို့ပါလျက် ဒေဝီနှင့် ပူးပေါင်းမိ သည်။ ရောနှောမိသည်။ ဒေဝီမှာကား ကိုယ်ဝန်ကို တာဝန်မရှိသူ မိုးသက်တင် အပေါ် ပုံချခဲ့သည်။ အပေါ်ယံ ရွှေမှုန် ကြွထားမှန်းသိသည့် မိုးသက်တင်က လက်မခံသည့်အခါ တရားစွဲခဲ့သည်။ ပုဂံမ ၃၇၆ နှင့် ငြိစွန်း၍ မိုးသက်တင် ထောင်ကျခဲ့သည်။

မိုးသက်တင်နှင့် ချစ်ခွန်းတုံတင် ရှိခဲ့စဉ်က သိခဲ့ရသော ဦးထွဋ်ခေါင် ဒေါ်ခန်းပွင့်လို၏ တတ်လမ်းကို အခြေခံ ၍ ပစ္စည်းနှင့်ငွေရအောင် ဒေဝီကြံစည် အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့သည်။

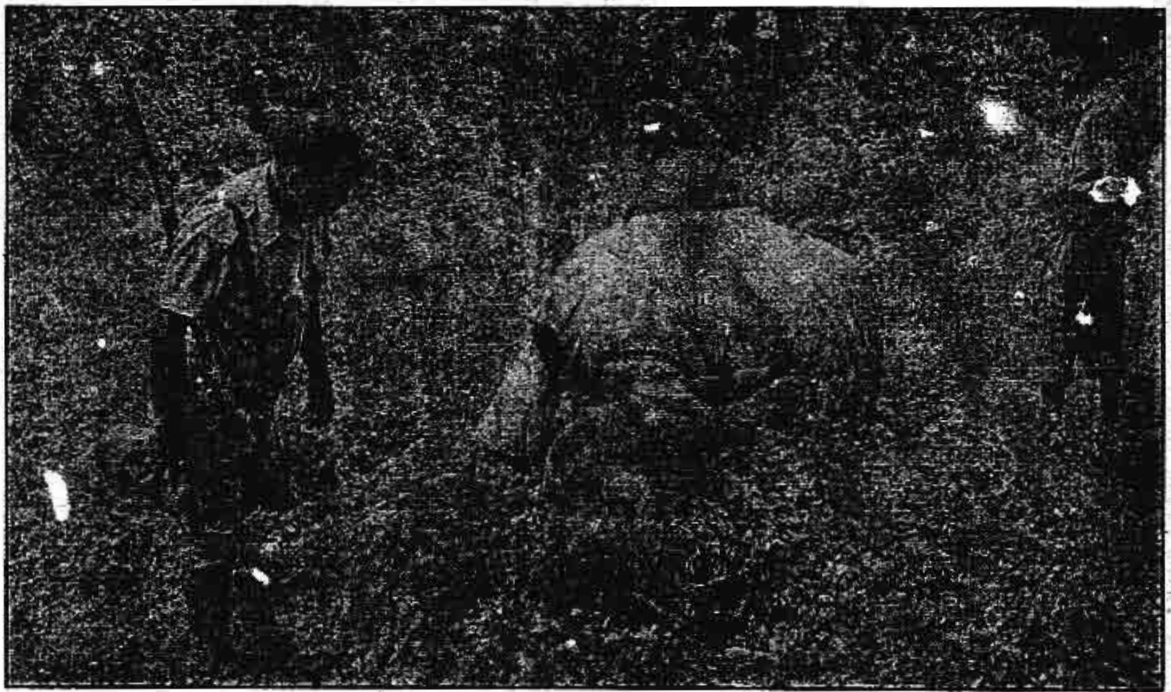
ကေသီက အတူနေ ညီမရင်း ဒေဝီအလိုကျ မိမိ၏ကလေးကို အသုံး ချခွင့် ပြုခဲ့မိသည်။ ဒေဝီက ထိုကလေး ဖြင့် ဦးထွဋ်ခေါင်ကို သွေးဆောင်လှည့် ဖျားခဲ့သည်။ ဥပဒေအမြင်တွင် ဒေဝီက မရိုးမဖြောင့်သောသဘောဖြင့် သွေး ဆောင်ရာတွင် ကေသီက အားပေးကူ ညီသူ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကေသီ သည်လည်း...

လူအချင်းချင်း လှည့်ပတ်ခြင်း ကင်းရှင်းကြပါစေ။

ခုံရ(ဥပဒေ)

ကျားနှင့်ကြံ့ကို ခိုးဖမ်း၊ ခိုးသတ်သူများ ပပျောက်သွားခြင်းမရှိ

■ ဦးဦးသိန်း

ကျား၏ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများသည် ဆေးဖက်
ဝင်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ ကြွယ်၍သည့်လည်း ဆေး
ဖက်ဝင်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ ယုံကြည်သူများရှိသော
ကြောင့် ကျားနှင့်ကြံ့ကို ခိုးဖမ်းသတ်သူများ ရှိနေ၏။
ထိုသူတို့သည် ဈေးကောင်းပေး၍ ဝယ်သူများရှိသည့်
အတွက် တောထဲသွားကာ ကျားနှင့်ကြံ့တို့ကို လိုက်လံဖမ်း
ဆီး သတ်ဖြတ်နေကြ၏။

ဘက်လားဒေ့ရှ်နိုင်ငံရှိ လမုတောကြီးတစ်တော
အတွင်း၌ ကျားများကို လိုက်လံဖမ်းဆီး သတ်ဖြတ်နေ

သည်ဟု ယူဆရသော လူခြောက်ယောက်ကို ရဲတို့က
လိုက်လံဖမ်းဆီးရာတွင် ထိုသူများက ရဲတို့ကို ပြန်လည်
ခုခံသည့်အတွက် ထိုသူခြောက်ယောက်သည် ရဲတို့၏လက်
ချက်ဖြင့် သေဆုံးသွားသည်ဟု သိရသည်။

ကမ္ဘာ့သားရိုင်းတိရစ္ဆာန်ရန်ပုံငွေအဖွဲ့က အာရှကျား
များ၏ ကောင်ရေသည် တောများ၊ တောင်များထဲ၌ ၂၅၀၀
ခန့်သာ ကျန်ရှိတော့ကြောင်း၊ ၎င်းကျားများကို ဘက်လား
ဒေ့ရှ်၊ အိန္ဒိယ၊ နီပေါ၊ ဘူတန်၊ တရုတ်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံ
နယ်စပ်ဒေသများ၌သာ တွေ့ရတော့ကြောင်းဖြင့် သတင်း

ထုတ်ပြန်ကာ ကျားများမျိုးမတုံးစေရန် သက်ဆိုင်ရာ အစိုးရများသို့ မေတ္တာရပ်ခံထား၏။

ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်ရဲ့တို့သည် ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံရှိ ကျားဦးသတ်သေ၊ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း၏ သတင်းကို သတင်းပေးမှုတစ်ဆင့်ရသောကြောင့် သူတို့လှုပ်ရှားတတ်သော လမုတောအတွင်း လျှို့ဝှက်စောင့်ဆိုင်းစဉ် ထိုသူများနှင့် ရဲ့တို့ တွေ့ဆုံတိုက်ပွဲဖြစ်ပြီး သူတို့ခြောက်ယောက်ကို အသေရလိုက်သည်ဟု သိရသည်။ ရဲ့တို့ဘက်မှလည်း ခုတ်ရာများရသော်လည်း သေသူများမရှိဟု သိရသည်။

ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် သစ်တောဌာန၏ သတင်းထုတ်ပြန်ချက်တစ်ခုတွင် ၂၀၁၁ နှင့် ၂၀၁၄ အတွင်း ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်တွင် ကျားကောင်ရေ ၄၉ ကောင်သည် ကျားဆိုးဖမ်း၊ ခိုးသတ်သူတို့၏ ခက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးသွားရသည်ဟု ဖော်ပြထား၏။

ကျားကဲ့သို့ပင် ဦးချိုတစ်ချောင်းသာပါသော ကြွများကိုလည်း ခိုးသတ်၍ ဦးချိုကိုရောင်းကြ၏။ ထိုဦးချိုကို ဈေးကြီးပေး၍ ဝယ်သူများရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဖော်ပြပါပုံမှာ အိန္ဒိယသစ်တောဌာန လုံခြုံရေး (စထရိတ်တိုင်းမ်း၊ ၁၁.၈.၂၀၁၅)

ဝန်ထမ်းအချို့သည် ၂၀၁၅၊ ဇူလိုင်လအတွင်းက အာသံပြည်နယ်ရှိ ဂူဝါဟာသီ အမျိုးသားဥယျာဉ်ကြီး၏ အရှေ့ဘက် ၂၅၀ ကီလိုမီတာအကွာ တောတွင်းတစ်နေရာ၌ ကြံကိုသတ်၍ ဦးချိုကို ဖြတ်တောက်ယူသွားပြီး ကြွအသေကောင်ကို ပစ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။ အာသံပြည်နယ်၏ ထူထပ်သော သစ်တောများထဲရှိ ကြွများကို ကြံခိုးသတ်သူများသည် ၂၀၁၅ အထိ ကြွကောင်ရေ ၁၂ ကောင်-ဦးချိုတစ်ချောင်းသာပါသော ကြွများကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြသည်ဟု အေအက်မ်ပီက သတင်းရေးသားထားသည်။

တောင်အာဖရိကနိုင်ငံတွင်လည်း ဦးချိုတစ်ချောင်းသာပါသော ကြွဖြူများကို ခိုးသတ်မှုများ ရှိ၏။

ကြွပေါများသော အာဖရိကတိုက်တွင် ၂၀၁၄ တစ်နှစ်တည်း၌ ကြွကောင်ရေ ၁၂၁၅ အသတ်ခံရသည်ဟု အေအက်မ်ပီက သတင်းရေးသားလိုက်သည်။ ကြွဦးချိုကို ဆေးဖော်ရန် အာရှတိုက်သို့ ခိုးပို့သည်ဟုလည်း သိရသည်။

ဦးဦးသိန်း

ကုတ်ကင်းမှောင်ခိုသမားများ အာရှတောင်ပိုင်းကို ပစ်မှတ်ထား

■ ဦးဦးသိန်း

၂၀၁၅၊ ဇွန်လထဲ၌ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်နိုင်ငံ၏ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့တွင် ရဲ့တို့သည် အလွန်များပြားသော ကုတ်ကင်းများကို ဖမ်းဆီးရမိလိုက်ရာ အာရှတိုက်တွင် ခမ်းမိသမျှ ကုတ်ကင်းများတွင် အများဆုံးဖြစ်သည်ဟု ရဲ့တို့က ပြောဆိုလိုက်ကြ၏။ ၎င်းကုတ်ကင်းအရည်များကို အိန္ဒိယပြည်ထဲသို့ ခိုးသွင်းရန် ရည်မှန်းထားလေရာ မူးယစ်ဆေးဝါးမှောင်ခိုသမားများသည် အာရှတိုက် တောင်ပိုင်းတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးများကို လမ်းကြောင်းသစ်ဖွင့်၍ ရောင်း

ဝယ်ရန် ပစ်မှတ်ထားလာခြင်းဖြစ်သည်ဟု နယူးဒေလီမြို့နှင့် ဒက်ကာမြို့ရှိ ရိုက်တာသတင်းဌာနများက သတင်းရေးသားလိုက်သည်။

ကာလပေါက်ဈေး၊ အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၁၄ သန်းခန့်တန်သော အဆိုပါ ကုတ်ကင်းအရည်များကို အိန္ဒိယပြည်မှ ဝယ်ဆင့် အာရှတိုက်၏ အခြားဒေသများနှင့် ဥရောပတိုက်သို့လည်း ဆက်လက်ဖြန့်ဖြူးနိုင်သည်ဟု ရဲ့တို့က ခန့်မှန်းချက်ပေးလိုက်ကြသည်။

အဆိုပါ ကုတ်ကင်းအရည်များကို ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် နိုင်ငံ၊ စစ်တကောင်းဆိပ်ကမ်း၌ ဖမ်းဆီးရမိလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

အိန္ဒိယရဲနှင့် နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်အချို့မှ ရဲတို့၏ အပြောအရ လွန်ခဲ့သော သုံးလအတွင်း၌ ရှေးကထက် အရေအတွက်များသော အဆင့်မြင့် သေနတ်ပြီး ကုတ်ကင်း များကို တောင်အမေရိကနိုင်ငံသားနှင့် အာဖရိကနိုင်ငံသား များထံမှ ဖမ်းဆီးရမိမှုများလာသောကြောင့် အာရှတိုက် တောင်ပိုင်းသည် မူးယစ်မှောင်ခိုသမားတို့၏ ပစ်မှတ်အသစ် ဖြစ်လာသည်မှာ ထင်ရှားသည်ဟု ပြောဆိုလိုက်ကြသည်။

လက်တင်အမေရိကရှိ မူးယစ်မှောင်ခိုကုတ်ကင်းများ သည် ရှေးအခါက မြောက်အမေရိကနှင့် ဥရောပသို့ လမ်း ကြောင်းဖွင့်၍ မူးယစ်ဆေးများကို ဖြန့်ဖြူးခဲ့ကြရာ ယခုအခါ ၎င်းလမ်းကြောင်းများကို မူးယစ်ဆေးနှိပ်ကွပ်သူများက သိရှိ မှုများလာသည်အတွက် ၎င်းမှောင်ခိုကုတ်ကင်းများသည် လမ်း ကြောင်းသစ်ဖွင့်၍ မထင်မှတ်သော ဆိပ်ကမ်းများမှတစ်ဆင့် အိန္ဒိယကို ခြေကုပ်ယူပြီး အခြားဒေသများသို့ ဖြန့်ဖြူးလာ ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ရဲတို့က သုံးသပ်လိုက်ကြသည်။

မက္ကစီကို မူးယစ်ရာဇာတစ်ယောက်သည် အာရှ တိုက်သို့ ခြားဦးလှည့်ပြီး ၎င်းမှတစ်ဆင့် ဩစတြေးလျ အထိဖြန့်ရန် စီစဉ်နေသည်ဟု ရဲတို့က ပြောဆိုလိုက်၏။ ဟောင်ကောင်နှင့် ဖိလစ်ပိုင်တွင် ကုတ်ကင်းများကို ဖမ်းမိ ခြင်းက သက်သေပြနေ၏။

ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂကလည်း ကုတ်ကင်းအတော်များ

များသည် အာရှတိုက်တောင်ပိုင်းကို ဖြတ်၍ အခြားဒေသ များသို့ လျှို့ဝှက်စွာ ရောက်ရှိနေမည်မှာ သေချာသည်ဟု ထုတ်ဖော်လိုက်၏။

မူးယစ်မှောင်ခိုကုတ်ကင်းသားများသည် ကမ္ဘာ့မှောင်ခို ဘိန်းများကို ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းခန့် စိုက်ပျိုးထုတ်လုပ်နေသည့် အာဖရိကနက္ခတ်နိုင်ငံမှ ဘိန်းမှောင်ခိုစိုက်ပျိုးသူများနှင့် ဆက်သွယ်မှုရှိမည်မှာ မလွဲဟုလည်း ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂက ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

၂၀၁၅ ဇွန်လ၌ စစ်တကောင်းတွင် ဖမ်းမိသော ကုတ်ကင်းအရည်များသတင်းကို ဗြိတိသျှထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့က သက်ဆိုင်ရာသို့ သတင်းပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

ကမ္ဘာတွင် ကုတ်ကင်းကို အများဆုံးထုတ်လုပ်၍ မှောင်ခိုရောင်းချသောနိုင်ငံမှာ တောင်အမေရိကမှ ဘိုလစ် ဗီးယားနိုင်ငံဖြစ်၏။

စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးလာ၍ ဝင်ငွေကောင်းလာသော အာရှတိုက်သားအချို့သည် ကုတ်ကင်းကို အသုံးပြုမှုများ လာသည်ဟုလည်း ရိုက်တာသတင်းဌာနက သတင်းရေး သားလိုက်၏။

ဦးဦးသိန်း

(စထီလ်တိုင်းမ်စ် ၁၃. ၇. ၂၀၁၅)

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒိဌပျောက်ကင်းရမည်။

- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနာ၊ မကျင်၊ မလှီးမဖြတ်၊ မြန်မာ့ဟန်နည်း၊ မြန်မာ့ဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါကျွန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ထောက်ခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။(နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသဖူးသူများ အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနာယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် ဆေးဝေဒေသကိသရိဋ္ဌိဖြင့် လုံးဝမပျောက်ကင်းပါ။

နိုင်ငံကျော် ဗန္ဓုလေးပြို့ အတိတ်ပွားတောင်သာဆရာကြီးဦးလှမောင် ဆရာမကြီးအိသန်းဟန်(လိပ်ခေါင်းအထူးကုဝိဇ္ဇာ)

ရန်ကုန်ဆေးခန်းဌာနခွဲ

အမှတ်(၅၀)၊ (၅)လွှာ (၁၂)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ မုန်း-၀၉-၇၃၀၀၉၃၉၁၊ ၀၉-၂၇၀၃၀၃၄၂၇၊ ၀၉-၉၇၂၄၂၉၄၂၂၊ ၀၃-၁၄၀၀၀၀၀၀၀၀၊ ၈၀-၈၁၀၀၀၀၀၀၀၀၊ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံချင်းသာ၊ ဗန္ဓုလေး၊ မုန်း-၀၂-၇၂၂၈၁၊ ၀၉-၉၁၀၀၄၄၀၂၅

ထောက်ခံချက် - ၈၁/ ၀၉၃၄၈/ထလ

Product of Myanmar

ဗိုက်တယ် သောက်ရသန့်
Purified drinking
water
20 Litre

အမှတ် (၁၉)၊ အင်းဝ (၇)လမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံအရှေ့ပိုင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊ မုန်း-၀၉ ၈၀၃၂၇၃

ကျေးဇူးတင်
အားကျေးဇူးတင်

ကျေးဇူးတင်

ရေသိုးကလေး အကျဉ်းသား

မြသိန်း

(ယခုဖြစ်ရပ်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းလေးဆယ်ခန့်က ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။)

သူငယ်ချင်း ကိုယ့်အပါးကို လှ ဆိုတွေ ပြန်ပေးဆွဲသွားတယ်။ ငွေတစ်သိန်းနဲ့ ရေသိုးကလေးမှာ ငါ့ကိုယ်တိုင် လာရွေးရမယ်တဲ့။ သုံးရက်အတွင်းလာမရွေးရင် သတ်ပစ်မယ်တဲ့။

ကျွန်ုပ်ပါ သူငယ်ချင်း ...

ထူးမေ

ဘောဂလီကြီးစခန်းတွင် တာဝန်ထမ်းနေသော ကျွန်ုပ်ထံသို့ ညနေမှောင်မလျှိုးနေချိန်တွင် ထိုစာတို ကလေးရောက်လာသည်။

ထူးမေမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သည်။ အလွန်ခင်စစ်။

ထူးမေ၏ဖခင်မှာ ဦးဂွယ်မူဖြစ်ပြီး ဘောဂလီကြီးတစ်ဝိုက်ရှိ ကွမ်းသီးခြံများ၊ ဒူးရင်းသီးခြံများ၊ နာနတ်သီးခြံများကိုပိုင်သော လူချမ်းသာဖြစ်သည်။

ဘောဂလီကြီးသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ပြီး သုံးလအတွင်း ဘောဂလီကြီးတစ်ဝိုက် လှုပ်ရှားနေသော သောင်းကျန်းသူ အင်အားတစ်ကွပ်ကော်ကော်ကို ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်လံချေမှုန်းရာ သောင်းကျန်းသူသုံးယောက်ကို လက်နက်များနှင့်အတူ အသေရမိခဲ့၏။

သောင်းကျန်းသူ ခေါင်းဆောင် သမိုင်းသည် ဘောဂလီကြီးရှိ ၎င်း၏

သူလျှို့များမှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်နှင့်ထူးမေခင်မင်ရင်းနှီးကြောင်းသိသွားပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် သမိုင်းသည် ကျွန်ုပ်ကိုတိုက်ရန် ပရိယာယ်ဆင်၍ ထူးမေ၏ဖခင်ကို ပြန်ပေးဆွဲခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်သုံးသပ်မိသည်။ ဦးဂွယ်မူသည် ဘောဂလီကြီးစာတိုဖြစ်ရာ အဘယ်ကြောင့် ယခုမှ ပြန်ပေးဆွဲခဲ့ရသနည်း။ အဖြေမှာ ရှင်းနေသည်။ ဦးဂွယ်မူကို ပြန်ပေးဆွဲလျှင် ထူးမေသည် ကျွန်ုပ်ထံအကူအညီတောင်းမည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွယ်မူလွတ်မြောက်ရန် လိုက်လံဆောင်ရွက်မည်။ ရေသိုးကလေးသို့သွားမည်။ ထိုအခါ သမိုင်းတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို စောင့်၍ ချိန်တိုက်မည်။

ထူးမေထံမှစာရဉ်နောက် အမှောင်ထုအားကောင်းချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် တပည့်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ အရပ်ဝတ်ဖြင့် စခန်း၏လျှို့ဝှက်အပေါက်မှထွက်၍ ဘောဂလီကြီးရွာလယ်ရှိ ထူးမေအိမ်သို့ သွားသည်။

“ငါ နင့်ကို စောင့်နေတာ”

ထူးမေက တိုးတိုးလေးပြောသည်။

“နင့်အပါးကို ဘယ်တုန်းက ပြန်ပေးဆွဲသွားတာလဲ”

ကျွန်ုပ်ကမေးသည်။

“ညနေကပဲ။ အပါးက ကွမ်းသီးတွေသိမ်းပြီး အိမ်ပြန်မယ်အလုပ်မှာ သမိုင်းနဲ့ သူ့လူအချို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး သေနတ်ပြပြီး အပါးကို

ခေါ်သွားတယ်။ အပါးရဲ့တပည့် စောဘချစ်ကို ‘သူ့သမီးထူးမေကိုပြောလိုက်’ သုံးရက်အတွင်း ဦးဂွယ်မူကို ရေသိုးကလေးမှာ ငွေတစ်သိန်းနဲ့ လာမရွေးရင် သတ်ပစ်မယ်’ လို့ မှာသွားတယ်”

ကျွန်ုပ် ဆော့စဉ်းစားလိုက်သည်။

“နင့်နဲ့ငါ ခင်ခင်မင်မင်ရှိတယ်ဆိုတာသိလို့ နင့်အပါးကို အခုလိုပြန်ပေးဆွဲတာ သေချာတယ်။ နင့်အပါးကို ငါ့က လိုက်ကယ်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူတို့က လမ်းကဖြစ်စေ၊ ရေသိုးကလေးရွာကဖြစ်စေ ငါတို့ကိုတိုက်မှာ မလွဲဘူး”

“နင့်အတွက် အန္တရာယ်များပါတယ်ဟယ်။ သူတို့တောင်းတဲ့ငွေ ငါသွားပေးမယ်။ အပါးကို ရွေးမယ်။ ပြီးရင် ငါတို့လည်း ဒီမှာမနေတော့ဘူး။ တောင်ငူမှာပဲ အမေနဲ့သာ တူတူသွားနေမယ်။ ဒီကခြံတွေကို ရောင်းပစ်မယ်”

ထူးမေ၏မိခင်သည် တောင်ငူမှာနေပြီး ကွမ်းသီးများ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေ၏။ ထူးမေသည် ဘောဂလီကြီးတွင် ဖခင်နှင့်အတူနေကာ ကွမ်းသီး၊ ဒူးရင်းသီး၊ နာနတ်သီးများကို တောင်ငူသို့ပို့ပေးပြီး အရောင်းအဝယ်လုပ်နေ၏။

“ထူးမေ ငါ့အထင်ပြောရရင် သမိုင်းဟာ ငွေတစ်သိန်းရရင် နင့်အပါးကို ပြန်လွှတ်သည်တိုင် ဒီကောင်က နင့်ကို သိမ်းယူမှာပဲ”

ထူးမေ ဝိုင်သွားသည်။

“ဒီလိုလုပ်ဟာ။ ဒီရွာလွှဲမှာ သမိုင်း

မိုးသူလျှိုတွေ ရှိမှာပဲ။ နင်က နင့်အပါး ကိုရွေးဖို့ ငွေလိုက်ရှာ။ ငွေချေးပါ။ အချိန် ဆွဲတဲ့သဘောပေါ့။ တတိယမြောက်နေ့ မနက်မှာမှ အကြောင်းမထူးရင် နင် ရေ သိုးကလေးကိုသွားပြီး ငွေပေး။ စော ဘာချစ်နဲ့သွားပေါ့”

ကျွန်ုပ် ထိုသို့ပြောသောအခါ ထူးမေ ငိုငိုသွားသည်။

“ကောင်းမြတ်ရယ် နင်မစွန့်စား ပါနဲ့။ ခင်က ငွေတစ်သိန်းရပြီး အဖေ ကိုလွှန်း၊ ငါ့ကိုသိမ်းယူရင်တော့ ငါ .. ငါ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေလိုက်မယ်”

ထူးမေက အံ့ကြိတ်၍ ပြောလိုက် သည်။

“ထူးမေရယ်။ ဒီနစ်ရက်အတွင်း နင့်အပါးလွတ်အောင် ငါ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားမယ်။ နင် ငါပြောသလိုသာ အချိန်ဆွဲထား။ ကဲ ... ငါသွားမယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသို့ပြောပြီး စခန်း သို့ ပြန်လာပါသည်။

စခန်းသို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ် ၏ လက်ထောက်ဆရာကြီး မောင်ပွား ကိုခေါ်ကာ ကျွန်ုပ်ဆောင်ရွက်မည့် အစီ အစဉ်ကို ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော် လူတစ်ကျိပ်နဲ့ မီး လွတ်ရိက္ခာ နှစ်ရက်စာနဲ့ ဒီည စတင် လှုပ်ရှားမယ်”

“ဆရာကြီးက တပ်စိတ်တစ်စိတ် နဲ့ မနက်ဖြန်ကစပြီး ဘောဂလီကြီးနဲ့ ရေသိုးကလေး လူသွားလမ်းတစ်ဝိုက် မှာ နေ့ဘက်သာလှုပ်ရှားပါ။ ရေသိုး ကလေးရွာထဲကိုတော့ လုံးဝမသွားပါနဲ့။ ဆရာမောင်တို့ကဟော့ ကျန်တပ်စိတ် တစ်စိတ်နဲ့ စခန်းလုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူ ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဆရာကြီး တို့ရှိနေမည့် လမ်းမှာ မလှုပ်ရှားဘူး”

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါ တယ်”

ဆရာကြီးမောင်ပွားက ပြောသည်။

ထိုည သန်းခေါင်ယံ၌ ကျွန်ုပ် သည် တပည့် ဆယ်ယောက်နှင့်အတူ ဘောဂလီကြီးစခန်းမှ စတင်ထွက်ခွာ သည်။ လူသွားလမ်းကို လုံးဝမသုံးပါ။

ရေသိုးကလေးရွာမှာ ဘောဂလီ ကြီးရွာ၏ မြောက်ဘက်ငါးမိုင်ခန့်အကွာ မြေနိမ့်ပိုင်း၌ရှိသော ရွာငယ်လေးဖြစ်ပြီး အိမ်ခြေ ၃၀ ခန့်သာရှိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုရွာသို့ နှစ်ခေါက် ရောက်ဖူးသည်။ ရွာသို့ဝင်ရန် အရှေ့ ဘက်မှဝင်ရသောလမ်းနှင့် မြောက်ဘက် မှဝင်ရသောလမ်း နှစ်လမ်းသာရှိ၏။

ရေသိုးကလေးရွာ၏ အနောက် ဘက်နှင့် တောင်ဘက်တွင် ဝါးရုံများ ထူထပ်စွာပေါက်နေသည့် တောင်ကုန်း မြင့်များရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘောဂလီကြီးမှ ထွက်လာပြီး ရေသိုးလေးရွာအနောက် ဘက် တောင်ကုန်းများသို့ တောတိုးပြီး သွားပါသည်။ ခရီးမတွင်သေခွံလည်း အပင်မနီးခံ၍ သွားပါသည်။

နံနက် ၅ နာရီသာသာခန့်တွင် ရေသိုးကလေးရွာ အနောက်ဘက် တောင်ကုန်းသို့ ရောက်သွားပါသည်။ ကင်းချပြီး တပည့်များကို အနားယူခိုင်း လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်နေသော တောင်ကုန်းပေါ်မှကြည့်လျှင် ရွာကို ကောင်းစွာမြင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်တွင် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်း ငယ်ပါလာရာ ထိုမှန်ပြောင်း အကူအညီ ဖြင့် နေထွက်လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရွာကို အသေးစိတ်လေ့လာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ပုန်းအောင်းနေသော နေရာနှင့် ရွာရှိ အနောက်ဘက်စွန်း တံ အိမ်မှာ ပေရွစ်ရာခန့်သာကွာသည်။ ရွာ မှာ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သို့သော် စက် များ၊ ကြက်များ သွားသွားလာလာ

တော့ရှိသည်။ ရွေးဟောင်းသံများ မကြား ရ။ အချို့တံခေါင်းမိုးများပေါ်မှ မီးခိုးများ ထွက်နေသည်။

ဦးဂွယ်မူကို ဘယ်မှာချုပ်ထား သလဲ။ အရေးအကြီးဆုံးမှာ ဦးဂွယ်မူ ကိုချုပ်ထားသည့် နေရာကို သိဖို့ပင်။

ကျွန်ုပ်သည် မှန်ပြောင်းဖြင့် ရွာ ကို မပြတ်ကြည့်နေရာ နံနက် ၈ နာရီ သာသာခန့်၌ ရွာအလယ်ပိုင်းရှိ အိမ် တစ်အိမ်မှ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ကျော်အရွယ်ရှိ လူတစ်ယောက်သည် ရွာ၏တောင်ဘက် တောစပ်သို့သွားရာ သူ့နောက်မှ သေနတ်ကိုင်ထားသူတစ် ယောက်က သေနတ်ကို အသင့်ချိန် ရင်း လိုက်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့ လိုက်ရသည်။ ဦးဂွယ်မူကို တွေ့လေ ပြီ။ သူ့ကိုထားသည့် တံအိမ်ကိုလည်း ကျွန်ုပ် အသေအချာမှတ်သားထား လိုက်သည်။ ငါးမိနစ်လောက် အချိန် အကြာ၌ ဦးဂွယ်မူနှင့်အစောင့် တောစပ် မှ ပြန်ထွက်လာပြီး တံထဲဝင်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်ပျော်သွားသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာသောင်းစိန်ကို မှန် ပြောင်းပေး၍ ဦးဂွယ်မူကိုတွေ့ရသည့် တံအိမ်ကိုပြကာ ထိုတံတစ်ဝိုက် လွှပ် ရွားမှုကို စောင့်ကြည့်ရန်မှာပြီး အိမ် လိုက်ပါတော့သည်။

မွန်းတည့်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်နီးလာ သည်။ သုံးနာရီသာသာလောက် အိမ် လိုက်ရ၍ အားပြည့်သွားသည်။

ဆရာသောင်းစိန်က ကျွန်ုပ်အိမ် ပျော်နေခိုက် ဦးဂွယ်မူရှိရာတံသို့ လက် နက်ကိုင် ငါးယောက်ခန့်ရောက်လာပြီး ခဏအကြာ ပြန်ထွက်သွားသည်ဟုပြော ပြသည်။

“ဦးဂွယ်မူကို ခေါ်ထုတ်သွား သလား”

ကျွန်ုပ်က မေးသည်။

“ခေါ်မထုတ်သွားဘူး”

ဆရာ သောင်းစိန်ကပြောသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာသောင်းစိန်ကို အနားယူခိုင်းလိုက်ပြီး ဦးဂွယ်မူရို ရာ တံသို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် မပြတ်စောင့်ကြည့်သည်။

ညနေ ၄ နာရီသာသာခန့်တွင် ရွာထဲ၌ လူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သွားလာမှုများလာသည်။ စကားသံများကလည်း ကျယ်လာသည်။ အချို့ရွာသားများသည် လုပ်ငန်းခွင်မှ ပြန်လာကြပြီး ချက်ကြပြုတ်ကြသည်။ တောင်ပေါ်သားတို့ ဘာသာဘာဝ အရက်သောက်ရင်း စကားပွဲပြောလာကြသည်။ ကြက်၊ သဲ၊ ဝက်တို့ကို အစာကျွေးသူတွေက အစာကျွေးကြသည်။

ညအမှောင်ထု အားကောင်းလာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးဂွယ်မူကို ထားရာတံနှင့် အနီးသုံးတောင်ကုန်းပိုင်း၊ ပြောင်းရွှေ့နေရာယူလိုက်ကြသည်။

ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ကျော်သည်နှင့် သူတို့အိပ်ကောင်းချိန်၌ ဦးဂွယ်မူကိုဝင်ကယ်ရန် အစီအစဉ်ကို ကျွန်ုပ်၏ လူများအား အသိပေးထားပြီး တာဝန်များကို ခွဲဝေပေးထားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်တပည့် ခြောက်ယောက်က ဦးဂွယ်မူရှိရာတံသို့သွား၍ ဦးဂွယ်မူကို ကယ်ထုတ်မည်။ ဆရာသောင်းစိန်နှင့် ကျန်လူများက တောင်ကုန်းထိပ်တွင် အသင့်နေရာယူထားရမည်။

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်တို့က ဦးဂွယ်မူကို သွားကယ်စဉ် ရန်သူနှင့်ထိတွေ့၍ ပစ်ကြဲခတ်ကြလျှင် ဆရာသောင်းစိန်တို့က ရန်သူများဘက်သို့ ပစ်ခတ်ပေးရမည်။

ကျွန်ုပ်၏ ညကြည့်လက်ပတ်နာရီက သန်းခေါင်ကျော်ပြီး မိနစ် ၂၀ ကိုပြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်

အောက်သို့ အသံလုံခြုံစွာဖြင့် ဆင်းသွားကြသည်။

ဦးဂွယ်မူရှိရာတံနှင့် ပေသုံးဆယ်ခန့်အကွာတွင် ကျွန်ုပ်သည် လူများကို ဖြန့်ခွဲလိုက်သည်။ တံအရှေ့ပိုင်းကိုနှစ်ယောက်၊ တံအနောက်ပိုင်းကိုနှစ်ယောက် အသင့်အနေအထားဖြင့် စောင့်ကြည့်ရန် ကျွန်ုပ်နှင့် ကျန်နှစ်ယောက်က ဦးဂွယ်မူရှိရာ တံသို့ဝင်မည်။

ဦးဂွယ်မူတံအောက်၌ ရန်သူတစ်ယောက်သည် ထိုင်လျက် အိပ်ပျော်နေရာ ကျွန်ုပ်သည် အသင့်ပါလာသော လှံစွပ်ဖြင့် ရန်သူ၏နံရိုးသားထဲ လှံစွပ်ကို ထိုးသွင်းပြီး အသံမထွက်အောင် နှုတ်ပိတ်လိုက်ပြီး ရန်သူ့သေ့နတ်ကိုယူလိုက်ပြီး တံပေါ်သို့ တက်သွားသည်။

“ဦးဂွယ်မူ ... ဦးဂွယ်မူ”

ကျွန်ုပ်က အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ ဘယ်သူလဲ”

ဦးဂွယ်မူ၏အသံမှာ အနည်းငယ် ကျယ်သွားသည်။

“ရွတ် ... တိုးတိုး ကျွန်တော်ကောင်းမြတ်ပါ။ ခင်ဗျားကိုလာကယ်တာ။ လာ .. ဦးဂွယ်မူ မြန်မြန်လာ”

ကျွန်ုပ်သည် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြော၍ သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ အပြင်သို့ထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်၏လူများကို လေသံတိုးတိုးဖြင့် အချက်ပြ၍ ဆရာသောင်းစိန်တို့ရှိရာတောင်ကုန်းသို့ ဆင်းလာရာလမ်းအတိုင်း အမြန်ဆုံးတက်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်ခါနီး၌ ရွေးဟောင်သံများ ထွက်လာသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် တံတစ်ဝိုက်မှ လက်နှိပ်တတ်မီးရှောင်များ ထွက်လာ၏။ စကားသံများ ဆူညံသွားသည်။ သူတို့သည် သေနေသော သူတို့လူအလောင်းနှင့် ပျောက်ဆုံးနေသော

ဦးဂွယ်မူဖြစ်ရပ်ကို သိသွားကြလေပြီ။ သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာ၏။ မိုးပေးသို့ ထောင်ပစ်သည့်အသံ။

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဆရာသောင်းစိန်တို့အဖွဲ့နှင့် ပြန်ပေါင်းမိချိန်တွင် ရေသိုးကလေးတစ်ရွာလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားသည်။ ရန်သူများသည် လက်နှိပ်တတ်မီးများဖြင့် တစ်ရွာလုံး ဟိုဟိုဒီဒီ လှုပ်ရှားကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရှာနေကြ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးဂွယ်မူကို ကျွန်ုပ်၏နောက်၌ထားကာ လာရာလမ်းအတိုင်း ဘောဂလီကြီးဘက်သို့ ခြေသံလုံလုံဖြင့် သွားပါတော့သည်။

ရန်သူသည် သေနတ်များဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ပစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပစ်ခတ်လာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ကလုံးဝပြန်မပစ်။ ကျွန်ုပ်တို့ မည်သည့်နေရာ၌ ရှိကြသည်ကို သူတို့မှန်းသိ၍မရ။ သူတို့၏ အင်အားမှာလည်းများခြင်းမရှိ။ သူတို့သည် အမှောင်ထုကြောင့် မည်သည့်ဘက်သို့ လိုက်ရမည်ကိုမသိသလို အရမ်းလည်းမလိုက်ရ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် လုံးဝမနားဘဲ လာကြရာ နံနက် ၄ နာရီသာသာ၌ ဘောဂလီကြီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ထူးမေသည် သူ့အပါးကိုတွေ့သောအခါ ဖက်၍ငိုပါတော့သည်။

၎င်းနောက် သူသည် ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့လာ၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အားရပါးရကိုင်းရင်း

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သူငယ်ချင်းရယ်”

ဟု အူလိုက်သည်းလိုက် ပြောလိုက်ပါတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း အမောပြေသွားပါတော့၏။

မြသိန်း

မိသားစုဖွဲ့စည်းမှု ပုံစံပြောင်းလဲမှု

မေးခွန်းများနှင့်လူ

■ မောင်မြင့်အောင်

အခုတလော သူ့စိတ်တွေလေး လဲထိုင်းမှိုင်းနေ၏။ မကြည်လင်ဘူး။ မသဲကွဲဘူး။ ဝါးနေတယ်ဆိုသည့် မျက်မှန်ကြော်ငြာတစ်ခုလို မြင်ကွင်း အားလုံးကို ထင်ထင်ရှားရှား မမြင်ရပေ။ ရေငွေ့ရှိရာက သားသော မှန်ကို ဖြတ်ပြီး ကြည့်နေရသည့် အတိုင်းပင် ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေ၏။ တစ်ခါတလေ သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေသော အချိန်တွင် သူတွေ့ကြည့်ခဲ့သည်။ သူ့စိတ်တွေ ပုံမှန်မဟုတ်ရဲ့လား။ သို့သော် သူသံသယကို ချက်ချင်း ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်၏။ သူသည် အများနည်းတူ ပုံမှန်လူတစ်ယောက်ဆိုသည့် ဝါကျကိုပင် သူ့အသိ၊ သူ့ဦးနှောက်နှင့် သူ့နှလုံးသားထဲမှ ခိုင်ခိုင်မာမာ တပ်ဆင်ထားခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က ရာသီဥတုဖြစ်ပျက်နေပုံမှာ မူးယစ်ဆေးဝါးများနှင့် စားပွဲနှင့်နေသော လတစ်ယောက်၊ ခပ်မှိုင်းမှိုင်း၊ ခက်စုံကိုဝတ်ပြီး ပျင်းရိနေသလို ကောင်းတင်ကြီးကလည်း ဖိုင်နယ်ပွဲမှာ ရွေးသွားသော သောလုံးအသင်းတစ်သင်းလို ချစ်ပျက်လှပျက်ဖြစ်နေလေသည်။

မြို့သစ်လေးရှိ သူဆင်းရဲမည့် အိမ်တိုင်တွင် တိုးဝေပြီး ဆင်းလိုက်

၏။ ထို့နောက် လမ်းထောင့်ရှိ ကွမ်းယာဆိုင်လေးသို့ သူလျှောက်လာခဲ့၏။ သားလေးအတွက် ဝေဖာမုန့်တစ်ခုဝယ်ရန်ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရောက်သော် ကြိုးတန်းမှာချိတ်ထားသော ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲမှ ဝေဖာမုန့်တစ်ခုကိုယူပြီး ပိုက်ဆံတစ်ဆယ်ပေးလိုက်သည်တွင် ဆိုင်လေးထဲမှ အသံတစ်သံ အပြင်သို့ရောက်လာခဲ့လေသည်။

“တစ်ခုကို ငါးဆယ်”

“ဗျာ . . .”

သူ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိ၏။ ထိုဆိုင်လေးမှာ တစ်ခုတစ်ဆယ်နှင့် နေ့တိုင်းဝယ်နေကျဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ခုခု ပြောရန် တွဲလောင်းချိတ်ထားသော မုန့်ထုပ်အတွဲတွေကြားထဲက ဆိုင်ရှင်ကို သူလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဝယ်နေကျပါ။

မနေ့ကတောင် အပေါ်ကြီးသမီးဆီမှာ ဝယ်သွားတာ တစ်ဆယ်ပဲပေးရတယ်”

အပေါ်ကြီးသမီးဆိုသည့် သူ၏အသုံးအနှုန်းက ဆိုင်ရှင်အပေါ်ကြီးအတွက် မြွေတစ်ကောင်ဖြတ် ပြေးသွားသလို အထိတ်တလန့် ဖြစ်စေခဲ့၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ မောင်ရင် ဆိုင်

မှားနေပြီ။ ဒီဆိုင်မှာ အပေါ်တစ်ယောက်တည်း ရောင်းနေတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ”

သူလေဝေဝါဖြစ်သွားမိ၏။ ဆိုင်မမှားနိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကားမှတ်တိုင်မှ သူ့အိမ်သို့သွားရာလမ်းတွင် ထိုဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်သာ ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဆိုင်ရှင်အပေါ်ကြီးကို အသေအချာကြည့်လိုက်၏။ အသက် ၄၅ ဝန်းကျင်လောက်ရှိပြီး သူဝယ်နေကျ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် အရွယ်ကအတော် ကွာနေ၏။ နှုတ်ခမ်းအထက်မှာ မွဲလေးတစ်လုံးရှိတာလည်း တူသည်။

“ဒီဆိုင်မှာ မနေ့ကတွေ့တဲ့ အမျိုးသမီးက အပေါ်ညီမလား။ အပေါ်နဲ့အရမ်းတူတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ဆီမှာဝယ်နေကျပါ”

သူ၏ နောက်ဆက်တွဲစကားက ဆိုင်ရှင်အပေါ်ကြီး၏ အံ့ဩထိတ်လန့်မှုများကို ဖိုတိုစတတ်ထဲ ထည့်ပြီး အဆများစွာ ချဲ့ပစ်လိုက်ဟန်တူ၏။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်လည်း မြင့်တက်သွားလေသည်။

“မောင်ရင် စိတ်ထင်လို့ပါ . . . အပေါ်မှာ ညီမလည်းမရှိဘူး။ သမီးလည်းမရှိ နေ့တိုင်း အပေါ်ထိုင်

ရောင်းနေသလို မင်းလည်း နေ့တိုင်း ဝယ်နေကျပဲ”

သူ နားမလည်နိုင်တော့ပေ။ ဒီ တစ်ခါ အံ့ဩထိတ်လန့်သူက သူ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သွားခဲ့၏။ နေ့တိုင်း ထိုင်ရောင်းနေသည့် အမျိုးသမီးနှင့် ယခု တွေ့ရသည့် အဒေါ်ကြီးက နှစ် ယောက်လား။ တစ်ယောက်တည်း လား။ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် ထို အမျိုးသမီးဆီက နုပျိုခြင်းတွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ သူစဉ်းစား ရင်း အဒေါ်ကြီး၏လက်ကို ကြည့် လိုက်မိ၏။

“ဘုရား . . . ဘုရား လောက ကြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ။ အဒေါ် ကြီး၏ ညာဘက်လက်မမှ လက်အပွား လေးတစ်ခုကိုကြည့်ပြီး သူနှင့်ရွယ်တူ အမျိုးသမီးဖြစ်မှန်း လုံးဝသေချာ သွားခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် လို သည့်ငွေကို ထပ်ပေးပြီး အိမ်သို့ လျှောက်နဲ့ ။ တစ်ခုခုလွဲချော်နေပြီ ဟုလည်း သူ့စိတ်ထဲက ထင်နေမိ သည်။ ထိုစဉ် အမြဲတမ်း အငှက်မွှား နေလေ့ရှိသော ညီဝမ်းကွဲလေးနှင့် လမ်းမှာတွေ့သဖြင့် သူနှုတ်ဆက် လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ပါစီတူး အရက် ဆိုင်လား”

သို့သော် သူညီက လက်ထဲက ပုတီးကို မြှောက်ပြကာ ကြောက် ကြောက်လန့်လန့်ကြည့်ရင်း ဘုန်း ကြီးကျောင်းဘက်သို့ လျှောက်သွား လေသည်။ ထို့နောက် သူ ခဏရပ် ပြီး စဉ်းစားကြည့်၏။ အမြဲကမ်း မှာ နေသည့် သူညီက တစ်ရက်နှစ်ရက်

အတွင်း ဆံပင်တွေ ကျိုးတိုးကျွတ်ဖြူ ပြီး လက်မှာ ပုတီးနှင့်ဖြစ်နေသော ကြောင့် သူစဉ်းစားမရ ဖြစ်သွားခဲ့၏။ တကယ်တော့ သူညီသည် သူ့အောက် ၈ နှစ် လောက်ငယ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အဘယ်ကြောင့် အိုစာသွား ခဲ့သနည်း။ သူ့အတွက် ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ် လို ဖြစ်နေပြန်၏။

သူ့အိမ်ကလည်း အရင်လို အနိမ့်ကလေးမဟုတ်ဘဲ မြေတံရှည် အိမ် ဖြစ်နေပြန်သည်။ အိမ်ပေါ် လှမ်းတက်လိုက်သည်နှင့် မီးပုတိုက် နေသော သူမိန်းမမှာ ရေခဲတိုက်ထဲ ကလူတစ်ယောက် ထပြီးလမ်းလျှောက် လာသူကို တွေ့လိုက်ရသလို အလွန် အမင်း အံ့ဩထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား လေသည်။

“သူ့ဇာ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ သားသားရော”

သို့သော် သူမိန်းမက ဘာမှ ပြန်မပြောပါ။ သူ့ကိုသာ ကြောင့်ပြီး ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် သားလေး အိမ် ထဲမှ ပြေးထွက်လာသဖြင့် ဝေဖာ လေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သား က ချက်ချင်းမလှပေ။ သူမသိသော လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေသလို ကြည့်ရင်း နောက်ဆုတ်သွား၏။ သူ ပြန်လာတိုင်း “ဖေကြီး ဘာမုန့်ပါလဲ” ဟုပြောကာ သူ့ကို ပြေးဖက်လေ့ရှိ သည့် သားက နောက်ဆုတ်သွား သောကြောင့် ရင်ထဲ နာကျင်သွားမိ ၏။ ထိုစဉ် အိမ်အောက်မှ အသံ တချို့ အိမ်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာ လေသည်။

“သူ့ဇာရေ . . . သူ့ဇာ”

သူထွက်ကြည့်လိုက်၏။ အသက် ၄၅ နှစ်ဝန်းကျင် အဒေါ်ကြီးနှစ် ယောက်။ တသ်သူများပါလိမ့်။ သူ့ဇာ ထက်တော့ အတော်ကြီးပုံရ၏။ သူ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်လေ သည်။ ဒီမျက်နှာနှစ်ခုကို သူမြင်ဖူး သည်။ ရင်းနှီးနေသလိုလည်း ခံစားရ သည်။ နောက်ဆုံး သူစဉ်းစားလို့ရ သွားခဲ့၏။ သူမိန်းမ၏ ကျောင်းနေ ဖက်သူငယ်ချင်း မြင့်မြင့်မော်နှင့် သက်သက်ချိုတို့နှစ်ယောက် ဖြစ် သည်။ သက်ချိုနှင့် မြင့်မော်ဟု သူ ခေါ်နေကျ။ သို့သော် ယခုသူမြင်နေ ရသည့်အနေအထားမှာ ဒေါ်သက် သက်ချိုနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်မော်ဟု ခေါ် မှ သင့်တော်မည့် အနေအထားဖြစ် နေလေသည်။

စာရေးဆရာမဂျူး၏ ဇာတ် ကောင် အံ့အားသင့်သောအခါ တ၊ တိုက်မိသလို “ဘုရားရေ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ”ဟုသာ ဆိုလိုက်ချင် တော့သည်။ ဘာကြောင့် သူ့ထက်ပို ပြီး အိုမင်းရင့်ရော်သွားကြတာလဲ။ သူလိုက်မမီတော့ပေ။ ထို့ပြင် သူတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကိုကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကာ နောက်သို့ ချက်ချင်း ပြန်လှည့်ထွက်သွားလေ သည်။ သူမိန်းမနှင့်သားမှာ ဘုရား စင်အောက်တွင် အရုပ်ကလေးနှစ် ရုပ် ချထားသလို ငြိမ်သက် . . . ။ ထို့နောက် သူ့လက်ဖက်ရည်သောက် ချင်လာသောကြောင့် လမ်းထိပ်က “စူပါ”လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးသို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဆိုင်ရောက်တော့လည်း အမြဲ

ဖျော်နေကျ ကိုလွင်မြင့်ကို ကြည့်လိုက်၏။ မတွေ့ပေ။ အရပ်ပူပူဝဝ ကရင်လိုလို လူတစ်ယောက်သာ ကွမ်းဝါးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကောင်တာသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်မှန်ထူထူ တပ်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် အနားကပ်သွားလိုက်သည်။ “ဟို . . . ဒီလူကြီးက ကိုလွင်မြင့်ပါလား” သူဖျော်သည့် လက်ဖက်ရည်ကို မနေ့ကပင် သူသောက်ခဲ့သေးသည်။ သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်းပုဂ္ဂိုလ်က ဘာကြောင့် ရက်ပိုင်းအတွင်း လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သွားရသလဲ။ သူ မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည် မသောက်တော့ဘဲ ဆိုင်ထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း

သူ အိမ်ပြန်ရောက်သည်အထိ မိန်းမနှင့်သားက ဘုရားစင်အောက်မှာပင် ရှိနေဆဲပင်ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အခန်းထဲဝင်ပြီး သီချင်းဖွင့်ရန် ကက်ဆက်ပေါ်က အပြာရောင်ပဝါလေးကို ဆွဲယူလိုက်၏။ သို့သော် သူနေ့တိုင်းဖွင့်နေသော အနက်ရောင် “ဆိုနီ” ကက်ဆက်လေးမဟုတ်ပေ။ ငွေရောင် “ဆန်ညို” ကက်ဆက်လေး ဖြစ်နေပြန်သည်။

“သူ့ဟေ . . . ကိုယ့်ကက်ဆက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

“ဟို . . . ဟို . . . အစ်ကိုမရှိတဲ့နောက် . . . မဟုတ်ပါဘူး . . . ဟို အစ်ကိုကက်ဆက်ဖျက်သွားလို့ ဒီစက်ကို ကိုမျိုးဝယ်ထားတာ”

“ကိုမျိုး ဟုတ်လား။ ဘယ်က ကိုမျိုးလဲ။ အစ်ကိုမရှိတဲ့နောက်ဆိုတော့ ငါက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

သို့သော် သူ့မိန်းမ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှ စကားလုံးတစ်လုံးမှ ထွက်မလာခဲ့ပေ။ ထို့နောက် မုန်းရစ်လေဦး အခွေလေးကိုဖွင့်ရန် ဗီစီအံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ အနံ့အသက်ဆိုးများ ထွက်လာပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ အသုံးပြုခြင်းမခံခဲ့ရသလို ဖုန်များနှင့် ပင့်ကူအိမ်များဖွဲ့လျက် ရှိလေသည်။ သူလုံးဝနားမလည်တော့ပေ။ ထိုအခွေများမှာ သူနေ့တိုင်းဖွင့်နေသော အခွေများဖြစ်၏။

ထိုစဉ် သူနှင့်အရွယ်တူ အသက် ၃၀ ဝန်းကျင် လူတစ်ယောက် အိမ်ပေါ်တက်လာလေသည်။ သူတက်လာပုံက ကိုယ့်အိမ်ပေါ် ကိုယ်တက်လာသလို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိလှသည်။ သူ့မိန်းမကလည်း သူနှင့်လူစိမ်းကြားတွင် အိပ်မက်မက်နေသော လူတစ်ယောက်လို တွေ့ဝေနေသည်။

ခဏအကြာတွင် သူ့မိန်းမက သားကိုလက်ဆွဲပြီး လူစိမ်းနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွား၏။ သူ တစ်ခုခုပြောချင်သော်လည်း ပြောလို့မရအောင် ဖြစ်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို စတာပလာနှင့် ချုပ်ထားသလိုပင် ဟလိုလည်းမရပေ။ နောက်ဆုံး အိမ်ပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

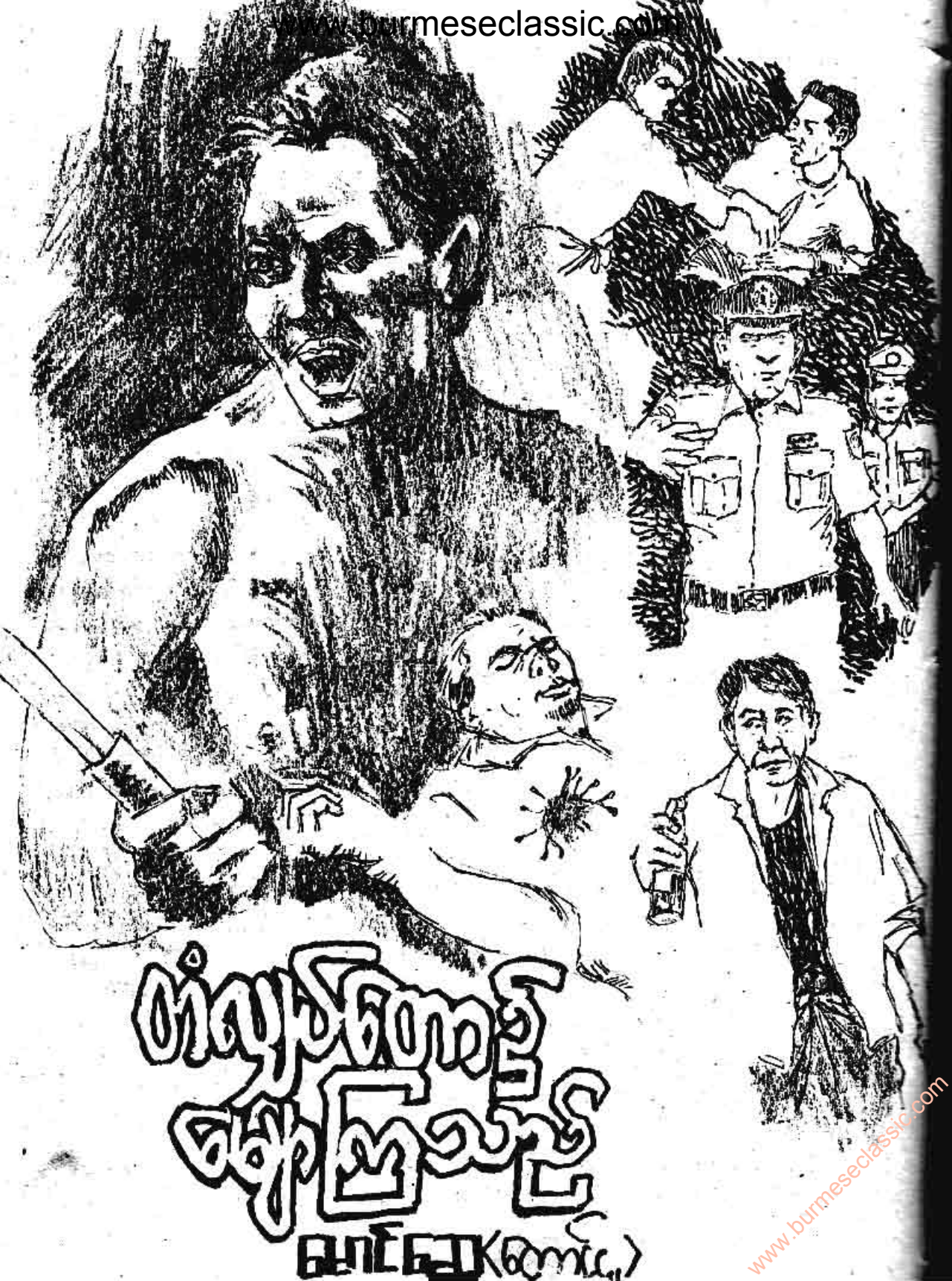
သူ ဘယ်သူလဲ။ သူ ဘယ်အရွယ်ရောက်ပြီလဲ။ သူ့ဘဝထဲက ကာလတစ်ခု တကယ်ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သလား။ သူနှင့်ပတ်သက်ခဲ့

သူတွေမှာ ဘာကြောင့် နုပျိုခြင်းတွေ ပျောက်တုန်တာလဲ။ မေးခွန်းများနှင့် သူ အချဉ်နှောင်ခံနေရ၏။ ထို့ကြောင့် လောလောဆယ် သူ့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးမှာ သေချာမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။ ထိုသေချာမှုအတွက် အလိုအပ်ဆုံးမှာ သူ့ရုပ်သွင်ကို သူ ကြည့်ရန် မှန်တစ်ချပ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ထို့နောက် သူ မှန်တစ်ချပ်ကို အသည်းအသန်လိုက်ရှာ၏။ အိမ်ရှေ့ မီးခလုတ်အောက်မှာ အိမ်ခန်းထဲက မဝှဉ်းစာအုပ်များဘေးမှာ မီးဖိုချောင်မှာ၊ မိန်းမနှင့်သား သနပ်ခါးလိမ်းသည့် မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ၊ သို့သော် ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ပေ။

သူ အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာပြီး ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။ ထိုပြင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တာဝေးအပြေး သမားတစ်ယောက်လို မောဟိုက်နေပြီး ချွေးပြန်နေ၏။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ့မျက်လုံးက ဘုရားစင်သို့ ရောက်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားစင်ပေါ်တွင်ထောင်ထားသော မှန်တစ်ချပ်ကို တွေ့လိုက်သောအခါ အဆိပ်မိထားသောလူတစ်ယောက် ဖြစ်ဆေးကို ရလိုက်သလို သူဖျော်သွားပြီး ချက်ချင်းလှမ်းယူပြီး မှန်ထဲမှာ သူ့မျက်နှာကို အသေအချာ ကြည့်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့လက်ထဲ ရောက်လာသောမှန်မှာ ပြေးမပါသော မှန်တစ်ချပ်သာ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

မောင်မြင့်အောင်

တိရစ္ဆာန်
ဓားပြ
မင်းမင်း

တံလျှပ်တောင့် မျောကြသည်

မောင်ဆွေ(တောင်ငူ)

ကမ္ဘာနှင့်ချီ၍ ဆိုကြပါစို့...

ယနေ့မျက်မှောက်ခေတ် ဖွံ့ဖြိုးပြီးဖြစ်သော စက်မှုနိုင်ငံကြီးများရှိ အရွယ်လတ် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့သည် မိမိတို့တိုင်းပြည်မှထွက်သော စက်မှုနည်းပညာထုတ်ကုန်ပစ္စည်းများ ကမ္ဘာ့ဈေးကွက်တွင် အမြဲတမ်း ရှေ့တန်း၌ ရောက်နေစေရေးအတွက် မိမိတို့ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ရာ ကဏ္ဍအသီးသီးရှိ ထုတ်ကုန်ပစ္စည်းများအား တစ်နေ့တခြား အရည်အသွေးပိုမိုမြင့်မားရေး၊ ဆန်းသစ်သောကုန်ပစ္စည်း၊ ဆေးဝါးစက်ကိရိယာများ ထုတ်လုပ်နိုင်ရေးတို့အတွက် တီထွင်စမ်းသပ်လေ့လာ စူးစမ်းမှုများ နာရီနှင့်အမျှ ကြိုးပမ်းအားထုတ်လျက် ရှိနေကြသည့် နည်းတူ ၎င်းတို့တိုင်းပြည်ရှိ ကလေးများသည်လည်း ကွန်ပျူတာကဲ့သို့ စက်ကိရိယာများကို ၎င်းတို့၏ ကစားဖော်အဖြစ် ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်အသုံးပြုလျက်ရှိနေကြပြီဖြစ်ရာ ထိုတိုင်းပြည်များရှိ မျိုးဆက်သစ်လူငယ်တို့၏ အနာဂတ်အရေးမှာ လွန်စွာအားရဖွယ်ကောင်းလှတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်ရှိ ဗြိတိန်နှင့် အလှမ်းဝေးကွာလှသော ကျေးလက်

ဒေသနေပုဂ္ဂိုလ်များ၌မူ ငွေကြေးကြွယ်ဝ၍ ကမ္ဘာ့အဆင့်မီ တီဗွီ၊ ဗွီဒီယို၊ ဗွီစီဒီ၊ ဒီစီစီတို့ကဲ့သို့သော ဆက်သွယ်ရေးရုပ်သံစက်များ ပိုင်ဆိုင်အသုံးပြုနိုင်ကြပြီး ဂြိုဟ်တုစလောင်းများမှတစ်ဆင့် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးတွင် နေ့စဉ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် ပြောင်းလဲနေသော သတင်းထုတ်လွှင့်မှုများအား အချိန်အခါမရွေး ဖမ်းယူကြည့်ရှုမြင်တွေ့သိရှိခွင့်ရနေကြပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုကျေးရွာနေပုဂ္ဂိုလ်များရှိ အရွယ်လတ်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့သည် ရှေးရိုးစွဲဝါဒီ အယူအဆဟောင်းကြီးများဖြစ်သော စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကဝေ၊ တရွှေ့ မှင် စာ၊ သရဲ သဘက် အစရှိသည့် တံလျှပ်ရေအလျဉ်ကြောတွင် မြေပြင်ကို ရေထင်၍ ကူးဆက် မျောပါနေကြဆဲဖြစ်ပြီး ၎င်းကျေးရွာများရှိ ကလေးသူငယ် ကျောင်းသားအရွယ်တို့မှာ လူကြီးသူမတို့ စိတ်ကူးပုံချဲကာ လုပ်ကြံပြောကြားနေကြသော တရွှေ့ သရဲ မှင်စာ၊ သဘက်၊ စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကဝေ ဒဏ္ဍာရီတောင့် နှစ်မြှုပ်နေကြလျက်ရှိနေပေရာ မျိုးဆက်သစ်လူငယ်တို့၏ အနာဂတ်အရေးမှာ ရင်လေးဖွယ်ကောင်းလှတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းပြည်၏ နိုင်ငံတော်

အကြီးအကဲများက ထိုသို့သောလက်တွေ့မဆန်၊ ခေတ်နှင့်လိုက်လျောညီထွေမှုမရှိတော့သည့် စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကဝေ၊ တရွှေ့ သရဲဇာတ်လမ်းရုပ်ရှင်များ ရိုက်ကူးပြသခွင့်ကို လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက တားမြစ်ပိတ်ပင်ထား၍ တော်နေပေးတော့၏။

ထိုသို့သော လူတို့၏စိတ်ဓာတ်ကို ပျော့ညံ့ချောက်ချားစေတတ်သော စိတ်ကူးဖြင့်ပုံဖော်ချဲကား ပြောဆိုတတ်ကြသည့် စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကဝေ၊ တရွှေ့ သရဲ မှင်စာ၊ သဘက် အယူအဆများ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုအကြောင်း အကျိုးကို လက်တွေ့ကျကျ ထုတ်ဖော်ပြသရမည်ဆိုပါလျှင် -

“ကိုဆွေရေ ကျွန်းကျန်းမှာ လူသတ်မှုတစ်ခု ရှိတယ်”

ဗြိတိန်ယုန်းရုံးပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ရဲတပ်ကြပ် မမိုးမိုးက ကျွန်တော့်အတွက် သတင်းထူးတစ်ပုဒ်ကို လက်ဆောင်စကားပါးလိုက်၏။

“အဲဒီသတင်းကတော့ ထူးခြားတဲ့ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ပဲ ကိုဆွေရေ တရားခံက သူ့ကလေးသေရတဲ့ကိစ္စ စုန်းပြုစားလို့ဆိုပြီး အဲဒီကိစ္စအတွက် လူသတ်မှုဖြစ်ရတာပဲ ကိုဆွေရေ”

ရဲဒုတပ်ကြပ် မသိသီစိုးမှလည်း
ဘက်ကြပ်မိုးမိုး၍ သတင်းစကားကို
ဖြည့်စွက်ပြောကြားလိုက်၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ မမိုးနဲ့ မစိုးရေ။
ကျွန်တော်သတင်းရတာတောင် နောက်
နည်းနည်းကျသွားတယ်နော်။ ကိစ္စမရှိ
ဘူး။ ကျွန်တော်ခုချက်ချင်းပဲ ပြေးလိုက်
ပါမယ်”

ကျွန်တော်သည် ပြောပြောဆိုဆို
နှင့်ပင် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရုံးပေါ်မှ
ချက်ချင်းပြန်ဆင်းလာပြီး ကျွန်တော်
တို့မြို့၏ မြောက်ဘက် ရှစ်မိုင်ခန့် ဝေး
ကွာသော ကျွန်းကုန်းရဲစခန်းသို့ ဆိုင်
ကယ်ကို စီးနင်းမောင်းနှင်လျက် ခရီး
ထွက်ခွာလာမိတော့၏။

* * * * *

“ကိုဆွေရေ...ဘာကူညီရမလဲ
ပြောဗျာ”

ကျွန်းကုန်းစခန်းမှ ကတ်စာရေး
တပ်ကြပ်ကြီးသိန်းဝင်း၏ သတင်းပို့
အကြောင်းကြားပေးမှုကြောင့် ကျွန်
တော်သည် စခန်းမှူးရဲအုပ်သန်းဌေးနှင့်
တွေ့ ဆုံခွင့်ရခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်တော့်
အား ယူငှာစွာနှုတ်ခွန်းဆက်ရင်း စခန်း
မှူးရဲအုပ်သန်းဌေးမှ စကားစလိုက်၏။

“ဟိုဘက်နေက မြောက်ဘက်ကုန်း
ရွာမှာဖြစ်တဲ့ လူသတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး
သိချင်လို့ပါဆရာ”

“အဲဒီအမှုက အတော်သင်ခန်း
စာ ယူဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ ကိုဆွေရေ။
ရေများ ရေနိုင်၊ မီးများမီးနိုင်သိုတဲ့
စကားလိုပေါ့ဗျာ”

“မြို့နယ်လည်း အလှမ်းဝေး ခေတ်
ပညာကိုလည်း မတတ်မြောက်ကြ၊
သေစာရှင်စာလောက်ပဲ ရေးတတ်၊
ဖတ်တတ်ကြတဲ့ လူများစုနေထိုင်ရာ
အသိုင်းအဝိုင်းမှာ စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကဝေ၊
တစ္ဆေ၊ မှင်စာ၊ သရဲ၊ သဘက်အယူ
အဆဆိုးတွေ လွှမ်းမိုးနေတာကြောင့်
ဒီလိုအဖြစ်ဆိုကြုံခဲ့ရတာပဲ ကိုဆွေရေ”

“သေတဲကလူက ဦးမောင်မောင်
ကြီးတဲ့ သတ်တဲ့လူက မောင်သန်းတဲ့
တစ်ရွာတည်းသားတွေပါပဲ”

“သေတဲကလူကတော့ အသက်
ငါးဆယ်ကျော်ပြီဗျာ။ သတ်တဲ့လူက
တော့ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ပဲ ရှိ
သေးတယ်”

“လူသတ်တရားခံ မောင်သန်းမှာ
က အခုဆုံးသွားတဲ့ အငယ်ဆုံးကလေး
ကလွဲရင် ကျန်တဲ့အကြီးကလေးတွေ
ဟာ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ။ သား
ယောက်ျားကလေးဆိုလို့ သေသွားပြီ
ဖြစ်တဲ့ အငယ်ဆုံးကလေးတစ်ယောက်
ပဲပါတယ်”

“ရှားရှားပါးပါး သားယောက်ျား
ကလေးဆိုလို့ ဒီတစ်ယောက်ပဲပါတာ
ဆိုတော့ မိဘဖြစ်တဲ့ မောင်သန်းအပါ
အဝင် သူဇနီးနဲ့ သမီးတို့တစ်အိမ်လုံး
မှာရှိတဲ့ မိသားစုအားလုံးတို့ရဲ့ အချစ်စုပုံ
ရာ အချစ်အိုးကလေးဖြစ်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ”

“အငယ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဒီကလေး
လေးအတွက် မီးခွားပြီးနုနုရက်အကြာ
မှာ ရွာခလေ့ထုံးစံအတိုင်း ကင်ပွန်း
တပ်မင်္ဂလာပွဲကျင်းပပေးဖို့ တစ်နေ့
တုန်းက မောင်သန်းကိုယ်တိုင် ကျွန်း

ကုန်းမှာ ဈေးလာဝယ်ခဲ့တယ်ဗျာ”
“သင်ခန်းစာယူစရာကောင်းတဲ့
ဒီလူသတ်မှုတတ်လမ်းကြီး ဖြစ်ပေါ်လာ
ဖို့ အဲဒီက အစပျိုးခဲ့တာပေါ့ ကိုဆွေရေ။
ဖြစ်ပုံပျက်ပုံအလုံးစုံကတော့...”

* * * * *

“ဟဲ့နွား ရုန်းလိုက်စမ်း သွက်
သွက်လေး။ မမောင်ခင်ရွာပြန်ရောက်ရ
အောင်”

“ရွမ်း...ရွမ်း”
တစ်ဦးတည်းသော သားယောက်ျား
လေးလည်းဖြစ်၊ အငယ်ဆုံး၊ အထွေး
ဆုံး သားလှရတနာလည်းဖြစ်သော
ရက်ပိုင်းအတွင်းက မီးရှူးသန့်စင် ဖွား
မြင်ခဲ့သည့် သားယောက်ျားကလေး
ကျွန်းမှာအသက်ရှည်စေခြင်း အကျိုးတူ
ကင်ပွန်းစားမင်္ဂလာအခမ်းအနား ပြပေး
နိုင်ရန်အတွက် ဖခင်ဖြစ်သူ မောင်သန်း
သည် ဝမ်းမြောက်ရွှင်မြူးစွာဖြင့် ကျွန်း
ကုန်းသို့ ဈေးဝယ်ထွက်ခဲ့ပြီး အပြန်မိုး
ချုပ်မည်စိုးသောကြောင့် နွားလည်းကို
အကြမ်းမောင်းနှင်နေ၏။

စုန်းစိုင်းပြေးလွှားနေသော လှည်း
လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက် တစ်လိပ်
လိပ်တက်လာသော ဖုန်လုံးကြီးများ၏
နောက်ဘက်၌ ကျွန်းကုန်းရွာကြီးသည်
တဖြည်းဖြည်း ဝေး၍ ဝေး၍ကျန်ရစ်ခဲ့
ချေပြီ။

လယ်ကန်သင်းရိုးများကို ကျော်
ဖြတ်၍ ဖောက်လုပ်ထားသည့် လှည်း
လမ်းကြောင်းမှာ ကန်မူကန်သင်းတို့
ပေါ် များခြင်းကြောင့် ထင်သလောက်

ခရီးမပေါက်သဖြင့် မြောက်တဲကုန်းရွာ
ရှိနေ အိမ်သို့ ည ၈ နာရီကျော်အချိန်
တွင်မှ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ချေပြီ။

“ဈေးဝယ်လည်း ပြန်ရောက်ပြီ
ဟေ့”

“ပစ္စည်းတွေ သယ်ကြပါဦးဟ”

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြနော်၊ မုန့်
တွေ ကျွီးကြကုန်ဦးမယ်”

ကျေးရွာ ဓလေ့စရိုက်အတိုင်း
အလှူအတန်း အကြောင်းကြီးငယ်ကိစ္စ
ရှိလျှင် သူတာဝန်၊ ကိုယ်တာဝန် မခွဲ
ခြားဘဲ တက်ညီလက်ညီ စုပေါင်းဝိုင်း
ဝန်း လုပ်ဆောင်ကြသဖြင့် စုစုရုံးရုံးနှင့်
ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလွန်းလှတော့၏။

“မုန့်ခြောက်အထုပ်တွေ လိုနေ
တယ်ဟေ့”

“ဟ...ဟုတ်ရဲ့လား၊ အသေ
အချာစစ်ပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီမှာ စာရင်းထဲ
မှာက ဒီလောက အခုလည်းပေါ်မှာက
ဒါပဲပါတယ်”

“ဒါဆို ဟိုလူကြီးများ ယူသွား
သလား”

“ဘယ်သူယူသွားတာလဲ...
ကိုမောင်သန်း”

“ဦးမောင်မောင်ကြီးပေါ့၊ ဟို
စုန်းမကြီးရဲ့ယောက်ျား ဦးမောင်မောင်
ကြီးပေါ့”

“ဟုတ်ရဲ့လား ကိုမောင်သန်း
ရယ်၊ တော်ကြာဟိုက စုန်းနဲ့လုပ်လိုက်
လို့ ဒုက္ခဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဘာမှဒုက္ခမဖြစ်ဘူး၊ ငါ့ရှင်မယ်၊
ဟောဟိုမှာ အတော်ပဲ၊ ဗျို... ”

ကိုမောင်ကြီး ခင်ဗျားမုန့်အခြောက်ထုပ်
တွေ ယူသွားသေးလား၊ ဒီမှာ မုန့်
ခြောက်တွေ ပျောက်နေတယ်”

“စော်စော်ကားကား၊ မင်းဟာက
ဘာစကားလဲကွ၊ ငါ့ကို ဘယ်နှယ်
ကြောင့် စွပ်စွဲတာလဲ၊ မင်းမုန့်ခြောက်
ငါက ဘာလုပ်ရမှာတုံး”

“ယူထားရင်ပြန်ပေးဗျား၊ ဒီမှာ
ကင်ပွားစားကျရင် မလောက်မငန့်
ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်”

“ခက်ပါလား၊ မယူဘူးလို့ပြော
နေပြီပဲ၊ မင်းဟာမင်းလည်း ခုန့်စိုင်း
မောင်းလို့ လမ်းမှာထွက်ကျသလား
မသိ၊ ဘာကြောင့်လဲမသိ”

အသုဘဈာပနအပြီး
ညနေ မောင်ရီဖျိုးဖျ
အချိန်ကတည်းက
ချစ်လှစွာသော ရင်သွေးငယ်
သားကလေးအတွက်
စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ
ဖြစ်နေသော
မောင်သန်းသည်
အရက်ကို
တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး
တစိမ့်စိမ့်
ထိုင်သောက်နေရင်းမှ ...

အသက်ကြီးလို့ကြည့်မူ...
ရင်တော့လား”

“အို...မင်းအတော်ရိုင်းတဲ့
အကောင်ပဲ၊ မင်းကဘာများလုပ်ချင်
သေးလို့လဲ”

“အို...တော်ကြပါတော့ဗျား၊
ကိုယ့်တစ်ရွာတည်းသားတွေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မောင်သန်း
ကလည်းတော်တော့၊ ဦးမောင်မောင်
ကြီးကလည်း သည်းခံလိုက်ပါ၊ ခုဟာ
က ဦးမောင်ကြီးပြောသလိုပဲ လမ်းမှာ
ထွက်ကျတာဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကဲ...
ကဲ...လူစုခွဲကြ”

အခြေအနေတင်းမာလာသော
မောင်သန်းနှင့် ဦးမောင်မောင်ကြီးတို့
ရန်ပွဲအား တေးလူများက ဝိုင်းဝန်းဖျန်
ဖြေ၍ လူစုခွဲပေးလိုက်ကြသဖြင့် ထိုရန်
ပွဲသည် ထိုနေ့ကစ၍ ထိုမျှဖြင့်သာ ပြီး
ဆုံးသွားခဲ့လေ၏။

* * * * *

“အို...အမေ့သားလေရေ၊
အမေတို့ကိုခွဲထားခဲ့ပြီလား၊ သားရဲ၊
ကိုမောင်သန်းရေ သားလေးကိုမကယ်
နိုင်တော့ဘူးလားတော် အဟီး...ဟီး”

“မောင်လေးရေ...မောင်မောင်
လေးရေ၊ မမတို့နဲ့ အတူတူတောင်
မကစားလိုက်ရပါလား၊ မောင်လေး
ရယ်၊ ဖေဖေကြီးရေ မောင်လေးကို
အသက်ပြန်ရှင်အောင် လုပ်မပေးနိုင်
တော့ဘူးလား၊ အဖေကြီးရယ် အဟင်း
အဟင်း”

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တဲ့ သားလေး ရယ်၊ အဖေတို့ကိုရင်ကွဲအောင် လုပ်ခဲ့ ပါပေါ့လား။”

ကင်ပွန်းစားမင်္ဂလာ ဆင်ယင် ကျင်းပပြီး ရက်များမကြာမီ ကိုမောင် သန်း၏ချစ်လှစွာသော အရက် ၂၀ သားအရွယ် လူမမည်ကလေးမှာ ကလေးရောဂါဖြင့် ရုတ်တရက်ကွယ် လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်လေရာ မောင်သန်းတို့ မိသားစုတစ်သိုက်မှာ ပဉ္စာမြေလူးအရူး မီးပိုင်းသကဲ့သို့ ပရိဒေဝသောက မီးတို အကြီးအကျယ်လောင်ကျွမ်း ပူဆွေး သောကရောက်နေကြကုန်တော့၏။

တိုတောင်းသော ရက်ပိုင်းအတွင်း တစ်ဦးတည်းသော သားယောက်ျား ကလေး၊ အထွေးဆုံး၊ အချစ်ဆုံး ကလေး သေဆုံးရသည်ဖြစ်လေရာ မောင်သန်းတို့မိသားစုအပေါ် တစ်ရွာ လုံးက စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြင့် စုတ် တသတ်သတ်နှင့် ရှိနေကြ၏။

“စိတ်မကောင်းစရာပဲနော်”

“ငါ့ နားစရာပါဟယ်၊ အချစ်ဆုံး ကလေးဆိုတော့လည်း အရူးတစ်ပိုင်း ပေါ့အေ”

“တောက် . . . ဒါဟိုစုန်းမကြီး လက်ချက်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်းယောက်ျားကို မုန့်ခြောက်တွေပျောက်တဲ့ကိစ္စ စွပ်စွဲလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး စုန်းအတတ်နဲ့ လက် စားချေတာ”

“ငါ့သားလေးက ငယ်သေးတော့ ကံနိမ့်လို့ ခုလိုသေရတာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ခင်းလက်ချက်မှ . . . ခင်းလက်ချက်”

“ငါ့သားလေးသေရသလို အဲဒီ

စုန်းမကြီးလည်းသေကိုသေရစေမယ်။ ကိုင်းကွာ . . .”

“ခွမ်း”

အသုဘစရာပန်အပြီး ညနေ မှောင် ရီဖျိုးဖျအချိန်ကတည်းက ချစ် လှစွာသော ရင်သွေးငယ် သားကလေး အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြစ် နေသော မောင်သန်းသည် အရက်ကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး တစ်စိမ့်စိမ့် ထိုင် သောက်နေရင်းမှ ယစ်မူးရီဝေလာပြီ ဖြစ်သော အတွေးအာရုံထဲ၌ ကိုမောင် မောင်ကြီး၏ခန်း၊ မကြည်မြစ်ရပ်ပုံ လွှာက အထင်းသားပေါ်လွင်လာပြီး ကိုမောင်ကြီးနှင့် မုန့်ခြောက်များပျောက် ဆုံးသည်ကိစ္စ စကားများခဲ့ပုံများကို တချိန်ချိန် ပြန်လည်မြင်ယောင်လာစိ၍ ဒေါသတို့ပေါက်ကွဲ ပွင့်အန်လာသဖြင့် လက်ကျန်အရက်အား မော့သောက် လိုက်ပြီး ဖန်ခွက်ကို နီးရာစိပ်ရာသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်ရာ ဖန်ခွက်မှ အိမ် တိုင်တစ်လုံးအား ထိမှန်လျက် “ခွမ်း” ခနဲ ကွဲသွားလေတော့၏။

တစ်စီပြန်ကြနေသော ဖန်ကွဲ စများအား ဥပေက္ခာပြုလျက် မောင်သန်း သည် ဦးမောင်ကြီးနှင့် ၎င်း၏ခန်း မကြည်မြစ်တို့နေအိမ်ဘက်သို့ ခြေလှမ်း ကျကြီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့၏။

ည ၁၁ နာရီအချိန်ခန့် ရှိပေပြီ။ လဆုတ်ရက်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်ထက် ၌ တစ်ခြမ်းပဲလမှာ တိမ်မည်ညိုများ နောက်ကွယ်၌ ပုန်းအောင်းနေ၏။ ကြယ်မန် လမသာသော အောင်းအာနန် နွေအကူး ညဉ့်လွှာရုံအောက်၌ မြောက် တံ၊ ဂန်းတစ်ရွာလုံး အိပ်မောကျနေကြ

၏။ တစ်ချက် တစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာ သော ရွာအစွန် ညောင်ညိုပင်ကြီး အထက်ဆီမှ ဝေးကွက်တစ်ကောင်၏ အောင်မြည်သံမှအပ တိတ်ဆိတ်နေ သော ညဉ့်နက်နက်၌ မောင်သန်း၏ ဒေါသဖြင့် အော်ခေါ်သံက စူးစူးဝါးဝါး ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဗျို၊ ဦးမောင်ကြီး၊ ဦးမောင်ကြီး တံခါးဖွင့်စမ်းပါဦး၊ စုန်း . . . စုန်း”

“ဟေ့ . . . ဘယ်သူလဲကွ၊ ညကြီး အချိန်မတော် တံခါးလာခေါက်နေတာ”

“ကျုပ် မောင်သန်းပါဗျ၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေလေး မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ ခင်ဗျားမိန်းမ စုန်းမကြီးကောလို့လား”

“ဟိတ်ကောင် . . . မင်းမူးနေရင် အိမ်ပြန်တော့၊ ဒါပဲ ငါပြောလိုက်မယ်”

“မပြန်ဘူးဗျ၊ မပြန်ဘူး၊ ကျုပ် ဒီအတိုင်း မပြန်ဘူး၊ ကျုပ်သားလေး

ကို ပြုစားပြီး သတ်ပစ်တဲ့ခင်ဗျားမိန်းမ စုန်းမကြီးကို သတ်ပြီးမှပြန်မယ်”

“ဘယ်မှာလဲ၊ ခင်ဗျားမိန်းမ စုန်း မကြီး . . . ထွက်ခဲ့စမ်း”

“ဟေ့ကောင် . . . သတ္တိရှိရင် အိမ် ပေါ်တက်ခဲ့လေကွာ”

“ဟင် . . . တက်တယ်ဗျာ၊ တက် တယ် . . . ကိုင်း”

“ဝုန်း . . . ဝုန်း”

“တက်ရင်ထိုးတယ်ကွာ၊ ခွပ် . . . ခွပ်”

“အို . . . တော်ကြပါတော့၊ မလုပ် ကြပါနဲ့၊ လာကြပါဦးရင် ဒီမှာသတ်နေ ကြပြီ”

“ခင်ဗျားကြီးက ကျုပ်ကိုထိုး တယ်၊ ကိုင်းသေစမ်းကွာ၊ သေလိုက်

ဝမ်း စွပ်...စွပ်၊ ဝန်း...ဝန်း”
“အား...အား၊ ငါ့ကို မောင်သန်း
စားနဲ့ထိုးတယ်၊ အား...အောင်မယ်
လေးဗျ”

“မှတ်တာ။ အဲဒါ ငါ့သားလေးကို
စုန်းနဲ့ပြုစားလို့ လက်စားချေတာ။ မှတ်
ထားကြ။ ငါ့သားလေးအတွက် လက်
စားချေတာ။ ငါ့သားလေးအတွက်...
ဟား...ဟား...ဟား”

မောင်သန်းသည် ဦးမောင်ကြီး၏
နေအိမ်ပေါ်သို့အပြေးတက်သွားပြီး အိမ်
ပေါ်မှအပြန်အလှန် လုံးထွေးသတ်ပုတ်
နေရင်းမှ ခြေရင်းဘက်ထဲရံ ပွင့်ကျ
လျက် ဦးမောင်ကြီးအား မြေပြင်ပေါ်
အရောက်တွင် အသင့်ကိုင်ဆောင်လာ
သော ဓားဖြင့်မောင်သန်းက ထိုးသတ်
လိုက်လေတော့၏။

ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ကောင်းသော
ကင်ပွန်းစားမင်္ဂလာ၏ နောက်ဆက်တွဲ
ရလဒ်များသည် အများများဆက်တိုက်
ဖြစ်ခဲ့ပေရာ မြောက်တဲကုန်းရွာအတွက်
မင်္ဂလာသတင်း၏နောက်ဆက်တွဲမှာ
အမင်္ဂလာသတင်းဆိုးများဖြင့်သာ နိဂုံး
ချုပ် အဆုံးသတ်ခဲ့လေတော့၏။

“အဲဒါပဲ ကိုဆွေရေး၊ အားလုံးကို
ခြံသုံးသပ်ကြည့်လိုက်ရင် ရွာသားတွေ
ကိုယ်တိုင် ခေတ်နဲ့လျော်ညီတဲ့ အတန်း
ပညာကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မသင်
ကြားခဲ့တာတွေကြောင့် ခေတ်နဲ့မညီ
တော့တဲ့စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကဝေ၊ တရွှေ
သရဲ အယူအဆ အစွဲအလမ်းတွေကို
မပျောက်ဖျက်နိုင်တာရယ်၊ ဥပဒေလက်
စားလုပ်ဝေးကွာမှုကြောင့် မူခင်းနဲ့

ပတ်သက်တဲ့ အမြင်အကြားတွေနည်း
ပါးတာတွေရယ်ကြောင့်ပဲလို့ အဖြေ
ထုတ်လိုရတယ်ဗျာ”

“ဒါကြောင့် သူတို့ရွာသားတွေ
အားလုံး ခေတ်နဲ့လျော်ညီတဲ့ အတန်း
ပညာတွေကိုယူတိုင်း ဆုံးခန်းတိုင်
အောင် သင်ကြားကြဖို့ တိုက်တွန်းစည်း
ရုံးရဦးမှာ” သလို မူခင်းဂျာနယ်ကျ
ဆင်းရေးအတွက် အထက်အကြီးအကဲ
တွေဆီကို ခွင့်တောင်းတင်ပြပြီး မူခင်း
ပညာပေး ဟောပြောပွဲတွေ အလျဉ်း
သင့်သလို ဟောပြောစည်းရုံးရဦးမယ်
ကိုဆွေရေး။

“ကောင်းတာပေါ့ဆရာ၊ ဒါဆို
အဲဒီရွာမှာ စုန်းဖုတ်ကဝေအယူဝါဒ
တွေ တဖြည်းဖြည်းကွယ်ပျောက်ပြီး
မူခင်းတွေလည်း လျော့နည်းသွားမှာ
အမှန်ပဲနော် ဆရာ”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ မူခင်းအသိအမြင်
တွေ ရွာသားတွေရဲ့ ဦးနှောက်ထဲရိုက်
သွင်းနိုင်ပြီဆိုရင် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
ဟာ အလိုအလျောက် အောင်မြင်ပြီ
ပေါ့ ကိုဆွေရာ၊ အခုကြည့်လေ အချုပ်
ထဲက လူသတ်တရားခံမောင်သန်းကို
သူရဲအတွေ့တိမ်တိမ်နဲ့ လက်လွှတ်
စပယ်ပြုလိုက်မှုကြောင့် မောင်သန်း
ကိုယ်တိုင်လည်း အချုပ်ကဲရော ဝံရ
တယ်၊ ပြီးရင်...ထောင်ကျ...ယ်။
မောင်သန်းကိုမိုနော့ ဝန်းနဲ့သားသမီး
တွေလည်း ဖခင်ဆိုတဲ့အရိပ်ကြီးပြီလဲ
သွားပြီ၊ ဘယ်အချိန်အထိ ဒီအရိပ်
ကြီးကွယ်ပျောက်နေမလဲ၊ ဘယ်သူမှ
အတပ်မပြောနိုင်ဘူး။

စုန်း၊ ဖုတ်၊ ကဝေဆိုတာတကယ်
မရှိပါဘဲ ဦးမောင်ကြီးဆိုတဲ့ လူတစ်
ယောက် အကျိုးမဲ့ရွာသေဆုံးရတယ်၊
ဦးမောင်ကြီးရဲ့စနီးအတွက်လည်း ခိုကိုး
ရာအရိပ်ကြီး မဲ့သွားရတယ်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်သန်းရေး ငါ
ပြောတာ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဗိုလ်ကြီးရယ်၊
ကျွန်တော် မိုက်မားမိပါတယ်၊ ကျွန်
တော်ရဲ့မိုက်မားမှုကြောင့် ပေးဆပ်ရ
မယ့် ဒုက္ခဆိုးအတွက် ကျွန်တော်ရဲ့ရဲ
ကြီး ခံယူပါမယ်၊ ပြီးရင် လူကောင်း၊
တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေ
ထိုင်သွားပါမယ်လို့ ဗိုလ်ကြီးကို ကျွန်
တော် ကတိပေးပါတယ်”

“မင်းစကားကြားရတာ ဝမ်းသာ
ပါတယ်ကွာ”

အချုပ်ခန်းအတွင်းမှ မောင်သန်း
ဆိုသည့်လူသတ်တရားခံ၏ သံဝေဂ
စကားသံတို့သည် ကျွန်တော်၏နှလုံး
သည်းပွတ်သို့ စီးမျောဝင်လာခဲ့ချေပြီ။

မောင်သန်းလို ဗဟုသုတဝေးကြ
တဲ့ရွာသားတွေအားလုံး စုန်း၊ ဖုတ်၊
ကဝေ မိုင်းလုံးတောက ရုန်းထွက်လွတ်
မြောက်နိုင်ကြပါစေဟု ကျွန်တော်စိတ်
တွင်းမှ တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်ဆု
တောင်းလိုက်မိပါတော့သည်။

မောင်ဆွေ (တောင်ငူ)

**အသိက်ပျက်အောင်
မှိုက်တွင်းနက်သူ
မလေးနဲ့မလေး**

အသိုက်ပျက်အောင် မှိုက်ထွင်းနက်သူ

မကွေးနေရာက

“လောကဗြေအဝန်းကို နိမ့်ခြည် တစ်ခါ သာခြည်တစ်လှည့်တွေနှင့်အတူ သုခရက္ခအပြာဖြာ ခံစားကြရင်းဖြင့် သောကဆိုတာတွေ ရင်ဝယ်ပိုက်လို့ လျှောက်လှမ်းနေထိုင်ခဲ့ကြရတော့သည်။

အသိမကြွယ်သေးတဲ့ လူငယ် လူရွယ်များ အစိုက်တရားတွေ လုပ် ဆောင်မိကြတာတို့ကို ငယ်ရွယ်သူတို့မှ သာ မိုက်တွင်းနက်ကြတာပဲလို့ပင် ဆို ပြီးတော့ သူတို့ကြီးလာကြရင်တော့ အသိတရားတွေ ရကြမှာပါပဲလို့ ဖြေ သိမ့်စကားတွေ ရှိထားကြသော်လည်း

တကယ်တမ်းကျတော့ အသက် အရွယ်ကြီးလာကြသော်လည်း သတိ နှင့် ဆင်ခြင်တုံတရားများတို့က နည်း ပါးလာကြတာကြောင့် အသက်အရွယ် နှင့်မလိုက်အောင်ပင် အဖြစ်တွေက အဆိုးဘက်တွေကို ဦးတည်၍ စရိုက်နဲ့ အစိုက်ဘက်သို့ ကူးပြောင်းသွားကာ ကြီးလာလေ မိုက်လာလေဖြစ်သွား၍ ကြီးမိုက်များအဖို့ကိုတော့ ဆုံးမပေးနိုင် ဖို့ရာ အသိတရားရရှိဖို့ရာ အလွန်ပင် ခက်ခဲရလေတော့သည်။

လူတို့သည် အတုမြင်အတတ်

သင်ဆိုသလို သူတော်ကောင်းများနှင့် ဝေးကွာရာသလို ယဉ်ကျေးသောအသိုင်း အဝိုင်းများနှင့်လည်း အခြေအနေရ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေးကွာအောင် မိမိ ကိုယ်ကို ပြုမူနေထိုင်လာခဲ့ကြ၍ နက် ကပင် ပညာကနည်းပါးခဲ့တာကြောင့် ကောင်းမှု၊ မကောင်းမှုတွေကိုပင် ဝေခွဲ မရဖြစ်အောင်ပင် မိမိကိုယ်တိုင် စရိုက် နှင့်အတူ ပြုမူ၍ နေထိုင်လာစီပြီး တဖြည်းဖြည်းနှင့် စရိုက်အများတွေ ဖက်လာခဲ့ကာ လက်ရှိနေထိုင်တဲ့ ဘဝ တစ်ခုတို့ရဲ့ ကောင်းကျိုး၊ ဆိုးကျိုးတို့ကို ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပင် သတိမထားနိုင် တော့ပေ။

အစရှိတော့နောင်နောင် ဆိုတဲ့ စကားလို ရေလိုက်မှားတဲ့ဘဝ ဖြတ် သန်းရောက်ရှိလာခဲ့၍ ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ် ကလေး ဝိပဲလာခဲ့ရာက ကိုယ့်စိတ် ကိုယ် မနိုင်တော့ဘဲ အပျော်ကလေး နှင့် အဖော်ကလေးနှင့်တွဲလာခဲ့ရင်း ခုတော့ အသက်ကြီး အရွယ်ကြီးရလာ မှပင် မိုက်တွင်းနက်လာခဲ့ပြီး သိကား သိသည်။ မဆင်ခြင်နိုင်တော့၊ ဟားတု လို့ ခရုကခုန် အိုင်ပျက်ရုံမကတော့

ဘဲနှင့် မိမိကိုယ်တိုင် စရိုက်အများ တစ် ခုကြောင့် အသိနဲ့ သတိတွေ နောက် ကျကာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဓုက္ခပေးရ တင်မကတော့ဘဲ မိမိအသက်ကိုပါ ဆုံးရှုံးသွားတဲ့သာကေလို ဆိုပါတော့။

ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့် ဝေးကွာလှတဲ့ ရင်းမြို့နယ် စပါးနုရာကျေးရွာမှာ အသိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးရဲ့ ကူညီမှုနှင့်အတူ ဝန်ခံခံကြီးဘုရားများလည်း ဖူးရင်း ကိုဝေထွန်းနှင့် ဝန်းဖြစ်သူ အိမ်ဝင်ရံ တို့ဟာ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ရောက်ရှိ လာကြတယ်။ အသိမိတ်ဆွေအိမ်မှာ တစ်ပတ်နေမိတော့ အိမ်ရှင်အသိမိတ် ဆွေဖြစ်သူ ကိုမြတ်ဆွေမှ -

“ကိုဝေထွန်းရေ... ကျွန်မိတ် ဆွေ သူဌေးတစ်ဦးခြံကြီးထဲမှာ ကလေး မရှိတဲ့ အသက်ကြီးကြီးလင်မယားနှစ် ယောက်၊ ခြံစောင့်စိုက်ဖွီးတတ်သူ လို တယ်တဲ့ဗျာ၊ လစာကောင်းကောင်းပေး ထားမယ်၊ စားစရိတ်ငြိမ်၊ နေထိုင်ဖို့ရာ အိမ်လည်း ခြံထဲမှာပေးထားမယ်တဲ့။ ခင်ဗျားတို့လင်မယားနှစ်ယောက်က သူ တို့လိုချင်တဲ့ အနေအထားရှိတယ်ဟာ ကြောင့် ရောက်တုန်းမှာ အသိအတော်

နဲ့တွေ့တုန်း လုပ်သွားကြပါလားဗျာ။ အိပ်ပြန်ကြတဲ့အခါ ငွေကလေးပါသွားကြတာပေါ့ဗျာ။

မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ကိုမြတ်ဆွေရဲ့ ဆက်သွယ်ပေးမှုတွေကြောင့် ကိုဝေထွန်းနှင့် ဇနီးဖြစ်သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကန်တော်ကြီးနားက သူဌေးတစ်ဦးရဲ့ ခြံကျယ်ထဲမှာ ကိုဝေထွန်းက ခြံစောင့် စိုက်ပျိုးရေး သန့်ရှင်းရေးအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ရသလို ဇနီးဒေါ်ဝင်းရီက သူဌေးအိမ်အတွင်းမှာ သည့်ပြင်အကူ နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကြီးမားလှတဲ့ အိမ်ကြီးနှင့်အတူ ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ခြံကြီးထဲမှာ ကိုဝေထွန်းက တစ်လတစ်သိန်း၊ ဒေါ်ဝင်းရီက ခုနှစ်သောင်းကျပ်တို့ဖြင့် စားစရိတ်ငြိမ်း နေရာအိမ်လည်း ပေးထားတာကြောင့် ကိုဝေထွန်းနဲ့ ဒေါ်ဝင်းရီတို့ အလုပ်ကောင်းတစ်ခုလို့ ဆိုရပေမည်။

အိမ်ရှင်သူဌေးက ကိုဝေထွန်းတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်ကို ငွေစာအုပ်ပြုလုပ်ပေးထား၍ ကိုဝေထွန်းနဲ့ ဒေါ်ဝင်းရီတို့ရတဲ့လစာထဲမှ တစ်ယောက်တစ်သောင်းစီသာသုံးစေ၍ ကျန်တဲ့တစ်သိန်းငါးသောင်းတိတိကိုတော့ ငွေစာအုပ်ထဲမှာ စုပေးထားတာကြောင့် ရွာကိုပြန်ကြတဲ့အခါ ငွေပါသွားရအောင် သူဌေးက စေတနာဖြင့်ဆောင်ရွက်ပေးထားတာ ဖြစ်သည်။

“ကိုဝေထွန်းနဲ့ ဒေါ်ဝင်းရီတို့ ရွာကိုပြန်ကြတဲ့အခါကျတော့ သူဌေးက စုဆောင်းထားရှိကြတဲ့ငွေအားလုံး တစ်ပြားမကျန် ထုတ်ပေးမယ်”

ဒါကြောင့် ကိုဝေထွန်းတစ်ယောက် ခြံအလုပ်တွေကို ကြီးစားလုပ်ကိုင်နေမိသည်။ မီးဖိုချောင် စားသောက်ပင်တွေ တင်မက ရေရှည်စားသောက်လို့ရတဲ့ သစ်ပင်၊ မာလကာပင်၊ ပိန္နဲသီးပင်တွေက ခြံပတ်လည်အောင် ပျိုးထားတာကြောင့် ခြံရှင်သူဌေးက ကိုဝေထွန်းရဲ့ မီးဖိုချောင်စားသောက်ပင်တွေတင်မက ရေရှည်စားရမယ့် ပိန္နဲသီးပင်တွေက ပေနှစ်ရာပတ်လည် ကျယ်ဝန်းလှတဲ့ ခြံကြီးထဲမှာ ပတ်လည်အပင် နှစ်ရာလောက် စိုက်ပျိုးထားတော့ နောင်လာမယ့်ခြောက်နှစ်လောက်မှာ အသီးများက တစ်နှစ်အလုံးသုံးလေးရာကျော် သီးလာတော့မှာ ဖြစ်သည်။

ကိုဝေထွန်းတစ်ယောက် တောသားပီပီ စိုက်ပျိုးတတ်တဲ့ ဝါခနာလည်း ပါတာကြောင့် ယခုလို ခြံကျယ်ကြီးထဲမှာ စုံနေအောင် စိုက်ပျိုးထားတာကြောင့် သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် အလုပ်ကြိုးစားမှုကြောင့်ပင် ခြံရှင်သူဌေးက အလွန်သဘောကျနေသည်။ စေတနာလည်းထားသည်။

ဒေါ်ဝင်းရီကတော့ အနေကြာလာတာကလည်းတစ်ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ခါ မွေးရပ်မြေကို လွမ်းတာကြောင့် ကိုယ့်ရပ်ကိုယ်မြေ ပြန်ချင်တဲ့စိတ်တွေက ပိုများလာတယ်။ ငွေတစ်သိန်းခွဲပင် တစ်လစုဆောင်းထားနိုင်ပေမယ့် ခြံကြီးထဲက နေလည်းမထွက်ရ၊ ညလည်း မထွက်ရနဲ့ဆိုတော့ ပိုက်ဆံလိုချင်လို့သာ အားတင်းလုပ်ကိုင်နေရသည်။ မပျော်တာကြောင့် မွေးရပ်မြေကို တွေး

တွေးနေမိသည်။

ဒေါ်ဝင်းရီကပင် ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုဝေထွန်းကို ခဏခဏ မွေးလာတိကို ပြန်ကြဖို့ ပြောနေမိပြန်သည်။

ကိုဝေထွန်းကတော့ -

“မဝင်းရီရာ . . .တို့မကြာခင် အရပ်ကိုပြန်နေကြတာပေါ့။ တို့အရပ်က အလုပ်အကိုင်ရှားပါးတယ်။ တစ်လတစ်သိန်းခွဲ စုဆောင်းမိဖိုက မလွယ်ဘူးကွ။ တစ်နေ့ ငွေပိုက်ပြန်ကြတာပေါ့ကွာ”

“ကိုဝေထွန်းရယ် . . .ကျုပ်တို့ ခုဆိုရင် တော့လစာ၊ ကျုပ်လစာ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး စုထားတာ အတော်ကလေးစုဆောင်းမိပြီပဲ။ ရွာရောက်တော့ ခြံကျယ်ကြီးဝယ်ပြီးတော့ စိုက်ပျိုးသီးနှံထွက်တွေ ရောင်းချပြီး ဘဝတွေကို ရပ်တည်နေထိုင်ကြတာပေါ့”

“မဝင်းရီ ပြောတာကလည်း ကောင်းသားပဲ။ ကဲ...သည်လိုဆိုရင်တော့ ခြံသူဌေးနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပြီးတော့ ကိုယ့်ဒေသ ကိုယ့်အရပ်ကို မကြာမီ ပြန်နေထိုင်ကြတာပေါ့ကွာ။ သူဌေးက တို့အပေါ်ကောင်းတော့ကွာ ပြန်ဖို့ပြောရမှာလည်း အားနာစရာပါပဲ။ စေတနာကောင်းတဲ့ ခြံရှင်သူဌေးပါ”

တစ်နေ့တော့ ကိုဝေထွန်းနဲ့ဇနီး ဒေါ်ဝင်းရီတို့ ကိုယ့်ဒေသကိုယ် ပြန်နေထိုင်ကြဖို့ ခြံရှင်သူဌေးကိုပြောပြကြတာကြောင့် ခြံရှင်သူဌေးက အနေကြာလာတော့ ခင်မင်မှုတွေတိုးပွားလို့ မိသားစုစိတ်ထားတွေ တားမဲ့တာကြောင့်

ကိုဝေထွန်း။ မဝင်းရီတို့လင်မယားနှစ်ယောက် သုံးနှစ်လုပ်အားခ စုဆောင်းငွေ သိန်းငါးဆယ်လေးသိန်း ထုတ်ပေးကာ ခြံရှင်သူဌေးမှ လမ်းစရိတ်၊ မှန်ဖိုးငွေ ငါးသိန်းထပ်ပေးလိုက်၍ ကိုဝေထွန်းနဲ့ ဒေါ်ဝင်းရီတို့ရရှိတဲ့ လုပ်အားခငွေများနှင့်အတူ ရမ်းဗြဲမြို့နားက စပါးနဲ့စုကျေးရွာကို ပြန်၀.၁ခဲကြတော့သည်။ အပျော်ရက်တွေကို ရင်ဝယ်ပိုက်ပြန်လာခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုပါတော့။

ကိုဝေထွန်းနှင့် ဒေါ်ဝင်းရီတို့သည် စပါးနဲ့စုကျေးရွာမှာရှိတဲ့ ဥယျာဉ်ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခြံ ဝယ်ယူပြီး ကိုဝေထွန်းက စိုက်ပျိုးရေးဗဟိုဌာနပါတာနှင့်အတူ ခြံကြီးထဲမှာ အပင်မျိုးစုံအောင် စိုက်ထားတော့သည်။ ရေတိုရေရှည် စားမင်တွေက စုံလှသည်။

ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဝင်းရီကလည်း ခြံထွက်အသီးအနှံတွေကို မြို့ရေများသွားရောင်းချတာကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်ရဲ့ စားဝတ်နေရေး မပူပင်ရတဲ့ အနေအထားရှိသည်။ ဒေါ်ဝင်းရီတို့တွင် အိမ်ထောင်ကျကတည်းကပင် ကလေးမရတာကြောင့် မကြာမကြာဆိုသလိုပင် သူများသားသမီးများ ချီပိုးတဲ့ အလုပ်က တစ်လုပ်ဖြစ်ရသည်။

ကိုဝေထွန်း အလုပ်တစ်ခုကို တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ချင်တာကြောင့် ဒေသအလိုက် အလုပ်တွင်ကျယ်သလို နဂိုကတည်းက တတ်ထားတဲ့ ပညာဆိုတော့ လှေအသစ်တည်ဆောက်တဲ့ အလုပ်ကို အလုပ်သမားလေးယောက် ခေါ်ယူ၍ လှေအသစ်တည်ဆောက်ပြီး

ပြန်ရောင်းချတဲ့အလုပ်တစ်ခု တည်ထောင်၍ စောက်ချ လုပ်ကိုင်တော့သည်။ ငါးလှေများ၊ မော်တော်များ၊ အဟောင်းလက်ခံပြင်၍ မှာသူရှိပါက အသစ်တည်ဆောက်ပြီးရောင်းချသည်။

အလုပ်က လှေအသစ်တည်ဆောက်တာဆိုတော့ မြစ်ကမ်းနားဘေးတစ်ခုမှာ အလုပ်တစ်နေရာ သင့်တော်သလို မိုးကာထားရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အလုပ်ပင်ပန်းတာလေး ပြေအောင်ဆိုသလို အရက်ဝိုင်းကလေးက ပါလာတတ်ပြန်သည်။ တောရွာလေ့တို့ရဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်မှု ဆိုပါတော့။ လှေအသစ်တည်ဆောက်ပြီး ရောင်းပြီးဆိုရင်လည်း အလုပ်သမားများပျော်လှလေးက အရက်ဝိုင်းတစ်ခု ပါလာပြန်သည်။ အမဲသားဟင်း အရည်သောက်ကလေးနဲ့၊ သို့မဟုတ် ကြက်သားကာလသားချက် အရည်သောက်ကလေးဖြင့် ကိုဝေထွန်းလှေလုပ်သားများ၊ လှေလာဝယ်တဲ့ လှေ ဝိုင်းရှင်များတို့ မကြာမကြာ ပျော်ရွှင်မှုကလေး ပြုလုပ်ကြသည်။

ကိုဝေထွန်းကတော့ အရင်ကလို မဟုတ်တော့ဘဲ လှေလုပ်ငန်းမှာ အလုပ်လုပ်လိုက် အရက်ထမော့လိုက်။ သည်တော့လည်း ဆရာအတွက်ဆိုပြီးတော့ ညဘက်မှာ ပိုက်ထောင်ချထား၍ နံနက်မိုးလင်းမှ ရေထဲကပိုက်ကို ဆယ်ယူလိုက်တော့ ရရှိလာတဲ့ ငါးများကို ကြော်၊ ပုလင်းနဲ့ ငါးကြော်ကတော့ ကိုဝေထွန်းလှေအလုပ်ရုံ ကမ်းနားမှာ နိစ္စဓာတ်ဆိုသလို အိုအစစ်ကလေး ဖြစ်နေတော့သည်။

ကိုဝေထွန်းကတော့ ဖော်ဖော်ရွေရွေပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ခင်ခင်မင်မင်နေထိုင်တတ်တဲ့သူဆိုတော့ အလုပ်သမားအားလုံးက ချစ်ခင်ရိုသေကြသည်။ အလုပ်သမားတွေကိုလည်း မပြေလည်ဘူးဆိုရင် ဆန်တန်ဆန်၊ ဆီတန်ဆီပေးကမ်းတာကြောင့် ကိုဝေထွန်းရဲ့ လှေသစ်တည်ဆောက်တဲ့အလုပ်ဟာ မြိုင်ဆိုင်၍ မြန်မြန်တည်ဆောက်နိုင်ပြီး ဒေသနဲ့ကိုက်ညီတဲ့ အလုပ်တစ်ခုဖြစ်သည်။

တစ်နေ့မှာတော့ ကိုဝေထွန်းတို့ ကမ်းနားက လှေလုပ်ငန်းရှိရာကို အနီးအပါးကရွာမှ လာရောက်ရောင်းချတဲ့ အကြော်သည်မလေးမလှည့် ကိုဝေထွန်းတို့ အလုပ်နေရာကို လာရောင်းတာကြောင့် ကိုဝေထွန်းက နေ့နယ်နေ့ခင်းအဆာပြေ အလုပ်သမားလေးယောက်ကို အကြော်ဝယ်ကျွေးသည်။

“စားကြကွာ”
အကြော်သည်မလေး မလှည့်ကလည်း လှေလုပ်ငန်းနေရာတွင် အကြော်အတော်လေးရောင်းချရတော့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နေ့လယ်ဘက်မှာ လာပြီး အကြော်စုံကိုရောင်းသည်။ အလုပ်သမားကိုဘသန်းက ဆရာကိုဝေထွန်းဘက်ကို လှည့်ပြီးတော့ -

“အကြော်သည်လေး မလှည့်ရေကျပ်တို့ဆရာက အကြော်ကြိုက်တယ်ဗျ။ နေ့တိုင်းသာလာခဲ့ပါ”

ပြောပြီး ဆရာကိုဝေထွန်းလှည့်အကြည့်မှာ အကြော်သည်လေးကို မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ”

“မလုပ်ပါနဲ့ဘသန်းရာ။ သူ့ဥပျာ တစ်ဝမ်းတစ်ခါ၊ ရှာကြံစားနေရတာပါ။ မင်းပြောတာနဲ့ မကြီးမငယ်နဲ့ကွာ မျက် နာပျက်စရာ ဖြစ်နေပါမယ်”

“ကိုကြီးကိုဝေထွန်းရာ...ဘဝ ဆိုတာ သည်လိုပါပဲ။ ဝမ်းစာတော့ မရှိ တော့ ရှာကြံစားကြရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အကြော်သည်မလှဥက ကျွန်တော်တို့ ရွာကပါ။ သူ့ယောက်ျားက ဆုံးသွား တာ လေးနှစ်လောက်ရှိသွားပါပြီ။ သား ကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ သူ့ဘကြီး ခဲ့ခြံတဲမှာ တဲထိုးပြီးတော့ သားအိမ်နစ် ယောက်နေတယ်။ မိဘတွေကတော့ မရှိကြတော့ပါဘူး။ ကိုကြီးကိုဝေထွန်း ကလည်း ကလေးမရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ ပေါ့ဗျာ”

ဘသန်းက ကိုဝေထွန်းကို ပျဉ် ပြား ရေပေါ်ထိုးရာက ပြောလိုက်သည်။ ပျော်ရွှင်စရာစကားလေး ပြောရင်း တဟားဟားရယ်လိုက်သည်။

ကိုဝေထွန်း အကြော်သည်မ လေး မလှဥပြန်သွားတာကို မျက်စိ တစ်ဆုံးကြည့်နေသည်ကို ဘသန်း အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရင်း -

“အင်း...ဆရာတော့ သနား သွားပြီ”

“ကိုဝေထွန်းရေ...မလှဥက သူ့ရုပ်ရည်က ပြေပြေပြစ်ပြစ်ကလေးဗျ။ ကိုဝေထွန်းနဲ့ သိပ်ပြီး ရှေ့သွားနောက် လိုက်ညီတာ”

ဘသန်းတို့ အလုပ်သမားတွေ က ကိုဝေထွန်းကို နောက်လိုက်။

အကြော်သည်မလေးနောက်လိုက်နှင့် မြင်ပါများတော့ လှတယ်ဆိုမလားပေါ့ ဗျာနော။

ကိုဝေထွန်း အသက်ငါးဆယ် ကျော်လာခဲ့သော်လည်း သနားချစ်က လေးချစ်နေပြီးတော့ စေတနာတွေဟာ ရေစီးကမ်းပြိုကျသလိုပင်။ ကြားပါများ တော့ခင်၊ မြင်ပါများတော့လှဆိုသလို မလှဥရဲ့ ဖြူတဲ့အသားအရေ၊ သွယ် လျတဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ အပြုံး တွေက သွယ်ရွှန်းလို့။

ကိုဝေထွန်းတစ်ယောက် အကြော် သည်မလေးမလှဥကို သနားမိရာက ခုတော့ တကယ်ချစ်နေမိပြီ။ စေတ နာတွေကလည်း တစ်နေ့တခြား မြစ် လယ်ကကျိုးကျတဲ့တာလို။ လေ့သစ် တစ်ခါ ရောင်းလိုက်ရပြီဆိုဆိုရင်တော့ မလှဥဝယ်ချင်တာဝယ်၊ ဝတ်ချင်တာ ဝတ်ပါဆိုပြီးတော့ ပိုက်ဆံအထုပ်လိုက် ပို့ပေးလိုက်သည်။ သနားချစ်တွေနဲ့ စေတနာတွေပိုနေတော့သည်။

မလှဥကတော့ ငွေများများစား စားလည်း မကိုင်ဖူး။ ကိုဝေထွန်းက တော့ မြတ်နိုးပါရစေ၊ ခင်တွယ်ပါရစေ၊ ကြင်နာပါရစေလို့ စကားလေးတွေနဲ့ ခုတော့ မလှဥရဲ့ရှင်ထဲက ဝေဒနာတွေ စေတနာ ရှေးစီးကြောင်းမှာ ကူးခပ်လာ ခဲ့မိတဲ့ ငါးမလေးလိုဆိုပါတော့။ ချောက် ထဲကျရောက်နေတဲ့အခါ နွယ်မြက် တစ်ပင်ကို အားကိုးမိပါတယ်လို့ ဝန်ခံ ပါရစေတော့။ စေတနာကို တန်ဖိုး ထားတတ်တဲ့ မလှဥ၊ သဘာဝရဲ့ပန်း တစ်ပွင့်လို သင်းပျံ့နေတဲ့ မွှေးရနံ့တွေ

ဟာ လေယူရာကို သင်းပျံ့သွားလာ သို့ပါတော့။

ကိုဝေထွန်းနဲ့ မလှဥတို့ ညား သွားကြပြီတဲ့။ တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားမှတစ်ဆင့် မယားကြီး ဒေါ်ဝင်းရီတစ်ယောက် အစတော့ မယ့် ကြည့်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ တကယ်ပင် ဟုတ်နေတာကြောင့် ကိုဝေထွန်းရဲ့မျက် နာကို လက်ညှိုးထိုးပြောလိုက်ဦးမယ်။ ဒေါသအဟုန်တွေက နေ့ည သောက တွေလွှမ်းလို့။ ကိုဝေထွန်း လာပစေ ဘယ်လိုရန်တွေပစ်လိုက်မယ်။ ညာလို့ ရန်တွေလိုက်မယ်။ ကွယ်ရာမှာ ဆိုခဲ့ ပေမယ့် တကယ်တမ်း တွေးမိပြန်တော့ ငယ်ကာလရဲ့ အဖြူရောင်ရက်တွေကို ပြန်ပြောင်းတွေးမိပြန်သည်။ ဒေါ်ဝင်းရီ ဟာ ကိုဝေထွန်း ဒီနေ့ အိမ်ပြန်လာ မလား မျှော်နေမိတော့သည်။

ကိုဝေထွန်းကတော့ လေ့လုပ် ငန်းမှာ အချိန်မီအပ်သူများထဲ ပေးနိုင် ရေး။ မယားကြီးအိမ်ရောက်ပြန်တော့ တယှစ်တောက်တောက် ပြောဆိုတာ ကြောင့် ရန်ဖြစ်ရ။ ယောက်ျားစိတ်ဆို တာ နားမူလာတော့ ထိုးမိရိုက်မိတာ တွေ အကြိမ်ရေ မနည်းတော့။ ရန် မဖြစ်ချင်ပေမယ့် ဖြစ်နေရပြန်သည်။

မယားကြီးဒေါ်ဝင်းရီ ကိုဝေထွန်း ရဲ့မျှားပြီးတော့ အထိုးအရိုက်တွေကြောင့် ရပ်ရွာလူကြီးရုံးခန်း တိုင်ခဲ့ရပေါင်း မရေ တွက်နိုင်တော့။ အသက်ကြီးလာမှ အရှက်ရစရာတွေက ခဏခဏကြုံနေ ရတော့ သောကနဲ့ နပန်းလုံးခွဲရတဲ့ ရက်က များနေရတော့သည်။ ဒေါ်ဝင်းရီ

အဝေးတစ်နေရာကို သွားနေချင်တော့ သည်။

တစ်နေ့တော့ ညအမှောင် လ ရောင်မမြန်တဲ့ ညတစ်ည ဆိုပါတော့။ လှေအရောင်းအဝယ်လေးကလည်း တညတော့ ကိုဝေထွန်း အပေါင်း အသင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် တပည့် တွေနဲ့ အရက်ပိုင်းမှာ လူများစည် ကားသလို ကိုဝေထွန်းသောက်လာခဲ့ တာ အတော်လေးများတယ်လို့ ဆိုရ ပေမည်။ မယားကြီး ဒေါ်ဝင်းရီအိမ်ကို လည်း မသွားတာ ဆယ်ရက်ကျော် ကျော်ပင် ကြာသွားတော့ သည်ကနေ ညမှာတော့ ၁၀ နာရီကျော်လောက် လှေရောင်းရတဲ့ငွေကလေး ပေါ်လာ တော့ ဖောဖောသီသီသုံးစွဲပါစေတော့ လို့ ကိုဝေထွန်း စေတနာထားကာ မယားကြီးဒေါ်ဝင်းရီအိမ်ကိုရောက် လာခဲ့သည်။

ကိုဝေထွန်း ဒေါ်ဝင်းရီကို အိပ်ရာ မှနီးကာ ပိုက်ဆံငါးသောင်း မင်းကြိုက် သလိုသုံး ကြိုက်တာ ဝယ်ချက်စား။ ကိုဝေထွန်း ပိုက်ဆံကိုလှမ်းပေးရာ ဒေါ်ဝင်းရီက ပုတ်ထုတ်လိုက်၍ ထောင် တန်အုပ်များဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ပြန် ကြဲလွင့်သွားတာကို ကိုဝေထွန်းက သူ့စေတနာကို စော်ကားရမလားဆိုပြီး တော့ ယောက်ျားဒေါ်သဖြင့် လက်သီး ဖြင့် အချက်ပေါင်း မရေတွက်နိုင် အောင် ထိုးချလိုက်တာ ဒေါ်ဝင်းရီရဲ့ မျက်ခွက်တစ်ခုလုံး စီးကျနေတဲ့သွေးက ဖုံးနေတာကြောင့် ဖင်ထိုင်လျက် မျက်ခွက်ကစီးကျနေတဲ့ သွေးများကို လက်ဝါးနှင့်သုတ်လိုက်တော့ ဒေါ်ဝင်းရီ

လန့်ဖျပ်သွားကာ -
“သွေးတွေ...သွေး...သွေး...
...သွေးတွေ”

ပြောရင်း လက်က စမ်းစိမ်းရာ စမ်းယူလိုက်ချိန်မှာတော့ ဓားမ ပါလာ တာကြောင့် တုံ့ပြန်၍ တအားခုတ် လိုက်ချိန်မှာ ကိုဝေထွန်း ဇက်ပိုးခုတ် မိလိုက်တာကြောင့် အားဆိုတဲ့အော်သံ နှင့်အတူ ဂုန်းဆိုလဲကျသွားပြီး လူးလို့မ နေချိန် ဒေါ်ဝင်းရီ ဒေါသအရှိန်နှင့် နောက်ဆင့်ခုတ်ချလိုက်ပြန်သည်။

ဆုဆုညည်ကြား၍ ထိုအချိန် အနီးပတ်ဝန်းကျင်က ရွာသားများ၊ ဆွေမျိုးတော်စပ်သူများ ရောက်ရှိလာ ကြပြီး အော်ရာရထားတဲ့ ကိုဝေထွန်းကို ဆေးရုံသို့ ပို့တင်ထားစဉ် နောက်နေ့ တွင် သေဆုံးသွားတော့သည်။ ၈-၈- ၂၀၁၁ ရက်နေ့။

ထိုနေ့ညမှစတင်၍ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဝင်းရီ ၄၄ နှစ်၊ စပါးနံရုကျေးရွာ အား သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းမှ ပြစ်မှုပုဒ်မ (ပ)၂၉/၂၀၁၁ ပြစ်မှုပုဒ်မ-၃၂၆ တံတင် အရေးယူ၍ ပုဒ်မ-၃၀၂ ပြောင်းလဲ အရေးယူထားပြီး သက်ဆိုင်ရာ တရား ရုံးတော်သို့ အမှုအား ခိုင်မာစွာတည် ဆောက်၍ တရားရုံးတော်သို့ တင်ပြ တရားစွဲဆိုလိုက်သည်။

| ၈-၈-၂၀၁၁ နေ့က တကယ့် ဖြစ်ရပ်မှန်မှခင်းတစ်ခုအား ခန်းစာ တစ်ခု ရယူစေရန် ရေးဖွဲ့သည်။ |

မကွေးနေရာတ

၂၅၄၁၁၀၀၆၃၊ ၂၅၄၃၇၉၃၆

အောက်ပါဌာနများသို့ လှူဒါန်းလိုပါလျှင်...

HIV ပိုးကူးဆက်ခံ မိဘမဲ့ကလေးများ၏ သုခရိပ်မြို့ဂေဟာ
၀၁-၅၈၁၉၅၅

ဆည်းဆာရိပ် ဂိလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ
၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇

နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့ လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ၊ အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ ဆက်သွယ်ရန်...

၆၃၉၄၉၀
၇၀၉၂၇၇
၅၈၁၃၆၃
၇၀၄၇၈၄

အောင်မြင်အောင်မြင်
အောင်မြင်

ဝင်းထွန်းအောင်

< စာ / ရေး >

DESIGN
KAWA

ချစ်တတ်သူများသတိထား

ဝင်းထွန်းဒေအာင်(စစ်/ဆေး)

တရားသဘောအရ အဓိဋ္ဌာန်နှင့် တဏှာမကင်းကြသေးသည့် ကျွန်တော်တို့ ပုထုဇဉ်များအတွက် အချစ်ဆိုသည် အပြင်းထန်ဆုံး တပ်မက်မှုတစ်ခုကိုလည်း ရှောင်လွှဲဖယ်ရှားခိုင်းဖို့ ခဲယဉ်းလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤကမ္ဘာကြီးကို အချစ်ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည်ဟုပင် စာရေးဆရာများက တင်စားဖော်ကြားထားခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်နိုင်သလောက် ချစ်ခွင့်ရှိပေသည်။ သို့သော် ထိုအချစ်တွင်လည်း ဘာသာရေးအရဖြစ်စေ၊ လူမှုရေးအရဖြစ်စေ စည်းလေး၊ ဘောင်လေးတော့ ရှိနေပေသည်။ ထိုစည်းဘောင်မှ ကျော်လွန်သွားလျှင်တော့ ဘာသာရေးအရ နောင်တမလွန်တွင်ရော သံသရာအထိပါ ဆိုးကျိုးများကြုံတွေ့နိုင်သလို မျက်မှောက် ပစ္စုပ္ပန်တွင်ပင် ဒုက္ခအမှိမ့် သောကတွေကြုံရနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ချစ်တော့ချစ်ပါ။ သို့သော် အသံတေးယဉ် သံတေးဆင်ခြင်ပြီးမှ ချစ်ကြပါဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ထိုသို့ သတိမမူ၊ ဉာဏ်မကူဘဲ အချစ်ကိုသာ တန်ဖိုးထား အချစ်သွေးတွေ သူတစ်ပါးသို့ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း၊ မိမိမြင်ဆင်သူများမှာတော့...

...

“ဝင်းထွန်းအောင် ငါ့ကို စာတစ်စောင် ရေးပေးစမ်းပါကွာ”

“ဘာစာလဲ... ပြစ်မှုကင်းရှင်းကြောင်း ထောက်ခံစာလား”

“အာ... အဲဒါလိုချင်မှတော့ မင်းကို လာရေးခိုင်းမလားကွာ၊ ရပ်ကွက်လူကြီးဆီ သွားမှာပေါ့”

“မသိဘူးလေ ရပ်ကွက်လူကြီးဆီ သွားရေးခိုင်းရင် ပိုက်ဆံပေးရမှာမို့လို့ ငါ့လာရေးခိုင်းသလားလို့ပေါ့၊ ဘာစာရေးပေးရမယ်ဆိုတာ မင်းက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမှ မပြောတာ”

ကျွန်တော်က ရှင်းရှင်းပြောဆိုသော်လည်း မိုးမြိုင်ကျော်နှုတ်မှ ချက်ချင်း ဘာမှထွက်မလာသေး။ သူပြောရခက်နေမှန်း ကျွန်တော် ရိပ်မိသည်။ အတန်ကြာမှ...

“ဟို... ဟိုကွာ ... ရည်းစား... ရည်းစားစာ”

ကျွန်တော်တို့တုန်းက ယခုခတ်လို ပွင့်လင်းမြင်သာမှု မရှိသေး။ ဂမေးမှ ချစ်သူရနိုင်သည့်ခေတ်။ ...စားစာရေးရာတွင်လည်း ကျွန်တော်က စပါယ်ရှယ်လွှတ်ဟု သူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြသည်။ ကျွန်တော်စာကြောင့် တစ်သက်လုံး လင်မယူပါဘူးဟု ကြွေးကြော်ထားသည့် ရပ်ကွက်ထဲကအပျိုကြီးဘုန်းကြီးလူထွက်နှင့် ညားသွားဖူးသည်။

တန်ရာတန်ရာလောက် စိတ်မကူးဘဲ ယောက်ျားဆို အနိမ့်ဆုံး အထူးကုဆရာဝန်ကြီးလောက်ဆိုသည့် လမ်းထိပ်မှ အထည်ကြီးပျက် အပျိုကြီးမခင်သိန်းလည်း အနိပ်သည်ဦးစံလူကြီးနှင့် ညားသွားဖူး၏။

ပြောရလျှင် အများကြီး၊ ကလေးတို့လိုတွဲလောင်းနှင့် ဒုက္ခရောက်နေကြရှာသည့် ကောင်မလေးတွေပင် အခုချိန်ထိ ရပ်ကွက်ထဲရှိသေးသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ကိုယ့်ပညာကို တန်ဖိုးထားသည်။ အလကားတော့ ဘယ်တော့မှရေးမပေး။ ကြေးရှိသည်။

“ရေးပေးဆိုရင်တော့ ရေးပေးမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကြေးကိုတော့ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား”

“သိပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ အကြော်တစ်ပွဲ မဟုတ်လား”

“အေး...”

“စိတ်ချပါ၊ အဆင်ပြေသွားရင် တစ်ခါတည်း မဟုတ်ဘူး၊ တစ်လတိတိတိုက်ပါ။ ကျွေးပါမယ်”

ဒီကောင် အဲဒီလောက် အသည်းအသန်ဖြစ်နေပုံမျိုး မတွေ့ဘူး၍ ကျွန်တော် အဲ့အားသင့်နေမိသလို ငါ့လည်းဝင်စားသွားသည်။ မိမိမြင်ဆင်သူက ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းများ ကြားတွင်

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုထူးခြားသည်။ ဟေးလားဝါးလား
နေတတ်သည့် ကျွန်တော်တို့ကြား တို့
လိုတွဲလောင်း လျှောက်လိုက်နေသော်
လည်း လူကလူအေး။ ကျွန်တော်တို့
လုပ်သမျှ တဟီးဟီးဖြင့် သွားကြီးပြပြီး
ထောက်ခံနေတတ်သူ။

အထက်ဘန်းကျောင်းသား ဘဝ
ကတည်းက ယခု ဒုတိယနှစ်ရောက်
သည်အထိ ကျွန်တော်တို့ အသီးသီး
ရည်းစားတွေထားကြသော်လည်း သူက
တော့ ကောင်းမလေးတစ်ယောက်ကို ရဲ
ရဲမကြည့်ဝံ့။ ယခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
ဖောက်လာမှန်းမသိ၍ ကျွန်တော်
အံ့သြမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“နေပါဦး။ မင်း စာပေးမယ်
ကောင်းမလေးက ဘယ်သူလဲ”

“ဟို...အဟဲ...မြင့်...မြင့်မြင့်
ခိုင်”

“ဟေ...”

ကျွန်တော် အရမ်းအံ့သြသွား
သည်။ မြင့်မြင့်ခိုင်ဆိုသူမှာ အခြားသူ
မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတွဲဆုံး သူ
ငယ်ချင်းမတစ်ဦးပင်။ ပြီးတော့ သူနှင့်
လည်း အိမ်နီးနားချင်း။ မိုးမြင့်ကျော်က
လူရိုးလူအေးမို့ မြင့်မြင့်ခိုင်မိဘာတွေက
ယုံကြည်စိတ်ချရသဖြင့် အချိန်မရွေးဝင်
ထွက်ခွင့် ပြုထားသည်။ ညဆိုလျှင်
တောင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှ ပြန်လာ
နေကျဖြစ်၏။

“ဟ...မြင့်မြင့်ခိုင်ဆိုရင် ဘာ
စာပေးစရာ လိုဦးမှာလဲ။ မင်းပီးစပ်က
အချိန်မရွေးပြောလို့ ရနေတာပဲဟာ”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်...
သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါလည်း ပီးစပ်က

ပြောဖို့ အကြိမ်ကြိမ်ကြပါသေးတယ်။
ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုမှပြောမထွက်ရဲဘူး
ကွာ။ ဒါကြောင့်ပါ”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် လက်ခံ
ပါသည်။ သူ့လိုမအာမလည်တွေ ဤလို
ဖြစ်တတ်မှန်း ကျွန်တော်သိထားပြီးဖြစ်
သည်။

“နေပါဦး။ တို့တစ်တွေခင်လာခဲ့
ကြတာပဲ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။
အခုမှ ဘယ်ကနေဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မင်း
က ချစ်သွားရတာလဲ”

“အင်း...ဒါက ဟိုတစ်လောက
ငါအကြီးအကျယ် ငါနေမကောင်းဖြစ်
လိုက်သေးတယ်လေကွာ။ အဲ...နေ
ကောင်းသွားပြန်တော့လည်း အား
အရမ်းနည်းသွားပြီး တော်တော်နဲ့ နာ
လန်မထူနိုင်ဘူးလေ”

ထိုအကြောင်းအရာက ကျွန်
တော်သိပြီးဖြစ်၍ သူ့ကို ခေါင်းညှိတ်ပြ
လိုက်ပြီး သူဆက်ပြောလာမည့်စကား
ကိုသာ နားစွင့်နေလိုက်မိ၏။

“အဲ...အဲဒီမှာ သူက ငါ့ကို
အားရှိအောင်ဆိုပြီး ကြက်ပေါင်းရည်
ဘူးတွေ၊ အားဆေးဘူးတွေ ဝယ်လာ
ပေးတယ်။ သူ့အိမ်ရောက်တိုင်းလည်း
စပါကလင်နဲ့ ကြက်ဥတွေတိုက်တယ်
လေ။ အဲဒီမှာ ငါလည်း သိသိသာသာ
လန်းဆန်းလာပြီး သူ့ကိုချစ်တဲ့စိတ်တွေ
တာမရအောင် ဖြစ်လာမိတော့တယ်
အဟဲ”

“ဘုရား...ဘုရား”

ကျွန်တော် သူ့ကို မျက်လုံးပြူး
မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ကြည့်လိုက်မိသည်။
သူ့အချစ်ကိုလည်း စိတ်ထဲ မသိမ်းသန့်

ဖြစ်မိရ၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ မင်း
အချစ်ကြီးကလည်း”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲကွာ။ သူက
အဲဒီလို ကိုယ်မိရင်မိ ဂရုစိုက်တော့ ငါ
စိတ်တွေ ကြည်နူးလာပြီး အရမ်းချစ်မိ
သွားတာပေါ့ကွာ”

ထိုတော့မှ သူ့အချစ်ကို ကျွန်
တော် သဘောပေါက်မိသွားတော့၏။
သူ့ကိုကူညီရန်လည်း ဆုံးဖြတ်မိလိုက်
သည်။

“ကဲ...ဒါဆိုရင် ငါရေးပေးမယ်။
သန်တက်ခါလာယူလည်း ဟုတ်ပြီလား”

“အေး...အေးပါ ကျေးဇူးအရမ်း
တင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်။ ဒါနဲ့
ကောင်းကောင်းလေးတော့ ရေးပေးနော်”

“စိတ်ချ ငါ့စာကိုဖတ်မိလို့မှ ကြွေ
မသွားဘူးဆိုရင် လက်ရှိ ငါ့ရည်းစားငါး
ယောက်ထဲက မင်းကြိုက်တဲ့တစ်ယောက်
ပြန်မျှပေးမယ်”

“အေး...ကျေးဇူး...အာ...
ဒီကောင်”

ယောင်တိယောင်ချာ ဖြစ်နေ
သည့် မိုးမြင့်ကျော်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်
တော် တဟားဟား ရယ်မောနေမိပါ
တော့သည်။

• • •

ယခုတော့ ကျွန်တော့်ကောင်းမှု
ကြောင့် သူတို့နှစ်ဦး ချစ်သူတွေ ဖြစ်
သွားကြပေပြီ။ ပျော်ရွှင်နေသည့် သူတို့
နှစ်ဦးကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်တို့သူငယ်
ချင်းတစ်တွေလည်း ပျော်ကြရပါသည်။
ငယ်စဉ်ကတည်းက တင်ယောက်

အကြောင်းတစ်ယောက် သိနေကြသည့်
ငယ်ပေါင်းသုငယ်ချင်းများဘဝမှ ချစ်သူ
တွေဖြစ်လာကြသည်ကို သူတို့နှစ်ဦး၏
ချစ်ခရီးလမ်း သာယာဖြောင့်ဖြူးလိမ့်
မည်ဟု ကျွန်တော်တို့အားလုံးက မှတ်
ထင်ထားမိကြသည်။

သို့သော် အချစ်သည် အချစ်သာ
ဖြစ်သည်။ အချစ်ထက် လက်တွေ့ကျ
သည့် ဘဝအရေးနှင့် ယှဉ်လာတော့
အချစ်က ဒုတိယနေရာရောက်သွား
တော့၏။ ချစ်သူနှင့်လက်တွဲ၍ ဘဝခရီး
လျှောက်လှမ်းရန် အဆင်သင့်မဖြစ်သေး
သည့် မိုးမြင့်ကျော်တစ်ယောက် ဘဝ
အတွက် မြင့်မြင့်ခိုင်ကို ခေတ္တစွန့်ခွာရ
ပေတော့မည်။

အမှန်တော့ ထိုအကြောင်းအရာ
က လောလောလတ်လတ် ပေါ်လာ
သည်တော့မဟုတ်။ အစောပိုင်းက
တည်းက ကြိုတင်စီစဉ်ထားသည့်အရာ
ဖြစ်သည်။ ထိုအရာက မိုးမြင့်ကျော်၏
အလုပ်ကိစ္စပေ။ မိုးမြင့်ကျော်က ဘဝ
တန်းအောင်ပြီးလျှင် (—)ဌာနတွင်
အလုပ်ဝင်လျှောက်မည့် ရည်မှန်းချက်ရှိ
သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အရာရှိဖြစ်အောင်
ကြိုးစားဖို့ စိတ်ကူးရှိသည်။ ထိုရည်မှန်း
ချက်ကို မြင့်မြင့်ခိုင်အပါအဝင် ကျွန်
တော်တို့သုငယ်ချင်းအားလုံး သိပြီသာ။

ထိုရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဘဝ
တန်းအောင်ပြီးစမှပင် နှစ်စဉ်လျှောက်
ထားနေသော်လည်း အကြောင်းမညီ
ညွတ်၍ အရွေးမခံခဲ့ရ။ ယခုနှစ်တော့
လူရွေးပွဲတွင် သူအောင်မြင်ခဲ့လေပြီ။ ထို့
ကြောင့် သင်တန်းတက်ရတော့မည်။
သင်တန်းတက်ရမည်ဆိုတော့ ချစ်သူ

ချင်း ခွဲရဦးမည်ပေါ့။ ထိုအခါကျတော့
မြင့်မြင့်ခိုင် ငိုရတော့သည်။

“မငိုပါနဲ့ခိုင်ရယ်။ တို့နှစ်ယောက်
အပြီးဝေးသွားတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘဝ
ရှေ့ရအတွက် ခဏထကြရတာပဲဟာ။
နောက် နှစ်နှစ်သုံးနှစ်ဆို ကိုယ်လည်း
ဘွဲ့ရပြီပဲဟာ။ ဒါဆို အရာရှိဖြစ်ပြီ။ အဲဒီ
အခါကျ တင့်တင့်တယ်တယ်နဲ့ ခိုင်ကို
ပြန်တောင်းရင်းယူနိုင်တာပေါ့။ အခုနေ
တော့ ခဏခွဲကြရမှာပေါ့ ခိုင်ရယ်”

ချစ်သူကိုသာ အားပေးနေရသော်
လည်း မိုးမြင့်ကျော်၏ ရင်ထဲလည်း
မကောင်း။ ဝေပဲလာသည့် မျက်ရည်စ
တို့ကို မျက်တောင်အကြိမ်ကြိမ်ခတ်၍
ဖယ်ထုတ်ပစ်နေရသည်။ အမှန်ဆို သူ
လည်း ချွေးပွဲချ၍ ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။
သို့သော် ယောက်ျားဆိုသည့်မာန်တင်၍
မငိုမိအောင် ကြိုးစားနေရသည်။

“မောင်ရယ် ခိုင်ကို အမြဲတမ်း
သတိရနေပါနော်။ စာလည်း မကြာ
မကြာထည့်နော်။ ဒါနဲ့ သင်တန်းဆင့်ပြီး
ရင် ဘယ်မြို့မှာ ကျမှာလဲဟင်။ နီးရင်
တော့ ခဏခဏ အလည်ပြန်လာပါ
မောင်ရယ်။ မောင်မလာနိုင်လည်း ခိုင်
လာလည်လို့ရရင် လာပါမယ်”

“အခုကတော့ ဘာမှ အသေ အ
ဇာတ် မပြောနိုင်သေးဘူးလေ။ သင်တန်း
ဆင့်ပြီးမှ သိရမှာပဲ။ မောင်နဲ့ဝေးနေ
တုန်းသာ ခိုင် မောင်အပေါ် သစ္စာ
ဖောက်မသွားပါနဲ့လို့ မောင်မှာချင်တယ်”

“စိတ်ချပါမောင်ရယ်။ ခိုင် ဘယ်
လိုမိန်းမစားလည်ဆိုတာ မောင်လည်း
သိပါတယ်။ မောင်သာ အရာရှိဖြစ်မယ့်
သူဆိုတော့ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီ

ခိုင်ဖြစ်သွားပြီး ခိုင်ကို မေ့သွားမှာပဲ
စိုးတယ်”

“မောင် အဲဒီလောက် မစွမ်းဘူး
ဆိုတာ ခိုင်လည်းသိပါတယ်။ အခု
တောင် ဟိုကောင်ကြီးဝင်းထွန်းအောင်
အစွမ်းအစနဲ့ဆိုသာ ခိုင်မေတ္တာကို မောင်
ရခဲ့တာပါ...ဟဲဟဲ”

“အဟင်း...ခိုင်လည်း မောင့်စာ
ဖတ်လိုက်ရတော့ အရမ်းအံ့သြသွား
သလို ကြွေလည်း အရမ်းကြွေသွား
တယ်။ ဘာတဲ့...တွယ်တာသမျှ ကွယ်
ရာက သာ ဆိုပါရစေတဲ့။ နောက်ပြီး
ရှိပါသေးတယ်။ တစ်ခဏအပျော်အဖြစ်
မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဘဝအဖော်အဖြစ်
ချစ်တာပါတဲ့။ စာသားလေးတွေကတော့
မိုက်တယ်နော်”

အနေဝေးသောကြောင့်
သွေးအေးသွားတတ်
ကြသည့် လူသဘော
အတိုင်း မိုးမြင့်ကျော်
အလုပ်ဝင်သွားပြီး
နှစ်နှစ်ခန့်အကြာ
တွင်ပင် မြင့်မြင့်ခိုင်
အိမ်ထောင်
ကျသွားခဲ့သည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတော့ သူ
ကျွန်တော့်ဆီမလာတော့။

သူသိပ်ချစ်ရသည့်

ချစ်ဦးသူကို

ဘာမဟုတ်သည့်

မိန်းမတစ်ယောက်ဟု

သုံးနှုန်းလိုက်၍

သူစိတ်ဆိုးရသည်ဟု

သူများတွေပြန်ပြောမှ

ကြားရ၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ဒီကောင်က
အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝကတည်း
က အဲဒီစာသားလေးတွေနဲ့ လုပ်စားနေ
တာလေ။ ပြီးတော့ ဟုတ်တာလည်း
မဟုတ်ဘူး။ သူ့စာကိုဖတ်ပြီး ကြွေမိတဲ့
ကောင်မလေးတွေတော့ ဖတ်ဖတ်ကို
မောကျန်နေခဲ့တာပဲ . . .ဟီးဟီး”

“အဟင်း . . . မောင်ကလည်း
ကိုယ့်ဆရာကို အဲဒီလို မပြောကောင်း
ဘူးလေ . . .ဟင်းဟင်း”

အခုတော့လည်း ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့
သောက တဒင်္ဂလွင့်စင်သွားခဲ့ရပြန်ပါ
သည်။

မကြာမီမှာပင် မိုးမြင့်ကျော် သင်
တန်းတက်ရန် ထွက်ခွာသွားခဲ့ရသည်။

သင်တန်းမှာနေ၍ အပတ်စဉ်မှန်မှန်
စာရေးသလို မြင့်မြင့်ခိုင်ကလည်း ပုံမှန်
စာပြန်ပါသည်။ အနေဝေးနေကြသော်
လည်း စာလေးတွေ မှန်မှန်စေနေကြ
သဖြင့် အလွမ်းတို့ကို ဖြေသာခဲ့ရသည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ဦးက ချစ်က
ကြမှာ ညှိနှိုင်းလာပုံက မိုးမြင့်ကျော်
သင်တန်းဆင်းတော့ အစွန်အဖျားတစ်
နေရာတွင် တာဝန်ကျသည်။ ထိုစဉ်က
လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ခက်ခဲသည့်
အပြင် နယ်မြေဒေသ မငြိမ်းချမ်းသော
ကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
အဆက်အသွယ်တွေ ပြတ်တောက်ခဲ့
ရသည်။

အနေဝေးသောကြောင့် သွေး
အေးသွားတတ်ကြသည့် လူသဘော
အတိုင်း မိုးမြင့်ကျော် အလုပ်ဝင်သွားပြီး
နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင်ပင် မြင့်မြင့်ခိုင်
အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
ကြားသိရသည်ကတော့ မြင့်မြင့်ခိုင်၏
မိဘများက သဘောကျနှစ်သက်သော
ကြောင့် ပေးစားလိုက်ခြင်းဟု ဆိုသည်။

မြင့်မြင့်ခိုင်နှင့် ညားသွားသူမှာ
လည်း ဝေးဝေးလံလံက မျက်နှာစိမ်း
တော့မဟုတ်။ တစ်ချိန်က ဤမြို့သား
တစ်ဦးပင်ဖြစ်ပြီး မြင့်မြင့်ခိုင်တို့ ရပ်
ကွက်ထဲတွင် နေထိုင်သွားခဲ့ဖူးသည့် စိုး
အောင်ဆိုသူဖြစ်၏။ စိုးအောင်က ယခု
တော့ ဤမြို့သားမဟုတ်တော့။ လွန်ခဲ့
သည့် ငါးနှစ်ကျော်ခန့်ကပင် မိသားစု
များနှင့်အတူ မန္တလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့
သွားခဲ့သူဖြစ်၏။

မန္တလေးတွင် အခြေချနေထိုင်ပြီး
တစ်ဖက်နိုင်ငံများအထိ ကုန်ကူးသန်း

ရောင်းဝယ်နေသည့် ငှောင်ခိုကုန်သွယ်
တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီဟုဆိုသည်။
မှောင်ခိုကုန်သည်ဆိုသည်မှာ နာမည်
သာဆိုသည်။ လူကတော့ ယခင်ကနှင့်
ဘာမျှမဆိုင်တော့။ သည်မြို့တွင်ရှိစဉ်
က ရရစားစားမိသားစုမှ ထည်ထည်
ဝါဝါမရှိခဲ့သည့် စိုးအောင်က ယခုတော့
တောက် တောက်ပြောင်ပြောင် ဖြစ်လာ
ခဲ့ပေပြီ။

စိုးအောင်တို့က မိသားစုလိုက်
ပြောင်းသွားကြသည်ဆိုသော်လည်း သူ
အစ်မတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော်
တို့မြို့မှာပင် အိမ်ထောင်ကျ၍ ကျန်နေ
ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုအစ်မမိလည်း အလည်
လာရင်း ယောက်ဖဖြစ်သူမှာထားသည့်
ဆိုင်ကယ်လည်း လာဖိုရင်းဖြင့် ပြန်လာ
လာရာမှ နဂိုရင်းနှီးသည့် မြင့်မြင့်ခိုင်တို့
ဆီပါ ရောက်လာသည်။

ထိုစဉ်က တရုတ်ဆိုင်ကယ်တွေ
က ပေါ့ဦးပေါ့ဖျားမို့ လူတွေ အလှ
အယက်လိုချင်နေမှန်းသိသွား၍ နောက်
အခေါက်တွေ ထပ်သယ်လာပြီး ရောင်း
ရာမှ စီးပွားရေးအကွက်မြင် လည်ဝယ်
သည့် စိုးအောင်ကို မြင့်မြင့်ခိုင်မိဘများ
က မျက်စိကျသွားသည်။ စိုးအောင်က
လည်း ယခင်ကတည်းက မြင့်မြင့်ခိုင်ကို
တိတ်တခိုး နှစ်သက်ခဲ့ဖူးသူမို့ ဖိုးကြိုင်း
တုတ်ဖြစ်ကာ မြင့်မြင့်ခိုင်တို့အိမ် ချောင်
ပေါက်မတတ် ဝင်ထွက်လာတော့၏။

နောက်ဆုံးတော့ . . . သမက်နှင့်
ယောက္ခမများ သဘောညီမျှပြီး စိုး
အောင်လက်ထဲ မြင့်မြင့်ခိုင် ရောက်
သွားတော့၏။ မြင့်မြင့်ခိုင်ကလည်း ဇီး
ဝေးလျှင် ချတ်မာတတ်သည့် မိန်း

ကလေးတို့သံဘာဝအတိုင်း အဆက်
အသွယ်ပြတ်နေသည့် ဝိုးမြင့်ကျော်
အပေါ် သွေးအေးသွားပြီး အနေနီသလို
အထင်ကြီးစရာလည်းကောင်းသည့် ဝိုး
အောင်ရင်ခွင်ထဲ ပစ်လှဲချလိုက်တော့၏။

ထို့နောက်တော့ မြင့်မြင့်ခိုင်တစ်
ယောက် ဝိုးအောင်နောက် ပါသွားတော့
သည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဝိုးမြင့်
ကျော်နှင့် မြင့်မြင့်ခိုင်ကို နဖူးစာမင်ရည်
ကျဲ၍ လွဲခဲ့ရသည့် ချစ်သူနှစ်ယောက်
အဖြစ် ကံကြမ္မာကိုသာ အပြစ်တင်ရင်း
ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။

• • •

ဝိုးမြင့်ကျော်နှင့် မြင့်မြင့်ခိုင်တို့
အဖြစ်က ထိုမျှနှင့်ပင် ပြီးရစ်လိမ့်မည်
ဟု ကျွန်တော်တို့က ထင်မှတ်ထားမိ
သော်လည်း ဘဝဆိုသည်မှာ မမျှော်
လင့်ထားသည်တို့က ဖြစ်တတ်စမြဲဆို
သည့်စကားအတိုင်း မြင့်မြင့်ခိုင် အိမ်
ထောင်ကျသွားပြီး တစ်နှစ်ကျော်ခန့်
အကြာတွင်ပင် မြင့်မြင့်ကျော်တစ်ယောက်
ကျွန်တော်တို့မြို့လေးသို့ ပြန်ရောက်
လာသည်။

ယခင် သာမန်ဝိုးမြင့်ကျော်မဟုတ်
တော့။ အရာရှိလေး ဦးမြင့်ကျော် ဖြစ်
နေပေပြီ။ မြင့်မြင့်ခိုင်သတင်းကိုကြား
တော့ ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့ မျက်ရည်
ကျရှာသည်။ ခဲလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်
ခဲ့ရသည့်သူ့အတွက် ကျွန်တော်တို့
လည်း စိတ်မကောင်း။ သို့သော် လွန်
ခဲ့ပြီသည့် ဖြစ်ရပ်တို့အတွက် မည်သို့မျှ
မတတ်နိုင်တော့။ သူ့ကိုသာ အားပေးနှစ်
သိမ့်ပေးရင်း ဝိုင်းဝန်းနားချကြရသည်။

သို့သော် ထိုဇာတ်လမ်းလေးတို့
မျှနှင့်ပင် စခန်းသိမ်းသွားလျှင် ဆွတ်ပျံ့
လွမ်းမောဖွယ်ရာ အချစ်ဇာတ်လမ်း ထုံ
လှလေးအဖြစ် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း ကျန်ရစ်ခဲ့
ပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်
ပြန်။

“ဝင်း...ဝင်းထွန်းအောင် မြင့်မြင့်
ခိုင် ပြန်ရောက်နေပြီတဲ့ကွ”

တစ်နေ့ ဝိုးမြင့်ကျော် ကျွန်တော်
ဆီ ကုန်းရှာထိုး၍ ရောက်လာပြီး ဗလုံး
ဗထွေးပြောလာသည်။

“ဟုတ်လို့လားကွာ။ မင်းဘယ်က
ကြားလာတာလဲ”

“သူတို့လမ်းထဲက ကောသီခိုးပြော
တာကွ။ ပြန်ရောက်နေတာ တစ်ပတ်
လောက်ရှိပြီတဲ့။ သူ့ယောက်ျားနဲ့ အဆင်
မပြေဖြစ်ပြီး ကွဲလာတာတဲ့။ ငါ့အိမ်ပြန်
ရောက်နေတယ်လို့ သူ့ကိုပြောလိုက်
တော့ သူလည်း အရမ်းဝမ်းသာနေ
တယ်တဲ့။ ကောသီခိုးကလည်း ငါ့ကို
ဒီနေ့မှတွေ့လို့ ပြောဖြစ်တာတဲ့။ ငါက
လည်း တာဝန်တစ်ခုကြောင့် ခရီးသွား
နေရတာလေ။ အခုမနက်မှပြန်ရောက်
တော့။ အဲဒါ သူ့ဆီ ငါသွားမလို့။ မင်း
လည်း လိုက်ခဲ့ကွာ”

“လောလောဆယ်တော့ ငါမအား
သေးဘူး သူငယ်ချင်း။ အရေးကြီးတဲ့
အလုပ်လေးရှိနေလို့။ ငါ့သဘောပြောရ
ရင်တော့ မင်းလည်း မသွားသင့်သေး
ဘူး။ မင်းလည်း အခုအချိန်မှာ အရာရှိ
တစ်ယောက်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်
ယောက်ကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာ ထိခိုက်
နေပါဦးမယ်”

ကျွန်တော့်စေတနာကို သူ့အမြင်

မကြည်မလင် ဖြစ်သွားပုံရသည်...။
မကောင်းတတ်၍ ပြောသည့်အနေဖြင့်
နောက်ထပ်တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းသာ ပြောပြီး
ပြန်သွားတော့၏။ သူ့စိတ်ဆိုးလည်း
မတတ်နိုင်။ သူငယ်ချင်းကောင်းတစ်
ယောက် ဝီသစေရန် ပြောသင့်ပြော
ထိုက်သည်ကို ကျွန်တော် ပြောလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတော့ သူ ကျွန်
တော်ဆီမလာတော့။ သူသိပ်ချစ်ရသည့်
ချစ်ဦးသူကို ဘာမဟုတ်သည့် မိန်းမ
တစ်ယောက်ဟု သုံးနှုန်းလိုက်၍ သူ့စိတ်
ဆိုးရသည်ဟု သူများတွေပြန်ပြောမှ
ကြားရ၏။ မတတ်နိုင်။ ကျွန်တော်ဆို
သည့် ကောင်ကလည်း ဓာလုံးလှလှ
လေးတွေကိုသာ သိကုံးခွဲတတ်သည်။
စကားလုံး လှလှလေးတွေ မသုံးတတ်။
ထို့ကြောင့်ပင် ထားခဲ့ဖူးသည့် ရည်းစား
ပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင် လက်ကျန်
တစ်ယောက်မှ မရှိခဲ့လေသလား မသိ။

နောက်ပိုင်း သူတို့သတင်းတွေ
ကြားနေရသည်။ သတင်းကောင်းတော့
မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်တွဲနေ
ကြပြီဆိုခြင်းကိုပင်။ ကျွန်တော် သူ့ဂုဏ်
သိက္ခာ ကျဆင်းမည်ကို စိုးရိမ်နေမိ
သလို နှစ်ပေါင်းများစွာ သူရူးသွပ်စွာ
ကြိုးစားခဲ့ရသည့် သူ့အလုပ်ထိခိုက်မည်
ကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။

သို့သော် အချစ်စိတ် ငယ်ထိပ်
တက်နေသည့် သူ့ကိုပြောလျှင်လည်း
မရနိုင်မှန်းသိ၍ မပြောဖြစ်တော့...။
အချစ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူက
ကျွန်တော့်လို အကြမ်း အားယဉ်မာတမ်း
အူနု အူရိုင်းသမား ပြောပြန်လျှင်

လည်း စေတနာလို မြင်မည်မဟုတ်။
ဝေဒနာလိုသာ ထင်မည်သူ။

မြင့်မြင့်ခိုင်သတင်း စုံစမ်းကြည့်
တော့ မြင့်မြင့်ခိုင်က စိုးအောင်နှင့်
အပြီးကွဲလာသည်ဟု ပတ်ဝန်းကျင်တွင်
သတင်းဖြန့်ထားသည်။ စိုးအောင်က
လူရှုပ်၊ လူပွေ့ မှောင်ခိုကုန်သည်ပီပီ
မကောင်းမှုမှန်သမျှ အကုန်လုပ်သည်
ဟု သိရသည်။ အရက်၊ လောင်းကစား
အပြင် မယားငယ်ပွေ့၍ သူမနှင့် အမြဲ
ပြဿနာ ဖြစ်နေရသဖြင့် စိတ်ကုန်ပြီး
လမ်းခွဲလာခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

“ဟေ့...ဝင်းထွန်းအောင် မင်း
မိုးမြင့်ကျော်တို့သတင်း ကြားပြီးပြီလား”
တစ်ရက် ကျွန်တော်တို့သူငယ်
ချင်းအုပ်စုထဲမှ ထွန်းနောင်ရောက်လာ
ပြီး ကျွန်တော့်ကို မေးသည်။

“ဘာသတင်းလဲ”

မိုးမြင့်ကျော်နဲ့ မြင့်မြင့်ခိုင်တို့ လူ
သိရှင်ကြား ပေါင်းနေပြီကွ။ လောလော
ဆယ်တော့ ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲမှာ အိမ်
တူးနေကြတယ်။ မိုးမြင့်ကျော်က သူတို့
ဌာနမှာ တရားဝင် လက်ထက်ထိမ်းမြား
ခွင့် တင်ထားတယ်တဲ့။ အဲဒီကပြီးရင်
တော့ သူတို့ဌာနဝင်းထဲက လိုင်းခန်းကို
ပြောင်းမယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ကျွန်တော် ပင့်သက်တစ်ခုကိုသာ
ချလိုက်မိသည်။

“အင်း...သူ့ဘိုးနစ်ယောက်ဘဝ
တာကယ် သာသာယာယာ ဖြစ်သွားပါ
စေလို့ ဆုတောင်းပါစာယ်ကွာ”

သို့သော် ကျွန်တော့်ဆုတောင်း
မပြည့်ဝခဲ့ပါပေ။ မကြာခင်တွင်ပင် မိုး
မြင့်ကျော် အချုပ်ထဲရောက်သွားပြီဆို

သည့် သတင်းက ကြားလာခဲ့ရသည်။
အကြောင်းက...

“အင်း...အကြောင်းကတော့ကွာ
မကြာခင်ကဘဲ မြင့်မြင့်ခိုင်ယောက်ျား
စိုးအောင်ရောက်လာတယ်။ စိုးအောင်
က သူတို့လင်မယားချင်း စကားများရန်
ဖြစ်ပြီး သူက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ နယ်စပ်ကို
ပြန်ထွက်သွားရတယ်တဲ့။ ဟိုဘက်မှာ
အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး ကြာသွားခဲ့တယ်။
အခု သူပြန်ရောက်လာတော့ သူ့မိန်းမ
က စိတ်ဆိုးပြီးပြန်သွားတယ်ဆိုလို့ သူ
ပြန်လိုက်ခေါ်တော့ ဒီမှာ မိုးမြင့်ကျော်
က သွေးဆောင်ဖျားယောင်ပြီး သူ့မိန်းမ
ကို ပေါင်းသင်းနေပါတယ်လို့ အမှုဖွင့်
တယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့ဌာနဆိုင်ရာ
စည်းကမ်းအရ အချုပ်ထဲရောက်သွား
တာပေါ့ကွာ”

“မြင့်မြင့်ခိုင်ကရော ဘာပြော
သတဲ့လဲ”

သူ့ယောက်ျားက သူနဲ့စိတ်ဆိုးပြီး
ထွက်သွားတော့ သူ့ယောက်ျားအသိ
တွေကို စုံစမ်းကြည့်တယ်တဲ့။ ပတ်ဝန်း
ကျင်က ပြောစကားအရ မယားငယ်နဲ့
နယ်စပ်ကို ထွက်သွားသလိုလိုပြောကြ
လို့ စိတ်ဆိုးပြီး ပြန်လာတာ။ သူ
ယောက်ျား ပြန်မလာတော့ဘူးထင်တာ
ရယ်။ စိတ်နာတာရှယ်ကြောင့် ကွဲသွား
ပြီလို့ ပြီးလွယ်စီးလွယ် ပြောလိုက်တာ
တဲ့လေ”

“အင်း...ကောင်းကြရောပေါ့
ကွာ။ မိုးမြင့်ကျော်ဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့စေ
တနာကိုမှ နားမလည်ဘဲ အခုတော့”
“မိုးမြင့်ကျော် ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ
သူငယ်ချင်း”

ဌေးနိုင်က သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
အတွက် စိုးရိမ်တကြီးမေးလာသည်။

“အင်း...ငါလည်း တစ်ခါမှ
မယားမီးမှုမဖြစ်ဘူးသေးတော့ အတိ
အကျတော့ ပြောဖို့ခက်တယ်။ ပြေ
လည်အောင် ညှိနှိုင်းကြည့်လို့ မြင့်မြင့်
ခိုင် ယောက်ျားဘက်က နားလည်မှုပေး
ကျေအေးသွားရင်တော့ ဒီကောင် သက်
သာမယ်။ အဲ...လုံးဝမကျေနပ်ပါဘူး
ဆိုရင်တော့ အလုပ်ပြုတ် ထောင်ကျ
ခံရတော့မှာပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော်တွေ့ထင်ချက် မှန်ကန်
သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အမျိုးမျိုးညှိနှိုင်း
ကြည့်ကြသော်လည်း အဆင်မပြေမှု
ကြားသိရကာ မကြာမီပင် မိုးမြင့်ကျော်
တစ်ယောက် ထောင်ကျသွားတော့၏။

• • •

သံသရာမဆုံးသရွေ့ ကျွန်တော်
တို့ အားလုံး အချစ်နှင့် ပျော်မွေ့နေကြဦး
မည်မှာ မလွဲပါ။ တစ်ခါတစ်ရံတော့
လည်း အချစ်သည် ကြည်နူးရွှင်ပြ
ဘဝကို တက်ကြွစေတတ်ပါသည်။
ထို့ကြောင့် မချစ်ကြပါနှင့်ဟုတော့
မတားမြစ်လိုပါ။ သို့သော် ထိုအချစ်
သည်ပင် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း
အပြစ်ဖြင့် မကင်းတတ်ကြပါချေ။ ထို
ကြောင့် ချစ်တတ်သူများအနေဖြင့်
သတိလေးယှဉ်၍သာ ချစ်ကြပါဟု။

(ဆင်ခြင်သတိ၊ မြန်စေရန် စိတ်
ရည်သန်လျက်...)

ဝင်းထွန်းအောင်(စစ်/ဆေး)

၀၉-၂၅၂၀၈၅၇၀

ထွန်းတောက်

တောနက်ထဲကရှာမရသော...

နတ်ရွာကြီး

နှင့်

အကောင်းဆုံးဝတ္ထုတိုများ

လူသူမရောက်နိုင်လောက်အောင်
 နက်ရှိုင်းသော တောနက်ကြီးထဲက
 နားမလည်နိုင်သော ဖြစ်ရပ်ဆန်းများနှင့်
 အံ့သြထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ဖွယ်
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာများ ပါဝင်သည်။

ပင်ရင်းဖြန့်ချိရေး - အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်
 အမှတ်(၂၈၂)၊ ပထမထပ်၊ လမ်း-၄၀၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
 ဖုန်း-၀၉ ၇၃၁ ၇၃၃ ၈၃၊ ၀၉ ၄၂၁ ၀၅၆ ၃၅၄

သူခိုးမင်းပွဲ ပွဲပွဲပွဲ (အောင်)

မင်းချီ စံလွင်ဟောင်

သူခိုးမင်းပြ

ပဲခွပ်မှူး[အောင်လံ]

ကိုးကွယ်မှုသည် ဘေးကင်းသည့် ကိုးကွယ်မှု၊ ဘေးမကင်းသည့် ကိုးကွယ်မှုဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှုသည် ပြင်ပဘေးကြီးအမျိုးမျိုး ကင်းပျောက်နိုင်ရုံမျှ မက ကုစားရခက်လှသော လွန်စွာ ကြောက်ဖွယ်ကောင်းလှသည့် ကိုယ်တွင်း၊ ဘုရားသို့လှည့်သွားသော အမျိုးမျိုးကို ကိုယ်ပင် အမြဲစိတ်ဖြာပျောက်စေနိုင်သည့် စွမ်းအားများ ရရှိနိုင်ပါသည်။

ဘေးမကင်းသည့် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှုသည် ကိုယ်တွင်း အကုသိုလ်ဘေးများ မပျောက်နိုင်ရုံသာ မဟုတ်။ ထိုကိုးကွယ်ရာတို့မှ ဖြစ်ပေါ်လာတတ်သည့် ဘေးအမျိုးမျိုးတို့ကိုပင် အသက်နှင့်လဲ၍ သေပွဲဝင်သွားကြရသည့် အထိ ခံစားသွားကြရ၏။ ဘေးမကင်းသည့် ကိုးကွယ်မှု၏ ဆိုးကျိုးရလောက်များပါကုသုံး။

တစ်နေ့ ဗာရာဏသီမင်းကြီး၏ တော်သို့ မအူမလည် တောတွင်းသား သားအဖနှစ်ယောက် ဝင်ရောက်ခစဉ် မင်းမူထမ်း(လခစား)လုပ်လိုကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။ ဘုရင်ကြီးကလည်း ဘုမသိဘမသိ

လက်ခံပြီး မင်းမူထမ်း (လခစား)အဖြစ် ခန့်ထားလိုက်လေသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဝန်ထမ်းများ အလိုရှိကြောင်း သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တို့မှ ကြော်ငြာလည်း မထည့်ရ။ ကြော်ငြာထည့်လိုက်သဖြင့် အလုပ်က တစ်နေရာ၊ လျှောက်ထားသူက တစ်ရာစသည့် ယှဉ်ပြိုင်သူများ ပြိုင်ဘက်များလည်း မရှိ။ လူကိုယ်တိုင်တွေ့ စစ်ဆေးသည့် အင်တာဗျူးလည်း မရွက်လိုက်ရ။ တစ်ယောက်တည်း လာလျှောက်၊ တစ်ယောက်တည်း စီနီထားလိုက်၏။

လုပ်ရမည့် တာဝန်ကား 'ခြေရာကောက် ပညာရှင်'၊ လစာက တစ်နေ့တစ်ထောင်၊ တစ်လကို သုံးသောင်းကျပ်တိတိ။

နောက်မှ မွေးဖွားလာသူ ကိုမောင်ဦး ခေါ်နေရသကဲ့သို့ နောက်မှ နောက်မှ အလုပ် လစာ သုံးသောင်းကျပ် ပေး သော်လည်း ဘာစာရင်း၊ ဘာဂဏန်းသရုပ်၊ ဘာကွန်ပျူတာမှလည်း မရေးရ။ မတွက်ရ၊ မကိုင်ရ။ ရာထူးနေရာက ခပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ့်ထက်သာ မနာလိုကြသည့် လူသားများ ထုံးစံအရ ပွစိ

ပွစိဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံး ဘုရင်ကြီးနားတော်ပေါက်ရောက်အောင် တင်လျှောက်နိုင်မည်။ တင်လျှောက်ခဲ့သည့် ပညာရှိ ပုရောဟိတ်ကြီးကို ဝိုင်းဝန်း ပြောဆိုကြသဖြင့် ပုရောဟိတ်ကြီးသည် ဘုရင်ကြီးကို အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။

“မြတ်သောမင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးသည် တောတွင်းသား လူလင်တစ်ယောက်ကို လစာတော်များ တစ်နေ့တစ်ထောင် တစ်လသုံးသောင်း ကျပ်ပေးပြီး အလုပ်ခန့်ထားလိုက်သည်ကို နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ အမျိုးမျိုးပြောဆိုနေကြပါသည်။ ဘုရင်တောတွင်းသား၏ ပညာတတ်မှု၊ မတတ်မှု၊ အစွမ်းရှိမှု၊ မရှိမှုများကိုလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိကြရ မမြင်ကြရသဖြင့် မယုံမကြည် ဖြစ်နေကြပါသည်ဘုရား။ ဘုရား ကျွန်တော်မျိုးအကြီး လျှောက်ထားလိုသည်ကား တောတွင်းသား ပြောဆိုဝင့်ကြားနေသည့် ခြေရာကောက်ပညာရှင်ကို လက်ယူစမ်းသပ်သင့်ကြောင်းပါ ဘုရား”

ဘုရင်ကြီးသည် ပုရောဟိတ်၏ အကြံပေး လျှောက်ထားချက်ကို

သဘောတူလက်ခံပြီး မည်သူမျှ မသိ
စေရ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်ချက် အနေ
အားဖြင့် ဘုရင်ကြီးနှင့် ပုရောဟိတ်
ပုဂ္ဂိုလ်များ နှစ်ယောက်တို့ စမ်းသပ်ခန်း
ဖွင့်ကြပါလေ၏။

ဘုရင်ကြီးနှင့် ပုရောဟိတ်တို့
သည် ဘုရင်ဘဏ္ဍာတိုက်မှ ရတနာ
များကို ထုတ်ယူပြီး အဝတ်စုံဖြင့် သေ
ချာစွာ ထုပ်ယူဆောင်ကာ (၁) နန်း
ပြာသာဒ်မှဆင်း၍ မင်းအိမ်တံခါးကို
သုံးကြိမ်လှည့်၊ (၂) အုတ်တံတိုင်းကို
လှေကားထောင်တက်ပြီး အပြင်ဘက်
ဆင်းသက်၍ တရားစီရင်ရေး ရုံးတော်
သို့ ဝင်ရောက်နေ၊ (၃) တစ်ဖန် အုတ်
တံတိုင်းကို လှေကားထောင်တက်ပြီး
အတွင်းဘက်ပြန်ဆင်း၍ နန်းတွင်းသို့
ရောက်အနီးသွား၊ (၄) ရောက်ရှိသည့်
ကြိမ်လှည့်ပတ်ပြီး ရောက်ရှိသည့်
ကာ ဥစ္စာထုပ်ကို ဖြေခွဲပြီး နန်းတော်
ပေါ်သို့ တက်ကာ ဣန္ဒြေရပ်ဖြင့် အစီ
အစဉ်ကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။
ဘုရင်ကြီးနှင့် ပုရောဟိတ် နှစ်ယောက်
တို့မှအပ မည်သူမျှ မသိ။ ပီပီရီရီ ထိပ်
တန်း လျှို့ဝှက်ချက်။

မင်္ဂလာ နံနက်ခင်း ဖြစ်ရမည့်
အစား ဘုရင်ဘဏ္ဍာတိုက်အတွင်းမှ
ဘဏ္ဍာတော်ရတနာများ ညက ပျောက်
ဆုံးသည့်သတင်း မင်္ဂလာမရှိ အမင်္ဂ
လာ သတင်းဆိုးကြီး ကြားလိုက်ကြရ
သည့် နန်းတွင်းသူ/သား၊ တိုင်းသူ
ပြည်သား အားလုံးတို့သည် နန်းတော်
သို့သာ စုရုံးရောက်လာပြီး မေးမြန်းစုံ
စမ်းကြလေသည်။

တံခါးအထပ်ထပ်၊ အစောင့်
အကြပ်အထပ်ထပ်၊ အုတ်တံတိုင်းကြီး
မြင့်မြင့်မားမား လုံလုံခြုံခြုံ၊ အပြင်လူ

လုံးဝဝင်ခွင့်မရှိသည့် ညအချိန်မတော်
လုံခြုံရေး အထူးစိတ်ချရသည့် ဘုရင်
ဘဏ္ဍာတိုက်မှ ရတနာများ ပျောက်
ဆုံးမှုကြီးသည် ထူးဆန်းနေလေသည်။
မယုံကြည်နိုင်စရာ သတင်းဆိုးကြီး
ဖြစ်နေပါ၏။

လူအများ စိတ်ဝင်တစား လာ
ရောက်စုရုံးနေသော်လည်း ဘုရင်ကြီး
နှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် အရေးမကြီး
လေဟန်ဖြင့် တောတွင်းသား လူလင်
ကို ရှေ့တော်ခေါ်စေပြီး ရောက်လာ
လေလျှင် ...

“အမောင်၊ နန်းတွင်းမှ ဘဏ္ဍာ
တော်ရတနာများ ညကပျောက်ဆုံး
သွားကြောင်း အမင်္ဂလာသတင်းဆိုး
ကြီး အမောင်လည်း ကြားပြီးရောပေါ့။
ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ဘဏ္ဍာတော်
ရတနာများ ရှာဖွေရန် အမောင်၏
ပညာစွမ်းကိုပြသရန် အချိန်ရောက်
လေပြီ။ စုံစမ်းစစ်ဆေး ရှာဖွေပါလေ
လော့”

ဘုရင်ကြီး၏ စကားအဆုံးတွင်
လူလင်သည် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြတ်ပြတ်သား
သားပင် ပြန်လည်လျှောက်ထားလေ
သည်။

“မြတ်သောမင်းကြီး ကျွန်တော်
မျိုး၏ ပညာသည် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်
ထက်က ပျောက်သည့် ဥစ္စာကိုပင်
တစ်ချက်မလွဲ တိတိကျကျ ဖော်ထုတ်
ပေးနိုင်သည့် ပညာဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့
ည ခိုးယူပျောက်ဆုံးသွားသည့် ဥစ္စာ
ရတနာများကို ဖော်ထုတ်ရန်မှာ လွယ်
ကူလှပါသည်။ မြတ်သောမင်းကြီး၊
စိုးရိမ်တော် မမူပါနှင့်။ စိတ်ချမ်းသာစွာ
စံနေတော်မူပါဘုရား”

နန်းရင်ပြင် တစ်ခုလုံး လူထုကြီး

အပြည့်ရှိနေကြသော်လည်း မည်သည့်
အသံမျှမထွက်။ အားလုံး တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်စွာ ဘုရင်ကြီးနှင့် လူလင်တို့
ကိုသာ စိုင်းဆုံကြည့်၍ အကဲခတ်နေ
ကြလေသည်။

လူလင်သည် မတ်တတ်ရပ်
လျက်ပင် လက်နှစ်ဖက်ကို ဦးခေါင်း
ထက်၌တင်ပြီး လက်အုပ်ချီကာ -

“ကျေးဇူးရှင် မယ်မယ်ဘုရား
အား သားဘော်မောင် ခိုသေစွာ လက်
အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးလိုက်ပါသည် ဘုရား”

မယ်တော်ကို ရှိခိုးပြီး မန္တရားကို
မန်းမှုတ်ကာ နန်းပြာသာဒ်အပြင်၌ ရပ်
လျက် မင်းကြီးအား လျှောက်ထား
လိုက်လေသည်။

မြတ်သောမင်းကြီး
ကျွန်တော်မျိုး၏
ပညာသည်
တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ထက်က
ပျောက်သည့် ဥစ္စာကိုပင်
တစ်ချက်မလွဲ
တိတိကျကျ
ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်သည့်
ပညာဖြစ်ပါသည်။
ယနေ့ည
ခိုးယူပျောက်ဆုံးသွားသည့်
ဥစ္စာရတနာများကို
ဖော်ထုတ်ရန်မှာ
လွယ်ကူလှပါသည်။

“မြတ်သောမင်းကြီး... ခိုးသူသည် တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ နှစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ ခိုးသူနှစ်ယောက်တို့၏ခြေရာများ တွေ့မြင်ရကြောင်းပါ”

လုလင်၏ လျှောက်တင်စကားကြားလိုက်ရသည့် ဘုရင်ကြီးနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မသိမသာ လှမ်းကြည့်ကြပြီး အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ပြုလိုက်ကြသည်။ လာရောက်စူးစမ်း လေ့လာနေကြသည့် လူထုကြီးသည် လုလင်ပြောဆို လှုပ်ရှားလုပ်ကိုင်နေသည်တို့ကို သူ့ထက်ငါ တိုးစေ့ကြည့်ရှုနေကြလေသည်။ လုလင်သည် မှတ်တမ်းတင်ရိုက်ကူးထားသည့်များကို ပြန်လည်ဖွင့်ကြည့် ပြောဆိုနေသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ထားသည်များကို ပြန်လည်ပြောပြနေသကဲ့သို့လည်းကောင်း တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောပြနေလေသည်။

“မြတ်သောမင်းကြီး... သူခိုးနှစ်ယောက်တို့သည် -

(၁) အသရေရှိသည့် တိုက်ခန်းသို့ဝင်၍ တိုက်ခန်းမှထွက်ကာ ပြာသာဒ်ကဆင်းပြီး မင်းအိမ်တံခါးကို သုံးကြိမ်လှည့်ပတ်ပါသည် ဘုရား။

(၂) မှန်လှပါ ဤအုတ်တံတိုင်းအနီး၌ မြေကြီးပေါ် ခြေရာမတွေ့ရပါ။ ကောင်းကင်ခြေရာသာ မြင်တွေ့ရ၍ အုတ်တံတိုင်းပေါ်တက်ရန် လေ့ကားယူပေးစေလိုပါသည် ဘုရား။ (လူအများ လေ့ကားရှာပြီး ယူလာထောင်ပေးလျှင်) လေ့ကားဖြင့် အုတ်တံတိုင်းပေါ်တက် အပြင်ဘက်ဆင်းပြီး တရားစီရင်ရာမှထွက်ခွာနေပါသည်ဘုရား။

(၃) မှန်လှပါ ခိုးသူတို့သည်

တရားစီရင်ရာ ရုံးထဲမှထွက်၍ အုတ်တံတိုင်းအနီး ပြန်လာပြီး မြေကြီးပေါ်၌ ခြေရာမတွေ့ရပါ။ ကောင်းကင်ခြေရာသာ တွေ့မြင်နေရကြောင်းပါ ဘုရား။ အုတ်တံတိုင်းပေါ်တက်ရန် လေ့ကားထောင်ပေးစေလိုပါသည်။ (လူတို့သည် လေ့ကားကို လုလင်ထောင်ခိုင်းသည့် နေရာသို့ သူ့ထက်ငါ ခွေပြောင်း ထောင်ပေးလိုက်ကြသည်။ လုလင်သည် လေ့ကားဖြင့် အုတ်တံတိုင်းပေါ်တက် အတွင်းဘက်ဆင်းပြီး ခြေရာကြည့်လျက်) မှန်လှပါ... ခိုးသူတို့သည် အုတ်တံတိုင်း ပေါ်တက် အတွင်းဘက် မက်လာကန်တော်ဆီသို့ ဆက်သွားကြကြောင်းပါ ဘုရား။

(၄) မက်လာ ရေကန်တော်ကို လက်ျာရစ် သုံးကြိမ်ပတ်ပြီး ရေကန်တွင်းဆင်းသည့် ခြေရာတွေ့မြင်ရပါသည်။ ရေပေါ်တွင် တွေ့မြင်ရသည့် ခြေရာများအရ ဤနေရာ၌ ရတနာဥစ္စာထုပ် ရှိကြောင်းပါဘုရား။”

လုလင်သည် ပြောပြရာဆိုဆိုဖြင့် ရေကန်တွင်းဆင်း၍ မိမိကိုယ်တိုင် ဖြှုပ်ထားသည့် ပစ္စည်းကို ယူသကဲ့သို့ ရတနာထုပ်ကိုယူပြီး မင်းကြီးအား ဆက်သလိုက်လေသည်။

“မြတ်သောမင်းကြီး... ဤခိုးသူကြီး နှစ်ယောက်တို့သည် ဤနန်းတွင်း၌ ထင်ရှားလှသည့် မျက်နှာကြီး ခိုးသူများပါတည်။ ဤဥစ္စာထုပ်ကို ရေ၌ဖြှုပ်ထားခဲ့ပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်ကြီး ခိုးသည့် နန်းတော်ပေါ်သို့ တက်သွားကြကြောင်းပါဘုရား။”

သူခိုးဖမ်းဖွင့် လူထုကြီးအားလုံး ကြားလောက်အောင် လုလင်ပြောကြားလိုက်သည့် ဤစကားများကိုမူ

ဘုရင်ကြီး၊ ပုရောဟိတ်နှင့် လုလင်တို့ သုံးယောက်သာ သိနိုင်ကြမည် လျှို့ဝှက်စကားများပါတည်။

လူထုပရိသတ်ကြီးသည်ကား ပြကွက်ဆန်းကြယ်လှသည့် မျက်လှည့်ပွဲကြီး ကြည့်နေကြရသကဲ့သို့ တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် တစ်ချက်မျှမလွဲ ပြောဆိုပြုလုပ် ဆောင်ရွက်ဖော်ထုတ် ပြသပေးလိုက်နိုင်သည့် တောတွင်းသားလုလင်၏ ပညာစွမ်းကို ချီးမွမ်းမဆုံး။ အံ့ဩမဆုံး တစ်ခဲနက်သော အသံကြီးဖြင့် အော်ဟစ်ကြလျက် ပုဆိုး၊ ဦးရစ် ခေါင်းပေါင်း၊ ပစ်မြှောက်ခြင်း စသည်တို့ဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ချီးကျူးကြလေသည်။ လူထုကြီး အော်ဟစ်သံတို့ ငြိမ်သက်သွားမှ ဘုရင်ကြီးသည် လူအများ စိတ်ဝင်စားမည့်အကြောင်းကို မေးမြန်းလေသည်။

“အမောင်လုလင်... အသင်၏ ခြေရာကောက် ပညာစွမ်းသည် အံ့မနိုးနိုင်လှပါပေစွ။ တိတိကျကျ မှန်မှန်ကန်ကန် အစွမ်းထက်လှသည့် ခြေရာကောက် အတတ်ပညာရပ်ကို မည်သည့်နိုင်ငံ၊ မည်သည့်တက္ကသိုလ်၊ မည်သည့်ပါမောက္ခဆရာကြီးများထံ နည်းခံသင်ကြား လေ့လာအားထုတ် တတ်မြောက်ခဲ့ပါသနည်း လုလင်”

လုလင်သည် ဘုရင်ကြီး၏အမေးစကား အကြောင်းအရာများကို လူထုပရိသတ်ကြီးအလယ်၌ အမှန်အတိုင်း မပြောလိုလှသော်လည်း သားတော်လေးအပေါ်၌ ရုတ်ခြင်းမေတ္တာ ကြီးမားစွာဖြင့် အတတ်ပညာ သင်ကြားပေးပြီး ရင်ကွဲနာကျ သေဆုံးသွားရှာသည့် မိခင်ကြီး၏မျက်နှာကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ပြီး အမှန်အတိုင်းပင် ပြောသည်

ပြောကြားပါလေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး၏ အစွမ်းထက်ခြေရာ ကောက်အတတ်ပညာကို မည်သည့် တက္ကသိုလ်၊ မည်သည့်ပါမောက္ခဆရာ ကြီးများထံမှ သင်ယူ တတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ လူသားမျိုးနွယ် မဟုတ်သည့် ကျွန်တော်မျိုး၏ မိခင်ကြီးထံမှ ‘သေချိန်နီးလက်ဆောင်’ အဖြစ် သင်ကြားပေးခဲ့သဖြင့် သင်ယူ တတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပါ။ မှန်လှပါ ... အကျယ်တဝင့် လျှောက်ထားခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား။ မိခင်သည် မိခင်သာဖြစ်ပါသည်ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး၏ဖခင်သည် လူသားဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုး၏မိခင်သည် ‘သားမျိုးနွယ် မဟုတ်ပါ။ ဘီလူးမျိုးနွယ်ဖြစ်ပါတယ်။ ကံတရားတို့ ဆန်းကြယ်စွာ ဖန်တီးပေးမှုကြောင့် ဘုရား ကျွန်တော်မျိုး လူဖြစ်လာရပါတယ်။ ကျွန်တော်မျိုးဖွားမြင်ပြီး လူလား မြောက်လာလျှင် မျိုးဇာတ်မတူကြသဖြင့် နောက်ဆုံးလမ်းခွဲမည့်အချိန် ‘သားရယ် ... တားမရလို့ သားတို့

သွားကြရလျှင် အမေတော့ သားနဲ့ခွဲရ ရင်ကွဲနာကျ သေရတော့မှာပါ။ ဘီလူးနဲ့လူသား မျိုးဇာတ်ခြားနားလို့ တားလည်း မတားရက်တော့ပါဘူး။ လူ့ပြည်လူ့လောကဆိုတာ ပညာမတတ်ရင် အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းဖို့ ခက်ခဲလှပါတယ်။ ငါ့သားလေး ချမ်းချမ်းသာသာ အသက်မွေးနိုင်အောင် အမေအတတ်ပညာတစ်ခု သင်ပေးလိုက်ပါမယ်။ ကောင်းကင်ပေါ်သွားသွား၊ မြေပြင်ပေါ်သွားသွား၊ ရေပြင်ပေါ်သွားသွား သွားချင်တဲ့နေရာသွား။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်ကျော်က ခြေရာကိုတောင် သိမြင်နိုင်စွမ်းတဲ့ အတတ်ပညာ သင်သွားပါ။ ဒါဟာ ချစ်တဲ့သားလေးအတွက် အမေရဲ့ သေခါနီး နောက်ဆုံးလက်ဆောင်ဖြစ်မှာပါ’

အဲဒီလို ပြောဆိုမှာကြားပြီး မယ်တော်က ချောင်းကမ်းပါးထိပ်ပေါ်က၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့ သားအဖနှစ်ယောက်က ရေလယ်ကောင်ကနေပြီး သင်ယူခဲ့ရတဲ့ မန္တရားဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး မန္တရား ရပြီးတဲ့အဆုံး ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်က မိခင်လည်း ဗုန်းဗုန်းလဲ

လို့ ရင်ကွဲနာကျ သေဆုံးသွားရှာပါသည်ဘုရား။ ကမ်းပါးပေါ် ပြန်တက်ပြီး မိခင်အလောင်း ကောင်းစွာစီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီး လူ့ပြည်လူ့လောကဘက် ခရီးဆက်ကြရင်း အရှင်မင်း မြတ်ကြီးထံပါး ခုစားဝင်ရောက်ခဲ့ကြောင်းပါ ဘုရား။ မယ်မယ်ဘုရား ကောင်းသောတဝများ လားရောက်ပါစေကြောင်း၊ သားလေးဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

တောတွင်းသား လုလင်မိသားစုတို့၏ ကြေကွဲဖွယ်၊ ဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်ဆန်းကို ကြားသိလိုက်ကြရသည့် လူထုကြီးသည် ဝမ်းနည်းကြ၊ သနားကြ၊ အမျိုးမျိုးခံစားနေကြစဉ် ဘုရင်ကြီး၏အသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကမောင်လုလင် ... အမောင်တို့မိသားစု၏ အဖြစ်ကလည်း စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ၊ သနားစရာကောင်းလှပါ၏။ ချစ်မေဟော သံယောဇဉ် ကြီးမားလှသည့် မိခင်ကြီးထံမှ ဤမျှအစွမ်းထက်သည့် အတတ်ပညာ သင်ကြားရရှိလိုက်သဖြင့် တိတိကျကျ၊ မှန်မှန်ကန်ကန် ပျောက်ဆုံးသွားသည့် ရတနာဥစ္စာများအားလုံး မြန်လည်ရခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် လုလင်သည် ပျောက်ဆုံးသည့် ဥစ္စာများ ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့သော်လည်း အရေးကြီးသည့် ခိုးသူတရားခံ ဖော်ထုတ်ပေးရန် ကျန်နေသေးသဖြင့် ခိုးသူတရားခံအမြန်ဆုံးထုတ်ပေးပါဦးလော့”

ဘုရင်ကြီးသည် တောတွင်းသား လုလင်၏ပညာကို လျော့တတ်သည်။ ခိုးယူသည့် ပစ္စည်းကိုသာ ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်သည်။ ခိုးသူကိုကား ဖော်

အဲဒီလို ပြောဆိုမှာကြားပြီး မယ်တော်က

ချောင်းကမ်းပါးထိပ်ပေါ်က၊ ကျွန်တော်မျိုးတို့

သားအဖနှစ်ယောက်က ရေလယ်ကောင်ကနေပြီး

သင်ယူခဲ့ရတဲ့ မန္တရားဖြစ်ပါသည် ဘုရား။

ကျွန်တော်မျိုး မန္တရားရပြီးတဲ့အဆုံး

ကမ်းပါးထိပ်ပေါ်က မိခင်လည်း ဗုန်းဗုန်းလဲလို့

ရင်ကွဲနာကျ သေဆုံးသွားရှာပါသည်ဘုရား။

ထုတ်ပေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု အထင်ရှိ၍ ခိုးသူကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လုလင် ၏စေတနာကို နားမလည်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လုလင်၏ အချိန်အမြွက် စကားအရ ခိုးသူနှစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း၊ နန်းတွင်းပေါ်၌ ခြေရာဆုံး သွားကြောင်း၊ လျှောက်ထားခဲ့သည့် စကားများ၊ စဉ်းစားကြည့်ပါက ခိုးသူ နှစ်ယောက်ကို နာမည်ဖော်ပြီး လက် ဆွဲမပြန်တစ်မည် ကာယကံရှင်တို့အဖို့ မသိလောက်စရာ အကြောင်းမရှိ။

လုလင်သည် အဖြစ်နိုင်ဆုံး မဖော် ထုတ်လို။ ကာယကံရှင်တို့၏ ဂုဏ်ကို ငဲ့ကွက်လိုပါသေးသည်။ ဘုရင်ကြီးက လည်း ခိုးသူကို ဖော်ထုတ်ပေးရန် အမျိုးမျိုးပြောဆို စေခိုင်းနေသဖြင့် လု လင်သည် မဖော်ထုတ်လို၍ ပရိယာယ် သုံးကာ ပုံပြင်လေးကစ်ပုန် ပြောပြပါ သည်။

“မှန်လှပါ အရှင်မင်းကြီးဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး အကြောင်းတရားတစ်ခု ပြောပြလိုပါသည်။ နားသောတ ဆင် တော်မူပါ။ နားထောင်ပြီးပါက ပညာရှိ မှန်လျှင် မည်သူခိုးသူဖြစ်ကြောင်း သိ ကြပါလိမ့်မည် ဘုရား။ ဧရာသက် တစ်မနက် ဆိုစကားအရ ဧရာမရှိပါက သတ္တဝါတို့၏ အသက်မရှင်နိုင်ပါ။ လူ သားတစ်ယောက်၏ အသက်ရှင်မှု တွင် ရေသည် သုံးပုံလျှင် နှစ်ပုံရေလို အပ်ပါသည်။ ဤမျှ အရေးပါသည့်ရေ သည် သတ္တဝါတို့၏ အားထားရာ ကိုး ကွယ်ရာဖြစ်ပါသည်။ အားထားရာ၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ဘဲ ရေသည်သာပင် မှန်တိုင်းကျခြင်း၊ ရေနစ်သေခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေး

ဖြစ်တတ်ပါသည် ဘုရား။ အရှင်မင်း၊ မြတ်သည်လည်း တိုင်းသူပြည်သားတို့ ရဲ့ အားထားကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေးမဖြစ်သင့်ပါဘုရား။”

“အမောင် ... အမောင်၏ စကားများသည် ပရိယာယ်စကားများ သာ ဖြစ်ပေသည်။ ငါ့ကိုယ်တော် အရှင်မြတ်အား ခိုးသူများကိုသာ ဖော် ထုတ်ဖမ်း ပေးပါလော့”

ဘုရင်ကြီး၏ အမိန့်စကား ကြား လေလျှင် လုလင်သည် လျှောက်ထား ပြန်လေသည်။

“မြတ်သော အရှင်မင်းကြီး... သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ မှီခိုရာ၊ တည် ရာ၊ ကိုးကွယ်ရာသည် မဟာပထဝီ မြေကြီး ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။ မှီခိုရာ၊ တည်နေရာ၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်တဲ့ သည် မြေကြီးသည်ပင် မြေမြို့ ခြေဝဲသေခြင်း စသည်ဖြင့် သတ္တဝါများကို ဘေးဒုက္ခ များ ဖြစ်စေတတ်ပါသည်။ ကိုးကွယ် ရာမှ ဘေးဖြစ်ပါသည် ဘုရား။”

“အရှင်မင်းကြီးသည် မြေကြီး သဖွယ်ဖြစ်၍ တိုင်းသူပြည်သား သတ္တဝါအားလုံးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ် ပါသည်။ ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေးမဖြစ် သင့်ကြောင်းပါဘုရား။ ကျွန်တော်မျိုး လျှောက်တင်သည့် စကားများအရ ခိုးသူ မည်သူဖြစ်ကြောင်း သိနိုင် လောက်ပါပြီ ဘုရား”

ဘုရင်ကြီး အကျစ်ကိုင့်၍ အမျိုး မျိုး မေးမြန်းသော်လည်း လုလင်သည် အမှန်အတိုင်း မပြောလို။ တတ်နိုင်ပါ က မပြောဘဲ ကိစ္စပြီးသွားပါက မပြော ဘဲ နေလိုက်ချင်၏။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်နေသည့် ဘုရင်ကြီး၏မျက်နှာ ဂုဏ်ပုဒ်ကြီးများကိုလည်း ငဲ့ကွက်လိုပါ

သေး၏။ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်အ ပေါ် လူကြားလို့မှ မတော်သည့် ကိစ္စ ကြီး။ ထို့ကြောင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုး တို့ကို လျှော့ပတ်ပြောကြားနေလေသည်။

မီးသည် သတ္တဝါတို့အတွက် မရှိ လျှင် မဖြစ်သည့် အားထားရာ ကိုး ကွယ်ရာ ဖြစ်ပါ၏။ အားထားရာ ကိုး ကွယ်ရာ မီးသည်ပင် မီးလောင်ကျွမ်း သေဆုံး ပစ္စည်းဆုံး စသည်ဘေးတို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေးဖြစ် ခြင်းဖြစ်ကြောင်းများ။

ထမင်း စသည့် အစားအစာ အာဟာရတို့သည် သတ္တဝါတို့၏ အသက်ရှင်၍ ကျန်းမာချမ်းသာစွာ နေ

ထမင်းစသည်
အစားအစာ
အာဟာရတို့ကို
တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်၊
နှစ်ကြိမ် ခန့်မှန်း
စားသောက်ထားလျှင်
ဖြစ်နိုင်ပါ၏။
နေနိုင်ပါ၏။
ရေသည်လည်း
တစ်ခါမျှသောက်ထားပါက
တစ်နံနက်၊ သို့မဟုတ်
လေးငါးခြောက်နာရီ
စသည်
နေနိုင်ပါသေး၏။

နိုင်ရေးအတွက် မရှိမဖြစ် အရေးကြီး လှသဖြင့် သတ္တဝါတို့၏ အားထားရာ၊ ကိုးကွယ်ရာ အစစ်ဖြစ်ပါ၏။ အားထား ရာ၊ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သည့် ထမင်း စသည် အစားအစာ အာဟာရတို့ သည်ပင် မိမိရောဂါနှင့် မတည့်ခြင်း၊ အစာမကြေခြင်း၊ စားနိုးခြင်း၊ အစရှိ သည့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် သတ္တဝါတို့အား ဘေးအန္တရာယ် ဆိုး ကျိုးမျိုးစုံနှင့် တွေ့ကြုံရတတ်ပါ၏။

**ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေးဖြစ်ခြင်း
ဖြစ်ကြောင်းများ**

လေသည် သတ္တဝါအားလုံးတို့ ၏ အသက်ရှင်ရေညှိ အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်ပါ၏။ ထမင်းစသည် အစားအစာ အာဟာရတို့ကို တစ်နေ့ တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ် ခန့်မှန်းစားသောက်ထားလျှင် ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ နေနိုင်ပါ၏။ ရေသည် လည်း တစ်ခါမျှသောက်ထားပါက တစ်နံနက်၊ သို့မဟုတ် လေးငါးခြောက် နာရီ စသည် နေနိုင်ပါသေး၏။ အောင့်ထိန်းထားလျှင် ဖြစ်နိုင်သေး၊ နေနိုင်ပါသေး၏။

လေ-ကျန်းမာနေသည့် ပကတိ လူသားတစ်ယောက်အဖို့ ထွက်လေ၊ ဝင်လေ မရွံ့မရှိုက်ဘဲ (ငါ) အသက် မရှူဘဲ အချိန်မည်မျှ ကြာမြင့်အောင် အောင့်ထားနိုင်ပါမည်နည်း။ တစ်စွေ၊ ဘစ်နံနက် လေးငါးခြောက်နာရီ၊ တစ် နာရီ၊ နာရီဝက်၊ မိနစ်သုံးဆယ်၊ တစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်၊ ဆယ်မိနစ်၊ အောက် ခဲဆုံး ငါးမိနစ်ပြည့်အောင် အသက် အောင့်နိုင်သူ၊ အသက်မရှူဘဲ နေနိုင် သူ ရှိပါမည်လော။ (ရေမွန်းနေသူ၊

မေ့မြောနေသူ စသည်ကို မဆိုလိုပါ။ သတ္တဝါတို့၏ အသက်ရှင်နေနိုင် ရေညှိ လေသည် ဤမျှအရေးပါ အရာ ရောက်သဖြင့် မိနစ်တိုင်း၊ အချိန်တိုင်း၊ သတ္တဝါတို့၏ ဦးခိုရာ အားထားရာ ကိုး ကွယ်ရာ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုလေသည် မှန် တိုင်းအမျိုးမျိုးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ လေတို့၏ လေထိုး၊ လေအောင့်၊ လေ ဖြတ် စသည်တို့ကြောင့် သတ္တဝါများ ဘေးမျိုးစုံ ကြုံရတတ်ပါ၏။

ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေးဖြစ်ပုံ မျိုးစုံ ပါတည်း။

လူလင်သည် ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေးဖြစ်ပုံ အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ဘုရင်ကြီး နှင့် ပုရောဟိတ်တို့အတွက် ပြောဆိုနေ ပါသော်လည်း ဘုရင်ကြီးသည် -

“အမောင်လူလင် ... ငါ့ကိုယ် တော်မြတ်သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကို အလိုမရှိ။ ခိုးသူကိုသာ အလိုရှိ သည်။ ခိုးသူကိုသာ ဖမ်းပေးပါလော့”

ဟု ပြောဆိုသဖြင့် -

“အရှင်မင်းကြီးသည် ကေနိပင် ခိုးသူကို ဖမ်းပေးခြင်းကို နှစ်သက်သ လော”

ဟု လူလင်က မေးသည်ကို မင်းကြီးသည် -

“အမောင် ... ဟုတ်ပေသည်။ ခိုးသူအစစ်ကိုသာ ဖမ်းပေးပါလော့”

ဘုရင်မင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ရန် အကြောင်းအမျိုးမျိုး တို့ကို လှည့်ပတ်ပြောဆိုခဲ့ပါလျက်က မစောင့်ရှောက်။ ယခုအချိန်ကား မတတ်နိုင်တော့ပြီဟု လူလင်သည် စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် လူထုကြီးကို အသိပေးလိုက်ပါ၏။

“စည်းဝေးရောက်လာကြတဲ့

ပရိသတ်အပေါင်းတို့၊ ကျွန်ုပ်စကားကို နားထောင်တော်မူကြပါ။ ယခုအချိန် တွင် အေးမြသည့်ရေက မီးထတောက် နေပါလေပြီ။ ဘေးအန္တရာယ်မရှိသည့် မင်းမှာ ဘေးအန္တရာယ် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘုရင်ကြီးနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် တိုင်းပြည်ကို လုယက်ဖျက်ဆီးနေပါ သည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စောင့်ရှောက် နေထိုင်ကြပါ။ ကိုးကွယ်ရာမှ ဘေးဖြစ် နေပါသည်။ မင်းသည် လူများ၏ ကိုး ကွယ်ရာ ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရင်ကြီးနှင့် ပုရောဟိတ်တို့သည် မင်းဘာဏ္ဍာတိုက် ထဲက ရွှေငွေရတနာတွေကို ခိုးယူခဲ့ကြ သည်။ သူခိုးကြီးနှစ်ယောက် ဖြစ်ပါ သည်။ အသင်တို့သည် သူခိုးအစစ် အမှန်ကို ဖမ်းလို့ကြပါလျှင် ဘုရင်ကြီး နှင့် ပုရောဟိတ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုသာ ဖမ်း ကြပါကုန်လော့”

မြေရာကောက် ပညာရှင် တော တွင်းသား၊ လူလင်၏ တိကျသည့် စကား၊ မှန်ကန်သည့်စကား ပြော ကြားပြီးသည်၏အဆုံး များပြားလှ သည့် ပရိသတ်ကြီးအကြား ဝရမ်း သန်းကား တုတ်၊ ခဲတို့အောက်နား ပြားပြားဝပ်မှောက် အသက်ပျောက် သွားရှာသူ နှစ်ယောက်တို့သည်ကား

နှစ်ယောက်သား
မိုးထားသည့်မင်းဘဏ္ဍာ
စော်ပါထု လူစွမ်း
စေတနာလန်း၊
အသေအချာစွမ်း၊
မြေရာကျွမ်း ‘ပဒေကု’ကို
ထိုးပြုမှတ်တမ်း။ ။

ပဲခွင်ပျား(အောင်လံ)

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

၁။ အမိအဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဆင်းစီးမြင်းရုံပြီး ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ပန်းခင်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်တာ၊ မွေတာပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ကံတတာမြင့်မားစေတဲ့ ရက်တွေ၊ နေ့တွေမှာ မွေးစေချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်ကမှာ သင့်လျော်တဲ့ မွေးရက်ကို တွက်ချက်လိုက်ပါ။

မွေးရက်ရွေးခြင်း

၂။ မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် မွေးသည့်အချိန်မှစ၍ လူမှုရေးပညာရေးတွေ ကောင်းစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်စေ၊ နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတိုင်းက ဖြူစေမယ့် နာမည်ကောင်းတွေကို ရွေးလိုက်ပါ။

ကလေးအမည်ပေးလွှာ

၃။ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် နေကောင်းနဲ့ရက်သာကိုရွေးပြီး တစ်သက်မခွဲ ရွှေလက်တွဲရမယ့်အဆောင်၊ မင်္ဂလာရက်မြတ်လက်ထပ်ရက်ရွေး

၄။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီးကနားကြီးတွေအတွက်

လုပ်ငန်းအမည်ပေး

၅။ ငွေကြေးအဆင်ပြေလို့ ခိုးအိမ် အသစ်ဆောက်မယ့်အခါ။

အိမ်ဆောက်ပန်ကတင်မင်္ဂလာ

၆။ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး ဝင်ငွေကောင်းစေမယ့်

အနုပညာရှင်တို့၏ အမည်ပေးလွှာ

စသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို စနစ်တကျ တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါပြီ။ နယ်မှ ဆောင်ရွက်လိုသူများ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါလျှင် စာတိုက်၊ မော်တော်၊ ဘ၊ စသည့်ရောက်ရှိမည့် လမ်းကြောင်းများနှင့် ပြန်လည်ပေးပို့နေပါပြီ။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ.....

ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်- ၂၀၅(က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ ဦးသစ်
ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း- ၀၁-၆၇၃၀၃၀

အိမ်

မိမိအတွက်
သံသယလွန်လွန်ကြောင့်

2015

သံယောဇဉ်ကျော်ကြေး

◆◆◆ ကိုမှီး (ရွှေပြည်သာ)

ရွှေပြည်သာ တံတားအဆင်း ရွှေပြည်သာဘက်အခြမ်း စက်မှုဇုန်များ၏ ထိပ်တွင် တိုက်ခန်းများ အများအပြား ရှိနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သစ်တောဝန်ကြီး ဌာန၊ ဆည်မြောင်းဦးစီးတိုက်ခန်းများ အနီး ဂိတ်ဆုံးခဲသော (၁၉၉)ကားကြီး များကို အစွဲပြု၍ ထိုတိုက်ခန်းများ၏ လမ်းဆုံနေရာကို ဝမ်းနှိုင်းနှိုင်းဂိတ်ဟု အများကခေါ်ကြပါသည်။

ထို ဝမ်းနှိုင်းနှိုင်းဂိတ်တွင် ဆိုက်ကားဂိတ်လည်း သီးသန့်ရှိပြီး ထိုဆိုက်ကားဂိတ်မှ ကိုတုတ်ကြီးကို ဆိုက်ကား ဝှားထားသော ဦးမှီးအောင် (၅)ရက် တစ်ခါ ထိုဂိတ်သို့ ရောက်ရလေ့ရှိပါသည်။ ကိုတုတ်ကြီးထံမှ ဆိုက်ကား အံ့နာခံတောင်းရန် ဦးမှီးအောင်ရောက်ရှိသည်နှင့် -

“ဟေ့ ကိုတုတ်ကြီး မရီဘူးလား”

ဆိုက်ကားနံပါတ် ချိတ်ထားသည့် ဘုတ်ပြားကိုလှမ်းကြည့်ပြီးမှ အနည်း

ငယ်သာရှိနေသည့် နင်းသားများကို ဦးမှီးအောင် မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကြီး ကိုတုတ်ကြီး ငယ်တောက်နေတယ်”

ဆိုက်ကားဂိတ်နှင့် အတန်ငယ်ဝေးသောနေရာတွင် အချိန်အားသလို အနီးတဝိုက်ရှိ လူများနှင့် ကစားတတ်လေ့ရှိသော ငယ်တောက်ကစားပိုင်းသို့ ဦးမှီးအောင် လျှောက်သွားလိုက်မိသည်။

“ဟေ့ ကိုတုတ်ကြီး အံ့နာခံပေး”

“အစ်ကို ဂိတ်မှာပဲ စောင့်လိုက်ပါ ကျွန်တော့်မိန်းမလာရင် ပေးပါလိမ့်မဟ”

“ဆိုက်ကားက ခင်ဗျား နာ ဘာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော့်မိန်းမကို လိုက်ပို့လိုက်ကြို လုပ်ရလွန်းလို့ ဆိုက်ကားသိပ်မထွက်ရဘူး၊ သူ့ဆီက ပြန်တောင်းပေးရမှာမို့ပါ”

ဆိုက်ကားခ (၅)ရက်စာ ပိုပိုသာသာ တောင်းယူရမည့်ငွေအတွက်

ဦးမှီးအောင် စိတ်ရှည်စွာသည်းခံစောင့်ဆိုင်းပါသည်။ ခညင်းကုန်းဈေးဘက်မှ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ဂိတ်နှင့်မဝေးလှသောကားဂိတ်မှာ ရပ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တောင်းတစ်လုံးနှင့် ထိုကားပေါ်မှဆင်းလာသော ကိုတုတ်ကြီး၏ ဇနီး မအမာကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ ဦးမှီးအောင် ဝမ်းသာသွားပါသည်။

ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဆိုက်ကားဂိတ် တံထဲဝင်လိုက်စဉ်မှာပင် -

“ဟေ့ အမာ နင့်ယောက်ျား ဆိုက်ကားကို ငါစောင့်နေတာ”

“ဟာ ဦးလေး ပေးလို့မရဘူး ကိုတုတ်ကြီးကတော့ သူ့အသား မပေးဘာလုပ်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုတုတ်ကြီး ငယ်တောက်နံ့မှ ဂိတ်တံဆိပ်ပြန်ရောက်သည်။

“မိန်းမရေ ၅ ရက်စာ သေးလို့ပါကွာ”

၆၆

အမာနှင့် ကိုရင်အေးသည် ကြက်ဒိုင်မှာဆုံတွေ့ပြီး

ပစ္စည်းပိုပိုသာသာ ရရေးအတွက်

သာသာလွန် ခင်မင်မှုများစတင်ခဲ့လေသည်။

အမာတွင် ယောက်ျားနှစ်ဦးကို ကိုရင်အေးမသိချင်သလို

ကိုရင်အေးတွင် မိသားစု နှစ်ဦးကိုလည်း

အမာသိဖို့လိုမည်မထင်ပါ...

၇၇

“လက်ဖက်ရည်မကဘူး ကိုရင် အေးကြီး ကြိုက်တာကျွေးရမှာပေါ့”

“မိဆီ ဒီနေ့ ပိုထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ အလုပ်ပြီးရင် အည်းကုန်းဘက် ငါလာ ရမှာမို့ အဲဒီကျမှ လက်ဖက်ရည် သောက်တော့မယ်နော်၊ ဘူတာထိပ် ကားဂိတ်နားကစောင့်ရင် ရမှာလား။ ရှေးရောင်းလို့ ဘယ်အချိန်ပါလဲ”

“သားပု ဆိုကုန်ပါပြီ၊ ညနေရော ကူးရဦးမှာဆိုတော့ ရှင်လာရင်တော့ အချိန်နောက်မကျစေနဲ့ သားပု အထိ အဲဒီဘူတာရော့ရောက စောင့်မယ်”

အမာနှင့် ကိုရင်အေးသည် ကြက် ဒိုင်မှာဆုံတွေ့ပြီး ပစ္စည်းပိုပိုသာသာ

ရရေးအတွက် သာသာလွန် ခင်မင်မှု များစတင်ခဲ့လေသည်။ အမာတွင် ယောက်ျားနှစ်ဦးကို ကိုရင်အေးမသိချင် သလို ကိုရင်အေးတွင် မိသားစု နှစ်ဦး ကိုလည်း အမာသိဖို့လိုမည်မထင်ပါ။

ခင်မင်တတ်သူ မိတ်ဆွေချင်းပဲဟု ပေါ့ပေါ့တွေးပြီး တိုးသထက်တိုးသော ပေါင်းဖော်မှုဆီ ဦးတည်မှန်းမသိ ခရီး ဆက်ခဲ့လေပြီ။ သားပုဝ မတိုင်ခင် ကတည်းက ရောက်နေသော ကိုရင် အေးဆီ အမာက ရှေးရောင်းပြီး အပြန် တွင် တောင်းအလွတ်ကိုရွက်ကာ ဘူတာရုံထိပ်တွင် ဆုံဖြစ်သည်။

“လာလေ ကိုရင်အေး ရောက်တာ ကြာပြီလား၊ ကျွန်မက ဘူတာဟိုဘက် ခြမ်းကဆိုင်မှာ သောက်နေကြပါ”

“မပေးနိုင်ဘူး ဒီနေ့ အကြွေးတွေ ချည်းပဲရောင်းရတာ မနက်ဖြန်ကျ ရှင် လည်းရသလောက်ရှာပေး၊ နည်းနည်း လိုတာ ကျွန်မစိုက်ပေးမယ်”

စောင့်သာစောင့်လိုက်ရပြီး အဆင် မပြေဖြစ်သော ဦးမိုးအောင်သည် မကျေနပ်ဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့် ထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

အမာသည် ကြက်ခြေထောက်၊ ကြက်ခေါင်းနှင့် ကြက်အူများကို ကြက် သားခိုင်မှ နေ့စဉ်ယူရပါသည်။ အသံ မြစ်ကိုလည်း ကြက်ခြေထောက်၊ ငါးနှင့် တွဲစပ်ရောင်းပေးပါသည်။ အသံအမြစ်က ရှေးကောင်းရသလို ဘမြတ်များလည်း ပိုကျန်သဖြင့် အသံ အမြစ် အတွဲအကြီးများ၊ ရရန် ရှေးရောင်းပေးသူကို ရှေးဝယ်သူများမှ ခင်မင်မှု အတိုင်းအတာပိုစေနိုင်သော ပေါင်းသင်းတတ်ဖို့ လိုပါသည်။

အသံအမြစ် အတွဲကို အရေ အတွက်မှတ်ပြီး ဝယ်သူ၏ခြင်းများထဲ ထည့်ပေးရသော ကိုရင်အေးဆိုသူရှိပါ သည်။

“ကိုရင်အေး ကြီးတဲ့အတွဲတွေ ရှေး ထည့်ပေးနော် အပိုလည်းပေးဦး”

ပြောရင်းက ကိုရင်အေးကို အမာ မျက်လုံးတစ်ဖက် မှိတ်ပြလိုက်သည်။

“နင်က ပိုလိုချင်တာပဲသိတာ၊ ငါ့ ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်မှာလား” အနား ကပ်ပြီး ကိုရင်အေးက အမာကို တိုးတိုး လေးမေးသည်။

ပြောပြီး နှစ်ဦးသား ကားလမ်းကူး ပြီးတော့ ရထားလမ်းကိုထပ်ကူးပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆီသို့ လျှောက်သွားဖြစ်ကြသည်။

“ကဲ မှာလေကိုရင်အေး ဘာ သောက်မှာလဲ ဘာစားမှာလဲ”

“ကျွန်တော်က အာဖရေရောင်း သွက်လက်တာကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေ တာပါဗျာ”

“ကျွန်တော်က အာဖရေရောင်း သွက်လက်တာကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေ တာပါဗျာ အခုလို လက်ဖက်ရည်အတူ သောက်ခွင့်ရတာနဲ့တင် ရင်ထဲပြည့်နေ ပါပြီ”

“တော်ပါပြီ ဒါတွေ ပြောမနေနဲ့ ကျွန်မက ပေါ့ဆိပ်သောက်တာ ရှင်က ဘယ်လိုသောက်လဲ”

“ကျွန်တော်က ခိုင်မှာ ညသိပ် မအိပ်ရအောင် သောက်နေကျဗျီ ကျဆိပ်ပဲသောက်ပါတယ်”

“ကျဆိပ်တစ်ခွက် ပေါ့ဆိပ်တစ် ခွက်ပေးပါ”

အနားရောက်လာသော စားပွဲတိုး လေးကို အမာကလှမ်းမှာလိုက်သည်။ အပြုံးချင်းပလုပ်ရင်း အနောင်အသွား မလွတ်သော စကားများကို မတင်မကျ ပြောဆိုဖြစ်ကြကာ အကျိုးတစ်ခုခုကို လိုလာမိနေကြသော ထိုလူ(၂)ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် စားသောက်ဆိုင် အချို့တို့တွင် မကြာခဏဆိုသလို တွေ့ဆုံမှုများ များခဲ့ပါသည်။

ထိုတွေ့ဆုံမှုများ အတွက်လည်း

ကိုရင်အေးက စရိတ်စက အမြဲထုတ် ရှင်းပြီး အမာကို စည်းရုံးရေးဆင်းလေ သည်။ သို့သော် အချိန်ခွဲထားသော အမာ၏ စီးပွားရေးလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကိုရင်အေး မသိနိုင်ဘဲ ဈေးရောင်းပြီး သည့်အချိန်တိုင်း အမာ၏ အိမ်ပြန်ချိန် များကို တမ်းတမ်းတတရီနေမိကာ ဧညင်းကုန်းဈေးရောက် ကားလမ်းဘေး သည် သူ၏ နေ့စဉ်တာဝန်ကျရာ နေရာတစ်ခုလို ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်မ မသောက်တော့ဘူး ကိုရင်အေး”

“ဘာလို့ မသောက်တာလဲ ကိုယ် ဟိုးအဝေးကြီးက လာရတာကိုကွာ”

“ရှင်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်တာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး ဈေးသည်ချင်း သိမှာစိုးလို့ နောက်ဆို နေ့တိုင်းမလာနဲ့ (၃)ရက်ခြားလောက်မှလာပေါ့ ဟုတ်ပြီ လား”

အမာက ဒီနေ့တော့ ကိုရင်အေး ကိုရှင်းထုတ်ပြီး ဘူတာဈေး လူအများ ကြားမှာ အသိများရှိလေမလားဟု ပတ် ချာလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲ ကိုရင်အေး ဒီနေ့ ပြန်လိုက်ဦး ကျွန်မ အိမ်အတွက် ဖရဲသီးဝယ်လိုက် ဦးမယ်”

အမာက ကိုရင်အေးကိုပြောပြီး ဖရဲသီးဆိုင်ရှေ့တွင် ဖရဲသီးဝယ်လေ သည်။ အမာခွဲခြင်းဘေးချိုး ဖရဲသီး ဖိုးဝိုက်ဆံရှင်းနေစဉ် ကြက်ခြေထောက်၊ ခေါင်းနှင့် အသံအမြစ် အနည်းငယ်

ကျန်နေသော ခွဲခြင်းကို ကိုရင်အေးက ခွဲယူသွားသည်။

“အမာ နင်မလိုက်လဲ ငါ နင်ခွဲ ခြင်းကိုပဲ ခေါ်သွားတော့မယ်”

ပြောရင်း စိတ်ဆိုးနေသော ကိုရင် အေး၏လုပ်ရပ်ကြောင့် အမာငေး ကြောင်သွားသည်။ တစ်ဖက်ကားလမ်း ကိုကူးပြီး အနောက်ပိုင်းတက္ကသိုလ်ထဲ သွားမည့် (၂၂၆)ဘတ်စ်ကားကြီးပေါ် ကိုရင်အေး တစ်ခါတည်းလိုက်ပါသွား သည်။ အမာက ဒါမျိုးဆိုလျှင်တော့ လျင်ပါသည်။ ဝမ်းနိုင်းနိုင်း ဆိုက်ကား ကိတ်ရှေ့မှ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို မှတ်မိ ထားပြီးသားဖြစ်၍ ဘူတာဈေးရှေ့မှ တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူဖုန်းဆက် လိုက်သည်။

“ဟေ့ ကိုတုတ်ကြီး ခေါ်ပေးစမ်းပါ”

“ကိုတုတ်ကြီးရေ ဖုန်းလာတယ်ဗျီ”

“အေး ငါတုတ်ကြီးပါ...”

“ယောက်ျားရေ အခု ဧညင်းကုန်း ဈေးကထွက်လာတဲ့ ၂၂၆ ကားနံပါတ် .../.....မှာ ငါ့ခွဲခြင်းလူသွားတဲ့ လူ ပါတယ်။ ကိတ်မှာကားရပ်တာနဲ့ တက်ပြီး အဲဒီလူကို ဖမ်းထားလိုက်၊ ကျွန်မ နောက်ကားနဲ့လိုက်လာပြီး ရှင်းပြမယ်၊ ဒါပဲ”

“ဌမ်း”

ကိုတုတ်ကြီးက ဖုန်းချပြီး ကားကိတ် မှာအဆင်သင့်စောင့်နေလိုက်သည်။ ချက်ချင်းရပ်လာသော ၂၂၆ ကားပေါ် တုတ်ကြီးမြှေးခုန်တက်ပြီး သူ့ဇနီး၏ ခွဲခြင်းနှင့်လူကို အတင်ဆွဲချသည်။

“ဟေ့လူ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဒါ ငါ့မိန်းမဆွဲခြင်းကွ၊ လာခဲ့ မင်း ကိုပါဆွဲထားရမှာ ငါ့ကို ဘာမှတ်လို့လဲ၊ ဒီဂိတ်မှာ တုတ်ကြီး မသိတဲ့လူ မရှိဘူးကွ”

တုတ်ကြီးပြဿနာ ဖြစ်နေ၍ အခြား ဆိုက်ကားသမားများကလည်း ကိုရင်အေးကို ဝိုင်း၍ချစ်နှောင်ထားလိုက်ကြလေသည်။ (၂၂၆)ကားပေါ်မှ လူများကလေးကြောင်ကြည့်နေကြသော်လည်း လျင်မြန်လှသော တုတ်ကြီးလုပ်ရပ်ကြောင့် ကိုရင်အေးတစ်ယောက် ဆိုက်ကားစိတ်ထဲတွင် သူမိုးအဖြစ် ဝိုင်းဝန်းချစ်နှောင်ဖမ်းဆီးထားခြင်း ခံရလေသည်။

စက်မှုဇုန်အပိုင် ရဲစခန်း၏ ဌာနခွဲအဆောက်ထဲတွင် ဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သူများဆွဲခြင်း ဆွဲယူပြေးရတာလဲ”

စားပွဲတွင်ထိုင်နေသော တာဝန်ကျရဲတပ်ကြပ်ကြီးက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ကြက်မိုင်းက အရောင်းစာရေပါဆရာ၊ ဒီကလေးမကို ကျွန်တော် အသဲအမြစ်အစိုထည့်ပေးလိုက်လို့ ကျွန်တော့်ပစ္စည်း ကျွန်တော်ပြန်ယူတာပါ”

“ဟာ ဒီလိုပြောလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ၊ သူ့ဆွဲခြင်းနဲ့ သူ့ပစ္စည်းကို သူ့လက်ထဲက ခင်ဗျားယူပြေးတာ ကားပေါ်တက်သွားတာ သက်သေရှိတယ်လေ၊ ဒီခြင်းထဲက

ပစ္စည်းက ခင်ဗျားပစ္စည်းပါလို့ ဘယ်သူ သက်သေလုပ်မလဲဗျ”

ကိုရင်အေး အတော်စိတ်ညစ်သွားသည်။ အမှန်သက်သေလုပ်မည်သူက တရားလိုကိုယ်တိုင် ဖြစ်ရလေသည်။ တရားဝင်လင်ယောက်ျားက သူ့မျက်နှာကိုထိုးထား၍လည်း မျက်လုံးများ ရောင်ကောင်းနေရပြီပင်။

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ ပြော၊ ကျေအေးမယ်ဆိုလည်း တရားလိုနဲ့သာ ညှိပေတော့”

ထိုနေ့ ရဲစခန်းက ပြေလည်အောင် ဖြေရှင်းပေးသဖြင့် ကိုရင်အေးတစ်ယောက် နှစ်နာကြေး ၂၀၀၀၀/-ကို အမာနှင့် တုတ်ကြီးထဲ ရှင်းပေးရလေသည်။ ပြုစုကြည့်နူးဖယ်ရာ ဆိုက်ကားဆရာနှင့် ကြက်သားသည် လင်မယားကို ရောင်ကောင်းနေသော မျက်နှာပိုင်ရှင် ကိုရင်အေး အမြင်မကြည်သော မျက်လုံးများဖြင့် အားစိုက်ကြည့်ရန်ပင် မဝံ့မရဲဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ဝယ်တောက်ကစားရိုင်းရေတွင် ဦးမိုးအောင်ရပ်လိုက်ပါသည်။ နောက်ကြောပေးထားသော တုတ်ကြီးက လှည့်၍ပင်မကြည့်ပဲ -

“အစ်ကို ခင်ဗျားညီမ ဈေးရောင်း ပြန်လာတာနဲ့ အကြေပေးလိမ့်မယ်”

ဦးမိုးအောင်က ထုံးစံအတိုင်း ထိုစကားကြားခွင့်ရအောင် စကားရိုင်းနားသွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ (၅)ရက်စာနှစ်ခါ ပေါင်းရမည်ဖြစ်၍ အကြေးပေးလိမ့်မည်

ဟူသော စကားကြောင့် အတွေးနှင့်ပင် ကျေနပ်စရာကောင်းပါသည်။ ဂိတ်တဲပြန်ရောက်လာသော ဦးမိုးအောင်ကို ဆိုက်ကားဆရာ တစ်ယောက်ကမေးလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲဆရာ တုတ်ကြီးမပေးဘူးလား”

“ထုံးစံအတိုင်း သူ့မိန်းမစောင့်ရမယ်တဲ့ကွာ”

ဦးမိုးအောင်က ခေါင်းမိုက်စိုက်ကျပြီး ဂိတ်တဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တစ်ခြားဆိုက်ကားဆရာတစ်ယောက်က ဦးမိုးအောင်ကိုပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ သူတို့လင်မယား ပိုက်ဆံထောနေတယ်”

ခဏကြာသောအခါ ဘတ်စ်ကားတစ်စီးပေါ်မှ အမာ ပြေးဆင်းလာသည်။

“ဟာ ဦးလေးရောက်နေပြီလား၊ ရှေး...ရှေး ကိုတုတ်ကြီးအံ့နာခ (၁၀) ရက်စာ”

ဆယ်ရက်စာတစ်ခါတည်း အကြေရသော ဦးမိုးအောင် လျင်မြန်စွာပင် လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ အကယ်၍ ဘဝနှင့်သိက္ခာရင်းနှီး၍ မနေက ရထားသော နှစ်နာကြေးများ ရထားသည်ဟု သိမည်ဆိုပါလျှင် ထို (၁၀)ရက်စာအပြင် ယခင်အကြေးများကိုလည်း တောင်းချင်မိမည်မှာ သေချာပါသည်။

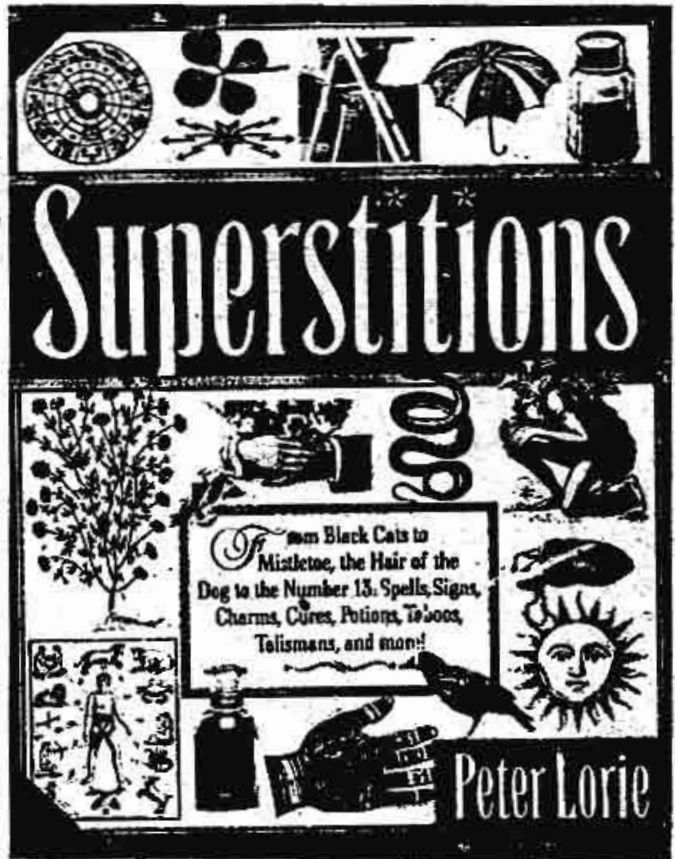
ကိုမိုး (ရွှေပြည်သာ)

ထူးဆန်းသော တဘောင်အတိတ်နိမိတ်များ

လှမိုး(ဝညာရေး)

၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ဇွန်လဆန်းဟုထင် ပါသည်။ နေ့ရက်ကို တိတိကျကျမှတ် မိတော့၊ အညာဒေသ၏ အခြေအနေ အရ နေပူရိန်မြင့်မားလျက်ရှိသဖြင့် အထက်တန်း၊ အလယ်တန်း၊ မူလတန်း များသည် နံနက်စောစော ကျောင်းတက် ကြရသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့နံနက် စောစောတွင် ကျွန်တော်တို့ အလယ် တန်းကျောင်းသားများသည် ထိုစဉ်က ကျောင်းသားသူငယ်များ ဆိုလေ့ရှိသည့် “အေး၊ ဘီး၊ စီး၊ ဒီ မတတ်ဘဲနှင့် အရပ် ထဲကိုလည်” ဟူသော သီချင်းတိုကလေး ကို သီဆိုကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကမူ အင်္ဂလိပ်စာမတတ်ဘဲနှင့် ရပ်ကွက် အတွင်း လမ်းသလားနေကြသော လူပျို ကာလသားများကို နောက်ပြောင်သော သီချင်းဟု မှတ်ယူထားကြ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဥရောပတိုက်၌ ခုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှ နှင့် မဟာမိတ်တို့မှာ အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင် နေကြရပြီး နာဇီဂျာမနီတို့အဖို့ ခုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကို အောင်ပွဲခံနဲ့ သေချာ သလောက်ဖြစ်နေသည်။ အရှေ့အာရှမှ စစ်ဝါဒီဂျပန်တို့ကလည်း အာရှတိုက် သည် အာရှတို့အတွက်ဟု ကြွေးကြော် ကာ တရုတ်နိုင်ငံတွင် မကြေညာသော စစ်ပွဲ ဆင်နွှဲနေခဲ့သည်။ အရှေ့တောင်

အာရှရှိ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ ဗြိတိန်နှင့် ဒတ်(ချ်)(ဟော်လန်)တို့၏ ကိုလိုနီနိုင်ငံများကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ရန် စီစဉ်နေသော အချိန်ဖြစ် သည်။ သို့ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်၊ တရုတ်နှင့် ဒတ်(ချ်)တို့သည် အရေးပေါ် အရှေ့တောင်အာရှရှိ ကိုလိုနီများကို ကာကွယ်ရန် မဟာမိတ်များဖြစ်ကြရာ

ထိုမဟာမိတ်နိုင်ငံများကို ရည်ရွယ်၍ သီဆိုသော တဘောင်သီချင်းဖြစ်သည် ဟု ဆိုကြသည်။ မှန်ပါသည်။ ထိုအချိန် တွင် ခုတိယကမ္ဘာစစ်၏ စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့ များ သန်းလာနေသော အချိန်ဖြစ်သည်။ နာဇီဂျာမနီတို့သည် ကမ္ဘာ့မ ကျဆုံးနိုင်တော့ တည်ထောင်၍ ဗြိတိ သျှနှင့် မဟာမိတ်တို့အား ဥရောပတိုက်

မှ မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။ ဗြိတိသျှနှင့် မဟာမိတ်တို့သည် ကစဉ် ကလျား ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ ခန့်ကပ်မြို့မှ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည်။ တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ တဘောင်ပေါ်လာသည်။ ထို တဘောင်သီချင်းတိုက်ကလေးမှာ “လိပ်ကြီး...လိပ်ကြီး ဂျာပိုင်း...ဂျာပိုင်း” ဖြစ်သည်။ မည်သည့်နေရာ မည်သူကစ၍ သီဆိုခဲ့သည်ဟု မသိရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသား ငယ်များသည် ထိုတဘောင်သီချင်းကို သီဆိုကစားခဲ့ကြသည်။ လူကြီးများကမူ ယင်းတဘောင်မှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံအား နာခံ ဂျာမဏီနိုင်ငံက ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့ထားခြင်းကို ရည်ရွယ်ဟန် တူသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ကျွန်တော်တို့မြို့မှ တစ်ဝိုင်းခန့်ကွာဝေးသော ကျောင်း ရွာတွင် ဗြိတိသျှ အစဉ်အဆက်ကိုးကွယ်ကြသည့် “သက် တော်ရှည်” ကျောင်းရှိသည်။ ထိုကျောင်းထိုင်းဝရာတော်ကြီး များ၊ အစဉ်အဆက်ကိုးကွယ်သော “ဆုတောင်းပြည့်” ဘုရား မှာ အလွန်ထူးခြားသော ဘုရားဖြစ်သည်ဟု ဗြိတိသျှက ခံယူ ထားကြသည်။ မြို့ဝိမြို့မ တာဝန်ရှိသူများက တစ်နှစ်တစ် ခါ ယင်းဆုတောင်းပြည့်ဘုရားအား မော်တော်ကားဖြင့် ပင့် ဆောင်၍ ဗြိတိသျှပုဏ္ဏားနိုင်ရန် လှည့်လည်လေ့ရှိ၏။ ထိုနှစ် ကမူ တာဝန်ရှိသူများ ဘုရားဆင်းတုအား ပင့်ဆောင်ရန်ပြင် ဆင်စဉ် ထူးထူးခြားခြား ဆင်းတုတော်တွင် အမွှေးများပေါက် နေသည်ကို ဧည့်သည်တွေရမှ “ဘုရားအမွှေးပေါက် ကုလား ဘေးရောက်” ဆိုသော တပေါင်းပေါ်လာသည်။

ထိုအတူ ညအချိန်တွင် သောကြာကြယ်ကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း လနင့်နီလာသည်ဟူသော ကောလဟာလ သတင်းများလူထုအတွင်း စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့လာရာမှ တဘောင် ပေါ်လာသည်။ ထိုတဘောင်မှာ “သောကြာကြယ်ကြီးလနင့် နီ၊ ပြည်ကြီးပျက်လတ္တံ့” ဟူသော တဘောင်ဖြစ်သည်။ မည် သူကစ၍ မည်သည့်နည်းဖြင့် ကလေးများလောကသို့ စိမ့်ဝင် လာရန် ဖြန့်သည်ကိုမူ ကျွန်တော်တို့မသိပါ။ သို့သော် ထို တဘောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ကလေးများလောကသို့ ရောက်ရှိ လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုတဘောင်ကို ကျောင်း ဆင်းကျောင်းပြန် အော်ဟစ်ရွတ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုစဉ်ကာလက ကျွန်တော်တို့မြို့တွင် ခေတ္တရောက်ရှိနေ သော စာပေဆရာ ဦးကျော်သောင်းဆိုသူကလည်း စာပေ

ပွဲများတွင် ယင်းတဘောင်ကို ရွတ်ဆိုဟောပြောခဲ့သည်သာ မက ညအခါလသည် တောင်ဘက်သို့ စောင်းလျက်ရှိကြောင်း ရှေးသူဟောင်းတို့၏ အဆိုအမိန့်အရ “လတောင်စောင်း မင်း လောင်းပေါ်” မည်ဖြစ်ကြောင်း ရှေးယခင်ကလည်း ဤကဲ့သို့ “လတောင်စောင်း” ခုံရာ မင်းလောင်း “မောင်သန့်” ဆိုသူ ပေါ် ပေါက်ခဲ့ဖူးကြောင်း စသဖြင့် ဟောပြောခဲ့၏။

ဤတွင် မင်းဘူးမြို့မှ ရာဇဝတ်ဝန်(ခရိုင်ရဲမှူးကြီး) ဗြိတိသျှအမျိုးသား မစ္စတာဟီး(လ်)ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်တို့ စကုမြို့သို့ လာရောက်ခဲ့ပြီး အထက်ဖော်ပြပါ စာပြောဆရာ ဦးကျော်သောင်းအား ကတ်ထံ(ရဲစခန်း)သို့ ခေါ်ယူ၍ စစ်ဆေးခဲ့ သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့သော် ထိုတဘောင်သီဆိုမှုမှာ ပပျောက်သွားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

မှန်ပါသည်။ တဘောင်ဆိုသည်မှာ သဘင်သည်များ၊ ကလေးငယ်များ သီဆိုတတ်သော လင်္ကာတို့များ၊ သီချင်းတို့ ကလေးများ ဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်လူထုအတွက် သီချင်းတို့ ကလေးများဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည်လူထုအတွက်ဖြစ်စေ၊ တိုင်း ပြည်အားအုပ်ချုပ်သော အစိုးရအတွက်ဖြစ်စေ၊ ရှင်ဘုရင် အတွက်ဖြစ်စေ အထူးအရေးကိစ္စများ ဖြစ်ပေါ်လာမည်ဆိုပါက ထိုတဘောင်သံများကို ကြားကြရသည်ဟု သိရ၏။ အတိတ် သမိုင်းကြောင်းများအရ အင်းဝတွင် ညောင်ရမ်းမင်းဆက် နောက်ဆုံးဖြစ်သော “ဟံသာဝတီ” မင်းလက်ထက် ဗြိတော် ကြီး ယိုယွင်းစပြုနေစဉ် တဘောင်ပေါ်လာသည်။ ထို တဘောင်မှာ “သောကြာသား၊ မင်းလောင်းသည် မြန်မာနိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံလုံး၏ ဘုရင်ဖြစ်လာမည်” ဟူသော “အံ” ချင်းကလေး တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းတဘောင်အတိုင်းပင် အလောင်း ဘုရားပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီး အလောင်းဘုရားသည် တစ်နိုင်ငံ လုံးအား သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

“လက်ထက်တော်ကြီး” ဟု မြန်မာလူထု အစဉ် အဆက်မှတ်ယူထားသော မင်းတုန်းမင်းခေတ် မင်းတုန်းမင်း တရားကြီး နတ်ရွာမစင် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၃၉ ခုနှစ်က လည်း တဘောင်ပေါ်လာသည်ဟု မှတ်သားရတု၏။ ထို တဘောင်မှာ “တုံးအောက်ကတီတွန်း၊ လူလွန်မသား၊ မုန်းကြော်အလယ်အက်နဲ့ ပြည်ဖျက်မယ့်သား” ဟူ၏။ ထို တဘောင်၏အဓိပ္ပာယ်မှာ “တုံး” ဟူသော မင်းတုန်းမင်း

အောက်၊ သို့မဟုတ် နောက်ပိုင်း၌ “တီ”ဟူသော စနေသား
မင်း(သီပေါ)မင်း ဖြစ်မည်။ ထိုစနေသားမင်းအား “ပြည်လွန်မ
သား”ဟု ဆိုရာ၌ သီပေါမင်း၏မယ်တော်သည် သီပေါမင်းအား
မွေးပြီးနောက် မကြာမီပင် သီလရှင်အဝတ်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့၏။
သို့ဖြစ်၍ သီပေါမင်းမှာ သီလရှင်၏သားဖြစ်သည်။ မုန့်ဆီ
ကြော် အလယ်အက်ကွဲသကဲ့သို့ တိုင်းပြည်၏ ဗဟိုမှစပြီး
တိုင်းပြည်ကြီးကို ဖျက်ဆီးလိမ့်မည်ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။
ထိုတဘောင်သံအရ လုံးဝမှန်ကန်သည်ဟု မှတ်သားရကား၏။
ထိုတဘောင်သံများသည် ပညာရှိများ၏ နှိုးဆော် ကံများဟု
မြန်မာလူထုက ယုံကြည်ထားကြ၏။

မြန်မာပညာရှိ ဟံသာဝတီဦးဘရင်ကမူ တဘောင်
ဟူသောစကားမှာ ပါဠိဖျက်ဖြစ်သည်။ “တံသာ”သာဟူ၍
ဆိုလိုသည်ဟု ဆိုသည်။ တံ-သဒ္ဒါကား ထိုဟူသော ညွှန်
ကြားခြင်း နိဒဿပုဒ်ပင်ဖြစ်၍ ဘာသ-သဒ္ဒါမှာ ပြောဆိုရွတ်
ဖတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ရကား တဘောင်ဟူသော အနက်မှာ ထိုသို့
သော နောင်အခါ၌ မည်သို့မည်ပုံဖြစ်မည်ကို ကြိုတင်ပြော
ဆိုခြင်းကို ဆိုလို၏ဟု “သံဃဗျူဟာ”၌ ဖွင့်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ဤ
ဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြ- “ဘောင်များသည် တစုံ
တသေဖြစ်လောက်အောင် မှန်... ကို တွေ့ရသည်။
သာဓကအား ဤဆောင်းပါးတစ်နေရာ... ဖော်ပြခဲ့သော
“ဘုရားအမွေပေါက် ကုလားဘေးရောက်”ဆိုသည့် တဘောင်
မှာလည်း ရာခိုင်နှုန်းပြည့် မှန်ပေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး
မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကူးစက်လာသည်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံ ရန်ကုန်မြို့
နှင့် အခြားမြို့ကြီးအချို့မှ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား ကုလားများ
သည် မြန်မာနိုင်ငံမှ နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့
ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားခဲ့ကြသည်။ အများအားဖြင့် ကုလား
အလုပ်သမား မိသားစုများသည် ရန်ကုန်မှ ထွက်ပြေးတိမ်း
ရှောင်လာခဲ့ကြရာ ပြည်တစ်ဖက်ကမ်း တောင်ကုတ်မှ ရခိုင်
ပြည်နယ်ကိုဖြတ်၍ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ခြေလျင်ထွက်ပြေးခဲ့ရာ
လမ်းခရီးတွင် ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးတွေ့ကြ၍ သေဆုံးခဲ့ရသည့်
ရောဂါဝေဒနာ ကပ်သင့်ကြရသဖြင့်လည်း ထောင်သောင်းချီ
၍ သေဆုံးခဲ့ကြရာ ကုလားလူမျိုးအများမှာ ဘေးအန္တရာယ်
ရောက်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုအတူ ဗြိတိသျှတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှ ဆုတ်ခွာထွက်
ပြေးခဲ့ကြပြီး ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ ဝင်ရောက်လာသည့် အချိန်

တွင်မူ “လက်ကြယ်ဖောက် ဂျပန်ရောက်၊ ရောက်သည့်ဂျပန်
သုံးရိုးခံ”ဟူသော တဘောင်ပေါ်လာခဲ့၏။ ထိုတဘောင်မှာ
လည်း မှန်ခဲ့သည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့သည် သုံးနှစ်သုံးရိုး ခြိမ်း
နိုင်ငံအား သိမ်းပိုက်ထားပြီးနောက် မြန်မာနိုင်ငံမှ ဆုတ်ခွာခဲ့
ကြရသည်သာမက လက်နက်ချ အခန်းပေးခဲ့ကြရသည်။

မြန်မာနိုင်ငံအား ဗြိတိသျှတို့ ကိုလိုနီအဖြစ် သိမ်း
ပိုက်ထားစဉ်က မုံရွာခရိုင်တွင် ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့သော ဗန္ဓက
ရသေ့နှင့် နွယ်နေသော တဘောင်အား ကျွန်တော်တို့ ကြား
ခဲ့ရ၏။ ထိုတဘောင်မှာ “နှစ်ပြည်တောင်တည်၊ အလယ်
က ကျောင်းဆောင်ရှေ့က ဝေဘူတောင်ဝယ်၊ ရွှေဂူချောင်
အကွေ့ မင်းကြီးနှင့် ကိန္နရာရယ်၊ ဣန္ဒြိယ ထွက်မည်ရသေ့”
ဖြစ်သည်။

ဤတဘောင်ပေါ်လာသည်နှင့် ဗန္ဓကရသေ့သည်
သူ့ကိုယ်သူ စကြာမင်းဟု ထင်မှတ်တော့၏။ သူ့ကျောင်း
ဝင်းအတွင်း သိကြားရမ်း ဗြဟ္မာရုပ်၊ ကိန္နရာရုပ်များကို ထုစေ
သည်။ သူ့ကျောင်းသို့ လာရောက်သူများကို အန္တရာယ်ကင်း
ရေမန်းရောင်းစားသည်။ ဆေးကုသည်။ သူသည် မြန်မာ
မင်းများခေတ်က မောင်တောစ ဆိုသူဖြစ်သည်။ သူ့အား စကြာ
မင်းလောင်းဟု သိရှိသော ရှင်ဘုရင်က မီးရှို့သတ်စေရာ
သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် လာရောက်ကယ်ခဲ့ရကြောင်း ယခုတော
တွင် ရသေ့ဖြစ်လာခဲ့ရကြောင်း သူသည် စကြာမင်းလောင်း
ဖြစ်သည်ဟု ဟောပြောစည်းရုံးသည်။

ဇာတ်သဘင်များ ရုပ်သေးပညာရှင်အချို့ကလည်း
ထိုဗန္ဓကရသေ့ လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း မောင်တောစ ဘတ်
လမ်းများကဖြည့် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့် တဘောင်ကိုပါ
ရွတ်ဆိုသဖြင့် ဗန္ဓကရသေ့ဆိုသူမှာ မကောင်းသူကို ဖယ်ရှား
၍ ကောင်းသူကို ကယ်တင်မည့် စကြာမင်းလောင်းဖြစ်သည်။
ဗြိတိသျှမျက်နှာဖြူများကို မြန်မာနိုင်ငံမှမောင်းထုတ်၍ စကြာ
မင်းအဖြစ် ထီးနန်းတက်မည်ဟု ဆိုသည်။ ဤတွင် ကျေးရွာ
သူ... သားအများသည် ဗန္ဓကရသေ့အား ဖူးမြော်ရန်
သွားကြရာ ဗန္ဓကရသေ့ကျောင်းမှာ ပွဲလမ်းသဘင်တမျှ စည်
ကားလှ၏။ ဗန္ဓကရသေ့ကလည်း ဗိုလ်ဝင်ခံသည်ဟု ကျော်
ကြားလာသည်။ လူငယ်များအား အန္တရာယ်ကင်းစေသော
ထုံးမန်း ရေမန်း စီစဉ်ပေးသည်။ လက်နက်များစုသည်ဟု
သော သတင်းများထွက်လာခဲ့သည်။ ဤတွင် မုံရွာခရိုင် ရာဇ

ဝတ်ဝန်(ခရိုင်ရဲမှူးကြီး)က ပုလိပ်(ရဲ)နှင့် စုံထောက်များအား ဗန္ဓကရသေ့ထံ စေလွှတ်၍ စုံစမ်းစေ၏။

ဗန္ဓကရသေ့နှင့် တပည့်များကလည်း လာရောက် စုံစမ်းသော ပုလိပ်(ရဲ)နှင့် စုံထောက်တို့အား ခုခံသဖြင့် နောက် ဆုံးတွင် ဗြိတိသျှအာဏာပိုင်များသည် ဗန္ဓကရသေ့အား ဖမ်းဆီးအရေးယူခဲ့ပြီး ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီခေတ် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၂ ခုနှစ်တွင် ကြယ်တံခွန်ကြီးပေါ်၍ မင်းပြောင်းမင်းလွှဲဖြစ်မည် ဟု မြန်မာလူထုအများက ယုံကြည်ကြသည်။ ဤသို့အတွင်း မြင်းမူမြို့နယ်တွင် “ကတုံးမမောင် ပြည်တည်ထောင်၊ မောင်အောင်လာ၍ မလိမ့်မည်” ဟု တဘောင်ပေါ်လာသည်။ ကတုံးမဆိုသည်မှာ မြင်းမူမြို့နယ်၊ ပဲကူးရွာသား မောင်သန့်၏ နှမဖြစ်သည်။ ဤသည်တွင် ပဲကူးရွာသား မောင်သန့်မှာ မင်း လောင်းဖြစ်သည်ဟု အုတ်အောင်သောင်းတင်း ဖြစ်လာသည်။

ပဲကူးရွာသား မောင်သန့်သည် မင်းလောင်းဖြစ်သည် ဟုဆိုကာ ပဲကူးရွာသားများ ရွာနီးချင်းများက စုဝေးရောက် ရှိလာကြ၏။ မောင်သန့်၏ နောက်လိုက်များဖြစ်လာကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၏ အားပေးအားမြှောက်ပြမှုကြောင့် ပဲကူးရွာ သား လူရိုးလူအေး မောင်သန့်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မင်းလောင်း ဟု ယူဆလာသည်။ ပြည်သူလူထုကလည်း အုန်းအုန်း ကျွက်ကျွက်အားပေးကြသဖြင့် မောင်သန့်မှာ ဟိုးဟိုးကျော် ခံရတော့၏။ နောက်ဆုံးတွင် ပုလိပ်အဖွဲ့ဝင်များနှင့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားရာမှ တပ်ပျက်ခဲ့ရ၏။ မောင်သန့်တပ်ပျက်၍ ထွက် ပြေးတိမ်းရှောင်နေစဉ် ရန်ကုန်တွင် ဖမ်းဆီးရမိရာမှ ဗြိတိသျှ အစိုးရက ဥပဒေအရ စစ်ဆေး၍ သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့သည်။

မှန်ပါသည်။ တဘောင်ဆိုသည်မှာ အထက်ဆောင်း၊ ပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ကလေးငယ်များ သဘင်သည်များ သီဆိုတတ်သော လင်္ကာတိုက်ကလေးများဟု ဆိုသော်လည်း တိုင်းပြည်လူထုအတွက်နှင့် အုပ်ချုပ်သူများ အတွက် အရေးကြီးသော ကိစ္စများပေါ်ပေါက်လာသည်နှင့် ထို“တဘောင်”များ ပေါ်လာခဲ့ရာ ဂိုဏ်း ပညာရှိများက သုတေ သီအများကမူ “တဘောင်”ဆိုသည်မှာ “နိမိတ်ပုံ”များနှင့် ဟောကိန်းထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ နိမိတ်ပုံများကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရာတွင် အမှားအယွင်း၊ အတိမ်းအစောင်းများ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ဤဘောင်ပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သော

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၇၉ ခုနှစ် မင်းတုန်းမင်းတရား နတ်ရွာမစ် မီ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော တဘောင်မှာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့်နီးပါး မှန် ပေသည်။ အကယ်၍ ယင်းတဘောင်အား အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို ရာတွင် မှားယွင်းမည်ဆိုက အခြေအနေတစ်မျိုး ဖြစ်နိုင်မည် ဟု ထင်မှတ်ရပေသည်။

ကမ္ဘာ့သမိုင်း အတိတ်အကြောင်းများတွင် ဤကဲ့သို့ တဘောင်ဖြစ်ဟော ကိန်းထုတ်ခဲ့မှုများ ရှိသည်။ ထိုအကြား အမြင် ပညာရှင်ကြီးမှာ ပြင်သစ်အမျိုးသား နော်ဇတာဗါ မတ်(စ်) ဆိုသူဖြစ်သည်။ သူ့အား ပြင်သစ်နိုင်ငံ၊ စိန်ရစ်နယ် တွင် ခရစ်နှစ် ၁၅၀၇ ခုနှစ်က ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ မောင့်ပယ်ရီယာ တက္ကသိုလ်မှ ဒဿနိကဗေဒ ဆေးပညာနှင့် နက္ခတ္တဗေဒ ပညာရပ်များကို သင်ယူခဲ့ပြီး ဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ ဥရောပတစ်ဝန်းတစ်လျှား လှည့်လည်သွားလာရာမှ အကြား အမြင်ဓာတ် ရရှိလာခဲ့သည်။ ဤတွင် “ရာဇနန်းများ”ဟူသော ဟောကိန်းများပါဝင်သော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ပြုစုထုတ်ဝေ ခဲ့၏။ ယင်းစာအုပ်တွင် အခန်းခုနစ်ခန်းခွဲထားပြီး တဘောင် ၉၄၂ ခု ပါဝင်ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

သူတဘောင်များမှာ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရာတွင် အခက် အခဲများရှိခဲ့သည်။ နိမိတ်ပုံများနှင့် ရေးသားထားသော တဘောင်များသာဖြစ်၏။ ထိုတဘောင်များသည် ယနေ့ထိ ၉၀ ရာခိုင်နှုန်းနီးပါး မှန်ကန်သဖြင့် မျိုးဆက်သစ်များ တဖန် တည်မြဲခံရသော မူရင်းဟောကိန်းများမှာ ပြင်သစ်ဘာသာ စကားဖြင့်ရေးထားသော ဟောကိန်းများဖြစ်၏။ နောင်အခါ ပြင်သစ်ဘာသာကနေ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ဂျာမန်ဘာသာ၊ အီတလီဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ထိုတဘောင်များမှာ နိမိတ်ပုံများနှင့် ရေးဖွဲ့ခဲ့သဖြင့် သာမန်လူများအဖို့ နားလည် နိုင်ခြင်းမရှိပေ။ နိုင်ငံတကာမှ ပညာရှင်အများသည် ပြင်သစ် ဘာသာမူရင်းမှတစ်ဆင့် ဘာသာမျိုးစုံဖြင့် မိမိတို့ကြိုက်နှစ် သက်သော တဘောင်များကို ရွေးနုတ် တဘောင်ပြန်ဆိုခဲ့ ကြ၏။ နော်ဇတာဗါမတ်(စ်)၏ တဘောင်များမှာ ယနေ့ ၂၁ ရာစုတွင် ဖြစ်ပွားနေသော ထိပ်တန်းရောက်ဖြစ်စဉ်များနှင့် ထပ်တူ ဖြစ်နေသည်ကို အံ့ဩဖွယ်တွေ့ရသည်။ သာကေ အားဖြင့် လကမ္ဘာပေါ် လူရောက်မည့်တဘောင်၊ ဗြိတိသျှ တော်ဝင်မိသားစု၏ ချစ်မှုချစ်ရေး၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ပုလဲဆိပ်ကမ်းအား ဂျပန်နိုင်ငံက အလစ်ဝင်ရေးစသ့် တိုက်

နိဂါသည့်ဖြစ်စဉ်၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ သမ္မတကနေ
ဒီမိုကရေစီသော ဖြစ်ရပ်များအတွက် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း
၄၀၀ ကျော်က ပေါ်ထွက်ခဲ့သော တဘောင်များသည် မှန်ကန်
သည်ကို တွေ့ရ၏။

အတိတ် နိမိတ်ဆိုသည်မှာ လွန်ခဲ့သော ကာလက
ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော အကြောင်း အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ဆိုလိုသည်။
လွန်ခဲ့သော ခေတ်ဟောင်းက မကောင်းခဲ့သော အဖြစ်အနက်
အဓိပ္ပာယ်သဘောကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်ပြီးလျှင် အမှား၊ အတား
ဟောပြောချက်ဖြစ်၏။ သာကေအားဖြင့် ဂရိဒဏ္ဍာရီပုံပြင်
တစ်ခု၌ Tit Tan တစ်တန်ဟူသော ဇာင်အားကြီးမားသော
စွမ်းအားရှင်အား ဗီယက်နတ်ဘုရားက ဖော်ပေးသည့်အနေ
ဖြင့် နောက်ထပ်ပေါ်မလာရန် အဏ္ဏဝါအတွင်း ပစ်ချခဲ့သည်။
အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ကြယ်ဖြူရေကြောင်းသွားလာရေး သင်္ဘော
ကုမ္ပဏီကြီးသည် ၁၉၁၂ ခုနှစ်က တည်ဆောက်ခဲ့သော
ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး ဗိမံခလွှဲသင်္ဘောကြီးအား “တိုက်တန်နစ်”
ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထို
သင်္ဘောကြီးမှ အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့
ပထမဆုံးအကြိမ် ထွက်ခွာသည်။ ခရီးစဉ်မှာပင် ပြောက်
အတ္တလန္တိတ်အဏ္ဏဝါပြင်တွင် နစ်မြုပ်ခဲ့ရ၏။

ဇမ္ဗူဒိပ် နိမိတ်ဟူသော စကားအရ မြန်မာလူမျိုးတို့
သည် နိမိတ်ကိုယုံကြည်ကြသည်။ ကောင်းဆိုး ဖြစ်မည်ရှိရာ
နိမိတ်ကို မျက်စိ၊ နား စသည်တို့ဖြင့် သိကြသည်။ သို့မဟုတ်
အိပ်မက်ဖြင့်လည်း သိကြသည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ခုတ်ယ
ကမ္ဘာစစ်ကြီး ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံသို့ ကူးစက်လာ
သည်နှင့် ညအချိန်တွင် ကြယ်များဆက်တိုက် ကြွေကျသည်
ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြရ၏။ လူကြီးများကမူ ဤကဲ့သို့
ကြယ်များကြွေကျခြင်းသည် မင်းပြောင်းမင်းလွှဲဖြစ်မည်ဟု
ဆိုကြ၏။ ထိုစဉ်က သီပေါမင်းပါတော်မူသည်ကို မိမိကြံသော
ကျွန်တော်အရီးကြီးများ၊ ဘကြီးများကမူ သီပေါမင်း ပါတော်
မူစဉ် ကာလကလည်း ဤကဲ့သို့ ကြယ်များကြွေကျသည်ကို
ကြံခဲ့ရသည်ဟု ပြောကြ၏။

အခြား ထူးထူးခြားခြားမှတ်မိသော အတိတ်နိမိတ်
တစ်ခုမှာ ကျီးငှက်များ နေ့စဉ်ပျံခြင်းနှင့် ခွေးများနေ့စဉ်
ဆက်တိုက်အူခြင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာ မကောင်းသောဘေး
နှင့် ကြုံတတ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ကျီး

ငှက်များ နေ့စဉ်ပျံခြင်း ရပ်တန့်အများမှာ ခွေးများ နေ့စဉ်
အူခြင်းများ ကျွန်တော်တို့ကြီးတို့ ခြံခဲ့ရ၏။ တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင်ဟု ကြံရပေတော့မည်။ ဗုဒ္ဓဝိသုဒ္ဓိကပိကြီးနှင့်
ကြံတော့ခဲ့ရတော့၏။

အတိတ်သမိုင်းကြောင်းများတွင်လည်း ဤကဲ့သို့သော
နိမိတ်များ တိုင်းပြည်အတွင်း တွေ့ကြရ၏။ မြန်မာ့ နိမိတ်
အကြိမ်ကြိမ်ပစ်ခြင်း၊ ငလျင်အကြိမ်ကြိမ်လှုပ်ခြင်း ကြယ်
ကြွေခြင်း၊ ကြယ်တံခွန်လွှတ်ခြင်း၊ ဘုရားပူဇွန်ခြင်း စသော
ဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်များသည် အတိတ်နိမိတ်များ ဖြစ်
ကြသည်ဟု ဆိုကြ၏။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလအတွင်းကလည်း ထူးဆန်း
သော အတိတ်နိမိတ်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်မှုကို သတင်းစာများ
ဂျာနယ်များ နိုင်ငံတကာမှ ရုပ်သံလွှင့်အစီအစဉ်များက ထုတ်
လွှင့်ခဲ့သည်။ ထိုနိမိတ်မှာ ယနေ့ ယူကရိန်းနိုင်ငံနှင့်ပတ်
သက်သော အတိတ်နိမိတ်ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်ကာလက ယူကရိန်း
နိုင်ငံတွင် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး အကျပ်အတည်းတွေ့နေရ၏။
အစိုးရကို ဆန့်ကျင်ဆန္ဒပြပွဲများနှင့် အုတ်အော်သောင်းတင်း
ဖြစ်ရသော အချိန်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ဇန်နဝါရီလ ၂၉ ရက်နေ့
တွင် ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီးက ယူကရိန်းနိုင်ငံ ငြိမ်းချမ်းရေး
အတွက် ဦးဆောင်ဝတ်ပြုဆုတောင်းပြီး ချီးငှက်နှစ်ကောင်
ကို လွှတ်ပေးခဲ့၏။ ထိုငြိမ်းချမ်းရေးချီး ငှက်နှစ်ကောင်အား
ကျီးငှက်တစ်ကောင်နှင့် အခြားငှက်ကြီးနှစ်ကောင်က အကြိမ်
ကြိမ် ထိုးဆိတ်ရန်ပြုကြသည်ဟု ဆိုသည်။

အဆိုပါ ဖြစ်ရပ်သည် ယူကရိန်းနိုင်ငံအတွက် နိမိတ်
ဆိုးဖြစ်နိုင်သည်ဟု အများက ယူဆကြ၏။ တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။ ယူကရိန်းနိုင်ငံမှာ ခွဲထွက်ရေး
သမားများကြောင့် ပြည်တွင်းစစ်မီးလောင်ခဲ့ရသည်ဟု ချီကြ
ပါကြောင်း။

လှဝိုး(ပညာရေး)

- ကျမ်းကိုး
- (၁) Superstitions By Peter Lorie
 - (၂) သတင်းစာများ
 - (၃) Prophecies

သိသာဝေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိန်းနည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည့် ဒေါက်တာစောယုဒွယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို
မိမိဘာသာ မိမိအသိဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် ပွဲမစခင်
ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို
ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ ဓူတာပါပဲ။
ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်က စာတ်ရုပ်တွေဟာ
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ
တွေ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း
စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့် သင့်ဘဝရဲ့
ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ရတာကြောင့်
ဒီစာမျက်နှာများမှ သင့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း
ဘဝရတလေသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝစာတ်ရုံပေါ်မှာ
အရောင်စုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့်

■ အမှတ်(၂၀၅/က)
ဝိတောက်(၅)လမ်း၊
မြို့သစ်(၈)၊
ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာများ တိုးပွားလာတတ်ပါသည်။ ကောဇုလွှာ
မိဘတွေကိုလည်း ပြန်ပြီးကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်နိုင်မယ့်ကာလဖြစ်တယ်။ ပေး
သိသိသာသာတက်မယ်။ လုပ်ငန်းများ သိသိသာသာ အောင်မြင်မှုရမယ်။
လုပ်ငန်းဟောင်းများ ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်လျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊
အခြေအနေ အဆင့်အတန်း ပြင့်တက်ခြင်းများ ကြုံမယ်။ အထက်လူကြီး ဆရာ
သမားများလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကလည်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တတ်တယ်။ မိတ်ဆွေ
ကောင်း၊ ဆရာကောင်း တွေ့မယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရခြင်း၊ ပညာကောင်း
ရမယ်။ ပြည်ပကလည်း ကိုယ့်ကို လာရောက်ခေါ်ယူတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက်
လည်း ဝင်လိမ့်မယ်။ မိမိအိမ်မှာ စေ့စပ်မင်္ဂလာပွဲ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ သူများ

မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ပါဝင်လုပ်ဆောင်ပေးရတတ်တယ်။ လွတ်လပ်ပြီး အရွယ်ရောက်သူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ကျတတ်တယ်။
မင်္ဂလာဆောင်လျှင် စည်ကားတဲ့ မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်တတ်တယ်။ အဖိုးတန် ကျွေးမွှက်မျက်ရတနာလည်း ဝင်လာတတ်တယ်။
အဖျိုး၊ လူပျို ဆိုလျှင် တပေါင်းလမှာ မြောက်အရပ်မှ ချစ်သူရည်းစား ရတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အနည်းငယ်
ကြုံရတတ်တယ်။ ရင်းနှီးသူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ သူတစ်ပါးကြောင့် အမှုအခင်းများနှင့်
ပတ်သက်ရတတ်တယ်။ စိုးရိမ်စရာ မရှိပါ။ စပ်တူရွယ်ယာလုပ်ငန်းများ ပေါ်လိမ့်မယ်။ လုပ်လျှင် အောင်မြင်ပါလိမ့်မယ်။
အိမ်ထောင်ရှိသူဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် နှလုံးနှင့် ပတ်သက်၍
ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်း၊ လေနှင့်ပတ်သက်၍ ကျန်းမာရေးညံ့ခြင်း၊ ချား၊ နား ခုကွပေးခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း
ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၁၄၄)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ဓမ္မနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ
(၅)ညွန့်၊ တံခွန်ဖြူ(၂၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှိုးများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၅၊ ၃၃၊ ၃၅၊ ၅၃

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် နာရေး လုံးဝမသွားပါနှင့်။
ညအိပ် ညနေ နာတာရှည် လူမများ လာရောက်ဆေးဝါးကုသပါက
လက်မခံပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်က ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း ဆီထမင်း(၁)ခွက်
တစ်ပန်းကန်၊ စံပယ်ပန်း(၈)ကွေး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကံကောင်းနေပါလိမ့်မယ်။ မပြည့်စုံတာတွေ ပြည့်စုံလာတတ်တယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ ပျော်မြင်လာပါလိမ့်မယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်မွမ်းမံရခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်း လုပ်ရတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ နာမည်ကောင်းရခြင်း၊ နေရာကောင်းရခြင်း၊ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရခြင်းများ လုပ်ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်သော ကာလဖြစ်တယ်။ ခရီးအကျိုးပေးသော ကာလဖြစ်တယ်။ ဘုရားဖူးခရီး သွားရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ဓွယ်တော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ လက်ဝတ်ရတနာ ရွှေထည်ငွေဥည်းများလည်း ဝင်လာတတ်တယ်။ ကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုးများနှင့် ပြန်ဆုံမယ်။ စက်ပစ္စည်းများ အသစ်လဲခြင်း၊ ထွက်နေသော စက်ပစ္စည်းများ ပြန်ဝင်

မယ်။ မြေကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် မြေအဝင်မခံပါနှင့်။ မဖြစ်မနေ မြေဝယ်ရမယ်ဆိုလျှင် ဖျာချောချောလေးတစ်ချပ် ရဟန်းတစ်ပါးကို လှူလိုက်ပါ။ လူမျိုးခြား၊ ဘာသာခြားတွေ မစတတ်ပါဟယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ အပြိုင်အဆိုင် ကြီးစွာကြုံမယ်။ အတိုက်အခံမှန်သမျှ အနိုင်ရမယ်။ ယခုကာလတွင် ငယ်ရွယ်သူများအဖို့ အချစ်ရေးတွင် လမ်းခွဲရလောက်အောင် ပြဿနာဖြစ်ရတတ်သော ကာလဖြစ်တယ်။ မိသားစုအကြီးအကဲ၊ လုပ်ငန်းအကြီးအကဲ တို့ကြောင့် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ဖခင် ကျန်းမာရေး ညံ့တာတယ်။ ရပ်ဝေးကနေ ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဆရာတော်တစ်ပါးလည်း ကြွလာတတ်တယ်။ ငွေအထုပ်အထည်နှင့် ရတတ်တယ်။ ထိပေါက်သကဲ့သို့ ငွေများ ဝင်လာတတ်တယ်။ ငွေရကာနီးတွင် ငွေကြေးထစ်ငေါ့ ကြီးစွာဖြစ်ပြီးမှ ရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်က လိမ့်ကျတတ်တယ်။ မျက်နှာမှာလည်း အဖုံအဝန် အနာလေးတွေ ပေါက်တတ်ပါတယ်။ ဘာဆေးမှ မလိမ်းပါနှင့်။ သူ့အလိုလို ပျောက်သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၄၊ ၆၂၊ ၄၆၊ ၄၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင် ရနိုင်သောကာလဖြစ်သောကြောင့် သူတစ်ပါး၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ၊ မင်္ဂလာကိစ္စများတွင် တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ မိမိနေထိုင်ရာ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း သူများ၏ အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို လက်ခံထားခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြု လာအံ့ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း

ပာကလုပ်ဆွမ်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

အဂ္ဂိ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မရသေးတာတွေ ရလာလိမ့်မယ်။ ပျိုးသား ပစ္စည်းတွေလည်း တိုးပွားလာတတ်တယ်။ အလှူအတန်းကိစ္စတွေလည်း ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေအစုလိုက် အပုံလိုက် ဝင်လာလိမ့်မယ်။ မိမိ၏ အလုပ်မှလည်းကောင်း၊ ထိပေါက်၍သော်လည်းကောင်း ဝင်လာတတ်တယ်။ လက်ရှိအခြေအနေထက် အဆပေါင်းများစွာ စီးပွားတက်လိမ့်မယ်။ အဖိုးတန်ကျောက်မျက်ရတနာများ ဝင်မယ်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများ အကျိုးပေး အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့သူဆိုရင်တော့ လုပ်ငန်းတွေ အများကြီး တိုးချဲ့ရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်း ဆိုလျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေ မြင့်တက်ခြင်း ကြုံရလိမ့်မယ်။ ပညာရေးကိစ္စများ၊ သင်တန်းကိစ္စများကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ရွှေထွက်ခြင်း၊ ရွှေအတွက် ပြောဆိုမြေရှင်းခြင်းများ ကြုံရတတ်

တယ်။ ရွှေဝယ်လျှင် အသစ်သာ ဝယ်သင့်တယ်။ အပျက်အဟောင်း မဝယ်သင့်။ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျန်းမာရေးညံ့တဲ့ သတင်းတွေလည်း ကြားရတတ်တယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုထဲမှ တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး အမည်ပါတဲ့လူတွေဆိုရင် တခြားနေရာ ရွှေထားလိုက်ပါ။ လက်အောက်ငယ်သား တပည့်သားသမီးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပူပင်ရတတ်တယ်။ ယခုကာလ တွင် မိမိလုပ်ငန်းတွေကို အင်နဲ့အားနဲ့ တိုးချဲ့ပြီး လုပ်ကိုင်သင့်သော်လည်း ဖြတ်လမ်းနည်းတော့ မလိုက်ပါနှင့်။ ဆုံးရှုံးမှုတွေ တွေ့ရတတ်တယ်။ အလုပ်ပြောင်းပြီး မလုပ်ပါနှင့်။ လက်ရှိအလုပ်ကိုပဲ ဆက်လုပ်ပါ။ ပြည်ပခရီးသွားရတတ်တယ်။ လာဘ်ရှင် နေပေမယ့် ကျန်းမာရေးတော့ ဂရုစိုက်ပါ။ မကြာခဏ ခရီးထွက်ရတတ်တယ်။ ထိုခရီးစဉ်တွေကလည်း အောင်မြင်နေတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝမ်းဗိုက်နဲ့ ဦးခေါင်းပိုင်း ခက်ခဲတတ်တယ်။ မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး အနိုးကျိုးတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ကနက္ကဒန်ထီးဖြူ(၁)လက်တို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၁၊ ၂၃၊ ၂၅၊ ၂၆

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးအနားတွင် ကလေးတစ်ယောက် ရေနစ်သောနိမိတ်၊

အလွှဲတစ်ယောက် ကခုန်သောနိမိတ်တွေ့ပါက သင့်အတွက် လာဘ်လာဘများ၊ လုပ်ငန်းများ နှောင့်နှေးတတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ငွေထီး(၉)လက် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်တယ်။ သွားဖို့ကြံရွယ်ထားတဲ့ ခရီးစဉ်တွေလည်း ပျက်သွားတတ်တယ်။ ဝါပေမဲ့ မထင်မှတ်သောခရီး၊ မရည်ရွယ်သော ခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ သူတစ်ပါးကိစ္စအတွက် ခရီးသွားရတတ်တယ်။ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စများ အောင်မြင်မယ်။ လူမျိုးခြားက ကူညီပေးတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားမယ်ဆိုလျှင် ယခုကာလတွင် သွားပါ။ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ အနည်းငယ် ကြုံရပေမယ့် အောင်မြင်မှု ရပါလိမ့်မယ်။ မိသားစုအတွင်းမှာ စိတ်ဝမ်းကွဲစရာတွေ ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ ကိုယ်ရည်ရွယ်တာကခြား၊ မိသားစု ဖြစ်ချင်တာကခြား ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အတတ်ပညာဟစ်ခုလည်း သင်ကြားရတတ်တယ်။ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်တဲ့ သင်တန်းတက်ခြင်း၊ စာမေးပွဲ ပြေဆိုခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်

၍ ကောင်းပါတယ်။ ငွေဝင်နည်းပေမယ့် ထိကံကောင်းတဲ့ကာလဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေတဲ့သူတွေအဖို့ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်တော့မလိုလိုနှင့် အခက်အခဲကြီးစွာ ကြုံရတတ်တယ်။ အလွယ်တွင် အပျက်အစီး၊ အဆုံးအရှုံး၊ အလေအလွင့်များနေလိမ့်မယ်။ လက်ရှိအလုပ် ပြောင်းချင်စိတ်ပေါ်လာမယ်။ ပြောင်းလျှင် ပိုဆိုးသွားတတ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ မိတ်ဆွေရင်းများနှင့် လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ အလျှူ၊ မင်္ဂလာပွဲ အစီအစဉ်များ အထစ်အငေါ့ကြုံခြင်း၊ ရက်ရွှေ့ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ငွေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရတတ်တယ်။ ငွေပျောက်ခြင်း၊ ကြွေးတင်ခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ မိမိကိုယ်တိုင် အမှုဖြစ်သော်လည်း မိမိနှင့် ပတ်သက်သောသူတို့၏ အမှုကို လိုက်လံဆောင်ရွက်ပေးရတတ်တယ်။ မိခင်ဖြစ်သူ ကျန်းမာရေး အနည်းငယ် ညံ့တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစာအာဆိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ ခြေထောက်၊ ခါး၊ သွား ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ဝါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက် (၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့် (၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ကြက်လျှာအစိမ်းရောင်(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၁၊ ၅၇၊ ၇၅၊ ၇၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိမ်ပြင်ခြင်း၊ အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အိမ်ပြောင်းခြင်း မပြုပါနှင့်။ မည်သည့်ပစ္စည်းမှ မငှားပါနှင့်။ ငှားလျှင် ဆုံးရှုံးသွားတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တို့၌ နို့ဆွမ်း (၁၂)ပန်းကပ် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောတစာမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မထင်မှတ်တဲ့ အပြောင်းအလဲတွေ ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ အလုပ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ အလုပ်တစ်ခုလည်း ရတတ်တယ်။ အိမ်နေရာ အသစ်ရခြင်း၊ နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ရခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ ခရီးတို၊ ခရီးရှည်များ သွားနေရလိမ့်မယ်။ ထိုခရီးများသည်လည်း သင့်အတွက် အကျိုးထူးစေပါလိမ့်မယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ပညာတစ်ခု သင်ကြားရခြင်း၊ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရတတ်တယ်။ မရည်ရွယ်ဘဲ မြှောင်တတ်တယ်။ အလုပ်ကောင်းပေမယ့် နည်းနည်းသတိထားပါ။ မိမိအပေါ် မကောင်းကြခြင်း၊ မကောင်းပြောခြင်းများ ခံရတတ်တယ်။ လူမျိုးခြား ခုက္ခပေးတတ်တယ်။ လက်အောက်ငယ်သားအတွက် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများ ထွက်ခြင်း၊ ပေါင်နံရံခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ အစိုးရဝန်ထမ်းများအဖို့

ရာထူးတိုးတာနှင့်အမျှ ပစ်စာ၊ တိုင်စာ ခံရတတ်တယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့။ တနင်္ဂနွေ သားသမီး၊ သောကြာသားသမီး၊ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲ၊ ဆွေမျိုးကကြီးအကဲတို့က အကူအညီကောင်း ပေးလာလိမ့်မယ်။ အင်္ဂါနာမည်၊ စနေနာမည်ပါသော ကျန်းမာရေး ညံ့သည့် သက်ကြီးရွယ်အိုများ မိမိအိမ်သို့ လာရောက်တည်းခိုလျှင် ဆုံးပါးသွားတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီး အကျိုးပေးသော ကာလဖြစ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆေးများ၊ အစာများ ဖြစ်တတ်တယ်။ ခြေထောက်တွင် အန္တရာယ်ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့် (၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ထီးအနီရောင်(၁၀)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၆၊ ၆၁၊ ၁၂၊ ၆၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိမိ၏ ကားတို့ကို ရောင်းချ၍ လုပ်ငန်းသစ် စလုပ်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး ဖောက်ဖျက်ရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း အုန်းဆွမ်း(၆)ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး ပျော်ရွှင်နေပါလိမ့်မယ်။ အလှူတစ်ခုလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ပြုလုပ်ရမယ်။ ယခုကာလတွင် သင်သည် အဖက်ဖက်မှာ စိတ်ချမ်းသာစရာများ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များ စတင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည်လည်း လွန်စွာအကျိုးပေး အောင်မြင်မယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်များ ကြွလာလိမ့်မယ်။ နာရေးကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ ခရီးသွားရတတ်တယ်။ သင်သည် ယခုကာလတွင် စာလိုလိုလှပခြင်း၊ တင့်တယ်ခြင်းတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ မခေါ်တဲ့သူတွေက ပြန်ခေါ်ပြီး နှိပ်ချခဲ့တဲ့သူတွေက ပြန်ပြီးကြောက်ပင့်ခြင်းမျိုး ခံရတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာသမားလို ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်တတ်တယ်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် မိတ်ဆွေများနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စတွေလည်း မြေရှင်းပေးရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး ဂရုစိုက်ပါ။ အထင်အမြင် လွဲမှားခြင်းမျိုး ခံရတတ်တယ်။ အပျို၊ လူပျိုတွေအဖို့ အစွပ်အစွဲ အပြောအဆို ခံရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အိမ်ထောင်ပြုလျှင် ရာသက်ပန်ခိုင်မြဲသော အိမ်ထောင်ရေး မဖြစ်နိုင်ပါ။ သင်သည် တပို့တွဲလ၊ တပေါင်းလများ ပါဝင်နေရင် အနည်းငယ် ဂရုစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစားများ၊ ဆေးများ သွားရကွဲပေးခြင်းမျိုး ကြုံမယ်။ အဆိပ်ရှိသော အကောင်အကိုက်ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူရောင်(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှို့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္လာ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၄၊ ၄၂၊ ၄၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလအတွင်း မိသားစုအားလုံး ဆိတ်သားဟင်း မစားပါနှင့်။ သင်္ဃန်းများကို အင်္ဂါနေ့နှင့် သောကြာနေ့များတွင် လှူဒါန်းခြင်း မပြုရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် မိမိမွေးနေ့တိုင်း ဓာတ်ကြီးလေးပါးဆွမ်း တပ်လှူပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့နေပါသေးတယ်။ သင်သလောက်
 အောင်မြင်မှု မရရှိနိုင်သေးတဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်
 စရာလေးတွေလည်း ကြုံရတတ်တယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရခြင်း အဖွဲ့
 အစည်းတစ်ခုခုသို့ ဝင်ရောက်ခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ နားချိန်မရလောက်
 အောင် အလုပ်ရှုပ်ပြီး လွန်စွာပင်ပန်းလိမ့်မယ်။ အလုပ်တွင် မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေ
 တတ်တယ်။ ပြောင်းရန် စိတ်မကူးပါနှင့်။ ပြောင်းလျှင် အဆင်မပြေနိုင်သေးပါ။
 အထက်လူကြီး၊ ကြီးကဲသူတို့က မ၊စလိမ့်မယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်ပါတယ်။
 နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ဆက်သွယ်ရသောကိစ္စ၊ လူမျိုးခြားနှင့် တွဲပြီးလုပ်ရသော အလုပ်
 များ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ လူငယ်လူရွယ်များ မိန်းမခိုးခြင်း၊ ယောက်ျားနှောက်
 လိုက်ခြင်းများကြောင့် ဆွေပြတ် မျိုးပြတ် ဖြစ်ကုန်တတ်တယ်။ ဘာသာရေးနှင့်
 ပတ်သက်သော ပုံတော်များ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ အလှူရက်၊ မင်္ဂလာရက် ရွှေ့ရ

တတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ နာရေးကြုံရတတ်တယ်။ ဤကာလအတွင်း အမွေရခြင်း(သို့မဟုတ်)အမွေကုသို့သော
 ပစ္စည်းများ ရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် လက်ခံလိုက်လျှင် အလဟဿ ကုန်သွားတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။
 စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သင်သည် မိန်းကလေးဖြစ်ပါက သွေးဖောက်ပြန်ပြီး စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော
 ဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ အမျိုးသားဖြစ်ပါက ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပတ်သက်သော ခုခံနာကျင် ခံစားရတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်
 လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊
 ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင်(၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှဲများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၅၊ ၇၆၊ ၇၉

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ဇိမ်း၊ အိတ်ဖြင့် အိပ်ရာကောင်းကောင်းနှင့် မအိပ်ပါနှင့်။
 အိပ်လျှင် ကျန်းမာရေး ချို့ချာခြင်း၊ ပြားနာဟောင်းများ၊
 ရောဂါဟောင်းများ ပြန်ပေါ်လာတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တို့၌
 ထမင်းပေါ် ပျားရည်ဆမ်းပြီး နံနံပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာစာမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ဘာပဲလုပ်လုပ် အပင်ပန်းခံသလောက် အကျိုးမရှိဘူး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ အနစ်နာခံ အရှုံးပေးပြီး နေပေမယ့် ကိုယ့်ကို မိန့်တဲသူ များနေတတ်တယ်။ စပ်တူလုပ်ငန်းသစ်လုပ်ဖို့ အကူအညီကောင်းတွေ ရလာတတ် တယ်။ စပ်တူလုပ်မယ်ဆိုရင် တနင်္ဂနွေသားသမီး၊ အင်္ဂါသားသမီးက အကောင်း ဆုံးပါပဲ။ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်မယ်ဆိုရင် ဒီကာလဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ စက် ပစ္စည်းလည်း ဝင်တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ထိမထိုးသင့်ပါ။ ထိပေါက်လျှင် မိသားစုအတွင်း ကျန်းမာရေး ဆိုးဆိုးရွားရွား ညံ့သွားတတ်တယ်။ မသွားချင်သော ခရီးများ၊ စိတ်ညစ်စရာခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ အထက်လူကြီး၊ ဆွေမျိုးအကြီး အကဲတို့က မိမိအပေါ် အထင်လွှဲတတ်တယ်။ အိမ်ငှား၊ မြေငှား အမှုအခင်းတွေ

လည်း လိုက်လံဖြေရှင်းပေးရတတ်တယ်။ အိမ်မှာသုံးနေတဲ့ ရေပိုက်တွေ၊ ရေကန်တွေလည်း ပြုပြင်ရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီး ထွက်ဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် နောက်နည်းနည်းဆုတ်လိုက်ပါ။ သင်သည် ယခုကာလတွင် တပေါင်းလ၊ ကဆုန်လများ ပါဝင်နေရင် မမျှော်လင့်ဘဲ ငွေရတတ်တယ်။ သားသမီးများ ကျန်းမာရေး အနည်းငယ် ညံ့တတ်တယ်။ ရွှေထည်ပစ္စည်း ထွက်တတ်တယ်။ ရွှေဝယ်မိပါက ဝယ်သူ၏ ဇနီး၊ ခင်ပွန်း အိမ်ကနေ ထွက်သွားတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် လေနှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာ၊ ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်းလျှော ဖြစ်တတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ဝါးညွန့်(၄)ညွန့်၊ ပေါက်ပန်းဖြူ(၅)ညွန့်၊ ကုက္ကားအဖြူရောင် (၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၇၊ ၁၁၊ ၁၃၊ ၁၅

BURMESE CLASSIC

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် လုပ်ငန်းမတိုးချဲ့ပါနှင့်။ အလုပ်မပြောင်းပါနှင့်။ အမှုမဖြေရှင်းရပါ။ မဖြစ်မနေ ဖြေရှင်းရမယ်ဆိုလျှင်အရှုံးပေးလိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း ဆွမ်းပူပူတွင် ဆီဆမ်း၊ ဆားဖြူ၍ အုန်းသီးတစ်စိတ်တစ်ပြား လှူဒါန်းပေးပါ။